HANÇER YOLU

ZAMAN ÇARKI · 8

ROBERT JORDAN

Robert Jordan

Hançer Yolu

Zaman Çarkı 8

Çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 469

Zaman Çarkı 8. Cilt
Hançer Yolu
Robert Jordan

Özgün Adı:
The Wheel of Time 8
The Path of Daggers

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

2. Baskı, Eylül 2013, İstanbul

E-kitap:
2. Sürüm, Eylül 2020
Eylül 2013 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Sertifika No: 11407

Türkçe Çeviri © Niran Elçi, 2006
© Robert Jordan, 1998
© İthaki, 2006

Kapak Resmi: Julie Bell
Harita: Ellisa Mitchell

Bu eserin tüm hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla satın alınmıştır.
Yayıncının yazılı izni olmaksızın alıntı yapılamaz.

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.'nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul

Tel: (0 216) 348 36 97 - Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Harriet için.
Işığım, hayatım, canım,
Sonsuza dek.

Ölü Deniz
Dünyanın Sonu
Kuzey
ARYTH OKYANUSU
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Akuum Nehri
Arinelle Nehri
Baerlon
İki Nehir
Tümentepe
Almoth Düzlüğü
Katar
FALME
Andahar Nehri
Emond Meydu
Gareth Duva
Jehannah
Tanchico
TARABON
GHEALDAN
Elmora
Amador
Eldor Nehri
AMADICIA
Gölge Sahili
Ebou Dar
Tremalking

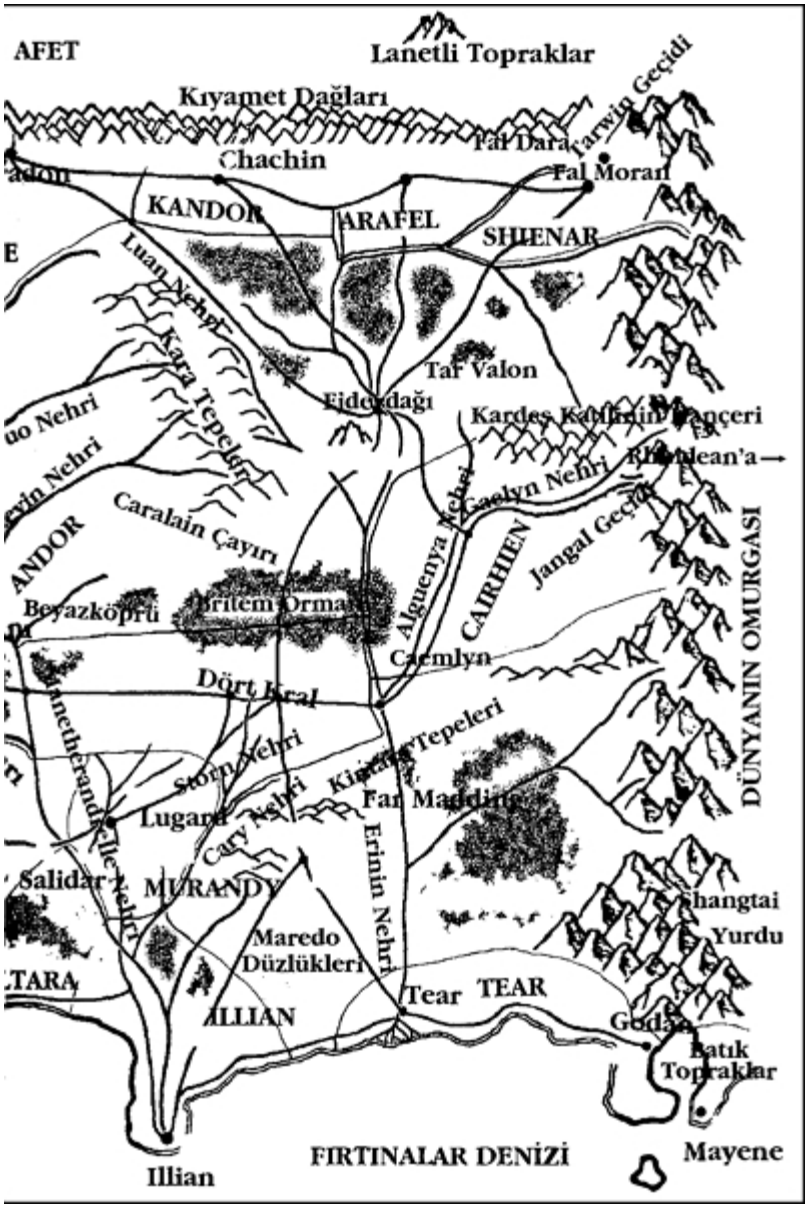
AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Tarwin Geçidi
Fal Dara
Chachin
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeleri
Tar Valon
Fidezdağı
Kardeş Katilinin Hançeri
Rhuidean'a
Caralain Çayırı
Gaelyn Nehri
Alguenya Nehri
CAIRHIEN
Jangal Geçidi
DÜNYANIN OMURGASI
Beyazköprü
Britem Ormanı
Caemlyn
Dört Kral
Manetherandelle Nehri
Storn Nehri
Kimatra Tepeleri
Far Madding
Lugard
Cary Nehri
Erinin Nehri
Salidar
MURANDY
Shangtai
Yurdu
Maredo Düzlükleri
Tear
TEAR
ILLIAN
Godan
Batık Topraklar
FIRTINALAR DENİZİ
Mayene
Illian

Kudretli olanlarla yemek yiyecekler, hançer yolundan tırmanmalıdır.

Tovan Toplantıları'nın son günlerine dair bir tarihçe müsveddesinin kenarına yazılmış anonim not (Artur Şahinkanadı'nın zamanından kaldığı sanılmaktadır).

Yükseklerde, tüm yollar hançerlerle döşelidir.

Eski bir Seanchan deyimi.

Önsöz
Görünüş Aldatır

Ethenielle, dolambaçlı dik geçitlerle kaplı, yarı yarıya gömülmüş kayalardan ve yan yatmış görünen kocaman yığınlardan oluşmuş, ismiyle bağdaşmayan bu Kara Tepeler'den daha alçak dağlar görmüştü. O geçitlerden bazıları bir keçiyi bile tereddüde düşürürdü. Bu, kuraklığın soldurduğu ormanlarda ve kahverengi otlarla kaplı çayırlarda üç gün yol alabilirdiniz ve sonra aniden kendinizi, dünyadan bihaber yedi sekiz minik köyden yarım gün uzakta bulurdunuz. Kara Tepeler çiftçiler için zorlu bir yerdi, ticaret yollarının uzağında, artık her zamankinden de sert iklime sahip bir yer. İnsanları görünce gözden kaybolması gereken sıska bir leopar kırk adım ötede, dik bir yamacın tepesinden, Ethenielle'in atlı eşlikçileri ile birlikte geçmesini izledi. Batıda akbabalar bir alamet gibi, sabırla çemberler çiziyorlardı. Kan kırmızı güneşi örten tek bir bulut yoktu, ama bulut denebilecek şeyler vardı. Sıcak rüzgâr estiği zaman, toz perdeleri kaldırıyordu.

En iyi adamlarından elli tanesi arkasından gelirken Ethenielle endişesizce, telaşsızca at sürüyordu. Yarı efsanevi atası Surasa'nın aksine, sırf o Bulutlar Tahtı'na oturdu diye havanın onun dileklerine göre değişeceği gibi bir yanılsama içinde değildi; aceleye gelince... Aldığı dikkatle şifrelenmiş, özenle korunan mektuplar yürüyüş düzeni konusunda hemfikirdi ve her kişinin dikkat çekmeden yolculuk etmesi ihtiyacı ile belirlenmişti. Kolay iş değil. Bazıları imkânsız olduğunu düşünmüştü.

Kaşlarını çatarak, kimseyi öldürmeden, yolculuğunu günlerce uzatması anlamına gelmesine rağmen o sinek pisliğinden farksız köylerden kaçınarak buralara kadar gelmesine izin veren şansını düşündü. Var olan birkaç Ogier *yurdu* sorun değildi –Ogierler genellikle insanlar arasında olan bitene pek az dikkat ederdi, son

zamanlarda daha da az dikkat ediyor gibiydiler– ama köyler... Beyaz Kule'nin göz ve kulaklarını ya da Yenidendoğan Ejder denen bu adamı barındıramayacak kadar küçüktüler, fazla küçük –belki de Yenidendoğan Ejder'di gerçekten; Ethenielle hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordu–, ama eninde sonunda çerçiler gelirdi bu köylere. Çerçiler mal kadar dedikodu da taşırdı ve onların konuştuğu insanlar başka insanlarla konuşur, söylentiler çok dallı bir ırmak gibi Kara Tepeler'e, sonra dış dünyaya yayılırdı. Birkaç kelime ile, gözden kaçmış tek bir çoban, beş yüz fersah öteden görülebilecek bir işaret ateşi yakabilirdi. Ormanları ve çayırları aleve veren türden bir işaret ateşi. Hatta şehirleri. Ulusları.

"Doğru seçimi mi yaptım, Serailla?" Ethenielle kendi kendine kızarak yüzünü buruşturdu. Artık küçük bir kız çocuğu olmayabilirdi, ama birkaç tel gri saçına rağmen, dilinin her esen yelle akılsızca savrulmasını engelleyecek kadar yaşlanmamıştı anlaşılan. Karar verilmişti. Ama aklından çıkmıyordu. Işık'ın gerçeği, dilediği kadar endişesiz olamıyordu.

Ethenielle'in Birinci Konsey Üyesi boz donlu atını topuklayarak Kraliçesinin zarif, siyah iğdiş edilmiş atına yaklaştırdı. Dingin, yuvarlak bir yüzü, düşünceli kara gözleri olan Leydi Serailla, bir asil kadının binici elbisesinin içine tıkılmış bir çiftçi kadından farksızdı, ama o sade, terli hatların arkasındaki zihin, tüm Aes Sedailerinkinden daha keskindi. "Diğer alternatifler yalnızca farklı riskler içeriyordu, daha az değil," dedi rahatça. Tıknazdı, ama eyerinin üzerinde, dans edermiş gibi zarafetle oturuyordu. Ve Serailla her zaman rahattı. Yağcı değil, sahte değil; yalnızca, kesinlikle soğukkanlı. "Gerçek ne olursa olsun, Majesteleri, Beyaz Kule hem kırılmış, hem felç olmuş görünüyor. Dünya arkanızda ufalanırken siz oturup Afet'i seyredebilirdiniz. Başkası olsaydınız yapardınız."

Basit, eyleme geçme ihtiyacı. Onu buraya getiren bu muydu? Eh, ne yapılması gerekiyorsa. Beyaz Kule yapmayacaksa ya da yapamayacaksa, o zaman bir başkası yapmalıydı. Dünya arkasında ufalanıp gidecekse, Afet'e göz kulak olmanın ne anlamı vardı?

Ethenielle diğer yanında at süren ince adama baktı. Adamın şakaklarındaki beyaz saç tutamları, ona küçümser bir ifade veriyordu. Süslü bir kın içindeki Kirukan Kılıcı koluna yaslanmıştı. En azından adı Kirukan Kılıcı'ydı ve efsanevi savaşçı Aramaelle Kraliçesi taşımış olabilirdi onu. Kılıç çok eskiydi, bazıları Güç'le dövülmüş olduğunu söylüyordu. Çift elli kabzası, geleneklerin

gerektirdiği gibi, Ethenielle'e doğru duruyordu, ama onun ateş beyinli bir Saldaealı gibi kılıç kullanmaya kalkışacağı yoktu. Bir kraliçenin düşünmesi, önderlik ve komuta etmesi gerekiyordu, ordusundaki herhangi bir askerin yapabileceği işi yaparken kimse beceremezdi bunları. "Ya sen, Kılıç Taşıyıcısı?" dedi. "Geç oldu, ama senin herhangi bir tereddüdün var mı?"

Lord Baldhere altın işlemeli eyerinde dönüp, arkalarındaki atlıların taşıdığı, işlenmiş deri ve süslü kadifeden kutular içindeki bayraklara baktı. "Kim olduğumu saklamaktan hoşlanmam, Majesteleri," dedi titizlikle, önüne dönerek. "Dünya çok yakında bizi ve yaptıklarımızı öğrenecek zaten. Ya da yapmaya çalıştıklarımızı. Sonunda ya öleceğiz ya hikâyelere konu olacağız ya da her ikisi birden, bu yüzden yazacakları isimleri bilseler de olur." Baldhere'in keskin bir dili vardı ve başka her şeyden çok müzik ve giysileri ile ilgileniyormuş gibi yapardı –o iyi kesimli mavi ceket, bugünkü üçüncü ceketiydi– ama tıpkı Serailla'da olduğu gibi, görünüş aldatıcıydı. Bulutlar Tahtı'nın Kılıç Taşıyıcısı, o mücevher kakmalı kın içindeki kılıçtan çok daha ağır sorumluluklar taşıyordu. Yirmi sene önce, Ethenielle'in kocası öldükten sonra, Baldhere Kraliçesi adına Kandor ordularına savaş meydanında komuta etmişti ve askerlerin çoğu adamın peşinden Shayol Ghul'e bile giderdi, Baldhere en iyi kumandanlar arasında sayılmıyordu, ama ne zaman savaşıp ne zaman savaşmayacağını, nasıl kazanacağını biliyordu.

"Toplantı yeri hemen ileride olmalı," dedi Serailla aniden, tam Ethenielle, Baldhere'in keşfe gönderdiği adamı gördüğünde. Miğferinin tepesinde tilkibaşı şeklinde bir sorguç taşıyan, sinsi görünüşlü biri olan Lomas ilerideki geçidin tepesinde dizginleri çekti. Mızrağını eğerek, "toplantı noktası ileride" anlamına gelen kol işaretini yaptı.

Baldhere kaslı omuzlu iğdiş atını çevirdi ve eşlikçi grubunun durmasını bağırdı –dilediği zaman bağırmayı pekâlâ becerebiliyordu–, sonra doru atını mahmuzlayarak Ethenielle ile Serailla'ya yetişti. Eski müttefikleri ile buluşacaklardı, ama Lomas'ın yanında geçerlerken Baldhere ince yüzlü adama sert bir, "İzle ve raporla," emri verdi; yolunda gitmeyen herhangi bir şey olursa, Lomas eşlikçilere toplantı yerine gidip kraliçelerini kurtarma işaretini verecekti.

Serailla emir üzerine onayla başını sallayınca Ethenielle hafifçe içini çekti. Eski müttefikler, ama bu zamanda, kuşkular pislik yığınındaki sinekler gibi ürüyordu. Güneydeki hükümdarlardan çok

fazlası son sene içinde ölmüş ya da ortadan kaybolmuştu. Ethenielle taç takarken rahat hissetmiyordu. Çok fazla yer, bir Trolloc ordusu geçmiş gibi yıkılmış, dümdüz edilmişti. Her kimse, bu al'Thor denen adam çok şeyin hesabını verecekti. Çok şeyin.

Lomas'ın ötesinde geçit vadi bile denemeyecek kadar küçük, sığ bir çanağa açılıyordu. Ağaçlar ise ağaçlık denemeyecek kadar seyrekti. Meşinyapraklar, mavi köknarlar, üç iğneli çamlar ve birkaç meşe biraz yeşillik sağlıyordu, ama kalan ağaçlar, çıplak dallı olmasalar bile, kahverengi yapraklarla kaplıydılar. Ama güneyde, bu noktayı toplanmak için ideal kılan şey yatıyordu. Parıl parıl altın dantelden bir minareye benzeyen ince bir kule eğilmiş, çıplak yamaca yarı yarıya gömülmüştü. En az yetmiş adımlık kısmı ağaç tepelerinden yüksekti. Kara Tepeler'de büyüyen, kundaktan çıkmış her çocuk bilirdi bu sütunu, ama dört günlük yolculuk mesafesi dahilinde tek bir köy yoktu, ayrıca kimse gönüllü olarak on beş kilometre yakınına yaklaşmazdı. Bu mekâna dair hikâyeler delice görüntülerden, yürüyen ölülerden, minareye dokununca ölenlerden bahsederdi.

Ethenielle kendini hayalperest biri olarak görmezdi, ama hafifçe ürperdi. Nianh minarenin Efsaneler Çağı'ndan kalan bir parça olduğunu ve zararsız olduğunu söylemişti. Şansı varsa, Aes Sedai seneler önce yaptıkları bu konuşmayı hatırlamazdı. Ölülerin burada yürümesinin sağlanamaması yazık. Efsane, Kirukan'ın bir sahte Ejder'in kellesini kendi elleriyle uçurduğunu ve yönlendirebilen bir başka erkekten iki oğul doğurduğunu söylüyordu. Ya da belki aynı erkekten. Amaçladıkları işi nasıl yapacaklarını ve hayatta kalacaklarını Kirukan bilirdi herhalde.

Beklediği gibi, Ethenielle'in buluşmaya geldiği kişilerden ikisi, ikişer hizmetkâr ile bekliyordu. Paitar Nachiman'ın uzun yüzünde, Ethenielle'in gençken hayran olduğu, sersemletici ölçüde yakışıklı adama göre çok daha fazla kırışık vardı, saçlarının epey seyreldiğinden ve kırlaştığından bahsetmiyordu bile. Neyse ki Arafel tarzı örgülerden vazgeçmiş, saçlarını kısa kestirmişti. Ama eyerinin üzerinde dimdik duruyordu ve o işlemeli, yeşil ipek ceketin altında omuzlarının vatkaya ihtiyacı yoktu ve kalçasında taşıdığı kılıcı hâlâ güç ve beceriyle kullanabileceğini biliyordu Ethenielle. Kare yüzlü, kafası beyaz bir tepe tutamı dışında tıraşlanmış, eskimiş bronz rengi sade bir ceket giymiş Easar Togita Arafel Kralı'ndan bir baş kısa, biraz daha zayıftı, ama onun yanında Paitar neredeyse yumuşak görünüyordu. Shienarlı Easar kaşlarını çatmıyordu –tam tersine,

bakışlarında daimi bir hüzün var gibiydi– ama sırtındaki kılıç ile aynı metalden dövülmüş gibi görünüyordu. Ethenielle iki adama da güveniyordu –ve ailevi bağlarının o güveni sağlama aldığını umuyordu. Sınırboyları'nda insanları birbirine, Afet'e karşı verdikleri savaş kadar evlilik yoluyla oluşan ittifaklar da bağlamıştı. Ethenielle'in bir kızı Easar'ın üçüncü oğlu, bir oğlu Paitar'ın en sevdiği kız torunu ile evlenmişti. Onların ailelerinden bir erkek ve iki kız evlat da, evlilik yoluyla Ethenielle'in Evine katılmıştı.

Kralların yol arkadaşları, kendileri kadar farklıydı birbirlerinden. Her zamanki gibi, Ishigari Terasian içkili bir şölenin sarhoşluğundan yeni kurtulmuş gibi görünüyordu, Ethenielle'in eyer üzerinde gördüğü en şişman adamdı; güzel, kırmızı ceketi kırışmış, gözleri ıslak, yanakları tıraşsızdı. Tam tersine, Kyril Shianri uzun boylu ve ince, yüzündeki tere ve toza rağmen neredeyse Baldhere kadar zarifti. Çizmelerinin tepelerinde ve eldivenlerinde, saç örgülerinde gümüş çanlar asılıydı; yüzünde her zamanki tatminsiz ifade, Paitar dışındaki herkese burnunun tepesinden soğuk soğuk bakmak gibi bir alışkanlığı vardı. Shianri pek çok açıdan aptalın tekiydi –Arafel kralları konsey üyelerini dinliyormuş gibi yapmaya fazla zahmet etmezler, bunun yerine kraliçelerine güvenirlerdi– ama adam ilk bakışta göründüğünden daha fazlasıydı. Agelmar, Jagad Easar'ın daha iri bir versiyonu gibiydi, sade giyimli, basit, çelik ve kayadan oluşmuş bir adam –ve üzerinde Baldhere'in taşıdığından daha fazla silah vardı, salıverilmeyi bekleyen ani ölüm. Ve Serailla ne kadar tombulsa, Alesune Chulin o kadar zayıftı, Serailla ne kadar sadeyse, Alesune o kadar güzeldi ve Serailla ne kadar sakinse Alesune o kadar hararetliydi. Alesune güzel, mavi ipekler giymek için doğmuş gibiydi. Serailla'yı görünüşüne göre yargılamanın yanlış olduğunu hatırlamak iyiydi.

"Barış ve Işık üzerinizde olsun, Kandorlu Ethenielle," dedi Easar kabaca, Ethenielle önlerinde dizginleri çekerken. Paitar aynı anda, "Işık size kucak açsın, Kandorlu Ethenielle," dedi. Paitar'ın sesi hâlâ kadınların yüreğini daha hızlı çarptıracak nitelikteydi. Ve karısı onun çizmelerinin tabanına dek ona ait olduğunu biliyordu; Ethenielle Menuki'nin hayatı boyunca bir an bile olsun kıskançlığa kapıldığından ya da kıskanmak için sebebi olduğundan kuşkuluydu.

Kendisi de kısa selamlarla karşılık verdi ve doğrudan, "Umarım buraya kadar fark edilmeden gelmişsinizdir," diye bitirdi.

Easar hıhladı ve sert bakışlarla onu süzerek eyer kaşının üzerinden eğildi. Zorlu bir adamdı, ama on bir sene önce dul

kalmıştı ve hâlâ yastaydı. Karısı için şiirler yazmıştı. Her zaman, göründüğünden daha fazlası oluyordu. “Eğer görülmüşsek, Ethenielle,” diye homurdandı, “hemen geri dönsek daha iyi olur.”

“Şimdiden geri dönmekten bahsetmeye mi başladın?” Shianri ses tonu ve püsküllü dizginlerini savurması sayesinde, horgörüsünü bir meydan okumayı önlemeye ancak yetecek kadar nezaket ile perdelemeyi başardı. Buna rağmen Agelmar soğuk bakışlarla süzdü onu ve bütün silahlarının tam olarak nerede olduğunu hatırlayan bir adam gibi, eyerinde hafifçe kıpırdandı. Afet boyunca verdikleri sayısız savaşta eski müttefiklerdi, ama o yeni kuşkular çalkalanıyordu.

Alesune, bir savaş atı kadar uzun boylu olan gri kısrağını dans ettirdi. Uzun, siyah saçlarındaki ince, beyaz tutamlar aniden bir miğferdeki sorguçlar gibi göründü ve bakışları, Shienarlı kadınların silah eğitimi almadıklarını, düello yapmadıklarını kolaylıkla unutturabilirdi. Unvanı yalnızca, kraliyet ailesinin *shatayan*'ıydı, ama bir *shatayan*'ın etkisinin aşçılara, hizmetkârlara ve kilercilerine emir vermekten ibaret olduğunu düşünenler, ciddi bir yanılgı içinde olurlardı. “Budalalık cesaret değildir, Lord Shianri. Afet'ten neredeyse korumasız ayrıldık ve başarısız olursak, hatta belki başarılı olsak bile, içimizden bazıları kellelerini kargılara geçirilmiş bulabilir. Belki hepimiz birden. Bu, al'Thor denen adam yapmasa bile Beyaz Kule yapabilir.”

“Afet neredeyse uykuda,” diye mırıldandı Terasian, etli çenesini ovalarken bıyıklarını hışırdatırken. “Hiç bu kadar sessiz görmemiştim onu.”

“Gölge asla uyumaz,” diye araya girdi Jagad sessizce ve Terasian, bu da düşünülmesi gereken bir şeymiş gibi, başını salladı. Agelmar aralarındaki en iyi generaldi, dünyadaki en iyi generallerden biri, ama Terasian Paitar'ın sağ koluydu ve o konuma, iyi bir içki arkadaşı olduğu için gelmemişti.

“Benim geride bıraktıklarım, Trolloc Savaşları yeniden başlamadığı sürece, Afet'e göz kulak olabilir,” dedi Ethenielle kararlı bir sesle. “Bunu sizin de yaptığına inanıyorum. Ama önemli değil. Bu saatten sonra geri dönebileceğimize gerçekten inanan var mı aranızda?” Son soruyu kuru bir sesle sormuştu, yanıt beklemiyordu, ama bir yanıt aldı yine de.

“Geri dönmek mi?” diye sordu, bir genç kadın sesi arkasından. Saldaealı Tenobia dörtnala yanlarına geldi, beyaz iğdiş atının dizginlerini öyle sertçe çekti ki at gösterişli bir şekilde şaha kalktı.

Tenobia'nın koyu gri kol yenlerinde inci sıraları uzanıyordu, altın kırmızı işlemeler kıvrılarak belinin inceliğini, göğsünün yuvarlaklığını vurguluyordu. Bir kadın için uzun boyluydu, en iyi tabirle aşırı belirgin denebilecek burnuna rağmen, güzel olmasa bile şirin olmayı başarıyordu. Koyu, derin bir mavi renge sahip iri, çekik gözleri de yardımcı oluyordu kesinlikle, ama aynı zamanda öyle güçlü bir özgüveni vardı ki, onunla parlıyordu sanki. Beklendiği gibi, Saldaea Kraliçesi'ne, sayısız amcasından biri olan Kalyan Ramsin eşlik ediyordu, kartal yüzlü, gür bıyıkları ağzının çevresinde aşağı kıvrılan, yara izleri ile kaplı, saçları kırlaşmış bir adam. Tenobia Kazadi askerlerin oluşturduğu konseye tahammül ederdi, başka kimseye değil. "Ben geri dönmeyeceğim," diye devam etti sertçe, "sizler ne yaparsanız yapın. Sahte Ejder Mazrim Taim'in kellesini bana getirsin diye *sevgili* amcam Davram'ı gönderdim ve işittiklerime inanılırsa, şimdi hem o, hem de Taim, bu al'Thor denen adamı takip ediyor. Arkamda elli bine yakın adam var ve siz neye karar verirseniz verin, amcam ve al'Thor Saldaea'yı kimin yönettiğini iyice öğrenmeden *benim* geri dönmeye niyetim yok."

Ethenielle, Serailla ve Baldhere ile bakıştı. Paitar ile Easar Tenobia'ya onların da yollarına devam etmeyi düşündüklerini söylemeye başladılar. Serailla başını hafifçe iki yana sallayarak ve minicik bir omuz silkme ile karşılık verdi. Baldhere açık açık gözlerini yuvarladı. Ethenielle Tenobia'nın sonunda geri dönmemeye karar vereceğini ummamıştı tam olarak, ama kız kesinlikle güçlük çıkaracaktı.

Saldaealılar tuhaf tiplerdi –Ethenielle, Tenobia'nın amcalarından bir başkası ile evli olan kız kardeşi Einone'nin nasıl baş edebildiğini sık sık merak etmişti– ama Tenobia o tuhaflığın sınırlarını zorluyordu. Her Saldaealıdan gösteriş beklerdiniz, ama Tenobia Domanlıları bile şok etmekten hoşlanırdı ve onun yanında Altaralılar paspal kalırdı. Saldaealı mizacı efsaneviydi; onunki sert rüzgârda bir otlak yangını gibiydi ve neyin kıvılcım görevi göreceğini asla bilemezdiniz. Ethenielle, istemediği bir anda kadına mantığın sesini duyurmaya çalışmanın güçlüğünü düşünmek bile istemiyordu; bunu yalnızca Davram Bashere yapabilirdi. Bir de, evlilik meselesi vardı.

Tenobia daha gençti, ama evlenmiş olması gereken yaşın üzerinden seneler geçmişti –hükümdar Ev'in bütün üyeleri için evlilik bir görevdi; ittifaklar yapılmalı, vârisler doğmalıydı– ama Ethenielle bu kızı kendi oğullarından biri için düşünmemişti hiç.

Tenobia'nın kocasından bekledikleri, onunla ilgili başka her şey gibi havalıydı. Tenobia'nın kocası aynı anda bir düzine Myrddraal ile yüzleşebilmeli ve her birini öldürebilmeliydi. Bir yandan da arp çalarak *ve* şiir yazarak. Atını dik bir yamaçtan indirirken âlimleri hayretten hayrete düşürmeliydi. Ya da tırmandırırken. Elbette kocası ona boyun eğecekti –o bir kraliçeydi, değil mi–, yalnız, bazen Tenobia kocasının kendi dediklerini görmezden gelmesini ve onu omzuna atıp götürmesini bekliyordu. Kız *tam olarak* bunları istiyordu! Tenobia boyun eğme istediği bir anda kocası onu omzunun üzerine atmaya kalkarsa ya da tersini isterken boyun eğecek olursa, Işık ona yardım etsindi. Tenobia bunların hiçbirini açık açık söylememişti, ama onun konuşmalarını duyan aklı başında her kadın hemen anlardı. Tenobia bekâr ölecekti. Yani, bu olaydan canlı kurtulursa. Aksi halde yerini Davram ya da vârislerinden biri alacaktı.

Ethenielle'in kulağına bir sözcük çalındı ve Ethenielle eyerinde sırtını dikleştirdi. Dikkatle dinliyor olmalıydı; tehlikede olan çok şey vardı. "Aes Sedai mi?" dedi keskin bir sesle. "Aes Sedailere ne olmuş?" Paitar'ınki dışında, Beyaz Kule'deki çalkantıların haberini alır almaz Aes Sedai danışmanlarının hepsi gitmişti, Ethenielle'in danışmanı Nianh ile Easar'ın danışmanı Aisling iz bırakmadan kaybolmuşlardı. Planları Aes Sedailerin kulağına çalınacak olursa... Eh, Aes Sedailerin her zaman kendi planları olmuştu. Her zaman. Ellerini bir değil, iki yabanarısı kovanına soktuğunu keşfetmek hiç hoşuna gitmeyecekti.

Paitar, biraz mahcup görünerek omuzlarını silkti. Onun için önemsiz bir jest değildi bu; tıpkı Serailla gibi o da hiçbir şeyin onu altüst etmesine izin vermezdi. "Coladara'yı arkada bırakmamı bekleyemezdin, Ethenielle," dedi yatıştırıcı bir sesle, "hazırlıkları ondan saklayabilseydim bile." Ethenielle öyle bir beklenti içinde değildi; adamın en sevdiği kız kardeşi Aes Sedai'ydi ve Kiruna onun Kule'ye karşı derin bir sevgi beslemeye başlamasına sebep olmuştu. Ethenielle öyle bir şey beklememişti, ama umut beslemişti. "Coladara'nın ziyaretçileri oldu," diye devam etti Paitar. "Yedi tane birden. Bu koşullar altında, onları da getirmek sağduyulu bir hareket gibi göründü. Neyse ki, ikna etmek kolay oldu. Aslında, hiç çaba gerekmedi."

"Işık ruhlarımızı aydınlatsın ve korusun," diye nefes verdi Ethenielle ve Serailla ile Baldhere'in yankıladıklarını duydu. "Sekiz Aes Sedai mi, Paitar? Sekiz?" Beyaz Kule, niyetlendikleri her

hamleyi çoktan öğrenmiş olmalıydı.

"Benim yanımda da beş tane var," diye araya girdi Tenobia, bir çift yeni terlik aldığını ilan edermiş gibi. "Tam Saldaea'dan ayrılırken buldular beni. Tesadüf eseri, eminim; benim kadar şaşırmış görünüyorlardı. Benim ne yaptığımı öğrendiklerinde –bunu nasıl yaptıklarını hâlâ bilmiyorum, ama öğrenmişler–, bir kez öğrenince, koşa koşa gidip Memara'yı bulacaklarından emin oldum." Kaşları, bir anlık öfke ile çatıldı. Elaida Tenobia'ya zorbalık etmesi için bir Aes Sedai göndererek büyük hata yapmıştı. "Halbuki," diye bitirdi, "Illeisien ve diğerlerinin gizliliğe benden de çok önem verdiklerini gördüm."

"Yine de," diye ısrar etti Ethenielle. "On üç Aes Sedai. İçlerinden birinin mesaj göndermenin bir yolunu bulması yeterli. Birkaç satır. Sindirdikleri bir asker ya da hizmetçi. Onları durdurabileceğini düşünen var mı aranızda?"

"Zarlar kaptan çıktı," dedi Paitar kısaca. Olan olmuştu. Ethenielle'in kitabına göre Arafelliler de Saldaealılar kadar tuhaftı.

"Daha güneye indiğimizde," diye ekledi Easar, "yanımızda on üç Aes Sedai olması pekâlâ iyi olabilir." Sözlerinin ima ettiği şeyler havada asılı kalırken, sessizlik çöktü. Kimse o şeyleri dile getirmek istemiyordu. Bu, Afet'le yüzleşmekten çok farklıydı.

Tenobia aniden, şok edici bir kahkaha attı. İğdiş atı dans etmeye çalıştı, ama Tenobia ona hâkim oldu. "Becerebildiğimce hızlı bir şekilde güneye gitmek istiyorum, ama hepinizi bu gece kampımda akşam yemeğine davet ediyorum. Illeisien ve arkadaşları ile konuşabilir, yargınızın benimkine benzeyip benzemediğine bakabilirsiniz. Belki yarın gece hepimiz Paitar'ın kampında toplanır, Coladara'nın dostlarını sorgularız." Öneri öyle mantıklı, öyle gerekliydi ki hemen üzerinde anlaşıldı. Sonra Tenobia, aklına yeni gelmiş gibi ekledi, "Bu gece yanında oturmasına izin verirsen amcam Kalyan çok şeref duyacak, Ethenielle. Sana büyük hayranlık besliyor."

Ethenielle, Kalyan Ramsin'e bir bakış fırlattı –adam Tenobia'nın arkasında sessizce atının üzerinde oturmuş, hiç konuşmamış, hatta sanki nefes bile almamıştı– ve adam bir an o kır kartal gözlerini kaldırdı. Bir anlığına, Ethenielle, Brys öldüğünden beri görmediği bir şey gördü; bir kraliçeye değil, bir kadına bakan bir erkek. Öyle büyük bir şoktu ki nefesi kesildi. Tenobia'nın gözleri amcasından Ethenielle'e kaydı. Minik gülümsemesi oldukça tatmin doluydu.

Ethenielle'in içinde öfke kabardı. Kalyan'ın bakışları olmasa bile,

o gülümseme su kadar berrak kılıyordu her şeyi. Bu küçük kız bu adamı Ethenielle ile evlendirmeyi mi düşünüyordu? Bu *çocuk* kalkıp?.. Aniden öfkenin yerini hüzün aldı. Kız kardeşi Nazelle'in düğününü ayarladığında kendisi daha da gençti. Bir devlet meselesiydi, ama Nazelle baştaki itirazlarına rağmen, sonunda Lord Ismic'e âşık olmuştu. Ethenielle öyle uzun zamandır başkalarının evliliklerini ayarlıyordu ki, kendisinin evlenmesinin çok güçlü bir bağ kuracağı hiç aklına gelmemişti. Kalyan'a bir kez daha, uzun uzun baktı. Adamın köselemsi suratı bir kez daha saygılı olmuştu, ama Ethenielle onun gözlerini biraz önceki gibi görüyordu. Seçeceği eş sert bir adam olmalıydı, ama kardeşlerininkinde olmasa bile çocuklarının evliliklerinde bir aşk olasılığı olmasında ısrar etmişti ve kendisi için daha azını istemeyecekti.

"Gün ışığını gevezelikle harcamak yerine," dedi, dilediğinden daha nefes nefese bir sesle, "yapmak için geldiğimiz şeyi yapalım." Işık ruhunu kavursun, o yetişkin bir kadındı, olası talibiyle ilk kez karşılaşan bir kız çocuğu değil. "Ee?" diye sordu. Bu sefer sesi uygun şekilde sertti.

O, dikkatle yazılmış mektuplarda anlaşmışlardı ve güneye yol alırken, koşullar değiştikçe tüm planları güncellenecekti. Bu toplantının tek bir gerçek amacı vardı, Kırılış'tan sonraki onca sene içinde yalnızca yedi kez kaydedilen, Sınırboyları'na özgü basit ve eski bir tören. Onları, ne kadar kuvvetli olursa olsun sözlerin asla yapamayacağı şekilde bağlayacak basit bir tören. Hükümdarlar atlarını birbirlerine yaklaştırırken diğerleri geri çekildiler.

Kemer bıçağı ile sol avucunu keserken Ethenielle tısladı. Tenobia kendisininkini keserken güldü. Paitar ile Easar kıymık çekiyor da olabilirlerdi. Dört el uzandı, buluştu, birbirlerinin ellerini kavradı, yüreklerinden gelen kan karıştı, yere damladı, taşlı toprak tarafından emildi. "Biz biriz, ölüme dek," dedi Easar ve hepsi onunla konuştu. "Biz biriz, ölüme dek." Kan ve toprakla bağlanmışlardı. Şimdi Rand al'Thor'u bulmaları gerekiyordu. Ve yapılması gerekeni yapmaları. Bedeli ne olursa olsun.

* * *

Turanna'nın yardım almadan minderde oturabileceğinden emin olduğunda, Verin doğruldu ve omuzları çökmüş Beyaz Aes Sedai'yi bıraktı, suyunu yudumlasın. En azından yudumlamaya çalışsın. Turanna'nın dişleri gümüş kupaya çarpıyordu, ki şaşmamak

gerekirdi buna. Çadırın girişi öyle alçaktı ki, başını dışarı çıkarmak için Verin'in eğilmesi gerekti. Eğilirken bitkinlikten beli kopacakmış gibi geldi. Arkasında, kaba, siyah yünlü cüppe içinde titreyen kadından korkusu yoktu. Verin kadına koyduğu kalkanı sıkı sıkı tutuyordu ve aklına böylesine saçma bir fikir gelse bile, Turanna'nın bacaklarının o anda arkadan saldırmayı düşünecek kadar tuttuğundan kuşkuluydu. Beyazlar o şekilde düşünmezdi. Aynı şekilde, Turanna'nın durumunda, kalkan konulmamış olsaydı bile, daha saatlerce kıl payı kadar Güç yönlendirebileceği kuşkuluydu.

Cairhien'i gözlerden gizleyen tepeler Aiellerle kaplıydı, alçak, toprak rengi çadırlar şehrin bu kadar yakınında iyice seyrelmiş olan ağaçların arasındaki boşluğu kaplıyordu. Havada hafif toz bulutları asılıydı, ama Aielleri ne toz, ne sıcak, ne de öfkeli güneşin parıltısı rahatsız ediyordu. Kamp, bir şehirde görülebileceği gibi, telaş ve amaçlılıkla doluydu. Verin'in görüş alanı içinde, erkekler av hayvanlarını parçalıyor, çadır onarıyor, bıçak biliyor, giydikleri yumuşak çizmelerden yapıyorlardı ve kadınlar açık ateşler üzerinde yemek ve ekmek pişiriyor, küçük dokuma tezgâhlarında çalışıyor, kamptaki pek az çocuğa göz kulak oluyorlardı. Her yerde, beyaz cüppeli *gai'shain*'ler yük taşıyarak koşturuyor, halı dövüyor, yük atlarına ve katırlara bakıyorlardı. Sokak satıcısı ya da dükkâncı yoktu. Yük ve binek arabaları da, elbette. Şehir? Daha çok, tek bir noktaya toplanmış bin köy gibiydi, ama erkeklerin sayısı kadınlarınkinden çok daha fazlaydı ve örslerini çınlatan demirciler dışında, beyaz giymemiş hemen her erkek silah taşıyordu. Kadınların çoğu da.

Sayıları büyük bir şehrin barındıracağı nüfusa denkti, birkaç Aes Sedai tutsağı sarmak için yeterinden de fazla, ama Verin elli adım ötede siyah cüppeli bir kadının, bir inek derisine yığılmış, beline kadar gelen taşları çekerek yürümeye çalıştığını gördü. Derin başlık kadının yüzünü gizliyordu, ama kampta, tutsak Aes Sedailer dışında hiç kimse o siyah cüppelerden giymiyordu. Bir Bilge, inek derisinin yanında yürüyordu. Tutsağın kalkanını korurken, Güç'le parlıyordu. İki Mızrağın Kızı tutsağın iki yanını almış, ne zaman duraksayacak olsa sopalarla dürtüyorlardı onu. Verin bunu, onun görmesi için mi yaptıklarını merak etti. Daha o sabah yüzünden ter akan, vahşi bakışlı Coiren Saeldain'in yanından geçmişti. Kadına bir Bilge ve iki uzun boylu Aiel adam eşlik ediyordu ve kum dolu iri bir sepeti sırtlamış, sendeleyerek yamaç yukarı tırmanmaya çalışıyordu. Dün de Sarene Nemdahl'ı görmüştü. Onu, bir kovadan yanındaki kovaya

avuç avuç su taşımakla görevlendirmişlerdi, daha hızlı hareket etmesi için sopalıyorlar, sopaladıkları için dökülen her damla su için tekrar sopalıyorlardı. Sarene bir an durmuş, Verin'e neden, diye sormuştu, ama bir yanıt beklediğinden değil. Kızlar Sarene'i faydasız görevine geri sürüklemeden önce bir yanıt verememişti Verin.

İç çekişini bastırdı. Her şeyden önce, sebebi ne olursa olsun, ne kadar gerekli olursa olsun, Aes Sedailerin bu muameleyi görmesine tanık olmaktan gerçekten hoşlanmıyordu ve ikinci olarak, açıktı ki Bilgelerin büyük kısmının istediği... Ne? Burada Aes Sedailiğin bir anlamı olmadığını Verin'in öğrenmesi mi? Saçma. Bu, günler önce açıkça anlaşılmıştı zaten. Verin'e de siyah cüppe giydirebilecekleri mi? Şimdilik böyle bir risk olmadığını düşünüyordu, ama Bilgeler henüz çözemediği bir dizi sır saklıyordu ve bu sırların en küçüğü hiyerarşilerinin nasıl işlediği idi. En küçüğü, ama o küçük sır, içinde çok olasılık barındırıyordu. Emir veren kadınlar bazen daha önce emir verdikleri kadından emir alıyorlardı ve daha sonra, Verin'in görebildiği kadarıyla mantıksızca, durum yine değişiyordu. Ama Sorilea'ya kimse emir vermiyordu ve bu güvenlik demek olabilirdi. Bir tür güvenlik.

İçinde kabaran tatmini engelleyemedi. Bu sabahın erken, saatlerinde, Güneş Sarayı'nda, Sorilea ıslaktopraklıları en çok neyin utandırdığını sormuştu. Kiruna ve diğer Aes Sedailer anlamamıştı; orada, dışarıda neler olduğunu görmek için gerçek bir çaba göstermiyorlardı, belki ne öğreneceklerinden korktuklarından, bilginin yeminlerini zora sokacağından korktuklarından. Hâlâ, kaderin onları ittiği yolu seçme kararlarını haklı göstermeye çalışıyorlardı, ama Verin'in kendi seçtiği yolu izlemek için sebepleri ve bir amacı vardı. Aynı zamanda, kesesinde bir liste vardı, yalnız kaldıklarında Sorilea'ya teslim etmeye hazır olduğu bir liste. Diğerlerinin bilmesine gerek yok. Tutsaklardan bazıları ile hiç karşılaşmamıştı, ama çoğu kadın için, Sorilea'nın aradığı zayıflıkları o listenin özetlediğini düşünüyordu. Siyaha bürünmüş kadınlar için hayat çok çok güçleşecekti. Ve şansı varsa, kendi çabaları için çok faydalı olacaktı.

Omuzları balta sapları kadar geniş, iki iri yarı Aiel çadırın hemen dışında oturmuş, görünüşte kedi beşiği oyuna dalmışlardı, ama Verin başını çadır kapağından uzattığında hemen başlarını kaldırdılar. Coram onca cüsseye rağmen, yılan gibi kıvraklıkla doğrulmuştu ve Mendan yalnızca sicim parçasını ortadan kaldıracak

kadar oyalanmıştı. Verin dik duruyor olsaydı, başı ikisinin ancak göğsüne gelirdi. Onları tepetaklak çevirebilir, bir güzel pataklayabilirdi, elbette. Cüret edebilseydi. Zaman zaman içinden gelmiyor değildi. Rehber olarak verilmişti bu adamlar Verin'e, kampın içinde yanlış anlamalara karşı koruma olarak. Ve kuşkusuz, yaptığı her şeyi, ağzından çıkan her kelimeyi raporluyorlardı. Bazı açılardan, Tomas'ın yanında olmasını tercih ediyordu, ama yalnızca bazı açılardan. İnsanın Muhafızından sır saklaması, yabancılardan sır saklamasından çok daha zordu.

"Lütfen Colinda'ya söyle, Turanna Norill ile işim bitti," dedi Coram'a, "ve Katerine Alruddin'i göndermesini istediğimi bildir." İlk önce, Muhafızı olmayan Aes Sedailerle ilgilenmek istiyordu. Adam başını bir kez salladı, sonra tek kelime etmeden, koşarak uzaklaştı. Bu Aieller görgü kurallarından pek anlamıyordu.

Mendan yerine çöktü ve şaşırtıcı ölçüde mavi gözlerle Verin'i izlemeye başladı. O ne derse desin, içlerinden biri mutlaka yanında kalıyordu. Mendan'ın şakaklarına kırmızı bir kumaş parçası bağlamıştı ve üzerine Aes Sedailerin kadim simgesi çizilmişti. O bandı takan diğer adamlar gibi, Mızrağın Kızları gibi, Verin'in bir hata yapmasını bekliyor gibiydi. Eh, ilk değillerdi ve en tehlikelileri olmaktan da çok uzaktılar. Ciddi bir hata yaptığı son seferin üzerinden yetmiş bir sene geçmişti.

Verin, Mendan'a bilinçli olarak belirsiz tuttuğu bir gülümseme bahşetti ve çadıra çekilecek oldu, ama sonra aniden gözüne bir şey takıldı ve mengene gibi yerinde tuttu onu. Aiel adam o anda gırtlağını kesecek olsa fark etmezdi Verin.

Çadırın ağzında durduğu yerde biraz uzakta, dokuz on kadın bir dizi halinde diz çökmüş, her yerden uzak çiftliklerde yaptıklarına çok benzer bir şekilde, taş değirmenin üstte kalan düz tekerleğini çeviriyorlardı. Başka kadınlar sepet sepet tahıl getiriyor, öğütülmüş kaba unu alıp götürüyorlardı. Koyu renk etekler ve açık renk bluzlar giymiş, saçlarını katlanmış eşarplarla arkada tutan dokuz on kadın diz çökmüştü. Diğerlerinden fark edilir ölçüde kısa boylu olan bir tanesi, saçları beline ya da daha aşağılara kadar uzanmayan bir tanesi, tek bir kolye ya da bilezik bile takmıyordu. Kadın bakışlarını kaldırdı, güneşten pembeleşmiş yüzündeki kızgınlık Verin'in bakışları ile karşılaşınca keskinleşti. Ama yalnızca bir anlığına, sonra sindi ve telaşla işine döndü.

Verin çadıra girdi. Midesi çalkalanıyordu. Irgain Yeşil Ajah'tandı. Daha doğrusu, Rand al'Thor onu yalıtmadan önce

Yeşillerdendi. Kalkan konulduğu zaman Muhafızınız ile bağınız donuklaşır, bulanıklaşırdı, ama yalıtıldığınız zaman, ölüm kadar kesin bir biçimde kopardı. Anladığı kadarıyla, Irgain'in iki Muhafızından biri bağın koparılmasının şokuyla ölmüştü ve diğeri de kaçmaya teşebbüs etmeden, binlerce Aiel'i öldürmeye çalışırken ölmüştü. Büyük olasılıkla Irgain de ölmeyi diliyordu. Yalıtılmak. Verin iki elini karnına bastırdı. Kusmayacaktı. Yalıtılmış kadınlardan daha beterini görmüştü. Çok daha beterini.

"Umut yok, değil mi?" diye mırıldandı Turanna, boğuk bir sesle. Sessizce ağlayarak titrek ellerindeki gümüş kupaya, orada gördüğü uzak ve dehşet verici şeye bakıyordu. "Hiç umut yok."

"Bakmayı bilirsen, her zaman bir yol vardır," dedi Verin, kadının omzunu dalgın dalgın okşayarak. "Her zaman bakmalısın."

Düşünceleri hızla akıyordu ve hiçbiri Turanna ile ilgili değildi. Işık biliyordu ya, Irgain'in yalıtılması, midesi kokuşmuş yağlarla doluymuş gibi hissetmesine sebep olmuştu. Ama kadın ne demeye tahıl öğütüyordu? Hem de bir Aiel kadın gibi giyinerek! Sırf Verin görebilsin diye mi orada işe koşulmuştu? Aptalca sorular; Rand al'Thor kadar güçlü bir *ta'veren* yalnızca birkaç kilometre uzaktayken bile, kabul edebileceği tesadüflerin bir sınırı vardı. Yanlış mı hesaplamıştı? En kötü durumda, çok büyük bir hata olamazdı. Yalnız, bazen küçük hatalar da büyükleri kadar ölümcül çıkardı. Sorilea onu kırmaya karar verirse, ne kadar dayanabilirdi? Rahatsız edici ölçüde kısa bir süre, diye tahmin ediyordu. Bazı açılardan Sorilea tanıdığı en sert insandı. Ve söyleyebileceği hiçbir şey durdurmazdı onu. Başka gün endişelenilecek bir şey. Acele etmeye gerek yoktu.

Diz çöktü ve Turanna'yı teselli etmek için biraz çaba gösterdi, ama çok fazla değil. Yatıştırıcı sözler, gözlerindeki kasvete bakılırsa Turanna'ya geldiği kadar boş geliyordu kendisine de. Turanna'nın içinde bulunduğu koşulları, Turanna dışında hiçbir şey değiştiremezdi ve bunun da Turanna'nın kendi içinden gelmeliydi. Beyaz Aes Sedai omuzları sarsılarak, ama ses çıkarmadan, yanaklarından yaşlar süzülerek, daha büyük üzüntüyle ağlıyordu yalnızca. İki Bilge'nin ve çadırın içinde dik duramayan iki genç Aiel adamın gelişi rahatlattı onları. En azından Verin'i. Verin ayağa kalktı, rahatça diz kırdı, ama içeri gelenler onunla ilgilenmiyordu.

Daviena sarı kızıl saçlı, yeşil gözlü bir kadındı, Losaine ise güneşte birkaç kızıl ışıltı ile parlayan siyah saçları olan, gri gözlü bir kadın. İkisi de Verin'den bir baş ve omuz boyu daha uzundu.

İkisi de bir başkasına verilmesini diledikleri haşin bir işi üstlenmiş kadınların ifadelerine sahipti. İkisi de, Turanna'yı tek başına tutmaya yetecek kuvvetle yönlendiremiyordu, ama yaşamları boyunca tecrübe etmişler gibi zincir kurmuşlardı ve birbirlerinden ayrı durmalarına rağmen, birinin çevresindeki *saidar* parıltısı diğerinin çevresindekine karışır gibiydi. Verin kaşlarını çatmamak için zorla gülümsedi. *Bunu* nereden öğrenmişlerdi? Sahip olduğu her şeye iddiaya girerdi ki birkaç gün önce bilmiyorlardı.

Sonra her şey hızla ve pürüzsüzce oldu. Diz çöken adamlar Turanna'yı kollarından tutup kaldırırken, gümüş kupa yere düştü. Neyse ki boştu. Turanna çabalamadı, ki adamların onu koltuk altlarından tutup, bir tahıl çuvalı gibi taşıyıp götürebilecekleri düşünülünce, böylesi daha iyiydi, ama Turanna'nın ağzı açık kaldı ve inleme çıkardı. Aieller dikkat etmediler. Daviena kurdukları çemberi odakladı, kalkanı üzerine aldı ve Verin Kaynak'ı tamamen salıverdi. Ne yemin etmiş olursa olsun, hiçbiri, bilinen bir sebep olmaksızın *saidar* tutmasına izin verecek kadar güvenmiyordu ona. İki kadın da fark etmiş görünmedi, ama salıvermese mutlaka fark ederlerdi. İki adam, ayakları çadırın zeminine serilmiş halıları süpüren Turanna'yı alıp götürdüler ve Bilgeler de arkalarından çıktılar. Hepsi buydu. Turanna ile yapabileceği kadarını yapmıştı.

Verin uzun bir nefes vererek parlak, püsküllü minderlerden birinin üzerine çöktü. Yanında, halıların üzerinde ince altın halat işlemeli bir tepsi duruyordu. Birbirleri ile uyumsuz, gümüş kupalardan birini kalay sürahiden doldurdu ve kana kana içti. Susatıcı işti bu ve yorucu. Daha gün batımına saatler vardı, ama ağır bir sandığı otuz kilometre taşımış gibi hissediyordu. Hem de tepelik arazide. Kupayı tepsiye geri koydu ve kemerinin arkasından küçük, deri ciltli bir defter çıkardı. Çağırttığı kişileri getirmeleri hep biraz zaman gerektiriyordu. Notlarını okumak için –ve yeni notlar almak için– birkaç dakika harcamak sorun olmazdı.

Tutsaklar konusunda not almaya gerek yoktu, ama üç gün önce Cadsuane Melaidhrin'in aniden ortaya çıkması onu endişelendirmişti. Cadsuane *ne* peşindeydi? Kadının arkadaşları göz ardı edilebilirdi, ama Cadsuane'in kendisi bir efsaneydi ve efsanenin inanılabilir kısımları bile onu çok tehlikeli biri kılıyordu. Tehlikeli ve öngörülemez. Her zaman yanında taşıdığı küçük, ahşap yazı masasından bir kalem aldı, kınında duran kapaklı mürekkep şişesine uzandı. Ve bir başka Bilge çadıra girdi.

Verin öyle çabuk ayağa fırladı ki defterini yere düşürdü. Aeron

hiç yönlendiremiyordu, ama Verin saçları grileşmeye başlamış kadının önünde, Daviena ve Losaine'e bahşettiğinden çok daha derin bir reverans yaptı. Reveransının dibinde, defterini almak için eteklerini bıraktı, ama deftere ilk önce Aeron'un parmakları ulaştı. Verin doğruldu, uzun boylu kadının sayfaları karıştırmasını sakin sakin izledi.

Gök mavisi gözler onunkilerle buluştu. Kış göğü mavisi. "Güzel çizimler, bitkiler ve çiçekler üzerine epey bilgi," dedi Aeron soğuk bir sesle. "Sormak için gönderildiğin sorularla ilgili hiçbir şey göremiyorum." Defteri Verin'e uzatmaktan çok, eline tutuşturdu.

"Teşekkür ederim. Bilge," dedi Verin uysallıkla, defteri güvenle kemerinin arkasına tıkarak. Ne olur ne olmaz diye bir kez daha, ilki kadar derin bir reverans yaptı. "Gördüklerimi not etmek gibi bir alışkanlığım var." Bir gün defterlerinde kullandığı şifreyi yazması gerekecekti –Beyaz Kule kütüphanesinin hemen üzerindeki dairesinde, bir ömre bedel, dolaplar ve sandıklar dolusu defter vardı–, bir gün, ama yakında olmayacağını umuyordu. "Şey... mm... tutsaklara gelince, şimdiye dek aynı şeyin versiyonlarını söylediler. *Car'a'carn* Son Savaş'a kadar Kule'de barındırılacakmış. Onun... mm... uğradığı kötü muamele bir kaçma teşebbüsü yüzünden başlamış. Ama siz bunları biliyorsunuz zaten. Ama hiç korkmayın; eminim daha fazlasını öğreneceğiz." Hepsi gerçekti, ama gerçeğin tamamı değil; o kadar çok Aes Sedai'nin öldüğünü görmüştü ki, iyi bir sebep olmadan yenilerini ölüme gönderme riskine girmek istemiyordu. Sorun, neyin riske yol açacağına karar vermekti. Al'Thor'un, sözde onunla pazarlık etmek için gelmiş bir elçilik heyeti tarafından bu şekilde kaçırılması, Aielleri cinayete teşvik edecek ölçüde kızdırmıştı, ama anlayabildiği kadarıyla ona "kötü muamele edilmesi" o kadar da rahatsız etmemişti.

Aeron koyu renk eşarbını düzeltirken altın ve fildişi bilezikler yumuşak seslerle şıngırdadılar. Verin'in düşüncelerini okumaya çalışıyormuş gibi baktı ona. Aeron Bilgeler arasında yüksek konumda gibiydi ve Verin o esmer yanakların zaman zaman sıcak ve rahat bir gülümseme ile kırıştığını görmüşse de, o gülümsemeler asla bir Aes Sedai'ye yöneltilmemişti. *Hayal kırıklığı yaratanların siz olacağınız hiç aklımıza gelmemişti,* demişti Verin'e karanlık karanlık. Ama sözlerinin kalanı son derece açıktı. *Aes Sedailerde hiç şeref yok. Beni bir kıl payı kuşkulandırırsan, seni kendi ellerimle öyle kırbaçlarım ki ayakta duramazsın. Beni iki kıl payı kuşkulandırırsan, seni kazığa bağlar, akbabalara ve karıncalara bırakırım.* Verin, yüzüne açık bir

ifade yerleştirmeye çalıştı ve gözlerini kırpıştırarak ona baktı. Ve uysallıkla; uysallığı unutmamalıydı. Yumuşak başlı ve itaatkâr. Korku hissetmiyordu. Zamanında, hayatını sona erdirmeye dair Aeron'un minicik gönülsüzlüğüne de sahip olmayan kadınların –ve erkeklerin– daha da sert bakışlarını karşılamıştı. Ama o soruları sormakla görevlendirilmek için epey çaba harcamıştı. Bu fırsatı kaçırmayı göze alamazdı. Bir de bu Aieller hislerini daha fazla belli etseler.

Aniden çadırda artık yalnız olmadıklarını fark etti. İki sarı saçlı Kız, ikisinden de bir el kısa, siyah cüppeli bir kadınla birlikte içeri girmişlerdi. Onu yarı yarıya taşıyorlardı. Bir yanda leylek gibi, kızıl saçlı Tialin, *saidar* parıltısı arkasında sert bir ifade ile duruyor, tutsağın kalkanını koruyordu. Aes Sedai'nin saçları terden sırılsıklam olmuş bukleler halinde omuzlarına sarkıyordu, yüzüne saç tutamları yapışmıştı ve öyle kirliydi ki Verin başta tanımadı onu. Çıkık, ama o kadar da çıkık olmayan elmacık kemikleri, azıcık kemerli bir burun ve azıcık çekik, kahverengi gözler... Beldeine. Beldeine Nyram. Çömezken kıza birkaç ders vermişti.

"Sormama izin verirseniz," dedi dikkatle, "neden o getirildi? Ben başkasını istemiştim." Yeşil olmasına rağmen Beldeine'in Muhafızı yoktu –şala daha üç sene önce terfi etmişti ve Yeşiller genellikle ilk Muhafızları konusunda seçici davranırdı– ama kendi seçtikleri kişileri getirmeye başlarlarsa, bir sonra gelenin iki üç Muhafızı olabilirdi. Bugün iki tanesi ile daha başa çıkabileceğini düşünüyordu, ama hiç Muhafızları yoksa. Ve görüştüğü kişilerle bir daha görüşmesine izin vereceklerini sanmıyordu.

"Katerine Alruddin dün gece kaçtı," dedi Tialin tükürürcesine ve Verin'in nefesi kesildi.

"Onun *kaçmasına* izin mi verdiniz?" diye patladı düşünmeden. Bitkinlik yeterli bahane değildi, ama o durduramadan sözler dilinden yuvarlanıverdi. "Nasıl bu kadar aptal olabilirsiniz? Kadın bir Kızıl! Hem de ne korkak, ne de Güç'te zayıf! *Car'a'carn* tehlikede olabilir! Neden daha önce, kadın kaçar kaçmaz haberimiz olmadı?"

"Bu sabaha kadar anlaşılmadı," diye hırladı Kızlardan biri. Gözleri cilalanmış safirler gibiydi. "Bir Bilge ve iki *Cor Darei* zehirlendi ve onlara içecek getiren *gai'shain* gırtlağı kesilmiş halde bulundu."

Aeron soğuk bir tavırla Kız'a kaşını kaldırdı. "Seninle konuştu mu, Carahuin?" İki Kız aniden Beldeine'i ayakta tutma işine odaklandı. Aeron Tialin'e bakmakla yetindi, ama kızıl saçlı Bilge

bakışlarını indirdi. O bakışlar daha sonra Verin'e' dikildi. "Rand al'Thor için endişelenmen seni... şereflendiriyor," dedi Aeron gönülsüzce. "O korunacak. Daha fazlasını bilmene gerek yok. Bu kadarını bilmene bile gerek yok." Aniden sesi sertleşti. "Ama çömezler Bilgelerin önünde bu ses tonunu kullanmaz. Verin Mathwin *Aes Sedai.*" Son sözcükler alayla söylenmişti.

Verin iç çekişini boğarak bir kez daha derin bir reverans yaptı. İçinde bir parça, Beyaz Kule'ye geldiği zamanki kadar zayıf olduğunu diliyordu. Yapısı bu kadar çok eğilmeye ve diz kırmaya uygun değildi. "Beni affet, Bilge," dedi alçakgönüllülükle. Kaçmış! Koşullar, Aieller için olmasa bile onun için her şeyi açıkça anlatıyordu. "Endişeden aklımı yitirmiş olmalıyım." Katerine'in ölümcül bir kazaya uğramasını sağlamanın bir yolu olmaması yazıktı. "Gelecekte hatırlamak için elimden geleni yapacağım." Aeron'un özrünü kabul ettiğini ifade eden bir göz kırpma bile gelmedi. "Kalkanı devralabilir miyim, Bilge?"

Aeron Tialin'e bakmadan başını salladı ve Verin çabucak Kaynak'a sarınarak Tialin'in salıverdiği kalkanı üzerine aldı. Yönlendiremeyen kadınların yönlendirebilen kadınlara bu kadar rahatça emir verebilmesi onu durmaksızın şaşırtıyordu. Tialin Güç'te Verin'den o kadar da zayıf değildi, ama Aeron'u Kızlar kadar ihtiyatla izliyordu ve Kızlar Aeron'un bir jesti ile çadırdan çıkar, Beldeine'i olduğu yerde sallanmak üzere yalnız bırakırken, Tialin bir adım arkalarından takip etti.

Ama Aeron hemen çıkmadı. "*Car'a'carn*'a Katerine Alruddin'den bahsetmeyeceksin," dedi. "Kafası yeterince meşgul, bir de önemsiz konularda endişelenmesi gerekmiyor."

"Ona Katerine hakkında hiçbir şey söylemeyeceğim," diye kabul etti Verin çabucak. Önemsiz? Katerine'in gücüne sahip bir Kızıl önemsiz değildi. Belki bir not. Düşünmek gerekiyordu. "Dilini tutmaya bak, Verin Mathwin, yoksa onu ulumak için kullanırsın."

Buna söyleyecek bir şey yok gibiydi, bu yüzden Verin uysallığa ve yumuşak başlılığa yoğunlaştı ve reverans daha yaptı. Dizleri inlemek istiyordu.

Aeron çıktıktan sonra Verin rahat bir nefes aldı. Aeron'un kalmaya niyetlendiğinden korkmuştu. Tutsaklarla yalnız kalma izni almak için, Sorilea ile Amys'i onların Beyaz Kule'yi yakından tanıyan biri tarafından sorgulanması gerektiğine ikna etmek için harcadığı kadar çaba harcaması gerekmişti. Bu karara varmaları için yönlendirildikleri anlaşılırsa... Bu başka gün endişelenilecek bir

konuydu. Verin o konulardan çok fazlasını biriktiriyor gibiydi.

"En azından ellerini ve yüzünü yıkamaya yetecek kadar su var," dedi Beldeine'e ılımlı bir tavırla. "Ve dilersen sana Şifa veririm." Görüştüğü her Aes Sedai en az birkaç kırbaç izi taşıyordu. Aieller, su döktükleri ya da verdikleri işe direndikleri zamanlar dışında tutsakları dövmüyordu –en kibirli meydan okuma sözleri yalnızca horgörülü bir kahkaha ile karşılanıyordu, o kadar karşılık alırsa– ama kara cüppeli kadınlar hayvan gibi güdülüyor, durmaları ya da dönmeleri sopa darbeleri ile ifade ediliyor, yeterince hızla itaat etmezlerse daha sert darbeler yiyorlardı. Şifa başka şeyleri de kolaylaştırıyordu.

Rüzgârdaki saz gibi sallanan pis ve terli Beldeine dudağını büktü. "Senden Şifa görmektense kan kaybından ölürüm!" diye tükürdü. "Belki seni bu yabanilere yaltaklanırken görmeyi beklemeliydim, ama Kule sırlarını açıklayacak kadar ileri gideceğin hiç aklıma gelmezdi! Bu ihanet kokuyor, Verin! İsyan kokuyor!" Horgörüyle homurdandı. "Bundan çekinmediysen, hiçbir şey seni durdurmaz, herhalde! Sen ve diğerleri, zincir kurma dışında neler öğrettiniz onlara?"

Verin genç kadının yanlışını düzeltmeye zahmet etmeden, sinirle cıkladı. Aiellere bakmak için başını kaldırmaktan boynu ağrıyordu – Beldeine bile ondan en az bir el daha uzundu–, diz kırmaktan da dizleri ağrıyordu ve kafası çalışıyor olması gereken çok fazla kadın kör horgörü ve aptalca kibirleri ile saldırmışlardı ona. Bir Aes Sedai'nin dünyaya karşı pek çok surat takınması gerektiğini bir başka Aes Sedai'den daha iyi kim bilebilirdi? Her zaman insanları huşu içinde bırakamazdınız, her zaman sopalayamazdınız da. Dahası, çömez gibi cezalandırılmaktansa çömez gibi davranmak daha iyiydi, özellikle de cezalandırılmak yalnızca acı ve küçük düşmüşlük kazandırıyorsa. Kiruna bile bundaki mantığı eninde sonunda görmeliydi.

"Otur, yoksa düşeceksin," dedi, kendi dediğini yaparak. "Bugün ne yapıyordun, tahmin edeyim. Bunca kire bakarak, çukur kazıyordun bence. Çıplak ellerinle, yoksa kaşık kullanmana izin verdiler mi? Bittiğine karar verdiklerinde, o çukuru yine doldurmanı söyleyecekler, biliyorsun. Şimdi, bakalım. Her tarafın kirli, ama o cüppe temiz, demek ki çukurunu çırılçıplak kazıyordun. Şifa istemediğinden emin misin? Güneş yanığı acı verici olabilir." Bir başka kupayı suyla doldurdu ve bir Hava akışı ile Beldeine'in önüne gönderdi. "Boğazın kurumuş olmalı."

Genç Yeşil bir an titreyerek kupaya baktı; sonra aniden bacakları boşandı ve acı bir kahkaha ile minderin üzerine çöktü. “Beni sık sık... *suluyorlar.*” Bir kahkaha daha attı, ama Verin espriyi anlamamıştı. “Benim dilediğim kadar, suyu içtiğim sürece.” Verin’i öfke içinde inceleyerek sustu, sonra gergin bir sesle devam etti. “O elbise üzerine çok yakışmış. Benimkileri yaktılar; onları gördüm. Bunun dışında her şeyi çaldılar.” Sol elinin işaret parmağındaki, toprak lekeleri arasında parıldayan, altın Büyük Yılan’ı elledi. “Sanırım bunu alacak kadar cesaret toplayamadılar. Ne yapmaya çalıştıklarını biliyorum Verin ve işe yaramıyor. Bana karşı değil, herhangi birimize karşı değil!”

Hâlâ tetikteydi. Verin kupayı Beldeine’in yanındaki çiçekli halının üzerine bıraktı, sonra kendi kupasını aldı, yudumladı ve konuştu. “Öyle mi? Ne yapmaya çalışıyorlar peki?”

Bu sefer diğer kadının kahkahası sert olduğu kadar kırılgandı da. “Bizi kırmak ve sen bunu biliyorsun! Tıpkı senin yaptığın gibi, al’Thor’a yemin etmemizi sağlamak. Ah, Verin, nasıl yapabildin? Sadakat yemini etmek! Daha da kötüsü, bir *erkeğe, ona!* Amyrlin Makamı’na, Beyaz Kule’ye isyan etseydin bile...” İkisi aynı şeymiş gibi konuşmuştu. “...*bunu* nasıl yapabildin!”

Verin bir an, şimdi Aiel kampında tutulan kadınlar kendisi gibi, Rand al’Thor’un *ta’veren* burgacında çalkalanan kıymıklar gibi tuzağa düşse, sözcükler beyninde oluşamadan ağzından dökülse daha mı iyi olacağını merak etti. Kendi haline bırakılsa asla söylemeyeceği sözcükler değil –*ta’veren*’ler insanı böyle etkilemezdi–, aynı koşullar altında, bin seferin birinde, on bin seferin birinde belki söyleyebileceği sözcükler. Hayır, bu şekilde verilen sözlerin tutulmasının gerekip gerekmediği konusundaki tartışmalar uzun ve hararetli olmuştu; nasıl tutulacaklarına dair tartışmalar sürüyordu. Böylesi çok daha iyi. Dalgın dalgın kemer kesesindeki sert şeyi elledi. Üzerinde çok fazla taçyaprağı olan bir zambağa benzeyen, yarı şeffaf taştan oyulmuş, küçük bir broştu. Onu asla takmıyordu, ama elli senedir daima yanında bulunduruyordu.

“Sen *da’tsang*’sın, Beldeine. Bunu işitmiş olmalısın.” Beldeine’in kısa baş sallamasına ihtiyacı yoktu; küçümsenen kişiye bunu bildirmek bir Aiel âdeti idi, tıpkı hüküm verir gibi. Daha fazlasını olmasa bile, bu kadarını biliyordu. “Giysilerin ve yanabilecek türden başka her şey ateşe atıldı, çünkü hiçbir Aiel eskiden bir *da’tsang*’a ait olan bir eşyayı istemez. Kalanlar paramparça edildi ya

da çekiçle ufalandı, yanında bulundurduğun mücevherler bile ve lağım çukurunun dibine gömüldü."

"Benim?.. Atım?" diye sordu Beldeine endişeyle.

"Atı öldürmediler, ama nerede olduğunu bilmiyorum." Şehirdeki biri tarafından biniliyordu muhtemelen ya da belki Asha'manlara verilmişti. Ona bunu söylemenin faydasından çok zararı dokunurdu. Verin, Beldeine'in atlara karşı çok derin duygular besleyen o genç kadınlardan biri olduğunu hatırlar gibiydi. "Yüzüğü alıkoymana izin verdiler, ki kim olduğunu hatırlayasın ve utancın artsın. Yalvarsan bile al'Thor Efendi'ye yemin etmene izin vereceklerinden kuşkuluyum. Bunun için inanılmaz bir şey yapman gerekir sanırım."

"Yapmam! Asla!" Ama sözler boş çıkıyordu ağzından. Beldeine'in omuzları çöktü. Sarsılmıştı, ama yeterince değil.

Verin yüzüne sıcak bir gülümseme oturttu. Bir zamanlar bir adam o gülümsemenin ona sevgili annesini hatırlattığını söylemişti. Verin adamın en azından bu konuda yalan söylemediğini umuyordu. Biraz sonra adam kaburgalarına bir hançer saplamaya çalışmıştı ve gördüğü son şey Verin'in gülümsemesi olmuştu. "Neden yapasın, düşünemiyorum. Hayır, korkarım faydasız işlere koşulmaya devam edeceksin. Onlara, göre utanç verici bir şey. İliklere dek küçük düşürücü. Elbette, senin bu şekilde görmediğini fark ederlerse... Ah, eyvah. İddiaya girerim çıplak halde çukur kazmak hoşuna gitmedi, nöbetçi olarak Kızlar varken bile, ama bir de bu şekilde bir çadır dolusu adamın önünde durduğunu düşün." Beldeine irkildi. Verin gevezelik etmeye devam etti; gevezelik etmeyi bir tür Yeti'ye dönüştürmüştü. "Oracıkta durdururlar seni, elbette. Büyük ihtiyaç olmadığı sürece *da'tsang*'ların faydalı bir şey yapmalarına izin verilmez ve bir Aiel erkek çürümeye yüz tutmuş bir leşe sarılmayı tercih eder... Eh, hoş bir düşünce değil, değil mi? Her durumda, başına gelecek olan bu. Elinden geldiğince direneceğini biliyorum, ama direnecek ne var, anlamıyorum. Senden bilgi almaya ya da insanların normalde tutsaklara yaptıkları şeyleri yapmaya çalışmayacaklar. Ama gitmene de izin vermeyecekler, asla, ta ki içinde utançtan başka hiçbir şey kalmadığından emin olana kadar. Hayatının geri kalanı boyunca sürse bile."

Beldeine'in dudakları sessizce oynadı, ama sözcükleri telaffuz etse de olurdu. *Hayatımın geri kalanı boyunca.* Yüzünü buruşturarak minderinin üzerinde rahatsızca kıpırdandı. Güneş yanığı, kırbaç izleri ya da belki alışık olmadığı işler yapmasının verdiği ağrılar

yüzünden. “Bizi kurtaracaklar,” dedi sonunda. “Amyrlin bizi bırakmaz... Bizi kurtaracaklar ya da biz... Bizi *kurtaracaklar!*” Yanındaki gümüş kupayı kaptı, başını arkaya devirerek son damlasına kadar içti, sonra Verin’in doldurması için uzattı. Verin kalay sürahinin süzülmesini sağladı ve genç kadın kendi suyunu doldurabilsin diye yanına bıraktı.

“Yoksa kaçacaksınız, öyle mi?” dedi Verin ve Beldeine’in kirli elleri irkildi, kupanın yanlarından su döktü. “Bak şimdi. Kaçmayı başarabilmeniz ihtimali, kurtarılmanız ihtimalinden daha fazla değil. Aiellerden bir ordu tarafından çevrilmişsiniz. Ve görünüşe göre al’Thor her dilediğinde, sizi avlamak için o Asha’manlardan birkaç yüz tane çağırabilir.” Bunun üzerine diğer kadın ürperdi, neredeyse Verin de ürperiyordu. O küçük sorun başladığı anda durdurulmalıydı. “Hayır, korkarım bir şekilde kendi başının çaresine bakabilmelisin. Karşına çıkan şeylerle başa çık. Bu konuda oldukça yalnızsın. Diğerleri ile konuşmana izin vermeyeceklerinden eminim. Oldukça yalnızsın,” diye içini çekti. İri iri açılmış gözler, kırmızı engereğe bakarmış gibi bakıyorlardı ona. “Durumu olduğundan da beter hale getirmenin gereği yok. Bırak sana Şifa vereyim.”

Diğer kadının acınası baş sallamasını bekledi, sonra gidip onun yanında diz çöktü, ellerini Beldeine’in başına koydu. Genç kadın olabildiğince hazırdı. “Verin kendini *saidar*’a açarak Şifa akışlarını ördü ve Yeşil inledi, titredi. Elindeki yarısı dolu kupa düştü, sallanan kolu yanındaki sürahiyi devirdi. Şimdi *gerçekten* olabildiğince hazırdı.

Şifa’dan sonra insanın düştüğü kargaşa anlarında, Beldeine hâlâ gözlerini kırpıştırarak kendine gelmeye çalışırken, Verin kendini biraz daha, kesesindeki çiçek oymalı *angreal* aracılığı ile açtı. Çok güçlü bir *angreal* değildi, ama yeterliydi ve bu işi yapmak için o *angreal*’in verdiği fazladan Güç’ün her zerresine ihtiyacı vardı. Örmeye başladığı akışların Şifa ile ilgisi yoktu. Ruh akışları baskındı, ama Rüzgâr ve Su, Ateş ve Toprak da vardı, sonuncularından bazıları onun için güçtü. Ruh akışlarının bile tekrar tekrar bölünmesi, halı dokumacılarını bile hayrete düşürecek bir giriftlikle yerleştirilmesi gerekiyordu. Bir Bilge çadırın içine başını uzatacak olsa bile, birazcık şansı varsa Verin’in yaptığı işi anlayacak kadar Yeti sahibi olmazdı. Yine de güçlükler olabilirdi, öyle ya da böyle, acı verici güçlükler belki, ama yaptığı iş ortaya çıkmadığı sürece her şeye katlanabilirdi.

“Ne?..” dedi Beldeine uykulu uykulu. Verin kavramış olmasa başı öne düşerdi, göz kapakları yarı kapalıydı. “Sen ne?.. Neler oluyor?”

“Sana zarar verecek bir şey değil,” dedi Verin ona güven verircesine. Yaptığı şey yüzünden kadın bir ya da on sene içinde ölebilirdi, ama örgünün kendisi ona zarar vermezdi. “Yemin ederim, bir bebek üzerinde bile kullanılabilecek kadar güvenli.” Elbette, onu kullanarak ne yaptığınıza bağlıydı.

Akışları iplik iplik yerleştirmesi gerekiyordu, ama konuşması engel değil yardımcı oluyordu sanki. Ve ikiz nöbetçileri dinliyorsa aşırı sessizlik kuşku doğurabilirdi. Bakışları sık sık yerinden sarkan kapı örtülerine gidiyordu. Başkaları ile paylaşmaya niyetinin olmadığı bazı yanıtlar istiyordu, sorguladığı kadınların biliyorlarsa asla gönüllü olarak vermeyecekleri yanıtlar. Bu örgünün önemsiz etkilerinden biri dili gevşetmesi ve zihni herhangi bir bitkinin yapabileceğinden daha iyi açmasıydı, çabucak ortaya çıkan bir etki.

Sesini iyice alçaltarak devam etti. “Al’Thor denen oğlan Beyaz Kule’nin içinde destekçileri olduğunu düşünüyor gibi, Beldeine. Gizlice destekliyor olmalılar, elbette.” Kulağını çadır bezine yapıştırmış bir adam bile, yalnızca konuşuyor olduklarını işitebilirdi. “Bana onlar hakkında bildiklerini anlat.”

“Destekçi mi?” diye mırıldandı Beldeine, kaş çatmaya teşebbüs ederek, ama beceremeyerek. Kıpırdandı, ama bu zayıflık ve sarsaklık ile, heyecan sözcüğünü hak etmiyordu davranışı. “Onu mu? Aes Sedailer arasında mı? Olamaz. Yalnız sizin gibi... Nasıl yapabildin. Verin? Neden mücadele etmedin?”

Verin sinirle cıkladı. Bir *ta’veren* ile mücadele etmek gibi aptalca bir öneriye değil. Oğlan öyle emin gibiydi ki. Neden? Sesini alçak tuttu. “Hiç mi kuşkun yok, Beldeine? Tar Valon’dan ayrılmadan önce hiç mi söylenti duymadın? Hiçbir fısıltı da mı? Ona farklı bir şekilde yaklaşmayı ima eden kimseyi de mi? Anlat bana.”

“Kimse. Kim yapabilir?.. Kimse... Kiruna’ya öyle hayrandım ki.” Beldeine’in uykulu sesinde bir şaşkınlık tınısı vardı, gözlerinden akan yaşlar kirlerin arasında yollar açıyordu. Yalnızca Verin’in sayesinde dik durabiliyordu.

Verin örgüsünün ipliklerini yerleştirmeye devam etti, gözleri bir işine bir kapıya gidiyordu. Kendisi de terleyecek gibiydi. Sorilea sorgulama işinde yardıma ihtiyacı olduğuna karar verebilirdi. Güneş Sarayı’ndaki Aes Sedailerden birini getirebilirdi. Bunu herhangi bir Aes Sedai öğrenecek olursa, yalıtılmak çok gerçek bir olasılık

olurdu. “Demek onu güzelce fırçalanmış ve edepli bir halde Elaida’ya teslim edecektiniz,” dedi biraz daha yüksek sesle. Sessizlik fazla uzun sürmüştü. Dışarıdaki ikilinin tutsaklarla fısıldaştığını raporlamasını istemiyordu.

“Ben... Galina’nın kararına... karşı çıkamadım. O... Amyrlin’in emri üzerine... önderimiz oydu.” Beldeine zayıfça kıpırdandı. Sesi hâlâ uykuluydu, ama heyecanlı bir tını eklenmişti şimdi. Göz kapakları kırpıştı. “İtaat... etmesi... öğretilmeliydi! Zorunluyduk! O kadar... sert muamele... görmemeliydi. Onu... sorguluyormuşuz... gibi. Yanlış.”

Verin hıhladı. Yanlış mı? Felaket demek daha doğru olurdu. En baştan tam bir felaket. Şimdi adam bütün Aes Sedailere, tıpkı Aeron’un baktığı gibi bakıyordu. Ya onu Tar Valon’a götürmeyi başarsalardı? Rand al’Thor gibi bir *ta’veren,* Beyaz Kule’nin içinde? Taşları bile titretecek bir düşünce. Sonu nasıl olursa olsun, felaket fazla ılımlı bir sözcük kalırdı. Dumai Kuyuları’nda ödenen bedel, felaketten kaçınma karşılığında, yeterince küçüktü.

Dışarıdan dinleyen birinin rahatça duyabileceği bir sesle sorular sormaya devam etti. Yanıtlarını zaten bildiği sorular. Yanıtlanması fazla tehlikeli olabilecek sorulardan kaçınıyordu. Kendi ağzından çıkan sözlere, Beldeine’in yanıtlarına pek dikkat etmiyordu. Daha çok örgülere yoğunlaşıyordu.

Seneler içinde pek çok şey ilgisini çekmişti ve hepsi Kule tarafından onaylanan şeyler değildi. Beyaz Kule’ye eğitim için gelen hemen her yabani –hem kendi kendilerine öğrenmeye başlayan gerçek yabaniler, hem de içlerindeki kıvılcım kendi başına ortaya çıktığı için Kaynak’a dokunan kızlar; bazı Aes Sedailer için fark yoktu– o yabanilerin hemen hemen her biri kendi kendine en az bir numara yaratmıştı ve o numaraların hepsi mutlaka iki gruptan birine giriyordu. Başka insanların konuşmalarını dinlemek ve insanlara istediğini yaptırmak.

Kule ilkine fazla aldırmıyordu. Kendi başına epey öğrenmiş bir yabani bile, çömez beyazlarını giydiği sürece tepesinde dikilmiş bir Aes Sedai ya da Kabuledilmiş olmadan *saidar*’a çok fazla dokunamayacağını çabucak öğrenirdi. Bu, kulak misafiri olma olasılığını şiddetle düşürüyordu. Ama diğer numara, yasaklanan İçtepi’ye çok fazla benziyordu. Ah, yalnızca babanızın almak istemediği elbiseleri ve süs eşyalarını almasını, annenizin normalde onaylamayacağı genç adamları onaylamasını sağlamak için bir yoldu, ama Kule numarayı son derece etkili bir biçimde söküp

atıyordu. Verin'in seneler içinde konuştuğu kızlar ve kadınlar kendi başlarına, değil kullanmak, örgüleri oluşturamıyorlardı bile ve büyük kısmı da nasıl yapıldığını hatırlamıyordu. Çok sınırlı amaçlar için, eğitimsiz kızların yarattığı örgülerden yarı hatırladıkları parçalara bakarak, Kule'nin kurulduğu günden bu yana yasakladığı bir şeyi inşa etmişti. Küçük bir merakla başlamıştı. *Merak,* diye düşündü alayla, Beldeine için kullandığı örgü üzerinde çalışarak, *birden fazla turşu fıçısına girmeme sebep oldu.* Fayda daha sonra gelmişti.

"Herhalde Elaida onu açık hücrelerde tutmayı düşünüyordu," dedi sohbet edercesine. Izgara duvarlı hücreler yönlendirebilen adamlar için düşünülmüştü, bir de mahkûm edilen ve izlenmesi gereken Kule sakinleri, Aes Sedai olduğunu iddia eden yabaniler ve aynı anda hem tutsak tutulması, hem de Kaynak'la arasına kalkan konulması gereken başka herkes için. "Yenidendoğan Ejder için pek rahat bir yer değil. Mahremiyet yok. Onun Yenidendoğan Ejder olduğuna inanıyor musun, Beldeine?" Bu sefer durup dinledi.

"Evet." Sözcük uzun bir tıslamadan ibaretti ve Beldeine korku dolu gözlerini Verin'e çevirdi. "Evet... ama o... güvende... tutulmalı. Dünya... ona karşı... güvende tutulmalı."

İlgi çekici. Hepsi dünyanın ona karşı güvende tutulması gerektiğini söylemişti; ilginç olan, onun korunmaya ihtiyacı olduğunu düşünenlerdi. Bunu söyleyenlerden bazıları onu şaşırtmıştı.

Verin'in gözlerine göre, yaptığı örgü Beldeine'in çevresinde hafifçe parlayan dolaşık, saydam iplikçiklerden ibaretti. Kargaşanın içinden dört Ruh iplikçiği geçiyordu. Karşı karşıya duran iki tanesini çekti ve dolaşık yığın hafifçe yıkıldı, içe devrildi, düzenli olmanın sınırında göründü. Beldeine'in gözleri iri iri açıldı, uzaklara dikildi.

Verin alçak, kararlı bir sesle talimatlar verdi. Daha çok öneriler gibi, ama onları emir olarak dile getirdi. Beldeine kendi içinde itaat etmek için sebepler bulacaktı; bulamazsa, bütün bu çaba boşa olurdu.

Son sözleri de söyleyen Verin diğer iki Ruh iplikçiğini çekti ve dolaşık yığın biraz daha yıkıldı. Ama bu sefer son derece düzenli göründüler, çok daha titiz bir desen, en girift dantelden bile daha karmaşık ve eksiksiz, küçülmesini sağlayan aynı eylemle düğümlenmiş. Bu sefer örgü kendi içine devrilmeye devam etti, Beldeine'in kafasının içine gömüldü. O hafifçe parlayan iplikler

gözden kayboldu. Beldeine'in gözleri arkaya yuvarlandı ve kadın çırpınmaya, kolları ve bacakları titremeye başladı. Verin onu becerebildiğince nazikçe tutuyordu, ama yine de Beldeine'in başı iki yana savruluyor, çıplak topukları halıları dövüyordu. Kısa süre sonra, çok dikkatli bir Araştırma yapılmadığı sürece yaptığı şeye dair hiçbir iz bulunamıyor olacaktı ve o durumda bile örgü tanınamayacaktı. Verin bunu dikkatle sınamıştı, bunu söyleyen kendisi bile olsa, Araştırma'da kimse onu geçemezdi.

Elbette, kullandığı şey eski metinlerin tarif ettiği İçtepi değildi tam olarak. Bölük pörçük örgü, acı verici bir ağırlıkla işliyordu ve bir de şu, sebep bulma ihtiyacı vardı. Örgünün hedefinin duygusal olarak kırılgan olması çok yardımcı oluyordu, ama güven kesinlikle gerekliydi. Kuşkulanırlarsa, insanları hazırlıksız yakalamak bile işe yaramıyordu. Bu gerçek, erkekler üzerinde kullanılmasını epey engelliyordu; Aes Sedailerin yanında *çok* az erkek kuşkusuz kalabiliyordu.

Güvensizlik bir yana, ne yazık ki erkekler kötü hedeflerdi. Neden olduğunu anlayamıyordu Verin. O kızların örgülerinin çoğu babaları ya da başka erkekler için yapılmıştı. Güçlü kişiliğe sahip herkes kendi eylemlerini sorgulamaya başlayabilirdi –ya da yapmayı unuturlardı, ki bu bambaşka sorunlara yol açıyordu– ama aynı koşullar altında, bunu erkeklerin yapması daha olasıydı. Çok daha olası. Belki yine kuşku yüzündendi. Niye, bir kez bir adam, Verin'in verdiği talimatları olmasa bile, onun üzerinde örgü örüldüğünü bile hatırlamıştı. Amma da zahmet çıkarmıştı! Bir daha göze alacağı bir şey değil.

Beldeine'in kasılmaları sonunda azaldı ve kesildi. Pis elini başına kaldırdı. "Ne?.. Ne oldu?" dedi zor duyulur bir sesle. "Bayıldım mı?" Örgünün bir iyi tarafı da unutkanlıktı, ama beklenen bir şeydi bu. Hem, o pahalı elbiseyi sizin aldırdığınızı babanız hatırlamamalıydı.

"Sıcak fena," dedi Verin, Beldeine'in doğrulup oturmasına yardım ederek. "Bugün benim de bir iki kere başım döndü." Bitkinlikten, sıcaktan değil. Çok fazla kullanmak insanı yoruyordu, özellikle de bugün dört kez yaptıysanız. *Angreal*'i kullanmayı bıraktığınız anda, etkilerini hissetmeye başlıyordunuz. Destek veren olsa, kendisi de minnettar olurdu, "Sanırım bu kadarı yeterli. Bayılacak gibiysen, belki sana güneş altında yapmayacağın bir iş bulurlar," Fikir Beldeine'i hiç neşelendirmemiş gibiydi.

Verin belini ovalayarak başını çadırdan çıkardı. Coram ve

Mendan kedi beşiği oyunlarını bir kez daha bıraktılar; dinlediklerine dair en ufak işaret yoktu, ama Verin hayatı üzerine iddiaya girmezdi. Onlara Beldeine ile işinin bittiğini söyledi ve bir an düşündükten sonra, bir sürahi suya daha ihtiyacı olduğunu, çünkü Beldeine'in çadırdakini devirdiğini söyledi. İki adamın güneşten kararmış yüzleri daha da kardı. Beldeine'i almaya gelen Bilge'ye aktarılacaktı bu. Sonucu Beldeine'in karara varmasına yardımcı olacaktı.

Güneşin ufka daha epey yolu vardı, ama sırtındaki ağrı bugünlük bırakma zamanın geldiğini söylüyordu. Bir Aes Sedai'yi daha halledebilirdi, ama bunu yaparsa, sabaha bütün kaslarında hissederdi. Bakışları, şimdi el değirmenlerine sepet taşıyan kadınların arasında olan Irgain'e takıldı. Bu kadar meraklı olmasa onun hayatı nasıl giderdi acaba, diye merak etti Verin. Her şeyden önce, Eadwin ile evlenir, Beyaz Kule'ye gelmektense Far Madding'de kalırdı. İkinci olarak, uzun zaman önce ölmüş olurdu, hem o, hem de hiç sahip olmadığı çocukları ve torunları.

İçini çekerek Coram'a döndü. "Mendan döndüğü zaman gidip Colinda'ya Irgain Fatamed'i görmek istediğimi söyler misin?" Yarın kaslarında hissedeceği ağrı, su döktüğü için Beldeine'in çekeceği acı için küçük bir bedel olacaktı, ama bu yüzden yapmıyordu bunu, merakında bile yapmıyordu. Bir görevi vardı hâlâ. Bir şekilde, ölme zamanı gelene kadar genç Rand'ı hayatta tutmak zorundaydı.

* * *

Oda muhteşem bir saray odasından farksızdı, yalnız ne pencereleri, ne kapısı vardı. Altın rengi mermer şöminedeki ateş ısı vermiyordu ve alevler kütükleri küle döndürmüyordu. Adam ışıl ışıl altın ve gümüş rengi ipliklerden dokunmuş ipek halının tam ortasına yerleştirilmiş, yaldız bacaklı masanın başında oturuyor, bu Çağ'ın tuzaklarına pek ilgi göstermiyordu. Etkilemek için gerekliydi onlar, o kadar. En katı kibri bile huşu ile dize getirmek için kendisinden daha fazlasına ihtiyaç duyduğundan değil. Kendine Moridin diyordu ve Ölüm gibi bir ismi kullanma hakkına kimse ondan daha fazla sahip olamazdı.

Zaman zaman sade, ipek sicimlerle boynuna asılmış iki zihin tuzağını aylak aylak okşuyordu. Onun dokunuşu üzerine kan kırmızı kristalden *cour'souvra*'lar zonkluyor, sonsuz derinliklerinde, tıpkı bir yüreğin atışı gibi, burgaçlar hareketleniyordu. Adamın

dikkati önünde masanın üzerinde bekleyen oyundaydı. Otuz üç kırmızı, otuz üç yeşil oyun taşı, on üçe on üç karelik bir oyun tahtasına dizilmişti. Ünlü bir oyunun ilk aşamalarının yeniden yaratımı. En önemli taş, oyun tahtası gibi siyah beyaz olan Balıkçı, en ortadaki başlangıç yerinde bekliyordu hâlâ. Karmaşık bir oyundu *sha'rah.* Güç Savaşı'ndan önce bile eski sayılan bir oyundu. *Sha'rah, tcheran* ve *no'ri* denen oyun artık yalnızca "taş oyunu" diye anılıyordu ve her bir versiyonun, onun hayatın tüm inceliklerini kapsadığını iddia eden hayranları vardı, ama Moridin her zaman *sha'rah*'ı tercih etmişti. Yaşayanlar arasında yalnızca dokuz insan oyunu hatırlıyordu. Moridin bu oyunun ustasıydı. *Tcheran*'ın ya da *no'ri*'den çok daha karmaşık. İlk hedef Balıkçı'yı ele geçirmekti. Oyun ancak o zaman başlıyordu.

Bir hizmetkâr yaklaştı, tamamen beyazlara bürünmüş, inanılmaz ölçüde yakışıklı, ince, zarif bir genç adam. Hizmetkâr eğilerek gümüş tepsi üzerindeki kristal kadehi sundu. Gülümsedi, ama gülümsemesi kara gözlerine dokunmuyordu, gözleri basit ölülerden bile daha cansızdı. Çoğu insan o bakışları üzerinde hissedince huzursuz olurdu. Moridin yalnızca kadehi aldı ve hizmetkâra uzaklaşmasını işaret etti. Bu zamanın şarapçıları mükemmel şaraplar yapıyorlardı. Ama şarabını içmedi.

Balıkçı dikkatini çekmişti, onu yemliyordu. Pek çok taşın değişik hareket tarzları vardı, ama durduğu yere göre özellikleri değişen yalnızca Balıkçı idi; beyaz kare üzerindeyken saldırıya açık ama çevik, kaçış alanı genişti; siyah kare üzerindeyken saldırıda güçlü, ama ağır ve kırılgandı. Ustalar oynarken, oyunun sonuna gelinmeden önce Balıkçı defalarca taraf değiştirirdi. Oyun yüzeyini çevreleyen yeşil kırmızı hedef sırası her taş tarafından tehdit edilebilirdi, ama yalnızca Balıkçı girebilirdi oraya. Orada da güvende olacağından değil; Balıkçı asla güvende olmazdı. Balıkçı sizinken, oyun tahtanızın rakibinize ait kısmının arkasında, sizin renginizde bir karenin üzerine getirmeye çalışırdınız. En kolay zafer buydu, ama tek yol değildi. Balıkçı rakibinizdeyken, Balıkçısını sizin renginizde bir kareye koyması için zorlamaya çalışırdınız onu. Hedef sıra boyunca herhangi bir yer olabilirdi; Balıkçı'yı elinde bulundurmak tehlikeli işti. Elbette, tuzağa düşmeden seçerseniz, *sha'rah*'ta zafere giden üçüncü bir yol vardı. O zaman oyun kanlı bir meydan kavgasına dönüşürdü, ancak düşmanınızı tamamen yok ederek zafer kazanabilirdiniz. Bir kez, bir çaresizlik anında denemişti bunu, ama teşebbüsü başarısız olmuştu. Acı verici bir

şekilde.

Aniden Moridin'in kafasının içinde öfke kaynadı. Gerçek Kaynak'ı kavrarken gözlerinde kara benekler yüzdü. İçinden acıya varan bir esriklik gürleyerek geçti. Eli iki zihin tuzağının üzerine kapandı. Gerçek Kaynak Balıkçı'yı sardı, havaya kaldırdı, onu ezip toz etmeye kıl payı kala, tozun varlığını silmeye kıl payı kala durdu. Elindeki kadeh parçalandı. Elindeki *cour'souvra*'lar kırılmak üzereydi. *Saa* karanlık bir tipiye dönüşmüştü, ama görüşünü engellemiyordu. Balıkçı her zaman bir insan gibi biçimlendirilirdi, gözlerini örten bir bez parçası ile, bir eli yanında, parmaklarından birkaç damla kan damlarken. İsminin kaynağı gibi, biçiminin sebebi zamanın pusları arasında kaybolmuştu. Zaman Çarkı dönerken ne bilgilerin kaybolmuş olabileceğini düşünmek onu bazen rahatsız ediyor, öfkelendiriyordu. Gerekli olan bilgiler, bilmeye hakkı olan bilgiler. Hak!

Yavaşça Balıkçı'yı oyun tahtasına geri koydu. *Cour'souvra*'yı kavrayan parmakları çözüldü. Yıkıma gerek yoktu. Henüz. Göz açıp kapayana kadar öfkenin yerini buz gibi bir sükûnet aldı. Yarılmış elinden kan ve şarap damlıyordu, ama farkında değildi. Belki Balıkçı Rand al'Thor'a dair anıların belirsiz kalıntılarından geliyordu, bir gölgenin gölgesi. Fark etmezdi. Kahkaha atmakta olduğunu fark etti ve durmak için çaba göstermedi. Tahtanın üzerinde, Balıkçı durmuş, bekliyordu, ama daha büyük oyunda al'Thor şimdiden onun dilediği gibi davranmaya başlamıştı. Pek az kalmıştı... Tahtanın iki yanında birden oynarken oyunu kaybetmek çok zordu. Moridin öyle gülüyordu ki gözyaşları yanaklarından süzülüyordu, ama onların da farkında değildi.

1
Pazarlığa Uymak

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer. Geriye bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solup mit olur ve onu doğuran Çağ yeniden geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş ve geçeli çok olmuş bir Çağ'da Tremalking denen büyük, dağlık adadan bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve sonlar yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Rüzgâr Tremalking boyunca doğuya esti, beyaz tenli Amayarların tarlalarını işlediği, güzel cam ve porselen eşyalar yaptığı, Suyun Yolu'nun barışını izlediği yere. Amayarlar kendi, dağınık adalarının ötesindeki dünyayı görmezden gelirdi, çünkü Suyun Yolu bu dünyanın yalnızca bir yanılsama olduğuna, inancın yansıması olduğuna inanırdı, ama bazıları rüzgârın nasıl toz taşıdığına, soğuk kış yağmurları yağmalıyken yaz ortası kadar sıcak olduğuna bakıyor, Atha'an Miere'den duydukları hikâyeleri hatırlıyordu. Ötedeki dünyaya dair hikâyeler, kehanetin geleceğini söylediği şeye dair hikâyeler. Bazıları, devasa bir taş elin yükseldiği tepeye bakıyordu. El, pek çok evden daha büyük, berrak, kristal bir küre tutuyordu. Amayarların kendi kehanetleri vardı ve o kehanetlerin bazıları elden ve küreden bahsediyordu. Ve yanılsamanın sonundan.

Rüzgâr Fırtınalar Denizi'ne doğru yoluna devam etti, bulutların terk ettiği bir gökyüzünde asılı duran kavurucu güneşin altından doğuya esti, güney ve batı rüzgârları ile savaştı, aşağıdaki sular kabarırken döndü, savruldu. Kışın yarısı geçmiş olmalıyken kış ortası fırtınaları yoktu henüz, ölmeye yüz tutmuş bir yazın daha da büyük fırtınaları hiç yoktu, ama Dünyanın Sonu'ndan Mayene'e, öteye giden ve geri dönen okyanus yolcularının kullanabileceği

rüzgârlar ve akıntılar vardı. Rüzgâr doğuya doğru uludu, büyük balinaların yükselip sızlandığı, uçan balıkların yüzgeçlerini açarak iki adım süzüldüğü dalgalı okyanusu aştı, doğuya, sonra kuzeye, doğuya ve kuzeye esti, sığ denizlerde ağ sürükleyen küçük balıkçı teknesi filolarını geçti. O balıkçılardan bazıları, elleri halatlarda, durup ağızları bir karış açık bakakaldılar, rüzgârın sert nefesi ile amaçlılıkla yol alan, yüksek ve küçük teknelerden oluşan devasa sırayı izlediler. Bu yeni filo küt pruvaları ile büyük dalgaları parçalıyor, keskin pruvaları ile küçük dalgaları yarıyordu, bir şimşeği kavramış altın şahinden oluşan bir bayrakları vardı, fırtına alameti gibi dalgalanan sayısız bayrak. Doğuya, kuzeye esen rüzgâr Ebou Dar'ın geniş, gemi dolu limanına ulaştı. Diğer limanlarda olduğu gibi, yüzlerce Deniz Halkı gemisi bu limanı da doldurmuş, Coramoor'dan, Seçilmiş'ten haber bekliyorlardı.

Rüzgâr limanda kükredi, küçük ve büyük gemileri savurdu, sınırsızca parlayan güneşin altında beyaz beyaz ışıldayan şehirden, kulelerin, duvarların, rengârenk halkalarla süslenmiş kubbelerin üzerinden geçti. Sokaklar, kanallar hikâyelere konu olan güneyli çalışkanlığı ile hareketliydi. Rüzgâr Tarasin Sarayı'nın parlak kubbelerinin ve ince kulelerinin çevresinden dolandı, yanında tuz kokusu taşıdı, kırmızı mavi fon üzerinde iki altın leopardan oluşan Altara bayrağını, hükümdar Mitsobar Evi'nin beyaz üzerine yeşil Kılıç ve Çapa bayrağını dalgalandırdı. Henüz fırtına değildi, ama fırtınaların habercisiydi.

Arkadaşlarının önünde, düzinelerce parlak, hoş renkle süslenmiş saray koridorlarında yürürken Aviendha'nın kürek kemiklerinin arasındaki deri karıncalandı. En son hâlâ mızrakla evliyken hissettiği, izleniyormuş gibi bir his. *Hayal ediyorsun,* dedi kendi kendine. *Hayal ediyorsun ve çevrede yüzleşemeyeceğin düşmanlar olduğunu biliyorsun!* Çok da uzak olmayan bir geçmişte, o karıncalanma hissi birinin onu öldürmeye niyetleniyor olabileceği anlamına geliyordu. Ölüm korkulacak bir şey değildi –bugün ya da başka gün, herkes ölürdü– ama o tuzağa takılan tavşan gibi ölmek istemiyordu. Onun karşılanacak *toh*'u vardı.

Duvarlar boyunca hizmetkârlar koşturuyor, eğiliyor ya da diz kırıyor, yaşadıkları hayatın utancını anlıyormuş gibi bakışlarını indiriyorlardı, ama omuzlarını oynatmak istemesine sebep olan *onlar* değildi kuşkusuz. Kendine, hizmetkârları görmeyi öğretmeye çalışmıştı, ama şimdi bile, sırtındaki tüyler diken diken olurken, bakışları onlardan kayıp geçiyordu. Hayal gücü olmalıydı, bir de

sinir bozukluğu. Bu, hayal görecek, sinirleri bozacak bir gündü.

Hizmetkârların aksine, canlı, ipek duvar halıları, koridor boyunca dizilmiş yaldızlı ayaklı şamdanlar, tavan lambaları gözüne takılıyordu. Duvarlardaki nişlerde ve ahşap kafes işi yüksek dolaplarda kâğıt kadar ince, kırmızı, sarı, yeşil, mavi porselenler, altın ve gümüş, fildişi ve kristal süs eşyalarının, düzinelerce çanağın, vazonun, sandığın, heykelin yanında sergileniyordu. Yalnızca en güzel olanları gözüne takılıyordu; ıslaktopraklılar ne düşünürse düşünsün, güzellik altından daha kıymetliydi. Burada çok güzellik vardı. Bu mekândan beşte birlik hakkını almaya bir şey demezdi.

Kendi kendine kızarak kaşlarını çattı. Ona bol bol gölge ve su sunan bir çatının altında böyle bir düşünce şerefli değildi. Törensizce yapıyorlardı, evet, ama aynı zamanda karşılığında borç ya da kan, çelik ya da ihtiyaç talep etmeden yapıyorlardı. Ama bu yoz şehirde küçük bir oğlan çocuğunun yapayalnız dolaştığını düşünmektense bunu düşünmek yeğdi. Bütün şehirler yozdu –dört şehri kısmen gördükten sonra bu kadarından emindi artık– ama Ebou Dar, bir çocuğu başıboş bırakmak isteyeceği son yerdi. Anlayamadığı, neden özellikle kaçınmadığı zamanlarda Olver'i düşündüğü idi. Elayne'e ve Rand al'Thor'a olan *toh*'unun onunla bir ilgisi yoktu. Babası bir Shaido mızrağı ile ölmüştü, annesini ise kıtlık ve zorluklar alıp götürmüştü, ama ikisini de öldüren onun mızrağı olsaydı bile, oğlan yine de bir ağaçkatiliydi, Cairhienliydi. Neden o kandan bir çocuk için endişelenecekti ki? Neden? Yapması gereken örgüye odaklanmaya çalışıyordu, ama uykuda bile yapabilecek hale gelene kadar Elayne'in gözetimi altında çalışmış olmasına rağmen, Olver'in geniş ağızlı yüzü dikkatini dağıtıp duruyordu. Birgitte oğlan hakkında daha da fazla endişeleniyordu, ama Birgitte'in yüreği küçük oğlanlara, özellikle de çirkin oğlanlara karşı tuhaf bir şekilde yumuşaktı.

Aviendha içini çekerek arkadaşlarının konuşmalarını duymazdan gelmeye çalışmaktan vazgeçti, ama yine de içinden şimşek gibi bir sinir geçti. Bu bile ağaçkatillerinden birinin oğlu için altüst olmaktan daha iyiydi. Yeminbozanlar. Hiç olmasalar dünya için çok daha iyi olacak, küçük görülen bir kan. Onu ilgilendirmez. Hiç. Mat Cauthon oğlanı bulurdu zaten. O her şeyi buluyor gibiydi. Ve dinlerken biraz sakinleşti. Sırtındaki ürperti kayboldu.

"Bundan hiç hoşlanmıyorum!" diye mırıldanıyordu Nynaeve, dairelerinde başlayan bir tartışmayı sürdürerek. "Hem de hiç. Lan,

beni duyuyor musun?" Hoşlanmadığını en az yirmi kez bildirmişti zaten, ama Nynaeve sırf kaybettiği için teslim olanlardan değildi. Kısa boylu, kara gözlü bir kadındı ve şimdi bölünmüş mavi eteğini tekmeleyerek, öfkeyle yürüyordu. Bir eli beline kadar gelen, kalın örgüsüne kaldırdı, kararlılıkla indirdi, sonra yine kaldırdı. Lan yanındayken Nynaeve öfkesini ve sinirini sıkı sıkı dizginlerdi. Ya da dizginlemeye çalışırdı. Lan'le evlenmek konusunda, içi aşırı bir gururla doluydu. Sarı çizgili ipek binici elbisesinin üzerine giydiği dar, işlemeli mavi ceketin önü açıktı ve ıslaktopraklıların yaptığı gibi, çok fazla göğüs sergiliyordu, boynuna astığı ince zincirin ucunda sallanan, Lan'in ağır yüzüğünün görülmesine yetecek kadar. "Bu şekilde, bana *göz kulak olmak* için söz vermeye hiç hakkın yoktu, Lan Mandragoran," diye devam etti kararlılıkla. "Ben porselen biblo değilim!"

Lan onun yanında yürüyordu. Doğru düzgün boyutlarda bir adamdı, Nynaeve'den bir baş ve omuz boyu daha uzundu ve göz sulandıran Muhafız pelerini sırtından sarkıyordu. Yüzü taştan yontulmuş gibi görünüyordu ve bakışları yanlarından geçen her hizmetkârı süzüyor, tehdit arıyor, her koridor kesişimini ve duvar nişini saldırganlar bulunması ihtimaline karşı inceliyordu. Adamın üzerinden tetiktelik akıyordu, saldırmaya hazır bir aslan gibi. Aviendha tehlikeli adamların ortasında büyümüştü, ama hiçbiri *Aan'allein* ile boy ölçüşemezdi. Ölüm insan olsa, Lan olurdu.

"Sen Aes Sedai'sin, ben de senin Muhafızınım," dedi adam gür, sakin bir sesle. "Sana göz kulak olmak benim görevim." Sesi yumuşadı, köşeli yüzü ve kasvetli, asla değişmeyen bakışları ile çelişti. "Dahası, sana göz kulak olmak yüreğimin dileği, Nynaeve. Benden her şeyi iste, ama seni kurtarmaya çalışmadan ölmene seyirci kalmamı isteme. Senin öldüğün gün ben de ölürüm."

Sonuncusunu daha önce söylememişti, en azından Aviendha'nın duyabileceği bir yerde değil ve Nynaeve'i midesine atılmış bir yumruk gibi etkiledi; gözleri yuvalarından fırladı ve ağzı sessizce açılıp kapandı. Ama, her zamanki gibi, çabucak kendini toplamış göründü. Mavi tüylü şapkasını, insanın kafasına tuhaf bir kuş konmuş gibi görünmesine sebep olan şeyi düzeltirmiş gibi yaparak, geniş siperinin altından ona bir bakış fırlattı.

Aviendha, Nynaeve'in cehaletini saklamak için sessizliği ve sözde anlamlı bakışları kullandığından kuşkulanmaya başlamıştı. Nynaeve'in erkekler hakkında, bir erkekle başa çıkmak hakkında Aviendha'dan daha az bilgisi olduğunu tahmin ediyordu. Erkeklerin

karşısına hançerler ve mızraklarla çıkmak, içlerinden birini seçmekten daha kolaydı. Çok daha kolay. Kadınlar onlarla evli olmayı nasıl başarıyorlardı? Aviendha bunu öğrenmeyi çılgınca istiyordu, ama nasıl öğreneceğini bilmiyordu. *Aan'allein* ile yalnızca bir günlük evli olan Nynaeve, yalnızca öfkesine hâkim olmak konusunda değil, başka konularda da değişmişti. Saklamak için ne kadar çabalarsa çabalasın, bir anda şaşkınlıktan şoka kayıyor gibiydi. Tuhaf anlarda hayallere dalıyor, zararsız sorulara kızarıyordu ve –Aviendha kendi gözleriyle görmüş olsa da, bunu şiddetle reddediyordu– yok yere kıkırdamaya başlıyordu. Nynaeve'den herhangi bir şey öğrenmeye çalışmanın anlamı yoktu.

"Sanırım Muhafızlar ve Aes Sedaileri anlatmaya şimdi de *sen* başlarsın," dedi Elayne, Birgitte'e soğuk soğuk. "Eh, sen ve ben evli değiliz. Senden arkamı *kollamanı* bekliyorum, ama sırtım *dönükken* benim hakkımda sözler vermene gelemem." Elayne'in elbisesi Nynaeve'inki kadar uygunsuzdu; yeşil ipekten, altın işlemeli bir Ebou Dar elbisesi, gerektiği gibi yüksek yakalı, ama göğüslerinin iç taraflarını sergileyen oval şeklinde bir oyuğu vardı. Islaktopraklılar ter çadırlarından ya da *gai'shain*'lerin önünde soyunmaktan bahsedildiğinde kekelemeye başlıyorlardı, sonra herkesin görebileceği yerlerde kendilerini teşhir ediyorlardı. Nynaeve Aviendha'nın pek umurunda değildi, ama Elayne onun yakın-kardeşiydi. Daha fazlası da olacağını umuyordu.

Birgitte'in topuklu botları onu Nynaeve'den bir el daha uzun kılıyordu, ama yine de Elayne ve Aviendha'dan kısaydı. Koyu mavi ceket ve bol, yeşil pantolon giymişti ve kendini Lan'inki kadar ihtiyatlı, özgüvenli bir tetiktelik ile taşıyordu, ama onda bu tavır daha kayıtsız duruyordu. Kayaların üzerine uzanmış yatan, ama göründüğü kadar tembel olmayan bir leopar gibi. Birgitte'in taşıdığı yaya ok takılmamıştı, ama kasıla kasıla yürümesine ve gülümsemesine bakarak, daha kimse gözünü kırpamadan belindeki sadaktan bir tane çekebilir, başka herkes daha yayına ikinci oku takamadan o üçüncüyü atmış olurdu.

Birgitte, Elayne'e alayla sırıttı ve Nynaeve'in siyah örgüsü kadar uzun ve kalın olan altın örgüsünü savurarak başını iki yana salladı. "Ben senin yüzüne söz verdim, sırtın dönükken değil," dedi kuru kuru. "Birazcık daha bilgi edindiğin zaman Muhafızları ve Aes Sedailerini benim anlatmam gerekmeyecek." Elayne burnunu çekti, kibirle çenesini kaldırdı, şapkasının kurdeleleri ile meşgul oldu. Onun şapkası uzun, yeşil tüylerle kaplıydı ve Nynaeve'inkinden de

kötüydü. “Belki çok daha fazlasını öğrendiğin zaman,” diye ekledi Birgitte. “O kurdeleye bir düğüm daha ekliyorsun.”

Elayne yakın-kardeşi olmasa, Aviendha onun yanaklarını kaplayan kırmızılığa kahkahalarla gülerdi. Fazla yüksekte yürüyen birinin ayağının takılmasını sağlamak ya da seyretmek her zaman eğlenceliydi ve kısa bir düşüş bile bir kahkahaya değerdi. Ama mevcut durumda, sert bakışlarını Birgitte’e dikti ve daha fazla konuşmasının ceza getirebileceğini vadetti. Onca sırrına rağmen bu kadından hoşlanıyordu, ama bir dost ile yakın-kardeş arasında, bu ıslaktopraklıların kavrayamadığı bir fark vardı. Birgitte bakışlarını ondan Elayne’e çevirerek gülümsemek ve kendi kendine mırıldanmakla yetindi. Aviendha “kedi yavruları” sözcüklerini yakaladı. Daha da kötüsü, *sevgiyle* konuşmuş gibiydi. Herkes işitmiş olmalıydı. Herkes!

“Senin derdin ne Aviendha?” diye sordu Nynaeve, parmağıyla onun omzunun dürtükleyerek. “Bütün gün durup kızaracak mısın? Acelemiz var.”

Aviendha ancak o zaman, yüzünü nasıl sıcak bastığına bakarak, Elayne kadar kızarmış olması gerektiğini fark etti. Ve acele etmeleri gerekirken taş gibi kıpırtısız duruyordu. Mızrakla yeni evlenmiş, Kızlar arasındaki atışmalara alışık olmayan bir çocuk gibi, tek sözcükle incinmişti. Neredeyse yirmi yaşındaydı ve ilk yayıyla oynayan bir çocuk gibi davranıyordu. Bu yanaklarının alev almasına sebep oldu. İşte bu yüzden, bir sonraki dönemeçte Teslyn Baradon’a çarpayazdığı zaman yerinde sıçradı.

Aviendha, kırmızı yeşil yer seramikleri üzerinde beceriksizce kayarak geriye devrilecekmiş gibi oldu ve Elayne ile Nynaeve’e çarpması sayesinde ayakta kalabildi. Bu sefer ateş gibi kızarmamayı başardı, ama kızarmak istiyordu. Kendisi kadar yakın-kardeşini de utandırıyordu. Elayne ne olursa olsun kendine hâkim olmayı başarırdı. Neyse ki Teslyn Baradon karşılaşmayı daha büyük sakinlikle karşılamamıştı.

Keskin yüzlü kadın şaşkınlık içinde geriledi, kendini engelleyemeden ağzı açık kaldı, sonra dar omuzlarını sinirle oynattı. Sıska yanakları ve ince burnu Kızıl Aes Sedai’nin hatlarındaki yaşı belirsizliği saklıyordu ve lacivert brokarlı kırmızı elbisesi kadının daha da kemikli görünmesine sebep oluyordu, ama Teslyn, derin gölgeler kadar soğuk, koyu kahverengi gözlerle, çabucak bir klan çatıhanımının sükûnetini kazandı. O bakışlar Aviendha’nın üzerinde durmadan geçti, Lan’in üzerinden, adam

işine yaramayan bir aletmiş gibi kaydı, bir an Birgitte'i kavurdu. Çoğu Aes Sedai Birgitte'in Muhafız olmasına onaylamazlıkla bakıyordu, ama hiçbiri gelenek hakkında ekşi homurdanmalar dışında sebep veremiyordu. Ama o bakışlar Elayne ve Nynaeve'e uzun uzun dikildi. Teslyn Baradon'un yüzündeki ifadeyi okumaktansa, dünkü rüzgârın izini sürebilirdi Aviendha.

"Merilille'e söyledim," dedi yoğun bir Illian aksanı ile, "ama sizin içinizi de rahatlarsam olur. Her ne... yaramazlık... peşindeyseniz, Joline ve ben işinize karışmayacağız. Bunu sağlama aldım. Biraz dikkat ederseniz Elaida hiç öğrenmeyebilir. Bana sazan gibi, ağzın bir karış açık bakmayı bırak, çocuk," diye ekledi tatsız tatsız yüzünü buruşturarak. "Ne körüm, ne de sağır. Sarayda Deniz Halkı Rüzgârbulanları olduğunu biliyorum. Kraliçe Tylin ile yapılan gizli görüşmeleri de. Ve başka şeyleri." O ince ağız gerildi ve sesi sakin kalsa da, karanlık bakışları öfkeyle alevlendi. "O diğer şeylerin bedelini ödeyeceksiniz, hem siz, hem de sizin Aes Sedaicilik oynamanıza izin verenler, ama şimdilik görmezden geleceğim. Kefaret bekleyebilir."

Nynaeve örgüsünü sıkı sıkı kavradı, sırtını dikleştirdi, çenesini kaldırdı ve alev alev gözlerle kadına baktı. Başka koşullar altında olsa, Aviendha patlamak üzere olduğu açık olan paylamanın hedefine sempati besleyebilirdi. Nynaeve'in dilinde, saç-iğnesi *segade*'sinin dikenlerinden daha fazlası, daha keskinleri vardı. Aviendha soğuk soğuk, onu görmezden gelebileceğini düşünen bu kadını süzdü. Bir Bilge insanları yumruklayacak kadar düşmezdi, ama o henüz bir çömezdi; belki bu Teslyn Baradon'u birazcık berelese *ji* edinmezdi. Tam Nynaeve ağzını açtığında, o da Kızıl Aes Sedai'ye kendini savunma fırsatı tanımak için ağzını açtı, ama ilk konuşan Elayne oldu.

"Bizim neyin *peşinde* olduğumuz," dedi buz gibi bir sesle, "seni ilgilendirmez." O da dimdik duruyordu ve gözleri mavi buz parçaları gibiydi; yüksek bir pencereden tesadüfen sızan bir ışın Elayne'in kızıl altın buklelerinden yansıdı, saçlarını ateşe vermiş gibi göründü. Tam o sırada, Elayne'in yanında bir çatıhanımı, midesine çok fazla *oosquai* doldurmuş bir keçi çobanı gibi kalırdı. İyi bilenmiş bir yetenekti. Her sözcüğü soğuk, berrak bir vakarla telaffuz etmişti. "Her ne yapıyorsak, *herhangi bir* Aes Sedai ne yapıyorsa, karışmaya hakkın yok. Hem de hiç hakkın yok. Bu yüzden burnunu ceketlerimizden çıkar seni yaz jambonu ve Amyrlin Makamı'nda oturan gaspçıyı desteklediğin için biz *seninle*

uğraşmaya başlamadığımız için memnun ol."

Şaşıran Aviendha yan yan yakın-kardeşine baktı. *Burnunu ceketlerinden* çıkarmak? En azından o ve Elayne ceket giymiyorlardı. Yaz jambonu? *Bu* da ne demekti? Islaktopraklılar sık sık tuhaf şeyler söylerlerdi, ama diğer kadınlar da Aviendha kadar şaşkın görünüyorlardı. Yalnızca yan yan Elayne'e bakan Lan anlamış gibiydi ve adam... allak bullak olmuştu. Belki bir de eğleniyor gibiydi. Anlamak zordu; *Aan'allein* yüzündeki ifadeyi iyi kontrol ediyordu.

Teslyn Baradon burnunu çekti, yüzü daha da fena gerildi. Aviendha bu insanları, kendilerinin yaptığı gibi isimlerinin bir kısmı ile çağırmak için epey çaba gösteriyordu –ismin tamamını kullandığında Aviendha'nın kızdığını sanıyorlardı!– ama Teslyn Baradon ile o kadar yakın olduğunu hayal edemiyordu. "Siz aptal çocukları kendi *işinizle* baş başa bırakacağım," diye hırladı kadın. "Burunlarınızı olduğundan da kötü bir çatlağa kıstırmamaya dikkat edin."

Azametle eteklerini toplayarak, gitmek üzere dönerken Nynaeve kadının kolunu yakaladı. Islaktopraklılar genellikle duygularının yüzlerine yansımasına izin verirdi ve Nynaeve'in yüzü bir ikilem tablosuydu, öfke kararlılık maskesini yarıp geçmeye çalışıyordu. "Bekle, Teslyn," dedi gönülsüzce. "Sen ve Joline tehlikede olabilirsiniz. Tylin'e söyledim, ama başka birine anlatmaya korkabilir. En azından gönülsüz olabilir. İnsanın konuşmak isteyeceği türden bir şey değil." Uzun, derin bir nefes aldı ve bu konudaki kendi korkularını düşünüyorduysa, sebebi vardı. Korkuda utanılacak şey yoktu, yalnızca korkuya teslim olmakta ya da belli etmekte vardı. "Moghedien burada, Ebou Dar'daydı. Hâlâ burada olabilir. Belki bir başka Terkedilmiş de. Bir de *gholam,* Güç'ün dokunamadığı, bir tür Gölgedölü. Bir adama benziyor, ama insan değil ve Aes Sedaileri öldürmek için yaratılmış. Çelikle de zarar verilemiyor ve bir fare deliğinden geçebiliyor. Kara Ajah da hâlâ burada. Bir de fırtına yaklaşıyor, kötü bir fırtına. Yalnız, bu bir fırtına değil, hava durumu ile ilgili değil. Hissedebiliyorum; benim sahip olduğum bir beceri bu, belki bir Yeti. Ebou Dar'a yaklaşan bir tehlike var ve her tür rüzgâr, yağmur ve şimşekten daha kötü bir sorun."

"Terkedilmişler, fırtına olmayan bir fırtına *ve* daha önce hiç duymadığım bir Gölgedölü," dedi Teslyn Baradon alayla. "Kara Ajah'tan bahsetmeye bile gerek yok. Işık! Kara Ajah! Belki bizzat

Karanlık Varlık da gelmiştir, ha?" Çarpık gülümsemesi ustura kadar keskindi. Nynaeve'in elini, kolundan horgörüyle kopardı. "Ait olduğunuz yere, Beyaz Kule'ye döndüğünüzde, gerektiği gibi beyazlara büründüğünüzde, saatlerinizi çılgınca hayaller için harcamamayı öğreneceksiniz. Ya da masallarınızı Aes Sedailere taşımamayı." Gözlerini grubun üzerinde dolaştırdı, bir kez daha Aviendha'yı görmezden geldi, yüksek sesle burnunu çekti ve koridor boyunca öyle hızla uzaklaştı ki hizmetkârların yolundan sıçraması gerekti.

"O kadın ne cüretle!.." diye kekeledi Nynaeve, uzaklaşan kadının peşinden bakarak ve örgüsünü iki eliyle boğarak. "Hem de ben istemeye istemeye!.." Neredeyse dilini yutacaktı. "Eh, ben denedim." Ve sesine bakılırsa teşebbüsünden pişman olmuştu.

"Denedin," diye onayladı Elayne keskin bir baş sallama ile, "hem de hak etmediği halde. Aes Sedai olduğumuzu inkâr etmek! Artık buna tahammül etmeyeceğim! Etmeyeceğim!" Sesi daha önce yalnızca soğuktu; şimdi hem soğuk, hem amansızdı.

"Öyle birine güvenilebilir mi?" diye mırıldandı Aviendha. "Belki işimize karışmayacağından emin olmalıyız." Yumruğunu inceledi; Teslyn Baradon bunu *görürdü.* Kadın bir Gölgeruhlu, Moghedien ya da diğerleri tarafından yakalanmayı hak ediyordu. Aptallar, aptallıkları başlarına her ne bela açıyorsa, hepsini hak ediyordu.

Nynaeve öneriyi düşünür göründü, ama ağzından çıkan, "Doğru olamayacağını bilmesem, Elaida'ya sırtını dönmeye hazır olduğunu düşünürdüm." Çileden çıkmışlıkla cıkladı.

"Aes Sedai politikalarındaki akımları okumaya çalışırken başın dönebilir." Elayne, Nynaeve'in artık bunu öğrenmiş olması gerektiğini söylemedi, ama ses tonu kesinlikle söylüyordu. "Bir Kızıl bile, bizim hayal edemeyeceğimiz bir sebepten, Elaida'nın aleyhine dönebilir. Ya da belki gardımızı indirmemizi sağlamaya çalışıyordu, ki bir şekilde ona kanıp kendimizi Elaida'nın ellerine teslim edelim. Ya da..."

Lan öksürdü. "Terkedilmişlerden biri geliyorsa," dedi cilalı taş gibi bir sesle, "her an burada olabilirler. Ya da o *gholam.* Her durumda, başka yerde olmak en iyisi."

"Aes Sedailerin yanında her zaman biraz sabırlı olmak gerekir," diye mırıldandı Birgitte, bir yerden alıntı yapar gibi. "Ama Rüzgârbulanlarda hiç sabır yok gibi," diye devam etti, "bu yüzden Teslyn'i unutun ve Renaile'yi hatırlayın."

Elayne ve Nynaeve'in Muhafızlarına çevirdikleri bakışlar öyle

soğuktu ki, on Taş Köpek bile tereddüde düşebilirdi. Başka seçenekleri olmadığına karar veren onlar olsa da, Gölgeruhlulardan ve bu *gholam*'dan kaçmak ikisinin de hoşuna gitmiyordu. Terkedilmişlerden kaçmak kadar Rüzgârbulanlarla buluşmak için de acele etmeleri gerektiğinin hatırlatılması hiç hoşlarına gitmemişti. Aviendha o bakışları çalışabilirdi –onun mızrak ya da yumruk tehdidi ile yaptırabildiklerini Bilgeler tek bir bakış ya da birkaç kelime ile yaptırabiliyordu, yalnız onlar daha hızlı ve daha başarılı bir şekilde yaptırabiliyorlardı–, Elayne ve Nynaeve'i inceleyebilirdi, yalnız onların bakışlarının diğer ikili üzerinde görünür bir etkisi olmamıştı. Birgitte sırıttı ve Lan'e baktı, adam açık bir tahammül ile omuzlarını silkti.

Elayne ve Nynaeve pes ettiler. Telaş etmeden ve gereksiz yere eteklerini düzelterek Aviendha'nın birer koluna girdiler ve Muhafızların takip edip etmediğine hiç bakmadan yola devam ettiler. Muhafız bağı sayesinde Elayne'in bakmasına gerek yoktu, elbette. Aynı sebepten olmasa da, Nynaeve'in de; *Aan'allein*'in bağı bir başkasına ait olabilirdi, ama yüreği Nynaeve'in boynundaki zincirin ucunda, yüzüğünün yanında asılıydı. Birgitte ile Lan'in acele ettiklerini düşünmemeleri için, gösterişli bir kayıtsızlıkla yürüdüler, ama aslında öncekinden daha hızlı yürüyorlardı.

Bunu telafi etmek istercesine, bilinçli bir aylaklıkla, son derece önemsiz konulardan gevezelik ediyorlardı. Elayne dünkü Kuşlar Festivali'ni gerçekten görme fırsatını kaçırdığı için üzülüyordu ve insanların çoğunun giydiği yetersiz kıyafetleri düşününce asla kızarmıyordu. Nynaeve de kızarmıyordu, ama o hemen, o gece yapılacak Közler Festivali'nden bahsetmeye başladı. Hizmetkârlardan bazıları havaifişek gösterisi olacağını söylemişti, anlaşıldığı kadarıyla mülteci bir Havaifişekçi tarafından hazırlanacaktı. Şehre pek çok gezici sirk gelmiş, tuhaf hayvanlarını ve akrobatlarını getirmişlerdi. Bu hem Elayne'i, hem de Nynaeve'i ilgilendirmişti, çünkü ikisi bir süre böyle bir sirkle dolaşmışlardı. Terzilerden, Ebou Dar'da bulunabilen farklı dantel çeşitlerinden, satın alınabilecek farklı kalitelerde ipek ve ketenlerden bahsettiler ve Aviendha kendini, gri ipek binici elbisesinin, Tylin Quintara'nın verdiği diğer giysilerin, güzel yünlülerin ve ipeklerin, elbiselere uyacak çorapların ve iç etekliklerin, mücevherlerin ona ne kadar yakıştığı yorumlarına memnunlukla karşılık verirken buldu. Elayne ve Nynaeve de cömert armağanlar almışlardı. Aldıkları armağanlar bir dizi sandığı ve bohçayı doldurmuştu ve hepsi hizmetkârlar

tarafından, heybeleri ile birlikte ahırlara taşınmıştı.

"Neden kaşlarını çatıyorsun, Aviendha?" diye sordu Elayne, onun kolunu okşayarak ve gülümseyerek. "Endişelenme. Örgüyü biliyorsun; sorun çıkmayacak."

Nynaeve başını yaklaştırdı ve fısıldadı, "Fırsat bulduğumda sana çay demlerim. Mideni yatıştıracak çeşit çeşit çay biliyorum. Ya da her tür kadın sorununu." O da Aviendha'nın kolunu okşadı.

Anlamıyorlardı. Ona musallat olan derdi teselli sözleri ve çaylar tedavi edemezdi. *Dantellerden* ve *işlemelerden* bahsetmek *hoşuna* gidiyordu! Tiksinti içinde hırlamalı mı, yoksa ümitsizlik içinde feryat mı etmeli, bilemiyordu. Yumuşuyordu. Şimdiye kadar, hayatı boyunca, bir kadın elbisesine, içinde silah saklanmış olup olmadığını merak etmek dışında baktığı hiç olmamıştı. Elbiselerin rengini ve kesimini asla fark etmezdi, ona yakışıp yakışmadığını asla düşünmezdi. Bu şehirden, ıslaktopraklı saraylarından uzaklaşmanın zamanı gelmişti de geçmişti bile. Yakında aptal aptal sırıtmaya da başlardı. Elayne ya da Nynaeve'in bunu yaptığını görmemişti, ama ıslaktopraklı kadınların aptal aptal sırıttığını herkes bilirdi ve süt çocuğu ıslaktopraklılar kadar zayıf hale geldiği açıktı. Kol kola gezinmek, *dantellerden* bahsetmek! Biri saldıracak olsa kemer bıçağına nasıl erişecekti? En olası suikastçı türüne karşı bıçak faydasız olabilirdi, ama çeliğe güvenmeyi, yönlendirmeyi öğrenmeden uzun zaman önce öğrenmişti. Biri Elayne ya da Nynaeve'e zarar vermeye kalksa –özellikle de Elayne'e, ama Mat Cauthon'a ikisini Birgitte ve *Aan'allein*'in yapabileceği kadar iyi koruyacağına söz vermişti–, biri deneyecek olsa, çeliği yüreklerine saplardı. Dantel! Yürürlerken, ne kadar yumuşadığını düşünerek içten içe ağladı.

Sarayın en büyük ahır avlusunun üç yanı, ahırlara açılan dev çift kanatlı kapılara bakıyordu. Eşikler yeşil beyaz üniforma giymiş hizmetkârlarla doluydu. Arkalarında, beyaz taş ahırların içinde atlar eyerlenmiş, hasır sepetler yüklenmiş, bekliyorlardı. Deniz kuşları tepede dönüyor, haykırıyorlardı, yakında ne kadar çok su bulunduğunu hatırlatan nahoş işaretler. Solgun kaldırım taşlarından sıcak dalgaları yükseliyordu, ama havayı yoğunlaştıran şey gerilimdi. Aviendha, daha az gergin ortamlarda kan döküldüğünü görmüştü.

Kırmızı sarı ipekler içindeki Renaile din Galon kollarını kibirle göğsünde kavuşturmuş, elleri dövmeli, parlak renkli bluzlar ve çoğu pantolon giymiş, parlak renkli kuşaklar takmış on dokuz yalınayak

kadının daha önünde duruyordu. Esmer yüzlerde parlayan ter, ciddi dinginliklerini bozmuyordu. Bazıları ağır parfüm kokan, boyunlarında asılı duran dantelsi altın kutularını kokluyorlardı. Renaile din Calon'un kulaklarına beş şişman altın halka takılmıştı, bir halkadan başlayan, madalyonlarla dolu zincir sol yanağı boyunca uzanarak burun halkasında son buluyordu. Hemen arkasındaki üç kadının her biri sekizer küpe takmıştı ve madalyonlarının sayısı biraz daha azdı. Deniz Halkı kendi aralarında rütbelerini böyle ifade ediyorlardı, en azından kadınlarda. Hepsi Renaile din Calon'a saygı gösteriyordu. Renaile, Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı idi, ama arkadaki, siyah pantolon ve ipek yerine keten bluzlar giymiş iki çömez bile havaya kendi altın parıltılarını ekliyordu. Aviendha ve diğerleri belirdiği zaman, Renaile din Galon göstere göstere, zirvesini aşmış güneşe baktı. Kaşlarını kaldırarak, şakakları ağarmış saçları kadar kara gözlerini onlara çevirdi. Yüzündeki talepkâr sabırsızlık ifadesi öyle vurguluydu ki bağırıp çağırsa da olurdu.

Elayne ve Nynaeve yerlerinde kalakaldılar ve Aviendha'nın da duruvermesine sebep oldular. Endişe ile bakıştılar, derin derin iç çektiler. Nasıl kurtulacaklarını göremiyordu Aviendha. Yakın-kardeşi ve Nynaeve, görev bağları ile sıkı sıkı bağlanmıştı ve o düğümleri kendi elleri ile sıkılaştırmışlardı.

"Ben Örgü Heyeti ile ilgilenirim," diye mırıldandı Nynaeve alçak sesle ve Elayne biraz daha cesaretle, "Ben Aes Sedailerin hazır olmasını sağlarım," diye ekledi.

Aviendha'nın kollarını bıraktılar ve hızlı hareket etmek için eteklerini kaldırarak ayrı ayrı yönlere doğru uzaklaştılar, Birgitte ile Lan de peşlerinden gittiler. Aviendha, Renaile din Calon'un bakışlarını karşılamak üzere yalnız kalmıştı ve kadın yüksek zeminde olduğunu ve yerinden edilemeyeceğini bilen birinin kartal bakışlarına sahipti. Neyse ki Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı kendi arkadaşlarına döndü ve bunu öyle hızla yaptı ki uzun, sarı kuşağının uçları savruldu. Diğer Rüzgârbulanlar onun çevresinde toplandılar ve dikkatle onun usul sözlerini dinlediler. Kadına bir kez vurmak bile her şeyi kesinlikle mahvederdi. Aviendha onlara dik dik bakmamaya çalıştı, ama başka yere bakmak için ne kadar çok çaba gösterirse göstersin, bakışları o tarafa kayıyordu. Yakın-kardeşini çatal uçlu sopayla kıstırmaya kimsenin hakkı yoktu. Burun halkaları! O zinciri sağlamca yakalasa, Renaile din Galon Mavi Yıldız'ın yüzünde çok farklı bir ifade belirirdi.

Ahır avlusunun bir kenarında toplanmış olan ufak tefek Merilille Ceandevin ve dört Aes Sedai de Rüzgârbulanlara bakıyorlardı. Çoğu sıkıntısını serin dinginlik maskeleri ile gizleyemiyordu. Aralarında en kayıtsız görünen, ince, beyaz saçlı Vandene Namelle ve ona ayna yansıması kadar benzeyen birincil-kardeşi Adeleas bile. Zaman zaman biri ya da diğeri ince ketenden toz pelerinini düzeltiyor, bölünmüş eteğini silkeliyordu. Ani esintiler biraz toz kaldırıyor, hemen arkalarında bekleyen beş Muhafız'ın renk değiştiren pelerinlerini kıpırdatıyordu, ama ellerini oynatan şeyin sinir olduğu açıktı. Yalnızca kocaman, beyaz, disk şeklinde bir bohçanın tepesinde nöbet bekleyen Sareitha kıpırdanmıyordu, ama onun da kaşları çatılmıştı. Arkalarındaki, Merilille'in... hizmetçisi... Pol de kaşlarını çatıyordu. Aes Sedailer Atha'an Miere'i gemilerinden çıkaran, onlara talepkâr bir sabırsızlıkla Aes Sedailere bakma hakkı tanıyan pazarlığa şiddetle karşıydılar, ama o pazarlık Aes Sedailerin dillerini bağlıyor, kendi sinirleriyle boğulmaya bırakıyordu. Saklamaya çalıştıkları sinirle; ıslaktopraklıların karşısında başarılı olabilirlerdi. Avlunun karşısında, sıkışık bir grup halinde bekleyen üçüncü kadın grubu da dikkatle inceleniyordu.

Reanne Corly ve Kandaşların Örgü Heyeti'nden hayatta kalan diğer on kadın o dikkatli bakışlar altında huzursuz huzursuz kıpırdanıyor, terli yüzlerini işlemeli mendillerle siliyor, geniş, rengârenk hasır şapkalarını düzeltiyor, bir yanı Deniz Halkı elbiseleri kadar renkli iç eteklikleri sergilemek üzere kaldırılıp dikilmiş, ağırbaşlı renklere sahip yün eteklerini düzeltiyorlardı. Devamlı ayak değiştirmelerine sebep olan kısmen Aes Sedailerin bakışlarıydı; Terkedilmişler ve *gholam*'dan korkuları da katkıda bulunuyordu, başka şeyler de. O elbiselerin dar, derin yakaları yeterli olmalıydı. O kadınların bazılarının yanaklarında en az birkaç çizgi vardı, ama ellerinde çalıntı cevizli ekmekle yakalanmış küçük kızlar gibi görünüyorlardı. Yumruklarını geniş kalçalarına dayamış, Aes Sedailerin bakışlarına aynı şekilde karşılık vermekte olan tombul Sumeko dışında. Aralarından biri, Kirstian, *saidar*'ın parıltısına sarınmıştı ve omzunun üzerinden arkaya bakıp duruyordu. Nynaeve'inkinden belki on yaş daha büyük, solgun bir yüzü vardı ve diğerlerinin yanında yersiz kaçıyordu. Kara gözleri ne zaman Aes Sedailerden birinin bakışları ile buluşsa, o yüz daha da beyazlıyordu.

Nynaeve, cesaret verircesine gülümseyerek Kandaşların önderliğini eden kadınların yanına seğirtti ve Reanne ile diğerleri

gözle görülür bir biçimde rahatlayarak gülümsediler. Lan'e fırlattıkları yan bakışlarla biraz bozuluyordu rahatlamaları, doğru; ona, benzediği şey gibi, bir kurtmuş gibi bakıyorlardı. Ama ne zaman bir Aes Sedai ondan yana baksa Sumeko'nun kalanlar gibi soluvermemesinin sebebi Nynaeve'di. O kadınlara yürekli olduklarını öğretmeye yemin etmişti, ama neden, tam olarak anlayamıyordu Aviendha. Nynaeve'in kendisi de Aes Sedai'ydi; hiçbir Bilge bir başkasına Bilgelerin karşısında diklenmesini söylemezdi.

Diğer Aes Sedailere karşı ne kadar işe yarasa da, Sumeko Nynaeve'e hafifçe yaltaklanıyordu. Elayne ve Nynaeve kadar genç kadınların diğer Aes Sedailere emir vermesini ve itaat görmesini Örgü Heyeti, en hafif tabiri ile, tuhaf buluyordu. Aviendha'nın kendisi garipsiyordu; gözlerinizin rengi gibi doğuştan gelen bir özellik olan, Güç'te kuvvetli olmak, senelerin getirdiği şereften nasıl daha ağır çekebilirdi? Ama diğer Aes Sedailer itaat ediyordu ve Kandaşlar için bu kadarı yeterliydi. Neredeyse Aviendha kadar uzun, Deniz Halkı kadar esmer olan Ieine Nynaeve'in her bakışına dalkavuk bir gülümseme ile karşılık veriyordu. Parlak kızıl saçlarında beyaz tutamlar olan Dimana ise Nynaeve'in bakışları karşısında başını eğiyordu. Sibella sinirli kıkırtılarını eliyle saklıyordu. Kadınların Ebou Dar giysilerine rağmen yalnızca zayıf, zeytin tenli Tamarla Altaralıydı ve şehirden bile değildi.

Nynaeve yaklaşır yaklaşmaz aralandılar ve diz çökmüş, bilekleri arkadan bağlanmış, kafasına çuval geçirilmiş, güzel giysileri yırtılmış, tozlanmış bir kadını ortaya çıkardılar. Huzursuzluklarının sebebi, Merilille'in kaş çatışları ya da Terkedilmişler kadar bu kadındı da. Belki büyük kısmı.

Tamarla çuvalı kaldırdı ve kadının ince, boncuklarla süslenmiş, dolaşık örgüleri ortaya çıktı; Ispan Shefar kalkmaya çalıştı ve beceriksizce çömelmeyi başardıktan sonra sendeledi, gözlerini kırpıştırarak, aptalca kıkırdayarak çöktü yine. Yanaklarından ter süzülüyordu ve yakalanırken edindiği birkaç bere yaşı belirsiz hatlarını lekeliyordu. Aviendha'ya göre, işlediği suçlar düşünülünce, çok nazik davranılmıştı kadına.

Nynaeve'in kadının boğazından aşağı tıktığı bitkiler hem dizlerini zayıflatmış, hem aklını puslandırmıştı, ama Kirstian kadının üzerindeki kalkanı, toplayabildiği bütün Güç kırıntılarını kullanarak koruyordu. Gölgedekoşan'ın kaçması ihtimali yoktu –ilaç verilmiş olmasa bile Kirstian Güç'te Reanne kadar kuvvetliydi,

Aviendha'nın karşılaştığı çoğu Aes Sedai'den daha güçlü– ama Sumeko bile endişe içinde eteklerini çekiştiriyor, diz çökmüş kadına bakmaktan kaçınıyordu.

"Kuşkusuz Aes Sedailer devralmalı onu artık." Reanne'in tiz sesi duyuldu. Kirstian'ın kalkanını koruduğu Kara Aes Sedai'ye ait olabilecek kadar titrekti. "Nynaeve Sedai, biz... biz bir Aes Sedai'nin gardiya- sorumluluğunu almamalıyız."

"Bu doğru," diye araya girdi Sumeko çabucak. Ve endişeyle. "Aes Sedailer devralmalı onu artık." Sibella onu yankıladı, Kandaşlar arasında baş sallamalar ve onay mırıltıları dolaştı. Aes Sedailerden çok daha aşağıda durduklarına iliklerine dek inanıyorlardı; bir Aes Sedai'nin başında gardiyanlık etmektense, Trolloclara gardiyanlık etmeyi tercih ederlerdi büyük olasılıkla.

Ispan Shefar'ın yüzü ortaya çıkar çıkmaz Merilille ile diğerlerinin yüzlerindeki onaylamazlık değişti. Kahverengi saçaklı şalını kazanalı yalnızca birkaç sene olmuş, henüz yaşı belirsizliği kazanmamış Sareitha Tomares, Gölgedekoşan'ı elli adım uzaktan kırbaçlayabilecek bir tiksinti ile, dik dik baktı. Elleri eteklerinin üzerinde gerilen Adeleas ile Vandene, eskiden onlardan biri olan ve ihanet eden kadına duydukları nefretle mücadele ediyorlardı sanki. Ama Örgü Heyeti'ne fırlattıkları bakışlar daha iyi değildi. Kandaşların onlardan çok çok aşağıda durduklarını onlar da ta yüreklerinin içinde biliyorlardı. Bundan daha fazlası vardı, ama ihanet eden aralarından biriydi ve onlar dışında kimse onun üzerinde hak sahibi olamazdı. Aviendha aynı fikirdeydi. Mızrak-kardeşlerine ihanet eden bir Kız çabucak ya da utanmadan ölmezdi.

Nynaeve çuvalı Ispan Shefar'ın başına şiddetle geçirdi. "Şimdiye dek iyi iş çıkardınız ve iyi iş çıkarmaya devam edeceksiniz," dedi Kandaşlara kararlılıkla. "Kendine geliyor gibi görünürse, o karışımdan biraz daha içirin. Midesi bira dolu bir keçi kadar çakırkeyif yapar onu. Yutmaya direnirse burnunu tutun. Burnunu tutar, kulaklarını yumruklamakla tehdit ederseniz bir Aes Sedai bile yutmak zorunda kalır."

Arkadaşlarının çoğu gibi Reanne'in de ağzı açık kaldı, gözleri fincan fincan açıldı. Sumeko başını salladı, ama yavaşça ve gözlerini diğerleri kadar irileştirdi. Kandaşlar Aes Sedai derken, sanki Yaratıcı'nın adını telaffuz ediyorlardı. Gölgedekoşan bile olsa, bir Aes Sedai'nin burnunu tutma düşüncesi içlerini dehşetle dolduruyordu.

Aes Sedailer arasındaki iri gözlere bakarak, bu fikirden onlar

daha az hoşlanmışlardı. Nynaeve'e bakarken Merilille'in ağzı açık kalmıştı, ama tam o sırada Elayne yanına ulaştı ve Gri Aes Sedai Birgitte'e tek bir onaylamaz kaş çatış fırlattıktan sonra hızla ona döndü. Sesinin alçalmak yerine yükselmesi ne kadar heyecanlı olduğunu gösteriyordu; normalde Merilille gizliliğe çok önem verirdi. "Elayne, Nynaeve ile konuşmalısın. Zaten bu kadınların kafaları karışık, zaten korkudan akıllarını yitirmek üzereler. Onları daha da altüst etmesinin bir faydası olmaz. Amyrlin Makamı gerçekten onların Kule'ye gitmesine izin vermeyi düşünüyorsa," bunu ve belki çok daha fazlasını inkâr etmeye çalışarak başını iki yana salladı, "eğer niyetlendiği şey buysa, konumlarını açıkça anlamalılar ve..."

"Amyrlin'in niyeti bu," diye sözünü kesti Elayne. Nynaeve konuşurken, kararlı bir ses insanın burnunun altında sallanan bir yumruktan farksızdı; Elayne konuşurken, sakin bir gerçeklik ifadesiydi. "Bir kez daha deneme fırsatı bulacaklar ve başarısız olurlarsa, yine de Kule'den gönderilmeyecekler. Yönlendirebilen hiçbir kadın bir daha Kule'den gönderilmeyecek. Hepsi Beyaz Kule'nin bir parçası olacaklar."

Aviendha kemer bıçağını aylak aylak elleyerek, bunu düşündü. Elayne'in Amyrlin Makamı olan Egwene de aynı şeyi söylemişti. O da Aviendha'nın arkadaşıydı, ama o Aes Sedai olmayı kafasına koymuştu. Kendi adına, Aviendha Beyaz Kule'nin parçası olmak istemiyordu. Sorilea ya da diğer Bilgelerin istediğinden de kuşkuluydu.

Merilille içini çekti ve ellerini kavuşturdu, ama kabullenmiş görünmesine rağmen, yine sesini alçaltmayı unuttu. "Madem öyle diyorsun, Elayne. Ama Ispan hakkında. İzin vermek imkânsız..."

Elayne keskin bir jestle elini kaldırdı. Basit gerçeklik ifadesinin yerini emir aldı. "Bırak, Merilille. Senin göz kulak olman gereken Rüzgârlar Çanağı var. Bu herhangi biri için yeterli olurdu. Senin için de yeterli *olacak*."

Merilille ağzını açtı, sonra yine kapattı ve başını hafifçe eğerek kabul ettiğini bildirdi. Elayne'in bakışları altında, diğerleri de başlarını eğdiler. Bazıları, ne kadar küçük olursa olsun, gönülsüzlük sergilemişse bile, hepsi değil. Sareitha çabucak, ayaklarının dibinde bekleyen, kat kat beyaz ipeğe sarılmış disk şeklindeki bohçayı aldı. Rüzgârlar Çanağı'nı bağrına bastırırken kolları onu ancak sarabiliyordu. Sareitha, ona gerçekten göz kulak olduğunu göstermeye çalışırmış gibi, Elayne'e endişeyle gülümsedi.

Deniz Halkı kadınları, neredeyse öne eğilerek, aç gözlerle bohçaya bakıyorlardı. Avlunun taşları üzerinden sıçrayıp Çanak'ı kapsalar şaşmazdı Aviendha. Aynı şeyi Aes Sedailerin de gördüğü açıktı. Sareitha beyaz bohçaya daha sıkı sarıldı ve Merilille onunla Atha'an Mierelerin arasına adın attı. Pürüzsüz Aes Sedai yüzleri, ifadesiz kalma çabası ile gerildiler. Çanak'ın onlara ait olması gerektiğine inanıyorlardı; onlara göre, Tek Güç kullanan *her şey,* o anda kimin elinde olursa olsun, Beyaz Kule'ye aitti. Ama bir de pazarlık meselesi vardı.

"Güneş yerinde durmuyor, Aes Sedai," diye bildirdi Renaile din Galon yüksek sesle, "ve tehlike tehditkâr. Sen öyle diyorsun. Oyalanarak bir şekilde üzerine düşeni yapmaktan kurtulmayı düşünüyorsan, tekrar tekrar düşün. Pazarlığı bozmaya kalkarsan, babamın yüreği üzerine yemin ederim, hemen gemilere dönerim. Ve tazminat olarak Çanak'ı alırım. Kırılış'tan bu yana bizimdi zaten."

"Aes Sedailerle konuşurken kullandığın dile dikkat et," diye havladı Reanne, mavi hasır şapkasından yeşil beyaz iç etekliklerinin altından görünen sağlam pabuçlarına dek bir kızgınlık timsali gibi.

Renaile din Calon'un ağzı alayla kıvrıldı. "Görünüşe göre denizanalarının da dili varmış. Ama Aes Sedailer izin vermeden onu kullanmaya cüret etmesi ne garip."

Bir anda ahır avlusu Kandaşlar ile Atha'an Miere arasında uçuşan hakaretlerle doldu; "yabani", "yüreksiz" ve gittikçe kötüleşti; Merilille'in Reanne ile arkadaşlarını susturmaya çalışırken, diğer yandan Deniz Halkı'nı yatıştırmaya çalışma teşebbüsleri tiz bağırışlara boğuldu. Pek çok Rüzgârbulan kuşaklarının arkasında taşıdıkları hançerleri ellemeyi bıraktılar, kabzalarını kavradılar. *Saidar*'ın parıltısı parlak renklere bürünmüş kadınların ilk önce birini, sonra bir başkasını sardı. Kandaşlar şaşırmış görünmedi, ama söylevlerini bırakmadılar. Sumeko Kaynak'a sarındı, ardından Tamarla, sonra söğüt gibi ince, ceylan gözlü Chilares geldi, kısa süre sonra, atışmalar sürer, öfkeler kaynarken hem Kandaşların, hem de Rüzgârbulanların hepsi parıl parıl parlıyordu.

Aviendha'nın içinden inlemek geldi. Her an kan dökülebilirdi. Elayne'in önderliğini kabul edecekti, ama yakın-kardeşi Rüzgârbulanlara ve Örgü Heyeti'ne soğuk bir öfke ile dik dik bakıyordu. Elayne, ne kendinde, ne de başkalarında aptallığa tahammül edebilirdi ve düşman yaklaşırken hakaretler haykırmak en kötü aptallıktı. Aviendha kemer bıçağını sıkı sıkı kavradı, bir an

sonra *saidar*'a sarındı; içini öyle bir yaşam ve coşku doldurdu ki ağlamaklı oldu. Sözler boşa çıktığında Bilgeler Güç kullanırdı, ama burada ne sözler, ne de çelik işe yarardı. İlk önce kimi öldüreceğine karar verebilmeyi diledi.

"Yeter!" Nynaeve'in keskin çığlığı bütün dillerdeki sözleri yarıda kesti. Hayret dolu yüzler ona döndü. Nynaeve'in kendi başı tehlikeli bir biçimde çevrildi ve parmağını Örgü Heyeti'ne uzattı. "Çocuk gibi davranmayı bırakın!" Sesini alçaltmış olsa da, ancak kıl payı başarabilmişti bunu. "Yoksa Terkedilmişler buraya çöküp Çanak'ı ve *bizi* ele geçirene kadar didişmeyi mi tercih edersiniz? Ve siz," o parmak Rüzgârbulanlara işaret etti, "yaptığınız anlaşmada size düşeni yapmaktan kurtulmak için yol aramayı bırakın! Anlaşmaya son kelimesine kadar uymadan Çanak'ı alamazsınız! Alabileceğinizi sanmayın!" Nynaeve Aes Sedailere döndü. "Ve siz!.." Serin bir şaşkınlık ile karşılaşınca, sözleri ekşi bir homurdanmaya dönüştü. Aes Sedailer, susturmaya çalışmak dışında bağrışmalara katılmamıştı. Hiçbiri *saidar*'la parlamıyordu.

Bu Nynaeve'i sakinleştirmeye yetmedi, elbette. Şapkasını öfkeyle çekiştirdi, hâlâ salıvermeye can attığı bir öfkeyle dolu olduğu açıktı. Ama Kandaşlar utanç dolu kıpkırmızı suratlarla yerdeki taşlara bakıyordu ve Rüzgârbulanlar bile biraz mahcup görünüyordu – birazcık– ve kendi aralarında mırıldanırken Nynaeve'in dik bakışları ile karşılaşmayı reddediyorlardı. Kadınların sarındığı parıltılar teker teker kayboldu, sonunda Kaynak'a sarınmış bir Aviendha kalmıştı.

Elayne koluna dokunduğunda irkildi. *Gerçekten* yumuşamıştı. İnsanların gizlice yaklaşmasına izin vermek, bir dokunuşla sıçramak.

"Bu kriz yatışmış görünüyor," diye mırıldandı Elayne. "Belki bir sonraki başlamadan gitmenin zamanı gelmiştir." Öfkelendiğini hatırlatan tek şey yanaklarındaki hafif kırmızılıktı. Birgitte'inkilerde de aynı kırmızılık vardı; bağ kurmalarından beri, ikisi bazı açılardan birbirlerini yansıtıyorlardı.

"Geldi de geçti bile," diye onayladı Aviendha. Biraz daha kalacak olursa, süt yürekli bir ıslaktopraklıya dönüşecekti.

Ahır avlusunun ortasındaki açıklığa yürürken bütün gözler onu izliyordu. O noktayı incelemişti ve gözleri kapalı tanıyabileceğini hissediyordu. Güç tutmak, *saidar*'la çalışmak, kelimelerle ifade edilemeyecek bir coşku veriyordu. *Saidar* içermek, ona sarınmak, zaman kavramını aşan bir canlılık hissi veriyordu. Sayıklama, diyordu Bilgeler, Termool'da su serabı görmek kadar sahte ve

tehlikeli, ama ayaklarının altındaki taşlar kadar gerçek geliyordu. Daha fazla çekme dürtüsü ile savaştı; şimdiden tutabileceği kadar çekmişti zaten. O akışları örmeye başladığında herkes yaklaştı.

Gördüğü onca şeyden sonra, pek çok Aes Sedai'nin yapamadığı şeyler olduğunu bilmek Aviendha'yı hâlâ şaşırtıyordu. Örgü Heyeti'ndeki kadınların çoğu yeterince güçlüydü, yaptığı şeyi şaşırtıcı ama yalnızca Sumeko ve Reanne açık açık inceliyordu. Sumeko Nynaeve'in cesaret verircesine omzunu okşamasına karşı omuzlarını silkecek kadar ileri gitti –bu hareketi Nynaeve'den şaşkın bir kızgınlık ifadesi kazandı, ama bakışlarını Aviendha'ya dikmiş olan Sumeko fark etmedi. Bütün Rüzgârbulanlar yeterince güçlüydü. Onlar, Çanak'a bakarkenki kadar aç gözlerle izliyorlardı. Pazarlık bu hakkı veriyordu onlara.

Aviendha odaklandı ve akışları birbirine ördü, bu mekân ile o, Elayne ve Nynaeve'in haritadan seçtiği nokta arasında bir birlik yarattı. Çadır kapaklarını açarmış gibi bir hareket yaptı. Elayne'in öğrettiği örgünün bir parçası değildi bu, ama Egwene ilk kapıyolunu yapmadan uzun zaman önce, kendi kendine yaptığı şeyden hatırlayabildiği hemen hemen tek şey buydu. Akışlar dikey, gümüşsü bir çizgiye dönüştü, çizgi dönerek havada bir açıklığa dönüştü. Delik bir adamdan yüksekti ve kare şeklindeydi. Nehrin karşı yakasında, şehrin kilometrelerce kuzeyinde, sekiz dokuz metre yüksekliğinde ağaçlarla çevrili geniş bir açıklığın ötesinde. Kapıyola kadar gelen diz boyu, kahverengi otlar hafif bir esinti ile sallanıyordu; çizgi dönmemişti aslında, yalnızca döner gibi görünmüştü. O otlardan bazıları boylu boyunca, temiz bir biçimde kesilmişti. Açılmakta olan bir kapıyolun kenarlarının yanında ustura kör kalıyordu.

Kapıyol onu tatmin etmemişti. Elayne bu örgüyü gücünün yalnızca bir kısmı ile yapabiliyordu, ama bir sebepten Aviendha'nın hemen hemen bütün gücünü kullanması gerekiyordu. Şimdi uzun zaman önceymiş gibi gelen bir anda, Rand al'Thor'dan kaçmaya çalışırken düşünmeden yaptığı örgüleri kullanarak daha büyük, Elayne'in yapabildiği kadar büyük bir kapıyol açabileceğinden emindi, ama kaç kez denerse denesin yalnızca birkaç kırıntı geliyordu aklına. Kıskanmıyordu –tam tersine, yakın-kardeşinin başarılarından gurur duyuyordu– ama kendi başarısızlığı, yüreğinde utancın kabarmasına sebep oluyordu. Sorilea ya da Amys bilse, ona karşı sert davranırlardı. Utanç konusunda. Aşırı gurur, derlerdi buna. Amys anlardı; o eskiden Kızlardandı. Yapabiliyor olmanız

gereken bir şeyde başarısız olmak gerçekten utanç vericiydi. Örgüyü tutması gerekmese, kimsenin göremeyeceği bir yere kaçardı.

Gidişleri dikkatle planlanmıştı ve kapıyol tamamen açılır açılmaz tüm ahır avlusu harekete geçti. Örgü Heyeti'nden iki kişi, başına çuval geçirilmiş Gölgedekoşan'ı ayağa kaldırdılar ve Rüzgârbulanlar telaşla Renaile din Calon'un arkasına dizildiler. Hizmetkârlar atları ahırlardan çıkarmaya başladı. Lan, Birgitte ve Careane'in Muhafızlarından biri, Cieryl Arjuna adlı, sırım gibi bir adam, hemen birbirlerinin ardından kapıyoldan geçtiler. Tıpkı *Far Dareis Mai* gibi, öncülük yapma işini her zaman Muhafızlar üstlenirdi. Aviendha'nın ayakları onların peşinden koşmak için kaşınıyordu, ama anlamı yoktu. Elayne'in aksine, Aviendha beş altı adım uzaklaşsa bu örgü zayıflamaya başlardı, bağlamaya kalksa da sonucu aynı olurdu. Çok sinir bozucuydu.

Bu sefer gerçek bir tehlike beklentisi yoktu, bu yüzden Elayne, Nynaeve ve Aes Sedailer hemen arkalarından geçtiler. O ağaçlık alanın çevresi çiftliklerle doluydu ve gezgin bir çoban ya da mahremiyet arayan bir çift çok şey görmemeleri konusunda ikna edilmek zorunda kalabilirdi, ama bu açıklığı hiçbir Gölgeruhlu ya da Gölgedekoşan bilemezdi; yalnızca o, Elayne ve Nynaeve biliyorlardı ve mekânı seçerken, kulak misafiri olanlar bulunması olasılığına karşı, konuşmamışlardı. Açıklıkta duran Elayne sorgularcasına Aviendha'ya baktı, ama Aviendha devam etmesini işaret etti. Değiştirmek için sebep olmadığı sürece, planlar uygulanmak için yapılırdı.

Rüzgârbulanlar yavaşça kapıyoldan geçiyorlardı, hiç hayal etmedikleri bu şeye yaklaşırken her biri aniden kararsızlığa kapılıyor, içeri adımını atmadan önce bir nefes alıyordu. Aniden karıncalanma hissi geri döndü.

Aviendha'nın gözleri ahır avlusuna bakan pencerelere kaydı. Girift desenlerle oyulmuş demir ve kafes işi, beyaz perdelerin arkasında herhangi biri saklanıyor olabilirdi. Tylin hizmetkârlarına o pencerelerden uzak durmalarını emretmişti, ama Teslyn ya da Joline'i kim durduracaktı ya da... Bir şey daha yükseğe, kubbelere ve kulelere bakmasına sebep oldu. O ince minarelerden bazıları dar yürüyüş yolları ile sarılmıştı ve bir tanesinin üzerinde, çok yüksekte, arkasındaki güneşin keskin parıltısı ile sarılmış siyah bir şekil vardı. Bir adam.

Nefesi kesildi. Adamın, ellerini taş korkuluğa dayayarak durmasında hiçbir şey tehlike işareti vermiyordu, ama Aviendha

kürek kemiklerinin arasındaki deriyi karıncalandıran kişinin o olduğunu anlamıştı. Gölgeruhlulardan biri olsa durup izlemekle yetinmezdi, ama o yaratık, o *gholam*... Midesi buz kesti. Adam yalnızca bir saray hizmetkârı olabilirdi. Olabilirdi, ama Aviendha inanmazdı buna. Korkuyu bilmekte utanç yoktu.

Endişeyle, acı verici bir yavaşlıkla kapıyola yanaşmakta olan kadınlara baktı. Deniz Halkı'nın yarısı geçmişti ve Örgü Heyeti kalanların arkasında, Gölgedekoşan'ı sıkı sıkı tutarak bekliyorlardı, kapıyola karşı hissettikleri huzursuzluk Deniz Halkı kadınlarının onlardan önce geçmesine izin verilmesi karşısında hissettikleri içerleme ile savaşıyordu. Aviendha kuşkularını dile getirecek olsa, Kandaşlar kaçardı kesinlikle –Gölgeruhlulardan bahsetmek bile ağızlarını kurutmuş, midelerini suya çevirmişti–, Rüzgârbulanlar ise Çanak'a hemen el koymaya kalkışabilirlerdi. Onlar için Çanak her şeyden önemliydi. Ama bir aslan güttüğü sürüye yaklaşırken, ancak bir aptal durup kaşınmaya devam ederdi. Atha'an Mierelerden birinin kırmızı ipekten kol yenini yakaladı.

"Elayne'e söyle..." Pürüzsüz, kara taşlara benzeyen bir yüz ona döndü; bir şekilde, kadın dolgun dudaklarının ince görünmesini başarıyordu; gözleri kara çakıl taşları gibiydi, dümdüz ve sert. Onların açmasından korktuğu onca sorunu başlatmadan ne mesaj gönderebilirdi ki onunla? "Elayne ve Nynaeve'e ihtiyatlı olmalarını söyle. Onlara söyle, düşmanlar her zaman onları en az istediğin zaman gelirler. Bunu ona mutlaka söylemelisin." Rüzgârbulan sabırsızlığını saklamaya zahmet etmeden başını salladı, ama şaşırtıcı şekilde, tereddütle kapıyola ilerlemeden önce Aviendha'nın kolunu bırakmasını bekledi.

Minarenin üzerindeki yürüyüş yolu boştu. Aviendha rahatlamadı. Adam herhangi bir yerde olabilirdi. Ahır avlusuna geliyor olabilirdi. Her kimse, her ne ise, tehlikeliydi; bu hayalinde dans eden bir toz bacası değildi. Son dört Muhafız kapıyolun çevresinde bir kare oluşturmuşlardı, kapıdan en son geçecek korumalar ve Aviendha adamların kılıçlarını ne kadar küçümsüyorsa da, keskin çelik kullanmayı bilen, kendisinden başka birileri olduğu için memnundu. *Gholam*'a ya da daha kötüsü, Gölgeruhlulardan birisine karşı, atların başında bekleyen hizmetkârlardan daha fazla şansları olduğundan değil. Kendisinin sahip olduğundan daha fazla şansları olduğundan da değil.

Sertçe, daha fazla Güç çekti, öyle ki *saidar*'ın tatlılığı acıya yaklaştı. Bir kıl payı daha çekse, ölene ya da yeteneğini tamamen

kaybedene kadar geçecek birkaç saniye boyunca acısı kör edici bir ıstıraba dönüşürdü. Ayaklarını sürüyen o kadınlar biraz acele edemez miydi! Korku hissetmekte utanç yoktu, ama kendi korkusunun yüzüne yansıdığından çok korkuyordu.

2
Örgünün Çözülmesi

Elayne kapıyoldan geçer geçmez kenara çekildi, ama Nynaeve ölü otlara konmuş çekirgeleri zıplatarak, Muhafızlarına bakınarak açıklığı açtı. En azından Muhafızlardan birini. Parlak, kırmızı bir kuş açıklıkta çakarcasına uçtu ve kayboldu. Hareket eden, Aes Sedailer dışında hiçbir şey yoktu; hemen hemen yapraksız ağaçların içinde bir yerde bir sincap ciyakladı ve sonra sessizlik çöktü. O üçünün Nynaeve'in bıraktığı kadar geniş izler bırakmadan buradan geçmiş olmaları imkânsız geliyordu, ama orada bulunduklarına dair en ufak iz yoktu.

Elayne Birgitte'in solunda bir yerde, kabaca güneybatıda olduğunu ve görünürde tehlike bulamadığından epey tatmin hissettiğini seziyordu. Sareitha ile Çanak'ın çevresinde toplanmış koruyucu halkanın parçası olan Careane dinliyormuş gibi başını eğdi. Görünüşe göre onun Muhafızı Cieryl güneydoğudaydı. Yani Lan kuzeyde olmalıydı. Tuhaftır, Nynaeve de kendi kendine homurdanarak durmuş, kuzeyi izliyordu. Belki evlenince Lan'in varlığını hissetmeye başlamıştı. Ya da belki Elayne'in gözünden kaçan bir iz görmüştü. Nynaeve ormanlarda, bitkiler konusunda olduğu kadar rahattı.

Elayne'in ilk durduğu yerden, kapıyolun arkasındaki Aviendha açıkça görülebiliyordu. Aviendha durmuş, pusu beklermiş gibi çatıları inceliyordu. Elinde mızrak, binici elbisesi içinde nasıl durduğuna bakarak, savaşa atılmaya hazırdı. Kapıyol konusundaki sıkıntısını saklaması Elayne'i gülümsetti, Aviendha ondan çok daha cesurdu. Ama aynı zamanda endişelenmekten kendini alamıyordu. Aviendha *gerçekten* cesurdu, Elayne'in tanıdığı başka hiç kimse başını bu şekilde dik tutamazdı. Aynı zamanda, kaçmak dışında şansı olmadığı bir anda, *ji'e'toh*'un savaşmasını gerektirdiğine karar

verebilirdi. Çevresindeki parıltı öyle yoğundu ki, daha fazla *saidar* çekemeyeceği açıktı. Terkedilmişlerden biri ortaya çıkacak olursa...

Onun yanında kalmalıydım. Elayne düşünceyi hemen reddetti. Ne bahanesi olursa olsun, Aviendha anlardı ve bazen bir erkek kadar alıngan olabiliyordu. Çoğu zaman. Özellikle de şerefi söz konusuyken. Elayne içini çekerek bu yana geçen Atha'an Miere'in onu kapıyoldan uzaklaştırmasına izin verdi. Ama diğer yandan gelebilecek bir bağırışı duyacak kadar yakında kaldı. Bir yürek atışı için gereken sürede Aviendha'nın imdadına koşabilecek kadar yakın. Bir sebebi daha vardı.

Rüzgârbulanlar yüzlerini ifadesiz tutmaya çalışarak, rütbe sırasında geçtiler, ama çıplak ayakları yüksek, kahverengi otları ezmeye başladığında Renaile'nin gergin omuzları bile gevşedi. Bazıları hafifçe ürperdiler, hemen bastırdılar ya da arkalarına dönüp iri iri açılmış gözlerle havada asılı duran açıklığa baktılar. Yanından geçerlerken hepsi Elayne'e kuşkuyla baktı, iki üç tanesi, belki ne yaptığını sormak, belki kenara çekilmesini istemek – emretmek– için ağızlarını açtılar. Renaile'nin sert uyarılarına itaat ederek telaşla geçip gittiklerinde memnun oldu Elayne. Yakında Aes Sedailere ne yapacaklarını söyleme fırsatı bulacaklardı zaten; Elayne'den başlamaları gerekmiyordu.

Bu düşünce midesinin burkulmasına sebep oldu, kalabalıklıkları da başını iki yana sallamasına. Çanak'ı doğru düzgün kullanmalarına yardım edecek hava durumu bilgisi onlardaydı, ama Çanak'a ne kadar çok Güç yönlendirirlerse hava durumunu düzeltme olasılıklarının o kadar çok olacağını Renaile bile – isteksizce– kabul ediyordu. Ama tek bir kadının ya da bir çemberin yapabileceği bir kusursuzlukla yapılmalıydı. Nynaeve, Aviendha ve Elayne, o on üç kişinin arasında olacaktı kesinlikle, belki Kandaşlarda birkaç kişi de, ama Renaile anlaşmadaki, Aes Sedailerin becerilerini öğrenmelerine izin verilmesi kısmının üzerine açıkça atlamıştı. İlk öğrendiği kapıyol olmuştu, çember oluşturmak da ikincisi olacaktı. Limandaki bütün Rüzgârbulanları getirmemesine şaşmak gerekirdi. O kadınlardan üç yüz dört yüz tanesi ile başa çıkmaya çalıştığını hayal edemiyordu! Elayne, yalnızca yirmi kişi oldukları için küçük bir minnet duası etti.

Ama onları saymak için durmuyordu orada. Her Rüzgârbulan bir adım öteden geçerken, kadının Güç'teki durumunu yokluyordu. Önceden, Renaile'yi gelmeye ikna etmeye çalışırken, ancak bazılarına yaklaşma fırsatı bulmuştu. Görünüşe göre Rüzgârbulanlar

arasında rütbe kazanmanın yaşları ya da güçleri ile bir ilgisi yoktu; Renaile, kapıdan geçen ilk üç dört kadın arasında en kuvvetli olanı değildi, ama arka taraflarda kalan, yanakları yıpranmış, gür saçları kırlaşmış Senine'in kulaklarındaki işaretlere bakılırsa, eskiden altı küpeden fazlasını kazanmıştı, hem de şimdi taktıklarından daha kalın küpeler.

Elayne gittikçe büyüyen bir hoşnutluk hissiyle yüzleri ve isimleri seçti, aklına yazdı. Rüzgârbulanlar bir şekilde üste çıkmışlardı ve pazarlığın koşulları öğrenildiğinde Elayne ve Nynaeve'in Egwene ve Kule Salonu karşısında başları epey derde girebilirdi, ama o kadınların hiçbiri Aes Sedailer arasında özellikle yüksekte duramazdı. Alçakta da değil kesinlikle, ama yüksek değil. Kendi kendine, kendinden bu kadar memnun olmaması gerektiğini söyledi –anlaşmalarında hiçbir şeyi değiştirmiyordu– ama memnun olmamak çok zordu. Hem, bunlar Atha'an Miere arasından çıkan en güçlü kadınlardı. En azından burada, Ebou Dar'da. Ve Aes Sedai olsalardı, taş gibi kara bakışları olan Kurin'den Renaile'ye kadar her biri Elayne konuştuğunda dinler, o odaya girdiğinde ayağa kalkardı. Aes Sedai olsalardı ve gerektiği gibi davransalardı.

Sonra sıranın sonu belirdi ve Elayne küçük gemilerden birinin genç Rüzgârbulanı yanından geçerken irkildi. Rainyn adlı, sade mavi ipekler içinde, burun zincirinden ancak yarım düzine süs sarkan tombul yanaklı bir kadındı. İki çömez, oğlan çocuğu gibi zayıf Talaan ile iri gözlü Metarra, Rainyn'in hemen arkasından, telaşlı ifadelerle koşturdular. Onlar değil zinciri, burun halkasını bile kazanmamışlardı ve sağ kulaklarındaki üç küpeye karşı sol kulaklarında yalnızca bir ince, altın küpe vardı. Elayne onlara bakakalacaktı neredeyse. Belki bakakalmıştı.

Atha'an Miere yine Renaile'nin çevresinde toplandılar ve çoğu tıpkı Renaile gibi, Aes Sedailere ve Çanak'a aç gözlerle bakıyorlardı. Son geçen üç kadın, orada bulunmaya hakkı olup olmadığını merak eden çömezler gibi, arka tarafta duruyordu. Rainyn Renaile'yi taklit ederek kollarını kavuşturmuştu, ama diğer iki çömezden biraz daha az kararsız görünüyordu. Deniz Halkı gemilerinin en küçüklerinden birinin Rüzgârbulanı olduğundan, değil Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanının, büyük olasılıkla kendini nadiren kendi klanının Dalgahanımı'nın Rüzgârbulanının huzurunda buluyordu. Rainyn Lelaine ya da Romanda kadar güçlüydü ve Metarra Elayne'e denkti, Talaan ise... kırmızı keten bluzu içinde bakışlarını yere dikmiş, uysal uysal duran Talaan Nynaeve'e çok yakındı. Çok çok yakın.

Daha fazla, çünkü Elayne onun potansiyel gücüne tam olarak erişmediğini biliyordu, Nynaeve de erişmemişti. Metarra ile Talaan ne kadar yakındı? Elayne yalnızca Nynaeve ve Terkedilmişlerin kendisinden daha güçlü olduğunu bilmeye alışmıştı. Eh, Egwene de vardı, ama o zorlanmıştı ve Elayne'in ve Aviendha'nın potansiyelleri Egwene'e yakındı. *Kendinden memnunluk buraya kadarmış,* dedi kendi kendine hüzünle. Lini olsa, düşünmeden kabullendiği fikirler karşısında bunu hak ettiğini söylerdi.

Elayne alçak sesle gülerek Aviendha'ya bakmak için döndü, ama Örgü Heyeti kapıyolun önüne dikilmiş, Careane ile Sareitha'nın soğuk bakışları önünde titriyorlardı. Sumeko dışında hepsi. Sumeko Aes Sedailerin bakışlarına karşılık veriyordu, ama o da yerinden ayrılmıyordu. Kirstian gözyaşlarına boğulmak üzere gibiydi.

Elayne iç çekişini bastırarak Kandaşları atları çekerek gelen ahır uşaklarının yolundan çekti. Örgü Heyeti koyun gibi, gösterilen yere gittiler –Elayne çobandı, Merilille ile kalanlar da kurt– ve Ispan olmasa daha hızlı hareket edeceklerdi.

Örgü Heyeti'nde, saçlarında gri olmayan dört kişiden biri olan Famelle ve Aes Sedailere baktığı zamanlar dışında sert bakışlı bir kadın olan Eldase Ispan'ın kollarını tutmuşlardı. Onu dik tutacak kadar sıkı kavramak ile aşırı sıkmamak arasında kararsız kalmış gibiydiler ve sonuç olarak Kara Aes Sedai olta mantarı gibi hopluyordu, kavrayışlar gevşediğinde çökecek gibi oluyor, sonra düşmesine izin verilmeden ayağa çekiliyordu.

"Affedersin, Aes Sedai," diye mırıldanıp duruyordu Famelle, Ispan'a hafif bir Tarabon aksanı ile. "Ah, özür dilerim, Aes Sedai." Ispan ne zaman sendelese Eldase irkiliyor, minik bir inleme çıkarıyordu. Ispan aralarından iki kişinin ve Işık bilir daha kaç insanın öldürülmesine yardım etmemiş gibi. Ölecek bir kadın için telaş ediyorlardı. Ispan'ın Beyaz Kule'de katıldığı cinayet komploları tek başına sonunu getirebilirdi zaten.

"Onu şuraya bir yere götürün," dedi Elayne onlara, kapıyoldan uzağa, açıklığa doğru elini sallayarak. İki kadın diz kırarak ve neredeyse Ispan'ı yere düşürerek, Elayne'e ve başına çuval geçirilmiş tutsağa özürler mırıldanarak itaat ettiler. Reanne ile diğerleri, Merilille'in çevresindeki Aes Sedaileri endişeyle süzerek seğirttiler.

Bakışma savaşı hemen başladı yine. Aes Sedailer Kandaşlara, Örgü Heyeti Rüzgârbulanlara, Atha'an Miere bakışları kime yönelirse ona dik dik bakıyordu. Elayne çenesini sıktı. Onlara

bağırmayacaktı. Zaten bağırınca Nynaeve daha iyi sonuç alıyordu. Ama akılları başlarına gelene kadar, dişleri takırdayana kadar sarsmak geliyordu içinden. Nynaeve'i de; onun ağaçları seyrediyor değil, herkesi organize ediyor olması gerekiyordu. Ama onu kurtarmanın bir yolunu bulamazsa ölecek olan Rand olsaydı kendisi ne yapardı?

Aniden gözleri kavurucu yaşlarla doldu. Rand *ölecekti* ve bunu engellemek için yapabileceği hiçbir şey yoktu. *Elindeki elmayı soy, kızım, ağaçtakini değil,* diye fısıldadı Lini'nin ince sesi kulağına. *Gözyaşları daha sonrası içindir; önceden yaş dökmek zaman israfından başka bir şey değildir.*

"Teşekkür ederim, Lini," diye mırıldandı Elayne. Yaşlı dadısı bazen sinir bozucu bir kadın oluyordu, baktığı çocukların büyüdüğünü asla kabul etmezdi, ama her zaman iyi tavsiyeler verirdi. Sırf Nynaeve görevlerini ihmal ediyor diye, Elayne'in de ihmal etmesi gerekmezdi.

Örgü Heyeti'nin hemen ardından hizmetkârlar atları getirmeye başlamışlardı ve işe yük atları ile başlamışlardı. İlk geçen atların hiçbiri, kıyafetler gibi önemsiz şeyler taşımıyorlardı. Binek atlarının kapıyolun diğer yanında bırakılması gerekirse yürüyebilirlerdi ve kalan yük hayvanları kalırsa üstlerinde giysilerle idare edebilirlerdi, ama o ilk atların taşıdığı eşyalar Terkedilmişlere bırakılamazdı. Elayne ilk atı çeken kösele yanaklı kadına yana, diğerlerinin yolundan uzağa çekilmesini işaret etti.

Büyük, hasır sepetlerden birini örten kalın kanvasın iplerini çözüp kenara ittiği zaman gelişigüzel yığılmış döküntülere benzeyen nesneler ortaya çıktı. Bazıları lime lime kumaşlara sarılmıştı. O eşyaların büyük kısmı döküntüydü gerçekten de. Elayne *saidar*'a kucak açarak seçmeye başladı. Paslı bir göğüs zırhı hemen yere atıldı, kırık bir masa bacağı, çatlak bir tabak, fena eğilmiş kalay bir sürahi, ellerinde neredeyse ufalanan, neden dokunduğu anlaşılmaz hale gelmiş, bir top kumaş da arkadan gitti.

Rüzgârlar Çanağı'nı buldukları depo, çöpe gitmesi gerekirmiş gibi görünen eşyalarla tıka basa doluydu, ama aralarında Çanak'tan başka Güç nesneleri vardı, bazıları böcek yeniği sandıkların ya da fıçıların içindeydi, diğerleri gelişigüzel yığılmıştı. Kandaşlar yüzlerce sene boyunca, Güç'le bağlantılı olduğunu anladıkları her şeyi saklamışlardı. Onları kullanmaya ya da Aes Sedailere teslim etmeye korkmuşlardı. O sabaha kadar. Elayne nelerin saklanmaya değdiğine bakmaya ilk kez fırsat buluyordu. Işık izin verse de

Karanlıkdostları önemli bir şey almamış olsa; bazılarını almışlardı, ama odanın dörtte birinden azını ve aldıklarının arasında dökünтüler de vardı. Işık izin verse de işlerine yarayabilecek bir şey bulsa. Bu eşyaları Rahad'dan çıkarmak için insanlar ölmüştü.

Yönlendirmedi, yalnızca her nesneyi eline alırken içinde tuttu. Çentik bir kil kupa, üç kırık tabak, güve yeniği bir çocuk elbisesi, yanı delinmiş eski bir bot yerdeki yığına gitti. Elinden biraz daha geniş, köklere benzer mavi, derin kıvrımları ile bir taş oyma yığınına –taş gibi *geliyordu*, oyma *olabilirdi,* ama bir sebepten tam olarak oyma gibi durmuyordu. Dokununca hafifçe ısınmış gibi oldu; *saidar*'ı... yankılıyordu sanki. Tarif etmeye en çok yaklaşan sözcük buydu. Ne yapması için imal edildiğine dair en ufak fikri yoktu, ama bir *ter'angreal* olduğu kuşkusuzdu. Onu diğer yanına, çöp yığınından uzağa bıraktı.

Çöp yığını büyümeye devam ediyordu, ama daha yavaşça olsa da, diğer yığın da. Hafifçe ısınmaları ve Güç'ü yankılarmış hissi vermeleri dışında hiçbir ortak noktaları yoktu. Ele fildişi gibi gelen, dalgalı kırmızı ve yeşil çizgilerle renklendirilmiş bir kutu; menteşeli kapağını açmadan dikkatle yere bıraktı onu. Bir *ter'angreal*'i neyin tetikleyeceğini asla bilemezdiniz. Serçe parmağından daha kalın olmayan, bir adım uzunluğunda, sert, ama aynı zamanda ikiye bükülebilecekmiş kadar esnek gelen bir çubuk. Kristal olabilecek, içinde koyu kırmızı bir sıvı bulunan, minik bir kapaklı şişe. Altmış santim uzunluğunda, eskilikten kararmış bronzdan yapılmışa benzeyen, kaldırmak için iki eliyle tutması gereken, neşeli bir gülümsemesi olan, elinde kitap tutan şişman, sakallı bir adam. Başka şeyler. Çoğu çöptü ama. Ve hiçbiri gerçekten istediği şey değildi. Şimdilik.

"Bunu yapmanın zamanı mı?" diye sordu Nynaeve. Elayne yüzünü buruşturarak, elini eteğine silerek çabucak küçük *ter'angreal* kümesinden doğruldu. "O çubuk... acı hissi veriyor," diye mırıldandı. Yük atını çeken sert yüzlü kadın çubuğa bakarak gözlerini kırpıştırdı ve kıyın kıyın uzaklaştı.

Elayne çubuğu süzdü –Nynaeve'in dokunduğu nesneler konusunda zaman zaman edindiği izlenimler faydalı olabiliyordu– ama seçmeyi bırakmadı. Son zamanlarda yeterince acı görmüşlerdi, daha fazlasına ihtiyaçları yoktu. Nynaeve'in sezdiği şeyler her zaman açık olduğundan değil. Çubuk, epey acı çekildiği sırada var olmuş, ama kendisi acı vermiyor olabilirdi. Sepet hemen hemen boşalmıştı; ağırlığın dengelenmesi için atın diğer yanındaki

eşyaların bir kısmının aktarılması gerekiyordu. “Burada, bir yerlerde bir *angreal* varsa, Nynaeve, Moghedien birimizin omzuna dokunmadan önce bulmak isterim.”

Nynaeve ekşi ekşi homurdandı, ama o da hasır sepetin içine baktı.

Elayne bir masa bacağını daha yere bıraktı –*üç* tane olmuşlardı ve hiçbiri diğerlerine uymuyordu– ve açıklığa bir bakış fırlattı. Yük atlarının hepsi geçmişti ve şimdi kapıyoldan binek atları geçiyor, ağaçların arasındaki açıklığı kargaşa ve telaşla dolduruyordu. Merililler ve diğer Aes Sedailer eyerlerine tırmanmışlardı bile, yola çıkmak için sabırsızlandıklarını zar zor saklayabiliyorlardı. Pol telaşla hanımının heybeleri ile ilgileniyordu, ama Rüzgârbulanlar...

Ayakta ve gemilerinde zariftiler, ama atlara alışık değillerdi. Renaile yanlış taraftan binmeye çalışıyordu ve onun için seçilen iyi huylu kısrağın başındaki üniformalı seyis bir eliyle atın başlığını tutar diğeri ile saçını başını yolarken ve boş yere Rüzgârbulan’ın hatalarını düzeltmeye çalışırken, at yavaşça dans ederek çember çiziyordu. Ahırda çalışan kadınlardan iki tanesi, Somarin Klanı’nın Dalgahanımı’na hizmet eden Dorile’yi eyere kaldırmaya çalışıyorlardı. Bir üçüncüsü ise, gülmemeye çalışan birinin gergin yüzüyle, gri atın başını tutuyordu. Rainyn *uzun bacaklı,* kahverengi iğdiş atın sırtındaydı, ama bir şekilde iki ayağını üzengilere geçirmemiş, dizginleri ellerine almamıştı ve onları bulmakta güçlük çekmekteydi. Ve o üçü en becerikli olanlarıydı. Atlar kişniyor, dans ediyor, gözlerini yuvarlıyorlardı ve Rüzgârbulanlar bir fırtınanın üzerinde duyulabilecek seslerle küfürler ediyorlardı. İçlerinden biri yumruğuyla bir uşağı yere devirdi. Üç seyis ise ellerinden kurtulan atları yakalamak üzere koşturdu.

Sonra Elayne, Nynaeve kişisel nöbetini tutuyor olmasa da görmeyi umduğu şeyi gördü. Lan siyah savaş atı Mandarb’ın üzerinde doğrulmuş, bakışlarını ağaç çizgisi, kapıyol ve Nynaeve arasında paylaştırıyordu. Birgitte başını iki yana sallayarak, uzun adımlarla ağaçlıktan çıktı. Bir an sonra Cieryl koşarak belirdi, ama herhangi bir aciliyet hissi yoktu. Orada, onları tehdit edebilecek ya da rahatsızlık yaratabilecek hiçbir şey yoktu.

Nynaeve kaşlarını kaldırarak onu izliyordu.

“Ben bir şey demedim,” dedi Elayne. Eline eskiden beyaz ya da kahverengi olabilecek, çürümüş bir kumaşa sarılı küçük bir şey geldi. İçinde ne olduğunu hemen anladı.

“Senin için iyi bir şey,” diye homurdandı Nynaeve, pek de alçak

olmayan bir sesle. “Başkalarının işine burnunu sokan kadınlara tahammül edemem.” Elayne şaşırmadı ve üzerinde durmadı; dilini ısırması gerekmediği için de gurur duydu.

Çürük kumaşı açtığı zaman, ortaya kaplumbağa şeklinde, kehribardan yapılmış küçük bir broş çıktı. En azından kehribara benziyordu ve eskiden kehribar olabilirdi, ama onun aracılığı ile kendini Kaynak’a açtığı zaman, kendi başına idare edebileceği Güç miktarı ile karşılaştırıldığında sel gibi denebilecek kadar Güç aktı içine. Güçlü bir *angreal* değildi, ama hiç yoktan iyiydi. Onunla Nynaeve’in yapabileceğinin iki katı kadar Güç’ü idare edebilirdi, Nynaeve ise daha fazlasını. Fazladan *saidar* akışını salıverdi ve sevinçli bir gülümseme ile broşu kemer kesesine koyduktan sonra aramaya devam etti. Bir tane *angreal* olan yerde daha fazlası da olabilirdi. Ve elinde bir tane varken, nasıl *angreal yapıldığını* çözebilirdi belki. Bu eskiden beri dilediği bir şeydi. Broşu kesesinden çıkarıp o anda incelememek için kendini zor tutuyordu.

Vandene bir süredir Nynaeve’i ve onu süzmekteydi. Kaburgaları çıkmış iğdiş atını onlara yaklaştırdı ve atından indi. Yük atının başını tutan seyis beceriksizce, Elayne ya da Nynaeve için yaptığından daha derin bir reveransla selam verdi. “Dikkatli davranıyorsun,” dedi Vandene Elayne’e, “ve bu çok iyi. Ama Beyaz Kule’ye gidene kadar bu eşyaları rahat bıraksan iyi olur.”

Elayne’in ağzı gerildi. Kule mi? Bir başkası tarafından incelenene kadar, demek istiyordu. Daha yaşlı ve sözde daha deneyimli biri tarafından. “Ne yaptığımı *biliyorum,* Vandene. Ben *ter’angreal yaptım.* Başka hiç kimsenin yapamadığı bir şey *bu.*” Temel ilkeleri Aes Sedailere öğretmişti, ama o Ebou Dar’dan ayrılırken henüz hiçbiri beceremememişti.

Yeşil başını salladı ve dizginleri aylak aylak eldivenli avucuna vurmaya başladı. “Martine Janata da ne yaptığını biliyordu, anladığım kadarıyla,” dedi kayıtsızca. “*Ter’angreal*’leri incelemeyi iş edinen son Aes Sedai oydu. Şala terfi ettiği andan itibaren, kırk seneden fazla yaptı bunu. O da dikkatliydi, ben öyle duydum. Sonra bir gün, Martine’in hizmetçisi onu oturma odasında, yerde, baygın buldu. Kavrulmuştu.” Sohbet tonunda söylenmiş olmasına rağmen, o sözler tokat kadar keskindi. Ama Vandene’in sesi hiç değişmedi. “Muhafızı şoktan öldü. Bu tür vakalarda sıradışı değil. Martine üç gün sonra kendine geldiğinde, ne üzerinde çalıştığını hatırlayamıyordu. Bayılmasından önceki haftayı hiç hatırlamıyordu. Bunun üzerinden yirmi beş sene geçti ve o zamandan bu yana kimse

onun dairesindeki *ter'angreal*'lere dokunmaya cesaret edemedi. Notları her birinden bahsediyordu ve keşfettiği her şey zararsız, masum, hatta önemsizdi, ama..." Vandene omuzlarını silkti. "Beklemediği bir şey buldu."

Elayne, Birgitte'e baktı ve Birgitte'in ona bakmakta olduğunu gördü. Onun yüzündeki endişeli kaş çatışı görmesi gerekmiyordu; yansıması kendi zihninde, Birgitte *olan* küçük parçada ve geri kalanındaydı. Birgitte onun, o Birgitte'in endişesini hissediyordu, öyle ki zaman zaman hangisinin hangisi olduğunu anlamak zor oluyordu. Elayne kendisinden başkalarını da riske atıyordu. Ama ne yaptığını *biliyordu* gerçekten. En azından oradaki herkesten daha fazla. Terkedilmişlerden hiçbiri ortaya çıkmasa bile, Elayne'in bulabildiği bütün *angreal*'lere *ihtiyaçları* vardı.

"Martine'e ne oldu?" diye sordu Nynaeve sessizce. "Daha sonra, demek istiyorum." Ne zaman birinin incindiğini duysa, ona Şifa vermek istiyordu; o her şeye Şifa vermek istiyordu.

Vandene yüzünü buruşturdu. Martine konusunu o açmış olabilirdi, ama Aes Sedailer kavrulan ya da yalıtılan kadınlardan bahsetmekten hoşlanmazdı. Onları hatırlamaktan hoşlanmazdı. "Kule'den ayrılabilecek kadar iyileştiğinde ortadan kayboldu," dedi çabuk çabuk. "Hatırlanması gereken şey, onun ihtiyatlı davrandığı. Onunla hiç karşılaşmadım, ama her *ter'angreal*'e, şimdi ne yapacağını bilmiyormuş gibi yaklaştığını anlatıyorlar. Hatta Muhafızların pelerinleri için kumaş yapana bile, halbuki o *ter'angreal*'i başka bir şey yaptırmayı kimse başaramadı. Dikkatiydi, ama bir işine yaramadı."

Nynaeve kolunu boş sepetin üzerine uzattı. "Belki gerçekten de," diye başladı.

"Yooooo!" diye haykırdı Merilille.

Elayne, düşünmeden *angreal* aracılığıyla kendini *saidar*'a açarak hızla döndü. Nynaeve ile Vandene'in içini dolduran Güç'ün belli belirsiz farkındaydı. Güç parıltısı, Kaynak'a kucak açabilen her kadını sardı. Merilille iri iri açılmış gözlerle eyerinde öne eğilmiş, bir elini kapıyola uzatmıştı. Elayne kaşlarını çattı. Orada Aviendha ve sona kalan dört Muhafız dışında hiçbir şey yoktu. Muhafızlar yürürken şaşırmış, kılıçlarını yarı çekmiş, tehdit arıyorlardı. Sonra Elayne, Aviendha'nın ne yaptığını fark etti ve şok içinde neredeyse *saidar*'ı yitirecekti.

Aviendha yaptığı örgüyü dikkatle çözerken kapıyol titriyordu. Kapıyol ürperdi, gerildi, kenarları dalgalandı. Son akışlar da

kurtuldu ve sönmek yerine açıklık ışıldadı, arkasındaki avlu manzarası soldu, güneşe tutulmuş pus gibi buharlaştı.

"Bu imkânsız!" dedi Renaile inanmazlık dolu bir sesle. Rüzgârbulanlar arasında şaşkın bir mırıltı koptu. Kandaşlar sessizce ağızlarını oynatarak Aviendha'ya bakıyorlardı.

Elayne elinde olmadan yavaşça başını salladı. Açık ki Aviendha'nın yaptığı şey mümkündü, ama çömezken öğretilen ilk şeylerden biri, ne koşul altında olursa olsun asla, ama asla Aviendha'nın şimdi yaptığı şeyi yapmaması gerektiğiydi. Dağılıp gitmesine izin vermek yerine bir örgüyü, herhangi bir örgüyü sökmek imkânsızdı, öyle denmişti ve yapılırsa kaçınılmaz felaketle sonuçlanırdı. Kaçınılmaz.

"Seni aptal kız!" diye terslendi Vandene, fırtına gibi bir yüzle. İğdiş atını çekerek, uzun adımlarla Aviendha'nın yanına yürüdü. "Ne yaptığının farkında değil misin? Bir hata –tek bir hata!– yapsan örgünün neye dönüşeceğini, ne yapabileceğini bilmek imkânsız! Yüz adım dahilindeki her şeyi tamamen yok edebilirdin! Beş yüz adım dahilinde! Her şeyi! Kendini kavurabilirdin ve..."

"Gerekliydi," diye araya girdi Aviendha. Onun ve Vandene'in çevresini alan atlı Aes Sedailerden bir mırıltı koptu, ama Aviendha onlara dik dik baktı ve sesini gürültünün üzerinden duyulacak şekilde yükseltti. "Tehlikeleri biliyorum, Vandene Namelle, ama gerekliydi. Aes Sedailerin yapamadığı şeylerden biri de bu mu? Bilgeler öğretilirse bütün kadınların az ya da çok öğrenebileceğini, ama dantel sökmeyi bilen her kadının yapabileceğini söylüyor." Alayla konuştuğu söylenemezdi. Tam olarak değil.

"Bu dantel *değil,* kızım!" Merilille'in sesi buzul gibiydi. "Halkının arasında ne tür bir sözde eğitim almış olursan ol, neyle *oynadığını* biliyor olman imkânsız! Bana söz ver –yemin et!– bir daha bunu asla yapmayacaksın!"

"Adı çömez defterine kaydedilmeliydi," dedi Sareitha sertçe, hâlâ sıkı sıkı göğsüne bastırmakta olduğu Çanak'ın üzerinden. "Çoktan söyledim. Deftere kaydedilmeliydi." Careane başını salladı, sert bakışları çömez elbisesi için Aviendha'nın boyunun ölçüsünü almaya başladı.

"Bu şimdilik gerekli olmayabilir," dedi Adeleas Aviendha'ya, eyerinde öne eğilerek, "ama sana rehberlik etmemize izin vermelisin." Kahverengi Aes Sedai'nin sesi diğerinden çok daha ılımlıydı, ama sözleri bir öneri değildi.

Bir ay kadar daha öncesi olsa, onca Aes Sedai kınaması altında

Aviendha solmaya başlamış olurdu, ama şimdi değil. Arkadaşı okşamakta olduğu hançeri çekmeye karar vermeden ya da daha kötüsünü yapmadan, Elayne çabucak atların arasından geçti. “Belki biri ona *neden* gerekli olduğunu sormalı,” dedi, kolunu Aviendha’nın omuzlarına dolayarak. Onu yatıştırmak kadar, kollarını yan taraflarında tutmak için de yapmıştı bunu.

Aviendha diğer Aes Sedailere yönelttiği, çileden çıkmış bakışlarına onu dahil etmedi tam olarak. “Bu kalıntı bırakmıyor,” dedi sabırla. Aşırı bir sabırla. “Bu kadar büyük bir örgünün kalıntısı iki gün sonra bile okunabilir.”

Merililleile hıhladı, o kadar ince bir bedenden çıkmak için aşırı güçlü bir ses. “Bu nadir bir Yeti, kızım. Ne Teslyn ne de Joline sahip o Yeti’ye. Yoksa siz Aiel yabanileri bunu da mı öğreniyorsunuz?”

“Pek az kişi yapabiliyor,” diye itiraf etti Aviendha sakin sakin. “Ama ben yapabiliyorum.” Bu farklı türden bakışlar çekti ve bu sefer Elayne’inkiler de dahildi onlara; gerçekten *çok* nadir bir Yeti’ydi. Aviendha fark etmiş görünmedi. “Gölgeruhlulların hiçbirinin yapamayacağını mı iddia ediyorsunuz?” diye devam etti. Elayne’in altındaki omuzlarının gerginliği, göründüğü kadar serinkanlı olmadığını söylüyordu. “Düşmanınızın takip edebileceği izler bırakacak kadar aptal mısınız? Kalıntıları okumayı bilen herkes bu noktaya bir kapıyol açabilir.”

Yetenek isterdi, çok büyük yetenek, ama bu olasılık Merililleile’in gözlerini kırpıştırarak susmasına sebep oldu. Adeleas ağzını açtı, sonra konuşmadan kapattı. Vandene düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Sareitha yalnızca endişeli görünüyordu. Terkedilmişlerin ne Yetilere, ne yeteneklere sahip olduklarını kim bilebilirdi?

Tuhaf bir şekilde, Aviendha’nın tüm sertliği kaybolmuş, omuzları gevşemişti. “Belki riske girmemeliydim,” diye mırıldandı. “O adam beni izlerken doğru düzgün düşünemedim ve gözden kaybolduğu zaman...” Biraz canlandı yine, ama fazla değil. “Bir erkeğin örgülerimi okuyabileceğini sanmıyorum,” dedi Elayne’e, “ama Gölgeruhlulardan biriyse, hatta *gholam* ise... Gölgeruhlular hepimizden daha fazla bilgi sahibi. Yanılmışsan, büyük *toh*’um var demektir. Ama yanıldığımı sanmıyorum. Hiç sanmıyorum.”

“Hangi adam?” diye sordu Nynaeve. Atları ittire kaktıra geçerken şapkası yamulmuştu, bu ve ayrım gözetmeden herkese gergin gergin bakması, dövüşmeye hazırmış gibi görünmesine sebep oluyordu. Belki hazırdı da. Careane’in iğdiş atı kazayla onun omzunu dürtükledi ve Nynaeve mavimsi boz donlu atın burnuna

vurdu.

“Bir hizmetkâr,” dedi Merilille önemsemezce. “Tylin her ne emir vermiş olursa olsun, Altaralı hizmetkârlar başlarına buyruk tiplerdir. Belki de oğludur; o oğlan fazla meraklı.”

Çevresindeki Aes Sedailer başlarını salladılar ve Careane, “Terkedilmişlerden biri olsa durup izlemezdi. Sen kendin söyledin,” dedi. İğdiş atının boynunu okşadı ve Nynaeve’e suçlarcasına baktı – Careane, çoğu insanın bebeklerine gösterdiği türden bir sevgiyi atına gösteren insanlardandı–, kadın Nynaeve’e kaşlarını çatıyordu ve Nynaeve ona da hitaben konuştu.

“Belki hizmetkârdı, belki de Beslan’dı. Belki.” Burun çekmesi, buna inanmadığını söylüyordu. Ya da inanmadığına inanmalarını istediğini; yüzünüze karşı kör bir aptal olduğunuzu söyleyebilirdi Nynaeve, ama bir başkası aynı şeyi söyleyecek olsa boğazı şişene kadar savunurdu sizi. Elbette, Aviendha’dan hoşlanmaya karar vermiş görünmüyordu, ama diğer Aes Sedai’den kesinlikle hoşlanmıyordu. Şapkasını çekiştirerek biraz düzeltti, kaşlarını çatarak hepsini süzdü, sonra baştan başladı. “Beslan da olsa Karanlık Varlık da, bütün gün burada dikilmek için yeterli sebep değil. Hazırlanıp çiftliğe doğru yola çıkmamız gerek. Ee? Yürüyün!” Ellerini keskin bir sesle çırptı ve Vandene bile hafifçe irkildi.

Aes Sedailer atlarını uzaklaştırdıktan sonra yapacak pek az hazırlık vardı. Tehlike olmadığını fark ettikten sonra Lan ve diğer Muhafızlar boş durmamıştı. Aviendha yok etmeden önce hizmetkârların bazıları kapıyoldan geri dönmüşlerdi, ama kalanlar yaklaşık üç düzine yük atı ile birlikte duruyor, şimdi ne mucize yaratacaklarını merak ederek zaman zaman Aes Sedailere bakıyorlardı. Rüzgârbulanların hepsi, beceriksizce de olsa atlarına binmişlerdi ve dizginlerini, atların her an fırlayıp kaçabileceğini ya da belki kanat çıkarıp uçabileceğini düşünürmüş gibi tutuyorlardı. Örgü Heyeti de atlarının üzerindeydi, onlar bu işi daha büyük zarafetle yapıyorlardı, eteklerinin ve iç etekliklerinin dizlerinin üstüne kadar sıyrılmış olmasına aldırmıyorlardı. Ispan’ın başı hâlâ çuvalın içindeydi ve çuval gibi eyerin üzerine atılmış, bağlanmıştı. İstese de atın üzerinde dik oturamazdı, ama bakışları ona takıldığında Sumeko’nun gözleri bile irileşiyordu.

Nynaeve dik dik çevresine bakınarak paylayacak, zaten yaptıkları işi yapmaya zorlanacak insan aradı, ama ancak Lan tombul, kahverengi kısrağının dizginlerini ona uzatana kadar. Nynaeve Tylin’in daha iyi bir at armağan etme önerisini inatla

reddetmişti. Lan'inkine dokunduğunda eli birazcık titredi ve salıvermeye hazırlandığı öfkeyi yutarken kızardı. Lan ayağını dayaması için elini uzattığında, bir an onun ne yapmaya çalıştığını merak ediyormuş gibi bakakaldı, sonra Lan onu eyere kaldırırken yine kızardı. Elayne başını iki yana salladı. Kendisi evlendiğinde ahmağa dönmemeyi umuyordu. Evlenirse.

Birgitte kendi gümüşsü gri kısrağını ve Aviendha'nın bindiği sarımsı boz donlu atı getirdi, ama Elayne'in Aviendha ile yalnız konuşmak istediğini anlamış gibiydi. Elayne konuşmuş gibi başını salladı, kendi fare tüyü rengi atına atladı ve diğer Muhafızların beklediği yere gitti. Onu başlarını sallayarak karşıladılar ve alçak seslerle bir şey konuşmaya başladılar. Aes Sedailere fırlattıkları bakışlara bakarak, söz konusu "bir şey" Aes Sedailere göz kulak olmak ile ilgiliydi, Aes Sedailer göz kulak olunmayı istese de istemese de. Ben de dahil, diye düşündü Elayne kendi kendine, sertçe. Ama şimdi bunun için zaman yoktu. Aviendha atının dizginleriyle oynayarak duruyor, hayvana yağlı tencerelerle dolu bir mutfağa bakan çömez gibi bakıyordu. Büyük olasılıkla Aviendha tencere ovmak ile ata binmek arasında büyük fark görmüyordu.

Elayne yeşil binici eldivenlerini takarak kayıtsız bir tavırla Dişi Aslan'ı onları diğerlerinin gözlerinden gizleyecek şekilde kaydırdı, sonra Aviendha'nın koluna dokundu. "Adeleas ya da Vandene ile konuşmak işe yarayabilir," dedi nazikçe. Aviendha'ya karşı çok dikkatli olması gerekiyordu, *ter'angreal*'lerle uğraşırken olduğu kadar dikkatli. "Tahmin edebileceğinden daha fazlasını bilecek kadar yaşlılar. Yolculuk konusunda sorun yaşamanın... bir sebebi olmalı." Ilımlı bir şekilde ifade etmişti. Aviendha başta örgüyü hiç yapamıyordu neredeyse. Dikkatli. Aviendha hiçbir *ter'angreal*'in olamayacağı kadar önemliydi. "Onlar yardımcı olabilir."

"Nasıl olabilirler?" Aviendha gergin gergin iğdiş atının sırtındaki eyere bakıyordu. "Onlar Yolculuk yapamıyorlar. Nasıl yardım edeceklerini nereden bilebilirler?" Aniden omuzları çöktü ve Aviendha başını Elayne'e çevirdi. Elayne onun yeşil gözlerinin dökülmemiş yaşlarla parladığını görünce şok geçirdi. "Gerçek bu değil, Elayne. Tamamı değil. Onlar bana yardım edemezler, ama... Sen benim yakın-kardeşimsin; bilmeye hakkın var. Bir hizmetkârı görünce paniğe kapıldığımı düşünüyorlar. Yardımlarını istersem her şey ortaya çıkar. Bir kez bir erkekten kaçmak için Yolculuk yaptığım ortaya çıkar. Ruhumun içinde beni yakalayacağını umduğum bir erkekten kaçarken. Tavşan gibi kaçarken.

Yakalanmak isteyerek kaçarken. Böyle bir utancı nasıl açıklayabilirim onlara? Gerçekten yardım edebilecek olsalar bile, nasıl açıklayabilirim?"

Elayne bilmemeyi diledi. En azından yakalanma kısmını. Ve Rand'ın onu *yakaladığı* gerçeğini. Aniden içinde süzülmeye başlayan kıskançlık zerrelerini yakaladı, onları bir çuvala tıktı ve kafasının arkasına kaldırdı. Sonra, ne olur ne olmaz diye bir de üstlerinde hoplayıp zıpladı. *Bir kadın aptalı oynadığında, arkasında bir erkek ara.* Lini'nin en sevdiği deyimlerden biriydi bu. Bir başkası, *Kedi yavruları yumağını karman çorman eder, erkekler ise aklını ve her ikisi için de nefes almak kadar kolaydır bu.* Derin bir nefes aldı. "Kimse benden öğrenmeyecek, Aviendha. Elimden geldiğince yardım ederim sana. Nasıl edeceğimi bulabilirsem." Ne yapabileceğini düşünemiyordu gerçi. Aviendha örgülerin nasıl oluştuğunu görmek konusunda hızlıydı, Elayne'den çok daha hızlı.

Aviendha başını sallamakla yetindi ve Deniz Halkı'ndan biraz daha zarif davranmakla birlikte beceriksizce eyerine tırmandı. "İzleyen bir adam vardı Elayne ve hizmetkâr değildi." Elayne'in gözlerinin içine bakarak ekledi, "Adam beni korkuttu." Muhtemelen dünya üzerinde başka kimseye etmeyeceği bir itiraf.

"Her kimdiyse, artık güvendeyiz," dedi Elayne, Dişi Aslan'ı çevirip açıklıkta Nynaeve ile Lan'in peşinden giderek. Aslında, büyük olasılıkla hizmetkârdı adam, ama bunu asla kimseye söylemezdi, hele Aviendha'ya hiç. "Güvendeyiz ve birkaç saat içinde Kandaşların çiftliğine ulaşacağız, Çanak'ı kullanacağız ve hava durumu yoluna girecek." Eh, biraz. Güneş ahır avlusundaki konumundan biraz daha alçaktı, ama bunun yalnızca kendi hayal gücü olduğunu biliyordu. Bu sefer, Gölge'yi atlatmışlardı.

* * *

Beyaz demirden kafes işinin arkasından Moridin atların sonuncularının kapıyolda kaybolmasını izledi. Son olarak uzun boylu genç kadın ve dört Muhafız geçti. İşine yarayabilecek bir şeyler götürüyor olabilirlerdi –erkeklere ayarlı bir angreal belki– ama olasılık küçüktü. Kalanlara, *ter'angreal*'lere gelince, büyük olasılıkla onları nasıl kullanacaklarını çözmeye çalışırken kendilerini öldürürlerdi. Kim bilir nelerden oluşan bir koleksiyonu ele geçirmeye çalışmak için bu kadar çok şeyi riske attığına göre Sammael bir aptaldı. Ama diğer yandan, Sammael düşündüğünün

yarısı kadar akıllı olamamıştı hiçbir zaman. Moridin olsa zayıf bir ihtimal için, ne uygarlık kırıntısı bulabileceğine bakmak için kendi planlarını bozmazdı. Onu buraya getiren yalnızca aylak bir meraktı. Diğerlerinin neyi önemli bulduğunu bilmek isterdi. Ama süprüntüydü yalnızca.

Tam dönüp gidecekken kapıyolun dış hatları aniden esneyip titremeye başladı. Açıklık... eriyip gidene kadar durup büyülenmiş gibi izledi. Küfreden erkeklerden değildi, ama aklından bir sürüsü geçti. Kadın ne yapmıştı? Bu barbar hödükler çok fazla sürpriz yapıyorlardı. Kusursuz olmasa da, koparılmaya Şifa vermek. İşte bu imkânsızdı! Yalnız, yapmışlardı. Gönülsüz halkalar. O Muhafızlar ve Aes Sedailer ile paylaştıkları bağlar. Bunu uzun, çok uzun zamandır biliyordu, ama ne zaman boylarının ölçüsünü aldığını düşünse, o *ilkeller* yeni bir yeteneği ortaya seriyorlar, Moridin'in çağında kimsenin hayal edemediği bir şey yapıyorlardı. Uygarlığın zirvesinde bilinmeyen bir şey! Kız ne yapmıştı?

"Büyük Efendi?"

Moridin başını pencereden çevirecek gibi oldu. "Evet, Madic?" Ruhuna lanet olsun, kız ne yapmıştı?

Yeşil beyaz üniforma içindeki, kelleşmeye yüz tutmuş adam yerlere kadar eğildikten sonra diz çöktü. Saraydaki üst düzey hizmetkârlardan biri olan Madic, uzun suratı ile, şimdi bile korumaya çalıştığı çalımlı bir vakara sahipti. Moridin ondan daha yüksekte duran kişilerin çok daha azını başardığını görmüştü. "Büyük Efendi, Aes Sedailerin bu sabah saraya ne getirdiklerini öğrendim. Kadim günlerden kalma büyük bir hazine buldukları söyleniyor; altınlar, mücevherler, yürektaşları. Shiota ve Eharon'dan, hatta Efsaneler Çağı'ndan eserler. Aralarında, Tek Güç kullanan nesneler olduğu söyleniyor. Bir tanesinin hava durumunu kontrol edebildiği söyleniyor. Nereye gittiklerini kimse bilmiyor, Büyük Efendi. Saray söylentilerle çalkalanıyor, ama on dil on ayrı hedef gösteriyor."

Madic konuşur konuşmaz Moridin dönüp avluyu incelemeye devam etmişti. Altın ve *cuendillar*'lara ilişkin saçma hikâyeler ilgisini çekmiyordu. Hiçbir şey bir kapıyolun o şekilde davranmasına sebep olamazdı. Yalnız... Kız ağı *çözmüş* olabilir miydi? Moridin ölümden korkmazdı. Soğukkanlılıkla, bir ağın çözülmesine tanıklık etmiş olması olasılığını değerlendirdi. Başarıyla çözülmüş bir ağ. Kayıtsızca ortaya serilen bir imkânsızlık daha, hem de bu...

Madic'in söylediği bir şey dikkatini çekti. "Hava durumu mu, Madic?" Saray kulelerinin düşürdüğü gölgeler azıcık uzamıştı, ama güneşin pişirdiği şehri koruyacak tek bir bulut yoktu.

"Evet, Büyük Efendi. Rüzgârlar Çanağı diyorlar."

İsim, Moridin için hiçbir şey ifade etmiyordu. Ama... hava durumunu kontrol edebilen bir *ter'angreal*... Kendi Çağında, hava durumu *ter'angreal*'leri kullanılarak dikkatle düzenlenirdi. Bu Çağ'ın sürprizlerinden biri –küçük sürprizlerden biri olduğu anlaşılmıştı– o *ter'angreal*'lerden biri olmadan yapılamaması gereken, hava durumu kontrol edebilme işini bir ölçüye dek başarabilen kişiler olmasıydı. Tek bir kıtanın büyük kısmını etkilemek için, o araçlardan bir tanesi yetmiyor olmalıydı. Ama bu kadınlar onunla ne yapabilirdi? Ne? Bir halka kullanırlarsa?

Düşünmeden Gerçek Kaynak'ı kavradı, *saa* görüş alanına aktı. Parmakları penceredeki demir kafesin üzerinde gerildi; metal inledi, büküldü, ama onun kavrayışı yüzünden değil. Yüce Efendi'nin kendisinden çektiği Gerçek Güç iplikçikleri yüzünden. O öfkeyle parmaklarını gererken kafese dolanmış iplikler de geriliyordu. Yüce Efendi memnun olmayacaktı. Dünyaya mevsimleri ayarlayabilecek kadar dokunmak için zindanından zorla uzanmıştı. Dünyaya daha fazla dokunmak için, onu hapseden boşluğu parçalamak için sabırsızlanıyordu ve memnun olmayacaktı. Moridin öfkeyle sarıldı, kanı kulaklarında zonkladı. Bir dakika önce, o kadınların nereye gittiğine aldırmıyordu, ama şimdi... Buradan uzağa. Kaçan insanlar koşabildiklerince hızla, becerebildiklerinde uzağa giderlerdi. Güvende hissedecekleri bir yere. Soru sorması için Madic'i göndermenin bir faydası yoktu, buradaki herhangi birini sıkıştırmanın da öyle; gidecekleri yeri bilen birini hayatta bırakacak kadar aptal olamazlardı. Tar Valon'a değil. Al'Thor'a? O asi Aes Sedai çetesine? Moridin'in o üç yerde gözleri vardı, o gözlerden bazıları ona hizmet ettiklerini bile bilmiyordu. Sonunda herkes ona hizmet edecekti. Planlarını boşa çıkaracak tesadüfi hatalara izin vermeyecekti.

Aniden, kendi öfkesinin gümbürtüsünden başka bir şey işitti. Bir gurultu. Merakla Madic'e baktı ve yere yayılan birikintinin önünde geriledi. Anlaşılan, öfkesi içinde, Gerçek Güç ile demir kafesten başka bir şeyi daha kavramıştı. Tek bir insan bedeninden ne kadar kan çıkarılabildiği olağanüstüydü.

Üzüntü duymadan adamdan kalanları yere bıraktı; aslında, Madic bulunduğu zaman kuşkusuz Aes Sedailerin suçlanacağını

düşündü. Dünyada gittikçe büyüyen kaosa küçük bir ek daha. Desen'in dokusunda bir delik yırtarak Gerçek Güç'le Yolculuk yaptı. Rüzgârlar Çanağı'nı kullanmadan bulması gerekiyordu o kadınları. Bunu başaramazsa... İnsanların dikkatle yaptığı planlara karışmasından hoşlanmıyordu. Bunu yapan ve hayatta kalanlar bedelini ödemeliydi.

* * *

Gholam ihtiyatla odaya girdi, hâlâ sıcak olan kanın kokusu ile burun delikleri seğiriyordu. Yanağındaki kırmızı yanık, canlı kömür gibi yanıyordu. *Gholam* bu zamanın ortalamasından birazcık uzun, zayıf bir adam gibi görünüyordu, ama ona zarar verebilecek herhangi bir şeyle karşılaştığı hiç olmamıştı. Madalyonlu adama kadar. Gülümseme ya da hırlama olabilecek bir ifade ile dişlerini çıkardı. Merakla odaya bakındı, ama yerde yatan ezilmiş ceset dışında hiçbir şey yoktu. Ve bir... şey... hissi. Tek Güç değil, ama aynı şekilde olmasa da, bir şey *gholam*'ın kaşınmasına sebep oluyordu. Onu buraya getiren meraktı. Penceredeki kafesin bir kısmı parçalanmış, kafesin tamamı kenarlarından sökülmüştü. *Gholam* onu aynı şekilde kaşındıran bir şey hatırlar gibiydi, ama hatırladıklarının o kadar büyük kısmı puslu ve loştu ki. Göz açıp kapayana kadar dünya değişmiş gibi görünüyordu. Savaşla, kitlesel ölümle dolu bir dünya vardı; kilometrelerce, binlerce kilometre uzağa erişebilen silahlar ve sonra... bu. Ama *gholam* değişmemişti. O hâlâ var olan en tehlikeli silahtı.

Yönlendirebilenlerin izini kokularından sürmezdi, ama yine de burun delikleri seğirdi. Aşağıda, kilometrelerce kuzeyde Tek Güç kullanılmıştı. Takip etmeli mi, etmemeli mi? Onu yaralayan adam yanlarında değildi; yüksekteki gözetleme yerinden ayrılmadan önce bundan emin olmuştu. Gholan'a emir veren kişi, onu yaralayan adamın ölmesini kadınların ölmesi kadar çok istiyordu, ama kadınlar kolay hedefti. Kadınların isimleri de verilmişti ve *gholam* şimdilik kısıtlanmıştı. Varlığı boyunca o ya da bu insana itaat etmek zorunda olmuştu, ama zihni kısıtlanmama fikrini barındırıyordu. Kadınları takip etmek zorundaydı. Bunu istiyordu. Ölüm anı, yönlendirme yeteneğinin yaşamla birlikte kaybolduğunu hissetmek esriklik veriyordu. Coşku veriyordu. Ama aynı zamanda açtı ve zamanı vardı. Onlar nereye kaçarlarsa kaçsınlar, *gholam* takip edebilirdi. Ezilmiş cesedin yanına çökerek beslenmeye başladı. Taze

kan, sıcak kan bir gereklilikti, ama en tatlısı her zaman insan kanı olmuştu.

3
Hoş Bir At Gezisi

Ebou Dar'ın çevresindeki arazilerin çoğu çiftlikler, meralar ve zeytinliklerle kaplıydı, ama birkaç kilometre genişliğinde pek çok küçük orman da vardı ve arazi güneydeki Rhannon Tepeleri'ne göre çok daha düz olsa da, yükselip alçalıyordu ve zaman zaman otuz metrelik, hatta daha yüksek çıkıntılar halinde yükseliyor, akşam güneşinde derin gölgeler düşürüyordu. Sonuçta, sıradan bir tüccar kervanı gibi görünen, elli kadar atlı ve bir o kadar yayadan oluşan grubu istenmeyen gözlerden korumaya yetecek kadar mahremiyet sağlıyordu, özellikle de çalıların arasından az kullanılan patikalar seçmelerine yardımcı olacak Muhafızları varken. Elayne bazı tepelerde otlayan birkaç keçi dışında insan yerleşimlerine dair iz görmemişti.

Sıcağa alışık bitkiler ve ağaçlar bile kurumaya, ölmeye başlamıştı, ama başka zaman olsa sırf kırları görmekten bile keyif alabilirdi. Eldar'ın diğer yakasında gördüğü araziden binlerce fersah uzaktaydılar sanki. Tepelerin şekilleri bir tuhaf, düğüm düğümdü, sanki dev, dikkatsiz eller tarafından sıkılmış gibi. Parlak renklere sahip kuşlardan oluşan sürüler onlar geçerken havalanıyordu ve bir düzine ayrı tür arıkuşu atlardan kaçışıyor, bulanık kanatlar üzerinde mücevherler gibi süzülüyordu. Bazı yerlerde kalın sarmaşıklar halat gibi asılı duruyordu ve yeşillik olarak tepesinde bir tutam geniş yaprak olan ağaçlar vardı, bir de insan boyunda yeşil, tüyden toz fırçalarına benzeyen şeyler. Sıcağa aldanan bir avuç bitki çiçeklenmeye çalışıyordu, bazıları iki eli kadar geniş parlak kırmızılar, canlı sarılar. Kokuları kuvvetliydi –Elayne'in aklına "şehvetli" sözcüğü geldi. Eskiden bir heykelin ayak parmakları olduğuna yemin edebileceği kayalar gördü, ama neden insan o kadar büyük çıplak ayakları olan bir heykel yapsın, hayal

edemiyordu. Bir başka seferinde yol ağaçların arasındaki, kalın, yivli taşlardan, çoğu devrilmiş, yıpranmış sütun diplerinden bir ormandan geçti. Yerel çiftçiler tarafından, taşları kullanmak için topraktan çıkarıldığından beri çok zaman geçmiş gibi görünüyordu. Atların toynaklarının kuru topraktan kaldırdığı toza rağmen hoş bir at gezintisiydi. Sıcak ona dokunmuyordu elbette ve çok sinek yoktu. Bütün tehlikeleri geride bırakmışlardı; Terkedilmişlerden kurtulmuşlardı ve Terkedilmişlerin ya da hizmetkârlarının onlara yetişmesi olasılığı yoktu artık. Hoş bir gezinti *olabilirdi,* yalnız...

Her şeyden önce, Aviendha en az beklendiği anda gelen düşmanlar hakkındaki mesajının iletilmediğini öğrenmişti. Elayne başta, Rand konusu değişince rahatlamıştı. Kıskançlığı geri döndüğünden değil; tersine, Aviendha'nın onunla neler paylaştığını öğrenmeyi gittikçe daha fazla istiyordu. Kıskançlık değil. İmrenmek. Diğerini tercih edecekti neredeyse. Sonra arkadaşının alçak, tekdüze bir sesle söylediklerini gerçekten işitmeye başlamıştı ve ensesindeki tüyler diken diken olmuştu.

"Bunu yapamazsın," diye itiraz etti, atını Aviendha'nınkine yaklaştırarak. Aslında, Aviendha'nın Kurin'i pataklamak, onu bağlamak ya da diğer konularda fazla sorun yaşayacağını sanmıyordu. En azından diğer Deniz Halkı kadınları müdahale etmezse. "Onlarla savaşmaya başlayamayız, Çanak'ı kullanmadan önce olmaz. Ve bu sebepten olmaz," diye ekledi telaşla. "Hiç olmaz." Ne Çanak kullanılmadan önce, ne de sonra savaşabilirlerdi. Sırf Rüzgârbulanlar her geçen an daha da kibirli davrandığı için değil. Sırf onun için değil... Bir nefes çekerek, telaşla devam etti. "Kadın bana *söyleseydi* bile, ne demek olduğunu anlamazdım. Neden daha açık konuşamadığını anlıyorum, ama anlıyorsun, değil mi?"

Aviendha bakışlarını dimdik önüne dikti ve dalgın dalgın yüzünün önündeki sinekleri kovaladı. "Mutlaka aktarmasını söyledim ona," diye homurdandı. "Mutlaka! Ya Gölgeruhlulardan biri olsaydı? Ya adam beni aşıp kapıyoldan geçebilseydi ve sen hazırlıksız yakalansaydın? Ya?.." Aniden ümitsiz bakışlarını Elayne'e çevirdi. "Ciğerim patlayacak gibi," dedi hüzünle, "ama hançerimi ısıracağım."

Elayne öfkesini yutmasının yapılacak en iyi şey olduğunu, Atha'an Miere'e fırlatmadığı sürece dilediği kadar öfke kusabileceğini söylemek üzereydi –hançerler ve ciğerler meselesinin anlamı buydu– ama daha o ağzını açamadan Adeleas sırım gibi gri atını diğer yandan yanaştırdı. Beyaz saçlı Aes Sedai Ebou Dar'da

yeni bir eyer edinmişti, önündeki ve arkasındaki çıkıntılar gümüşle işlenmiş, süslü bir şey. Çiçekler kadar kuvvetli bir parfüm kullanmış olmasına rağmen, bir sebepten sinekler ondan uzak duruyor gibiydiler.

"Affedersiniz. İstemeden son kısma kulak misafiri oldum." Adeleas'ın sesi hiç de özür diliyormuş gibi değildi ve Elayne kadının ne kadarını duyduğunu merak etti. Yanaklarının kızardığını hissetti. Aviendha'nın Rand hakkında söyledikleri olağanüstü açık ve içtendi. Kendisinin söylediklerinin bir kısmı da. En yakın dostunuzla bu şekilde konuşmak bir şeydi, bir başkasının dinlediğinden kuşkulanmak bambaşka bir şey. Aviendha da aynı şekilde hissediyor gibiydi; o kızarmadı, ama Kahverengi Aes Sedai'ye fırlattığı bakışlar Nynaeve'i bile gururlandırırdı.

Adeleas, seyrek çorba gibi tatsız, belirsiz bir gülümseme ile gülümsedi yalnızca. "Atha'an Mierelere karşı arkadaşını kısıtlamasan daha iyi olabilir." Gözlerini kırpıştırarak Elayne'in arkasından Aviendha'ya baktı. "Eh, en azından fazla kısıtlamasan. İçlerine Işık korkusu salınması yeterli olmalı. Fark etmemişseniz, oraya varmak üzereler zaten. Aes Sedailerden değil 'vahşi' Aiel'den –affedersin, Aviendha– çekiniyorlar gibi. Merililleönerirdi, ama onun kulakları hâlâ kıpkırmızı."

Aviendha'nın yüzü nadiren duygularını belli ederdi, ama o anda Elayne'in hissettiği kadar şaşkındı. Elayne eyerinde dönüp arkasına kaşlarını çattı. Merililleile Vandene'in yanında at sürüyordu, Careane ile Sareitha ise biraz daha arkada ve hepsi Elayne'e bakmaktan özenle kaçınıyordu. Aes Sedailerin arkasında, tek sıra halinde at süren Deniz Halkı vardı ve sonra yük atlarının hemen önünde, şimdilik gözlerden uzak duran Örgü Heyeti. Güdük sütunlardan oluşan ormanın içinden dolana dolana ilerliyorlardı. Tepede, elli yüz uzun kuyruklu, kırmızı yeşil kuş kanatlandı, havayı ciklemeleri ile doldurdular.

"Neden?" diye sordu Elayne sertçe. Yüzeyin hemen altında –ve bazen yüzeyde– kaynayan kargaşaya yenilerini eklemek aptalca görünüyordu, ama Adeleas'ın aptal olduğunu hiç düşünmemişti. Kahverengi Aes Sedai'nin kaşları, şaşkın bir ifade ile kalktı. Belki şaşırmıştı gerçekten; Adeleas genelde, kendi görebildiği şeyi herkesin görebileceğini sanırdı. Belki.

"Neden mi? Dengeyi biraz sağlamak için, sebebi bu işte. Atha'an Miere bir Aiel'den korunmak için bize ihtiyaç duyduklarını hissederse, başka..." Adeleas hafifçe duraksadı, aniden açık gri

eteğini düzeltmeye dalıverdi. “...başka şeylere karşı faydalı bir denge olabilir.”

Elayne’in yüzü gerildi. Başka şeyler. Adeleas Deniz Halkı ile yaptıkları pazarlığı kastediyordu. “Diğerleri ile at sürebilirsin,” dedi serin bir sesle.

Adeleas itiraz etmedi, ısrar etmeye çalışmadı. Yalnızca başını eğdi ve atını geriletti. Küçük gülümsemesi hiç değişmemişti. Yaşça büyük olan Aes Sedailer Nynaeve ile Elayne’in onlardan daha yüksekte durduğunu ve Egwene’in yetkesini arkalarına alarak konuştuklarını kabullenmişti, ama gerçek şuydu ki, yüzeyin altında pek az şey değişmişti. Belki hiçbir şey. Saygılı davranıyorlar, itaat ediyorlardı, ama...

Her şey bir kenara, Elayne en azından, Beyaz Kule’ye giren çoğu kızın henüz çömez beyazı giydiği, pek azının Kabuledilmişliğe eriştiği bir yaşta Aes Sedai olmuştu. Ve o ve Nynaeve, pek de bilgelik ve zekâ içermeyen o pazarlığı kabul etmişlerdi. Yalnızca Deniz Halkı’nın Çanak’ı alması değildi mesele, yirmi Aes Sedai Atha’an Miere’in arasına gidecek, onların yasalarına tabi olacak, Rüzgârbulanların dilediği her şeyi öğretecek, yerlerini alacak yenileri gelene kadar oradan ayrılamayacaklardı. Rüzgârbulanlar konuk olarak Kule’ye gelebilecek, ne dilerlerse öğrenmelerine, dilediklerine gitmelerine izin verilecekti. Bunlar bile tek başına Salon’un çığlıklar atmasına sebep olabilirdi, muhtemelen Egwene’in de, ama kalan şartlar... Yaşça büyük Aes Sedailerin her biri, kendisi olsa bu pazarlığı yapmaktan kaçınabileceğini düşünüyordu. Belki kaçınırlardı da. Elayne inanmıyordu, ama emin değildi.

Aviendha’ya hiçbir şey söylemedi, ama birkaç dakika sonra o konuştu. “Aynı anda hem şerefe hizmet edebilir, hem sana yardımcı olabilirsem, sonunda diğer Aes Sedailerin de işine yarayacak olsa bile umurumda değil.” Elayne’in de Aes Sedai olduğunu bir türlü anlamıyor gibiydi, tam olarak değil.

Elayne duraksadı, sonra başını salladı. Deniz Halkı’nı yatıştırmak için bir şeyler yapılmalıydı. Merilille ve diğerleri şimdiye dek olağanüstü tahammül göstermişlerdi, ama ne kadar sürerdi? Nynaeve dikkatini Rüzgârbulanlara çevirdiğinde patlayabilirdi. İşler, mümkün olduğunca uzun süre pürüzsüz gitmeliydi, ama Atha’an Miere her Aes Sedai’ye tepeden bakabileceklerine inanmaya devam ederse sorun çıkardı. Kız-Veliaht olarak ne dersler almış olursa olsun, yaşam Caemlyn’de hayal edebileceğinden çok daha karmaşıktı. Kule’ye girdiğinden

beri çok daha fazla karmaşık.

"Yalnız... abartma," dedi yumuşak sesle. "Ve lütfen dikkat et. Onlar yirmi kişi, sen ise yalnızsın. Ben sana yardım etme fırsatı bulamadan başına bir şey gelmesini istemem." Aviendha kurt gibi sırıttı ve boz donlu kısrağını taşların kıyısına çekip Atha'an Miere'i bekledi.

Elayne zaman zaman arkasına bakıyordu, ama ağaçların arasından görebildiği tek şey Aviendha'nın Kurin'in yanında at sürdüğü ve Deniz Halkı kadınına bakmaya bile zahmet etmeden, son derece sakin bir şekilde konuştuğu idi. Aviendha atını topuklayıp Elayne'e yetiştiğinde, Kurin dizginleri silkeleyerek –asla iyi bir binici olmayacaktı– öne çıkıp Renaile ile konuştu ve kısa süre sonra Renaile öfkeyle Rainyn'i alayın başına yolladı.

Rüzgârbulanlar arasında en alt seviyede olan Rainyn atını Aviendha'dan da beceriksizce sürüyordu. Elayne'in diğer yanında at süren Aviendha'yı, esmer yüzünün çevresinde vızıldayan küçük, yeşil sinekleri görmezden geldiği gibi görmezden geldi. "Renaile din Galon Mavi Yıldız," dedi gergin gergin, "Aiel kadının burnunu sürtmeni talep ediyor, Elayne Aes Sedai." Aviendha dişlerini göstererek sırıttı ona ve Rainyn ona birazcık dikkat ediyor olmalıydı, çünkü ter tabakasının altında yanakları kızardı.

"Renaile'ye söyle, Aviendha Aes Sedai değil," diye yanıt verdi Elayne. "Ondan dikkatli olmasını isterim," bu yalan değildi; bunu söylemişti ve yine söyleyecekti, "ama ona herhangi bir şeyi *yaptıramam.*" Bir dürtü ile ekledi, "Aiellerin nasıl olduğunu bilirsin." Aiellerin nasıl olduğuna dair, Deniz Halkı'nın çok tuhaf fikirleri vardı. Rainyn hâlâ sırıtmakta olan Aviendha'ya iri iri açılmış gözlerle baktı, yüzü grileşti, sonra atını çevirdi ve eyerinde hoplaya zıplaya, dörtnala Renaile'nin yanına döndü.

Aviendha memnun memnun güldü, ama Elayne bu fikre uymakla hata mı yaptığını merak etmeye başlamıştı. Otuz adım arkalarında olmalarına rağmen, Rainyn'in raporu üzerine Renaile'nin yüzünün karardığını, diğerlerinin arılar gibi vızıldamaya başladığını görebiliyordu. Korkmuş değil öfkeli görünüyorlardı ve önlerindeki Aes Sedailere kötücül bakışlar fırlatıyorlardı. Aviendha'ya değil, Aes Sedailere. Bunu gördüğünde Adeleas düşünceli düşünceli başını salladı, Merililleye gülümsemesini zor sakladı. En azından onlar memnundu.

Yolculuk sırasında olan tek olay bu olsaydı bile kuşlardan ve çiçeklerden zevk almasını engellerdi, ama değil tek olmak, ilki bile

değildi. Açıklıktan ayrıldıktan kısa süre sonra, Kirstian hariç Örgü Heyeti'ndeki kadınların hepsi teker teker Elayne'e gelmişlerdi. Kuşkusuz Ispan'ın kalkanını koruması emredilmiş olmasa Kirstian da gelirdi. Teker teker, tereddütle, heyecanla titreyerek gelmişlerdi, ta ki Elayne yaşlarına göre davranmalarını söyleyene kadar. Kesinlikle hiçbir talepte bulunmamışlardı, onlara inkâr edilen şeyi açık açık istemeyecek kadar akıllıydılar, ama başka yollar bulmuşlardı.

"Aklıma geldi," dedi Reanne canlı canlı, "Ispan Sedai'yi doğru düzgün sorgulamak istiyor olmalısınız. Depoyu aramak dışında şehirde ne işler çevirdiğini kim bilebilir?" Yalnızca sohbet ediyormuş gibiydi, ama zaman zaman, nasıl karşıladığını görmek için Elayne'e bakışla fırlatıyordu. "Bu hızla gidersek çiftliğe ulaşmamızın bir saatten fazla süreceğinden eminim, belki iki saat ve siz iki saati boşa harcamak istemezsiniz kuşkusuz. Nynaeve Sedai'nin verdiği bitkiler kadını oldukça konuşkan kıldı ve eminim Aes Sedailer için konuşur."

Elayne Ispan'ı sorgulama işini bekleyebileceğini ve bekleyeceğini söylediğinde o canlı gülümseme soldu. Işık, ormanların içinde, patika ismini hak etmeyen patikalarda at sürerken gerçekten de birinin sorular sormak isteyeceğini mi düşünüyorlardı? Reanne kendi kendine mırıldanarak diğer Kandaşların yanına döndü.

"Affedersiniz, Elayne Sedai," diye mırıldandı Chilares kısa süre sonra, aksanına Murandy izleri takılarak. Yeşil hasır şapkası kat kat iç etekliklerine uyuyordu. "Rahatsız ediyorsam özür dilerim." Bilge Kadınların kırmızı kemerini takmamıştı; Örgü Heyeti'nin çoğu takmamıştı. Ivara bir kuyumcuydu ve Eldase ihracat yapan tüccarlara lake işleri satıyordu; Chilares halı satıcısıydı, Reanne ise küçük tüccarlar için nakliye ayarlıyordu. Bazıları basit işlerde çalışıyordu –Kirstian küçük bir dokumacı dükkânı işletiyordu ve Dimana terziydi, ama zengin bir terzi– ama diğer yandan, yaşamları boyunca farklı işlerle uğraşmışlardı. Ve farklı isimler kullanmışlardı. "Ispan Sedai iyi görünmüyor," dedi Chilares, eyerinde huzursuzca kıpırdanarak. "Belki de bitkiler Nynaeve Sedai'nin düşündüğünden daha etkilidir. Başına bir şey gelirse korkunç olur. Sorgulanmadan önce, demek istiyorum. Belki Aes Sedailer ona bakar? Şifa, bilirsiniz..." O iri, kahverengi gözleri sinirli sinirli kırpıştırarak sustu. Yol arkadaşlarının arasında Sumeko varken doğaldı bu.

Arkaya fırlattığı bakış, şişman kadının üzengilerine basarak doğrulduğunu, Rüzgârbulanlar önüne baktığını gösterdi. Sumeko,

Elayne'in ona baktığını gördü ve hemen oturdu. Nynaeve dışında bütün Aes Sedailerden daha fazla Şifa bilen Sumeko. Belki Nynaeve'den bile *fazla.* Elayne arkaya işaret etmekle yetindi, Chilares kızardı ve atını çevirdi.

Reanne gittikten kısa süre sonra Merilille, Elayne'e katıldı. Yalnızca gevezelik ediyormuş gibi yapmak konusunda. Gri Aes Sedai Kandaşlardan daha başarılıydı. En azından o konuşma tarzı ile, bir denge timsaliydi. "Bu kadınların ne kadar güvenilir olduğundan kuşkuluyum, Elayne." Eldivenli eli ile bölünmüş eteğindeki tozu silkelerken dudakları tatsız tatsız büzüldü. "Yabanileri aralarına kabul etmediklerini söylüyorlar, ama Reanne Kabuledilmişlik sınavında başarısız olduğunu iddia etse de, pekâlâ yabani olabilir. Sumeko ve Kirstian da kesin olarak." Kirstian'a hafifçe kaşlarını çattı ve başını önemsemezce iki yana salladı. "Kule'den her bahsedildiğinde nasıl yerinde sıçradığını fark etmiş olmalısın. Gerçekten Kule'den çıkarılmış biri ile konuşurken kapmış olabileceği şeyler dışında hiçbir şey bilmiyor." Merilille söylemek zorunda olduğu şeylere üzülerek içini çekti; bu işte gerçekten iyiydi. "Başka konularda da yalan söylüyor olabilecekleri aklına geldi mi? Karanlıkdostu bile olabilirler, bilemeyiz ya da Karanlıkdostlarına aldanmış kişiler. Belki değildirler, ama çok fazla güvenilecek kişiler değiller. Gerçekten inzivaya çekilmek için kullanıyor da olsalar, bir çiftlik olduğuna inanıyorum, yoksa bu yolculuğu kabul etmezdim, ama karşımıza birkaç harap bina ve bir düzine kadar yabani çıkarsa şaşırmam. Eh, harap değil –paraları var gibi– ama ilke değişmiyor. Hayır, onlar güvenilir değil, o kadar."

Merilille'in neden bahsettiğini fark eder etmez Elayne yavaş yavaş kızmaya başlamıştı ve kızgınlığı gittikçe artıyordu. Bütün bu çevresinden dolaşmalar, belkiler, olabilirler, hepsi kadının kendisinin inanmadığı şeyleri ima etmek içindi. Karanlıkdostu? Örgü Heyeti Karanlıkdostları ile *savaşmıştı.* İkisi ölmüştü. Ve Sumeko ve Ieine olmasa Ispan'ı tutsak almak yerine, Nynaeve ölebilirdi. Hayır, Merilille onların Gölge'ye yemin ettiğinden korktuğu için güvenmiyor değildi, yoksa böyle söylerdi. Onlar güvenilir olamazdı, çünkü güvenilir değillerse Ispan'ı onların tutmasına izin de verilemezdi.

Dişi Aslan'ın boynuna konan iri, yeşil sineğe bir şaplak attı ve Merilille'in cümlesini yüksek bir şaklama ile bitirdi. Gri Aes Sedai şaşkınlıkla irkildi. "Buna nasıl cüret edersin?" diye nefes verdi Elayne. "Rahad'da Ispan ve Falion ile ve *gholam*'la yüzleştiler, iki

düzineden fazla kılıçlı serseriden bahsetmiyorum bile. *Sen* orada değildin." Bu adil değildi. Merilille ile diğerleri arkada bırakılmıştı, çünkü Rahad'da gerçek Aes Sedailerin bulunması, borular ve davullar çalınmış kadar dikkat çekebilirdi. Umurunda değildi. Öfkesi her geçen an büyüyordu ve sesi her kelime ile daha da yükseliyordu. "Böyle bir şeyden bana bir daha *asla* bahsetmeyeceksin. *Asla!* Elinde kesin veriler olmadan değil! *Kanıt* olmadan değil! Bahsedecek olursan, sana öyle bir ceza veririm ki gözlerin yuvalarından fırlar!" Diğer kadının karşısında ne kadar yüksekte duruyor olursa olsun, ona ceza verme yetkisine sahip değildi, ama bu da umurunda değildi. "Tar Valon'a kadar *yürürsün!* Yol boyunca ekmek ve sudan başka bir şey yiyip içmeden! *Senin* sorumluluğunu onlara veririm ve bir *örgeğe* bile öcü diyecek olursan *seni* tokatlamalarını söylerim!"

Aniden bağırdığını anladı. Kafasının üzerinde, gri beyaz kuşlar uçarak geçiyordu ve Elayne'in sesi onların ötüşlerini boğuyordu. Derin bir nefes çekerek sakinleşmeye çalıştı. Bağıracak ses yoktu onda; bağırmaya kalktığı zaman ciyaklıyordu. Herkes ona bakıyordu ve çoğu hayret içindeydi. Aviendha onayla başını salladı. Elbette, Elayne Merilille'in kalbine bir hançer saplasa yine başını sallardı. Aviendha ne olursa olsun dostlarının yanında olurdu. Merilille'in Cairhien beyazlığı ölü gibi solmuştu.

"Söylediklerimde ciddiyim," dedi Elayne ona, çok daha sakin bir sesle. Bu Merilille'in yüzündeki kanın daha da çekilmesine sebep oldu. Her sözcükte ciddiydi gerçekten; çevrelerinde bu tür söylentilerin dolaşmasını göze alamazlardı. Öyle ya da böyle yapardı dediğini, ama büyük olasılıkla Örgü Heyeti'nin tamamı bayılıverirdi.

Konunun kapandığını ummuştu ve kapanmalıydı da. Ama Chilares gittiği zaman yerini Sareitha aldı ve Kandaşlara neden güvenilmeyeceği konusunda onun da bir sebebi vardı. Yaşları. Kirstian bile yaşayan bütün Aes Sedailerden daha yaşlı olduğunu iddia ediyordu, halbuki Reanne ondan yüz sene daha yaşlıydı ve Kandaşların en yaşlısı bile değildi. Ebou Dar'da, aralarında en yaşlılarına Nine diyorlardı ve dikkat çekmemek için izledikleri katı program sayesinde, başka yerlerde daha da yaşlı kadınlar bulunabiliyordu. Bunun imkânsız olduğu açık, diye savunuyordu Sareitha.

Elayne bağırmadı; bağırmamaya çok dikkat etti. "Gerçeği eninde sonunda öğreneceğiz," dedi Sareitha'ya. Kandaşların sözünden

kuşku etmiyordu, ama Kandaşların ne yaşı belirsiz, ne de yaşlı görünmemelerinin bir sebebi olmalıydı. Bir çözebilse. Bir şey ona yanıtın açık olduğunu söylüyordu, ama fırlayıp yanıtı veren hiçbir şey yoktu. "Eninde sonunda," diye ekledi kararlılıkla. Kahverengi Aes Sedai yine ağzını açınca. "Bu kadar yeter, Sareitha." Sareitha kararsızca başını salladı ve geriledi. On dakika sonra yerini Sibella aldı.

Ne zaman Kandaşlardan biri gelip Ispan'ın sorumluluğunu onlardan almasını rica etse, kısa süre sonra Aes Sedailerden biri gelip aynı teklifi yapıyordu. Merilille dışında hepsi. Elayne ne zaman ondan yana baksa Merilille gözlerini kırpıştırıyordu hâlâ. Belki de bağırmanın faydaları vardı. Kandaşlara saldırılarında bir daha kimse o kadar açık konuşmamıştı.

Örneğin, Vandene Deniz Halkı'ndan, onlarla yapılan pazarlığın etkilerinin nasıl yumuşatılacağından, anlaşılan şartlara neden mümkün olduğunca karşı çıkılması gerektiğinden bahsederek başlamıştı. Oldukça kayıtsız konuşuyordu, herhangi birini suçlayan ne bir sözcük çıkmıştı ağzından, ne de bir jest yapmıştı. Yapmasına gerek olduğundan değil; ne kadar dikkatle ele alırsa alsın, konu yeterliydi. Beyaz Kule, dedi, dünya üzerindeki etkisini silah tehdidi ile korumuyor, entrika ya da yönlendirme ile de değil, ama son ikincisinin üzerinde fazla durmadı Vandene. Beyaz Kule olayları mümkün olduğunda kontrol ediyor ya da etkiliyor, çünkü herkes Kule'yi apayrı, başka her şeyden yukarıda bir şey olarak görüyor, hatta krallardan ve kraliçelerden bile ayrı ve yüksek. Bu ise, her Aes Sedai'nin de aynı şekilde görülmesine dayanıyor, gizemli ve ayrı birer varlıkmış gibi, başka herkesten farklıymış gibi. Farklı bir türmüş gibi. Tarihsel olarak, bunu başaramayan Aes Sedailer – bazıları vardı– mümkün olduğunca gözlerden uzak tutuldular.

Sohbetin Deniz Halkı'ndan uzaklaştığını, nereye gittiğini Elayne'in fark etmesi biraz zaman aldı. Gizemli, apayrı, farklı bir tür, kafasının üzerine çuval geçirilip eyere yatırılıp bağlanamazdı. En azından Aes Sedai olmayanların görebileceği bir yerde. Aslında Aes Sedailere, Ispan'a Örgü Heyeti'nin becerebileceklerinden daha da kaba davranırlardı, yalnız halkın içinde değil. Başta öne sürülmüş olsaydı sav biraz ağırlık taşıyabilirdi, ama Elayne Vandene'i herkes gibi çabucak yerine yolladı. Ve Sibella'ya Örgü Heyeti'nden kimse Ispan'ın neler mırıldandığını anlamıyorsa, Aes Sedailerin de anlamayacağı yanıtını verdikten hemen sonra Adeleas geldi. Mırıldanmak! Işık! Aes Sedailer tekrar tekrar, sırayla

geliyordu ve ne peşinde olduklarını bilmesine rağmen, bazen başta bağlantıyı görmek zor oluyordu. Careane o kayaların gerçekten de bir zamanlar altmış metre yüksekliğinde bir savaşçı kraliçenin heykelinin ayak parmakları olduğunu anlatmaya başladığında...

"Ispan olduğu yerde kalıyor," dedi Elayne Careane'e serinkanlılıkla, gerisini beklemeden. "Şimdi, Shitoanların neden böyle bir heykel dikmeyi düşündüklerini anlatmak için gelmediysen..." Yeşil Aes Sedai, kadim kayıtlara göre heykelin üzerinde zırhından başka pek az giysi olduğunu, zırhının da pek büyük olmadığını söyledi! Bir kraliçe! "Öyle mi? O zaman, senin için sorun değilse, Aviendha ile yalnız konuşmak istiyorum. Çok teşekkür ederim." Sert davranmak bile durduramıyordu onları, elbette. Merilille'in *hizmetçisini* de ona yollamamalarına şaşıyordu.

Nynaeve olması gereken yerde olsa bütün bunların hiçbiri olmayacaktı. En azından, Elayne Nynaeve'in hem Örgü Heyeti'ni, hem de Aes Sedaileri çabucak bastırabileceğinden emindi. Nynaeve bastırma konusunda çok iyiydi. Sorun şuydu ki, daha açıklıktan çıkarlarken Nynaeve Lan'e yapışmıştı. Muhafızlar ileride, yolun iki yanında ve bazen geride keşif yapıyorlar, ancak gördüklerini raporlamak ve bir çiftlikten ya da çobandan kaçınmak için nereye dönmek gerektiğini söylemek için alaya dönüyorlardı. Birgitte uzaklara gidiyor, Elayne'in yanında birkaç dakikadan fazlasını harcamıyordu. Lan daha da uzağa gidiyordu. Ve Lan nereye gidiyorsa, Nynaeve de oraya gidiyordu.

"Kimse sorun çıkarmıyor, değil mi?" diye sordu Nynaeve, Lan'in peşinden döndüğü ilk seferinde. Deniz Halkı'na karanlık bir bakış fırlatarak. "Eh, tamam o zaman," dedi, daha Elayne ağzını açamadan. Yuvarlak göbekli kısrağını yarış atı gibi çevirdi, dizginleri şaklattı ve bir eliyle şapkasını tutarak dörtnala Lan'in peşinden gitti, tam o ilerideki tepenin yamacında kaybolurken ona yetişti. Elbette, o sırada gerçekten de şikâyet edecek bir şey yoktu. Reanne ziyaretini yapmıştı, Merilille karşılık vermişti ve her şey hallolmuş görünüyordu.

Nynaeve bir daha döndüğünde, Elayne Ispan'ın Aes Sedailere teslim edilmesi konulu bir dizi gizli teşebbüse tahammül etmişti, Aviendha Kurin'le konuşmuştu ve Rüzgârbulanlar için için kaynıyorlardı, ama Elayne açıkladığı zaman Nynaeve kaşlarını çatarak çevresine bakınmakla yetinmişti. Elbette, o anda herkes ait olduğu yerde olmak zorundaydı. Evet, Atha'an Miere kadınları dik dik bakıyorlardı, ama Örgü Heyeti onların arkasındaydı ve diğer

Aes Sedailere gelince, bir çömez grubu ile daha terbiyeli ve masum görünemezdi. Elayne'in içinden çığlık atmak geliyordu!

"Eminim sen her şeyi idare edebilirsin, Elayne," dedi Nynaeve. "Kraliçe olmak için *onca* eğitim aldın. Bu o kadar şey olamaz... Kahrolası adam! Yine gidiyor! Sen halledebilirsin." Ve o zavallı kısrağı bir savaş atı gibi dörtnala koşturarak uzaklaştı.

Aviendha Rand'ın boynunun yanını öpmekten ne kadar hoşlandığını anlatmak için o anı seçti. Ve tesadüf eseri, kendisinin bundan ne kadar hoşlandığını da ekledi. Rand bunu ona yaptığında Elayne'in de hoşuna gitmişti, ama bu tür şeyleri konuşmaya ne kadar alışmış olursa olsun –rahatsız edici ölçüde alışmıştı– tam o sırada konuşmak istemiyordu. Rand'a kızgındı. Bu adil değildi, ama o olmasa Nynaeve'e Lan'e kendi ayaklarına takılıp düşebilecek bir çocuk gibi davranmayı bırakmasını, kendi görevleri ile ilgilenmesini söyleyebilirdi. Örgü Heyeti'nin, diğer Aes Sedailerin ve Rüzgârbulanların davranışları için de onu suçlamak istiyordu. *Suçu üstlenmek, erkeklerin uğruna yaratıldığı şeylerden bir başkasıdır,* demişti Lini bir kez ve bir yandan da gülmüştü. *Tam olarak nasıl olduğunu bilmesen de, genelde hak ederler de.* Adil değil, ama Rand'ın orada olmasını, bir kerecik onun kulaklarını yumruklayabilmeyi diliyordu. Onu öpmeyi, onun kendi boynunu yumuşak bir biçimde öpmesini. Ve...

"İşitmek hoşuna gitmese de tavsiyeleri dinleyecek," dedi aniden, yüzü kızararak. Işık, utanç hakkında onca konuşmaya rağmen, bazı alanlarda Aviendha'nın hiç utanma duygusu yoktu. Ve artık kendisinin de yokmuş gibiydi! "Ama ben onu zorlamaya çalıştığımda, benim haklı olduğum açık olsa bile ayak diriyordu. Sende de öyle mi oldu?"

Aviendha ona baktı ve anlamış göründü. Elayne bundan hoşlanıp hoşlanmadığından emin değildi. En azından Rand ve öpüşmekten bahsetmiyordu artık. En azından bir süreliğine. Aviendha erkekleri biraz tanıyordu –Mızrağın Kızı iken onlarla yolculuk etmiş, onlarla savaşmıştı– ama *Far Dareis Mai* dışında bir şey olmayı hiç istememişti ve bilgisinde bazı... boşluklar vardı. Çocukken bile, bebekleriyle mızrak kullanıcılığı ve baskıncılık oynamıştı. Hiç flört etmemişti, flörtü anlamıyordu ve Rand ona baktığında neden farklı hissettiğini anlamıyordu. Elayne'in, bir oğlanın ona diğer oğlanlardan farklı baktığı ilk seferde öğrenmeye başladığı yüz ayrı şeyi de bilmiyordu. Bunların hepsini ona Elayne'in öğretmesini bekliyordu ve Elayne de deniyordu.

Gerçekten de Aviendha ile her konuda konuşabiliyordu. Bir de, genelde kullandığı örnek Rand olmasa. Rand yanında olsaydı, Elayne gerçekten de kulaklarını yumruklayacaktı. Ve onu öpecekti. Ve yine kulaklarını yumruklayacaktı.

Hiç de hoş bir gezinti değildi. Son derece sefil bir gezintiydi.

Nynaeve kısa ziyaretlerini sürdürdü ve sonunda Kandaşların çiftliğinin hemen ileride, yan devrilmek üzereymiş gibi görünen alçak, yuvarlak tepenin arkasında olduğunu bildirdi. Reanne tahmininde kötümser davranmıştı; güneş rotasında iki saatlik bile ilerlememişti.

"Yakında varırız," dedi Nynaeve Elayne'e, Elayne'in asık suratlı bakışlarını fark etmemiş gibi görünerek. "Lan, Reanne'i buraya getir, lütfen. Baştan tanıdık bir yüz görmeleri daha iyi olur." Lan atını çevirip uzaklaştı ve Nynaeve eyerinde kısaca dönerek sert bakışlarını Aes Sedailere dikti. "Onları korkutmanı istemiyorum. Neyin ne olduğunu açıklama fırsatı bulana kadar dilinizi tutun. Ve yüzlerinizi saklayın. Pelerinlerinizin başlıklarını takın." Yanıt beklemeden önüne döndü ve başını tatminle salladı. "İşte. Her şey halledildi. Yemin ederim, Elayne, neden sızlanıp durduğunu hiç anlamıyorum. Görebildiğim kadarıyla herkes gerektiği gibi davranıyor."

Elayne dişlerini gıcırdattı. Caemlyn'de olmalarını diliyordu. Bu iş bittikten sonra oraya gideceklerdi. Caemlyn'de ihmal ettiği görevleri vardı. Orada başa çıkması gereken yalnızca, uzun süredir uzakta olmasına rağmen Aslan Tahtı'nın ona ait olduğuna güçlü Evleri ikna etme işi vardı; bu, bir de bir iki rakibi idare etmek. Annesi ortadan kaybolduğunda, öldüğünde orada olsa buna gerek kalmayabilirdi, ama Andor tarihi şimdi kalabileceğini söylüyordu. Bir şekilde, o iş bundan çok daha kolay görünüyordu.

4
Sessiz Bir Yer

Kandaşların çiftliği üç alçak tepe ile çevrili geniş bir çanakta uzanıyordu. Güneş altında parlayan br düzine büyük, beyaz badanalı, düz damlı binadan oluşan, geniş bir araziye yayılmış bir çiftlikti. Dört büyük ahır, düz tepeli, bir yanı dik bir yamaç halinde ahırların ötesine inen en yüksek tepenin eteklerine inşa edilmişti. Yapraklarının tamamını kaybetmemiş birkaç yüksek ağaç çiftlik avlusuna biraz gölge veriyordu. Kuzeyde ve batıda, zeytinlikler uzanıyor, hatta tepelerin yamaçlarına tırmanıyordu. Çiftlik ağır bir koşturmacaya boğulmuştu, akşam sıcağına rağmen yüzden fazla insan görülüyordu, ağır hareketlerle gündelik işlerini yapıyorlardı.

Bir çiftlik değil küçük bir köy sayılabilirdi, yalnız ortalıkta ne bir erkek, ne bir çocuk vardı. Elayne görmeyi beklemiyordu zaten. Burası, Ebou Dar'dan başka yere giden Kandaşlar için bir duraktı, böylece şehirde çok fazla Kandaş olmayacaktı, ama bu gizli bir meseleydi. Kandaşların kendileri kadar gizli. Üç yüz yirmi kilometre dahilinde yaşayan insanlar bu çiftliği kadınlar için bir inziva yeri, bir süreliğine, birkaç günlüğüne, bir haftalığına, bazen daha uzun bir süre için, dünya dertlerinden kaçmak ve tefekküre dalmak için çekildikleri bir yer olarak biliyordu. Elayne havadaki dinginliği hissedebiliyordu neredeyse. Dünyayı bu sessiz yere getirdiğine üzülebilirdi, yalnız aynı zamanda yeni bir umut getirmişti.

Yamuk tepeyi dolanan atlar ilk görüldüğünde, Elayne'in beklediğinden çok daha az hareketlenme oldu. Bazı kadınlar durup izlediler, ama o kadar. Giysileri farklı farklıydı –Elayne orada burada ipek parlaklığı bile görebiliyordu– ama bazıları sepetler, diğerleri kovalar ya da yıkanmak için çıkarılmış büyük beyaz bohçalar taşıyordu. Bir kadının iki elinde, ayaklarından bağlı ikişer ördek vardı. Asil, zanaatkâr, çiftçi ya da dilenci, hepsi buraya kabul

ediliyordu, ama kalışı süresince herkes üzerine düşen işi görüyordu. Aviendha Elayne'in koluna dokundu, sonra o tepelerden birinin zirvesine, bir yana doğru eğilmiş içe dönük bir bacaya benzeyen şeye işaret etti. Elayne elini şapkasının siperine götürdü ve bir an sonra hareket gördü. Kimsenin şaşırmamasına şaşmamak gerekirdi. Oradaki gözetçiler yaklaşan herkesi çok uzaktan görebilirdi.

Çiftlik binalarına gelmeden, orta boylu bir kadın çıkıp onları karşıladı. Elbisesi Ebou Dar tarzında dikilmişti, derin, dar bir yakası vardı, ama koyu renk etekleri ve rengârenk iç eteklikleri o kadar kısaydı ki tozdan kurtarmak için onları kaldırması gerekmiyordu. Evlilik hançeri de takmamıştı; Kandaşların kuralları evliliği yasaklıyordu. Kandaşların koruyacak çok fazla sırrı vardı.

"Bu Alise," diye mırıldandı Reanne, dizginleri çekip Nynaeve ile Elayne'in arasına girerek. "Bu devrede çiftliği o idare diyor. Çok zekidir." Sonradan aklına gelmiş gibi daha sessizce ekledi, "Alise budalalara tahammül edemez." Alise yaklaşırken Reanne eyerde sırtını dikleştirdi ve bir sıkıntıya karşı hazırlanırmış gibi omuzlarını gerdi.

Elayne Alise'i tarif etmek için ortalamadan başka sözcük bulamıyordu, Örgü Heyeti'nin Ninesi olmasa bile Reanne'i tereddüde düşürecek birine benzemiyordu kesinlikle. Dimdik duran Alise orta yaşlarında gibi görünüyordu, ne şişman, ne zayıftı, ne uzun, ne kısaydı, birazcık kır düşmüş koyu kahverengi saçlarını bir parça kurdele ile arkada bağlamıştı, ama bunu çok pratik bir şekilde yapmıştı. Yüzü sıradandı, ama yeterince hoştu, belki çenesi biraz uzun, ılımlı bir yüz. Reanne'i gördüğü zaman yüzünden bir şaşkınlık geçti, sonra gülümsedi. O gülümseme her şeyi değiştirdi. Kadını güzel, hatta şirin bile yapmadı, ama Elayne o gülümseme ile rahatladı, içi ısındı.

"Seni görmeyi beklemiyordum... Reanne," dedi Alise, isim üzerinde pek az duraksayarak. Nynaeve, Elayne ve Aviendha'nın yanında Reanne'in unvanını kullanmalı mı, emin olamamıştı açık ki. Konuşurken üçünü kısa bakışlarla inceledi. Sesinde biraz Tarabon aksanı var gibiydi. "Berowin şehirdeki sorunları haber verdi, elbette, ama senin de ayrılmanı gerektirecek kadar kötü olduğunu düşünmemiştim. Bunlar kim?.." Sesi solup gitti, dörtlünün arkasına dikilen gözleri irileşti.

Elayne arkasına baktı ve neredeyse çoğunu son zamanlarda Mat Cauthon'dan öğrendiği birkaç seçilmiş laf ağzından fırlayacaktı. O lafların hepsini anlamıyordu, aslında çoğunu anlamıyordu –kimse

tam olarak ne anlama geldiklerini açıklamak istemiyordu– ama insanın duygularını boşaltmasına yardım ediyorlardı. Muhafızlar renk değiştiren pelerinlerini çıkarmışlardı ve Aes Sedailer söylendiği gibi, toz pelerinlerinin başlıklarını takmışlardı, genç yüzünü saklamasına gerek olmayan Sareitha bile, ama Careane kendi başlığını yeterince öne çekmemişti. Başlık kadının yaşı belirsiz hatlarını çerçevelemekle kalıyordu. Ne gördüğünü herkes bilemezdi, ama Kule'de bulunan herkes anlardı. Elayne'in dik bakışları üzerine Careane başlığını öne çekti, ama olan olmuştu.

Çiftlikte, Alise'ten başkalarının da keskin gözleri vardı. "Aes Sedailer!" diye uludu bir kadın, dünyanın sonunu ilan etmeye daha uygun bir sesle. Belki de yaptığı buydu, kendi dünyasının sonunu ilan ediyordu. Çığlıklar, rüzgârın savurduğu tozlar gibi yayıldı. Ve aynı hızla, çiftlik tekmelenmiş bir karınca yuvasına dönüştü. Orada burada bir kadın olduğu yerde bayılıverdi, ama çoğu çılgınca koşturuyor, çığlıklar atıyor, elinde ne varsa düşürüyor, birbirlerine çarpıyor, düşüyor, kalkıyor, yine koşuyordu. Kanat çırpan ördekler ve tavuklar, kısa boynuzlu siyah keçiler ezilmemek için çılgınca kaçışıyorlardı. Her şeyin ortasında, bazı kadınlar durmuş, ağızları bir karış açık bakıyorlardı. Kuşkusuz Kandaşlardan haberi olmayan, inzivaya gelmiş kadınlardı bunlar, ama onlardan birkaçı da kargaşaya kapılıp, telaşla hareket etmeye başlamıştı.

"Işık!" diye havladı Nynaeve, örgüsünü çekiştirerek. "Bazıları zeytinliklere kaçıyor! Durdurun onları! İstediğimiz son şey panik çıkması! Muhafızları yollayın! Çabuk, çabuk!" Lan sorgularcasına tek kaşını kaldırdı, ama Nynaeve elini buyurgan bir jestle ona doğru salladı. "Çabuk! *Hepsi* kaçamadan!" Lan başını iki yana sallayacakmış gibi başladı, ama sonra başıyla onayladı, Mandarb'ı diğer adamların peşinden dörtnala kaldırdı ve kargaşanın binalar arasında yayılmaması için çevrelerinden dolandı.

Elayne, Birgitte'e bakarak omuzlarını silkti, sonra izlemesini işaret etti. Lan'le aynı fikirdeydi. Paniği durdurmak için biraz geç olmuş gibi görünüyordu ve korkmuş kadınları gütmek için atlı Muhafızları göndermek en iyi çözüm değildi muhtemelen. Ama bu saatten sonra işleri nasıl değiştirebileceğini düşünemiyordu ve hepsinin kırlara kaçmasına izin vermenin anlamı yoktu. Onun ve Nynaeve'in getirdiği haberi hepsi duymak isteyecekti.

Alise kaçma, hatta kıpırdanma işareti bile vermemişti. Yüzü hafifçe solmuştu, ama Reanne'e sakin bakışlarla bakıyordu. Sert bakışlarla. "Neden?" diye nefes verdi. "Neden, Reanne? Bunu senin

yapabileceğini hayal etmezdim! Sana rüşvet mi verdiler? Dokunulmazlık mı önerdiler? Biz bedelini öderken sen özgür mü kalacaksın? Muhtemelen buna izin vermezler, ama yemin ederim seni suçlamama izin vermelerini isteyeceğim. Evet, seni! Kurallar senin için bile geçerli, *Nine!* Başarmanın bir yolunu bulursam, yemin ederim bu işten gülümseyerek sıyrılamayacaksın!" Çok sert bakışlar. Aslında, çelik gibi bakışlar.

"Düşündüğün gibi değil," dedi Reanne telaşla, atından inip dizginleri bırakarak. Kadının kurtulma çabalarına aldırmadan, Alise'in iki elini ellerine aldı. "Ah, böyle olmasını istemedim. Biliyorlar, Alise. Kandaşları. Kule *her zaman* biliyormuş. Her şeyi. Hemen hemen her şeyi. Ama önemli olan bu değil." Bunun üzerine Alise'in kaşları saçlarına karışmaya çalıştı, ama Reanne geniş, hasır şapkasının altında gülümseyerek, telaşla devam etti sözlerine. "Geri dönebileceğiz, Alise. Tekrar deneyebileceğiz. Yapabileceğimizi *söylediler.*" Çiftlik binaları da boşalıyor gibiydi, kargaşanın sebebini öğrenmek isteyen kadınlar dışarı fırlıyor, sonra eteklerini kaldırıp koşturmacaya katılıyorlardı. Zeytinliklerden gelen bağırışlar, Muhafızların iş başında olduğunu anlatıyordu, ama ne kadar başarılı olduklarını değil. Belki pek başarılı olamıyorlardı. Elayne Birgitte'in hayal kırıklığının ve sinirinin arttığını hissediyordu. Reanne kargaşaya baktı ve içini çekti. "Onları toplamalıyız, Alise. Geri dönebiliriz."

"Sen ve diğerleri için pek güzel," dedi Alise kuşkuyla. "Eğer doğruysa. Ya kalanlarımız? Daha hızlı öğrenebilseydim Kule kalmama izin verebilirdi." Başlıklarını doğru düzgün takmış Aes Sedailere kaşlarını çattı, sonra Reanne'e yönelttiği bakışlarındaki öfke hiç de az değildi. "*Neden* dönelim ki? Bir kez daha yeterince güçlü olmadığımızı söylesinler ve bizi yolumuza yollasınlar diye mi? Yoksa hayatlarımızın geri kalanı boyunca bizi çömez olarak mı tutacaklar? Bunu bazıları kabul edebilir, ama ben etmem. Ne için, Reanne? Neden?"

Nynaeve atından indi ve kısrağını çekiştirerek yaklaştı. Elayne onu taklit etti, ama Dişi Aslan'ı yürütmek konusunda o kadar güçlük çekmedi. "İstediğin buysa, Kule'nin bir parçası olmak için," dedi Nynaeve sabırsızlıkla, daha iki kadının yanına varamadan. "Belki Aes Sedai olmak için. Kendi adıma, o aptal sınavları geçebiliyorsan neden belli bir güce sahip olman gereksin, anlamıyorum. Ya da geri dönmeyin; kaçın, umurumda bile değil. En azından benim buradaki işim bittikten sonra." Ayaklarını yere sıkı sıkı bastı, şapkasını

çıkardı ve yumruklarını kalçalarına dayadı. “Zamanımızı boşa harcıyoruz Reanne ve yapacak işlerimiz var. Burada işimize yarayacak birileri olduğundan emin misin? Konuş. Emin değilsen, işimize baksak daha iyi. Telaş etmemize gerek olmayabilir, ama o şey madem elimizde, bir an önce işimizi yapıp bitirmemizi tercih ederim.”

O ve Elayne Aes Sedai olarak, sözleri veren Aes Sedailer olarak tanıştırıldıkları zaman, Alise boğulur gibi bir ses çıkardı ve elleri Reanne’in gırtlağına yapışmak istiyormuş gibi eteklerini sıvazlamaya başladı. Ağzı öfkeyle açıldı –sonra Merilille aralarına katıldığında yine kapandı. O sert bakışlar tamamen solmadı, ama içine hayret karıştı. Ve bol bol ihtiyat.

“Nynaeve Sedai,” dedi Merilille sakin sakin, “Atha’an Miere atlarından inmek için... sabırsızlanıyor. Sanırım bazılarının Şifa’ya ihtiyacı olabilir.” Dudaklarında kısa bir gülümseme titreşti.

Nynaeve ondan kuşku eden bir sonraki kişiye neler yapacağı konusunda homurdanmaya başlasa da, bu, meseleyi halletti. Elayne de birkaç seçilmiş kelime ekleyebilirdi, ama gerçek şuydu ki, Merilille ve Reanne onun sözünü bitirmesini dikkatle beklerken ve Alise üçüne birden gözlerini dikmiş bakarken Nynaeve’in söylenip durması biraz aptalca kaçıyordu. Bu, meseleyi halletti ya da belki Rüzgârbulanların atlarını arkalarından çekerek gelmesiydi meseleyi halleden. At yolculuğu sırasında bütün vakarları silinmişti, sert eyerler yüzünden aşınmıştı –bacakları da yüzleri kadar gergin görünüyordu– ama kimse onları olduklarından farklı biri sanmazdı.

“Denizden bu kadar uzakta yirmi Deniz Halkı kadını varsa,” diye mırıldandı Alise, “her şeye inanırım.” Nynaeve hıhladı, ama hiçbir şey söylemedi ve Elayne bunun için minnettardı. Merilille’in onlara Aes Sedai olarak hitap etmesine rağmen kadın kabullenmekte güçlük çekiyor gibi görünüyordu. Ne söylevler, ne sinir krizleri işe yarardı.

“O zaman onlara Şifa ver,” dedi Nynaeve Merilille’e. Bakışları aksayarak yaklaşan kadınlara kaydı ve Nynaeve ekledi, “Kendileri isterse. Nazikçe isterlerse.” Merilille yine gülümsedi, ama Nynaeve Deniz Halkı’nı bırakmış, şimdi hemen hemen boşalmış çiftliğe kaşlarını çatmaya başlamıştı. Düşürülmüş çamaşırlar, tırmıklar ve süpürgeler, içindeki şeyler dökülmüş kovalar ve sepetler, bayılmış Kandaşlarla dolu avluda birkaç keçi koşturuyordu ve tavuklar eşinme, gagalama işine geri dönmüşlerdi ama çiftlik binalarının arasında kalan, bayılmamış birkaç kadının da Kandaşlardan

olmadığı açıktı. Bazıları işlenmiş ketenler ve ipekler, bazıları kaba köylü yünlüleri giymişti, ama kaçmamış oldukları gerçeği bu kadarını anlatıyordu. Reanne, çiftlikte kalanların yarısının genelde o gruba girdiğini söyledi. Kadınların çoğu sersemlemiş gibiydi.

Homurdanmalarına rağmen, Nynaeve zaman kaybetmeden Alise'in idaresini ele aldı. Ya da belki Alise Nynaeve'in idaresini ele almıştı. Anlamak zordu, çünkü Örgü Heyeti'nin Aes Sedailere gösterdiği saygıyı Kandaşlar pek az gösteriyordu. Belki de kadın hâlâ olayların etkisini üzerinden atamamıştı. Her durumda, birlikte uzaklaştılar, Nynaeve kısrağını çekiyor, diğer elindeki şapka ile işaret ediyor, Alise'e dağılan kadınları nasıl getireceğini, topladıktan sonra onlarla ne yapacağını söylüyordu. Reanne çembere katılacak kadar güçlü olan en az bir kadının, Garenia Rosoinde'nin orada olacağından emindi, belki iki kişinin daha. Aslında, Elayne hepsinin gittiğini umuyordu. Alise bir başını sallıyor, bir Nynaeve'e dümdüz bakışlar fırlatıyordu, Nynaeve'in fark etmemiş göründüğü bakışlar.

Kadınların toparlanmasını beklerken, sepetleri aramak iyi bir fikirmiş gibi geldi Elayne'e, ama çiftlik binalarına doğru götürülen yük atlarına döndüğü zaman, Örgü Heyeti'nin, Reanne ve diğerlerinin çiftliğe yaya olarak yollandıklarını, bazılarının yerde yatan kadınlara doğru seğirttiğini, diğerlerinin ağızları açık, duranlara yaklaştıklarını gördü. Hepsi bu işlerle meşguldü ve Ispan görünürlerde yoktu. Ama tek bir bakışla buldu onu. Adeleas ve Vandene kadının birer kolunu tutmuş, toz pelerinlerini arkalarında dalgalandırarak, yarı sürüklüyorlardı onu.

Beyaz saçlı kardeşler zincir kurmuşlardı, onları saran *saidar* parıltısı bir şekilde Ispan'ı dışlamıştı. Küçük çemberi kimin idare ettiği ve Karanlıkdostu üzerindeki kalkanı koruduğu anlaşılmıyordu, ama Terkedilmişlerden biri bile kıramazdı onu. Sade, kahverengi yünlüler içinde bir kadınla konuşmak için durdular, kadın Ispan'ın başındaki deri çuvala ağzı açık bakakaldı, ama yine de diz kırdı ve beyaz badanalı binalardan birine işaret etti.

Elayne ve Aviendha öfkeyle bakıştılar. Eh, en azından Elayne'in bakışları öfkeliydi. Bazen Aviendha'nın yüzü taştan farksız oluyordu. Atlarını saray seyislerinden iki tanesine teslim ettiler ve üçlünün peşinden seğirttiler. Kandaş olmayan kadınların bazıları neler olduğunu sormaya çalıştı, birkaçı azametli tavırlarla yaptılar bunu, ama Elayne onlara hadlerini bildirdi ve arkasında hıhlamalar ve burun çekmeler bıraktı. Ah, o yaşı belirsiz yüzü edinmek için neler vermezdi! Bu düşüncelerinde bir şeyi çekiştirdi, ama ne

olduğunu sorgulamaya kalktığında yok oldu.

Üç kadının girdiği sade, tahta kapıyı ittirdiğinde, Adeleas ve Vandene Ispan'ı sırtlı parmaklıklı bir sandalyeye oturtmuşlar, başını açmışlar, çuval küçük bir sehpada, keten pelerinlerinin üzerinde duruyordu. Odanın tavanda, tek bir penceresi vardı, ama güneş hâlâ iyi aydınlık verecek kadar yüksekteydi. Duvarlara raflar dizilmiş, üstlerine bakır tencereler ve büyük, beyaz çanaklar yerleştirilmişti. Pişen ekmek kokusuna bakılırsa, diğer tek kapı mutfağa açılıyordu.

Vandene kapı sesini duyunca hızla döndü, ama onları görünce yüzündeki ifadeyi sildi. "Sumeko Nynaeve'in verdiği bitkilerin etkisinin geçmeye başladığını söyledi," dedi, "ve beyni yine bulanmadan onu sorgulamanın iyi olacağını düşündük. Şimdi biraz zamanımız var gibi. Kara Ajah'ın," ağzı tatsız tatsız çarpıldı, "Ebou Dar'da ne yaptığını bilmek iyi olabilir. Ve neler bildiklerini."

"Biz bilmediğimize göre, bu çiftliğin farkında olduklarından kuşkuluyum," dedi Adeleas, sandalyede oturan kadını incelerken parmağını düşünceli düşünceli dudağına dokundurarak, "ama babamızın dediği gibi, daha sonra ağlamaktansa emin olmak daha iyi." Daha önce hiç görmediği, varlığını anlayamadığı bir yaratığı inceliyormuş gibiydi.

Ispan'ın dudakları kıvrıldı. Bereli yüzünden ter akıyordu ve boncuklu, siyah örgüleri dağılmış, tüm giysileri çarpılmıştı. Bulanık bakan gözlerine rağmen önceki kadar sersem değildi. "Kara Ajah bir masaldır, hem de pis bir masal," dedi boğuk ve alaylı bir sesle. O deri çuvalın içi çok sıcak olmalıydı ve Tarasin Sarayı'ndan ayrıldığından beri su içmemişti. "Bunu dile getirmenize şaşırdım. Hem de beni bununla suçlamanıza! Her ne yaptıysam Amyrlin Makamı'nın emirleri üzerine yaptım."

"*Elaida* mı?" diye tükürdü Elayne inanmazlıkla. "Aes Sedaileri öldürmeni, Kule'de hırsızlık yapmanı *Elaida*'nın emrettiğini iddia etmeye cüret ediyorsun, öyle mi? Tear ve Tanchico'da yaptıklarını da mı *Elaida* emretti? Yoksa Siuan'ı mı kastediyorsun? Zavallı yalanlar bunlar! Sen bir şekilde Üç Yemin'i terk ettin ve bu Kara Ajah'tan olduğunu gösteriyor."

"Senin sorularını yanıtlamak zorunda değilim," dedi Ispan surat asarak ve omuzlarını kaldırarak. "Sen yasal Amyrlin Makamı'na isyan edenlerdensin. Cezalandırılacaksın, belki yalıtılacaksın. Özellikle de bana zarar verirsen. Ben gerçek Amyrlin Makamı'na hizmet ediyorum ve bana zarar verirsen şiddetle cezalandırılacaksın."

“Yakın-kardeşimin sorduğu soruları yanıtlayacaksın.” Aviendha kemer bıçağını başparmağının tırnağında sınadı, ama gözleri Ispan’ın gözlerindeydi. “Islaktopraklılar acıdan korkar. Ona nasıl kucak açacaklarını, onu nasıl kabulleneceklerini bilmezler. Ne soruluyorsa yanıt vereceksin.” Hırlamamıştı, dik dik bakmamıştı, yalnızca konuşmuştu, ama Ispan olduğu yerde büzüldü.

“Kule sakinlerinden olmasaydı bile yasak bu, korkarım,” dedi Adeleas. “Sorgulama esnasında kan dökmemiz ya da başkalarının bizim adımıza kan dökmesi yasak.” Gönülsüz konuşuyordu, ama sebebi yasak mıydı, yoksa Ispan’ın Kule sakinlerinden olduğunu itiraf etmesi mi, bilemiyordu Elayne. Ispan’ın hâlâ Kule sakinlerinden sayılacağı aklına gelmemişti. Kule’nin onunla işi bitene kadar hiçbir kadının Kule ile işinin bitmeyeceğini söyleyen bir deyim vardı, ama gerçekte, Kule bir kez size dokunmuşsa, işi asla bitmezdi.

Öylesine perişan durumda olan, ama yine de öylesine kendinden emin duran Kara Aes Sedai’yi incelerken alnı kırıştı. Ispan birazcık daha dik oturuyor, Aviendha’ya –ve Elayne’e– eğlenti ve horgörü dolu bakışlar fırlatıyordu. Biraz önce, onu ele geçirenlerin, yalnızca Nynaeve ve Elayne olduğunu düşünürken böyle görünmüyordu; yaşça büyük Aes Sedailerin de olduğunu hatırlayınca kendini toplamıştı. Beyaz Kule kanununu, kendi parçalarıymış gibi koruyacak Aes Sedailer. O yasa yalnızca kan dökmeyi değil, aynı zamanda kemik kırmayı ve bir Beyazpelerin Sorgucusunun yapmaya can atacağı başka bir dizi şeyi de yasaklıyordu. Her sorgu seansından önce Şifa verilmeliydi ve sorgulama gün doğumundan sonra başlamışsa, gün batımından önce bitmeliydi; gün batımından önce başlamışsa gün doğumundan önce bitmeliydi. Kule sakinleri, yani Aes Sedailer, Kabuledilmişler ve çömezler söz konusu olduğunda yasa daha da kısıtlayıcı oluyor, sorgulamada *saidar* kullanılmasını, cezaları ya da ceza olarak yaptırılan işleri yasaklıyordu. Ah, bir Aes Sedai çileden çıkarsa Güç’le bir çömezin kulağına fiske atabilirdi ya da poposuna vurabilirdi, ama daha fazlasını yapamazdı. Ispan ona gülümsedi. Gülümsedi! Elayne derin bir nefes aldı.

“Adeleas, Vandene; Aviendha ve beni Ispan’la yalnız bırakmanızı istiyorum.” Midesi düğüm düğüm olmaya çalıştı. Kadını, Kule yasalarını ihlal etmeden öğrenmeleri gereken şeyleri öğrenmelerine yetecek kadar sıkıştırmanın bir yolu olmalıydı. Ama nasıl? Kule tarafından sorgulanan insanlar normalde kimse onlara

dokunamadan konuşmaya başlardı –Kule'ye karşı kimsenin, hem de *hiç kimsenin* direnemeyeceğini herkes *bilirdi*– ama o kişiler nadiren Kule sakinlerinden olurdu. Bir ses daha duydu, bu sefer Lini'nin sesi değil, annesinin sesi. *Yapılmasını emrettiğin şeyi kendi elinle yapmaya razı olmalısın. Bir kraliçe olarak, yapılmasını emrettiğin şeyi yapmış olmalısın.* Yasayı ihlal ederse... Yine annesinin sesi. *Bir kraliçe bile yasanın üzerinde olamaz, yoksa yasa olmaz.* Ve Lini'nin. *Ne dilersen yapabilirsin, çocuğum. Bedelini ödemeye razı olduğun sürece.* Şapkasını, kurdelelerini çözmeden çıkardı. Sesini sakin tutmak çaba gerektiriyordu. "İşimiz bittiğinde... onunla konuşmamız bittiğinde onu Örgü Heyeti'ne geri götürebilirsiniz." Daha sonra Merilille'e teslim olacaktı. İstenirse, herhangi beş Aes Sedai ona ne ceza verileceğine karar vermek için yargıçlık yapabilirdi.

Ispan başını çevirdi, şişmiş gözlerini Elayne'den Aviendha'ya, sonra yine Elayne'e çevirdi, gözleri yavaşça irileşti, irileşti, öyle ki akları çepeçevre görünmeye başladı. Artık kendinden o kadar emin değildi.

Vandene ve Adeleas sessizce bakıştılar, birlikte çok zaman geçirmiş insanlarda olduğu gibi, konuşmaya ihtiyaç duymadılar; sonra Vandene Elayne ile Aviendha'nın birer kolunu tuttu. "Sizinle bir dakika dışarıda konuşabilir miyim?" diye mırıldandı. Bir öneriye benziyordu, ama onları kapıya doğru çekiştirmeye başlamıştı bile.

Çiftlik avlusuna çıktıklarında, yaklaşık iki düzine Kandaş koyun gibi birbirlerine sokulmuşlardı. Hepsi Ebou Dar kıyafetleri giymiyordu, ama iki tanesi Bilge Kadınların kırmızı kemerinden takıyordu. Elayne, normalde Güç'teki seviyesinden çok daha büyük bir gururla dolaşan tombul, ufak tefek Berowin'i tanıdı. Şimdi o kadar gururlu görünmüyordu. Örgü Heyeti'nin tamamı onları sarmış, telaşlı telaşlı konuşuyor olsa da, diğerleri gibi onun yüzü de korku doluydu, gözleri bir o yana, bir bu yana kayıyordu. Biraz ötede, Nynaeve ve Alise iki kat fazla kadını büyük binalardan birine gütmeye çalışıyordu. Yaptıkları işi tarif etmek için en uygun sözcük "çalışmak"tı gerçekten.

"...elinde ne *mülkler* olduğu umurumda bile değil," diye bağırdı Nynaeve, açık yeşil ipekler içinde, başını gururla kaldıran bir kadına. "İçeri gir ve orada, yolumdan uzakta kal, yoksa *tekmeleyerek* atarım seni içeri!"

Alise yeşilli kadını ensesinden yakaladı ve kadının sesli, hararetli itirazlarına rağmen koşturarak içeri soktu. Üzerine basılmış kaz sesi gibi, yüksek bir gaklama duyuldu, sonra Alise ellerini çırparak

dışarı çıktı. Bundan sonra diğerleri sorun çıkarmadı.

Vandene, Elayne ve Aviendha'yı bıraktı ve gözlerinin içine baktı. Hâlâ parıltıya sarınmış haldeydi, ama birleşik akışlarını Adeleas odaklıyor olmalıydı. Bir kez örüldükten sonra, Vandene kalkanı görmeden de koruyabilirdi, ama öyle olsa onları dışarı çıkaran Adeleas olurdu. Vandene yüzlerce adım uzaklaşmadan zincir zayıflamazdı –o ve Adeleas dünyanın iki ayrı ucuna girse bile kırılmazdı, ama bundan uzun zaman önce faydasız hale gelmiş olurdu– ama kapıya yakın kaldı. Söyleyeceği kelimeleri seçer gibiydi.

"Her zaman, bu tür işleri deneyimli kadınların halletmesi gerektiğini düşünmüşümdür," dedi sonunda. "Gençler hararetli kanlarına kolaylıkla kapılabilirler. Sonra çok fazla şey yaparlar. Ya da bazen, yeterince yapamadıklarını fark ederler. Henüz yeterince şey görmediklerinden. En kötüsü de... bundan hoşlanmaya başlarlar. İkinizden birinde o kusurun bulunduğunu düşündüğümden değil." Duraksamadan Aviendha'yı tarttı; Aviendha telaşla bıçağını kınına soktu. "Adeleas ve ben, neyin neden yapılması gerektiğini bilecek kadar çok şey gördük ve hararetli kanımızı geride bırakalı çok uzun zaman oldu. Belki de bu işi bize bırakırsınız. Bu şekilde, herkes için daha iyi olur." Vandene önerilerinin kabul edildiğini düşünür gibiydi. Başını salladı ve kapıya döndü.

O kapının arkasında kaybolur kaybolmaz Elayne içeride Güç kullanıldığını hissetti, odayı sarmalayan bir örgü olmalıydı. Kulak misafirlerine karşı bir koruma, kuşkusuz. Ispan'ın söylediklerini başıboş kedilerin işitmesini istemezlerdi. Sonra aklına bir başka kullanım geldi ve içerideki sessizlik, koruma örgüsünün perdeleyeceği her tür çığlıktan daha uğursuz geldi.

Şapkayı yeniden kafasına geçirdi. Sıcağı hissetmiyordu, ama aniden güneşin parıltısı midesini bulandırmıştı. "Belki yük atlarının taşıdıklarına bakmama yardım edersin," dedi nefes nefese. Yapılmasını kendisi emretmemişti –her *ne* idiyse– ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Aviendha şaşırtıcı bir çabuklukla başını salladı; o da bu sessizlikten uzaklaşmak istiyordu.

Rüzgârbulanlar, hizmetkârların yük atlarını beklettiği yerin biraz ötesinde sabırla bekliyorlar, Renaile'yi taklit ederek kollarını göğüslerinde kavuşturmuş, azametle çevrelerine bakınıyorlardı. Alise yanlarına yaklaştı, hepsini süpüren tek bir bakışla önderlerinin Renaile olduğunu anladı. Elayne ve Aviendha'yı görmezden geldi.

“Benimle gelin,” dedi, tartışma kabul etmeyen işbilir bir sesle. “Aes Sedailer, işler yoluna konana kadar gölgelik bir yerde beklemeyi tercih edeceğinizi söyledi.” ‘Aes Sedai’ sözcüklerine, Elayne’in Kandaşlarda gördüğü huşu kadar acılık yüklemişti. Belki daha fazla. Renaile gerildi, esmer yüzü karardı, ama Alise durmadan devam etti. “Eğer istediğiniz buysa siz yabaniler burada oturup terleyebilirsiniz, umurumda olmaz. *Oturabiliyorsanız.*” Atha’an Miere arasında kimsenin eyer bereleri için Şifa almadığı açıktı; belden aşağılarını unutmak isteyen kadınlar gibi duruyorlardı. “Yapamayacağınız tek şey, beni bekletmek.”

“Benim kim olduğumu biliyor musun sen?” diye sordu Renaile gergin bir öfkeyle, ama Alise arkasına bakmadan uzaklaşmaya başlamıştı bile. Renaile kendi kendisi ile gözle görülür bir biçimde mücadele ederek alnındaki teri elinin tersiyle sildi, sonra öfkeyle diğer Rüzgârbulanlara “kıyı lanetli” atları bırakıp kadını takip etmelerini emretti. Alise’in peşinden, tek sıra halinde, bacaklarını açа açа, sallana sallana seğirttiler. İki çömez dışında herkes homurdanıyordu –Alise dahil.

Elayne düşünmeden, pürüzleri giderecek, onların istemesine gerek kalmadan Atha’an Miere’e Şifa verilmesini sağlayacak bir plan yapmaya başladı. Ya da bir Aes Sedai’nin fazla ısrarla önermesine gerek kalmadan; Nynaeve’in ve diğer Aes Sedailerin de yatıştırılması gerekecekti. Şaşkınlık içinde, hayatında bir sefer olsun, herhangi bir pürüzü gidermek istemediğini fark etti. Rüzgârbulanların aksaya aksaya çiftlik binalarından birine yürümesini izlerken, işlerin olduğu halde kalması gerektiğine karar verdi. Atha’an Miere’i izlerken Aviendha’nın yüzünde geniş, açık bir sırıtış vardı. Elayne kendi yüzündeki, çok daha küçük gülümsemeyi sildi ve yük atlarına döndü. Ama hak etmişlerdi. Sırıtmamak çok zordu.

Aviendha’nın yardımıyla, arama öncekinden çok daha hızlı gitti, ama Aviendha ne peşinde olduklarını onun kadar çabuk kavrayamadı. Çok şaşırtıcı değil. Elayne’in eğittiği birkaç Aes Sedai bu konuda, kendisinden çok daha fazla yetenek göstermişti, ama çoğu yaklaşamamıştı bile. Yine de, iki çift el bir çiftten çok daha fazla şey buluyordu ve bulunacak çok şey vardı. Üniformalı seyisler ve kadınlar döküntüleri alıp götürüyorlardı, *ter’angreal* yığını ise kare şeklindeki bir sarnıcın geniş taş kapağının üzerinde gittikçe büyüyordu.

Dört at daha çabucak boşaltıldı ve Kule’ye götürülse kutlamalara

vesile olacak bir koleksiyon seçtiler. *Ter'angreal* inceleyen kimse olmasa bile kutlarlardı. Hayal edilebilecek her biçimdeydiler. Kupalar, çanaklar, vazolar, aynı boyda ya da aynı tasarımda, aynı malzemeden yapılmış iki *ter'angreal* bile yoktu. Dağılmak üzere gibi görünen, içi her ne ile döşenmişse uzun zaman önce toza dönmüş, düz, kurt yeniği bir kutunun içine mücevherler vardı –renkli taşlarla yapılmış bir kolye ve bilezikler, mücevher kakmalı ince bir kemer, pek çok yüzük– ve daha fazlası için boşluklar vardı. O nesnelerin her biri bir *ter'angreal* idi ve hepsi birbirine uyumluydu, birlikte takılmak üzere yapılmışlardı, ama bir kadının neden aynı anda bu kadar çok *ter'angreal* bulundurmak isteyeceğini hayal edemiyordu Elayne. Aviendha, kaba geyik boynuzundan kabzasına altın tel sarılmış bir hançer buldu; çeliği kördü ve işaretlere bakarak hiçbir zaman keskin olmadığını anlamıştı. Hançeri parmaklarında evirdi çevirdi –elleri titremeye başladı–, ta ki Elayne hançeri onun elinden alıp sarnıç kapağının üzerindeki yığına ekleyene kadar. O zaman bile, Aviendha bir süre durdu ve dudakları kurumuş gibi yalanarak hançere bakmaya devam etti. Yüzükler, küpeler, kolyeler, bilezikler, kemer tokaları vardı ve çoğu gerçekten tuhaf desenlere sahipti. Biblolar, kuş, hayvan ve insan figürleri, kenarları keskin bir sürü bıçak, bronz ya da çelikten yarım düzine iri madalyon vardı, çoğuna tuhaf desenler işlenmişti ve tek bir tanesi Elayne'in anlayabildiği bir imge taşımıyordu. Metalden yapılmış gibi görünen, miğfer olamayacak kadar süslü ve ince bir çift şapka vardı ve Elayne'in adına ne diyeceğini bilemediği bir sürü nesne. Bilek kalınlığında, parlak kırmızı, pürüzsüz, yuvarlak bir çubuk, taştan yapılmış gibi görünmesine rağmen sertten çok sağlam, eline aldığında hafifçe ısınmadı, neredeyse kızdı! Ilıklık nasıl gerçek değilse, sıcaklık da gerçek değildi, ama yine de! Ya, iç içe geçmiş bir dizi sepet örgü topa ne demeliydi? Her hareket hafif, ezgili bir çınlama çıkarıyordu, her seferinde farklı bir ton ve Elayne içine ne kadar dikkatli bakarsa baksın, her zaman keşfedilecek bir top daha bulacağını hissediyordu. Camdan yapılmış, demirci yapbozuna benzeyen bir şey? Düşürdüğü zaman yeterince ağırdı ve sarnıç kapağının kenarını çentti. Her Aes Sedai'yi hayretler içinde bırakacak bir koleksiyon. Daha da önemlisi, iki *angreal* daha buldu. Elayne bunları dikkatle kenara, bir kol boyu uzağa koydu.

Biri tuhaf bir takıydı, dört düz zincir ile yüzüklere bağlanmış altın bir bilezik. Her parçasına, labirente benzeyen bir desen oyulmuştu. İkisi arasında daha güçlü olan buydu, hâlâ kesesinde

duran kaplumbağadan daha güçlü. Onun ya da Aviendha'nınkilerden daha küçük eller için yapılmıştı. Tuhaf bir şekilde, bileziğin minik bir kilidi vardı ve çıkarılabilmek üzere yapıldığı açık olan ince bir zincirden minik, silindir bir anahtar sarkıyordu. Diğer *angreal* eskilikten kararmış fildişinden yapılmış, oturan bir kadın şeklindeydi. Saçları öyle uzun ve gürdü ki, daha kalın bir pelerin bulunamazdı. Kaplumbağa kadar bile güçlü değildi, ama Elayne bu figürü çok cazip buldu. Kadın bir elini dizine dayamış, avucunu açmıştı ve başparmağı ile orta ve yüzük parmaklarını dokunduruyordu. Diğer elini kaldırmış, işaret ve orta parmaklarını dikmiş, diğerlerini bükmüştü. Figür yüce bir vakar havası taşıyordu, ama detaylı olarak işlenmiş yüzünde eğlenti ve sevinç vardı. Belki de belli bir kadın için yapılmıştı? Bir şekilde, çok kişisel geliyordu. Belki Efsaneler Çağı'nda bu tür şeyleri yapıyorlardı. Bazı *ter'angreal*'ler kocamandı, yerinden oynatmak için adamlar ve atlar, hatta Güç gerekiyordu, ama çoğu *angreal* insanın üzerinde taşıyabileceği kadar küçüktü; hepsi değil, ama çoğu.

Nynaeve uzun adımlarla yaklaştığında, iki sepetin daha kanvas örtülerini açıyorlardı. Atha'an Miere çiftlik binalarından birinden çıkmaya başladılar. Artık aksamıyorlardı. Merilille Renaile ile konuşuyordu ya da daha doğrusu, Rüzgârbulanlar konuşuyordu ve Merilille dinliyordu. Elayne orada neler olduğunu merak etti. İnce Gri eskisi kadar tatmin dolu görünmüyordu. Birbirlerine sokulmuş Kandaş grubu büyümüştü, ama Elayne bakarken üçü daha tereddütle çiftlik avlusuna girdi. İki tanesi zeytinliğin kıyısında durmuş, kararsızlıkla bakmaktaydı. Elayne zeytinliğin içinde bir yerde Birgitte'i hissedebiliyordu, eskisinden birazcık daha az sinirli gibiydi.

Nynaeve *ter'angreal* yığınına baktı ve örgüsünü çekiştirdi. Şapkasını bir yerlerde kaybetmişti. "Bu bekleyebilir," dedi, tiksinmiş gibi. "Zamanı geldi."

5
Kopan Fırtına

Ahırların üzerindeki dik yamaçlı tepenin zirvesine tırmanan dolambaçlı, çok kullanıldığı açık olan patikayı çıkarlarken güneş ufka kalan yolunu yarılamak üzereydi. Renaile'nin seçtiği nokta buydu. Elayne'in hava durumunu işleme konusunda, bir Deniz Halkı Rüzgârbulanından öğrendiklerine bakarak mantıklı geliyordu. Hemen yakınınızda olmayan herhangi bir şeyi değiştirmek için uzun mesafelerde çalışmanız gerekiyordu, yani *uzakları* görebilmeliydiniz. Bunu okyanusta yapmak, karada yapmaktan çok daha kolaydı. Bir dağın ya da tepenin zirvesinde değilseniz. Aynı zamanda, sağanak yağmurlardan, hortumlardan ve Işık bilir başka nelerden kaçınmak istiyorsanız, beceri sahibi biri gerekiyordu. Ne yaparsanız yapın, etkileri bir göle atılan taşın başlattığı dalgalar gibi yayılıyordu. Elayne'in, Çanak'ı kullanacak çembere önderlik etmek gibi bir arzusu yoktu.

Tepenin zirvesi engebesiz olmasa da, çalısız ve düzdü, elli adım uzunluğunda, elli adım genişliğinde, orada olması gereken herkesi, hatta orada olması gerekmeyenleri de alacak kadar geniş, kaba bir taşlık. Çiftliğin en az elli adım yükseğindeydiler. Çiftliklerden ve meralardan, ormanlardan ve zeytinliklerden oluşan muhteşem manzara kilometrelerce uzanıyordu. Yeşilin yüzlerce tonuna çok fazla kahverengi ve sarı karışmıştı ve yapmak için geldikleri şeye ne kadar ihtiyaç olduğunu haykırıyorlardı, ama yine de manzaranın güzelliği Elayne'i çok etkiledi. Havada hafif bir sis gibi asılı duran toza rağmen, çok *uzakları* görebiliyordu! Arazi, birkaç tepe dışında oldukça düzdü. Ebou Dar güneyde, görüş alanının hemen dışındaydı. Güç'e kucak açsa, birazcık zorlansa görebilecekmiş gibi hissediyordu. Birazcık çabayla Eldar Irmağı'nı görebilirdi kuşkusuz. Harika bir manzara. Ama herkes manzarayla ilgilenmiyordu.

“Bir saat boşa gitti,” diye homurdandı Nynaeve, yan yan, dik dik Reanne’e bakarak. Ve başka hemen herkese. Lan orada olmadığından, öfkesini salıvermek için bu fırsatı kullanıyordu sanki. “Neredeyse bir saat. Belki daha fazla. Tamamen boşa gitti. Alise yeterince becerikli, sanırım, ama Reanne’in orada kimlerin olduğunu *bileceğini* sanırsın! Işık! O aptal kadın bir daha yanımda bayılırsa!..” Elayne biraz daha dayanacağını umdu. Bir kere kopmasına izin verirse, ciddi bir fırtına olacakmış gibiydi.

Reanne neşeli, hevesli görünmeye çalışıyordu, ama elleri eteklerinin üzerinde asla kıpırdamadan duramıyor, durmadan kumaşı çekiştiriyor, düzeltiyordu. Kirstian kendi eteklerini kavramış terliyor, her an midesini boşaltabilirmiş gibi görünüyordu; herhangi biri ona baktığında ürperiyordu. Üçüncü Kandaş, Garenia, belirgin bir burnu ve geniş bir ağzı olan Saldaealı bir tüccardı. Kısa boylu, düz kalçalı bir kadındı ve diğer ikisinden daha güçlüydü. Nynaeve’den fazla büyük göstermiyordu. Solgun yüzü yağlı bir ıslaklıkla kaplıydı ve kara gözleri ne zaman bir Aes Sedai’ye takılsa irileşiyordu. Elayne yakında birinin gözlerinin *gerçekten* yuvalarından fırlayacağını düşündü. En azından Garenia inlemeyi bırakmıştı, tepeye tırmanana kadar inlemeyi hiç bırakmamıştı.

Yeterince güçlü bir çift daha vardı aslında –muhtemelen; Kandaşlar buna fazla önem vermiyordu– ama sonuncusu üç gün önce kendi yoluna gitmişti. Çiftlikte başka kimse yeterince güçlü değildi. İşte bu yüzden kızgındı Nynaeve. Sebeplerden biri. Diğeri, Garenia’nın çiftlikte ilk bayılanlardan biri olmasıydı. Kadın ayıltıldığı ilk iki seferde, gözleri Aes Sedailere takılır takılmaz yine bayılmıştı. Elbette, Nynaeve Nynaeve olduğundan, Alise’e kimlerin hâlâ çiftlikte olduğunu sormak gibi basit bir şey yapabileceğini itiraf edecek değildi. Hatta, kadın sormadan önce Alise’e ne aradığını söylemek gibi. Nynaeve kimsenin aşağıyı yukarıdan ayıracak kadar aklı olduğunu düşünmezdi. Kendisi dışında.

“Şimdiye dek işimiz bitmiş olurdu!” diye hırladı Nynaeve. “Bütün bunlardan!..” Taş düzlüğün doğu ucunda toplanmakta olan Deniz Halkı’na kaşlarını çatmamak için gösterdiği çabayla titriyordu neredeyse. Renaile hararetli jestler yaparak talimatlar veriyor gibiydi. Elayne o talimatları duymak için neler vermezdi.

Nynaeve’in dik bakışları Merilille, Careane ve Sareitha’yı da dahil ediyordu kuşkusuz. Sareitha ipeklere sarılı Çanak’ı hâlâ sıkı sıkı göğsüne bastırıyordu. Adeleas ve Vandene aşağıda kalmış, Ispan ile birlikte içeri kapanmışlardı. Üç Aes Sedai, onlarla doğrudan

konuşmadığı sürece Nynaeve'e dikkat etmeden kendi aralarında gevezelik ediyorlardı, ama zaman zaman Merilille'in bakışları Rüzgârbulanlara kayıyor, sonra kaçıyordu; dinginlik maskesi hafifçe bozuluyordu ve dilinin ucuyla dudaklarını yalıyordu.

Aşağıda, onlara Şifa vererek bir hata mı yapmıştı acaba? Merilille uluslar arasında anlaşma pazarlıkları yapmış, anlaşmazlıklara aracılık etmişti; Beyaz Kule'de ondan daha iyi olan pek az kişi vardı. Ama Elayne bir zamanlar, Domanlı bir tüccar, bir Deniz Halkı Yükustası ve bir Aes Sedai hakkında bir hikâye duyduğunu hatırlıyordu, bir tür fıkra. Aes Sedailerle ilgili çok fıkra anlatılmazdı; anlatmak pek güvenli olmazdı. Tüccar ve Yükustası kıyıda sıradan bir taş bulmuşlar ve onu kendi aralarında alıp satıyor, bir şekilde her seferinde kâr yapıyorlarmış. Sonra bir Aes Sedai gelmiş. Domanlı Aes Sedai'yi sıradan taşı, en son ödediği bedelin iki katına satın almaya ikna etmiş. Sonra Atha'an Miere Aes Sedai'yi *aynı* taşı, Domanlının söylediği fiyatın iki katına ondan satın almaya ikna etmiş. Yalnızca bir fıkraydı, ama insanların nelere inandığını gösteriyordu. Belki de yaşça büyük Aes Sedailer Deniz Halkı ile pazarlık ederken daha iyi iş *çıkaramazlardı.*

Aviendha zirveye ulaşır ulaşmaz doğrudan yamacın kıyısına gitti ve heykel gibi kıpırtısızca durup kuzeye bakmaya başladı. Bir an sonra Elayne onun manzarayı seyretmediğini fark etti; Aviendha bakakalmıştı. Elinde üç *angreal* varken eteklerini biraz zahmetle toparladı ve arkadaşına katıldı.

Yamaç on beş metrelik basamaklar halinde zeytinliklere doğru alçalıyordu. Gri kayalardan oluşan derin basamaklar, birkaç küçük, ölmek üzere çalı dışında boştu. İniş rahatsız edici değildi aslında, ama yere bir ağacın tepesinden bakmaya da benzemiyordu. Tuhaf bir şekilde, aşağı bakarken Elayne'in başı biraz döndü. Aviendha ayak parmaklarının hemen önünde bir yamaç olduğunun farkında değil gibiydi.

"Seni rahatsız eden bir şey mi var?" diye sordu Elayne sessizce.

Aviendha uzaklara bakmaya devam etti. "Seni hayal kırıklığına uğrattım," dedi sonunda. Sesi ifadesiz ve boştu. "Kapıyolu doğru düzgün oluşturamıyorum ve herkesin önünde seni utandırdım. Hizmetkârlardan birini Gölgedölü sandım ve aptaldan da beter davrandım. Atha'an Miere beni görmezden geliyor ve ben onların emri üzerine havlayan bir Aes Sedai köpeğiymişim gibi dik dik Aes Sedailere bakıyor. Gölgedekoşan'ı senin için konuşturabilirmişim gibi yaptım, ama yirmi sene mızrakla evli olmayan hiçbir *Far Dareis*

Mai tutsakları sorgulayamaz, hatta on sene geçmeden sorguyu izleyemez bile. Ben zayıf ve yumuşağım, Elayne. Seni daha fazla utandırmaya dayanamam. Seni bir daha hayal kırıklığına uğratırsam ölürüm."

Elayne'in ağzı kurudu. Aviendha söz veriyordu sanki. Aviendha'nın kolunu sıkı sıkı tutarak onu kenardan geriye çekti. Aieller Deniz Halkı'nın düşündüğü kadar tuhaf olabiliyorlardı. Aviendha'nın aşağı atlayacağını düşünmüyordu –gerçekten değil– ama riske girecek de değildi. En azından diğer kadın direnmeye çalışmadı.

Başka herkes kendi işine ya da birbirlerine dalmış gibiydi. Nynaeve iki eliyle örgüsünü sıkı sıkı kavramış, bağırmamak için gösterdiği çabayla yüzü neredeyse onlarınki kadar kararmış, Atha'an Miere ile konuşuyordu. Onlar ise horgörülü bir kibirle dinliyorlardı. Merilille ve Sareitha hâlâ Çanak'ı korumakla meşguldüler, ama Careane Kandaşlarla konuşmaya çalışıyor, pek başarılı olamıyordu. Huzursuzca gözlerini kırpıştırıyor ve dudaklarını yalıyor olsa da Reanne yanıt veriyordu, ama Kirstian titreyerek, sessizce duruyordu ve Garenia gözlerini sıkı sıkı yummuştu. Elayne yine de sesini alçak tuttu; bu onları ilgilendirmezdi.

"Kimseyi hayal kırıklığına uğratmadın, hele beni hiç, Aviendha. Yaptığın *hiçbir şey* beni utandırmadı ve hiçbir şey utandıramaz." Aviendha kuşkuyla gözlerini kırpıştırarak baktı ona. "Ve sen ancak bir taş kadar zayıf ve yumuşaksın." Bu, ettiği en tuhaf iltifat olmalıydı, ama Aviendha minnet duymuş gibi görünüyordu. "İddiaya girerim Deniz Halkı senden korkularından serseme dönmüşlerdir." Bir tuhaf iltifat daha; Aviendha'yı hafifçe gülümsetti ama. Elayne bir nefes aldı. "Ispan'a gelince..." Bunu düşünmek bile hoşuna gitmiyordu. "Ben de gerekeni yapabileceğimi sandım, ama düşünmek bile ellerimin terlemesine, midemin çalkalanmasına sebep oluyor. Denesem kusardım. Yani bu duyguyu paylaşıyoruz."

Aviendha Kızların, "Beni şaşırtıyorsun," anlamına gelen el işaretini yaptı; yasak olduğunu söylemesine rağmen bazılarını Elayne'e öğretiyordu. Görünüşe göre yakın-kardeş olan ve daha fazlası olmayı öğrenen kadınlar için kural değişiyordu. Yalnız, aslında değişmiyordu. Aviendha açıklamasının oldukça açık olduğunu düşünmüştü. "Yapamam demedim," dedi yüksek sesle, "yalnız, nasıl yapılacağını bilmiyorum. Denerken onu öldürürdüm büyük olasılıkla." Aniden öncekinden çok daha geniş, çok daha

sıcak bir gülümseme ile gülümsedi ve hafifçe Elayne'in yanağına dokundu. "İkimizin içinde de zayıflık var," diye fısıldadı, "ama yalnızca ikimiz bildiği sürece utanç getirmez."

"Evet," dedi Elayne zayıfça. *Nasıl* yapılacağını bilmiyormuş yalnızca! "Elbette getirmez." Bu kadında, bir âşığın sakladığından daha fazla sürpriz vardı. "Al," dedi, saçlarına sarınmış kadın biblosunu Aviendha'nın eline sıkıştırarak. "Bunu çemberde kullan." *Angreal*'i bırakmak kolay değildi. Onu kendisi kullanmayı düşünmüştü, ama gülümsese de gülümsemese de arkadaşının – yakın-kardeşinin– moralinin düzelmeye ihtiyacı vardı. Aviendha küçük, fildişi figürü elinde evirip çevirdi; Elayne onun bibloyu nasıl geri vereceğini düşündüğünü görebiliyordu. "Aviendha, mümkün olduğunca çok *saidar* çektiğinde nasıl bir his verdiğini biliyorsun, değil mi? Onun iki kat fazlasını tuttuğunu düşün. *Gerçekten* bir düşün. Bunu kullanmanı istiyorum. Lütfen?"

Belki Aieller duygularını yüzlerine fazla yansıtmıyorlardı, ama Aviendha'nın yeşil gözleri irileşti. Arayışlarını planlarken *angreal*'leri konuşmuşlardı, ama Aviendha bir *angreal* kullanmayı şimdiye dek hiç düşünmemişti muhtemelen. "İki kat fazlası," diye mırıldandı. "Onca Güç'ü tutmak. Hayal bile edemiyorum. Bu büyük bir armağan, Elayne." Elayne'in yanağına yine dokundu, parmak uçlarını bastırdı; bu Aieller için bir öpücüğe ya da kucaklaşmaya denkti.

Nynaeve Deniz Halkı'na her ne söylemişse, fazla uzun sürmemişti. Eteklerini öfkeyle savurarak, uzun adımlarla uzaklaştı onlardan. Elayne'e yaklaşarak Aviendha'ya ve uçurumun kenarına aynı şiddetle kaşlarını çattı. Normalde yüksekten hoşlanmadığını inkâr ederdi, ama diğer iki kadını uçurumla kendi arasında tuttu. "Seninle konuşmam gerek," diye mırıldandı, Elayne'i tepede biraz öteye götürerek. Kenardan da öteye. Burada kimse kulak misafiri olamazdı. Birkaç derin nefes çektikten sonra alçak bir sesle, Elayne'e bakmaktan kaçınarak konuşmaya başladı.

"Ben... ben aptal gibi davrandım. Hep o lanet adamın suçu! Gözümün önünde olmadığı zaman başka hiçbir şey düşünemiyorum. Gözümün önünde olduğunda hiç düşünemiyorum! Sen... aptal gibi davrandığımda sen bana söylemelisin. Sana güveniyorum, Elayne." Sesi hâlâ alçaktı, ama sızlanma gibi çıkmaya başlamıştı. "Bir erkek için aklımı yitirmeyi göze alamam, şimdi olmaz."

Elayne öyle büyük bir şok geçirmişti ki bir dakika için

konuşamadı. Nynaeve, aptal gibi davrandığını kabul ediyordu, ha? Güneşin yeşile mi döndüğüne bakacaktı neredeyse! "Lan'in suçu değil ve sen bunu biliyorsun, Nynaeve," dedi sonunda. Rand hakkındaki kendi anılarını bastırdı. Aynı şey değildi. Ve bu fırsat Işık'ın armağanıydı. Yarın Nynaeve'e aptallık ettiğini söylemeye kalksa, Nynaeve muhtemelen kulaklarını yumruklardı. "Kendine hâkim ol, Nynaeve. Hoppa bir kız gibi davranmayı bırak." Rand hakkındaki düşünceler kesinlikle farklıydı! *Elayne* onun için *bu* kadar sersem davranmıyordu! "Sen bir Aes Sedai'sin ve bize önderlik etmen gerekiyor. Önderlik et o zaman! Ve düşün!"

Nynaeve ellerini bel hizasında kavuşturdu ve başını eğdi. "Denerim," diye mırıldandı. "Gerçekten denerim. Ama nasıl olduğunu bilmiyorsun. Ben... özür dilerim."

Elayne neredeyse dilini yutacaktı. Her şeyin üzerine Nynaeve bir de *özür diliyordu!* Ve *utanıyordu!* Belki de hastaydı.

Uzun sürmedi, elbette. Nynaeve aniden *angreal*'e bakarak kaşlarını çattı ve boğazını temizledi. "Aviendha'ya bir tane verdin, değil mi?" dedi sertçe. "Eh, sanırım onun alması sorun değil. Deniz Halkı'na bir tane vermek yazık olacak. İddiaya girerim geri vermemek için ellerinden geleni yaparlar! Eh, bir denesinler bakalım. Benimki hangisi?"

Elayne içini çekerek bilezik ve yüzükleri verdi. Nynaeve takıyı sol eline takarak ve herkesin yerine geçmesini seslenerek uzun adımlarla uzaklaştı. Bazen Nynaeve'in önderlik etmesini Nynaeve'in zorbalık etmesinden ayırmak zor oluyordu. Ama *gerçekten* önderlik ettiği sürece sorun değildi.

Rüzgârlar Çanağı düzlüğün ortasında, sarmalandığı kumaşın ortasında duruyordu. Altmış santim çapında, iç yüzeyine yoğun, dönen bulutlar işlenmiş, sığ, ağır bir disk. Süslü bir parçaydı, ama ne yapabildiğini düşünürseniz sade kaçıyordu. Ne yapabildiğine dair besledikleri umutları düşünürseniz. Nynaeve sonunda *angreal*'i bileğinde bir tıkırtı ile kapatarak, Çanak'ın yanında yerini aldı. Zincirlerin rahatsız etmemesine şaşmış görünerek elini oynattı; onun eli için yapılmış gibi uymuştu. Üç Kandaş yerlerini almıştı bile, Kirstian ve Garenia Reanne'in arkasında büzülmüşlerdi ve eskisinden de çok korkmuş gibi görünüyorlardı. Rüzgârbulanlar hâlâ yirmi adım uzakta, Renaile'nin arkasında dizilmiş, duruyorlardı.

Elayne bölünmüş eteklerini kaldırarak Aviendha ile Çanak'ın yanında buluştu ve Deniz Halkı'nı kuşkuyla süzdü. Zorluk çıkarmayı

mı düşünüyorlardı? Çiftlikte, zincire katılacak kadar güçlü olabilecek kadınlar bulunduğundan ilk bahsedildiği andan itibaren bundan korkuyordu, Atha'an Miere hiyerarşiye, Beyaz Kule'yi bile utandıracak kadar bağlıydılar ve Garenia'nın varlığı Renaile din Galon Mavi Yıldız'ın, Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanının çembere katılmayacağı, katılmaması gerektiği anlamına geliyordu.

Renaile Çanak'ın çevresindeki kadınlara ararcasına kaşlarını çattı. Onları tartıyor, yeteneklerini değerIendiriyor gibiydi. "Talaan din Gelyn," diye bağırdı aniden, "yerini al!" Kırbaç şaklaması gibiydi! Nynaeve bile yerinde sıçradı.

Talaan yüreğine dokunarak yerlere kadar eğildi, sonra Çanak'ın başına koştu. O harekete geçer geçmez Renaile yine bağırdı. "Metarra din Junalle, yerini al!" Tombul, ama sağlam yapılı Metarra Talaan'ın peşinden seğirtti. İki çömez de Deniz Halkı'nın "tuz ismi" dediği şeyi kazanacak kadar yaşlı değildi.

Bir kez başladıktan sonra, Renaile isimleri çabuk çabuk söyledi, Rainyn ve diğer iki Rüzgârbulanı gönderdi. Hepsi hızlı hareket etti, ama çömezler kadar değil. Madalyonlarının sayısına bakılırsa, Naime ve Rysael Rainyn'den daha rütbeliydi, sessiz ve buyurgan havaları olan iki vakur kadın, ama dikkate değer ölçüde zayıf. Sonra Renaile bir yürek atımı kadar duraksadı, ama isimleri hızlı hızlı saydığı için yine de dikkat çekti. "Tebreille din Gelyn Güney Rüzgârı, yerini al! Caire din Gelyn Koşan Dalga, komutayı al!"

Elayne bir anlığına, Renaile kendi ismini söylemediği için rahatladı, ama ancak Renaile'nin duraksaması kadar sürdü. Tebreille ve Caire bir kez bakıştılar, Tebreille sert, Caire kendinden memnun görünüyordu, sonra Çanak'ın başına gittiler. Sekiz küpe ve üst üste binmiş bir sürü madalyon, ikisinin de bir Klan Dalgahanımı'nın Rüzgârbulanı olduğunu gösteriyordu. Onlardan daha yüksekte yalnızca Renaile vardı; tepedeki Deniz Halkı arasında yalnızca Dorile onların dengiydi. Sarı ipek brokarlar içindeki Caire biraz daha uzun boyluydu, Yeşil brokarlar içindeki Tebreille'in yüzü biraz daha sertti, ikisi de oldukça düzgün hatlı kadınlardı ve kardeş olduklarını anlamak için isimlerini bilmek gerekmiyordu. İkisinde de aynı iri, hemen hemen siyah gözler, aynı düz burunlar, aynı güçlü çeneler vardı. Caire sessizce sağında bir noktaya işaret etti; Tebreille de konuşmadı, kardeşinin gösterdiği yerde durmakta tereddüt de etmedi, ama yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Onunla birlikte, on üç kadın omuz omuza Çanak'ın çevresini almışlardı.

Caire'nin gözleri çakmak çakmaktı. Tebreille'inkiler ise kurşundan. Elayne'in aklına Lini'nin deyişlerinden biri geldi. *Bir kız kardeşin nefretinden daha keskin hançer yoktur.*

Caire Çanak'ın çevresinde duran, henüz çember olmamış kadın çemberine, bütün yüzleri aklına kazımaya çalışıyormuş gibi, dik dik baktı. Ya da belki nasıl kaş çattığını onların akıllarına kazımak için. Elayne kendine gelerek son *angreal*'i, küçük, kehribar kaplumbağayı çabucak Talaan'a aktardı ve nasıl kullanıldığını açıklamaya başladı. Açıklama basitti, ama bilmeden deneyen herhangi biri saatlerce uğraşmak zorunda kalabilirdi. Beş kelime edemedi.

"Sessizlik!" diye kükredi Caire. Dövmeli yumruklarını kalçalarına dayarken, çıplak ayaklarını açarak dururken, savaş giden bir gemiye ait görünüyordu. "İznim olmadan kimse yerinde konuşmayacak. Talaan, gemine döndüğünde hemen kendini raporla." Caire'nin ses tonunda, kendi kızıyla konuştuğunu ifade eden hiçbir şey yoktu. Talaan yüreğine dokunarak yerlere kadar eğildi ve duyulmaz bir şey mırıldandı. Caire horgörüyle hıhladı –ve Elayne'e, ona da kendini birilerine raporlamasını emredebilmeyi dilermiş gibi, öfkeyle baktı–, sonra tepenin eteklerinden duyulabilecek bir sesle devam etti. "Bugün, atalarımızın çılgına dönmüş rüzgâr ve dalgayla savaştığı Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana yapılmamış bir şey yapacağız. Rüzgârlar Çanağı ve Işık'ın merhameti sayesinde onlar hayatta kaldılar. Bugün, iki bin seneden fazla zaman önce kaybettiğimiz ve artık bize geri dönen Rüzgârlar Çanağı'nı kullanacağız. Kadim irfanı çalıştım, ataanalarımızın denizi ve Rüzgâr Örme'yi ilk öğrendiği, tuzun kanımıza girdiği günlerden kalan kayıtları inceledim. Rüzgârlar Çanağı hakkında bilinenleri herkesten iyi biliyorum." Gözleri kız kardeşine döndü, Tebreille onun tatmin dolu bakışlarını görmezden geldi. Bu Caire'yi daha da fazla tatmin etmiş gibiydi. "Işık'ı memnun edecekse, Aes Sedailerin yapamadığını bugün ben yapacağım. Buradaki her kadının, son ana kadar yerinde kalmasını bekliyorum. Başarısızlığı kabul etmeyeceğim."

Atha'an Miere'in kalanı bu söylevi beklenen, gereken bir şeymiş gibi kabullenmişti, ama Kandaşlar Caire'ye hayretler içinde, ağızları bir karış açık bakakaldılar. Elayne'e göre, söylevi tarif etmek için gösterişli sözcüğü yetmiyordu; açıktı ki Caire Işık'ın memnun *olacağını* düşünüyordu ve olmazsa *kendisi* memnun olmayacaktı! Nynaeve gözlerini yuvarladı ve ağzını açtı. Caire onu engelledi.

"Nynaeve," diye bildirdi Rüzgârbulan yüksek sesle, "zincir

kurmadaki becerini göstereceksin. İşini yap kadın ve çabuk ol!"

Karşılık olarak Nynaeve gözlerini sıkı sıkı yumdu. Dudakları... kıvranıyordu. Damarlarından birini çatlatacak gibi görünüyordu. "Konuşmama *izin* verildiğini varsayıyorum!" diye mırıldandı. Neyse ki çemberin uzak ucundaki Caire'nin duyamayacağı kadar alçak sesle konuşmuştu. Gözlerini açtı ve ifadesinin geri kalanına eklendiğinde oldukça korkunç kaçan bir gülümseme takındı. Ekşi bir mide ve pek çok başka şikâyetin bir araya getirilmiş hali gibi.

"Yapılacak ilk şey Gerçek Kaynak'a kucak açmaktır, Caire." Aniden *saidar*'ın parıltısı Nynaeve'in çevresini sardı; Elayne'in hissedebildiği kadarıyla, elindeki *angreal*'i kullanmaya başlamıştı bile. "Bunu yapmayı bildiğinizi varsayıyorum, elbette." Caire'nin ağzının aniden gerilmesini görmezden gelerek devam etti. "Elayne *göstermeme* yardım edecek. *İzin* verirsen?"

"Kendimi Kaynak'a açmaya hazırlanıyorum," diye araya girdi Elayne, Caire patlamaya fırsat bulamadan, "ama kucaklamıyorum." Kendini açtı ve henüz görecek bir şey olmasa da, Rüzgârbulanlar ona bakarak öne eğildiler. Kirstian ve Garenia bile korkularını unutup ilgi gösterdiler. "Ben bu noktadayken, gerisi Nynaeve'e kalmış."

"Şimdi ben ona uzanacağım..." Nynaeve Talaan'a bakarak duraksadı. Elayne Talaan'a bir şey anlatma fırsatı bulamamıştı. "*Angreal* kullanmaya çok benziyor," dedi Nynaeve, ince çömeze hitaben. Caire hırladı ve Talaan Nynaeve'i başı eğik olarak izlemeye çalıştı. "Kendini Kaynak'a *angreal aracılığıyla* açıyorsun, ben de kendimi Kaynak'a Elayne aracılığıyla açacağım. Aynı anda hem *angreal*'i, hem Kaynak'ı kucaklamak istiyormuşsun gibi. Aslında zor değil. İzlersen göreceksin. Seni çembere dahil etme zamanı geldiğinde, kucak açmanın kıyısına bekle. Böylece, ben senin aracılığın ile kucakladığım zaman, *angreal* aracılığı ile de kucaklamış olurum."

Yoğunlaşmış olsa da olmasa da, Elayne'in alnı boncuk boncuk terlemeye başlamıştı. Ama sıcakla bir ilgisi yoktu. Gerçek Kaynak çağırıyordu, zonkluyordu ve Elayne de onunla zonkluyordu. Talep ediyordu. Güç'e dokunmaktan kıl payı uzakta bekledikçe, arzu, ihtiyaç daha da fena büyüyordu. Beklerken, hafifçe titremeye başladı. Vandene ne kadar uzun süre yönlendirirsen, beklentinin o kadar artacağını söylemişti.

"Aviendha'yı izle," dedi Nynaeve Talaan'a. "O biliyor..." Elayne'in yüzünü gördü ve telaşla bitirdi. "İzle!"

Angreal kullanmakla aynı şey değildi tam olarak, ama yakındı. Telaşla yapılacak şey de değildi; Nynaeve'in dokunuşu, en iyi zamanlarda bile yumuşak değildi. Elayne sarsılıyormuş gibi hissetti; fiziksel olarak hiçbir şey olmuyordu, ama kafasının içinde hoplayıp zıplıyor, tepeden aşağı yuvarlanıyordu sanki. Daha da kötüsü, *saidar*'a kucak açmaya, acı verici bir yavaşlıkla götürülüyordu. Bir yürek atımından kısa sürüyordu, ama saatler, günler alıyormuş gibi geliyordu. İçinden ulumak geçiyordu, ama nefes alamıyordu. Aniden, tıpkı patlayan bir baraj gibi, Tek Güç, bir coşku, mutluluk, yaşam seli halinde içinden aktı ve öyle ezici bir zevk ve rahatlama ile inledi ki bacakları titremeye başladı. Nefes nefese kalmaktan kendini zar zor alıkoyabiliyordu. Sallanarak, dik durmaya çalışarak, dik dik Nynaeve'e baktı ve Nynaeve özür dilercesine omuzlarını silkti. Bir günde iki kez! Güneş gerçekten *yeşeriyor* olmalıydı.

"Şimdi kendi içimden geçene ek olarak onun içinden geçen *saidar*'ı da kontrol edebiliyorum," diye devam etti Nynaeve, Elayne ile göz göze gelmemeye özen göstererek, "ve ben onu salıverene kadar böyle sürecek. Çemberi her kim idare ediyorsa," Caire'ye bir bakış fırlattı ve burnunu çekti, "fazla çekmenize sebep olacağından korkmayın. Bu gerçekten de *angreal* kullanmaya benziyor. *Angreal* aşırı Güç çekmeye karşı koruyor sizi. Aynı şekilde, bir çembere dahilken de aşırı Güç çekemezsiniz. Aslında, çembere dahilken tek başına yapabileceğiniz kadar bile..."

"Bu tehlikeli!" diye araya girdi Renaile, Caire ile Tebreille'i kabaca omuzlayarak. Kaşlarını çatarak Nynaeve'i, Elayne'i ve çembere katılmamış Aes Sedaileri süzdü. "Bir kadının diğerini ele geçirebileceğini, onu tutsak edebileceğini ve kullanabileceğini mi söylüyorsunuz? Siz Aes Sedailer bunu ne zamandan beri biliyorsunuz? Sizi uyarıyorum, eğer onu içimizden birine karşı kullanmaya..." Sözünün kesilme sırası ona gelmişti.

"O şekilde işlemiyor, Renaile." Sareitha Garenia'ya dokundu, o ve Kirstian yer açmak için çekildiler. Genç Kahverengi kararsızca Nynaeve'e baktı, sonra ellerini kavuşturdu ve bir sınıfa hitap edermiş gibi, ders verircesine konuşmaya başladı. Söylevle birlikte hâkimiyet de geldi; belki de o sırada Renaile'yi öğrenci olarak görüyordu. "Kule Trolloc Savaşları'ndan önce, uzun seneler boyunca inceledi bunu. O çalışmalardan kalan, Kule Kütüphanesi'ndeki her sayfayı okudum. Sonunda, bir kadının istemediği sürece zincire katılmaya zorlanamayacağı sonucuna varılmış. Yapılamıyor, o kadar; hiçbir şey olmuyor. Gönüllü teslimiyet şart, tıpkı *saidar*'a

kucak açarken olduğu gibi." Sesi oldukça emin çıkıyordu, ama yine de Renaile kaşlarını çattı; yalan söylemeye karşı ettikleri yeminden Aes Sedailerin nasıl kaçınabildiğini çok kişi biliyordu.

"Peki neden incelemişler?" diye sordu Renaile. "Neden Beyaz Kule böyle bir şeyle ilgilenmiş? Belki siz Aes Sedailer hâlâ inceliyorsunuzdur, ha?"

"Bu saçma." Sareitha çileden çıkmış gibiydi. "Bilmen gerekiyorsa, onları bu konuya çeken erkeklerin yönlendirebiliyor olması sorunuymuş. O sırada Dünyanın Kırılışı bazıları için canlı bir anıymış. Çok Aes Sedai'nin hatırladığını sanmıyorum –Trolloc Savaşları'ndan bu yana gerekli derslerden değil– ama erkekler de çembere dahil edilebiliyor ve sen uyurken bile çember kırılmadığından... Eh, avantajları görüyorsundur. Ne yazık ki kesinlikle başarısız olmuş. Bizim için daha da önemlisi, bir kez daha söylüyorum, bir kadını çembere zorla dahil etmek imkânsız. Kuşku ediyorsan kendin dene. Göreceksin."

Renaile sonuncusunu kabul ederek başını salladı; bir Aes Sedai gerçeği basitçe ifade ettiği zaman, yapacak başka pek az şey kalırdı. Ama Elayne emin değildi, Bu zamana *kalmayan* sayfalarda ne vardı? Bir noktada Sareitha'nın ifadesinin hafifçe değiştiğini fark etmişti. Soracak soruları vardı. Daha sonra, işitecek daha az kulak varken.

Renaile ve Sareitha çekildiği zaman Nynaeve bölünmüş eteklerini silkeleyerek düzeltti. Sözünün kesilmesine sinirlendiği açıktı. Sonra ağzını yine açtı.

"Göstermeye devam et, Nynaeve," diye emretti Caire sertçe. Esmer yüzü donmuş bir gölet kadar pürüzsüz olabilirdi, ama o da memnun değildi.

Nynaeve ağzı bir an sessizce oynadı ve sonunda konuşmayı başardığında, bir başkasının araya girmesinden korkar gibi, hızla anlattı.

Dersin bir sonraki kısmı çemberin kontrolünü aktarmakla ilgiliydi. Bunun da gönüllü yapılması gerekiyordu ve Nynaeve'e doğru uzanırken, Elayne içinden akan Güç'ün kontrolünün ona geçtiğini anlatan küçük değişimi hissedene kadar nefesini tuttu. Nynaeve'in içinden geçeni de, elbette. İşe yarayacağından emin olamamıştı. Nynaeve, incelikle olmasa bile, kolaylıkla çember kurabiliyordu, ama rehberliği aktarmak da bir tür teslimiyet gerektiriyordu; tıpkı *saidar*'a teslim olmak konusunda olduğu gibi, kontrolü teslim etmek ya da çembere dahil olmak konusunda da *epey* güçlük çekiyordu Nynaeve. İşte bu yüzden, o andan sonra

rehberliği Elayne sürdürdü. Sonra Caire'ye aktarılması gerekecekti ve Nynaeve iki kez aktarmayı başaramayabilirdi. O özürler onun için daha kolay olmalıydı.

Sonra Elayne Aviendha ile zincir kurdu, ki Talaan *angreal* kullanarak nasıl yapıldığını görebilsin ve mükemmel gitti; Aviendha zeki bir öğrenciydi, çabucak katılabiliyordu. Talaan'ın da zeki olduğu ortaya çıktı, *angreal* destekli akışını rahatça ekledi. Elayne teker teker herkesi dahil etti ve içinden geçen Güç ırmağı ile titreyecekti neredeyse. Henüz kimse kendi sınırını zorlayacak kadar çekmiyordu, ama *angreal*'ler de katıldığından, yine de derin bir akıntıydı. Katılan her *saidar* kolu ile, Elayne'in farkındalığı daha da artıyordu. Rüzgârbulanların boyunlarına astıkları dantelsi, altın kutulardaki ağır kokuları ayrı ayrı alabiliyordu. Herkesin kıyafetindeki kıvrımları ve kırışıkları, burnunu kumaşa bastırmış gibi, hatta daha açık seçik görebiliyordu. Havanın saçlarındaki, derisindeki her kıpırtısını, Güç olmadan asla fark etmeyeceği okşayışını hissedebiliyordu.

Farkındalığı bundan ibaret değildi, elbette. Zincir, Muhafız bağına çok benziyordu, aynı ölçüde yoğun, bir şekilde daha mahremdi. Nynaeve'in sağ topuğunda, tepeye tırmanırken oluşan minik bir su kabarcığı bulunduğunu biliyordu; Nynaeve her zaman iyi, sağlam ayakkabılardan bahsederdi, ama bol işlemeli terliklere karşı zayıflığı vardı. Nynaeve kaşlarını çatmış, kollarını kavuşturmuş Caire'ye bakıyor, *angreal*'i taktığı parmakları sağ omzunun üzerinden öne çektiği örgüsünün üzerinde kıpırdıyordu. Yüzündeki her hat yerli yerindeydi, ama içten içe duyguları fırtına gibi çalkalanıyordu. Korku, endişe, beklenti, sinir, ihtiyat ve sabırsızlık birdirbir oynuyordu ve hepsinin içinden geçen, zaman zaman kalanları alt eden sıcaklık dalgaları vardı; alev almak üzere gibi duran sıcak dalgalar. Nynaeve o sonuncuları, sıcak dalgaları çabucak bastırıyordu, ama her seferinde geri geliyorlardı. Elayne onları tanıyacakmış gibi hissediyordu, ama göz ucu ile gördüğünüz, başınızı çevirdiğinizde kaybolan şeyler gibiydi.

Şaşırtıcı, ama Aviendha da korkuyordu, ama onun korkusu küçük ve sıkı sıkı kontrol altındaydı. Kararlılık duygusu onu tamamen bastırıyordu. Gözle görülür bir biçimde titreyen Garenia ve Kirstian saf dehşet doluydu, duyguları öyle güçlüydü ki Kaynak'a kucak açmaya başlamaları şaşırtıcıydı. Eteğini sıvazlayıp durmasına rağmen, Reanne taşarcasına hevesle doluydu. Atha'an Miere'e gelince... Tebreille bile ihtiyatlı bir tetiktelik yayıyordu ve odağın

herkesi izleyen, sabırsız, buyurgan Caire olduğunu bilmek için Metarra'nın ve Rainyn'in oraya kayıp kaçan gözlerini görmeye gerek yoktu.

Elayne, Caire'yi en sona bıraktı ve kadını çembere dahil etmek için dört deneme –dört!– yapmak zorunda kalması sürpriz değildi aslında. Teslim olmak konusunda Caire Nynaeve'den daha iyi değildi. Elayne kadının rütbeye değil yeteneğine göre seçildiğini çılgınca ümit ediyordu.

"Şimdi çemberi sana aktaracağım," dedi Rüzgârbulan'a, sonunda işi bittiğinde. "Eğer hatırlıyorsan, Nynaeve..." Teslim olduğu zaman çemberin rehberliği ondan koparıldığında, sözler bir anlığına boğazında dondu. Ani bir rüzgâr tüm giysilerini parçalamış ya da kemiklerini vücudundan koparmış gibi bir histi. Öfkeyle nefes verdi ve tükürmeye çok yakın bir ses çıkmışsa da, eh, olsundu.

"Güzel," dedi Caire, ellerini birbirine sürterek. "Güzel." Dikkatini Çanak'a odaklamıştı, başını bir o yana, bir bu yana eğerek inceliyordu onu. Eh, belki de dikkatinin tamamı değil. Reanne oturacak oldu ve Caire başını kaldırmadan terslendi, "Yerinde kal, kadın! Balık tutmuyoruz burada! Hareket etmen söylenene kadar yerinde kal!"

Şaşıran Reanne kendi kendine mırıldanarak hemen ayağa fırladı, ama Caire'nin hiç umurunda olmadı. Rüzgârbulan'ın gözleri düz, kristal şekilde kaldı. Elayne içinde, bir dağı yerinden oynatmaya yetecek kadar büyük bir kararlılık hissetti. Ve bir şey daha, minik, hemen ezilen bir şey. Kararsızlık. Kararsızlık? Bütün bunlardan sonra, kadın ne yapacağını gerçekten bilmiyorsa...

O anda Caire derin derin çekti. Tutabileceği kadar *saidar* Elayne'in içinden sel gibi aktı; eksiksiz bir ışık halkası belirdi, çemberdeki kadınları birleştirdi. *Angreal* kullananlarda daha parlaktı, ama hiçbir yerde solgun değildi. Caire yönlendirirken Elayne dikkatle izledi. Caire Beş Güç'le karmaşık bir örgü kurdu, oluşturduğu dört uçlu yıldızı, Elayne'in kusursuz olduğunu düşündüğü bir şekilde Çanak'ın üzerine serdi. Yıldız Çanak'a dokundu ve Elayne inledi. Bir seferinde, Çanak'a ince bir Güç ipliği akıtmıştı –*Tel'aran'rhiod*'da elbette ve Çanak'ın yansımasına, kendisine değil, ama yine de tehlikeli bir şeydi yaptığı– ve o berrak kristal açık maviye dönüşmüş, içindeki bulut oymaları hareket etmişti. Şimdi, Rüzgârlar Çanağı *gerçekten* maviydi, bir yaz göğünün parlak mavisinden ve üzerinde yumak yumak beyaz bulutlar kabarıyordu.

Dört uçlu yıldız beş uçlu oldu, örgünün yapısı hafifçe değişti ve Çanak büyük dalgaların kabardığı yeşil bir denize dönüştü. Yıldızın beş ucu altı oldu ve farklı, daha koyu, belki kış mavisi bir gökyüzü oldu ve bu sefer yağmur ya da karla ağır mor bulutlar görüldü. Yedi uçlu yıldızda ve gri yeşil bir deniz fırtınada çalkalandı. Sekiz uçluda gök. Dokuzda deniz. Ve aniden Elayne Çanak'ın kendisinin *saidar* çektiğini hissetti, çemberin hep beraber başarabileceğinden çok daha büyük, çılgın bir sel akıyordu.

Çanak'ın içindeki değişimler durmadan sürüyor, deniz gökyüzüne, dalgalar buluta dönüşüyordu, ama o düz, kristal diskten kıvranan, birbirine geçmiş Ateş, Hava, Su, Toprak ve Ruh'tan bir *saidar* sütunu fırladı, kalınlığı Çanak'ın genişliği kadar olan, girift dantel gibi bir sütun; sütun gökyüzüne yükseldi, yükseldi, ucu gözden kayboldu. Yüzünden terler akan Caire örgüsüne devam etti; yalnızca Çanak'taki imgeleri incelerken gözlerine dolan tuzlu damlaları gidermek için duruyor, sonra yeni bir örgüye başlıyordu. Kalın sütunu oluşturan örgünün deseni her seferinde değişiyor, Caire'nin ördüklerini incelikle yankılıyordu.

Bu çemberin akışlarını odaklamayı istememesinin iyi bir şey olduğunu fark etti Elayne; kadının yaptığı şey için, kendisinin yaptığından çok daha uzun *seneler* çalışmak gerekiyordu. Çok çok uzun seneler. Aniden bir şey daha fark etti. O, her daim değişen *saidar* danteli bir başka şeyin çevresinde bükülmüştü, sütunu sağlamlaştıran, görünmez bir şeyin çevresinde. Elayne sertçe yutkundu. Çanak *saidar*'a ek olarak *saidin* de çekiyordu.

Bunu başka kimsenin anlamamış olduğuna dair umudu, diğer kadınlara baktığı zaman silindi. Yarısı, Karanlık Varlık için sakladıkları tiksinti ile bakakalmıştı. Kafasının içinde paylaştığı duyguların içinde korku güçlendi. Bazıları Garenia ve Kirstian'ın hissettiklerine yaklaşıyordu ve o ikisinin bayılmamış olmasına şaşmamak gerekirdi. Aniden aşırı ifadesiz hale gelen yüzüne rağmen, Nynaeve kusmak üzereydi. Aviendha'nın yüzü de aynı ölçüde sakin görünüyordu, ama o minik korku titreşiyor, zonkluyor, büyümeye çalışıyordu.

Caire'den yalnızca, yüzü kadar çeliksi, sert bir kararlılık geliyordu. Hiçbir şey Caire'nin yoluna çıkamazdı, örgüsüne karışan Gölge tarafından lekelenmiş *saidin*'in varlığı hiç. Onu hiçbir şey durduramazdı. O akışlarını işlemeye devam etti ve aniden sütunun görünmez olan tepesinden örümcek ağı gibi *saidar* çiçeklendi, tıpkı bir tekerleğin düzensiz çubukları gibi, güneye doğru uzanan elle

tutulur bir yelpazeye benziyordu, kuzeye ve güneybatıya uzanan daha seyrek yelpazeler vardı, diğer yönlere birer dantelsi çubuk uzanmıştı. Büyüdükçe değiştiler, bir andan diğerine asla aynı kalmıyorlardı, gökyüzünde gittikçe uzağa yayıldılar, desenin kenarları görüş alanından çıktı. Orada yalnızca *saidar* yoktu, Elayne bundan emindi; bazı yerlerde o ağ takılıyor, onun göremediği bir şeyin çevresinden dolanıyordu. Caire örmeye devam etti ve *saidar* ile *saidin*'den sütun onun dileği üzerine dans etmeye başladı, örümcek ağı değişti, gökyüzünde dönen yamuk bir kaleydoskop gibi aktı, uzaklarda kayboldu ve döndü, döndü, döndü.

Caire hiçbir uyarı vermeden sırtını dikleştirdi, yumruğunu beline bastırdı ve Kaynak'ı tamamen salıverdi. Sütun ve örümcek ağı buharlaştı ve Caire nefes nefese, oturmaktan çok çöküverdi. Çanak berraklaştı, ama kenarlarında minik *saidar* parçaları çakmaya, çıtırdamaya devam etti. "Bitti, Işık izin verirse," dedi yorgun yorgun.

Elayne zar zor duymuştu. Bir çember bu şekilde sona *erdirilmezdi.* Caire bu şekilde salıverdiğinde, Güç her kadında aynı anda kaybolmuştu. Elayne'in gözleri irileşmişti. Bir an dünyadaki en yüksek kulenin üzerinde duruyordu ve bir sonrakinde kule yerinde yoktu! Yalnızca bir an sürmüştü, ama hiç hoş olmamıştı. Aracılıktan başka bir şey yapmış olsa hissedeceği kadar olmasa da, yorgun hissediyordu, ama yine de en çok hissettiği, bir kayıp duygusuydu. *Saidar*'ı salıvermek yeterince kötüydü; onun kayboluvermesi düşünülmez bir şeydi.

Diğerleri ondan çok daha kötü durumdaydı. Çemberi birbirine bağlayan parıltı söndüğünde, Nynaeve bacakları erimiş gibi durduğu yere çöküverdi, bileziği ve yüzükleri okşayarak, nefes nefese, onları izleyerek oturdu, kaldı. Yüzünden ter akıyordu. "İçindeki tüm unu akıtmış bir elek gibi hissediyorum," diye mırıldandı. Hiçbir şey yapmasanız bile, bir *angreal* kullanmış olsanız bile, o kadar Güç taşımanın bedeli vardı.

Talaan rüzgâra tutulmuş bir saz gibi sallanırken annesine gizli bakışlar fırlattı. Oturmaya korktuğu açıktı. Aviendha dimdik duruyordu. Yüzündeki sabit ifade, irade gücünün her şeyden önemli olduğunu söylüyordu. Ama hafifçe gülümsedi ve Kızların el konuşması ile bir jest yaptı –bedeline değdi–, sonra hemen arkasından bir tane daha –fazla fazla. Bedeline fazla fazla değdi. *Angreal* kullananlar kadar olmasa da, herkes yorgun görünüyordu. Rüzgârlar Çanağı sonunda sakinleşmiş, berrak kristalden geniş bir

çanağa dönüşmüştü, ama şimdi yüksek dalgalarla süslüydü. Ama içinde hâlâ *saidar* var gibiydi, kimsenin kullanmadığı, görünmez, ama örgünün sonunda Çanak'ın kenarında oynaşanlar gibi, belli belirsiz hissedilen *saidar* çakmaları.

Nynaeve başını kaldırıp bulutsuz gökyüzüne öfkeyle baktı, sonra bakışlarını Caire'ye indirdi. "Bütün bunlar ne içindi? Bir şey yaptık mı, yapmadık mı?" Tepede bir nefes esinti vardı ve mutfak kadar sıcaktı.

Rüzgârbulan zorla ayağa kalktı. "Rüzgâr Örme'nin bir kayığın dümen yekesini çevirmek gibi olduğunu mu sanıyorsun?" diye sordu horgörüyle. "Dünya kadar büyük bir direği olan kocaman bir geminin dümenini çevirdim biraz önce! Dönmesi için, dönmesi gerektiğini *anlaması* için zamana ihtiyaç var. Dönmek *zorunda* olduğunu anlaması için. Ama döndüğü zaman, Fırtınaların Babası bile yoluna çıkamayacak. Başardım Aes Sedai ve Rüzgârlar Çanağı bizimdir!"

Renaile çembere girdi ve Çanak'ın yanında diz çöktü. Dikkatle onu beyaz ipek örtüsüne sarmaya başladı. "Bunu Gemiler Hanımı'na götüreceğim," dedi Nynaeve'e. "Pazarlıkta üzerimize düşeni yaptık. Şimdi, siz Aes Sedailer kendi üzerinize düşeni yapmalısınız." Merililleden gırtlağından bir ses çıkardı, ama Elayne ona baktığında, Gri Aes Sedai bir kendine hâkimiyet timsali gibiydi.

"Belki siz üzerinize düşeni yaptınız gerçekten," dedi Nynaeve, sallanarak doğrulurken. "Belki. Bu sizin... *gemi*... döndüğü zaman göreceğiz. Eğer dönerse!" Renaile Çanak'ın üzerinden sert sert baktı ona, ama Nynaeve onu görmezden geldi. "Tuhaf," diye mırıldandı, şakağını ovalayarak. Bilezik ve yüzükler saçına takıldı ve Nynaeve yüzünü buruşturdu. "*Saidar*'ın yankısını hissedebiliyorum sanki. Bu şey yüzünden olmalı."

"Hayır," dedi Elayne yavaşça. "Ben de hissedebiliyorum." Havadaki zar zor algılanabilen çıtırtılar değildi, tam olarak yankı değildi. Daha çok bir yankının gölgesi gibiydi, öyle hafifti ki birinin uzaktan *saidar* kullanarak... Döndü. Güney ufkunda şimşek çaktı, akşam göğünde düzinelerce parlak, gümüş mavi şimşek aktı. Ebou Dar'ın çok yakınında.

"Yağmur fırtınası mı?" dedi Sareitha hevesle. "Hava kendini şimdiden düzeltmeye başlamış olmalı." Ama şimşeğin çatallanıp düştüğü yerde bile, gökyüzünde bulut yoktu. Sareitha *saidar*'ın uzakta kullanıldığını hissedecek kadar güçlü değildi.

Elayne ürperdi. *Kendisi* de yeterince güçlü değildi. Biri bu tepede

kullandıkları miktarda *saidar* kullanmıyorsa. Aynı anda yönlendiren elli, hatta yüz Aes Sedai gibi. Ya da... "Terkedilmişlerden biri olmasın," diye mırıldandı biri. Arkasında biri inledi.

"Bir tanesi başaramaz bunu," diye onayladı Nynaeve sessizce. "Belki bizim onları hissettiğimiz gibi onlar bizi hissedemedi. Belki, ama hepsi birden kör olmamışsa görmüş olmaları gerek. Işık şansımızı kavursun!" Sessiz ya da değil, heyecanlıydı; bu tür laflar kullandığı için Elayne'i sık sık paylamıştı. "Andor'a gidecek herkesi yanına al, Elayne. Ben... seninle orada buluşuruz. Mat şehirde. Onun yanına dönmem gerek. Kavrulası oğlan; o benim için gelmişti, benim de ona gitmem gerek."

Elayne kollarını kendine doladı ve derin bir nefes aldı. Kraliçe Tylin'i Işık'ın merhametine bırakmıştı; mümkünse Tylin hayatta kalırdı. Ama Mat Cauthon, Elayne'in çok tuhaf, çok öğretici kulu; onun en inanılmaz kurtarıcısı. Mat onun için de gelmişti ve daha fazlasını önermişti. Ve Thom Merrilin; bazen babası olduğu ortaya çıksın diye dua ettiği sevgili Thom ve bu annesini ne yapacaksa Işık kavursundu. Ve oğlan Olver ve Chel Vanin ve... Bir kraliçe gibi düşünebilmesi gerekiyordu. *Gül Tacı bir dağdan ağırdır,* demişti annesi ona, *ve görev seni ağlatır, ama ne yapılması gerekiyorsa tahammül etmeli ve yapmalısın.*

"Hayır," dedi, sonra daha büyük kararlılıkla, "hayır. Kendine bir bak, Nynaeve; ayakta zor duruyorsun. Hepimiz gitsek bile ne yapabiliriz ki? Orada kaç Terkedilmiş var? Ölürüz, hatta daha kötüsü olur ve hiçbir faydası olmaz. Terkedilmişlerin Mat ya da diğerlerine bakmak için sebebi yok. Onlar bizim peşimizde."

Nynaeve ağzı açık bakakaldı ona, yüzünden ter akan, bacakları titreyen inatçı Nynaeve. Harika, cesur, aptal Nynaeve. "Onu bırakmamı mı söylüyorsun, Elayne? Aviendha, konuş onunla. Ona her zaman dırdırlanıp durduğun şerefi anlat!"

Aviendha duraksadı, sonra başını iki yana salladı. Nynaeve kadar terlemişti ve hareketlerine bakarak, onun kadar yorgundu. "Umutsuz savaşılacak zamanlar vardır, Nynaeve, ama Elayne haklı. Gölgeruhlular Mat Cauthon'u aramıyor; onlar bizim ve Çanak'ın peşinde. Mat Cauthon çoktan şehirden ayrılmış olabilir. Gidersek, onlara başardığımız şeyi yok edecek şeyi teslim etme riskine girmiş oluruz. Çanak'ı nereye gönderirsek gönderelim, onu kiminle, nereye gönderdiğimizi söylettirebilirler bize."

Nynaeve'in yüzü acıyla buruştu. Elayne uzanıp kolunu ona doladı.

“Gölgedölü!” diye çığlık attı biri ve aniden tepedeki bütün kadınlar *saidar*’a sarındı. Merilille’in, Careane’in ve Sareitha’nın ellerinden, becerebildiklerince hızla, ateş topları fırladı. Alevlerle sarılmış dev, kanatlı bir şekil yağlı, siyah bir duman saçarak gökyüzünden yuvarlandı ve yamacın hemen ötesine düştü.

“Bir tane daha!” diye bağırdı Kirstian işaret ederek. İkinci bir kanatlı yaratık dalarak tepeden uzaklaşıyordu. Vücudu at kadar iriydi ve kemikli kanatları otuz adımdan genişti. Uzun boynunu önünde uzatmış, daha da uzun kuyruğu arkada savruluyordu. Sırtında iki şekil büzülmüştü. Yaratığın peşinden bir ateş fırtınası fırladı, en hızlıları, örgülerine fırlatma jestleri eklemeyen Aviendha’dan ve Deniz Halkı’ndan geliyordu. Ateş yağmuru öyle yoğundu ki Ateş havadan çıkıyor gibi görünüyordu. Yaratık tepenin ötesinde, çiftliğin diğer yanına daldı ve gözden kayboldu.

“Onu öldürdük mü?” diye sordu Sareitha. Gözleri parıl parıldı ve heyecandan nefes nefese kalmıştı.

“Onu vurabildik mi ki?” diye hırladı Atha’an Miere’den biri tiksintiyle.

“Gölgedölü,” diye mırıldandı Merilille hayretle. “Burada! En azından Ebou Dar’da Terkedilmişler olduğunu kanıtlıyor.”

“Gölgedölü değil,” dedi Elayne boş bir sesle. Nynaeve’in yüzü bir ıstırap maskesi gibiydi; o da anlamıştı. “Ona *raken* diyorlar. Seanchanlar. Gitmeliyiz Nynaeve ve çiftlikteki bütün kadınları yanımıza almalıyız. O şeyi öldürsek de öldürmesek de, daha fazlası gelecek. Arkada bıraktığımız herkese yarın sabaha kadar *damane* tasması takılmış olur.” Nynaeve yavaşça, acıyla başını salladı; Elayne onun, “Ah, Mat,” diye mırıldandığını sandı.

Renaile kucağındaki, beyaz örtüsüne sardığı Çanak’la yaklaştı. “Gemilerimizden bazıları bu Seanchanlarla karşılaştı. Eğer Ebou Dar’daysalar, o zaman gemiler denize açılmıştır. Gemim hayatı için savaşıyor ve ben güvertesinde değilim! Hemen gidiyoruz!” Ve oracıkta kapıyol örgüsü yaptı.

Örgü faydasızca dolandı, bir an parladı, sonra yok oldu, elbette, ama Elayne elinde olmadan ciyakladı. Tam orada, aralarında yapmıştı kadın. “Bu tepeyi öğrenecek kadar kalmayı düşünmüyorsan, buradan hiçbir yere gitmiyorsun!” diye terslendi. Çembere dahil olan kadınların hiçbirinin örgüyü denememesini diliyordu; bir mekânı öğrenmenin en iyi yolu *saidar* tutmaktı. Elayne yapabilirdi ve büyük olasılıkla onlar da yapabilirdi. “*Herhangi bir yerden* hareket halindeki bir gemiye gidemezdin;

bunun *mümkün* olduğunu bile sanmıyorum!" Merilille başını salladı, ama bunun pek anlamı yoktu; Aes Sedailer çok şeyin doğru olduğuna inanırdı ve bazıları doğruydu da. Deniz Halkı'nın bunun kanıtlanmış bir gerçek olduğuna inanması daha iyiydi. Perişan haldeki, dalgın dalgın bakan Nynaeve o anda önderlik yapacak durumda değildi, bu yüzden Elayne sözlerine devam etti. Annesinin anısını gururlandırmayı başardığını umuyordu. "Ama en önemlisi, bizim gitmediğimiz hiçbir yere gitmiyorsunuz, çünkü pazarlığımız tamamlanmadı; hava durumu düzelene kadar Rüzgârlar Çanağı sizin sayılmaz." Pazarlığın sözlerini birazcık çarpıtmadığınız sürece tam olarak doğru değildi bu ve Renaile ağzını açtı, ama Elayne dinlemeden devam etti. "*Ve* kulum Matrim Cauthon'la da bir pazarlık yaptınız. Ya benim gitmenizi istediğim yere gidersiniz ya da bir eyere yüklenip öyle gidersiniz. Kabul ettiğiniz koşullar bunlardı. Bu yüzden, hemen bu tepeden in, Renaile din Galon Mavi Yıldız, yoksa Seanchanlar bir ordu ve yönlendirebilen, onlarla birlikte tasma takmamızı her şeyden çok isteyen birkaç yüz kadın ile tepemize binecek. Hemen! Koş!"

Hayretle, koşmaya başladıklarını gördü.

6
İplikler

Elayne de eteklerini kaldırarak koştu elbette ve ezilmiş toprak patikada hemen öne geçti. Yalnızca Aviendha yakınında kalmıştı, ama bölünmüş etekli olsa da, bir elbise içinde nasıl koşulacağına dair en ufak fikri yok gibi görünüyordu; aksi halde, tüm yorgunluğuna rağmen Elayne'i geçerdi kuşkusuz. Başka herkes dar, dolambaçlı patikada arkalarına dizildi. Atha'an Miere'den hiç kimse Renaile'yi ittirip geçmezdi ve üzerindeki ipek pantolona rağmen, göğsüne bastırdığı Çanak yüzünden Renaile pek hızlı koşamıyordu. Nynaeve'in bu tür engelleri yoktu, insanları dirsekleyerek hızla koşuyor, ayağı takıldığı zaman önünde Rüzgârbulan da olsa, Kandaş ya da Aes Sedai de, yolundan çekilmeleri için bağırıyordu.

Elayne yamaç aşağı koşarken, takılır ve sonra toparlanırken, durumun aciliyetine rağmen kahkahalar atmak istiyordu. Tehlikeye rağmen. On iki yaşından itibaren Lini ve annesi koşmasına, ağaçlara tırmanmasına şiddetle karşı çıkmıştı, ama karnındaki sevinç duygusunu kaynatan sırf yeniden koşabilmenin verdiği zevk değildi. Bir kraliçenin davranması gerektiği gibi davranmıştı ve *tam olarak* olması gerektiği gibi işe yaramıştı! İnsanları tehlikeden kurtarmak için kontrolü ele almıştı ve onlar da *takip etmişti!* Hayatı boyunca bunun eğitimini almıştı. Kahkaha atmak istemesine sebep olan tatmin duygusuydu, gururun kor kızıl ışıltısı derisini aşıp *saidar* gibi parlayacaktı neredeyse.

Elayne son dönemeci dolandı ve yüksek, beyaz badanalı ahırlardan birinin arkasındaki son düzlüğü aştı. Ve ayağı toprağa yarı gömülmüş bir taşa takıldı. Kollarını sallayarak, tüm ağırlığı ile öne devrildi ve aniden tepetaklak uçmaya başladı. Bağırmaya bile zaman yoktu. Dişlerini takırdatan, ciğerlerindeki tüm havayı boşaltan bir gümleme ile patikanın sonuna indi ve Birgitte'in hemen

önünde oturakaldı. Bir an düşünemedi bile ve sonuna düşünmeyi başardığında, biraz önce hissettiği tatminden eser kalmamıştı. Kraliçe vakarı buraya kadar. Yüzündeki saçları süpürerek ve nefeslenmeye çalışarak Birgitte'in keskin yorumunu bekledi. Kadının hınçlı ve bilge ablayı oynaması için bir fırsattı bu ve bu tür fırsatları nadiren boşa harcardı.

Daha Aviendha yanlarına gelemeden Birgitte onu yerden kaldırarak Elayne'i şaşırttı, üstelik yüzünde Aviendha'nın yüzündeki hafif sırıtıştan eser yoktu. Elayne'in Muhafızından alabildiği tek his... odaklanmaydı; kirişe takılmış bir okun bu şekilde hissedeceğini düşündü. "Kaçıyor muyuz, savaşıyor muyuz?" diye sordu Birgitte. "O Seanchan yaratıklarını Falme'den hatırlıyorum ve doğruya doğru, ben kaçmayı öneriyorum. Yayım bugün sıradan cinsten." Aviendha hafifçe kaşlarını çattı ve Elayne içini çekti; kimliğini saklamak istiyorsa Birgitte *gerçekten* dilini tutmayı öğrenmeliydi.

"Elbette kaçıyoruz," dedi Nynaeve nefes nefese, son düzlükte zahmetle koşarken. "Savaşmak ya da kaçmak! Budalaca bir soru! Sen bizim eksiksiz birer?.. Işık! Ne yapıyor bunlar?" Sesi yükselmeye başladı ve sonra yükselmeye devam etti. "Alise! Alise, neredesin? Alise! Alise!"

Elayne irkilerek, çiftliğin Careane'in yüzünü ilk fark ettiklerinde olduğu gibi çalkalanmakta olduğunu fark etti. Belki daha kötü. O anda çiftlikte yüz kırk yedi Kandaş kadın yaşadığını raporlamıştı Alise ve bu sayıya günler önce gönderilmiş elli dört kırmızı kemerli Bilge Kadın ve şehirden geçen birkaç kişi daha dahildi; şimdi o kadınların her biri ayrı yere koşuyor gibi görünüyordu ve diğer kadınların çoğu da tabanları yağlamıştı. Yeşil beyaz üniformalı Tarasin Sarayı hizmetkârlarının çoğu bohçalar taşıyarak oraya buraya koşturuyordu. Ördekler ve tavuklar kargaşanın içinde, kanatlarını çırparak ve gaklayarak kaçışıyor, kargaşaya katkıda bulunuyordu. Elayne bir *Muhafız* bile gördü, Vandene'in kır kafalı Jaem'i sırım gibi kollarını kocaman, jüt bir çuvala dolamış, koşturuyordu.

Alise hiç yoktan belirdi. Yüzündeki tere rağmen kendine hâkim ve sakindi. Saçının her teli yerli yerindeydi ve elbisesi, yalnızca gezintiye çıkmış birinin elbisesi gibi duruyordu. "Ciyaklamaya gerek yok," dedi sakin sakin, ellerini kalçalarına dayayarak. "Birgitte o iri kuşların ne olduğunu söyledi ve ben erken yola çıkabileceğimizi düşündüm, özellikle de hepiniz birden tepeden

aşağı, Karanlık Varlık peşinizdeymiş gibi koşmaya başladığınız zaman. Herkese adam başı bir temiz elbise, üç takım iç eteklik ve çorap, sabun, dikiş sepeti ve sahip oldukları bütün paraları toplamalarını söyledim. Bu kadar, daha fazlasını değil. İşini en son bitiren on kişi, gideceğimiz yere varana kadar herkesin çamaşırlarını yıkayacak; bu ayaklarını hızlandırır. O hizmetkârlara, ne olur ne olmaz diye, bulabildikleri tüm yiyecekleri toplamalarını söyledim. Ve Muhafızlarınıza. Hepsi aklı başında adamlar. Şaşırtıcı ölçüde aklı başında adamlar. Muhafız olmak onlara bir şey mi yapıyor?"

Nynaeve ağzı bir karış açık, emir vermeye hazır ama verecek emir bulamayarak kalakalmıştı. Duygular yüzünden öyle hızlı akıp geçiyordu ki yakalamak imkânsızdı. "Çok güzel," diye mırıldandı sonunda. Ekşi ekşi. Aniden canlandı. "Kandaş olmayan kadınlar. Evet! Onların da..."

"Sakin ol," diye sözünü kesti Alise, yatıştırma jestleri yaparak. "Onların çoğu çoktan gitti. Daha çok, endişelenecek kocaları ve aileleri olanlar. Onları istesem de burada tutamazdım. Ama en az otuz tanesi o kuşların gerçekten Gölgedölü olduğunu düşünüyor ve Aes Sedailere becerebildiklerince yakın kalmak istiyorlar." Keskin burun çekmesi bu konuda ne düşündüğünü ifade ediyordu. "Şimdi, kendini topla. Biraz serin su iç; çok hızlı değil. Biraz da yüzüne serp. Benim işlere göz kulak olmam gerek." Kargaşaya, koşturan insanlara bir bakış fırlattı ve başını iki yana salladı. "Tepeden aşağı Trolloclar koşuyor olsa bile, bazıları gevşerdi ve asil kadınların çoğu kurallarımıza tam olarak alışamıyor. Gitmeden önce iki üç tanesine hatırlatmada bulunmam gerekecek." Bunun üzerine, sakin sakin avludaki kargaşaya daldı ve Nynaeve'i ağzı açık dururken bıraktı.

"Eh," dedi Elayne, eteğini silkeleyerek, "kadının çok becerikli olduğunu kendin söylemiştin."

"Bunu hiç söylemedim," diye terslendi Nynaeve. "'Çok' demedim. Hıh! Şapkam nereye gitti? Her şeyi bildiğini sanıyor. İddiaya girerim *bunu* bilmiyordur!" Alise'in uzaklaştığı yönün aksine doğru hışımla yürüdü, gitti.

Elayne onun arkasından bakakaldı. *Şapkası* mı? Elayne de kendi şapkasının nereye gittiğini bilmek isterdi –güzel bir şapkaydı– ama gerçekten! Belki o kadar çok Güç'le çalışan bir çembere dahil olmak, bunu yaparken bir *angreal* kullanmak Nynaeve'in kafasını geçici olarak karıştırmıştı. Kendisi de biraz tuhaf hissediyordu, çevresindeki havadan *saidar* parçacıkları toplayabilirmiş gibi. Her

durumda, o anda endişelenecek başka şeyleri vardı. Seanchanlar tepelerine inmeden gitmeye hazırlanmak gibi. Falme'de gördüklerine bakarak, gerçekten de yüzden fazla *damane* getirebilirlerdi ve Egwene'in anlattığı pek az şeye dayanarak, o kadınların çoğu gerçekten de diğerlerine tasma takmalarına yardım etmeye can atardı. Egwene en çok midesini bulandıran şeyin, Seanchan'dan gelen *damane*'lerin *sul'dam*'lar ile birlikte gülmesini, onlarla oynamasını, onlara yaltaklanmasını görmek olmuştu, tıpkı iyi eğitimli köpeklerin sevgi dolu sahiplerinin yanında davrandıkları gibi davranıyorlardı. Egwene Falme'de tasma takılan kadınlardan bazılarının da aynı şekilde davrandığını söylemişti. Düşünce Elayne'in kanını donduruyordu. Ona tasma takmalarına izin vermektense ölürdü! Ve bulduğu şeyin Seanchanların eline geçmesine izin vermektense, Terkedilmişlere teslim ederdi. Yanında koşan, kendisi kadar nefes nefese kalmış Aviendha ile birlikte sarnıca koştu.

Ama Alise her şeyi düşünmüş gibiydi. *Ter'angreal*'ler çoktan atlara yüklenmişti. Seçilmemiş sepetler hâlâ ıvır zıvır ve Işık bilir başka nelerle doluydu, ama Elayne ve Aviendha'nın boşalttıkları şimdi un ve tuz, mercimek ve fasulye dolu kaba çuvalların yanında, kendi sepetlerinin içinde bekliyordu. Bir avuç seyis, bir şeyler taşıyarak koşturmak yerine yük hayvanlarına göz kulak oluyordu. Alise'in emri üzerine, kuşkusuz. Kadının seslenmesi üzerine, Birgitte bile hüzünlü bir sırıtışla, koşarak uzaklaştı!

Elayne, çadır bezinden örtüleri kaldırarak, sepetleri boşaltmadan inceleyebildiği kadar inceledi. Her şey yerinde görünüyordu, iki sepete doldurulurken biraz karman çorman olmuşlardı, ama hiçbir şey kırılmamıştı. *Ter'angreal*'ler iki sepeti doldurmuyordu. Gerçi, çoğu *ter'angreal*'i Tek Güç dışında hiçbir şey kıramazdı, öyle olsa bile...

Aviendha yere bağdaş kurup oturdu, yüzündeki teri, güzel, ipek binici elbisesinin yanında tuhaf kaçan geniş, sade bir keten mendil ile sildi. O bile bitkinlik işaretleri vermeye başlamıştı. "Ne mırıldanıyorsun, Elayne? Nynaeve gibisin. Bu Alise o şeyleri toplama zahmetinden kurtardı bizi."

Elayne hafifçe kızardı. Sesli konuşmak istememişti. "Yalnızca onları ne yaptığını bilmeyen birinin ellemesini istemiyorum, Aviendha." Bazı *ter'angreal*'ler, yanlış şeyi yaparlarsa, yönlendiremeyen insanlar tarafından bile tetiklenebilirdi, ama gerçek şuydu ki, onları *kimsenin* ellemesini istemiyordu. Onlar

onundu! Salon onları, sırf daha yaşlı ve daha *deneyimli* diye diğer Aes Sedailere *vermeyecekti* ya da sırf *ter'angreal* incelemek tehlikeli diye onları saklamayacaktı. İnceleyecek bunca örnek varken, belki sonunda, her seferinde çalışan *ter'angreal*'lerin nasıl yapıldığını çözebilirdi; çok fazla başarısızlık ve yarı başarı yaşamıştı. "Ne yaptığını bilen birine ihtiyaçları var," dedi, katı kanvas örtüyü yerine bağlayarak.

Kargaşanın içinde, Elayne'in beklediğinden daha çabuk düzen sağlandı, ama dilediği kadar hızlı değil. Elbette, diye itiraf etti gönülsüzlükle, her şey hemen olmadığı sürece, hiçbir şey dileklerine uyamazdı. Gözlerini gökyüzünden koparmayı başaramayan Elayne, Ebou Dar tarafını gözetlemesi için Careane'i koşar adım tepeye yolladı. Tıknaz Yeşil diz kırmadan önce bir süre kendi kendine homurdandı, hatta çevrede koşturan Kandaşlara, onlardan birinin gitmesini önerecekmiş gibi kaşlarını çattı, ama Elayne "Gölgedöllerinin" yaklaştığını görünce bayılmayacak birinin gitmesini istiyordu ve Careane Aes Sedailer arasında en aşağı düzeyde olanıydı. Adeleas ve Vandene, Ispan'ı getirdiler. Kadına sağlam bir kalkan koymuşlar, deri çuvalı başına geçirmişlerdi. Kadın kolayca yürüyordu ve ona bir şeylerin yapıldığına işaret edecek, gözle görülür hiçbir şey yoktu, yalnız... Ispan ellerini bel hizasında kavuşturmuştu, çuvalı kaldırıp bir göz atmaya bile çalışmıyordu ve eyere kaldırıldığında, söylenmeden bileklerini eyer kaşına uzatıp bağlanmayı bekledi. Bu kadar uysal davranıyorsa, belki de ondan bir şeyler öğrenmişlerdi. Elayne yalnızca nasıl öğrendiklerini düşünmek istemiyordu.

Onlara doğru geliyor olabilecek tehlikeye rağmen bazı... pürüzler vardı elbette, bir tür pürüz. Onlara doğru geldiği kesin olan tehlikeye rağmen. Nynaeve'in mavi tüylü şapkasını bulması gerçek bir pürüz sayılmazdı, ama pürüze dönüşmesine ramak kaldı; Alise *gerçekten* bulmuştu onu ve o pürüzsüz, güzel cildini korumak istiyorsa yüzünü güneşten koruması gerektiğini söyleyerek Nynaeve'e uzatmıştı. Ağzı açık kalan Nynaeve, saçları grileşmeye yüz tutmuş kadının sayısız küçük sorundan biri ile ilgilenmek üzere uzaklaşmasını izledi, sonra şapkayı göstere göstere heybe kayışlarından birinin altına tıktı.

Nynaeve en baştan itibaren gerçek pürüzleri gidermeye girişti, ama hemen her seferinde oraya ilk ulaşan Alise oldu ve Alise'in bir pürüzle karşılaştığı yerde, pürüz kendi kendini gideriyordu. Pek çok asil kadın eşyalarını toplamak için yardım talep etti, ama son derece

kararlı sözlerle, Alise ne dediyse ciddi olduğu ve hemen fırlamazsa içinde durduğu elbise ile yaşayabileceği yanıtını aldı. Fırladılar da. Gidilecek yerin Andor olduğunu öğrendiklerinde bazı kadınlar, hepsi asil değildi, gitmek konusunda fikirlerini değiştirdiler ve kelimenin tam anlamıyla kovalandılar. Yaya olarak. Ve güçleri kaldığı sürece koşmaları söylendi. Bütün atlara ihtiyaç vardı, ama Seanchanlar gelmeden epey uzaklaşabilirlerdi; çiftliğin yakınında buldukları herkesi, en azından sorgulamaları bekleniyordu. Beklenebileceği gibi Nynaeve, Çanak ve Talaan'ın kullandığı kaplumbağa uğruna Renaile ile bağrışmaya başladı. Renaile kaplumbağayı kuşağının altına tıkmıştı anlaşılan. Ama onlar kollarını sallama aşamasına gelemeden Alise yanlarında bitti ve kısa sürede Çanak Sareitha'nın, kaplumbağa Merilille'in sorumluluğu altına verildi. Ardından, Alise'in parmağını Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanının şaşkın burnu altında sallamasını izledi Elayne. Kadının hırsızlık üzerine verdiği söylev Renaile'yi kızgınlıktan kekeler halde bıraktı. Boş ellerle ve uzun adımlarla uzaklaşırken Nynaeve'e de biraz kekelemek düştü, ama Elayne bu kadar üzgün görünen birini hiç görmediğini düşündü.

Ama sonuçta, hiçbiri fazla uzun sürmedi. Çiftlikteki diğer kadınlar Örgü Heyeti'nin dikkatli bakışları altında toplanmışlardı – ve Alise'in elbette, Alise son gelen on kişiyi aklına yazdı. İki tanesi hariç hepsi, Elayne'inkilerden pek farklı olmayan güzel ipekliler içindeydi. Kesinlikle Kandaşlardan değil. Yine de, çamaşırları yıkayacaklarından oldukça emindi Elayne; Alise asil doğmak gibi önemsiz bir şeyin yoluna çıkmasına izin vermezdi. Rüzgârbulanlar atları ile sıralandılar, Renaile dışında hepsi şaşırtıcı ölçüde sessizdi. Renaile ne zaman Alise'i görse küfürler mırıldanmaya başlıyordu. Careane tepeden geri çağrıldı. Muhafızlar Aes Sedailere atlarını getirdiler. Hemen herkes gökyüzünü izliyordu ve yaşça büyük Aes Sedailerin ve Rüzgârbulanların çoğunun çevresinde haleleri vardı. Birkaç Kandaşın da.

Nynaeve kısrağını sarnıcın yanına, alayın başına yürütürken, kapıyol açmaya hazırlanırmış gibi, hâlâ elinde olan *angreal*'i elliyordu, ama fikir saçmaydı. Her şeyden önce, yüzünü yıkamış –ve her şey düşünülünce tuhaf, ama şapkasını takmış– olmasına rağmen, ne zaman hâkimiyeti kaybolacak gibi olsa sallanıyordu. Lan Nynaeve'in yanından ayrılmıyordu. Her zamanki gibi taş suratlıydı, ama düştüğü zaman bir kadını yakalamaya daha hazır bir erkek bulunamazdı. Bilezik ve yüzüklere rağmen, Nynaeve bir

kapıyol örmeye yetecek gücü toplayamayabilirdi. Daha da önemlisi, geldiklerinden beri çiftlikte bir oraya, bir buraya koşturup duruyordu; Elayne zamanının büyük kısmını durduğu yerde *saidar* tutarak geçirmişti. Mekânı biliyordu. Elayne Kaynak'a kucak açtığında Nynaeve surat asarak kaşlarını çattı, ama en azından bir şey söylemeyecek kadar aklı başındaydı.

Elayne en baştan beri, kendi saçlarına sarınmış kadın biblosunu Aviendha'dan geri istediğini diliyordu; o da yorgundu ve çektiği onca *saidar* işe yarayacak bir örgü oluşturmaya anca yetiyordu. Örgüler, kurtulmaya çalışırmış gibi elinde dalgalanıyor, sonra öyle büyük hızla yerlerini alıyorlardı ki Elayne yerinde sıçrıyordu; yorgunken yönlendirmek diğer zamanlardaki gibi olmuyordu, ama bu en kötüsüydü. En azından o aşina, dikey gümüş çizgi gerektiği gibi belirdi ve sarnıcın hemen yanında genişleyerek bir açıklığa dönüştü. Aviendha'nın yaptığından daha büyük değildi, ama yine de içinden bir atın geçmesine izin verecek kadar büyük olduğu için minnettardı Elayne. Sonuna kadar emin olamamıştı bundan. Sarnıcın iri cüssesi ile aralarında aniden çimenlik bir yamaç belirince Kandaşlardan inlemeler yükseldi.

"Benim denememe izin vermeliydin," dedi Nynaeve alçak sesle. Alçak, ama yine de keskin bir sesle. "Neredeyse eline yüzüne bulaştıracaktın."

Aviendha Nynaeve'e öyle ifadesiz bir bakış fırlattı ki Elayne neredeyse kolunu yakalayacaktı. Yakın-kardeşlikleri ne kadar uzarsa, Elayne'in şerefini koruması gerektiğini o kadar çok düşünür gibiydi; birincil-kardeş olurlarsa, Elayne onu Nynaeve ve Birgitte'ten tamamen uzak tutmak zorunda kalacaktı!

"Oldu, Nynaeve," dedi çabucak. "Önemli olan tek şey bu." Nynaeve ona dümdüz baktı ve pek alıngan bir gün olduğu konusunda bir şeyler söyledi. Sanki terslenip duran *Elayne'miş* gibi.

Kapıdan ilk geçen Birgitte oldu ve bunu atını çekerek, diğer elinde yayını hazır tutarak ve Lan'e küstah küstah sırıtarak yaptı. Elayne onun içindeki hevesi, tatmin kırıntısını hissedebiliyordu, belki de bu sefer Lan yerine o başı çektiği için –Muhafızlar arasında her zaman bir miktar rekabet olurdu– ve biraz da ihtiyat vardı. Çok küçük. Elayne o çimenliği iyi biliyordu; buradan çok uzak olmayan bir yerde, Gareth Bryne at binmeyi öğretmişti ona. O seyrek ağaçlıklı tepelerin sekiz kilometre arkasında annesinin mülklerinden birinin üzerindeki malikâne vardı. *Elayne'in* mülkleri; buna alışmaya başlasa iyi olacaktı. Eve ve araziye bakan yedi aile, her yönde,

yarım günlük yolculuk mesafesi dahilindeki yegâne kişiler olacaktı.

Elayne burayı seçmişti, çünkü buradan Caemlyn'e iki haftada ulaşabilirdi. Ve mülk çok ıssız bir yerde olduğundan, kimse onun Andor'da olduğunu anlamadan Caemlyn'e girebilirdi. Bu çok gerekli bir önlemdi; Andor tarihi boyunca, zaman zaman Gül Tacı'nı isteyen rakipler iddialarından vazgeçene kadar "misafir" edilmişti. Annesi tahta geçene kadar iki kişiye yapmıştı bunu. Şansı varsa, Egwene ve diğerleri gelene kadar sağlam bir üs kurabilirdi.

Lan, Mandarb'ı Birgitte'in kahverengi iğdiş atının hemen peşinden geçirdi ve Nynaeve siyah savaş atının peşinden koşacakmış gibi atıldı, sonra Elayne'e tek kelime etmesi için meydan okuyan dümdüz bir bakışla kendini topladı. Öfkeyle dizginleriyle oynayarak, Lan'in gittiği yer hariç herhangi bir yere bakmak için gözle görülür bir çaba gösterdi. Dudakları oynuyordu. Bir an sonra, Elayne onun *saymakta* olduğunu fark etti.

"Nynaeve," dedi sessizce, "gerçekten de bunun hiç zamanı..."

"Yürüyün," diye seslendi Alise arkadan, ellerini keskin bir sesle şaklatarak. "İttirip kaktırmaca yok, ama oyalanmak da yok! Yürüyün."

Nynaeve'in başı çılgınca döndü, yüzüne acı dolu bir kararsızlık yerleşmişti. Bir sebepten, birkaç tüyü kırılmış sarkan geniş şapkasına dokundu, sonra elini çekti. "Ah, o keçi öpen ihtiyar!.." diye hırladı, ama kısrağını kapıyola doğru sürüklerken geri kalanı duyulmadı. Elayne burnunu çekti. Nynaeve bir de kullandıkları dil için *başkalarını* paylamaya *cüret* ediyordu! Ama kalanı da işitebilmiş olmayı diliyordu; o ilk kısmı biliyordu zaten.

Alise insanları teşvik etmeye devam ediyordu, ama ilkinden sonra pek gerek yoktu aslında. Rüzgârbulanlar bile, omuzlarının arkasından gökyüzüne endişeli bakışlar fırlatarak, aceleyle hareket ediyorlardı. Alise hakkında, Elayne'in kafasına yazdığı bir yorum mırıldanan Renaile bile. Ama birine "balık sever leş yiyicisi" demek oldukça ılımlı kaçıyordu. Deniz Halkı'nın devamlı balık yediğini düşünüyordu.

Alise, yük atlarını bile kışkışlamak istemiş gibi, kalan Muhafızların önünde, kadınların arkasından geçti. Bir an durup Elayne'e yeşil tüylü şapkasını uzattı. "O güzel yüzü güneşten korumak istersin," dedi gülümseyerek. "Ne güzel bir kız. Zamanından önce köseleye dönmenin âlemi yok."

Yakında, yerde oturmakta olan Aviendha arkaya devrilip ayaklarını sallayarak kahkahalar atmaya başladı.

“Sanırım *senin* için bir şapka bulmasını isteyeceğim. Bir sürü tüyü ve kocaman kocaman kurdeleleri olan bir şapka,” dedi Elayne ezgili bir sesle. Kandaşların peşinden gitmeden önce. Bu Aviendha’nın kahkahalarını kesti.

Hafifçe yükselip alçalan çimenlik genişti ve yaklaşık bir buçuk kilometre uzunluğundaydı, geride bıraktıkları tepelerden daha yüksek tepelerle ve Elayne’in tanıdığı ağaçlarla çevrilmişti. Meşe, çam, karaağaç, ekşisakız, meşinyaprak ve köknar vardı; güneye, batıya ve doğuya doğru uzanan; iyi, uzun kereste verebilecek ağaçlar; ama bu sene ağaç kesilmeyecekti. Kuzeye, malikâneye doğru uzanan seyrek ağaçlıkların çoğu ateşlik odun yapmaya daha uygundu. Orada burada, gür, kahverengi otlar gri kayalarla beneklenmişti ve bir yabançiçeğinin öldüğünü haber veren tek bir kurumuş sap bile yoktu. Bu açıdan, güneyden o kadar da farklı değildi.

Nynaeve bu sefer çevresine bakınarak Lan’i aramıyordu. O ve Birgitte fazla uzağa gitmiş olamazdı zaten, burada değil. Bunun yerine. Nynaeve atların arasında hızlı hızlı yürüyor, yüksek, buyurgan bir sesle insanlara at binmelerini emrediyor, yük hayvanları ile ilgilenen hizmetkârları paylıyor. Kandaşlardan atları olmayan bazılarına sertçe, her çocuğun sekiz kilometre yürüyebileceğini söylüyor, yanağında yara izi olan ve kendi boyunda bir bohça taşıyan Altaralı, ince bir kadına, bütün elbiselerini getirecek kadar budalaysa onları kendisinin taşıyabileceğini bağırıyordu. Alise, Atha’an Miere’i çevresine toplamış, nasıl at binileceğini anlatıyordu. Kadınlar gerçekten dikkatle dinliyor gibiydi. Nynaeve o tarafa baktı ve Alise’in tek bir noktada durduğunu görünce memnun olmuş göründü. Alise cesaret verircesine gülümseyene ve yaptığı işe devam etmesini işaret edene dek.

Nynaeve bir an kadına bakarak yerinde kalakaldı. Sonra çimenlerin üzerinde uzun adımlarla yürüyerek Elayne’in yanına geldi. İki elini şapkasına uzattı, duraksadı, kirpiklerinin arasından dik dik baktı şapkasına, sonra düzeltti. “Bu sefer işleri onun idare etmesine izin vereceğim,” dedi kuşku uyandırıcı ölçüde sağduyulu bir sesle. “Bakalım o... Deniz Halkı karşısında nasıl yapıyor? Evet, bakalım.” Kesinlikle aşırı sağduyulu. Aniden, hâlâ açık duran kapıyola kaşlarını çattı. “Neden koruyorsun onu? Bırak.” Aviendha da kaşlarını çatmıştı.

Elayne derin bir nefes aldı. Bunu daha önce düşünmüştü ve

başka yolu yoktu, ama Nynaeve onu vazgeçirmeye çalışacaktı ve tartışmaya zaman yoktu. Kapının arkasında, avlu boş duruyordu. Tavuklar bile sonunda kargaşadan korkmuştu, ama tekrar dolana kadar ne kadar zaman geçecekti? Örgüsünü inceledi, akışlar öyle birbirine geçmişti ki yalnızca birkaç iplik ayırt edilebiliyordu. Her akışı görebiliyordu, elbette, ama o birkaç tanesi dışında ayrılmaz bir biçimde birleşmiş görünüyorlardı. "Herkesi malikâneye götür, Nynaeve," dedi. Güneşin batmasına az kalmıştı; gün ışığı iki saat ancak dayanırdı. "Hornwell Efendi karanlıkta bu kadar çok misafir geldiğini görünce şaşıracak, ama ona söyle, kanadı kırık kızılkuş için ağlayan kız çocuğunun misafirlerisiniz; bunu hatırlar. Ben işim biter bitmez gelirim."

"Elayne," diye başladı Aviendha, şaşırtıcı ölçüde endişeli bir sesle ve aynı anda Nynaeve keskin bir sesle, "Sen ne yaptığını sanıyorsun?.." dedi.

Durdurmanın tek bir yolu vardı. Elayne örgüdeki görünür ipliklerden birini çekip kurtardı; iplik canlı bir duyarga gibi dalgalandı, savruldu; bulanıklaştı, titredi, minik *saidar* parçaları koptu ve soldu. Aviendha kendi örgüsünü çözerken fark etmemişti bunları Elayne, ama aslında yalnızca işlemin sonunu görmüştü. "Gidin," dedi Nynaeve'e. "Kalanı için siz gözden kaybolana kadar beklerim." Nynaeve ağzı açık bakakalmıştı. "Yapılmalı," diye içini çekti Elayne. "Seanchanlar birkaç saat içinde çiftlikte olur. Yarına kadar bekleseler bile, ya *damane*'lerden biri kalıntıları okuma Yetisine sahipse? Nynaeve, Seanchanlara Yolculuğu vermeyeceğim. Vermeyeceğim!"

Nynaeve alçak sesle Seanchanlar hakkında bir şeyler homurdandı. Ses tonuna bakılırsa, özellikle kuvvetli sözlerdi. "Eh, *ben* de kendini kavurmana izin vermeyeceğim!" dedi sesli olarak. "Şimdi, onu yerine koy! Bütün örgü Vandene'in söylediği gibi patlamadan. Hepimizi öldürebilirdin!"

"Geri konamaz," dedi Aviendha, elini Nynaeve'in koluna koyarak. "Başladı ve artık bitirmek zorunda. Onun dediğini yapmak zorundasın, Nynaeve."

Nynaeve'in kaşları çatıldı. "Zorunda" sözcüğü hiç hoşlanmadığı bir sözcüktü ve onun için geçerli olamazdı. Ama Nynaeve aptal değildi, bu yüzden biraz dik dik baktıktan sonra –Elayne'e, kapıyola, Aviendha'ya, genel olarak dünyaya– kollarını Elayne'e doladı ve kaburgalarını gıcırdatarak kucakladı.

"Dikkatli ol, beni duydun mu," diye fısıldadı. "Kendini

öldürtürsen, yemin ederim canlı canlı derini yüzerim!" Elayne her şeye rağmen bir kahkaha patlattı. Nynaeve Elayne'i omuzlarından tutup bir kol boyu ittirerek hıhladı. "Ne demek istediğimi biliyorsun," diye homurdandı. "Ve ciddi olmadığımı düşünme, çünkü ciddiyim! Ciddiyim," diye ekledi daha yumuşak bir sesle. "Dikkat et."

Nynaeve'in kendini toplaması, gözlerini kırpıştırarak mavi binici eldivenlerini ellerine sıkı sıkı geçirmesi bir anını aldı. Gözleri nemlenmiş gibiydi, ama bu imkânsızdı; Nynaeve başkalarını ağlatırdı, kendisi ağlamazdı. "Tamam o zaman," dedi yüksek sesle. "Alise, herkesi hâlâ hazırlamadıysan..." Döndü ve boğuk bir gaklama ile sustu.

Atlı gidecekler atlarına binmişti, Atha'an Miere bile. Muhafızların hepsi diğer Aes Sedailerin çevresinde toplanmıştı; Lan ve Birgitte dönmüştü ve Birgitte endişe içinde Elayne'i izliyordu. Hizmetkârlar yük hayvanlarını sıraya dizmişlerdi ve Örgü Heyeti dışında çoğu yaya olan Kandaşlar sabırla bekliyordu. Binmek için kullanılabilecek atların bazılarına yiyecek çuvalları ve eşya bohçaları yüklenmişti. Alise'in izin verdiğinden daha fazla eşya getiren kadınlar –hiçbiri Kandaşlardan değildi– bohçalarını sırtlamışlardı. Yüzünde yara izi olan ince asil, kendi bohçasının altında rahatsız bir açı ile eğilmişti ve Alise dışında herkese dik dik bakıyordu. Yönlendirebilen kadınların tamamı kapıyola bakıyordu. Ve Vandene tehlikelerden bahsederken duyabilecek kadar yakında olan kadınların hepsi o savrulan Güç iplikçiğini, kırmızı engereğe bakar gibi izliyordu.

Nynaeve'e atını bizzat Alise getirdi. Ve Nynaeve ayağını üzengiye geçirirken mavi tüylü şapkasını düzeltti. Nynaeve, son derece üzgün bir ifade ile, tombul kısrağını kuzeye çevirdi. Lan Mandarb'ı onun yanında sürüyordu. Alise'in haddini neden bildirmediğini anlayamıyordu Elayne. Nynaeve'in anlattıklarına bakılırsa, çocukluktan çıktığından beri kendisinden büyük kadınlara haddini bildirip duruyordu. Hem, o artık Aes Sedai'ydi; Kandaşlardan herhangi birinin karşısında dağlar kadar ağırlığı vardı bunun.

Alay tepelere dolana dolana ilerlemeye başladığında Elayne Aviendha'ya ve Birgitte'e baktı. Aviendha kollarını göğsünde kavuşturmuş, duruyordu; kendi saçına sarınmış kadın *angreal*'ini sıkı sıkı kavramıştı. Birgitte Dişi Aslan'ın dizginlerini Elayne'den aldı, kendi atının ve Aviendha'nın atının dizginlerini tuttuğu eline

aktardı, sonra yirmi adım ötedeki bir kayaya gidip oturdu.

"Siz ikiniz gitmelisiniz," diye başladı Elayne, sonra Aviendha'nın kaşları şaşkınlıkla kalkınca öksürdü. Aviendha'yı utandırmadan tehlikeden uzaklaştırmak imkânsızdı. "Diğerleri ile gitmenizi istiyorum," dedi Birgitte'e. "Dişi Aslan'ı da al. Aviendha ve ben sırayla iğdiş ata binebiliriz. Yatmadan önce biraz yürümek istiyorum."

"Bir erkeğe o ata davrandığının yarısı kadar iyi davranırsan," dedi Birgitte kuru kuru, "hayatının sonuna dek senin olur. Sanırım ben biraz oturacağım; bugün yeterince at sürdüm. Her zaman emrine amade değilim. Yüzünü kızartmamak için o oyunu Aes Sedailerin ve diğer Muhafızların önünde oynayabiliriz, ama sen ve ben işin doğrusunu biliyoruz." Alaylı sözlere rağmen, Elayne'in ondan aldığı his sevgiydi. Hayır; sevgiden daha güçlü. Aniden kendi gözleri de yanmaya başladı. Ölümü Birgitte'i iliklerine dek incitirdi –Muhafız bağı bunu kesin kılıyordu– ama şimdi kalmasına sebep olan dostluktu.

"Sizin gibi iki dostum olduğu için minnettarım," dedi Elayne basitçe. Birgitte, aptalca bir şey söylemiş gibi sırıttı ona.

Ama Aviendha şiddetle kızardı ve alev alev yanaklarının suçlusu Muhafız'ın varlığıymış gibi Birgitte'e iri iri gözlerle, allak bullak baktı. Bakışlarını telaşla sekiz yüz metre ilerideki, ilk tepeye yaklaşan insanlara çevirdi. "Onlar gözden kaybolana kadar beklemek en iyisi," dedi, "ama çok fazla bekleyemezsin. Bir kez çözmeye başladığında, akışlar bir süre sonra... kayganlaşır. Örgüden çıkarmadan bir akışı salıvermek örgüyü salıvermekten farksızdır; o zaman ne dilerse o hale dönüşür. Ama acele de etmemelisin. Her iplik örgüden kurtarılabildiği kadar kurtarılmalıdır. Ne kadar çok iplik kurtarırsan, diğerlerini görmek o kadar kolay olur, ama her zaman görmesi en kolay ipliği çekmelisin." Sıcak sıcak gülümseyerek parmaklarını kararlılıkla Elayne'in yanağına bastırdı, "Dikkatli olursan iyi iş çıkaracaksın."

O kadar zor gelmiyordu kulağa. Dikkatli olması yeterli olacaktı. Son kadının, kendi elbiselerinin ağırlığı altında iki büklüm olan ince asilin de tepenin arkasında gözden kaybolması epey zaman aldı sanki. Güneş hiç alçalmamış gibiydi, ama saatler geçmiş gibi gelmişti. Aviendha "kaygan" derken tam olarak neyi kastediyordu? Sözcüğün anlamı dışında hiçbir şey açıklama bulamıyordu; tutması zor olmuşlardı, o kadar.

Elayne işe koyulduğu anda anladı. Yağ kaplı canlı bir yılanbalığı

tutmak demekti “kaygan”. O ilk ipliği tutarken bile dişlerini sıkmaya başlamıştı ve daha çekmeye başlamamıştı bile. Hava ipliği sonunda kurtulup çırpınmaya başladığında rahat bir nefes almasını engelleyen, çözülmesi gereken başka iplikler olduğu gerçeği idi. Çok daha “kaygan” hale gelirlerse, başarabileceğinden emin değildi. Aviendha dikkatle izliyordu, ama tek kelime bile etmiyordu. Elayne’in ihtiyaç duyduğu anlarda cesaret verircesine gülümsüyordu ama. Elayne Birgitte’i göremiyordu –bakışlarını yaptığı işten çevirmeye cesaret edemiyordu– ama onu, kafasının içinde kaya kadar sağlam bir güven düğümü olarak, içini doldurmaya yetecek kadar güven dolu bir düğüm olarak hissediyordu.

Yüzünden, sırtından ve karnından terler akıyordu, öyle ki sonunda kendisi “kaygan” hissetmeye başladı. Bu gece bir banyo *çok iyi* gelecekti. Hayır, bunu düşünemezdi. Bütün dikkatini örgülere vermeliydi. İdare edilmeleri gittikçe güçleşiyordu, bir tanesine dokunur dokunmaz elinde titremeye başlıyorlardı, ama yine de yerlerinden kurtuluyorlardı ve ne zaman bir iplik savrulmaya başlasa, yığından bir başkası fırlayıveriyor, önceden yalnızca kaskatı *saidar*’ın görülebildiği yerde açıkça görülür hale geliyorlardı. Elayne’in gözüne kapıyol bir göletin dibindeki devasa, çarpık, yüz kafalı, savrulan kollarla dolu bir şey gibi görünüyordu ve her kol Güç ipliklerinden oluşan tüylerle kaplıydı. Kıvranarak yok olan her kolun yerini bir yenisi alıyordu. Herkesin görebileceği açıklığın kenarları devamlı geriliyor, şekil değiştiriyor, hatta büyüklüğü değişiyordu. Elayne’in bacakları titremeye başlamıştı; zaten ter dolmuş olan gözleri zorlanmaktan yanmaya başlamıştı. Daha ne kadar sürdürebileceğini bilmiyordu. Dişlerini sıkarak mücadele etti. Her seferinde bir iplik. Her seferinde bir iplik.

Bin beş yüz kilometre ötede, ürperen kapıyoldan bakıldığında yüz adımdan az bir mesafe uzakta, düzinelerce asker beyaz çiftlik binalarının çevresinde dolanıyordu, kahverengi göğüs zırhları ve dev böcek kafalarına benzeyen boyalı miğferlere kuşanmış, arbalet taşıyan kısa adamlar. Arkalarından, eteğinde kırmızı fon üzerinde gümüş bir şimşek bulunan bir kadın geliyordu. Kadının bileziği bir zincirle grili bir kadının boynundaki tasmaya bağlanmıştı. Sonra bir başka *sul’dam* ile *damane* geldi, sonra bir çift daha. *Sul’dam*’lardan biri kapıyola işaret etti ve aniden *damane saidar*’ın parıltısına sarındı.

“Yere yatın!” diye haykırdı Elayne, avlunun görüş alanından

uzağa, geriye devrilerek ve gümüş mavi bir şimşek kulaklarını sağır eden bir kükreme ile kapıyoldan fırladı, vahşice her yöne çatallandı. Elayne'in bütün saçları tel tel dikilmeye başladı, çatalların düştüğü yerlerde toprak gürleyerek patladı. Elayne'in üzerine toprak ve taş yağdı.

Aniden işitme duyusu geri döndü ve bir erkek sesi açıklığın diğer yanından konuştu. Adamın peltek aksanı, sözlerin kendisi kadar ürpertti onu. "...canlı yakalayın dedim, sizi aptallar!"

Aniden askerlerden biri hemen önündeki çimenliğe fırladı. Birgitte'in oku adamın deri göğüs zırhının üzerine işlenmiş yumruğu delip geçti. Birincisi düşerken ikinci bir Seanchan askeri ona takıldı ve adam kendine gelemeden Aviendha'nın kemer bıçağı gırtlağına saplandı, Birgitte'in okları yağmur gibi yağıyordu; bir çizmesiyle atların dizginlerinin üzerine basmış, ok atarken sırıtıyordu. Titreyen atlar başlarını sallıyorlar, kurtulup kaçacakmış gibi oynuyorlardı, ama Birgitte yerinde durmakla yetiniyor, becerebildiğince hızla çekip çekip atıyordu. Kapıyolun arkasından gelen bağırışlar, Birgitte Gümüşyay'ın salıverdiği her oku hedefine yolladığını anlatıyordu. Yanıt, kötü bir düşünce gibi hızla, kara arbalet okları olarak geldi. Öylesine hızlı, öylesine çabuk. Aviendha düştü, sağ kolunu kavrayan parmaklarının arasından kan akıyordu, ama o hemen yarasını bıraktı, kararlı bir ifade ile emekleyerek *angreal*'e ulaşmaya çalıştı. Birgitte haykırdı; yayını düşürdü, bir arbaletin okunun saplandığı yeri, bacağını kavradı. Elayne yırtıcı acıyı, kendisine aitmiş gibi keskin bir biçimde hissetti.

Ümitsizce, sırtüstü yattığı yerden bir ipliği daha yakaladı. Ve dehşet içinde, bir kez çektikten sonra daha fazlasını yapamadığını gördü. İplik oynamış mıydı? Yerinden kurtulmuş muydu? Eğer öyleyse, onu bırakmaya cesaret edemezdi. İplik elinde yağlı yağlı titriyordu.

"Canlı, dedim!" diye kükredi o Seanchan sesi. "Bir kadın öldüren kişi, fetih altınından pay alamaz!" Arbalet yağmuru kesildi.

"Beni yakalamak mı istiyorsunuz?" diye bağırdı Aviendha. "O zaman gelin dans edin benimle!" Aniden *saidar*'ın parıltısına sarındı, *angreal*'e rağmen solgun bir parıltı ve kapıyolun önünde ateş topları belirdi, öte yana yağmaya başladı. Çok iri toplar değildiler, ama Altara tarafındaki patlamalar oldukça düzenli bir salvo gibiydi. Ama Aviendha gösterdiği çabayla nefes nefese kalmıştı; yüzü terle parlıyordu. Birgitte yayını almıştı; tıpkı efsanelerdeki kahraman gibi görünüyordu, bacağından kan

akıyordu, zar zor ayakta duruyordu, ama kirişi yarı çekmiş, hedef arıyordu.

Elayne nefeslerini kontrol altına almaya çalıştı. Yardım edecek bir şey olmadan Güç'ten bir kırıntı daha çekemiyordu. "Siz ikiniz yolumdan çekilmelisiniz," dedi. Sesinin buz gibi sakin çıkmasına inanamıyordu; feryat ediyor olması gerektiğini biliyordu. Yüreği kaburgalarını kırıp geçmeye çalışıyordu sanki. "Bunu daha ne kadar tutabileceğimi bilmiyorum." Bu, o tek iplik kadar tüm örgü için de geçerliydi. Kayıyor muydu? "Gidebildiğinizce hızla uzaklaşın. Tepelerin diğer yanı güvenli olmalı, ama aşabileceğiniz her boy mesafe avantaj demektir. Gidin!"

Birgitte Kadim Lisan'da hırladı, ama Elayne'in bildiği bir şey değildi. Öğrenmekten hoşlanacağı sözlere benziyordu. Öğrenme şansı olursa. Birgitte Elayne'in anlayabildiği sözlerle devam etti. "Ben söylemeden o lanet şeyi bir bırak, derini yüzmesi için Nynaeve'i beklemen gerekmeyecek; kendim yapacağım. Sonra onun yapmasına izin vereceğim. Sesini kes ve dayan! Aviendha, buraya gel –o şeyin arkasına!– onu arkadan tutabilir misin? –buraya gel de şu lanet atlardan birine bin."

"Nereye öreceğimi görebildiğim sürece," diye yanıt verdi Aviendha, sendeleyerek ayağa kalkarken. Yan yan sallandı, düşmeden önce kendini zorla toparladı. Kolundaki kötü bir yarıktan kan akıyordu. "Sanırım yapabilirim." Kapıyolun arkasında kayboldu ve ateş topları devam etti. Kapıyolun diğer yanından da içini görebilirdiniz, ama havada asılı sıcak dalgaları gibi görünürdü. Ama o yandan içinden geçemezdiniz –çok acı verici bir teşebbüs olurdu– ve Aviendha yeniden belirdiğinde, epey uzağından dolanıyordu. Birgitte onun iğdiş ata binmesine yardım etti, ama *geri geri* bindirdi!

Birgitte sertçe işaret ettiğinde, Elayne başını iki yana sallamaya zahmet etmedi. Her şeyden önce, başını sallarsa ne olacağından korkuyordu. "Binmeye çalışırsam tutabileceğimden emin değilim." Aslında, ata *binebileceğinden* emin değildi; artık yorgun denemezdi onun için; kasları suya dönüşmüştü. "Gidebildiğinizce hızlı gidin. Ben becerebildiğimce uzun süre tutarım. Lütfen, gidin!"

Birgitte Kadim Lisan'da küfürler mırıldanarak –Kadim Lisan olmalıydı; başka hiçbir dil o sesleri çıkaramazdı!– atların dizginlerini Aviendha'nın ellerine sıkıştırdı. İki kez düşecek gibi olduktan sonra, aksaya aksaya Elayne'in yanına vardı ve onu omuzlarına almak için eğildi. "Dayanabilirsin," dedi, Elayne'in ondan aldığı güven hissi ile dolu bir sesle. "Senden önce Andor

Kraliçesi görmedim, ama senin gibi kraliçeleri bilirim. Çelikten bir belkemiği ve bir aslan yüreği. Yapabilirsin!"

Yanıt beklemeden, gergin bir yüzle, yavaşça Elayne'i kaldırdı. Bacağındaki yaranın her sancısı Elayne'in kafasında yankılanıyordu. Elayne örgüyü, o tek ipliği tutma çabası ile titriyordu; kendini dik bulunca şaşırdı. Ve canlı. Birgitte'in bacağı kafasının içinde deli gibi zonkluyordu. Birgitte'e yaslanmamaya çalıştı, ama kendi titreyen vücudu onu destekleyemiyordu. Birbirlerine yaslanarak atlara doğru atıldıklarında, omzunun üzerinden arkaya baktı, durdu. Örgüyü bakmadan da tutabilirdi –normalde yapabilirdi– ama o tek ipliği hâlâ tutabildiğinden, elinden kayıp gitmediğinden emin olmak istiyordu. Kapıyol şimdi, daha önce gördüğü hiçbir örgüye benzemiyordu, çılgınca çarpılıyor, tüylü kollarla kıvranıyordu.

Birgitte inleyerek, ata binmesine yardım etmekten çok yükledi onu. Tıpkı Aviendha gibi geri geri! "Görmen gerek," diye açıkladı, kendi iğdiş atına doğru aksayarak; üç atın dizginlerini tutarak, acıyla kendini yukarı çekti. Tek ses çıkarmamıştı, ama Elayne acısını hissediyordu. "Sen ne yapılması gerekiyorsa onu yap ve nereye gideceğimizi bana bırak." Atlar, belki Birgitte'in kendi atının böğrüne indirdiği topuklar kadar uzaklaşma hevesi sayesinde, sıçrayarak yola koyuldular.

Elayne eyerinin yüksek kaşını, örgüyü ve *saidar*'ın kendisini tuttuğu gibi sıkı sıkı tuttu. Dörtnala koşan at onu sarsıyordu ve eyerde kalmaktan daha fazlası gelmiyordu elinden. Aviendha dik durmak için kendi eyer kaşına yaslanmıştı; ağzı açıktı, derin derin nefes çekiyordu ve gözleri sabitlenmiş gibiydi. Ama parıltıya sarınmıştı ve ateş topları fırlamaya devam ediyordu. Önceki kadar hızlı değil, evet ve bazıları kapıyolu epey mesafe ile ıskalıyor, otların arasında alevden yollar açıyor ya da ötede, yerde patlıyordu, ama yine de beliriyor ve uçuyorlardı. Elayne güç topladı, kendini güç toplamaya zorladı; Aviendha yüzüstü düşmek üzereymiş gibi görünürken devam edebiliyorsa, kendisi de edebilirdi.

Dörtnala uzaklaşırken kapıyol küçülmeye başlamıştı, açıklıkla aralarında kahverengi otlar uzanıyordu ve sonra arazi yükselmeye başladı. Tepeye tırmanıyorlardı! Birgitte yine yayına ok takmış, odaklanmıştı. Bacağındaki acı ile mücadele ediyor, atları daha hızlı gitmeye zorluyordu. Yapmaları gereken tek şey zirveye, diğer yana ulaşmaktı.

Aviendha inleyerek dirsekleri üzerine çöktü, eyerinin üzerinde boş bir çuval gibi hoplamaya başladı; çevresindeki *saidar* ışığı

titreşti ve söndü. “Yapamıyorum,” dedi nefes nefese. “Yapamıyorum.” Daha fazlasını söyleyemedi. Ateş yağmuru kesilir kesilmez Seanchan askerleri çimenliğe atlamaya başlamıştı.

“Sorun değil,” demeyi başardı Elayne. Boğazı kum gibiydi; vücudundaki tüm nem şimdi derisini kaplamış, giysilerini ıslatmıştı. “*Angreal* kullanmak yorucu iştir. İyi iş başardın, artık bizi yakalayamazlar.”

Onunla alay eder gibi, aşağıdaki çimenlikte bir *sul’dam* belirdi; sekiz yüz metre uzakta olmalarına rağmen iki kadını tanımamak imkânsızdı. Batıda alçalmış olan güneş hâlâ ikisini bağlayan *a’dam*’dan yansıyordu. Onlara bir başka ikili katıldı, sonra bir üçüncüsü, dördüncüsü. Beşincisi.

“Zirve!” diye bağırdı Birgitte coşkuyla. “Başardık! Bu gece güzel şarap ve yapılı adamlar olacak!”

Çimenlikte, *sul’dam* işaret etti ve Elayne için zaman ağırlaştı sanki. Kadının *damane*’sinin çevresinde Tek Güç parladı. Elayne örgünün oluştuğunu görebiliyordu. Ne olduğunu biliyordu. Ve onu durdurmanın yolu yoktu. “Daha hızlı!” diye bağırdı. Kalkan ona çarptı. Engelleyecek kadar güçlü olmalıydı –olmalıydı!– ama bu bitkinlikle, *saidar*’a zar zor tutunurken, kalkan onunla Kaynak arasına kaydı. Çimenlikte, biraz önce kapıyol olan örgü kendi üzerine çöktü. Perişan durumdaki, hareket edemeyecekmiş gibi görünen Aviendha kendini eyerinden Elayne’e doğru fırlattı ve ikisini birden yere devirdi. Elayne düşmeden önce tepenin uzak yanını görmek için ancak zaman bulabildi.

Hava beyaza döndü, görüş alanını yok etti. Ses vardı –ses olduğunu biliyordu, büyük bir kükreme– ama işitme sınırının ötesindeydi. Bir şey, çatıdan, bir kulenin tepesinden sert taşların üzerine düşmüş gibi çarptı ona.

Gözleri açıldı, gökyüzüne dikildi. Gökyüzü bir şekilde tuhaf görünüyordu, bulanık. Bir an kıpırdayamadı ve kıpırdamayı başardığında inledi. Her yanı acıyordu. Ah, Işık, canı yanıyordu! Yavaşça elini yüzüne kaldırdı; parmakları kırmızıya boyandı. Kan. Diğerleri. Diğerlerine yardım etmesi gerekiyordu. Birgitte’i hissedebiliyordu, onu saran acı kadar kötü bir acının pençesindeydi, ama en azından hayattaydı. Kararlı ve görünüşe göre öfkeli; o kadar kötü yaralanmış olamazdı. Aviendha.

Elayne hıçkırarak döndü, sonra elleri ve dizleri üzerinde doğruldu. Başı dönüyordu, her yanı sancıyordu. Belli belirsiz, tek bir kırık kaburga ile hareket etmenin tehlikeli olabileceğini

hatırladı, ama düşünce tepe kadar pusluydu. Düşünmek... zor geliyordu. Ama gözlerini kırpıştırmak işe yarıyor gibiydi. Biraz. Tepenin eteklerindeydi neredeyse! Yukarıda, ötedeki çimenlikten dumanlar yükseliyordu. Şimdi önemli değil. Hiç önemli değil.

Yamacın otuz adım yukarısında, Aviendha da elleri ve dizleri üzerinde doğrulmuştu, yüzüne akan kanı silmek için elini kaldırdığında düşecek gibi oldu, ama endişe içinde aranıyordu. Bakışları Elayne'e takıldı ve yerinde kalakaldı. Elayne ne kadar kötü göründüğünü merak etti. Kuşkusuz Aviendha'nın kendisi kadar kötü değil; onun eteğinin yarısı gitmişti, korsesi neredeyse tamamen yırtılmıştı, derisinin göründüğü her yer kanlıydı.

Elayne ona doğru emekledi. Baş dönmesi yüzünden, ayağa kalkıp yürümekten daha kolay gibiydi. Yaklaştığında, Aviendha rahat bir nefes aldı.

"İyisin," dedi, kanlı parmaklarını Elayne'in yanağına dokundurarak. "Öyle korktum ki."

Elayne şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Kendi üzerinde gördükleri Aviendha kadar kötüydü. Kendi eteği sağlamdı, ama korsesinin yarısı tamamen yırtılmıştı ve iki düzine yerden kanıyor gibiydi. Sonra anladı. Kavrulmamıştı. Düşünce üzerine ürperdi. "İkimiz de iyiyiz," dedi yumuşak sesle.

Yan tarafta, Birgitte kemer bıçağını Aviendha'nın iğdiş atının yelesine sildi ve kıpırtısız attan doğruldu. Sağ kolu sarkıyordu, ceketi ve bir çizmesi gitmişti ve giysilerinin geri kalanı yırtılmıştı; onun da derisi ve giysileri kanlıydı. Yaralarının en kötüsü bacağına saplanmış arbalet okunun açtığı idi, ama kalan yaraları da bir o kadar ederdi. "Beli kırıldı," dedi, ayaklarının dibindeki ata işaret ederek. "Benimkinin de, sanırım, ama onu en son gördüğümde Megairil Çelengi'ni kazanacak gibi koşuyordu. Her zaman hızı sevdiğini düşünmüştüm. Dişi Aslan." Omuzlarını silkti ve irkildi. "Elayne, Dişi Aslan onu bulduğumda ölmüştü. Üzgünüm."

"Biz hayattayız," dedi Elayne kararlılıkla, "ve önemli olan da bu." Dişi Aslan için daha sonra ağlardı. Tepenin çevresindeki duman yoğun değildi, ama geniş bir alana yayılıyordu. "Tam olarak ne yaptığımı görmek istiyorum."

Üçünün birden ayağa kalkabilmesi için birbirlerine tutunmaları gerekti ve yamaç yukarı tırmanırken Aviendha bile inlemek, nefeslenmek zorunda kaldı. Canları çıkmacasına dövülmüş gibi sesler çıkarıyorlardı –Elayne zaten öyle olduğunu düşünüyordu– ve mezbahada yuvarlanmışlar gibi görünüyorlardı. Aviendha *angreal*'i

hâlâ elinde sıkı sıkı tutuyordu, ama o ya da Elayne birazcık daha fazla Şifa Yetisine sahip olsaydılar bile, değil yönlendirmek, ikisi de Kaynak'a kucak açamazdı. Zirveye geldiklerinde birbirlerine yaslanarak durdular ve yıkım sahnesine baktılar.

Çimenlik bir yangınla çevrilmişti, ama ortası kararmış, tütüyordu ve kayalar bile yok olmuştu. Yamaçları saran ağaçların yarısı ya kırılmışlardı ya da çimenlikten uzağa doğru yatmışlardı. Şahinler belirmeye başladı, yangından yükselen sıcak hava dalgasının üzerinde süzüldüler; şahinler sık sık bu şekilde avlanır, alevlerin deliklerinden çıkardığı küçük hayvanları ararlardı. Seanchanlardan iz yoktu. Elayne ceset olmasını diledi, böylece öldüklerinden emin olabilecekti. Özellikle de bütün *sul'dam*'ların. Ama yanmış, dumanları tüten yere bakarken aniden kanıt kalmamış olmasına memnun oldu. Ölmek için korkunç bir yoldu. *Işık ruhlarına merhamet etsin,* diye düşündü. *Hepsinin ruhuna.*

"Eh," dedi yüksek sesle, "senin kadar iyi iş çıkaramadım, Aviendha, ama sanırım her şey düşünülürse, en iyisi oldu. Bir dahaki sefere daha iyi iş çıkarmaya çalışırım."

Aviendha ona yan yan baktı. Yanağında bir yarık vardı, alnında bir başkası. Kafasındaki uzun yara açık duruyordu. "İlk denemede benim yaptığımdan çok daha iyi yaptın. İlk seferinde bana bir Rüzgâr akışından basit bir düğüm verilmişti. Onu çözmek için elli deneme yapmam gerekti ve sonunda bir gök gürültüsü yüzüme çarptı, kulaklarımı çınlattı."

"Sanırım daha basit bir şeyle başlamam gerekirdi," dedi Elayne. "Balıklama dalmak gibi bir huyum vardır." Balıklama dalmak? Daha önce, *su* olup olmadığını görür görmez dalardı! Gülmesini bastırdı, ama ancak yan tarafı sancıdıktan sonra. Bu yüzden, gülmek yerine dişlerinin arasından inledi. Dişlerinden bazılarının yerlerinden oynadığını düşündü. "En azından yeni bir silah bulduk. Belki bu konuda mutlu olmamalıyım, ama Seanchanlar döndüğünden, mutluyum."

"Anlamıyorsun, Elayne," dedi Aviendha, çimenliğin ortasına, daha önce kapıyolun durduğu yere işaret ederek. "Bu bir ışık çakmasından ibaret olabilirdi, hatta daha azı. Olana kadar bilemiyorsun. Bir ışık çakması kendi kendini ve yüz adım dahilindeki bütün kadınları kavurma riskine değer mi?"

Elayne ona bakakaldı. Bunu bilerek kalmıştı, öyle mi? İnsanın kendi hayatını riske atması bir şeydi, ama yönlendirme yeteneğini kaybetme riskine girmek... "Seninle birincil-kardeş olmak istiyorum,

Aviendha. Bilgeleri bulur bulmaz." Rand hakkında ne yapacaklarını hayal bile edemiyordu. Onunla *ikisinin* de evlenmesi fikri –Min'in de!– saçmadan da beterdi. Ama bundan emindi. "Seni daha iyi tanımaya ihtiyacım yok. Senin kız kardeşin olmak istiyorum." Nazikçe Aviendha'nın kan lekeli yanağını öptü.

Daha önce Aviendha'nın şiddetle kızardığını sanmıştı. Aiel âşıklar bile başkalarının önünde birbirlerini öpmezlerdi. Aviendha'nın yüzünün yanında alev alev gün batımları bile solgun kalırdı. "Ben de senin kız kardeşim olmanı istiyorum," diye mırıldandı Aviendha. Sertçe yutkunarak –ve onları görmezden gelen Birgitte'i süzerek– eğildi ve çabucak dudaklarını Elayne'in yanağına bastırdı. Elayne başka her şey kadar bu jest için de seviyordu onu.

Birgitte omzunun üzerinden arkalarına bakıyordu ve belki gözlerini kaçırması numara değildi, çünkü aniden, "Biri geliyor," dedi. "Tahminimde yanılmıyorsam Lan ve Nynaeve."

Zar zor, aksayarak, sendeleyerek ve inleyerek döndüler. Çok saçma görünüyordu; hikâyelerdeki kahramanlar asla ayakta zor duracak kadar yaralanmıyorlardı. Kuzeyde, uzakta iki binici ağaçların arasında görünüp kayboldu. Kısa bir an görünmüşlerdi, ama dörtnala koşan yüksek bir atın üzerindeki uzun boylu bir adamı ve yanında, daha ufak tefek bir hayvanın üzerindeki kadını seçebilmişlerdi. Üçü dikkatle oturdu ve beklemeye başladı. Hikâyelerdeki kahramanların asla yapmadığı bir şey de bu, diye düşündü Elayne içini çekerek. Annesini gururlandıracak bir kraliçe olacağını umuyordu, ama asla kahraman olamayacağı açıktı.

* * *

Chulein dizginleri hafifçe oynattı ve Segani rahatça kemikli kanadı üzerinde döndü. İyi eğitimli bir *raken* idi, hızlı ve çevik, en sevdiği hayvan, ama onu uçurma işini başkaları ile paylaşması gerekiyordu. Her zaman *raken* sayısından daha fazla *morat'raken* olurdu; hayatın bir gerçeği. Aşağıdaki çiftlikte yoktan ateş topları var oluyor, her yöne dağılıyorlardı. Chulein dikkat etmemeye çalıştı; onun işi çiftlik çevresinden yaklaşan sorun olup olmadığını izlemekti. En azından Tauan ve Macu'nun zeytinlikte öldüğü yerden artık duman yükselmiyordu.

Yerden bin adım yüksekte, epey geniş bir görüş alanı vardı. Tüm diğer *raken*'ler kırlarda keşif yapıyordu; kaçan her kadın, bunca heyecanı yaratanlardan biri olup olmadığının kontrol edilmesi için

işaretlenecekti, ama aslında, bu topraklarda havada *raken* gören herkes dönüp kaçardı muhtemelen. Chulein'in yapması gereken tek şey burada durup yaklaşan sorun olup olmadığına bakmaktı. Kürek kemikleri arasında bir kaşıntı hissetmeseydi keşke; her zaman *gerçekten* de yaklaşan bir sorun olduğunu anlatırdı. Segani'nin uçuşunun yarattığı rüzgâr bu hızda fena değildi, ama yine de mumlanmış keten başlığının iplerini çenesinin altına çekti, onu eyerde tutan deri güvenlik kayışlarını kontrol etti, kristal gözlüklerini ayarladı, eldivenlerini sıkılaştırdı.

Yerde Semavi Yumruklardan yüz tanesi birikmişti bile ve daha da önemlisi, altı *sul'dam* ve *damane*'leri ve yedek *a'dam* dolu çantalar taşıyan bir düzine kişi vardı. Destek kuvvet getirecek ikinci filo güneydeki tepelerden havalanacaktı. İlk saldırıda daha fazla adam gelmiş olması daha iyi olurdu, Hailene'in yanında getirdiği *to'raken* sayısı azdı ve güçlü söylentiler onların çoğunun Yüksek Leydi Suroth ve maiyetini Amadicia'dan getirmekle görevlendirildiğini söylüyordu. Kan hakkında kötü düşünmek kötüydü, ama Chulein Ebou Dar'a daha fazla *to'raken* gönderildiğini diliyordu. Hiçbir *morat'raken* yalnızca yük taşımaya yarayan devasa, hantal *to'raken*'lerden fazla hoşlanmazdı, ama yere daha fazla Semavi Yumruk'u ve daha fazla *sul'dam*'ı, daha hızlı indirebilirlerdi.

"Söylentilere göre aşağıda yüzlerce *marath'damane* varmış," diye bağırdı Eliya arkasından. Gökyüzündeyken, rüzgârın sesi yüzünden bağırmanız gerekiyordu. "Altın paylaşımında kendi payımla ne yapacağım, biliyor musun? Bir han satın alacağım. Gördüğüm kadarıyla bu Ebou Dar'da olabilir. Belki bir koca bulurum. Çocuk yaparım. Sen buna ne diyorsun?"

Chulein rüzgâr eşarbının arkasında sırıttı. Her uçucu bir han –ya da bir meyhane, bazen bir çiftlik– satın almaktan bahsederdi, ama gökleri kim bırakabilirdi ki? Segani'nin uzun, köselemsi boynunun dibini okşadı. Her kadın uçucu –dört uçucudan üçü kadındı– bir koca ve çocuklardan bahsederdi, ama çocuk yapmak uçmanın sonu demekti. Bir ay içinde, Semavi Yumruklardan ayrılan kadın sayısı, yarım senede gökleri bırakanların sayısından fazlaydı.

"Gözlerini açık tut derim," dedi. Ama biraz konuşmanın zararı yoktu. Aşağıdaki zeytinliklerde bir çocuk hareket etse bile görebilirdi, Semavi Yumrukları tehdit edebilecek hiçbir şey gözünden kaçmazdı. Askerler arasında en hafif zırhlı olan Semavi Yumruklar Ölümnöbeti Askerleri kadar zorluydu; bazılarına göre daha zorlu. "Ben kendime düşeni bir *damane* satın almak ve bir

sul'dam tutmak için kullanacağım." Orada söylentilerin iddia ettiğinin yarısı kadar *marath'damane* olsa, payıyla iki *damane* satın alabilirdi. Hatta üç! "Gökyüzü Işıkları yapmak üzere eğitilmiş bir *damane.* Gökyüzünü bıraktığım zaman Kan'dan biri kadar zengin olacağım." Burada 'havaifişek' dedikleri şeyler vardı –bazı adamların Tanchico'da Kan'dan olanların ilgisini çekmek için boşuna çabaladıklarını görmüştü– ama Gökyüzü Işıkları ile karşılaştırıldığında o zavallı şeyleri kim izlerdi ki? O adamlar toplanmış ve şehir dışında yola bırakılmışlardı.

"Çiftlik!" diye bağırdı Eliya ve aniden bir şey Segani'ye hızla çarptı, Chulein'in hissettiği en kötü fırtına rüzgârından da kötü, onu tepetaklak yuvvarladı.

Raken bet sesiyle haykırarak düştü, öyle hızlı dönüyordu ki Chulein güvenlik kayışlarına sıkı sıkı yapıştı. Ellerini bacaklarında tuttu, dizginleri gerdi, ama kıpırdamadı. Segani bu durumdan kendi kendine kurtulmalıydı; dizginleri azıcık oynatması bile onu engellerdi. Tekerlek gibi yuvarlanarak düştüler. Sebep ne olursa olsun, *raken*'ler düşerse, *morat'raken*'lere yere bakmamaları öğretilmişti, ama kırbaç gibi dönerken ne zaman yer görüş alanına girse, yüksekliklerini tahmin etmekten alamıyordu kendini. Sekiz yüz adım. Altı yüz. Dört yüz. İki yüz. Işık ruhunu aydınlatsın, Yaratıcı'nın sonsuz merhameti onu korusun...

Segani geniş kanatlarını Chulein'i yana doğru silkeleyen ve dişlerini takırdatan bir hamle ile çırparak doğruldu, aşağı doğru süzülürken kanatlarının ucu ağaç tepelerini süpürdü. Zorlu eğitimlerden kaynaklanan bir sakinlikle, Chulein herhangi bir zorlama olup olmadığını görmek için Segani'nin kanatlarını kontrol etti. Hiçbir şey yoktu, ama yine de bir *der'morat'raken*'e kontrol ettirecekti. Gözünden kaçan minik bir şey bir üstadın gözünden kaçmazdı.

"Gölgelerin Hanımı'ndan bir kez daha kaçtık anlaşılan, Eliya." Omzunun üzerinden arkaya döndü ve sustu. Kopmuş bir güvenlik kayışı arkasındaki boş koltuktan savruluyordu. Uzun bir düşüşün dibinde Hanım'ın beklediğini her uçucu bilirdi, ama bilmek kolaylaştırmıyordu.

Çiftlik... gitmişti. Çiftlikte yükselen beyaz binaların temelleri tertemiz kalmıştı, yamaca inşa edilmiş dev yapılar moloz yığınlarına dönmüştü. Gitmişti. Her şey kararmış, yanmıştı. Yamaçlardaki çalıların arasında yangın ilerliyordu ve yüz adım genişliğinde, yelpazeler halinde zeytinliklere ve ormana ilerliyor, tepelerin

arasındaki düzlüklerde uzanıyordu. Ötede, yüz adım daha öteye kadar kırık ağaçlar yatıyordu ve hepsi çiftlikten uzağa doğru yatmıştı. Chulein böyle şey görmemişti. Orada hiçbir şey canlı kalmış olamazdı. Her ne olduysa.

Çabucak kendine geldi ve Segani'yi güneye çevirdi. Uzakta, her birinin sırtına bu kısa mesafe için birer düzine Semavi Yumruk sığışmış *to'raken*'ler görebiliyordu. Çok geç kalmışlardı. Kafasının içinde raporunu hazırlamaya başladı; rapor verecek başka kimse kalmamıştı kuşkusuz. Herkes bu toprakların tasmalanmayı bekleyen *marath'damane*'ler ile dolu olduğunu söylüyordu, ama bu yeni silahla, kendine Aes Sedai diyen bu kadınlar gerçekten tehlikeliydi. Onlar hakkında bir şey yapılmalıydı, kararlı bir şeyler. Belki, Yüksek Leydi Suroth Ebou Dar'a geliyorsa, ihtiyacı o da görürdü.

7
Keçi Ağılı

Ghealdan göğü bulutsuzdu, ormanlık tepeler acımasız sabah güneşinin altında pişiyordu. Öğlen olmamasına rağmen hava bunaltıcıydı. Kuraklıkta çamlar, meşinyapraklar ve Perrin'in yaprak dökmeyen ağaçlar olduklarını tahmin ettiği diğerleri sararmaya yüz tutmuştu. Tek nefes esinti yoktu. Perrin'in yüzünden ter damlıyor, kısa sakalına akıyordu. Kıvırcık saçları kafasında keçeleşmekteydi. Batıda bir yerde gök gürültüsü duyduğunu sandı, ama bir daha yağmur yağacağına inanmaktan vazgeçmişti. Gümüş işlemeyi hayal etmez, örsünüzde yatan demiri döverdiniz.

Bu seyrek ağaçlı sırtın üzerindeki yerinden, pirinç destekli dürbünü ile, duvarlarla çevrili Bethal kasabasını inceledi. Bu mesafeden onun gözleri bile desteğe ihtiyaç duyuyordu. Arduvaz çatılı binaları ile, irice bir kasabaydı, küçük asillerin sarayları ya da zengin tüccarların malikâneleri olabilecek yarım düzine yüksek bina vardı. En büyük sarayın en yüksek kulesinden gevşekçe sarkan kırmızı bayrağı seçemiyordu, ama kime ait olduğunu biliyordu. Başkenti Jehannah'tan çok uzaktaki, Ghealdan Kraliçesi Alliandre Maritha Kigarin.

Kasabanın kapıları açık duruyordu, her birinde yirmişer nöbetçi bekliyordu, ama hiçbiri dışarı çıkmıyordu ve görebildiği yollar, kuzeyden dörtnala, tek başına Bethal'a giden tek binici dışında boştu. Askerler sinirliydi, bazıları atlıyı gördüklerinde, yaklaşan elindeki kanlı kılıcını sallıyormuş gibi, kargılarını ve yaylarını kaldırdılar. Duvar kulelerine ya da aradaki duvarlara daha fazla asker doluştu. Orada da yayına ok takmış, arbaletini hazırlamış bir sürü adam vardı. Bol bol korku.

Ghealdan'ın bu kısmının üzerinden bir fırtına geçmişti. Fırtına hâlâ esiyordu. Haberci'nin çeteleri kaos yaratıyordu ve haydutlar

bundan faydalanıyordu. Amadicia sınırından saldıran Beyazpelerinler rahatça buraya kadar gelebilirdi. Güneydeki birkaç dağınık duman sütunu muhtemelen yanan çiftliklerden yükseliyordu. Ya Beyazpelerin işi ya da Haberci'nin. Çeteler nadiren yangın çıkarmaya zahmet ediyordu ve diğer iki taraf zaten onlara yakacak pek az şey bırakıyordu. Son birkaç gündür bütün köylerden geçen bir söylenti kargaşaya kendi katkısını yapıyordu. Söylentilere göre Amador, hikâyeyi anlatana göre ya Haberci ya Tarabonlular ya da Aes Sedailer karşısında düşmüştü. Bazıları Pedron Niall'ın şehri savunurken öldüğünü iddia ediyordu. Sonuçta, bir kraliçenin kendi güvenliği için endişelenmesine yetiyordu. Ya da askerler Perrin için gelmişti buraya. Tüm çabalarına rağmen, güney yolculuğu gözlerden kaçmamıştı.

Düşünceli düşünceli sakalını kaşıdı. Çevre tepelerdeki kurtların ona hiçbir şey söyleyememesi yazıktı, ama insanlardan uzak durmak dışında, onların ne yaptığına nadiren dikkat ederlerdi. Ve Dumai Kuyuları'ndan bu yana, kesinlikle gerekli olmadığı sürece onların herhangi bir şey isteme hakkına sahip olduğunu hissetmiyordu. Birkaç İki Nehirli ile birlikte yalnız at sürmesi çok daha iyi olabilirdi.

Sık sık aklından geçenleri Faile'in okuyabildiğini düşünüyordu, genellikle bunu yapmasını en az istediği anlarda ve şimdi de, gece karası kısrağı Kırlangıç'ı Perrin'in boz donlu atına yanaştırarak kanıtladı bunu. Faile'in dar etekli bölünmüş elbisesi neredeyse kısrağı kadar siyahtı, ama sıcağa Perrin'den daha iyi tahammül edebiliyor gibiydi. Hafifçe bitki sabunu ve temiz ter kokuyordu, kendisi kokuyordu. Kararlılık kokuyordu. Çekik gözleri çok kararlıydı ve belirgin burnu ile, adını aldığı atmacaya çok benziyordu.

"O güzel, mavi cekette delik görmek istemem, kocam," dedi, yalnızca Perrin'in duyabilmesi için alçak sesle, "ve o adamlar kim olduklarını sormadan bir grup yabancı adama ok atabilecekmiş gibi görünüyorlar. Dahası, ismini bütün dünyaya ilan etmeden Alliandre'ye nasıl ulaşacaksın? Bu iş sessizce yapılmalı, unuttun mu?" Gidecek kişinin kendisi olması gerektiğini, kapı nöbetçilerinin yalnız bir kadının sorunlardan kaçan bir mülteci sanacaklarını, Kraliçe'nin yanına annesinin ismini kullanarak ve fazla yorum çekmeden ulaşabileceğini söylemedi, ama söylemesine gerek yoktu zaten. Ghealdan'a girdiklerinden beri her gece bunları ve daha fazlasını dinlemişti Perrin. Burada olmasının bir sebebi

Alliandre'nin Rand'a yazdığı ihtiyatlı mektuptu. Kadın... ne sunmuştu... desteğini mi? Sadakatini mi? Her durumda, gizlilik arzusu büyüktü.

Perrin birkaç adım arkalarında, uzun bacaklı gri atının üzerinde oturan Aram'ın bile Faile'in söylediklerinden tek kelime duyabildiğini sanmıyordu, ama o konuşmayı bitirmeden Berelain beyaz kısrağını Perrin'in yanına sürdü. Kadının yanakları terle parlıyordu. O da, bir gül parfümü bulutunun içinde, kararlı kokuyordu. Perrin'e bulut gibi geliyordu. Şaşmak gerekirdi, ama kadının yeşil binici elbisesi gerekenden bir parmak fazla deri teşhir etmiyordu.

Berelain'in iki yoldaşı geride kaldı, ama Aes Sedai danışmanı Annoura, ince, omzuna kadar gelen boncuklu örgülerinin altından Perrin'i okunmaz bir ifade ile inceliyordu. Perrin'i ve iki yanındaki iki kadını değil; özellikle Perrin'i. Annoura terlememişti. Perrin gaga burunlu Gri Aes Sedai'nin kokusunu alabilecek kadar yakında olduğunu diliyordu; diğer Aes Sedailerin aksine, Annoura kimseye herhangi bir söz vermemişti. Sözler neye yarıyorsa. Berelain'in Kanatlı Askerleri'nin kumandanı olan Lord Gallenne görünürde, tek gözüne kaldırdığı dürbünden Bethal'ı incelemekle meşguldü. Adamın dizginleriyle nasıl oynadığına bakarak, Perrin onun derin hesaplar içinde olduğunu anlayabiliyordu. Muhtemelen Bethal'ı güç kullanarak nasıl ele geçirebileceği hakkında; Gallenne her zaman ilk önce en kötü olasılığı görürdü.

"Ben hâlâ Alliandre'ye ilk benim yaklaşmam gerektiğini düşünüyorum," dedi Berelain. Perrin bunu da her gün dinlemişti. "Bu yüzden gelmedim mi zaten?" Sebeplerden biri buydu. "Annoura da hemen görüşmeye kabul edilir ve Alliandre'den başka kimse bilmeden beni de içeri aldırır." Hayret edilecek bir şey daha. Sesinde bir zerre flört yoktu. Kadın kırmızı deri eldivenlerini düzeltme işine Perrin kadar dikkat ediyor gibiydi.

Hangisi? Sorun şuydu ki, ikisini de seçmek istemiyordu.

Sırta gelen ikinci Aes Sedai Seonid biraz ötede, kuraklığın öldürdüğü yüksek bir siyah ağacın yakınında, doru atının yanında durdu ve Bethal'a değil gökyüzüne baktı. Yanındaki iki açık renk gözlü Bilge kadınla keskin bir zıtlık oluşturuyorlardı. Onun beyaz tenine karşı onların yüzleri güneşten kararmıştı. Seonid siyah, onlar sarı saçlıydı; Seonid kısa, onlar uzun boyluydu; Seonid'in ince, beyaz yünlü elbisesine karşı onların koyu renk eteklerinden ve beyaz bluzlarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Edarra ve Nevarin

altın, gümüş ve fildişi bilezikler ve kolyelerle donanmıştı, ama Seonid Büyük Yılan yüzüğünden başka bir şey takmamıştı. Seonid'in yaşının belirsizliğine karşı Bilgeler gençti. Ama kendine hâkimiyet konusunda Bilgeler Yeşil Aes Sedai ile boy ölçüşüyorlardı ve onlar da gökyüzünü inceliyordu.

"Bir şey görüyor musunuz?" diye sordu Perrin, karar verme işini erteleyerek.

"Gökyüzünü görüyoruz, Perrin Aybara," dedi Edarra sakin sakin, kollarına aldığı koyu renk şalını düzeltirken takılarını şıngırdatarak. Sıcak Aiellere de Aes Sedai'den daha fazla dokunmuyor gibiydi. "Daha fazlasını görsek sana söyleriz." Söyleyeceklerini umuyordu Perrin. Söyleyeceklerini sanıyordu. En azından, Grady ve Neald'ın da görebileceğini düşündükleri bir şeyse. İki Asha'man sır saklamazdı. Perrin onların kampta değil yanında olduğunu diledi.

Daha yarım hafta önce, gökyüzünden, yüksekten geçen bir Tek Güç danteli Aes Sedailer ve Bilgeler arasında epey heyecan yaratmıştı. Grady ve Neald'da da. Bu gerçek daha da büyük bir heyecan yaratmıştı, Aes Sedailer paniğe bu kadar yakın görünmemişlerdi. Asha'man, Aes Sedailer ve Bilgelerin *hepsi,* dantelden çubuk yok olduktan sonra, uzun süre havada hafif bir Güç hissi olduğunu iddia etmişlerdi, ama bunun ne anlama geldiğini hiçbiri bilmiyordu. Neald aklına rüzgârı getirdiğini söylemişti, ama nedenini açıklayamıyordu. Kimse bundan başka fikir dile getirmemişti, ama Güç'ün hem dişil, hem eril yarıları görülmüşse, Terkedilmişlerin işi olmalıydı, hem de büyük ölçekte. O zamandan bu yana, Perrin geceler boyunca Terkedilmişlerin neyin peşinde olduğunu merak ederek uyanık yatmıştı.

Elinde olmadan gökyüzüne baktı. Ve iki güvercin dışında hiçbir şey göremedi, elbette. Aniden bir şahin dalarak görüş alanına girdi ve güvercinlerden biri bir tüy yağmuru içinde gözden kayboldu. Diğeri çılgınca Bethal'a doğru kanat çırptı.

"Bir karara vardın mı, Perrin Aybara?" diye sordu Nevarin, keskin bir sesle. Yeşil gözlü Bilge Edarra'dan da genç görünüyordu, belki Perrin yaşlarında ve mavi gözlü kadının dinginliğine sahip değildi. Ellerini kalçalarına dayarken şalı kollarında kaydı. Perrin kadının ona parmağını sallamasını bekledi. Ya da yumruğunu. Birbirlerine hiç benzemeseler de, Nevarin aklına Nynaeve'i getiriyordu. Nevarin'in yanında Nynaeve tombul kalırdı. "Dinlemeyeceksen tavsiye vermemizin ne faydası var?" diye sordu kadın. "Ne faydası var?"

Faile ve Berelain eyerlerinde dimdik oturuyorlardı, ikisi de olabildiklerince gururluydular, ikisi de aynı anda hem beklenti dolu, hem kararsız kokuyorlardı. Ve kararsız oldukları için sinirli; ikisi de bundan hiç hoşlanmıyordu. Seonid kokusunu alamayacağı kadar uzaktaydı, ama birbirine bastırdığı dudakları ruh halini yeterince anlatıyordu. Edarra'nın verdiği, onunla konuşulmadığı sürece konuşmaması emri onu öfkeden deliye döndürüyordu. Yine de, Perrin'in Bilgelerin tavsiyelerini dinlemesini kesinlikle istiyordu; bakışlarının baskısı Perrin'in onların istediği yöne itebilecekmiş gibi, gözlerini Perrin'e dikmişti. Aslında, Perrin onu seçmek istiyordu, ama tereddüt ediyordu. Kadının Rand'a ettiği sadakat yemini ne kadar geçerliydi? Şimdiye dek gördüğü kanıtlara bakarak, kendisinin inandığından daha fazla, ama yine de bir Aes Sedai'ye ne kadar güvenebilirdi? Seonid'in iki Muhafızının gelişi birkaç dakika tasarruf etmesini sağladı.

Ayrı yönlere gitmiş olmalarına rağmen birlikte geldiler, kasabada görülmemek için atlarını ağaçların arasından çıkarmadılar. Furen Tearlıydı, iyi toprak kadar esmerdi neredeyse, kıvırcık, siyah saçlarına kır düşmüştü. Murandyli olan Teryl yirmi yaş küçüktü, koyu kızılımsı saçları, kıvırcık bıyıkları vardı ve gözleri Edarra'nınkilerden de maviydi, ama aynı kalıptan çıkmışlardı sanki, uzun boylu, ince ve zorluydular. Pelerinleri renk değiştirerek, mide bulandırıcı bir biçimde görünmez olarak, rahatça atlarından indiler ve Bilgeleri ve Perrin'i bilinçli olarak görmezden gelerek Seonid'e rapor verdiler.

"Kuzeyden de beter," dedi Furen tiksintiyle. Alnında birkaç damla ter vardı, ama iki adam da sıcaktan fazla etkilenmiş görünmüyordu. "Yerel asiller kırsaldaki ya da kasabadaki malikânelerine kapanmışlar ve Kraliçe'nin askerleri kasaba duvarlarından dışarı çıkmıyor. Kırsal alanı Haberci'nin adamlarına bırakmışlar. Ve çetelere, ama onlar buralarda pek bulunmuyor gibi. Her yerde Haberci'nin adamları var. Bence Alliandre seni görünce memnun olacak."

"İnsan sürüsü," diye hıhladı Teryl, dizginlerini avucuna vurarak. "Bir yerde on beş yirmi kişiden fazlasını görmedim, daha çok yabalar ve yabandomuzu mızrakları ile silahlanmışlar. Dilenciler kadar sefil durumdalar. Çiftçileri korkutmaya yeter, kuşkusuz, ama lordların onları temizleyeceğini, demet demet asacağını sanırsın. Bir Aes Sedai görünce Kraliçe elini öpecek."

Seonid ağzını açtı, sonra Edarra'ya baktı. Edarra başını salladı.

Konuşma izni almak Yeşil'in ağzının daha da gerilmesine sebep oldu. Ama sesi tereyağı kadar yumuşaktı. "Karar vermeyi daha fazla ertelemenin anlamı yok, Lord Aybara." O unvanı kullanmaya ne kadar hakkı olduğunu çok iyi bildiğinden, unvanı biraz vurgulamıştı. "Karın büyük bir Ev'den geliyor, Berelain ise bir hükümdar, ama Saldaea Evleri burada pek dikkatle alınmaz ve Mayene en küçük ülke. Alliandre'nin gözlerinde bir Aes Sedai elçi Beyaz Kule'nin ağırlığını seni desteklemek için kullandığını anlatacak." Belki Annoura'nın bunu onun kadar iyi yapabileceğini hatırlayınca telaşla devam etti. "Dahası, daha önce de Ghealdan'da bulundum ve ismim iyi biliniyor. Alliandre beni yalnızca hemen kabul etmekle yetinmeyecek, söylediklerimi de dinleyecektir."

"Nevarin ve ben onunla gideriz," dedi Edarra ve Nevarin ekledi, "Söylememesi gereken hiçbir şeyi söylemeyeceğinden emin oluruz." Seonid Perrin için işitilir bir sesle dişlerini gıcırdattı ve bölünmüş eteklerini düzeltmeye dalarak bakışlarını dikkatle yere indirdi. Annoura homurdanmaya çok benzeyen bir ses çıkardı ve başını aksi yöne çevirdi; kendisi Bilgelerden uzak duruyordu ve diğer Aes Sedaileri onların yanında görmekten hoşlanmıyordu.

Perrin'in içinden inlemek geliyordu. Yeşil'i göndermek Perrin'i zor durumdan kurtaracaktı, ama Bilgeler Aes Sedailere Perrin'den daha fazla güvenmiyordu ve Seonid ve Masuri'ye fazla serbestlik tanımıyorlardı. Son günlerde köylerde Aieller hakkında hikâyeler de duyulmuştu. O insanların hiçbiri tek Aiel görmemişti, ama Yenidendoğan Ejder'i takip eden Aiellere dair söylentiler kanatlanmıştı ve Ghealdan'ın yarısı bir iki günlük yolda Aieller olduğundan emindi ve her hikâye bir öncekinden daha tuhaf, daha korkunçtu. Alliandre iki Aiel kadının bir Aes Sedai'ye sıçramasını söylediğini gördükten sonra Perrin'i kabul edemeyecek kadar korkabilirdi. Ve dişlerini ne kadar gıcırdatırsa gıcırdatsın, Seonid söylendiğinde sıçrıyordu! Eh, Perrin, Faile'in nasıl kabul edileceğine dair, aylar önce gönderilmiş, anlamı belirsiz bir şekilde kaleme alınmış bir mektuptan başka güvence olmadan onu riske atacak değildi. Durumu gerçekten zordu, ama başka seçeneği yoktu.

"Küçük bir grup o kapılardan büyük bir gruba göre daha rahat geçer," dedi sonunda, dürbünü heybesine tıkarak. Aynı zamanda daha az çenenin çalınmasına sebep olurdu. "Yani yalnızca sen ve Annoura gideceksiniz, Berelain. Belki bir de Lord Gallenne. Büyük olasılıkla onu Annoura'nın Muhafızı sanırlar."

Berelain sevinçle güldü ve eğilip iki eliyle Perrin'in kolunu

kavradı. Bu kadarla bırakmadı, elbette. Parmakları okşarcasına sıktı, vaatlerle dolu, hararetli bir gülümseme çaktı, sonra daha Perrin hareket etmeye fırsat bulamadan, bir bebeğinki kadar masum bir yüzle doğruldu. Faile ifadesiz bir yüzle gri binici eldivenlerini düzeltmeye odaklandı. Kokusuna bakarak, Berelain'in gülümsemesini fark etmemişti. Hayal kırıklığını da saklıyordu.

"Özür dilerim, Faile," dedi Perrin, "ama..."

Faile'in kokusunda diken diken bir öfke alevlendi. "Gitmeden önce Mayene Başı ile konuşulacak konular olduğundan eminim, kocam," dedi sakin sakin. Çekik gözleri dinginlik timsaliydi, kokusu ise kum dikenleri gibi. "Onunla şimdi görüşsen en iyisi." Kırlangıç'ı çevirerek kısrağı, öfkeden köpürdüğü açık olan Seonid'in ve gergin suratlı Bilgelerin yanına yürüttü, ama atından inmedi ya da onlarla konuşmadı. Bunun yerine, bir kuş yuvasına bakan şahin gözleri ile Bethal'a kaşlarını çattı.

Perrin burnunu yoklamakta olduğunu fark etti ve elini indirdi. Kan yoktu elbette; burnu yalnızca, kan olmalıymış gibi hissediyordu.

Berelain'in son anda verilecek talimatlara ihtiyacı yoktu – Mayene Başı ve Gri danışmanı gitmek için sabırsızlanıyordu, ne diyeceklerinden, ne yapacaklarından son derece emindiler– ama Perrin yine de ihtiyatlı davranmaları için ısrar etti ve Alliandre ile yalnız ve yalnız Berelain'in konuşması gerektiğini vurguladı. Annoura ona, o serin Aes Sedai bakışlarından birini fırlattı ve başını salladı. Onay olabilirdi de olmayabilirdi de; Perrin kadının ağzından kerpetenle bile daha fazla laf alamayacağından emindi. Berelain'in dudakları eğlenti ile büküldü, ama Perrin'in söylediği her şeyi kabul etti. Ya da ettiğini söyledi. Perrin kadının ne dilerse onu söyleyeceğinden kuşkulanıyordu ve yanlış yerlerde sunulan o gülümsemeler onu rahatsız ediyordu. Gallenne dürbününü kaldırdı, ama hâlâ dizginleriyle oynuyordu, kuşkusuz iki kadını Bethal'dan çıkarmak için silah zoru ile nasıl yol açabileceğini hesaplıyordu. Perrin'in içinden hırlamak geliyordu.

Onların yola ilerlemelerini endişe içinde izledi. Berelain'in taşıdığı mesaj basitti. Rand Alliandre'nin ihtiyatlılığını anlıyordu, ama kadın onun korumasını istiyorsa onu desteklediğini açık açık ilan etmeliydi. O korumayı alacaktı, askerler ve Asha'manlar herkesin açıkça anlamasını sağlayacaktı, gerekirse bizzat Rand gelecekti, ama ilk önce açıklamayı kabul etmeliydi. Gülümsemelerine rağmen, Berelain'in mesajı azıcık bile değiştirmek

için sebebi yoktu –Perrin onların bir başka flört yöntemi olabileceğini düşünüyordu– ama Annoura... Aes Sedailer ne isterlerse onu yaparlardı ve yarısında, Işık bilir neden yaparlardı. Perrin bir Aes Sedai ya da kışkırtıcı konuşmalar olmadan Alliandre'nin yanına ulaşabilmesinin bir yolunu bilmeyi diliyordu. Ya da Faile'i riske atmadan.

Üç binici, başlarında Annoura ile kapılara vardılar. Nöbetçiler, kuşkusuz kadın Aes Sedai olduğunu bildirdikten sonra, hemen kargıları kaldırdılar, yaylarını ve arbaletlerini indirdiler. Bu iddiaya meydan okumaya cesaret edebilecek çok insan bulunmazdı. Kısa bir duraklamadan sonra Annoura diğer ikisini peşine takmış, kasabaya giriyordu. Aslında, askerler onları içeri, tepelerden izliyor olabilecek birilerinin görüş alanının dışına almaya hevesli görünüyordu. Bazıları uzak tepelere bakıyordu ve orada kimlerin saklanmış olabileceği, olası görünmese de kimlerin bir Aes Sedai'yi tanımış olabileceğinden endişelendiklerini anlamak için Perrin'in kokularını alması gerekmiyordu.

Perrin kuzeye, kamplarına döndü ve sırt boyunca başı çekti. Bethal'ın kulelerini göremez olduklarında sert toprak yola döndüler. Yolun iki yanına çiftlikler dağılmıştı; saz damlı evler, uzun, dar ahırlar, kurumuş otlaklar, biçilip bırakılmış tarlalar, yüksek duvarlı keçi ağılları, ama görünürde pek az hayvan vardı, insan sayısı daha da azdı. Olanlar da onlar geçene kadar işlerini bırakıp, durdukları yerden, tıpkı tilkileri gözleyen kazlar gibi, ihtiyatla izliyorlardı binicileri. Aram da onları dikkatle izliyor, bazen omzunun üzerinden yükselen kılıç kabzasını elliyor, belki burada çiftçilerden daha fazlasını bulmayı diliyordu. Yeşil çizgili ceketine rağmen, içinde Tenekecilikten eser kalmamıştı.

Edarra ve Nevarin, Çevik'in yanında yürüyorlardı. Gezintiye çıkmış gibi görünüyorlardı, ama bol eteklerine rağmen ata rahatça ayak uyduruyorlardı. Seonid iğdiş atının sırtında, hemen arkalarından gidiyordu, Furen ve Teryl de onun arkasındaydı. Solgun yanaklı Yeşil Bilgelerin iki adım arkasından at sürmek kendi tercihiymiş gibi yapıyordu, ama adamlar açık açık kaş çatıyorlardı. Muhafızlar Aes Sedailerin vakarına kadının kendisinden daha fazla önem verirdi ve Aes Sedailerin vakarları kraliçelerinkine denkti.

Faile, Kırlangıç'ı Aiel kadınların diğer yanında, sessizce sürüyordu. Görünüşte kuraklığın yaraladığı manzarayı seyrediyordu. İnce ve zarif Faile, Perrin'in, en iyi durumlarda bile, biraz beceriksiz hissetmesine sebep oluyordu. Faile cıva gibiydi ve

normalde Perrin onun bu özelliğine bayılıyordu, ama... Bir nefes esinti çıkmıştı, Faile'in kokusunu diğerlerininkine karıştırmaya yetecek kadar. Perrin, Alliandre'yi ve yanıtının ne olacağını, daha da iyisi Haberci'yi ve Alliandre yanıtını verdikten sonra onu nasıl bulacağını düşünmesi gerektiğini biliyordu, ama kafasının içinde yer bulamıyordu.

Berelain'i seçtiği zaman Faile'in kızacağını düşünmüştü, bildiği kadarıyla Rand kadını bu amaç için yollamıştı. Faile Perrin'in onu herhangi bir tehlikeye, herhangi bir tehlike riskine göndermek istemediğini biliyordu ve bu gerçekten Berelain'in kendisinden de az hoşlanıyordu. Ama kokusu bir yaz sabahı kadar yumuşaktı –ta ki Perrin özür dilemeye çalışana kadar! Eh, zaten öfkeliyse özürler normalde öfkesini daha da ateşliyordu –bir şekilde kızgınlığını erittikleri zamanlar dışında– ama bu sefer öfkeli değildi ki! Berelain olmasa, aralarında her şey ipek kadar pürüzsüz giderdi. Çoğu zaman. Ama Perrin'in kadını cesaretlendirecek hiçbir şey yapmadığı –tam tersine!– açıklamaları yalnızca sert bir, "Elbette yapmıyorsun!" kazanmıştı, hem de bu konuyu açtığına göre aptalın teki olduğunu söyleyen bir sesle. Ama ne zaman Berelain ona gülümsese ya da ona dokunmak için bir bahane bulsa, yine de öfkeleniyordu Faile –hem de Perrin'e!– ve Perrin'in kadını nasıl terslediğine aldırmadan, ki Işık biliyordu ya, tersliyordu gerçekten. Kadını bağlamadığı sürece, cesaretini kırmak için başka neler yapabileceğini bilemiyordu. Neyi yanlış yaptığını öğrenmek için Faile'e sorduğu çekingen sorular hafif bir, "Herhangi bir şey yaptığını düşündüren ne?" ya da o kadar da hafif olmayan, "*Sen* ne yaptığını düşünüyorsun?" ya da dümdüz bir, "Bu konuda konuşmak istemiyorum," ile yanıtlanmıştı. Perrin *bir şeyleri* yanlış yapıyordu, ama ne olduğunu bir türlü çözemiyordu! Ama çözmek zorundaydı. Hiçbir şey Faile'den daha önemli değildi. Hiçbir şey!

"Lord Perrin?"

Aram'ın heyecanlı sesi Perrin'in karanlık düşüncelerini böldü. "Bana öyle deme," diye mırıldandı ve adamın gösterdiği yere baktı. Biraz uzakta bir terk edilmiş çiftlik daha görünüyordu, yangın evin ve ahırın çatılarını silmişti. Yalnızca kaba taş duvarlar kalmıştı. Terk edilmiş bir çiftlik, ama ıssız değil. Oradan öfkeli bağırışlar yükseliyordu.

Kaba giyimli, mızrak ve yaba taşıyan bir düzine kadar adam bir keçi ağılının göğüs yüksekliğindeki taş duvarını aşmaya çalışıyor, içerideki bir avuç adam onları dışarıda tutmak için mücadele

veriyordu. İçeride, gürültüden ve koşturmacadan ürkmüş pek çok at başıboş koşturuyordu. Üç de atlı kadın vardı. Ama onlar işlerin nasıl sonuçlanacağını görmek için bekler gibi görünmüyordu; bir kadın taş atıyor gibiydi ve daha Perrin izlerken bir başkası duvara yaklaşıp uzun bir sopayı savurdu. Üçüncüsü atını şahlandırdığı zaman duvarın üzerine çıkmış uzun boylu bir adam atın toynaklarından kaçmak için geriye yuvarlandı. Ama çok fazla saldırgan vardı ve duvar savunulamayacak kadar uzundu.

"Açıktan geçmeni öneririm," dedi Seonid. Edarra ve Nevarin sert bakışlarını ona çevirdiler, ama kadın sesindeki kayıtsızlık telaş tınısının altında ezilerek devam etti. "Onlar Haberci'nin adamları kuşkusuz ve onun adamlarını öldürmek kötü bir başlangıç olur. Onun karşısında başarısız olursan on binlerce, yüz binlerce insan ölür. Bir avuç insanı kurtarmak için bu riske girmeye değer mi?"

Perrin, elinden geliyorsa hiç kimseyi öldürmeye niyetli değildi, ama başka yana bakmaya da niyeti yoktu. Ona kalsa açıklamalarla zaman kaybetmezdi. "Onları korkutabilir misin?" diye sordu Edarra'ya. "Yalnızca korkutabilir misin?" Dumai Kuyuları'nda Bilgelerin yaptıklarını çok iyi hatırlıyordu. Asha'manların da. Belki Grady ve Neald'ın burada olmaması daha iyiydi.

"Belki," diye yanıt verdi Edarra, ağılın çevresindeki kalabalığı inceleyerek. Başını iki yana sallayacakmış gibi oldu, omuzlarını hafifçe silkti. "Belki." Bu yeterli olmalıydı.

"Aram, Furen, Teryl," dedi Perrin ters ters, "benimle gelin!" Topuklarını gömdü ve Çevik ileri fırladı. Perrin Muhafızların yakından takip ettiğini görünce memnun oldu. Saldırıya geçmiş dört adam iki adamdan daha iyiydi. Ellerini baltasından uzakta, dizginlerde tuttu.

Faile Kırlangıç'ı dörtnala yanına getirdiğinde o kadar memnun olmadı. Ağzını açtı ve Faile tek kaşını kaldırarak ona baktı. Siyah saçlarının koşularının rüzgârıyla arkasında savrulması çok güzeldi. Faile çok güzeldi. Kadın tek kaşını kaldırdı; o kadar. Perrin söylemek üzere olduğu şeyi değiştirdi. "Arkamı kolla," dedi ona. Faile gülümseyerek bir yerlerden bir hançer çıkardı. Taşıdığı onca hançerin ona sarıldığında nasıl bir yerine saplanmadığını merak ediyordu Perrin.

Faile bakışlarını ileriye çevirir çevirmez Perrin çılgınca, Faile'e belli etmemeye çalışarak Aram'a işaret etti. Aram başını salladı, ama öne eğilmiş, kılıcını çekmiş, Haberci'nin ulaştığı ilk adamı şişlemeye hazırlanıyordu. Perrin, o adamlarla gerçekten çatışırlarsa,

Aram'ın Faile'in arkasını ve geri kalanını kollaması gerektiğini anladığını umdu.

Henüz serserilerden hiçbiri onları fark etmemişti. Perrin bağırdı, ama kendi bağırışları yüzünden işitmemiş gibiydiler. Üzerine çok bol gelen bir ceket giymiş bir adam duvarın tepesine tırmanmayı başarmıştı ve iki tanesi diğer yana atlamak üzereydi. Bilgeler bir şey yapacaksa, zamanı gelmişti de...

Başlarının hemen üzerinde patlayan gök gürültüsü Perrin'in kulaklarını sağır etti, korkunç gürültü yüzünden Çevik sendeledi, sonra adımlarını toparladı. Saldırganlar bunu kesinlikle fark etmişlerdi, bazıları ellerini kulaklarına kapatmıştı. Duvarın üzerindeki adam dengesini yitirdi ve dışarıya düştü. Ama hemen ayağa fırladı ve öfkeyle duvarlara işaret etti. Arkadaşlarından bazıları yine duvara atıldı. Diğerleri Perrin'i gördü ve ağızları oynayarak işaret ettiler, ama hâlâ hiçbiri kaçmıyordu. Birkaçı silahlarını kaldırdılar.

Aniden yatay bir ateş çemberi keçi ağılının çevresinde belirdi. Bir adam boyundaydı, yaslı bir inleme ile tiz bir feryat arasında yükselip alçalan bir gürültü ile dönerken alev tutamları saçıyordu.

Kaba giyimli adamlar, kaçışan bıldırcınlar gibi her yöne dağıldılar. Aşırı büyük ceketli adam kollarını sallamaya, arkadaşlarına bağırmaya bir an daha devam etti, sonra alev alev çembere son bir bakış fırlattı ve o da kaçtı.

Perrin kahkaha atacaktı neredeyse. Kimseyi öldürmesi gerekmemişti. Ve Faile'in kaburgalarına bir yaba saplanması konusunda da endişelenmesi gerekmiyordu.

Görünüşe göre ağılın içindeki insanlar ya da en azından biri de dışarıdakilerden korkmuştu. Atını şahlandıran kadın kapıyı açtı ve atını topuklayıp beceriksizce dörtnala kaldırdı. Yoldan yukarı, Perrin ve diğerlerinden uzağa.

"Dur!" diye bağırdı Perrin. "Sana zarar vermeyeceğiz!" Kadın duysa da duymasa da, dizginleri silkelemeye devam etti. Eyerinin arkasına bağladığı bohça çılgınca sallanıyordu. O adamlar şimdi becerebildiklerince hızla kaçıyor olabilirlerdi, ama kadın tek başına uzaklaşırsa iki üç tanesi bile incitebilirdi onu. Perrin Çevik'in sırtında eğilerek atını ok gibi koşturdu.

İri bir adamdı, ama Çevik ismini yalnızca sıçrayan ayakları ile kazanmamıştı. Dahası, sallana sallana koşmasına bakılırsa, kadının atı eyer takılmaya pek de uygun değildi. Çevik her adımda mesafeyi daralttı, yaklaştı, yaklaştı, ta ki Perrin uzanıp atın başlığını tutmayı

başarana kadar. Yakından bakıldığı zaman kadının çekiç burunlu kısrağının karga yemi olmasına az kalmıştı. Kısa koşusunun açıklayamayacağı kadar köpüklenmiş, yorulmuştu. Perrin yavaşça iki atı da durdurdu.

"Sizi korkuttuysam özür dilerim, hanımefendi," dedi. "Gerçekten size zarar vermeyeceğiz."

O gün ikinci kez, özür dilemek beklediği tepkiyi getirmiyordu. Uzun, kızıl altın buklelerin arasındaki yüzden öfkeli mavi gözler dik dik baktılar ona. Kadının yüzü, ter ve toza bulanmış olsa da, bir kraliçeninki kadar azametliydi. Yolculuk lekeleri taşıyan, yüzü kadar tozlu, sade, yünlü bir elbise giymişti, ama yüzü kraliçelere layık olduğu kadar öfkeliydi de. "Buna ihtiyacım yok," diye başladı soğuk bir sesle, atını kurtarmaya çalışarak, sonra beyaz saçlı ve kemikli bir başka kadın, doru attan da kötü durumda, kaburgaları çıkmış kahverengi bir kısrak üzerinde dörtnala yaklaşınca sustu. Bu insanların uzun bir at yolculuğu yaptıkları belliydi. Yaşlı kadın da diğeri kadar yorgun ve tozluydu.

Kadın bir Perrin'e gülümsüyor, bir Perrin'in atının başlığını tuttuğu kadına kaşlarını çatıyordu. "Teşekkür ederim, Lordum." Kadının sesi ince ama güçlüydü ve Perrin'in gözlerini fark ettiğinde bir an şaşırdılar, ama bir erkekte altın sarısı gözlere rastlamak kadını yalnızca bir an duraksattı. Çok şeyden etkilenecek bir kadın değil. Silah olarak kullandığı sağlam sopa hâlâ elindeydi. "Tam zamanında imdadımıza yetiştiniz. Maighdin, aklından ne geçiyordu? Kendini öldürtebilirdin! Bizleri de! Bu çok inatçı bir kız, Lordum, asla atladığı yere bakmaz. Unutma, çocuğum, ancak bir ahmak dostlarını terk eder ve parlak pirinç için gümüş öder. Size teşekkür ederim, Lordum, aklı başına geldiğinde Maighdin de edecektir."

Perrin'den en az on yaş büyük gösteren Maighdin ancak diğer kadınla karşılaştırıldığında kız sayılırdı, ama öfkeyle karışık hayal kırıklığı taşıyan kokusuna uyan bitkin yüz buruşturmaları dışında, söylevi kabullendi, atını kurtarmak için yalnızca bir kez, gönülsüzce çekiştirdi, sonra pes etti. Ellerini eyer kaşına bırakarak Perrin'e suçlarcasına kaşlarını çattı, sonra gözlerini kırpıştırdı. Yine sarı gözler. Ama tuhaflığa rağmen korkmuş gibi kokmuyordu. Yaşlı kadın korkmuştu, ama Perrin onun kendisinden korktuğunu sanmıyordu.

Maighdin'in yol arkadaşlarından bir başkası yaklaştı, boğum boğum dizleri olan bir başka sefil ata binmiş tıraşsız bir adam. Bu

adam yaşlı kadın konuşurken geldi, ama geride durdu. Uzun boyluydu, Perrin kadar geniş olmasa da onun kadar uzun boylu. Yolculuktan yıpranmış koyu renk ceketinin üzerine kılıç kemeri bağlamıştı. Kadın gibi, onun da eyerinin arkasında bir bohça vardı. O minik esinti adamın kokusunu Perrin'e getirdi. Adam korkmuyordu; ihtiyatlıydı. Ve Maighdin'e nasıl baktığına bakılırsa, kadına karşı ihtiyatlıydı. Belki de bu, bir grup yolcuyu bir serseri çetesinden kurtarmaktan öte bir şey olmuştu.

"Belki hepiniz kampıma gelmelisiniz," dedi Perrin, sonunda atın başlığını bırakarak. "Orada... haydutlara... karşı güvende olursunuz." Maighdin'in en yakın ağaçlığa doğru kaçmasını beklemişti, ama kadın atını onunkiyle birlikte keçi ağılına doğru çevirdi. Kokusunda... teslimiyet vardı.

Yine de, "Öneriniz için teşekkür ederiz," dedi, "ama biz... yolculuğumuza devam etmeliyiz. Devam edeceğiz, Lini," diye ekledi kararlılıkla ve yaşlı kadın öyle sert bir ifade ile kaşlarını çattı ki ona, kadının diğerinin ismini kullanmasına rağmen, ana kız mı olduklarını merak etti Perrin. Birbirlerine hiç benzemiyorlardı. Lini ince yüzlü, kösele derili, çok zayıf bir kadındı. Maighdin ise, onca tozun altında güzel olabilirdi. Sarı saçlardan hoşlanan bir erkek için.

Perrin arkasına dönüp peşlerinden gelen adama baktı. Usturaya ihtiyaç duyan, zorlu görünüşlü bir adam. Belki o sarı saçlardan hoşlanıyordu. Belki çok fazla hoşlanıyordu. Sırf bu yüzden başını belaya sokan erkekler olmuştu.

İleride, Faile Kırlangıç'ın sırtında oturmuş, ağılın duvarının üzerinden, içindeki insanlara bakıyordu. İçlerinden biri yaralanmış olabilirdi. Seonid ve Bilgeler görünürlerde yoktu. Görünüşe göre Aram anlamıştı; sabırsızlık içinde Perrin'in olduğu yöne baksa da Faile'in yanından ayrılmıyordu. Ama tehlikenin geçtiği açıktı.

Perrin keçi ağılına kalan yolu yarılamadan, Teryl demir kırı atının yanında sendeleyerek yürüyen kısık gözlü, tıraşsız suratlı bir adamla belirdi. Adamın ceketinin yakası Muhafız'ın elindeydi. "İçlerinden birini yakalamamız gerektiğini düşündüm," dedi Teryl sert bir sırıtış ile. "İhtiyar babam derdi ki, gözlerin ne görmüş olursa olsun, iki tarafın da hikâyesini dinlemek her zaman en iyisidir." Perrin şaşırmıştı; Teryl'in kılıcının ucu ötesinde hiçbir şey düşünemediğini sanıyordu.

Tıraşsız adamın lime lime ceketi, yakasından kaldırıldığı zaman bile, üzerine fazla büyük geliyordu. Perrin diğerlerinin uzaktan

seçebildiğinden kuşkuluydu, ama o çıkık burnu da tanımıştı. Bu adam en son kaçandı ve şimdi de ürkmüş değildi. Alaylı sırıtışı herkesi dahil ediyordu. “Bu yüzden başınız büyük belaya girecek,” diye hırıldadı. “Haberci ne dediyse onu yapıyorduk. Haberci bir adam onu istemeyen bir kadını rahatsız ettiyse, öleceğini söylüyor. Bu adamlar bu kadını kovalıyordu” –çenesini Maighdin’e doğru uzattı– “ve kadın hızla kaçıyordu. Bu yüzden Haberci kulaklarınızı kestirecek!” Vurgulamak için bir de tükürdü.

“Saçmalık bu,” diye bildirdi Maighdin berrak bir sesle. “Bu insanlar dostlarım. Bu adam gördüklerini tamamen yanlış anlamış.”

Perrin başını salladı. Kadın sözlerini onayladığını düşünmüşse, sorun değildi. Ama bu adamın söylediklerini Lini’nin söylediklerine ekleyince... O kadar basit değildi.

Faile ve diğerleri aralarına katıldı, Maighdin’in yol arkadaşlarının kalanı da öyle. Üç adam ve bir kadın daha vardı, hepsi ancak birkaç kilometre daha gidebilecek, bitkin düşmüş atlar çekiyorlardı. Senelerdir daha iyi günler görmemiş gibi duran atlar; o da, daha iyi günler görmüşlerse. İçe dönmüş dizler, çarpık bacaklar, şişmiş kemikler ve çökük sırtlardan oluşan daha hoş bir koleksiyon görmemişti Perrin. Her zamanki gibi, bakışları ilk önce Faile’e gitti –burun delikleri kokusunu almak için açıldı– ama dikkatini Seonid çekti. Kadın eyerinde sırtını kamburlaştırmış, kıpkırmızı kesilmiş, surat asıyordu ve yüzü tuhaf görünüyordu. Yanakları şişmişti ve ağzı tam olarak kapanmıyordu. Bir şey vardı, kırmızı mavi bir şey... Perrin gözlerini kırpıştırdı. Hayal görmeye başlamadıysa, kadının ağzına *eşarp* tıkılmıştı! Görünüşe göre Bilgeler bir çömeze, hatta bir Aes Sedai çömeze sessiz olmasını söylemişlerse, sessiz kalmasını bekliyorlardı.

Keskin gözleri olan yalnız o değildi; Seonid’i gördüğünde Maighdin’in ağzı açık kaldı ve eşarbın sorumlusu Perrin’miş gibi, ona uzun, düşünceli bir bakış fırlattı. Demek görür görmez Aes Sedaileri tanıyor, öyle mi? Köylü gibi görünen bir kadın için sıradışı. Ama köylü gibi konuşmuyordu.

Atını Seonid’in yanında süren Furen’in yüzü fırtına gibiydi, ama yere bir şey fırlatarak işleri daha da karıştıran Teryl oldu. “Bunu adamın arkasında buldum,” dedi, “kaçarken düşürmüş olabilir.”

Perrin başta neye baktığını anlamadı. Üzerine büzülmüş deriden parçalar takılmış görünen, uzun, kösele bir halka. Sonra anladı ve dişlerini çıkararak hırladı. “Haberci kulaklarınızı kestirecek demiştin.”

Tıraşsız adam ağzı bir karış açık Seonid'e bakmayı bıraktı ve dudaklarını yaladı. "Bu... bu Hari'nin işi!" diye itiraz etti. "Hari kötü biridir. Saymayı, hatıra toplamayı sever ve o... ah..." Ceketinin içinde omuzlarını silkti ve köşeye kıstırılmış bir köpek gibi büzüldü. "Bunu benimle ilişkilendiremezsiniz! Bana dokunursanız Haberci hepinizi asar! Asilleri astı, şık lordları ve leydileri. Ben kutsanmış Lord Ejder'in Işığında yürüyorum!"

Perrin, boz donlu atının toynaklarını yerdeki... şeyden... uzak tutmaya çalışarak Çevik'i adama yaklaştırdı. Adamın kokusunu almaktan daha az istediği bir şey yoktu, ama eğildi, yüzünü yaklaştırdı. Ekşi ter korku, panik ve biraz da öfkeyle savaşmaktaydı. Vicdan azabı kokusu almaması yazıktı. "Düşürmüş olabilecek", "düşürmüş" ile aynı şey değildi. Birbirine yakın gözler irileşti, adam sırtını Teryl'in iğdiş atına bastırdı. Sarı gözlerin bazı faydaları vardı.

"Bunu seninle *ilişkilendirebilsem,* en yakın ağaçta sallanıyor olurdun," diye hırladı. Adam gözlerini kırpıştırdı ve bunun ne anlama geldiğini anladığında canlanmaya başladı, ama Perrin adamın şişinmesi için fırsat vermedi. "Benim adım Perrin Aybara ve senin kıymetli Lord Ejder'in beni buraya *gönderdi.* Haberi yay. Beni o gönderdi ve... *hatıra...* toplayan birini bulursam asarım! Çiftlik yakan birini bulursam asarım! Aranızdan biri bana şaşı bakmaya kalkarsa asarım! Masema'ya böyle söylediğimi aktarabilirsin!" Perrin tiksinti içinde doğruldu. "Onu bırak, Teryl. İki adımda gözden kaybolmazsa!.."

Teryl'in eli açıldı ve adam arkasına bile bakmadan, en yakın ağaçlığa doğru koşarak uzaklaştı. Perrin'in tiksintisi kısmen kendisine karşıydı. Tehditler savurmak! İçlerinden biri ona şaşı bakarsa, ha? Ama isimsiz adam kulakları kendisi kesmemişse de, kesilirken izlemişti ve hiçbir şey yapmamıştı.

Faile gülümsüyordu ve terli yüzü gururla parlıyordu. Onun bakışı Perrin'in tiksintisini biraz sildi. O bakış için yalınayak ateşten geçerdi.

Herkes onaylamıyordu, elbette. Seonid gözlerini sıkı sıkı yummuştu ve eldivenli yumrukları dizginlerin üzerinde titriyordu. Eşarbı ağzından çıkarıp, Perrin'e düşündüklerini söylemeye can atıyor gibiydi. Perrin kadının düşüncelerini tahmin edebiliyordu. Edarra ve Nevarin şallarını kaldırdılar ve karanlık bakışlarla baktılar ona. Ah, evet; tahmin edebiliyordu.

"Çok gizli davranacağımızı sanıyordum," dedi Teryl kayıtsızca, tıraşsız adamın kaçmasını izlerken. "Masema'nın, sen onun pembe

kulağına konuşana kadar burada olduğumuzu bilmeyeceğini sanıyordum.”

Plan buydu. Rand bir önlem olarak önermişti, Seonid ve Masuri her fırsatta ısrarla tekrarlamıştı. Hem, Lord Ejder’in Habercisi olsa da olmasa da, izin verdiği söylenen şeyler düşünülürse, Masema Rand’ın gönderdiği biriyle yüz yüze gelmek istemeyebilirdi. Söylentilerin onda birine inanılacak olursa, o kulaklar onun izniyle yapılanların en kötüsü değildi. Edarra ve diğer Bilgeler Masema’yı olası bir düşman olarak görüyorlardı, kendi tuzağını hazırlayamadan pusuya düşürülmesi gereken bir düşman.

“Benim... bunu... durdurmam gerekiyor,” dedi Perrin, öfkeyle yerdeki kösele ipliğe işaret ederek. Söylentileri duymuştu ve hiçbir şey yapmamıştı. Şimdi görmüştü işte. “Şimdi başlasam da olur.” Ya Masema *onun* düşman olduğuna karar verirse? İnandıklarından ya da korktuklarından, kaç bin kişi takip ediyordu Masema’yı? Fark etmezdi. “Duracak, Teryl. Duracak!”

Murandyli, Perrin’i ilk defa görüyormuş gibi süzerek, yavaşça başını salladı.

“Lord Perrin?” dedi Maighdin. Perrin onu ve arkadaşlarını tamamen unutmuştu. Diğerleri biraz ötede onun yanında toplanmıştı ve çoğu hâlâ atlarına binmemişti. Maighdin’in peşinden gelen adam dışında üç adam daha vardı ve iki tanesi atlarının arkasına saklanmıştı. Aralarında en ihtiyatlı olan Lini gibi görünüyordu, gözleri endişeyle Perrin’e dikilmişti; atını Maighdin’inkine yaklaştırmıştı ve yuları kapmak üzere görünüyordu. Genç kadının kaçmasını engellemek için değil, kaçmak ve Maighdin’i de götürmek için. Maighdin’in kendisi tamamen rahat görünüyordu, ama o da Perrin’i incelemekteydi. Sarı gözlerinin üzerine, Haberci ve Yenidendoğan Ejder hakkında onca konuşmadan sonra şaşmamak gerekirdi. Ağzı tıkanmış bir Aes Sedai’den bahsetmiyordu bile. Perrin kadının artık hemen gitmek istediklerini söylemesini bekledi, ama Maighdin bunu yerine, “Teklifinizi kabul ediyoruz,” dedi. “Kampınızda bir iki gün dinlenmek tam da ihtiyaç duyduğumuz şey olabilir.”

“Nasıl dilerseniz, Maighdin Hanım,” dedi Perrin yavaşça. Şaşkınlığını saklamak güçtü. Özellikle de atlarının arkasına saklanmaya çalışan iki adamı tanıdıktan sonra. Onları buraya getiren *ta’veren*’liği miydi? Her durumda, tuhaf bir tesadüf. “Gerçekten de tam da gereken şey olabilir.”

8
Basit Köylü Kadın

Kamp bir fersah ilerideydi, yoldan epey uzakta, alçak, ormanlık tepelerin arasında, on adım genişliğinde taşlık bir yatak üzerinde beş adım genişliğinde, diz boyu bir derenin hemen ötesinde. Atların toynaklarından minik, yeşil ve gümüş rengi balıklar kaçışıyordu. Burada gelişigüzel yolcularla karşılaşmaları olası değildi. Hâlâ insanların yaşadığı en yakın çiftlik bir buçuk kilometreden daha uzaktı ve Perrin o insanların hayvanlarını başka yerde suladığından emin olmak için bizzat gidip kontrol etmişti.

Gerçekten de mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalışıyor, ormandan gidemedikleri zaman arka yolları ve en küçük kır patikalarını tercih ediyordu. Boşuna bir çabaydı aslında. Atlar çimenlerin olduğu her yerde otlanabilirdi, ama biraz da tahıla ihtiyaçları vardı ve küçük bir ordunun bile yiyecek satın alması gerekiyordu, hem de bol bol yiyecek. Günde kişi başına iki kilo un, fasulye ve ete ihtiyaç vardı. Ghealdan'ın her yerinde söylentiler dolaşıyor olabilirdi, ama şansları varsa kimse kim olduklarından şüphelenmezdi. Perrin yüzünü buruşturdu. Belki şüphelenmezlerdi, ta ki Perrin gidip ağzını açana kadar. Yine de, bir kez daha olsa, yine aynı şeyi yapardı.

Aslında üç kamp vardı, birbirlerine yakındılar ve hiçbiri dereden uzak değildi. Birlikte yolculuk ediyorlardı, hepsi Perrin'i izliyordu, sözde ona itaat ediyorlardı, ama çok fazla kişilik söz konusuydu ve kimse diğerlerinin de aynı hedefi gözettiğinden emin değildi. Dokuz yüz kadar Kanatlı Asker, ezilmiş kahverengi otlarla kaplı çimenlikte, atları bağladıkları sıraların arasında, yemek pişirmek için ateş yakmışlardı. Perrin karmakarışık at, ter, dışkı ve kaynayan keçi eti kokusuna karşı burnunu kapatmaya çalıştı, sıcak bir günde hoş bir karışım değildi. Bir düzine atlı nöbetçi çiftler halinde, uzun,

kırmızı flamalı mızraklarını aynı açıda eğerek, yavaşça devriye geziyorlardı, ama Mayenelilerin kalanı plaka zırhlarını ve miğferlerini çıkarmışlardı. Ceketsiz, güneş altında genellikle gömleksiz adamlar battaniyelerinin üzerine yayılmışlar ya da yemeği beklerken zar atıyorlardı. Perrin geçerken bazıları başlarını kaldırıp baktılar, birkaçı yaptıkları işi bırakıp doğruldu ve aralarına yeni katılanları inceledi, ama hiçbiri koşarak gelmedi, demek ki keşif kolları henüz dönmemişti. Mızrak taşımayan, görülmeden görebilecek, küçük keşif grupları. Eh, umut buydu. Eskiden.

Mayenelilerin çadırlarının yukarısında, tepenin seyrek ağaçlıklı zirvesinde, Bilgelerin alçak, gri kahverengi çadırlarının arasında, bir avuç *gai'shain* muhtelif işler peşinde dolanıyorlardı. Bu mesafeden, bakışlarını indirmiş, uysal, beyaz cüppeli şekiller zararsız görünüyordu. Yakından da öyle görünürlerdi, ama çoğu Shaido idi. Bilgeler, *gai'shain gai'shain*'dir, demişti; Perrin gözünün önünde olmayan hiçbir Shaido'ya gücenmiyordu. Yamacın bir yanında, sefil bir ekşisakızın altında, yaklaşık bir düzine *cadin'sor*'lu Mızrağın Kızı Sulin'in çevresinde halka olup diz çökmüşlerdi. Beyaz saçlarına rağmen, aralarında en zorlu olan Sulin'di. O da keşfe birilerini göndermişti, atlı Mayeneliler kadar hızlı hareket edebilen yaya kadınlar ve istemeden dikkat çekme olasılıkları daha da düşüktü. Oradaki Bilgelerin hiçbiri açıkta değildi, ama Perrin ve diğerleri geçerken büyük bir tencereyi karıştırmakta olan bir kadın belini ovalayarak doğruldu ve izledi. Yeşil ipek binici elbisesi giymiş bir kadın.

Perrin, Masuri'nin yüzündeki öfkeli bakışları görebiliyordu. Aes Sedailer tencere karıştırmazdı. Bilgelerin ona ve Seonid'e yaptırdığı yirmi ayrı işi de yapmazdı. Masuri bunu suçunu Rand'a atıyordu, ama Rand burada değildi ve Perrin buradaydı. Yarım fırsat bulsa Masuri, Perrin'in derisini yüzerdi.

Edarra ve Nevarin o yana döndüler, o bol eteklere rağmen yeri kaplayan ölü yaprakları neredeyse hiç kıpırdatmıyorlardı, Seonid, o eşarp yüzünden şişkin yanaklarla takip etti. Eyerinde dönerek Perrin'e baktı. Perrin bir Aes Sedai'nin endişeli görünebileceğini düşünse, Seonid'in öyle göründüğünü düşünürdü. Arkasında at süren Furen ve Teryl'in kaşları çatıktı.

Masuri onların yaklaştığını gördü ve telaşla siyah tencereye eğildi, hiç durmamış gibi yaparak, yenilenmiş bir canlılıkla karıştırmaya başladı. Masuri Bilgelerin sorumluluğu altında kaldığı sürece, derisi için endişelenmesi gerektiğini sanmıyordu Perrin.

Bilgeler kadını sıkı kontrol altında tutuyor gibiydi.

Nevarin dönüp omzunun üzerinden ona baktı. Tıraşsız adamla gönderdiği uyarıdan, mesajdan bu yana onun ve Edarra'nın fırlatıp durduğu karanlık bakışlardan bir tanesi daha. Perrin çileden çıkarak nefes verdi. Bilgeler, *bizzat* derisini yüzmeye karar verene kadar endişelenmesi gerekmiyordu. Çok fazla kişilik. Çok fazla hedef.

Maighdin, Faile'in yanında at sürüyor, görünürde olan bitene dikkat etmiyordu, ama Perrin buna iddiaya girmezdi. Mayeneli nöbetçileri gördüğünde kadının gözleri azıcık irileşmişti. Kırmızı plaka zırhların ve kenarları çıkık taslara benzeyen miğferlerin ne anlama geldiğini, Aes Sedailerin yüzlerini tanıdığı kesinlikle biliyordu. Çoğu insan ikisini de bilmezdi, özellikle de kadının giydiği türden elbiseler giymiş insanlar. Tam bir bilmeceydi bu Maighdin. Bir sebepten, belli belirsiz tanıdık geliyordu.

Lini ve Tallanvor –Maighdin'in arkasından gelen adama bu şekilde hitap ettiğini duymuştu; "genç" Tallanvor, gerçi aralarında en fazla dört beş yaş var gibi görünüyordu– tıpkı Aram'ın Perrin'in peşinden ayrılmaması gibi, Maighdin'in yanından ayrılmamaya çalışıyorlardı. Balwer adlı, ufak tefek, sıska, ağzını devamlı büzen adam da öyle. Balwer çevresine Maighdin'den de az dikkat ediyor gibiydi. Buna rağmen, Perrin Balwer'in kadından da fazlasını gördüğünü düşünüyordu. Nedenini tam olarak bilemiyordu, aklına havayı koklayan bir kurt geliyordu. Tuhaf bir şekilde, Balwer'de korku kokusu yoktu, yalnızca titrek bir sabırsızlığın içine karışan, bastırılmış sinir izleri vardı. Maighdin'in arkadaşlarının geri kalanı epey arkadan geliyordu. Üçüncü kadın, Breane, hararetli hararetli iri yarı bir adama fısıldıyordu. Adam bakışlarını yerde tutuyor, başını zaman zaman onayla, zaman zaman iki yana sallıyordu. Bir sokak kabadayısı ve omzaçarpan, ama kısa boylu kadında da zorlu bir hava vardı. Son adam o ikisinin arkasına sığınmıştı, ezik hasır şapkasını yüzüne indirmiş, şişman bir adam. Adamın taşıdığı kılıç, Balwer'deki kadar tuhaf kaçıyordu.

Kampın üçüncü kısmı Mayenelilerin kısmının hemen arkasında, tepenin kıvrımının ötesinde, ağaçların arasındaydı ve çok daha az insan barındırmasına rağmen Kanatlı Askerler'inki kadar genişti. Burada, atlar ateşlerden epey uzağa bağlanmıştı, bu yüzden havadaki yemek kokusu temizdi. Bu sefer kızarmış keçi ve çiftçilerin muhtemelen bu zor zamanlarda bile domuzlarına yedirmeyi düşündüğü sert şalgamlar. Perrin'in peşinden gelen yaklaşık üç yüz İki Nehirli ateşlerin üzerinde kızaran etlerle

ilgileniyor, giysi onarıyor, ok ve yayları kontrol ediyordu. Ateşlerin çevresinde beş altı adamdan oluşan gruplar halinde toplanmışlardı. Hemen hepsi el salladı ve selam vererek seslendiler, ama "Lord Perrin" ve "Perrin Altıngöz" bağırışları da Perrin'in hoşuna gitmeyecek kadar çoktu. Faile, ona verdikleri unvan üzerinde hak iddia edebilirdi.

Gece karası ceketleri altında hiç terlemeyen Grady ve Neald tezahürat yapmadı; başka herkesten biraz öteye yaktıkları ateşin yanında durup bakmakla yetindiler. Beklenti dolu bakışlar, diye düşündü Perrin. Neyi bekliyorlardı? Onlar hakkında kendi kendine sorup durduğu soru buydu. Asha'manlar onu Aes Sedailerden ve Bilgelerden daha çok huzursuz ediyordu. Kadınların Güç yönlendirmesi, tam olarak huzur verici olmasa da, doğaldı. Çirkin suratlı Grady, ceketine ve kılıcına rağmen bir çiftçi gibi görünüyordu, Neald ise kıvrık bıyıkları ile papağan gibiydi, ama Perrin onların ne olduğunu, Dumai Kuyuları'nda ne yaptıklarını unutamıyordu. Ama diğer yandan, o da orada bulunmuştu. Işık ona yardım etsin, oradaydı. Elini kemerindeki baltadan çekerek atından indi.

Lord Dobraine'in Cairhien'deki malikânesinden erkek ve kadın hizmetkârlar, atların bağlandığı yerden koşarak gelip atları aldılar. Hiçbiri Perrin'in omzundan daha yüksek değildi, köylü kıyafetli insanlardı ve durmaksızın dalkavukça eğiliyor, diz kırıyorlardı. Faile, engellemeye çalışarak ya da en azından o kadar çok eğilmemelerini söyleyerek onları huzursuz ettiğini söylemişti; aslında, kokuları da aynı şeyi söylüyordu ve bir iki saat sonra eski alışkanlıklarına geri dönüyorlardı. Sayıları İki Nehirlilere yakın olan diğerleri atların ya da erzaklarını taşıyan yüksek tekerlekli arabaların çevresinde çalışıyordu. Birkaçı geniş, kırmızı beyaz çadıra girip çıkıyordu.

Her zamanki gibi, çadırı görünce Perrin kasvetle homurdandı. Berelain'in Mayeneli kampında daha büyük bir çadırı vardı. İki hizmetçisi için bir tane, getirmekte ısrar ettiği iki hırsız avcısı için bir tane daha kurulmuştu. Annoura ve Gallenne kendi özel çadırlarında kalıyorlardı, ama burada yalnızca Perrin ve Faile'in bir çadırı vardı. Kendi adına, köyden gelen diğer adamlar gibi açık havada uyumayı tercih ederdi. Geceleri adamların üzerinde bir battaniyeden başka şey olmuyordu. Yağmur korkusu kesinlikle yoktu. Cairhienli hizmetkârlar arabaların altında uyuyordu. Ama Faile'den bunu yapmasını isteyemezdi, Berelain'in bir çadırı varken

değil. Keşke Berelain'i Cairhien'de bırakabilseydi. Ama o zaman Bethal'a Faile'i göndermesi gerekirdi.

Çadırın yanındaki açıklığın ortasına dikilmiş, yeni kesilmiş yüksek direklerin tepesine takılmış iki bayrak canını daha fazla sıkıyordu. Biraz esinti çıkmıştı, ama hava hâlâ çok sıcaktı; batıda, hafif bir gök gürültüsü duyduğunu sandı yine. Bayraklar yavaşça dalgalanarak açıldı, kendi ağırlıkları ile çöktüler, sonra yine açıldılar. Kırmızı çerçeveli Kızıl Kurtbaşı ve uzun zaman önce yok olmuş Manetheren'in Kızıl Kartalı, verdiği emirlere rağmen yine açılmıştı. Belki de Perrin bir açıdan saklanmayı bırakmıştı, ama şimdi Ghealdan olan yer eskiden Manetheren'in bir parçasıydı; *bu* bayrağı duyunca Alliandre hiç memnun olmayacaktı! Perrin ufak tefek, tıknaz kadın için yüzündeki ifadeyi düzeltmeyi ve bir gülümseme oturtmayı başardı. Kadın derin bir reveranstan sonra Çevik'i alıp götürdü, ama yakın sayılırdı. Lordlara itaat edilmesi gerekirdi ve Perrin lord sayılıyorsa, eh, pek iyi iş çıkaramıyordu.

Atı geri kalanları ile götürülürken Maighdin ellerini kalçalarına dayamış, o dalgalanan bayrakları inceleyerek duruyordu. Şaşırtıcı şekilde bohçalarını Breane almış, beceriksizce tutuyordu; aksi aksi kaş çatarak diğer kadına bakıyordu. "O bayrakları daha önce de duydum," dedi Maighdin aniden. Ve öfkeyle; sesinde öfke yoktu ve yüzü buz kadar ifadesizdi, ama kadının öfkesi Perrin'in burnunu dolduruyordu. "Andor'da, yasal hükümdarlarına isyan eden İki Nehirli adamlar tarafından çekildiler. Aybara bir, İki Nehirli ismi sanırım."

"Biz İki Nehir'de yasal hükümdarlardan pek anlamayız, Maighdin Hanım," diye hırladı Perrin. Bu sefer bayrakları her kim çekmişse, canlı canlı derisini yüzecekti. İsyan hakkındaki söylentiler buralara kadar gelmişse... Zaten çok fazla sorun vardı karşısında, daha fazlasına ihtiyacı yoktu. "Sanırım Morgase iyi bir kraliçeydi, ama bizim kendi başımızın çaresine bakmamız gerekiyordu ve öyle de yaptık." Aniden kadının kimi hatırlattığını anladı. Elayne. Bir anlamı olduğundan değil; İki Nehir'den binlerce kilometre uzakta, köydeki ailelerden birine ait olabilecek adamlar görmüştü. Yine de, öfkelendiğine göre bir sebebi vardı kadının. Aksanı Andor aksanı olabilirdi. "Andor'da işler duymuş olabileceğiniz kadar kötü değil," dedi ona. "Oraya son gittiğimde Caemlyn sakindi ve Rand – Yenidendoğan Ejder– Aslan Tahtı'na Morgase'in kızı Elayne'i oturtmayı düşünüyor."

Maighdin yatışacağı yerde, çakmak çakmak gözlerle ona döndü.

“Onu tahta *oturtmayı* mı düşünüyor? *Hiçbir* erkek bir kraliçeyi Aslan Tahtı’na *oturtamaz!* Elayne Andor tahtını kendi *hakkıyla* alacak!”

Perrin kafasını kaşıdı ve Faile’in kadını sakin sakin izlemeyi bırakıp bir şeyler söylemesini diledi. Ama onun tek yaptığı binici eldivenlerini kemerinin arkasına tıkmak oldu. Perrin ne diyebileceğini düşünemeden Lini araya girdi, Maighdin’in kolunu yakaladı ve öyle sarstı ki kadının dişleri takırdadı.

“Özür dile!” diye havladı yaşlı kadın. “Bu adam hayatını kurtardı Maighdin ve haddini bilmiyorsun. Senin gibi basit bir köylü kadın bir lordla böyle konuşsun, ha! Kim olduğunu hatırla ve dikkat et de bir daha dilin seni kaynar suya atmasın! Bu genç lordun arası Morgase ile açıksa bile, eh, Morgase’in öldüğünü herkes biliyor ve zaten seni ilgilendirmez! O öfkelenmeden özür dile hemen!”

Maighdin ağzını oynatarak Lini’ye bakakaldı. Perrin’den daha şaşkın görünüyordu. Ama yine şaşırttı onu. Beyaz saçlı kadına patlamak yerine yavaşça sırtını dikleştirdi, omuzlarını kaldırdı ve Perrin’in gözlerinin içine baktı. “Lini çok haklı. Sizinle bu şekilde konuşmaya hakkım yoktu, Lord Aybara. Özür dilerim. Alçakgönüllülükle. Ve affınızı dilerim.” Alçakgönüllü mü? Kadın çenesini inatla çıkarmıştı, ses tonu Aes Sedaileri bile gururlandırırdı ve kokusu bir şeyleri kemirmeye hazır olduğunu söylüyordu.

“Affedildin,” dedi Perrin telaşla. Bu kadını hiç de yatıştırmamış gibiydi. Kadın gülümsedi ve belki minnet ifade etmesi düşünülmüştü, ama Perrin kadının dişlerini gıcırdattığını duyabiliyordu. *Bütün* kadınlar deli miydi?

“Sıcaklamışlar ve kirlenmişler, kocam,” dedi Faile, sonunda araya girerek, “ve son birkaç saat onlar için zor oldu, biliyorsun. Aram erkeklere nerede temizlenebileceklerini gösterebilir. Ben kadınları götürürüm. Yüzlerinizi ve ellerinizi temizlemeleri için ıslak bezler getirtirim,” dedi Maighdin ve Lini’ye. Bir jestle Breane’i toparladı ve onları çadıra yönlendirdi. Perrin’in başını sallaması üzerine Aram erkeklere onu takip etmelerini işaret etti.

“Temizlenmeyi bitirir bitirmez, Gill Efendi, seninle konuşmak istiyorum.”

O dönen ateş çemberini Perrin yapmış da olabilirdi. Maighdin hızla dönüp, ağzı açık bakakaldı ona ve diğer iki kadın oldukları yerde kalakaldılar. Aniden Tallanvor kılıç kabzasını kavradı yine ve Balwer ayakuçlarında yükseldi, bohçasının üzerinden, başını bir o yana, bir bu yana eğerek baktı. Kurt değil, belki; kedi arayan bir tür

kuş. Şişman adam, Basel Gill, eşyalarını düşürdü ve otuz santim havaya sıçradı.

"Vay, Perrin," diye kekeledi, saman şapkasını kaparak. Yanaklarındaki tozun üzerinde terden yollar açılmıştı. Eğilip bohçasını alacak oldu, fikrini değiştirdi ve telaşla doğruldu yine. "Yani, Lord Perrin. Sen... ah... siz olduğunuzu düşünmüştüm, ama... ama onlar size lordum deyip durduğu için, yaşlı bir hancıyı hatırlayacağınızdan emin olamadım." Mendiliyle hemen hemen kelleşmiş kafasını sildi ve sinirli sinirli güldü. "Elbette sizinle konuşurum. Temizlenmek biraz bekleyebilir."

"Selam, Perrin," dedi iri yarı adam. Ağır kapaklı gözleri ile, kaslarına ve yüzündeki, ellerindeki yaralara rağmen Lamgwin Dorn tembel görünüyordu. "Gill Efendi ve ben genç Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğunu duyduk. Senin de yükseleceğin aklımıza gelmeliydi. Perrin Aybara iyi bir adamdır, Maighdin Hanım. Bence aklınızda geçen her sırrı açabilirsiniz ona." Adam tembel değildi, ama aptal da değildi.

Aram sabırsızlıkla başını salladı ve Lamgwin ile diğer ikisi takip ettiler, ama Tallanvor ve Balwer ayak sürüyor, şaşkınlık içinde Perrin'e ve Gill Efendi'ye bakıp duruyordu. Endişeli bakışlar. Ve kadınlara. Faile de onları harekete geçirmişti, ama onlar da Perrin'e, Gill Efendi'ye ve Aram'ın peşinden giden adamlara bakışlar fırlatıp duruyorlardı. Aniden ayrılmak hiç hoşlarına gitmez olmuştu.

Gill Efendi alnını sildi ve huzursuz huzursuz gülümsedi. Işık, neden korku kokuyor? diye merak etti Perrin. Benden mi korkuyor? Yenidendoğan Ejder'e bağlı, kendine lord diyen ve ne kadar küçük olursa olsun bir orduyu yöneten, Haberci'yi tehdit eden adamdan mı? Ağzı tıkalı Aes Sedai'yi hesaba katsa da olurdu; öyle ya da böyle bunun suçu da ona yıkılacaktı. *Hayır,* diye düşündü Perrin alayla; *bunda herhangi birini korkutacak hiçbir şey yok.* Belki hepsini birden öldüreceğinden korkuyorlardı.

Gill Efendi'yi yatıştırmaya çalışarak, kırmızı beyaz çadırdan yüz adım uzaktaki büyük meşeye götürdü. Büyük ağacın yapraklarının çoğu gitmişti ve kalanların yarısı da kahverengileşmişti, ama dev, alçak dalları biraz gölge veriyordu ve o boğum boğum köklerin bazıları oturak görevi görecek kadar çıkıktı. Kamp kurulurken Perrin o köklerden birine oturmuş, parmak çevirerek beklemişti. Ne zaman faydalı bir şey yapmaya kalksa, işi elinden kapacak on el çıkıyordu.

Perrin Kraliçe'nin Takdisi'ni, adamın Caemlyn'deki hanını sorsa

da, oraya yaptığı ziyareti hatırlasa da, Basel Gill yatışmadı. Ama diğer yandan, Basel Gill o ziyaretin insanı rahatlatacak türden bir ziyaret olmadığını hatırlıyordu, Aes Sedai, Karanlık Varlık konuşmaları ve gecenin bir yarısı kaçış vardı. Bohçasını göğsüne bastırarak, bir bir eline, bir ötekine alarak endişe içinde ileri geri adımlıyor, soruları kısa kısa yanıtlıyor, arada dudaklarını yalıyordu.

"Gill Efendi," dedi Perrin sonunda, "bana Lord Perrin demeyi bırak çünkü değilim. Karmaşık bir mesele, ama ben lord değilim. Bunu biliyorsun."

"Elbette," diye yanıt verdi şişman adam, sonunda meşe köklerinden birine oturarak. Bohçalanmış eşyalarını bırakmaya gönülsüz görünüyordu, ellerini bohçasından yavaşça çekti. "Siz öyle diyorsanız, Lord Perrin. Ah, Rand... Lord Ejder... gerçekten Leydi Elayne'i tahta çıkarmayı mı düşünüyor? Sözünüzden kuşku ettiğimden değil, elbette," diye ekledi telaşla. Şapkasını çıkararak yine alnını silmeye başladı. Böylesine şişman bir adam için bile, sıcağın açıklayabileceğinden iki kat fazla terliyor gibiydi. "Eminim Lord Ejder tıpkı söylediğiniz gibi yapar." Kahkahası titrekti. "Benimle konuşmak istediniz. Eski hanım hakkında değil, eminim."

Perrin bitkin bitkin nefes verdi. Eski dostların ve komşuların eğilip yaltaklanmasından kötüsü olamaz diye düşünmüştü, ama onlar en azından zaman zaman unutup aklından geçenleri söylüyorlardı. Ve hiçbiri ondan korkmuyordu. "Evinizden çok uzaktasınız," dedi nazik bir sesle. Çok hızlı gitmeye gerek yoktu, derisinden sıçramaya hazır bir adamın karşısında değil. "Sizi buraya neyin getirdiğini merak ediyorum. Bazı sorunlar değil, umarım."

"Ona doğruyu söyle, Basel Gill," dedi Lini keskin bir sesle, meşeye yaklaşarak. "Süslemeden." Gideli fazla zaman olmamıştı, ama bir şekilde yüzünü ve ellerini yıkamaya, saçlarını ensesinde düzgün bir topuz halinde toplamaya zaman bulmuştu. Ve sade, yünlü elbisesindeki tozun büyük kısmını silkelemeye. Perrin'e doğru gelişigüzel diz kırdıktan sonra dönüp boğum boğum parmağını Gill'e salladı. 'Üç şey insanı dikkatini dağıtacak kadar rahatsız eder: sızlayan bir diş, vuran ayakkabı ve gevezelik eden bir adam.' Bu yüzden konudan sapma ve genç lorda işitmek istediğinden daha fazlasını anlatmaya kalkma." Bir an, ağzı bir karış açık kalmış hancıya ters ters baktı, sonra aniden Perrin'e dönüp yine diz kırdı. "Kendi sesini dinlemeye bayılıyor –çoğu erkek öyledir– ama şimdi gerektiği gibi anlatacak, Lordum."

Gill Efendi dik dik baktı ona ve kendi kendine mırıldanmaya

başladı, ama sonra kadın keskin bir jestle konuşmasını işaret etti. Perrin "kemikli ihtiyar" gibi bir şey işitmişti. "Olan şu –*basitçe* ve *açıkça*..." Tombul adam Lini'ye yine dik dik baktı, ama kadın fark etmiş görünmedi, "Lugard'da bir işim vardı. Şarap ithal etme fırsatı. Ama siz bununla ilgilenmiyorsunuz. Lamgwin'i yanıma aldım elbette ve Breane'i de, çünkü kadın Lamgwin'i bir saat için bir gözünün önünden ayırmıyor. Yolda Lini, Tallanvor ve Dorlain Hanım'la karşılaştık, biz ona Maighdin Hanım diyoruz. Ve Balwer'le, elbette. Yolda. Lugard yakınında."

"Maighdin ve ben Murandy'de hizmetçilik yapıyorduk," diye araya girdi Lini sabırsızlıkla. "Kargaşa çıkana kadar. Tallanvor çalıştığımız Ev'de korumalık yapıyordu, Balwer de sekreterdi. Haydutlar malikâneyi yaktılar ve hanımımızın bizi alıkoymaya gücü yetmedi, bu yüzden güvenlik açısından birlikte yolculuk etmeye karar verdik."

"Ben anlatıyordum, Lini," diye homurdandı Gill Efendi, kulağının arkasını kaşıyarak. "Bir sebepten şarap tüccarı Lugard'dan ayrılıp kırsal alana gitmişti ve..." Başını iki yana salladı. "Girilemeyecek kadar detaylı, Perrin. Lord Perrin, demek istedim. Affedersin. Bugünlerde her yerde, öyle ya da böyle, bir tür sorun var, biliyorsun. Ne zaman birinden kaçsak bir başkasına yakalandık sanki ve her seferinde Caemlyn'den biraz daha uzaklaştık. Buraya kadar; yorgunuz ve dinlenme fırsatı bulduğumuz için minnettarız. Öykümüz kısaca bu işte."

Perrin yavaşça başını salladı. Basit gerçek bu olabilirdi, ama insanların yalan söylemek ya da gerçeği gölgelemek için yüz ayrı sebebi olduğunu öğrenmişti. Yüzünü buruşturarak parmaklarını saçlarından geçirdi. Işık! Bir Cairhienli kadar kuşkucu biri olup çıkmıştı ve Rand onu işlerine ne kadar dolaştırırsa, o kadar kötü oluyordu. Bunca insan içinde Basel Gill neden ona yalan söyleyecekti? Bir hanımın hizmetçisi, ayrıcalıklı bir hayata alışık ama zor duruma düşmüş; bu Maighdin'i açıklıyordu. Bazı şeyler basitti.

Lini ellerini bel hizasında kavuşturmuştu, ama tıpkı bir atmaca gibi, keskin gözlerle izliyordu ve Gill Efendi konuşmayı bitirir bitirmez kıpırdanmaya başlamıştı. Perrin'in yüz buruşturmasının daha fazlasını talep ettiğini sandı. Güldü, ama sesi keyifliden çok sinirliydi. "Aiel Savaşı'ndan beri dünyayı pek görmemiştim ve o zamanlar çok daha sıskaydım. Niye, Amador'a kadar gittik. Elbette, şu Seanchanlar şehri ele geçirdikten sonra ayrıldık, ama doğrusu,

Beyazpelerinlerden daha kötü değiller, gördüğüm...” Perrin aniden eğilip yakasını kavrayınca sustu.

“Seanchanlar mı, Gill Efendi? Bundan emin misin? Yoksa Aieller ya da Aes Sedailer gibi söylentilerden biri mi?”

“Onları gördüm,” diye yanıt verdi Gill, Lini ile huzursuz huzursuz bakışarak. “Kendilerine böyle diyorlar. Bilmemene şaştım. Amador’dan bu yana, söylentiler bizden hızlı yayılıyor. Bu Seanchanlar ne peşinde olduklarını insanların bilmesini istiyor. Tuhaf yaratıkları olan tuhaf bir halk.” Sesi yoğunlaştı. “Tıpkı Gölgedölleri gibi. Uçabilen, insan taşıyabilen kocaman, derimsi şeyleri ve kertenkeleye benzeyen diğerleri, ama at kadar büyükler ve üç gözleri var. Onları gördüm! Gördüm!”

“Sana inanıyorum,” dedi Perrin, adamın ceketini bırakarak. “Onları ben de gördüm.” Falme’de, bin Beyazpelerin’in birkaç dakika içinde öldüğü, Seanchanları püskürtmek için efsanelerden çıkmış ölü kahramanların Valere Borusu’nun çağrısına uyarak savaşa katılmasının gerektiği yerde. Rand geri döneceklerini söylemişti, ama nasıl bu kadar çabuk dönebilirlerdi? Işık! Amador ellerindeyse, Tarabon’u ya da Tarabon’un büyük kısmını da ele geçirmiş olmalıydılar. Arkasında yaralı bir ayı olduğunu bilirken ancak bir aptal geyik öldürürdü. Ne kadarını ele geçirmişlerdi? “Seni hemen Caemlyn’e gönderemem, Gill Efendi, ama bir süre daha benimle kalırsan oraya güvenle ulaşmanı sağlarım.” Onun yanında kalmanın güvenli olacağı söylenebilirse. Haberci, Beyazpelerinler ve şimdi bir de Seanchanlar eklenmişti.

“Bence siz iyi bir adamsınız,” dedi Lini aniden. “Korkarım gerçeğin tamamını anlatmadık, belki de anlatmalıyız.”

“Lini, sen ne diyorsun?” diye bağırdı Gill Efendi, ayağa fırlayarak. “Sanırım sıcak başına geçti,” dedi Perrin’e. “Çok fazla yolculuk etmek yüzünden. Bazen tuhaf hayallere kapılıyor. Yaşlıların nasıl olduğunu bilirsin. Sus artık, Lini!”

Gill Efendi’nin elini kadının ağzına kapatmaya çalışınca Lini o eli tokatladı. “Davranışlarına dikkat et, Basel Gill! ‘Yaşlı’yı gösteririm ben sana! Maighdin’in *gerçekten* de Tallanvor’dan kaçtığı söylenebilir ve o da *gerçekten* onu kovalıyordu. Hepimiz kovalıyorduk. Neredeyse dört gün sürdü ve hem bizi, hem de atları öldürüyordu neredeyse. Eh, Maighdin’in zamanın yarısında ne düşündüğünü bilmemesine şaşmamak gerekir; siz erkekler hırlamalarınızla kadınların kafasını öyle karıştırıyorsunuz ki kızcağız zar zor düşünebiliyordu, sonra da hiçbir şey yapmamış gibi

davranıyordunuz. Genel prensipler uyarınca hepinizin kulakları yumruklanmalıydı. Kız kendi kalbinden korkuyor! O ikisi evlenmeli ve ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

Gill Efendi ağzı açık bakakaldı ona ve Perrin kendi ağzının kapalı olduğundan emin değildi. "Benden ne istediğini anladığımdan emin değilim," dedi yavaşça ve daha o lafını bitiremeden beyaz saçlı kadın atladı.

"Aptal numarası yapma. Bir an bile inanmam. Çoğu erkekten daha aklı başında olduğun açık. Siz erkeklerin en kötü alışkanlığı bu, burnunuzun dibindekini görmüyormuş gibi yapıyorsunuz." Onca diz kırmaya ne olmuştu? Lini ince kollarını göğsünde kavuşturarak sert bakışlarla süzdü onu. "Eh, numara yapmaya çalışırsan ben sana açıklarım. Duyduklarıma bakılırsa bu sizin Lord Ejder ne dilerse yapıyormuş. Sizin Haberci insanları alıyor, oracıkta evlendiriyormuş. Pekâlâ; sen de Maighdin ve Tallanvor'u al ve onları evlendir. Tallanvor teşekkür eder sana. Maighdin de, ama aklını başına topladığında."

Sersemleyen Perrin Gill Efendi'ye baktı, ama adam omuzlarını silkti ve rahatsız rahatsız sırıttı. "Bana izin verirsen," dedi Perrin kaşlarını çatan kadına, "ilgilenmem gereken bazı meseleler var." Hızla uzaklaştı ve yalnızca bir kez arkasına baktı. Lini parmağını Gill Efendi'ye doğru sallıyordu ve itirazlarına aldırmadan azarlıyordu onu. Rüzgâr ters yönden estiğinden ne dediklerini duyamıyordu Perrin. Aslında, duymak istemiyordu. *Hepsi* deliydi bunların!

Berelain'in iki hizmetçisi ve hırsız avcıları olabilirdi, ama Faile'in de kendi hizmetkârları var sayılırdı. Yirmiye yakın Tearlı ve Cairhienli çadırın yanında bağdaş kurmuşlardı, kadınlar da tıpkı erkekler gibi ceket ve pantolon giymiş, kılıç kemerleri takmışlardı. Hiçbirinin saçı omuzlarını geçmiyordu ve hem erkekler, hem de kadınlar, Aiellerin kuyruğunu taklit ederek, arkada bağlamıştı onları. Perrin kalanların nerede olduğunu merak etti; genellikle Faile'in sesini duyabilecek kadar yakında oluyorlardı. Sorun çıkarmadıklarını umdu Perrin. Faile, onları başlarını belaya sokmasınlar diye kanatlarının altına aldığını söylemişti ve Işık biliyordu ya, bu genç aptallar tek başlarına Cairhien'de kalsalar başlarını gerçekten belaya sokarlardı. Perrin'in fikrine göre, akılları başlarına gelsin diye tamamının poposu tekmelenmeliydi. Düello yapmak, *ji'e'toh*'çuluk oynamak, bir tür Aiel'miş gibi davranmak. Ahmaklık!

Perrin yaklaşınca Lacile ayağa kalktı. Klapalarına kırmızı kurdeleler iğnelenmiş, kulaklarına küçük altın halkalar asmış, solgun, ufak tefek bir kadındı. Meydan okuyan bakışları bazen İki Nehirli adamların, kılıcına rağmen bir öpücük istediğini düşünmesine sebep oluyordu. O sırada bakışları taş gibi sertti. Hemen arkasından uzun boylu, esmer Arrela da kalktı. Arrela'nın saçları bir Mızrağın Kızı'nınki gibi kısacık kesilmişti ve giysileri çoğu erkeğinkinden bile sadeydi. Lacile'in aksine, Arrela bir erkeği öpmektense bir köpeği öpeceğini açıkça belli ediyordu. O ikili Perrin'in yolunu kesmek için çadırın önüne geçecekmiş gibi yaptı, ama bol kollu ceket giymiş kare çeneli adam bir emir bağırdı ve iki kadın yine oturdular. Gönülsüzce. Aynı şekilde, Parelean emrini gözden geçirirmiş gibi o kare çeneyi sıvazladı. Perrin adamı ilk gördüğünde sakalı vardı –Tearlıların çoğu sakallıydı– ama Aieller sakal uzatmıyordu.

Perrin kendi kendine aptallık hakkında homurdandı. Hepsi iliklerine dek Faile'e sadıktılar ve Perrin'in onun kocası olmasının fazla anlamı yoktu. Aram Perrin'in dikkatini çeken başkalarını kıskanıyor olabilirdi, ama Aram en azından duygularını Faile ile paylaşıyordu. İçeri girerken genç ahmağın bakışlarını sırtında hissedebiliyordu. O grubun *Faile'i* başını belaya sokmaktan koruyacağını umduğunu öğrenecek olursa Faile canlı canlı derisini yüzerdi.

Çadır yüksek ve genişti, yere çiçekli bir halı serilmişti ve çoğu katlanıp arabaya yüklenebilir mobilyalarla döşenmişti. Ağır boy aynası kesinlikle katlanmazdı. Üzerine işlenmiş örtüler serilmiş ve fazladan masa görevi gören pirinç destekli sandıklar dışında, ayaklı lavabodan onun üzerindeki aynaya kadar her şey parlak, düz yaldız çizgileri ile süslenmişti. Bir düzine aynalı lamba içeriyi dışarısı kadar aydınlatıyordu, ama burası çok daha serindi. Hatta tavan direklerinden sarkan, Perrin'in zevkine göre fazla süslü, ipek perdeler bile vardı. Keskin açılarla dönen kış ya da çiçek sıraları ile, fazla sert mobilyalar. Dobraine Cairhienli asiller gibi yolculuk etmek üzere hazırlamıştı onları, ama Perrin en kötülerini yolda "kaybetmeyi" başarmıştı. Örneğin dev yatak, yolculuğa alınmak için fazla saçmaydı. Kendi başına bir araba dolduruyordu neredeyse.

Faile ve Maighdin, ellerinde gümüş fincanlarla baş başa oturuyorlardı. Birbirini yoklayan kadınlar gibi görünüyorlardı, ikisi de gülümsüyordu, ama gözlerinde keskinlik, sözlerin ötesinde bir şeyleri dinleme havası vardı ve bir sonraki an kucaklaşacaklar mı,

yoksa hançerlerini mi çekecekler, belli değildi. Eh, diye düşündü Perrin, çoğu kadın hançer çekecek kadar ileri gitmez, ama Faile yapabilir. Maighdin öncekinden çok daha az perişan görünüyordu, yıkanmış, taranmış, elbisesindeki toz silkelenmişti. Aralarındaki mozaik desenli sehpada daha fazla fincan ve nane kokulu bitki çayı kokan yüksek, buğulanmış, gümüş bir sürahi duruyordu. Perrin içeri girdiğinde iki kadın da başlarını kaldırdılar ve bir an ikisinde de tıpatıp aynı ifadeler belirdi, içeri dalanın kim olduğunu merak eden ve görüşmenin kesilmesinden hoşlanmayan soğuk ifadeler. En azından Faile gülümseyerek kendi ifadesini yumuşattı.

"Gill Efendi hikâyenizi anlattı, Dorlain Hanım," dedi Perrin. "Zor günler geçirmişsiniz, ama gidene kadar burada güvende olacağınızdan emin olabilirsiniz." Kadın fincanın üzerinden bir teşekkür mırıldandı, ama ihtiyatlı kokuyordu ve gözleri Perrin'i kitap gibi okumaya çalışıyordu.

"Maighdin hikâyelerini bana da anlattı, Perrin," dedi Faile, "ve ona yapacak bir önerim var. Maighdin, sen ve arkadaşların arkanızda zor aylar bırakmışsınız ve sizi bekleyen daha iyi bir durum olmadığını söylüyorsun. Hepiniz benim hizmetine girin. Yine yolculuk etmek zorunda kalacaksınız, ama koşullar çok daha iyi olacak. İyi para öderim ve sert bir hanım değilimdir." Perrin hemen onayladı. Faile evsiz barksız insanları yanına alacaksa, Perrin en azından bu insanlara da yardım etmek istiyordu. Hem, belki gerçekten de yalnız dolanmaktansa, Perrin'in yanında daha güvende olurlardı.

Maighdin'in çayı boğazına kaçtı, neredeyse fincanı yere düşürüyordu. Gözlerini kırpıştırarak Faile'e baktı ve çenesini dantel kenarlı keten mendille sildi. Sandalyesini gıcırdatarak döndü ve tuhaftır, ama Perrin'i inceledi. "Ben... teşekkür ederim," dedi sonunda, yavaşça. "Sanırım..." Bir an Perrin'i süzdü ve sesi yükseldi. "Evet, teşekkür ederim, nazik teklifinizi minnetle kabul ediyorum. Arkadaşlarıma söylemem gerek." Doğruldu, bir an duraksadıktan sonra fincanını tepsiye bıraktı. Doğruldu ve eteklerini açarak saraylara layık bir reverans yaptı. "Size iyi hizmet etmeye çalışacağım, Leydim," dedi sakin bir sesle. "Çekilebilir miyim?" Faile'in onayı üzerine yine diz kırdı ve iki adım geriledikten sonra çıktı! Perrin sakalını kaşıdı. Her döndüğü yerde ona diz kıracak biri daha.

Çadır kapağı Maighdin'in arkasından kapanır kapanmaz Faile fincanını indirdi ve topuklarını halıya vura vura kahkaha attı. "Ah,

ondan hoşlandım, Perrin. Şevk var o kadında! İddiaya girerim ben seni kurtarmasam o bayraklar yüzünden sakalını kavururdu senin, Ah, evet. Şevk var!"

Perrin homurdandı. Tam da ihtiyacı olan şey; sakalını kavuracak bir başka kadın. "Gill Efendi'ye onlara göz kulak olacağıma dair söz verdim, Faile, ama... Lini'nin ne istediğini tahmin et. Maighdin ile o Tallanvor denen adamı evlendirmemi istiyor. Onları ayağa kaldıracakmışım ve onların ne dediğine aldırmadan evlendirecekmişim! Öyle istediklerini iddia etti." Gümüş bir fincanı çayla doldurdu ve ani ağırlığı karşısında çıkardığı gıcırtılara aldırmadan Maighdin'in kalktığı sandalyeye çöktü. "Her durumda, bu saçmalık endişelerimin en küçüğü. Gill Efendi Amador'u ele geçirenin Seanchanlar olduğunu söylüyor ve ben ona inanıyorum. Işık! Seanchanlar!"

Faile parmak uçlarını birbirine vurarak üstlerinden boşluğa dikti gözlerini. "Tam da gereken şey olabilir," dedi düşünceli düşünceli. "Evli hizmetkârlar bekâr olanlardan daha iyi iş görür. Belki ayarlamalısın. Breane'i de. Yüzünü temizler temizlemez o iri adama bakmak için fırlayıp gitmesine bakılırsa, sanırım onlar çoktan evlenmiş olmalıydı. Kadının gözünde bir parıltı vardı. Hizmetkârlarımda bu tür davranışlara izin veremem, Perrin. Gözyaşları, şikâyetler ve surat asmaktan başka şey getirmez. Ve Breane'in durumu adamdan daha kötü olur."

Perrin ona bakakaldı. "Beni duydun mu?" dedi yavaşça. "Seanchanlar Amador'u ele geçirmiş! Seanchanlar, Faile!"

Faile irkildi –gerçekten de o kadınları evlendirmeyi düşünüyordu–, sonra Perrin'e eğlentiyle gülümsedi. "Amador çok uzakta ve bu Seanchanlar bizim karşımıza çıkarsa, senin onların işini göreceğinden eminim. Hem, bana bileğine tünemeyi öğreten de sendin, değil mi?" Öyle olduğunu iddia ediyordu, ama Perrin buna ilişkin hiçbir işaret görmemişti.

"Senden biraz farklı olabilirler," dedi Perrin kuru kuru ve Faile yine gülümsedi. Bir sebepten, son derece memnun olmuş gibi kokuyordu. "O ne demiş olursa olsun, Rand'ı uyarmak için Grady ya da Neald'ı göndermeyi düşünüyorum." Faile başını şiddetle iki yana salladı, gülümsemesi buharlaşıp gitmişti, ama Perrin devam etti. "Onu nasıl bulacağımı bulsam ben giderdim. Kimse öğrenmeden ona haber iletmenin bir yolu olmalı." Rand Masema konusunda olduğundan daha ısrarlıydı bu konuda. Perrin Rand'ın yanından sürgüne yollanmıştı ve aralarında düşmanlıktan başka şey kaldığını

kimse bilmeyecekti.

"Biliyor, Perrin, bundan eminim. Maighdin Amador'un her yerinde güvercinlikler görmüş ve görünüşe göre Seanchanlar dönüp bakmamışlar bile onlara. Şimdiye dek, Amador'la işi olan bütün tüccarlar öğrenmiştir, Beyaz Kule de öyle. İnan bana, Rand da duymuş olmalı. Onun en iyisini bildiğine inanmalısın. Bu konuda, o biliyor." Bundan her zaman bu kadar emin olmamıştı.

"Belki," diye mırıldandı Perrin sinirle. Rand'ın aklının başında olması konusunda endişelenmemeye çalıştı, ama Rand'ın yanında Perrin'in en kuşkucu hali çimenlikte seke seke koşan bir çocuğun hali gibi kalıyordu. Rand ona bile ne kadar güveniyordu? Rand bazı şeyleri saklıyordu, hiç açıklamadığı bazı planları vardı.

Perrin nefes vererek sandalyeye yerleşti ve bir yudum çay aldı. Doğrusu şuydu ki, deli ya da değil, Rand haklıydı gerçekten. Terkedilmişler ya da Beyaz Kule onun ne peşinde olduğundan kuşkulanacak olurlarsa, örsü ayağına düşürmenin bir yolunu bulurlardı. "En azından Kule'nin göz ve kulaklarına konuşacak daha az şey vermiş olurum. Bu sefer o lanet bayrağı *yakacağım.*" Kurtbaşını da. Lordculuk oynuyor olabilirdi, ama bunu lanet bir bayrak olmadan da yapabilirdi!

Faile'in dolgun dudakları sağduyulu bir biçimde büküldü. Faile başını hafifçe iki yana salladı. Sandalyesinden kayarak Perrin'in yanında diz çöktü, onun bileğini ellerine aldı. Perrin onun sakin bakışlarına ihtiyatla karşılık verdi. Faile böyle dikkatle, ciddiyetle ona bakıyorsa, önemli bir şey söyleyecek demekti. Ya bu ya da Perrin'in gözlerine yün çekecek, önüyle arkasını karıştırana kadar eğirecek demekti. Kokusu hiçbir şey anlatmıyordu. Perrin onun kokusunu almaya çalışmayı bıraktı; bunu yapmaya çalışırken kendini kaybetmek çok kolaydı ve o zaman Faile *gerçekten* gözlerine yün çekerdi. Evlendikten sonra öğrendiği bir şey: bir kadınla uğraşırken erkek sağduyusunun tamamına ihtiyaç duyuyordu. Genellikle bu bile yeterli olmuyordu; tıpkı Aes Sedailer gibi, kadınlar ne isterlerse onu yapıyorlardı.

"Tekrar düşünmek isteyebilirsin, kocam," diye mırıldandı Faile, Perrin'in ne düşündüğünü yine anlamış gibi, ağzı minik bir gülümseme ile büküldü, "Ghealdan'a girdiğimizden beri bizi gören insanların Kızıl Kartal'ın ne olduğunu bildiğinden kuşkuluyum. Ama Bethal büyüklüğünde bir kasabada bilenler çıkabilir. Ve Masema'yı avlama işi ne kadar uzun sürerse, olasılık o kadar artar."

Perrin bayraktan kurtulmak için daha da iyi sebep olduğunu

söylemeye zahmet etmedi. Faile aptal değildi ve Perrin'den çok daha hızlı düşünebiliyordu. "O zaman neden alıkoyalım," diye sordu Perrin yavaşça, "tek yaptığı herkesin Manetheren'i mezarından çıkarmaya çalıştığını düşündüğü ahmağa dikkat çekmek." Geçmişte bunu deneyen erkekler ve kadınlar çıkmıştı; Manetheren ismi güçlü anılar taşıyordu ve isyan başlatmak isteyen herkes için çok uygundu.

"Çünkü dikkat *çekecek.*" Faile ona doğru eğildi. "Manetheren'i ayağa kaldırmaya çalışan adama. Küçük insanlar bir an önce geçip gitmeni umarak yüzüne gülecekler ve sen uzaklaşır uzaklaşmaz seni unutacaklar. Büyük insanlar ise, sen burunlarını çimdiklemediğin sürece, dönüp bir daha bakmalarına izin vermeyecek kadar çok şeyle ilgileniyorlar. Seanchanlarla, Haberci'yle ya da Beyazpelerinlerle karşılaştırıldığında, Manetheren'i ayağa kaldırmaya çalışan bir adam küçük şalgam sayılır. Ve Kule'nin de dönüp bir daha bakmayacağını güvenle söyleyebiliriz bence." Gülümsemesi genişledi, ama gözlerindeki ışık en önemli kısmını söylemek üzere olduğunu anlatıyordu. "Ama en önemlisi, kimse o adamın aslında başka şey peşinde olduğunu düşünmeyecek." Aniden gülümsemesi kayboldu; parmağını sertçe Perrin'in burnuna dayadı. "Ve kendine ahmak deme, Perrin t'Bashere Aybara. İma bile etme. Sen ahmak değilsin ve böyle söylemenden hoşlanmıyorum." Kokusu minik dikenlerle doluydu, gerçek öfke değil, ama kesinlikle hoşnutsuz.

Cıva gibi. Düşünceden de hızlı kayan bir yalıçapkını. Perrin'in düşüncelerinden daha hızlı olduğu kesin. Bu şekilde... göstere göstere... saklanmak Perrin'in hiç aklına gelmezdi. Ama mantığı görebiliyordu. Hırsız olduğunu iddia ederek cani olduğunu saklamak gibiydi. Ama işe yarayabilirdi.

Gülerek Faile'in parmağının ucunu öptü. "Bayrak kalıyor," dedi. Bu durumda Kurtbaşı da kalacaktı herhalde. Kan ve lanet küller! "Ama Alliandre'nin gerçeği bilmesi gerek. Rand'ın beni Manetheren Kralı yapacağını ve onun topraklarını elinden alacağını düşünürse..."

Faile öyle aniden kalktı ve sırtını döndü ki Perrin Kraliçe konusunu açarak hata yaptığından korktu. Alliandre konusu kolaylıkla Berelain'e gidebilirdi ve Faile... diken diken kokuyordu. İhtiyatlı. Ama omzunun üzerinden yalnızca, "Alliandre Perrin Altıngöz için hiç sorun olmayacak," dedi. "O kuş ağa düşmüş sayılır, kocam, bu yüzden şimdi aklımızı Masema'yı nasıl bulacağımıza

vermemiz gerek.” Zarifçe çadır duvarının dibindeki küçük sandığın yanında diz çöktü. Üstü örtülmemiş tek sandık oydu. Faile kapağı kaldırdı ve rulo yapılmış haritalar çıkarmaya başladı.

Perrin onun Alliandre konusunda haklı olduğunu umdu, çünkü Faile yanılmışsa ne yapacağını bilemiyordu. Keşke onun sandığının yarısı kadar iyi bir adam olabilseydi. Alliandre ağa düşmüş bir kuştu, Seanchanlar Perrin Altıngöz'ün karşısında kuklalar gibi düşüvereceklerdi, adamın çevresinde on bin kişilik bir ordu olsa bile Perrin Haberci'yi kapıp Rand'a götürecekti. Bir kez daha, Faile'in öfkesi onu ne kadar incitirse incitsin, kafasının ne kadar karıştırırsa karıştırsın, asıl onun hayal kırıklığından korktuğunu anladı. Faile'in gözlerinde bunu görürse, kendi yüreğini göğsünden sökerdi.

Onun yanında diz çöktü ve Ghealdan'ın güneyinden Amadicia'nın kuzeyine kadar uzanan, en büyük haritayı açmasına yardım etti. Masema'nın ismi parşömenden fırlayıverecekmiş gibi, uzun uzun inceledi onu. Başarılı olmayı istemek için Rand'dan daha fazla sebebi vardı. Başka ne yaparsa yapsın, Faile'i hayal kırıklığına uğratamazdı.

* * *

Faile karanlıkta uzanmış, Perrin'in nefeslerini dinliyordu. Uykunun getirdiği derin, tekdüze nefeslere dönüştükleri zaman paylaştıkları battaniyelerin altından sıyrıldı. Keten geceliğini başının üzerinden çekip çıkarırken hüzünlü bir eğlenti hissetti. Bir sabah, arabalar yüklenirken yatağı bir koruluğun derinliklerine sakladığını Faile'in hiç öğrenmeyeceğini düşünmüş müydü gerçekten? Önemli olduğundan değil; en azından çok önemli değildi. Yerde Perrin kadar sık uyuduğundan emindi. Şaşırmış gibi yapmıştı elbette ve üzerinde durmamıştı. Aksini yapsa Perrin özür diler, hatta yatağı almak için geri dönerdi. Bir kocayı idare etmek bir sanattı, annesi öyle derdi. Deira ni Ghaline de bu kadar güçlük çekiyor muydu acaba?

Çıplak ayaklarını terliklerin içine soktu, ipek sabahlığını giydi, sonra duraksayarak Perrin'e baktı. Uyansa Faile'i açıkça görebilirdi, ama Faile için Perrin gölgelik bir kabartıdan ibaretti. Annesinin yanında olmasını ve tavsiye vermesini diledi. Perrin'i varlığının her zerresi ile seviyordu ve Perrin o varlığın her zerresinin kafasını karıştırıyordu. Erkekleri gerçekten anlamak imkânsızdı, elbette, ama Perrin, Faile büyürken gördüğü herkesten o kadar farklıydı ki.

Asla böbürlenmiyordu ve kendi kendine gülmektense... alçakgönüllü davranıyordu. Faile bir erkeğin alçakgönüllü *olabileceğine* hiç inanmamıştı! Perrin yalnızca tesadüf eseri önder olduğu konusunda ısrar ediyor, önderlik etmeyi bilmediğini iddia ediyordu. Halbuki onunla karşılaşan her insan, bir saat sonra onu takip etmeye hazır oluyordu. Perrin kendi düşüncelerini ağır bularak dikkate almıyordu, halbuki o derin, tartan düşünceler her şeyi öyle derinlemesine görüyordu ki sır saklayabildiği için Faile'in içinden oynamak geliyordu. Perrin harika bir adamdı, Faile'in kıvırcık saçlı kurdu. Öylesine güçlü. Ve öylesine nazik. İçini çekerek, ayakuçlarına basa basa çadırdan çıktı. Perrin'in kulaklarının güçlük çıkardığı olmuştu.

Yarısından fazlası parlayan ay bulutsuz gökyüzünde, dolunay kadar aydınlık veriyor, yıldızların parıltısını görünmez kılıyordu. Bir tür gece kuşu tiz bir sesle öttü, sonra bir baykuşun derin ötüşü üzerine sustu. Küçük bir esinti vardı ve şaşırtıcı, ama hava biraz serinlemiş gibiydi. Muhtemelen Faile'in hayal gücünün eseri. Geceler yalnızca gündüz ile karşılaştırıldığında serindi.

Adamların çoğu, ağaçların altındaki gölgelerde karanlık tümsekler halinde uyuyordu. Birkaçı uyanık kalmış, hâlâ yanan birkaç ateşin çevresinde sohbet ediyordu. Faile saklanmak için çaba göstermedi, ama kimse onu fark etmedi. Bazıları durdukları yerde yarı uyuyor gibiydi, başları zaman zaman önlerine düşüyordu. Faile nöbetçilerin görevlerini ne kadar iyi yaptıklarını bilmese, bir yabani sığır sürüsünün bile kampı hazırlıksız yakalayacağını düşünürdü. Elbette, gecenin içinde Mızrağın Kızları da nöbet tutuyor olmalıydı. Ama onu onlar görse de fark etmezdi.

Yüksek tekerlekli arabalar uzun, gölgelik sıralar halinde dizilmişti ve hizmetkârlar çoktan altlarına uzanmış, horluyorlardı. Hizmetkârların çoğu. Bir ateş hâlâ yanıyordu. Maighdin ve arkadaşları oturuyordu o ateşin çevresinde. Tallanvor hararetli jestlerle konuşuyordu, ama yalnızca diğer erkekler dinliyor gibiydi, halbuki adam Maighdin'e hitap ediyordu. Bohçalarından üstlerindeki paçavralardan daha iyi kıyafetler çıkması şaşırtıcı değildi, ama hizmetkârlarına ipekler verdiğine göre eski hanımları epey cömert biri olmalıydı. Maighdin açık mavi, güzel kesimli, ipek bir elbise giymişti. Diğerleri o kadar iyi giyinmemişti, ama belki de Maighdin hanımının en sevdiği hizmetçisiydi.

Faile'in ayağının altında bir dal kırıldı ve başlar ona döndü. Tallanvor kılıcını yarı çekerek doğrulacak oldu, ama sonra ay ışığı

altında Faile'in sabahlığını toparladığını gördü. Faile'in arkada bıraktığı İki Nehirlilerden daha tetikteydiler. Bir an hepsi ona bakakaldı; sonra Maighdin zarifçe ayağa kalktı ve derin bir reverans yaptı, diğerleri muhtelif becerilerle, telaşla taklit ettiler onu. Yalnızca Maighdin ve Balwer rahat görünüyordu, Gill'in yuvarlak yüzü sinirli bir gülümseme ile ikiye ayrıldı.

"Her ne yapıyorduysanız devam edin," dedi Faile nazikçe. "Ama fazla oturmayın; yarın yorucu bir gün olacak." Yürümeye devam etti, ama arkasına baktığında hâlâ ayakta duruyorlardı ve peşinden bakıyorlardı. Yolculukları, devamlı tilkilere karşı tetikte tavşanlar kadar ihtiyatlı kılmıştı onları herhalde. Faile yanındakilere ne kadar uyum sağlayabileceklerini merak etti. Gelecek birkaç hafta boyunca, onları kendi âdetleri konusunda eğitmek, onlarınkini öğrenmekle meşgul olacaktı. İyi idare edilen bir maiyet için, biri de diğer kadar önemliydi. Zaman bulması gerekecekti.

Bu gece, düşüncelerini fazla meşgul etmediler. Kısa süre sonra arabaları geride bırakmıştı, ama İki Nehirli adamların ağaçların tepesinde nöbet bekledikleri yeri aşmamıştı. Onlar görmeden fareden büyük hiçbir şey geçemezdi onların önünden –zaman zaman Kızlardan bazılarını bile fark etmişlerdi– ama onlar kampa gizlice girmeye çalışanlara karşı nöbet tutuyorlardı. Orada bulunmaya hakkı olanlara karşı değil. Ay ışığının aydınlattığı küçük açıklıkta Faile'in hizmetkârları bekliyordu.

Adamların bazıları eğildi, Parelean neredeyse tek dizi üzerine çökecekti, ama kendine hâkim oldu. Kadınların çoğu, erkek giysileri içindeyken tuhaf duran reveranslar yaptılar, sonra ne yaptıklarını fark edince bakışlarını indirdiler ya da utançla kıpırdandılar. Aiel geleneklerini edinmek için büyük çaba gösteriyor olsalar da, saray âdetleri içlerine işlemişti. En azından, Aiel gelenekleri olduğunu sandıkları tavırları edinmeye çalışıyorlardı. Bazen sandıkları şeylerle Aielleri dehşete düşürüyorlardı. Perrin onlara ahmak diyordu ve bazı açılardan öyleydiler de, ama bu Cairhienliler ve Tearlılar Faile'e sadakat yemini etmişlerdi –Aielleri taklit ederek su yemini diyorlardı buna– ve bu onları Faile'in kılıyordu. Kendi aralarında "topluluklarına" *Cha Faile,* Atmaca'nın Pençesi, demeye başlamışlardı, ama bunu gizli tutmanın gerekliliğini görmüşlerdi. Her açıdan ahmak değillerdi. Aslında, en azından kıyıdan köşeden, Faile'in birlikte büyüdüğü genç erkek ve kadınlardan o kadar da farklı değillerdi.

Sabah erkenden gönderdikleri yeni dönmüştü, çünkü

aralarındaki kadınlar zorunluluktan giydikleri elbiseleri değiştirmekteydiler. Değil beş tane, erkek gibi giyinmiş tek bir kadın bile Bethal'da dikkat çekerdi. Açıklıkta değiştirilen etekler, iç gömlekler, ceketler, gömlekler ve pantolonlar uçuşuyordu. Kadınlar aralarında erkekler de bulunan diğerlerinin önünde üstlerini değiştirmeye aldırmıyormuş gibi yapıyordu, çünkü Aieller de aldırmaz gibiydi, ama telaşları ve nefes nefese kalmaları tavırlarını yalanlıyordu. Erkekler yarı giyinik kadınların yanında durmuyormuş gibi yaparak kıpırdanıyor, başlarını çeviriyorlardı, terbiyeli davranıp başka yere bakmakla izlemek arasında kalmışlardı, çünkü Aiellerin izlediğini sanıyorlardı. Faile sabahlığını geceliğinin üzerinde sıkı sıkı kapatıyordu; Perrin'i uyandırmadan daha fazla giyinemezdi, ama rahatmış gibi de yapmıyordu. O Domanlı değildi ki hizmetkârları ile banyoda görüşsün.

"Geç kaldığımız için özür dileriz, Leydi Faile," dedi Selande nefes nefese, ceketini üzerine geçirerek. Kısa boylu kadının sesindeki Cairhien aksanı kuvvetliydi. Bir Cairhienli için bile kısaydı. Ama başını gerektiği kadar eğerek ve omuzlarını dikerek şişinmeyi başarıyordu. "Daha erken dönerdik, ama kapı nöbetçileri bizi dışarı bırakmakta güçlük çıkardı."

"Güçlük mü?" dedi Faile keskin bir sesle. Başkalarının değil kendi gözleriyle görebilseydi keşke; keşke Perrin paçoz karının teki yerine onu gönderseydi. Hayır, Berelain'i düşünmeyecekti. Perrin'in suçu değildi. Bunu bir dua gibi, günde yirmi kez tekrarlıyordu kendi kendine. Ama neden adam bu kadar kördü ki? "Ne tür güçlük?" Sıkıntıyla içini çekti. Kocasıyla yaşadığı sorunlar, kullarıyla konuşurken sesine yansımamalıydı.

"Önemli bir şey değil, Leydim." Selande kılıç kemerinin tokasını bağladı ve kılıcı kalçasına, yerine yerleştirdi. "Bizim önümüzdeki adamlara dönüp bir daha bakmadan, arabalarının geçmesine izin verdiler, ama gece gece kadınları dışarı çıkarmak konusunda endişelendiler." Diğer kadınların bazıları kahkaha attı. Bethal'a giden erkekler sinirli sinirli kıpırdandılar, kuşkusuz yeterli koruma sayılmadıkları için bozulmuşlardı. *Cha Faile*'in kalanı o on kişinin arkasında toplanmışlar, Faile'i dikkatle izliyor, dikkatle dinliyorlardı. Yüzleri ay ışığıyla gölgelenmişti.

"Bana gördüklerinizi anlatın," diye emretti Faile daha sakin bir sesle. Çok daha iyi.

Selande kısa ve öz bir rapor verdi. Faile bizzat gitmeyi diliyordu, ama itiraf etmeliydi ki kendisinin dileyebileceği kadar çok şey

görmüşlerdi neredeyse. Bethal sokakları, günün en kalabalık saatlerinde bile hemen hemen boştu. İnsanlar evlerinden mümkün olduğunca çıkmıyorlardı. Kasabaya giren çıkan tüccarlar azdı, ama birkaçı Ghealdan'ın bu taraflarına gelmeye cesaret etmişlerdi ve kırlardan herkesi besleyecek kadar yiyecek ancak geliyordu. Kasabalıların çoğu sersemlemiş gibiydi, duvarların arkasında neler olduğundan korkuyorlardı, gittikçe daha kayıtsız, daha ümitsiz oluyorlardı. Haberci'nin casuslarının korkusundan kimse ağzını açmıyordu ve casus sanılmaktan korkarak gözlerini de kapalı tutuyorlardı. Haberci'nin derin bir etkisi olmuştu. Örneğin, tepelerde kaç haydut dolaşıyor olursa olsun, Bethal'daki hırsızlar ve yankesiciler kaybolmuştu. Haberci'nin hırsızları ellerini keserek cezalandırdığı söyleniyordu. Ama bu kural kendi takipçileri için geçerli değil gibiydi.

"Kraliçe her gün şehirde dolaşıyor ve moralinin yerinde olduğunu gösteriyor," dedi Selande, "ama bunun pek faydası olduğunu sanmıyorum. Burada, güneyde, insanlara bir Kraliçelerinin olduğunu hatırlatmak konusunda ilerleme kaydediyor; belki başka yerde daha başarılı olmuştur. Korumaları duvar nöbetçilerine katılmış, askerlerinden birkaçı hariç hepsi de. Belki kasabalıların daha güvende hissetmelerini sağlıyordur. Kraliçe yoluna devam edene dek. Başka herkesin aksine, Alliandre Haberci'nin duvarları aşıp geleceğinden korkmuyor gibi. Sabahları ve akşamları Lord Telabin'in sarayının bahçesinde yalnız başına yürüyor ve yanında yalnızca birkaç asker bulunduruyor, onlar da zamanlarının çoğunu mutfaklarda geçiriyor. Şehirdeki herkes, Haberci kadar yiyecek ve daha ne kadar yeterli olacağı konusunda da endişeleniyor gibi. Doğrusu, Leydim, duvarlardaki nöbetçilere rağmen, sanırım Masema tek başına kapılarına dayansa, kasabayı ona teslim ederlerdi."

"Ederlerdi," diye araya girdi Meralda horgörüyle, kendi kılıç kemerini beline bağlayarak, "ve merhamet dilenirlerdi." Esmer, tıknaz bir kadın olan Meralda Faile kadar uzun boyluydu, ama Tearlı kadın Selande'nin kaşlarını çatması üzerine başını eğdi ve bir özür mırıldandı. *Cha Faile*'in başında, Faile'den sonra kimin geldiği konusunda kimsenin kuşkusu yoktu.

Kurdukları hiyerarşiyi değiştirmesi gerekmeyeceği için memnun olmuştu. Aralarında, belki Parelean dışında en zekisi Selande idi ve yalnızca Arrela ve Camaille daha kavrayışlıydı. Selande'de fazladan bir şey daha vardı, bir sağlamlık, hayatının en kötü korkusu ile

çoktan yüzleşmiş, hiçbir şeyin o kadar kötü olamayacağını bilir gibi. Elbette, bazı Kızların sahip olduklarına benzer bir yara izi istiyordu. Faile'in bir sürü küçük yara izi vardı, çoğu şeref nişanlarıydı, ama aslında yara izi istemek ahmaklıktı. En azından kadın bu konuda fazla hevesli değildi.

"İstediğiniz gibi, bir harita çizdik, Leydim," diye bitirdi ufak tefek kadın, Meralda'ya son bir kez, uyarırcasına bakarak. "Lord Telabin'in sarayının yerini becerebildiğimizde işaretledik, ama korkarım bahçelerin ve ahırların yerinden daha fazlasını göstermiyor."

Faile ay ışığı altında açığı kâğıdın üzerindeki çizgileri seçmeye çalışmadı. Onun gidememiş olması yazıktı; o olsa içerinin haritasını da çıkarırdı. Hayır. Perrin'in hep dediği gibi, olan olmuştu. Ve yeterliydi de. "Şehirden çıkan arabaları kimsenin aramadığından emin misiniz?" Loş ışıkta bile, önündeki yüzlerdeki şaşkınlığı görebiliyordu. Neden aralarından bazılarını Bethal'a gönderdiğini hiçbiri bilmiyordu.

Selande o kadar şaşkın görünmüyordu. "Evet, Leydim," dedi sakin sakin. Oldukça zeki ve yeterinden de fazla kavrayışlı.

Rüzgâr bir an esti, ağaçlardaki yaprakları, yerdeki ölü yaprakları hışırdattı ve Faile Perrin'in işitme duyusuna sahip olduğunu diledi. Onun burnuna ve gözlerine de. Onu hizmetkârlarının yanında gören olması önemli değildi, ama kulak misafiri olunması bambaşka bir meseleydi. "İyi iş çıkardın, Selande. Hepiniz iyi iş çıkardınız." Perrin buradaki tehlikeleri biliyordu, güneydeki tehlikeler kadar gerçektiler; biliyordu, ama çoğu erkek gibi, o da kafası kadar yüreğiyle de düşünüyordu. Bir eşin pratik olması, kocasını başının belaya sokmaktan alıkoyması gerekiyordu. Faile'in annesinin evlilik hayatı konusunda verdiği ilk tavsiye buydu. "Gün ışır ışımaz Bethal'a döneceksiniz ve benden haber alırsanız şunları yapacaksınız..."

Sözlerine devam ederken Selande'nin gözleri bile şokla irileşti, ama hiçbiri en ufak bir itiraz bile mırıldanmadı. İtiraz etseler şaşardı Faile. Talimatları yerindeydi. Bazı tehlikeler olacaktı, ama bu koşullar altında beklenebileceği kadar değil.

"Sorusu olan var mı?" dedi sonunda. "Herkes anladı mı?"

Cha Faile hep bir ağızdan yanıt verdi. "Leydi Faile'e hizmet etmek için yaşıyoruz." Yani, Faile'in sevgili kurduna hizmet etmek için yaşıyorlardı, söz konusu kurt istese de istemese de.

* * *

Maighdin sert zeminde, battaniyelerinin içinde kıpırdanıp duruyordu, bir türlü uyuyamıyordu. Artık ismi buydu; yeni bir yaşam için yeni bir isim. Annesinin ismi olan Maighdin ve eskiden onun olan bir mülkte yaşayan ailenin ismi olan Dorlain. Kaybolup gitmiş bir hayata karşı yeni bir hayat, ama yüreğindeki bağları koparamıyordu. Henüz değil... henüz...

Ölü yapraklar hafifçe çıtırdayınca başını kaldırdı ve loş bir şeklin ağaçların içinden geçip gittiğini gördü. Leydi Faile, her nereye gitmişse, çadırına dönüyordu. Hoş bir genç kadındı, iyi yürekli ve güzel konuşan bir kadın. Kocasının geçmişi ne olursa olsun, onun asil doğumlu olduğu kesindi. Ama gençti. Deneyimsiz. Bu işe yarayabilirdi.

Maighdin başını, büküp yastık yaptığı pelerine bıraktı. Işık, burada ne işi vardı? Bir leydinin hizmetçisi olarak işe girmek! Hayır. En azından kendine güvenmeye devam edecekti. O özgüveni bulabilirdi. Başarabilirdi. Yeterince derine bakarsa. Yakında ayak sesleri duyunca nefesi kesildi.

Tallanvor zarifçe yanında diz çöktü. Gömleği yoktu ve ay ışığı göğsündeki, omuzlarındaki pürüzsüz kaslardan yansıyordu, yüzü gölgelerde kalmıştı. Hafif bir esinti saçlarını karıştırıyordu. “Bu nasıl bir delilik?” diye sordu alçak sesle. “*Hizmete* girmek mi? Ne peşindesin? Ve bana yeni bir yaşam kurmak hakkındaki saçmalıkları anlatma; inanmıyorum. Kimse inanmıyor.”

Maighdin sırtını dönmeye çalıştı, ama Tallanvor elini onun omzuna koydu. Baskı yapmadı, ama eli yine de Maighdin’i durdurdu. Işık, ne olur titremesin. Işık dinlemedi, ama en azından sesinin titremesini engelledi. “Fark etmemişsen, artık bu dünyada kendi geçimimi sağlamalıyım. Meyhanede hizmetçi olmaktansa bir leydinin hizmetçisi olmak yeğdir. Burada hizmete girmek sana uymuyorsa, geçip gitmekte özgürsün.”

“O tahttan vazgeçerken aklından ve gururundan da vazgeçmedin,” diye mırıldandı Tallanvor. Lini bunu açıkladığı için kavrulsundu! “Vazgeçmiş gibi yapmak istiyorsan, Lini’ye yalnız yakalanmamanı öneririm.” Adam ona güldü! Hem de, ah, öyle hoş bir sesle güldü ki! “Maighdin’e iki çift laf etmek istiyor ve Maighdin’e Morgase’e davrandığı kadar nazik davranacağını sanmıyorum.”

Maighdin öfkeyle doğrulup oturdu ve Tallanvor’un elini ittirdi.

“Hem kör, hem sağır mısın yoksa? Yenidendoğan Ejder’in Elayne için *planları* var! Işık, sırf ismini bilse bile hoşuma gitmezdi! Beni onun adamlarından birine getiren tesadüften daha fazlası olmalı, Tallanvor. Öyle olmalı!”

“Yak beni, bu yüzden olması gerektiğini biliyordum. Yanıldığımı umuyordum, ama...” O da Maighdin kadar öfkeli gibiydi. Onun öfkeli olmaya hakkı yoktu! “Elayne Beyaz Kule’de güvende, Amyrlin Makamı onu, Yenidendoğan Ejder bile olsa –özellikle öyle ise– yönlendirebilen bir adamın yanına bırakmaz ve Amyrlin Makamı, Yenidendoğan Ejder *ya da* Aslan Tahtı konusunda Maighdin Dorlain’in elinden hiçbir şey gelmez. Onun yapabileceği tek şey boynunu kırdırmak, gırtlağını kestirmek ya da!..”

“Maighdin Dorlain gözlerini açık tutabilir!” diye araya girdi Maighdin, en azından kısmen bu korkunç söylevi kesmek için. “Kulaklarını da! Ayrıca!..” Sesi sinirle soldu gitti. Ne *yapabilirdi* ki? Aniden incecik bir iç gömlek içinde oturduğunu fark etti ve telaşla battaniyelerine sarındı. Gece gerçekten de biraz serin gibiydi. Belki de tüyleri Tallanvor’un görünmeyen gözlerini ona dikmesi yüzünden diken diken olmuştu. Düşünce yanaklarını kızarttı ve Maighdin bunu Tallanvor’un görmediğini umdu. Neyse ki sesine de hararet vermişti. O bir kız çocuğu değildi ki ona bakan bir erkek yüzünden kızarsın! “Elimden geleni yapacağım. Elimden ne gelirse. Elayne’e yardımcı olacak bir şey öğrenme ya da yapma fırsatı bulacağım ve o fırsatı kullanacağım!”

“Tehlikeli bir karar,” dedi Tallanvor sakin sakin. Maighdin karanlıkta onun yüzünü seçebilmeyi diledi. Yalnızca yüzündeki ifadeyi okumak için, elbette. “Ona yan bakan herkesi asmakla tehdit ettiğini duydun. O gözlere sahip bir adama inanırım da. Tıpkı hayvan gibi. O adamın gitmesine izin vermesine şaştım; gırtlağını paralayacak sanmıştım! Senin kim olduğunu, eskiden kim olduğunu öğrenirse... Balwer sana ihanet edebilir. Amador’dan kaçmamıza neden yardım ettiğini hiç açıklamadı. Belki de Kraliçe Morgase’in ona yeni bir konum vereceğini düşünmüştür. Şimdi böyle bir olasılık olmadığını biliyor ve yeni efendisi ve hanımına yaltaklanmak isteyebilir.”

“*Lord* Perrin Altıngöz’den korkuyor musun?” diye sordu Maighdin horgörüyle. Işık, adam onu da korkutuyordu. O gözler bir kurda aitti. “Balwer dilini tutması gerektiğini biliyor. Söyleyeceği her şey ona da yansıyacak; hem, o da benimle geldi. Korkuyorsan atına atla, git!”

“Hep aynı şeyi yüzüme vuruyorsun,” diye içini çekti Tallanvor, topuklarının üzerine çökerek. Maighdin onun gözlerini göremiyordu, ama hissedebiliyordu. “İstiyorsan atına atla, git, diyorsun. Eskiden, kraliçesini uzaktan seven, ümitsiz olduğunu bilen, aşkını anlatmaya asla cüret edemeyeceğini bilen bir asker vardı. Şimdi kraliçe gitti ve geriye yalnızca bir kadın kaldı ve ben umut ediyorum. Umutla yanıyorum! Gitmemi istiyorsan, Maighdin, söyle. Tek sözcük. ‘Git!’ Basit bir sözcük.”

Maighdin ağzını açtı. *Basit bir sözcük,* diye düşündü. *Işık, yalnızca tek bir sözcük! Neden söyleyemiyorum! Işık, lütfen!* O gece ikinci kez, Işık işitmedi. Maighdin aptal gibi, ağzı açık, battaniyelerinin içinde büzülüp kaldı ve yüzü gittikçe kızardı.

Tallanvor bir daha gülseydi, kemerindeki bıçağı saplayacaktı ona. Gülseydi ya da zafer kazandığına dair herhangi bir işaret verseydi... Bunun yerine, o öne eğildi ve Maighdin’in gözlerini öptü. Maighdin gırtlağının derinliklerinden bir ses çıkardı; kıpırdayamıyordu. İri iri açılmış gözlerle onun ayağa kalkmasını izledi. Tallanvor ay ışığında tepesine dikildi. O bir kraliçeydi – eskiden öyleydi–; emir vermeye, zor zamanlarda zor kararlar vermeye alışıktı, ama o anda yüreğinin çarpması yüzünden düşünemiyordu.

“Git deseydin,” dedi Tallanvor ona, “umudumu gömerdim, ama seni asla bırakamazdım.”

Tallanvor kendi battaniyelerine dönene kadar uzanıp battaniyelerini üzerine çekemedi Maighdin. Koşmuşçasına nefes nefeseydi. Gece havası *gerçekten* serindi; titremiyor, ürperiyordu. Tallanvor fazla gençti. Çok genç! Daha da kötüsü, haklıydı. Bu yüzden kavrulsundu! Bir leydinin hizmetçisi olayları etkilemek için hiçbir şey yapamazdı ve Yenidendoğan Ejder’in kurt gözlü katili Andorlu Morgase’in ellerinde olduğunu öğrenirse, Elayne’e yardım etmek yerine ona karşı kullanılabilirdi. Maighdin onun yanılmış olmasını dilerken haklı olmaya hakkı yoktu! Bunun mantıksızlığı onu öfkelendiriyordu. Bir faydasının dokunması gibi bir olasılık vardı! Olmak zorundaydı!

Kafasının arkasında, küçük bir ses güldü. *Morgase Trakand olduğunu unutamıyorsun,* dedi ona küçümsemeyle, *ve tahttan feragat etmesine rağmen, şimdiye dek ne kadar yıkıma yol açmış olursa olsun, Kraliçe Morgase kudretlilerin işlerine burnunu sokmaktan kendini alamıyor. Ve bir adama gitmesini de söyleyemiyor, çünkü onun ellerinin ne kadar güçlü olduğunu, gülümsediğinde dudaklarının nasıl kıvrıldığını*

düşünmekten kendini alamıyor ve...

Maighdin öfkeyle battaniyeyi başının üzerine çekti ve sesi susturmaya çalıştı. Güce sırtını dönemediği için kalıyor *değildi.* Tallanvor'a gelince... Ona haddini bildirecekti. Bu sefer yapacaktı! Ama... Artık kraliçe olmayan bir kadının karşısında haddi neydi ki? Onu aklından çıkarmaya, bir türlü susmayan o alaylı sesi duymazdan gelmeye çalıştı, ama uyku sonunda geldiğinde, Tallanvor'un dudaklarının baskısını göz kapaklarında hissedebiliyordu hâlâ.

9
Karmakarışık

Perrin her zamanki gibi ilk ışıklardan önce uyandı ve her zamanki gibi Faile çoktan kalkmış, dolanıyordu. Faile istediği zaman bir fareden bile daha sessiz olabiliyordu ve Perrin yattıktan bir saat sonra kalksa bile, Faile'i yine daha erken kalkmış bulacağını tahmin ediyordu. Çadır kapısı bağlanmıştı ve pencere görevi gören kapaklar dipten biraz kaldırılmıştı. Tepedeki hava deliğinden, serinlik yanılsaması yaratmaya yetecek kadar esinti geliyordu. Gömleğini ve pantolonunu ararken Perrin ürperdi bile. Eh, kışın kendisi bilmese bile, kış olması gerekiyordu.

Lambaya ihtiyacı olmadığından karanlıkta giyindi, dişlerini tuzla ovaladı ve ayaklarını çizmelerine yerleştirmek için yere vura vura çadırdan çıktığında Faile yeni hizmetkârlarını sabahın griliğinde çevresine toplamıştı. Bir lordun kızının hizmetkârlara ihtiyacı vardı; Perrin daha önce ayarlamalıydı. Caemlyn'de, Faile'in kendi eğittiği İki Nehirliler vardı, ama gizli davranmak gerektiğinden onları yanında getirememişti. Gill Efendi bir an önce eve gitmek istiyor olmalıydı, Lamgwin ile Breane de onunla giderdi, ama belki Maighdin ve Lini kalırdı.

Aram çadırın yanında, bağdaş kurup oturduğu yerden doğruldu ve sessizce Perrin'in emirlerini bekledi. Perrin engellemese, Aram çadırın girişinde uyurdu. Bu sabah ceketi kırmızı beyaz çizgiliydi, ama beyaz kısmı biraz kirliydi ve burada bile kabzası kurtbaşı ile biten kılıcı omzunun üzerinden yükseliyordu. Perrin baltasını çadırında bırakmıştı ve bundan memnundu. Tallanvor ceketinin üzerine taktığı kılıç kemerini taşıyordu hâlâ, ama Gill Efendi ile diğer ikisi kılıçlarını almamışlardı.

Faile izliyor olmalıydı, çünkü Perrin dışarı çıkar çıkmaz talimatlar vererek çadıra doğru işaret etti. Maighdin ile Breane

lambalar taşıyarak telaşla Perrin ve Aram'ın yanından geçtiler. Çenelerini sıkmışlardı ve bir sebepten kararlılık kokuyorlardı. İkisi de diz kırmadı; hoş bir sürpriz. Lini çabucak diz kırdı ve "hadlerini bilme" konusunda bir şeyler mırıldanarak diğer ikisinin peşinden fırladı. Perrin, Lini'nin kendi "haddini" işlerin başı olarak gören kadınlardan biri olduğunu tahmin etti. Bir düşününce, çoğu kadın aynıydı. Dünyanın her yerinde kural bu gibiydi, yalnızca İki Nehir'de değil.

Tallanvor ve Lamgwin kadınların hemen ardından gitti. Lamgwin eğilerek selam verirken Tallanvor kadar ciddiydi. Tallanvor sert görünüyordu. Perrin içini çekti, eğilerek karşılık verdi ve iki adam irkildiler, ağızları açık kaldı. Lini'nin sertçe seslenmesi üzerine tekrar irkilerek çadıra girdiler.

Faile ona çabucak bir gülümseme çaktıktan sonra, bir yanındaki Basel Gill'le, sonra diğer yandaki Sebban Balwer'le konuşarak arabalara doğru uzaklaştı. İki adam da lambalarını, onun yolunu aydınlatacak şekilde uzatmışlardı. Elbette, o ahmaklardan iki avucu, sesini yükselttiğinde Faile'i işitecek mesafeden takip ediyorlar, saldırı beklermiş ya da saldırıya uğramayı dilermiş gibi, kılıç kabzalarını okşayarak, kasıla kasıla yürüyorlardı. Perrin kısa sakalını çekiştirdi. Faile zamanını dolduracak epey iş buluyordu her zaman ve kimse işini onun elinden alamıyordu. Kimse buna cesaret edemiyordu.

Daha şafağın ilk ışıkları bile ufukta belirmemişti, ama arabaların çevresinde Cairhienliler kıpırdanmaya başlamıştı bile ve Faile yaklaşırken daha da hızlandılar. Faile onların yanına vardığında, loşlukta lambalarını sallayarak koşturuyorlardı. Çiftçi âdetlerine alışık İki Nehirliler çoktan kahvaltı hazırlamaya koyulmuştu. Bazıları ateşlerin çevresinde gülüşüyor, şamata yapıyorlardı, bazıları surat asıyordu, ama çoğu iş yapıyordu. Birkaçı battaniyelerinde kalmaya çalışıyorlardı, ama diğerleri kabaca yere yuvarlıyordu onları. Grady ve Neald da kalkmıştı, her zamanki gibi yalnızdılar, siyah ceketleri ile ağaçların arasında gölge gibi görünüyorlardı. Perrin onları o ceketler olmadan gördüğünü hatırlamıyordu, ceketleri her zaman boyunlarına dek ilikli, bir önceki gece nasıl görünürlerse görünsünler gün doğumunda her zaman temiz ve kırışıksızdı. Aynı anda duruştan duruşa geçerek, her sabah yaptıkları gibi kılıç çalışıyorlardı. Bu, akşam egzersizlerinden daha iyiydi, akşamları elleri dizlerinde bağdaş kurup oturuyorlar, gözlerini boşluğa dikerek bekliyorlardı. O sırada hiçbir şey

yapmıyormuş gibi görünüyorlardı, ama kampta ne peşinde olduklarını bilmeyen kimse yoktu ve herkes onlardan olabildiğince uzak duruyordu. O sırada Kızlar bile görüş alanlarına girmiyordu.

Perrin irkilerek bir şeyin eksik olduğunu fark etti. Faile her zaman adamlarından birine, kahvaltıda yedikleri yoğun lapadan getirtirdi, ama bu sabah bunu unutacak kadar meşguldü anlaşılan. Perrin canlanarak, bir seferliğine kendi lapasını kâsesine doldurmayı umarak ateşlere doğru seğirtti. Küçük bir umut.

Çenesinde bir yarık olan, leylek gibi Flann Barstere onu yarı yolda karşıladı ve ellerine oymalı bir çanak tutuşturdu. Flann Gözlem Tepeliydi ve Perrin onu iyi tanımıyordu, ama bir iki sefer birlikte ava çıkmışlardı ve Perrin bir kez Flann'in babasının ineklerinden birini Suormanı'ndaki bataklık bir delikten çıkarmasına yardım etmişti. "Leydi Faile bunu sana getirmemi söyledi, Perrin," dedi Flann endişeyle. "Unuttuğumu ona söylemezsin, değil mi? Söylemezsin? Biraz bal buldum ve epey koydum içine." Perrin içini çekmemeye çalıştı. En azından Flann adını hatırlamıştı.

Eh, belki de en basit işleri bile kendi kendine yapamıyordu, ama yine de ağaçların altında yemeklerini yiyen adamlardan sorumluydu. O olmasa, gün batımından önce öldürecekleri ya da öldürülecekleri konusunda endişelenmek yerine ailelerinin yanında, çiftlikteki işlere hazırlanıyor, inekleri sağıyor, ocaklık odun kesiyor olacaklardı. Ballı lapayı çabucak yedi ve Aram'a kahvaltısını rahat rahat etmesini söyledi, ama adam o kadar üzgün görünüyordu ki pes etti ve peşinde Aram'la kampa gitti. Perrin'in hoşuna giden bir yolculuk olmadı.

O yaklaşırken adamlar çanaklarını yere bırakıyorlar, hatta o geçene kadar ayakta bekliyorlardı. Ne zaman birlikte büyüdüğü, daha da kötüsü o çocukken ona bazı ayak işleri veren bir adam ona Lord Perrin dese dişlerini gıcırdatıyordu. Herkes yapmıyordu bunu, ama çok fazlası yapıyordu. Çok çok fazlası. Bir süre sonra yoruldu ve bunu yapmamalarını söylemekten vazgeçti; genellikle aldığı yanıt, "Ah! Nasıl dilerseniz, Lord Perrin," oluyordu. İnsanın içinden ulumak geliyordu.

Buna rağmen, kendini durup her adama bir iki kelime etmeye zorladı. Ama daha çok gözlerini açık tutuyordu. Ve burnunu. Hepsi yaylarını iyi durumda tutmayı, oklarının uçlarına ve tüylerine bakım yapmayı biliyordu, ama bazıları çizmelerinin tabanları, pantolonlarının poposu eriyene kadar fark etmiyordu ya da tedavi

etmeye zahmet etmedikleri için su toplayan derilerinin iltihaplanmasına izin veriyordu. Çoğu bulduklarında brendi içme alışkanlığı edinmişti ve iki üçü içkiyi hiç kaldıramıyordu. Bethal'a ulaşmadan önceki gün, üç hanı olan küçük bir köyde konaklamışlardı.

Çok tuhaftı. Luhhan Hanım'ın ya da annesinin yeni çizmelere ihtiyacı olduğunu ya da pantolonunu onartması gerektiğini söylemesi her zaman utanç verici olmuştu ve başkasından duysa da sinirleneceğinden emindi, ama kır kafalı, ihtiyar Jondyn Barran'dan başlayarak, tüm İki Nehirliler yalnızca, "Vay, haklısınız, Lord Perrin; hemen hallederim," ya da öyle bir şey diyorlardı. O yoluna devam ederken bazılarını birbirlerine sırıtırken yakalamıştı. Ve memnun kokuyorlardı! Jori Congar'ın heybesinden bir kil kavanoz dolusu armut brendisi çıkardığında –Jori herkesin iki katı yemek yiyen ve her zaman bir haftadır ağzına tek lokma koymamış gibi görünen sıska bir adamdı, iyi bir okçuydu, ama ilk fırsatta yıkılırcasına içerdi, ayrıca yankesiciliği de iyiydi– Jori ona iri iri gözlerle bakmış, kavanozun nereden geldiğini bilmiyormuş gibi ellerini açmıştı. Ama Perrin brendiyi yere dökerek uzaklaşırken, Jori kahkaha atmıştı, "Lord Perrin gibisi yok!" Gurur duyuyormuş gibi! Bazen Perrin aklı başında kalan tek kişinin kendisi olduğunu düşünüyordu.

Bir şey daha fark etti. Adamların her biri, Perrin'in ne demediği ile ilgileniyordu. Her biri bakışlarını, kısa esintilerle direklerinin tepesinde çırpınan iki bayrağa, Kırmızı Kurtbaşı ile Kızıl Kartal'a çeviriyordu. Bayraklara bakıyorlar, Perrin'i izliyorlar, Ghealdan'a geldiklerinden beri o iki bayrağın ortaya çıktığı her seferinde verdiği emri bekliyorlardı. Ondan önce de sık sık ortaya çıkmışlardı. Yalnız, dün hiçbir şey söylememişti, bugün de söylememişti ve adamların yüzlerinde yepyeni düşüncelerin çiçeklendiğini görebiliyordu. Arkasında, bir bayraklara bir ona bakan, kendi aralarında heyecanlı heyecanlı söyleşen gruplar bıraktı. Dinlememeye çalıştı. Perrin yanılmışsa, Beyazpelerinler ya da Kral Ailron Haberci'yi ve Seanchanları bir kenara bırakıp sözde isyanı bastırmaya zaman ayırabileceklerine karar verirse ne derlerdi? O adamlar Perrin'in sorumluluğu altındaydı ve bir sürüsünün ölümüne sebep olmuştu zaten.

İşini bitirdiğinde güneş ufukta görünmüştü, keskin sabah ışıklarını saçıyordu. Çadırın orada Tallanvor ve Lamgwin Lini'nin gözetimi altında sandıkları dışarı taşıyorlardı, Maighdin ile Breane

ise sandıkların içindekileri ölü otlarla kaplı bir yerde düzenliyor gibi görünüyordu. Sandıklarda daha çok battaniyeler ve örtüler, Perrin'in kaybettiği yatağa örtülmek için düşünülmüş uzun, parlak renkli ipekli satenler vardı. Faile içeride olmalıydı, çünkü biraz ötede o ahmaklar sürüsü tabanlarını serinletiyordu. Onlar taşıma işi yapmıyordu. Ahırdaki sıçanlar kadar faydalıydılar.

Perrin, Çevik'e ya da Sağlam'a bir bakmayı düşündü, ama ağaçların arasından sıra sıra dizilmiş atlara bakarken fark edildi. Nalbantların üçü endişe içinde aradan sıyrılıp onu izlemeye başladılar. Deri önlükler takmış iri yarı adamlardı, sepetteki yumurtalar kadar benziyorlardı birbirlerine, ama Falton'un kafasında yalnızca kelini çeviren beyaz bir saç çizgisi kalmıştı, Aemin'in saçları kırlaşmaya başlamıştı ve Jerasid henüz orta yaşlarına gelmemişti. Perrin onları görünce hırladı. İki ata da elini sürecek olsa yanından ayrılmazlar, bir toynağı kaldıracak olsa gözlerini iri iri açarlardı. Çevik'in yıpranmış nallarından birini değiştirmeye çalıştığı tek seferde, *altı* nalbant birden daha Perrin onlara dokunamadan aletlerini kapmış, işi yapma telaşları içinde doru atı devirecek gibi olmuşlardı.

"Onlara güvenmediğinden korkuyorlar," dedi Aram aniden. Perrin şaşkın şaşkın baktı ona ve Aram ceketinin içinde omuzlarını kaldırdı. "Bazılarıyla konuştum. Bir lord kendi atlarıyla ilgilenirse, onlara güvenmediğinden olması gerektiğini düşünüyorlar. Onları, evlerine ulaşmaları için bir yol olmadan buradan gönderebilirmişsin." Ses tonu, bunu düşündüklerine göre aptal olduklarını söylüyordu, ama Perrin'e yan yan baktı ve bir kez daha huzursuzca omuzlarını silkti. "Sanırım utanıyorlar da. Bir lorddan bekledikleri gibi davranmazsan, onlara da yansıyor, onlara göre."

"Işık!" diye mırıldandı Perrin. Faile de aynı şeyi söylemişti –en azından utanmaları ile ilgili kısmı– ama Perrin yalnızca bir lordun kızının düşünce tarzı olduğunu sanmıştı. Faile hizmetkârlarla çevrili olarak büyümüştü, ama bir leydi ekmeği için çalışan bir adamın düşüncelerini nasıl bilebilirdi? Atlara doğru kaşlarını çattı. Şimdi beş nalbant durmuş, onu izliyordu. Perrin kendi atlarına bakmak istediği için utanıyorlardı ve Perrin onlardan yün eğirmelerini ve çakılları tırmıklamalarını istemediği için altüst oluyorlardı. "*Sence* de ipekli don içinde bir ahmak gibi davranmalı mıyım?" diye sordu. Aram gözlerini kırpıştırdı ve çizmelerini incelemeye başladı. "Işık!" diye hırladı Perrin.

Arabalardan bu yana seğirten Basel Gill'i gören Perrin, onu

karşılamaya gitti. Dün Gill'i rahat hissettirmek konusunda pek başarılı olamadığını hissediyordu. Şişman adam kırışık, koyu gri ceketi içinde, ter içinde, mendiliyle kafasını silerek kendi kendine konuşmaktaydı. Gündüz sıcağı kendini göstermeye başlamıştı bile. Perrin neredeyse tepesine binene dek görmedi onu ve sonra yerinde sıçradı, mendili ceketinin cebine tıkarak eğildi. Bir bayram gününe yakışacak şekilde fırçalanmış, üstüne başına çekidüzen verilmiş gibi görünüyordu.

"Ah. Lord Perrin. Leydiniz bir araba alıp Bethal'a gitmemi emretti. Yapabilirsem biraz İki Nehir tütünü bulacakmışım, ama bunun mümkün olduğunu sanmıyorum. İki Nehir tütünü her zaman kıymetliydi ve ticaret eskisi gibi değil."

"Tütün için seni mi gönderiyor?" dedi Perrin, kaşlarını çatarak. Gizliliğin güme gittiğini düşünüyordu, ama yine de... "İki köy önce ben üç fıçı aldım bile. Herkese yeter."

Gill başını kararlılıkla iki yana salladı. "İki Nehir tütünü değil ve Leydiniz İki Nehir tütününü hepsinden daha çok sevdiğinizi söyledi. Adamlarınız için Ghealdan tütünü yeterli olur. Ben sizin *shambayan*'ınız olacakmışım ve ihtiyaç duyduğunuz şeyleri sağlayacakmışım. Kraliçe'nin Takdisi'ni idare ederken yaptığımdan pek farklı değil aslında." Benzerlik onu eğlendirmiş gibiydi; göbeğini hoplatarak sessiz sessiz güldü. "Uzunca bir listem var, ama ne kadarını bulabileceğimden emin değilim. İyi şarap, bitkiler, meyve, mum, lamba yağı, yağlı kumaş, mum, kâğıt, kalem, dikiş iğnesi, toplu iğne, ah, her tür şey. Tallanvor, Lamgwin ve ben, Leydinizin diğer hizmetkârları ile birlikte gidiyoruz."

Perrin'in Leydisinin diğer hizmetkârları. Tallanvor ile Lamgwin kadınların düzenlemesi için bir sandık daha çıkarıyordu. Yere çökmüş bekleyen, yardım etmek için kılını kıpırdatmayan genç ahmakların yanından geçmeleri gerekiyordu. Aslında, aylaklar onları tamamen görmezden geliyordu.

"O gruba göz kulak ol," diye uyardı Perrin. "İçlerinden biri sorun çıkaracak olursa –öyle görünse bile– Lamgwin kafasını kırsın." Ya kadınlardan biri yaparsa? Kadınların sorun çıkarması da aynı ölçüde mümkündü, hatta daha fazla. Perrin homurdandı. Faile'in "hizmetkârları" Perrin'in midesini düğüm düğüm ediyordu. Gill Efendi ve Maighdin gibileri ile yetinmemesi çok kötüydü. "Balwer'den bahsetmedin. O yoluna yalnız devam etmeye mi karar verdi?" Tam o sırada, yön değiştiren esinti Balwer'in kokusunu getirdi, adamın büzülüp kalmış görünüşü ile hiç bağdaşmayan,

tetikte bir koku.

Balwer böylesine zayıf bir adam için bile, kuru yaprakların üzerinde yürürken pek az ses çıkarıyordu. Serçe kahverengisi ceketi içinde çabucak eğildi ve başını eğmesi kuş izlenimini kuvvetlendirdi. “Kalıyorum, Lordum,” dedi ihtiyatla. Ya da belki yalnızca tavırları öyleydi. “Zarif Leydinizin sekreteri olarak. Ve sizin, eğer sizi memnun edecekse.” Neredeyse zıplayarak yanaştı. “Eğitimliyimdir, Lordum. İyi bir hafızam ve güzel bir el yazım vardır. Lordum, bana her ne sır açmayı uygun görürse, bir başkasının benim dudaklarımdan işitmeyeceğinden emin olabilir. Sır saklamak bir sekreterin en önemli özelliğidir. Yeni hanımımız için yapacağın önemli işlerin yok muydu, Gill Efendi?”

Gill, Balwer’e kaşlarını çattı, ağzını açtı, sonra bir şaklama ile kapattı yine. Topuğu üzerinde dönerek çadıra doğru koşturdu.

Balwer bir an, düşünceli düşünceli dudaklarını büzerek, başını bir yana eğerek onun uzaklaşmasını izledi. “Başka hizmetler de sunabilirim, Lordum,” dedi sonunda. “Bilgi. Lordumun adamlarından bazılarını konuşurken duydum ve Lordumun Işığın Evlatları ile bazı... güçlükler... yaşadığını öğrendim. Bir sekreter pek çok şey öğrenir. Evlatlar hakkında şaşırtıcı bilgilere sahibim.”

“Şansım varsa Beyazpelerinlerden kaçınabilirim,” dedi Perrin ona. “Haberci’nin yerini bilsen daha iyiydi. Ya da Seanchanların.” İkisini de bilmesini beklemiyordu, elbette, ama Balwer onu şaşırttı.

“Emin olamam elbette, ama sanırım Seanchanlar henüz Amador’un çok ötelerine yayılmadılar. Söylentilerdeki gerçek payını ayıklamak kolay değil, Lordum, ama kulaklarımı açık tutarım. Elbette, beklenmedik bir anilikle hareket ediyor gibiler. Tehlikeli bir halk, aralarında epey Tarabonlu asker var. Gill Efendi’nin söylediklerinden, Lordumun onları tanıdığını anlıyorum, ama Amador’dayken yakından inceledim onları ve bildiklerim Lordumun emrindedir. Haberci’ye gelince, onun hakkında da Seanchanlar kadar çok söylenti var, ama sanırım son zamanlarda, buranın kırk fersah güneyinde büyükçe bir kasaba olan Abila’da bulunduğunu kesin olarak söyleyebilirim.” Balwer kendinden memnun bir biçimde, gergin kısa bir gülümseme ile gülümsedi.

“Nasıl bu kadar emin olabiliyorsun?” dedi Perrin yavaşça.

“Dediğim gibi, Lordum, kulaklarımı açık tutuyorum. Haberci’nin bazı hanları ve meyhaneleri kapattığı söyleniyor ve adı kötüye çıkmış olanları yıktırmış. Çok handan bahsedildi ve tesadüf eseri, Abila’da o isimde hanlar bulunduğunu biliyorum. Aynı isimlere

sahip hanları olan bir başka kasaba olması olasılığının düşük olduğunu düşünüyorum." Bir gergin gülümseme daha çaktı. Gerçekten de kendinden memnun kokuyordu.

Perrin düşünceli düşünceli sakalını kaşıdı. Adam tesadüf eseri, Masema'nın sözde yıktırdığı hanların nerede olduğunu biliyordu. Ve Masema'nın orada olmadığı anlaşılırsa, eh, bugünlerde söylentiler yağmur sonrasında mantarların fışkırdığı gibi fışkırıyordu. Balwer, kendi önemini kabul ettirmeye çalışan bir adam gibi konuşuyordu. "Teşekkür ederim, Balwer Efendi. Bunu aklımda tutarım. Daha fazlasını duyarsan bana mutlaka söyle." Gitmek için dönerken adam kolunu yakaladı.

Balwer'in sıska parmakları yanmış gibi kaçıverdi hemen ve ellerini ovuşturarak, kuş gibi eğildi. "Beni affedin, Lordum. Israr etmekte duraksıyorum, ama Beyazpelerinleri hafife almayın. Onlardan kaçınmak akıllıca, ama mümkün olmayabilir. Seanchanlardan çok daha yakındalar. Yeni Lord Kumandan Eamon Valda, Amador düşmeden önce Beyazpelerinlerin çoğunu Amadicia'nın kuzeyine götürdü. O da Haberci'yi avlıyordu, Lordum. Valda tehlikeli bir adamdır ve Yüksek Engizisyoncu Rhadam Asunawa'nın yanında Valda hoş kalır. Korkarım ikisi sizin Lordunuza fazla sevgi beslemiyor. Beni affedin." Tekrar eğildi, duraksadı, sonra rahatça devam etti. "Böyle söylememe izin verirseniz, Lordumun Manetheren bayrağını sergilemesi ilham verici. Lordum dikkat ederse, Valda ve Asunawa'yı kolayca alt eder."

Onun eğile eğile uzaklaşmasını izlerken Perrin, Balwer'in hikâyesini kısmen anladığını düşündü. Açıktı ki onun da Beyazpelerinlerle arası açıktı. Bu, onlarla aynı sokakta bulunmaktan, yanlış zamanda kaşlarını çatmaktan kaynaklanıyor bile olabilirdi, ama Balwer onlara hınç besliyor gibiydi. Kızıl Kartal'ı hemen görebildiğine göre keskin bir zekâsı vardı. Ve Gill Efendi'ye karşı keskin bir dili.

Gill, Maighdin'in yanında dizleri üzerine çökmüş, Lini'nin onu susturmak için gösterdiği çabalara aldırmadan hızlı hızlı konuşuyordu. Maighdin dönmüş, arabalara doğru seğirtmekte olan Balwer'e bakıyordu, ama zaman zaman bakışları Perrin'e kayıyordu. Kalanlar onun yakınına toplanmış, bir Balwer'e bir Perrin'e bakıyordu. Bir başkasının söyledikleri hakkında endişelenen bir grup insan görmüşse, onlardı. Ama işittiklerinin nesinden endişeleniyor olabilirlerdi ki? Onları çekiştirdiğinden, muhtemelen.

Hayali ya da gerçek kızgınlıklar ve kötülükler. Bir araya tıkılmış insanlar genellikle birbirlerini gagalamaya başlarlardı. Eğer durum buysa, belki birileri kan çıkarmadan durdurmalıydı. Tallanvor yine kılıç kabzasını okşamaya başlamıştı! Faile bu adamla ne yapmayı düşünüyordu acaba?

"Aram, Tallanvor ve arkadaşları ile konuşmanı istiyorum. Onlara Balwer'in bana anlattıklarını anlat. Konuşmaların arasında bahsediver, ama her şeyi anlat." Bu hikâye taşıma korkularını yatıştırırdı. Faile hizmetkârların evlerinde hissetmelerinin sağlanması gerektiğini söylemişti. "Elinden geliyorsa onlarla arkadaş ol, Aram. Ama kadınlardan birine tutulmaya karar verirsen, Lini olsun. Diğer ikisi kapılmış."

Adamın güzel kadınlara karşı oynak bir dili vardı, ama aynı anda hem şaşırmış, hem de alınmış görünmeyi başardı. "Nasıl emrederseniz, Lord Perrin," diye mırıldandı surat asarak. "Size hemen yetişirim."

"Ben Aiellerin yanında olacağım."

Aram gözlerini kırpıştırdı. "Ah. Evet. Eh, onlarla arkadaş olacaksam biraz zaman alabilir. Arkadaş istiyormuş gibi görünmüyorlar." Faile dışında, Perrin'e yaklaşan herkese kuşkuyla bakan ve etek giymemiş kimseye gülümsemeyen bir adam söylüyordu bunu.

Yine de gidip Gill ve diğerlerinin yanına çöktü ve konuşmaya başladı. Bu mesafeden bile, uzak durdukları anlaşılabiliyordu. İşlerine devam ettiler, yalnızca zaman zaman Aram'a iki laf ediyorlardı ve ondan çok birbirlerine bakıyorlardı. Yazın, tilkiler yavrularına avlanmayı öğretirken yeşil bıldırcınların olduğu kadar ürkektiler.

Perrin, Aram'ın Aiellerin arasında ne yaramazlık yaptığını merak etti –bunun için zamanı yok gibiydi!– ama merakı fazla uzun sürmedi. Aiellerle ciddi sorun yaşamak birinin ölmesi anlamına geliyordu ve bu Aieller olmuyordu. Aslında, kendisi de Bilgelerle görüşmeye o kadar heves etmiyordu. Tepenin kıvrımı boyunca yürüdü, ama yamacı tırmanmak yerine, ayakları onu Mayenelilerin yanına götürdü. O kamptan da mümkün olduğunca uzak kalmıştı ve bunun tek sebebi Berelain değildi. Fazla keskin bir burna sahip olmanın dezavantajları vardı.

Neyse ki taze esinti, sıcak için bir şey yapamasa da, kötü kokunun çoğunu alıp götürüyordu, Kırmızı zırhlı, atlı nöbetçilerin yüzlerinden ter akıyordu. Onu görünce eyerlerinde daha da dik

oturmaya başladılar. İki Nehirlilerin tarlalarına gider gibi at sürdükleri yerde, Mayeneliler genellikle at üzerinde heykeller gibi görünürdü. Ama savaşmayı biliyorlardı. Işık izin verse de gerek olmasa.

Perrin daha nöbetçileri geçemeden Havien Nurelle ceketini düğmeleyerek koşa koşa geldi. Bir düzine kadar subay Nurelle'i takip ediyordu. Hepsinin ceketi üzerindeydi ve bazıları kırmızı plaka zırhlarının kayışlarını bağlıyordu. İki üçü kollarının altında ince kırmızı tüylü miğferlerini taşıyordu. Çoğu Nurelle'den epey yaşlıydı, bazıları onun iki katı yaşındaydı, yara izleri ile kaplı sert yüzleri olan, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş adamlar, ama Rand'ın kurtarılmasına yardım etmesinin ödülü olarak Nurelle, Üsteğmen rütbesine sahip olan Gallenne'den sonra gelen adam yapılmıştı.

"Mayene Başı henüz dönmedi, Lord Perrin," dedi Nurelle, eğilerek. Diğerleri de selamını taklit etti. Uzun boylu, ince bir adamdı ve Dumai Kuyuları'nda olduğu kadar genç görünmüyordu. Gözlerinde bir keskinlik vardı, adam yirmi savaş görmüş gazilerin tanık olmadığı kadar kan görmüştü. Ama yüzü daha sert olsa da, kokusunda hâlâ memnun etme hevesi vardı. Havien Nurelle için Perrin Aybara dilerse uçabilen, suyun üzerinde yürüyebilen bir adamdı. "Sabah devriyelerinden geri dönenler hiçbir şey görmemiş. Aksi olsa raporlardım."

"Elbette," dedi Perrin ona. "Ben... yalnızca biraz bakınmak istemiştim."

Bilgelerle yüzleşme cesaretini toplayana kadar yürümeyi düşündüğünü kastetmişti yalnızca, ama genç Mayeneli diğer subaylarla birlikte peşinden gitti ve Lord Perrin'in Kanatlı Askerler'de bir kusur bulmaya çalışmasını izledi, ne zaman karşılarına bir battaniye üzerinde zar atan çıplak göğüslü adamlar ya da güneş tırmanırken hâlâ horlayan biri çıksa irkildi. Hiç rahatsız olmasa da olurdu; Perrin'e, kamp son derece düzgün görünmüştü. Her adamın battaniyesi ve yastık olarak kullandığı bir eyer vardı, göğüs yüksekliğinde direkler arasında gerilmiş halata bağlanan atlarla binicileri arasında iki adımdan fazla mesafe yoktu. Her yirmi adımda bir, yemek pişirmek için ateş yakılmıştı ve arada, çelik uçlu hunilerin içine mızraklar yığılmıştı. Kamp, beş sivri uçlu çadır çevresinde bir tür kutuya benziyordu. Çadırlardan biri mavi ve altın rengi çizgiliydi ve diğer dördünün toplamından genişti. İki Nehirlilerin gelişigüzel kamplarından çok farklıydı.

Perrin aptal gibi görünmemeye çalışarak çabuk çabuk yürüdü.

Ne kadar başarılı olduğundan emin değildi. Durup bir iki ata bakmak için kaşınıyordu –sırf biri bayılıvermeden bir toynağa bakmak için– ama aklına Aram'ın dedikleri geldiği için ellerini kendine sakladı. Hızı diğerlerini de Nurelle kadar şaşırtmış gibiydi. Sert bakışlı bayraktarlar ayağa kalkmaları için adamları paylıyorlardı, ama daha hepsi dikilmeden Perrin başını sallayıp geçiyordu. Arkasında şaşkın mırıltılar bırakıyordu ve kulakları subaylar, özellikle de lordlar hakkında, Nurelle ile diğerleri kaçırdığı için memnun olduğu birkaç yorum yakalıyordu. Sonunda kendini kampın kıyısında buldu ve çalılık yamaçtan yukarı, Bilgelerin çadırlarına doğru baktı. Oradaki seyrek ağaçların arasında yalnızca birkaç Kız ve *gai'shain* görünüyordu.

"Lord Perrin," dedi Nurelle tereddütle. "Aes Sedailer..." Yanaştı ve sesini alçalttı. "Lord Ejder'e yemin ettiklerini biliyorum ve... bazı şeyler gördüm, Lord Perrin. *Kamp işleri* yapıyorlar! Aes Sedailer! Bu sabah, Masuri ve Seonid su getirmeye indiler! Ve dün, siz döndükten sonra... Dün, orada birinin... haykırdığını duyduğumu sandım. Aes Sedailerden biri olamaz, elbette," diye ekledi telaşla ve fikrin ne kadar saçma olduğunu göstermek için titrek bir kahkaha attı. "Siz... siz onlarla ilgili her şeyin... yolunda... olduğunu görürsünüz, değil mi?" İki yüz mızraklı askerle kırk bin Shaido'ya karşı at sürmüştü, ama bu konuda konuşurken omuzlarını kaldırıyor, ayak değiştiriyordu. Elbette, kırk bin Shaido'ya karşı at sürmesinin sebebi bunu ondan bir Aes Sedai'nin istemesiydi.

"Elimden geleni yaparım," diye mırıldandı Perrin. Belki de işler düşündüğünden daha kötüydü. Şimdi, daha da kötüleşmesini engellemesi gerekiyordu. Elinden gelirse. Yine Shaidolarla yüzleşmeyi tercih ederdi.

Nurelle, Perrin istediği her şeyi, hatta daha fazlasını yapmayı vadetmiş gibi başını salladı. "O zaman her şey yolunda," dedi, rahatlamış bir sesle. Perrin'e yan yan bakarak başka bir şey söylemek için cesaretini topladı, ama görünüşe göre bu Aes Sedailer kadar hassas bir konu değildi. "Kızıl Kartal'ın kalmasına izin verdiğinizi duydum."

Perrin yerinde sıçrayacaktı neredeyse. Tepenin hemen arkasında olmasına rağmen, haber çabuk yayılıyordu. "Doğru seçim gibi göründü," dedi yavaşça. Berelain gerçeği öğrenmeliydi, ama çok fazla insan bilirse, aynı gerçek geçecekleri bir sonraki köye, bir sonraki çiftliğe de yayılabilirdi. "Burası eskiden Manetheren'in bir parçasıydı," diye ekledi, Nurelle bunu çok iyi bilmiyormuş gibi.

Gerçek! Gerçeği Aes Sedailer gibi bükebilecek hale gelmişti, hem de onun tarafında olan adamlara karşı. “Bu bayrak buralarda ilk defa çekilmiyor, ama o adamların hiçbirinin arkasında Yenidendoğan Ejder yoktu.” Bu gerekli tohumları ekmemişse, nasıl tarla sürülür bilmiyordu Perrin.

Aniden bütün Kanatlı Askerler’in subayları ile birlikte onu izlemekte olduklarını fark etti. Kuşkusuz, koşarcasına buraya geldikten sonra ne dediğini merak ediyorlardı. Gallenne’nin köpek hırsızı dediği, kelleşmeye yüz tutmuş, zayıf, yaşlı asker bile seyretmeye gelmişti. Berelain’in hizmetçileri, hanımlarının çadırları ile aynı renklerde giyinmiş, sade yüzlü, tombul iki kadın da bakıyordu. Perrin doğru düzgün bir şey görememişti, ama bir şekilde övmesi gerektiğini biliyordu.

Sesini duyulacak şekilde yükselterek, “Bir başka Dumai Kuyuları vakası ile karşılaşırsak Kanatlı Askerler Mayene’i gururlandıracaklar,” dedi. Aklına gelen ilk şey buydu, ama söylerken irkildi.

Şok içinde, askerlerin arasında bir tezahürat yükseldiğini gördü. “Perrin Altıngöz!” “Altıngöz için Mayene!” ve “Altıngöz ve Manetheren!” Adamlar hoplayıp zıplıyor, bazıları yığından mızraklarını kapıp sallıyor, uçlarındaki kırmızı flamaları esintide dalgalandırıyordu. Kır kafalı bayraktarlar kollarını kavuşturarak, başlarını onayla sallayarak izliyorlardı onları. Nurelle gülümsüyordu ve bu konuda yalnız değildi. Saçlarında kır, yüzlerinde yara izi olan subaylar, derslerindeki başarıları övülmüş oğlan çocukları gibi sırıtıyorlardı. Işık, *gerçekten* de aklı başında olan tek kişi oydu! O, bir daha savaş görmemek için *dua ediyordu!*

Berelain’in bundan dolayı sorun çıkarıp çıkarmayacağını merak ederek Nurelle’e ve diğerlerine veda etti ve ölü ya da ölmeye yüz tutmuş, bel hizasına gelmeyen çalıların arasından yamacı tırmanmaya başladı. Kahverengi otlar çizmelerinin altında çıtırdıyordu. Mayene kampı hâlâ bağırışlarla doluydu. Gerçeği öğrendikten sonra bile, Mayene Başı askerlerinin bu şekilde tezahürat yapmasına memnun olmayabilirdi. Elbette, bunun iyi tarafları da olabilirdi. Belki kadın Perrin’i rahatsız etmeyi bırakacak kadar öfkelenirdi.

Zirveye az kala duraksadı ve tezahüratların sonunda solup gitmesini dinledi. Burada kimse ona tezahürat yapmayacaktı. Bilgelerin alçak, gri kahverengi çadırlarının kapakları indirilmiş, onları içeri kapatmıştı. Şimdi görünürde birkaç Kız’dan başka kimse

yoktu. Onlar da hâlâ biraz yeşillik taşıyan bir meşinyaprağın altına rahatça çökmüş, merakla onu gözlemekteydiler. Elleri, kendi aralarında konuşurken olduğu gibi, çabuk çabuk oynadı. Bir an sonra Sulin doğruldu, ağır kemer bıçağını düzeltti ve Perrin'e doğru yürüdü. Güneşten kararmış yanağında pembe bir yara izi olan uzun boylu, sırım gibi bir kadındı. Perrin'in geldiği yöne baktı ve yalnız olduğunu görünce rahatlamış göründü, ama Aieller söz konusu olunca anlamak güçtü.

"Bu güzel, Perrin Aybara," dedi sessizce. "Bilgeler onları ayağına çağırdığın için memnun değildi. Ancak bir aptal Bilgeleri kızdırır ve ben seni aptal saymamıştım."

Perrin sakalını ovaladı. Bilgelerden –ve Aes Sedailerden– uzak duruyordu, ama onları ayağına getirtmek gibi bir niyeti olmamıştı. Yalnızca, onların yanında huzursuz oluyordu. Yumuşak bir şekilde ifade etmek gerekirse. "Şey, şimdi Edarra'yı görmem gerek," dedi ona. "Aes Sedailer hakkında."

"Belki de yanılmışımdır," dedi Sulin kuru kuru. "Ama ona söylerim." Döndü, sonra durdu. "Bana bir şeyi söyle. Teryl Wynter ve Furen Alharra, Seonid Traighan'a yakındır –birincil erkek kardeşlerin birincil kız kardeşlere yakın olduğu kadar; kadın erkeklerden erkek olarak hoşlanmıyor– ama onun cezasını onun adına çekmeyi önerdiler. Seonid'i nasıl bu şekilde utandırabilirler?"

Perrin ağzını açtı, ama ses çıkmadı. Diğer yamaçta, iki Aiel yük katırını çeken iki *gai'shain* belirdi; beyaz cüppeli adamlar birkaç adım ötelerinden geçip aşağıdaki dereye yöneldiler. Emin olamıyordu, ama ikisinin de Shaido olduğunu düşündü. İkili gözlerini uysallıkla indirmiş, nereye gittiklerine ancak bakıyorlardı. Kaçmak için her tür fırsatları vardı ve başlarında kimse olmadığı halde işlerini yapıyorlardı. Tuhaf bir halk.

"Senin de şoke olduğunu görüyorum," dedi Sulin. "Senin açıklayabileceğini ummuştum. Edarra'ya söylerim." Çadırlara doğru uzaklaşırken omzunun üzerinden ekledi. "Islaktopraklılar çok tuhaf, Perrin Aybara."

Perrin kadının peşinden kaşlarını çattı ve o çadırlardan birine girip gözden kaybolduğunda dönüp atları suya götüren iki *gai'shain*'e kaşlarını çattı. *Islaktopraklılar* mı tuhaftı? Işık! Demek Nurelle'in duydukları doğruydu. Bilgeler ile Aes Sedailer arasındaki ilişkiye burnunu sokma zamanı gelmişti de geçmişti bile. Bunu daha önce yapmalıydı. Bir yabanarısı kovanına burnunu sokmakla aynı olmayacağını umuyordu.

Sulin'in yeniden görünmesi için epey zaman gerekti ve göründüğü zaman Perrin'i neşelendirmedi. Çadırı onun için kaldırırdı ve Perrin kapıdan geçerken bir parmağı ile kemer bıçağını horgörüyle savurdu. "Bu dans için silahlı olsan daha iyi, Perrin Aybara," dedi.

İçeride, Perrin rengârenk, püsküllü minderlerin üzerinde altı Bilge bulunca şaşırdı. Kadınlar şallarını bellerine bağlamış, eteklerini kat kat halıların üzerinde, dikkatle, yelpaze gibi açmışlardı. Perrin yalnızca Edarra ile görüşeceğini ummuştu. Hiçbiri kendisinden dört beş yaştan daha büyük göstermiyordu, bazıları ondan büyük bile değildi, ama bir şekilde Kadın Kurulu'nun en yaşlı üyelerinin, senelerini siz ne saklamak isterseniz koklayıp anlayarak geçirmiş kişilerin karşısına çıkmış gibi hissetmesine sebep oluyorlardı. Bir kadının kokusunu diğerlerinden ayırmak neredeyse imkânsızdı, ama buna gerek yoktu. Janina'nın açık mavi gözlerinden Marline'in menekşe rengi gözlerine, Nevarin'in keskin yeşil gözlerine dek altı çift göz ona dikilmişti. Her biri birer şişti sanki.

Edarra kabaca bir mindere oturmasını işaret etti, Perrin bunu minnetle yaptı, ama oturunca kendini yarım daire şeklinde dizilmiş altı Bilge'nin karşısında buldu. Belki de Bilgeler bu çadırları, erkekler dik durmak istiyorlarsa eğilsinler diye özellikle tasarlıyorlardı. Tuhaf bir şekilde, içerisi dışarıdan daha serindi, ama Perrin yine de terliyordu. Belki birini diğerinden ayıramıyordu, ama bu kadınlar bağlanmış bir keçiyi inceleyen kurtlar gibi kokuyordu. Perrin'den iki kat iri olan kare yüzlü bir *gai'shain* girift işlemeli gümüş tepsi üzerinde, altın bir kupa ile koyu renk şarap puncu sundu. Bilgeler birbiri ile uyumsuz gümüş kupalar ve kadehler almışlardı bile. Ona altın kadeh sunulmasının ne anlama geldiğinden –belki hiçbir anlamı yoktu, ama Aieller söz konusu olduğunda kim bilebilirdi ki?– emin olmayan Perrin, kadehi ihtiyatla aldı. Kadehten erik kokusu yükseliyordu. Adam uysallıkla eğildiğinde Edarra ellerini çırptı ve *gai'shain* eğilerek geri geri çadırdan çıktı. Adamın yüzündeki yarı iyileşmiş yara Dumai Kuyuları'ndan kalmış olmalıydı.

"Madem buradasın," dedi Edarra, çadır kapağı *gai'shain*'in arkasından kapanır kapanmaz, "sana neden Masema Dagar denen adamı öldürmen gerektiğini açıklayacağız."

"Bir daha açıklamamız gerekmemeli," diye araya girdi Delora. Saçları ve gözleri Maighdin ile aynı renkteydi, ama hiçbiri onun

sıska yüzüne güzel demezdi. Tavırları saf buzdu. “Bu Masema Dagar *Car’a’carn* için tehlikeli. Ölmeli.”

“Bunu bize düşgezginleri söyledi, Perrin Aybara.” Carelle kesinlikle güzeldi ve alev alev saçları ve delici gözleri öfkeli biri gibi görünmesine sebep olsa da, her zaman ılımlı tavırlara sahipti. Bir Bilge için ılımlı. Ve kesinlikle yumuşak değil. “Düşü okudular. Adam ölmeli.”

Perrin zaman kazanmak için erik puncundan bir yudum aldı. Punç bir şekilde serindi. Bilgelerde her zaman aynı oluyordu. Rand düşgezginlerinin uyarısından bahsetmemişti. İlk seferinde Perrin bahsetmişti bundan. Yalnızca bir kez; Bilgeler sözlerine Perrin’in kuşku düşürdüğünü düşünmüşlerdi ve Carelle bile kızmıştı. Perrin onların yalan söyleyeceğini düşündüğünden değil. Tam olarak değil. En azından, onları yalan söylerken yakalamamıştı. Ama onların gelecekten istediği ile Rand’ın istediği –aynı sebepten, Perrin’in istediği– tamamen farklı şeyler olabilirdi. Belki de sır saklayan Rand’dı. “Bana bu tehlikenin ne olduğu konusunda bir fikir verebilirseniz,” dedi sonunda. “Işık biliyor ya, Masema delinin teki, ama Rand’ı *destekliyor.* Ben gidip bizim tarafımızdaki insanları öldürmeye başlarsam pek hoş olur! Bu insanları Rand’a katılmaya kesinlikle ikna eder!”

İstihzayı anlamamışlardı. Gözlerini kırpmadan ona bakıyorlardı. “Adam ölmeli,” dedi Edarra sonunda. “Üç düşgezgininin öyle söylemesi ve altı Bilge’nin sana aktarması yeterli.” Her zaman aynı şey. Belki de bundan daha fazlasını bilmiyorlardı. Belki Perrin buraya asıl geliş sebebini açmalıydı.

“Ben Seonid ve Masuri hakkında konuşmak istiyorum,” dedi ve altı yüz buza döndü. Işık, bu kadınlar bakışma yarışında bir taşı bile yenebilirdi! Perrin punç kadehini yanına bıraktı ve inatla onlara doğru eğildi. “Bu insanlara Aes Sedailerin Rand’a yemin ettiğini göstermem gerekiyor.” Aslında Masema’ya göstermesi gerekiyordu, ama bundan bahsetmenin zamanı değil gibiydi. “Siz onları döverseniz işbirliğine yanaşmazlar! Işık! Onlar Aes Sedai! Onları su taşımakta kullanmak yerine, neden onlardan bir şeyler öğrenmiyorsunuz? Sizin bilmediğiniz bir sürü şey biliyor olmalılar.” Dilini ısırdı, ama çok geçti. Ama Aiel kadınlar alınmadılar; en azından belli etmediler.

“Bizim bilmediğimiz bazı şeyleri biliyorlar,” dedi Delora ona kararlılıkla, “ve biz de onların bilmediği bazı şeyleri biliyoruz.” Kaburgalarına saplanmış bir mızrak kadar kararlı.

“Öğrenilecek ne varsa öğreniyoruz, Perrin Aybara,” dedi Marline sakin sakin, hemen hemen simsiyah saçlarını parmaklarıyla tarayarak. Böylesine koyu renk saçlara sahip, Perrin’in gördüğü tek Aiel’di ve sık sık onlarla oynuyordu. “Ve öğretilecek ne varsa öğretiyoruz.”

“Her durumda,” dedi Janina, “bu seni ilgilendirmez. Bilgelerle çömezlerin arasına erkekler girmez.” Perrin’in aptallığı karşısında başını iki yana salladı.

“Dışarıdan dinlemeyi bırakıp içeri girebilirsin, Seonid Traighan,” dedi Edarra aniden. Perrin şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı. Kadınların hiçbiri gözünü bile kırpmamıştı.

Bir sessizlik oldu, sonra çadır kapağı kenara çekildi ve Seonid içeri dalıp çabucak halıların üzerinde diz çöktü. Övündükleri o Aes Sedai dinginliği paramparça olmuştu. Ağzı ince bir çizgiye dönüşmüştü, gözleri gergin, yüzü kırmızıydı. Öfke, hayal kırıklığı ve daha bir düzine duygu öyle çabuk yer değiştiriyordu ki Perrin hiçbirini seçemiyordu. “Onunla konuşabilir miyim?” diye sordu gergin bir sesle.

“Ne diyeceğine dikkat edersen,” dedi Edarra ona. Puncunu yudumlayarak kupasının üzerinden izledi. Bir öğrenciyi izleyen öğretmen gibi mi? Yoksa bir fareyi izleyen şahin gibi mi? Perrin emin olamıyordu. Yalnız, nasıl bir örnek verilirse verilsin, Edarra kendi konumundan çok emindi. Seonid de öyle. Ama bu Perrin’e kadar uzanmıyordu.

Kadın dizleri üzerinde dönüp ona baktı. Sırtı dimdik olmuştu, gözleri çakmak çakmaktı. Kokusunda öfke vardı. “Her ne biliyor olursan ol,” dedi öfkeyle, “her ne bildiğini *sanıyor* olursan ol, unutacaksın!” Hayır, kadında en ufak dinginlik kırıntısı kalmamıştı. “Bilgelerle bizim aramızda olanlar yalnızca bizi ilgilendirir! Sen kenarda duracak, bakışlarını kaçıracak, ağzını açmayacaksın!”

Şaşıran Perrin parmaklarını saçlarından geçirdi. “Işık, sopalandığını bildiğim için mi kızıyorsun?” dedi inanmazlıkla. Eh, Perrin olsa o da kızardı, ama kalan konularda değil. “Bu kadınların sana bakmak yerine gırtlağını kesmeyi tercih edeceğini bilmiyor musun? Gırtlağını keserler ve yol kenarına bırakırlar seni! Eh, bunun olmayacağına dair kendi kendime söz verdim! Senden hoşlanmıyorum, ama seni Bilgelerden, Asha’manlardan ya da Rand’dan koruyacağıma dair söz verdim, bu yüzden tepeden bakmayı bırak!” Bağırdığını fark etti, utançla derin bir nefes aldı ve minderine oturup punç kadehini aldı, kocaman bir yudum punç içti.

Seonid her kelime ile daha da kızmış, daha da gerilmişti ve Perrin bitirmeden epey önce dudak bükmeye başlamıştı. “Söz verdin, ha?” dedi alayla. “Aes Sedailerin *senin* korumana ihtiyaçları olduğunu düşünüyorsun, ha? Seni!..”

“Yeter,” dedi Edarra sessizce ve Seonid’in ağzı kapanıverdi, ama eteklerini kavrayan ellerindeki boğumlar bembeyaz kesilmişti.

“Onu öldüreceğimizi sana düşündüren ne, Perrin Aybara?” diye sordu Janina merakla. Aieller nadiren duygularını belli ederdi, ama diğerleri Perrin’e kaşlarını çattı ya da açık bir inanmazlıkla baktılar.

“Nasıl hissettiğinizi biliyorum,” diye yanıt verdi Perrin yavaşça. “Dumai Kuyuları’ndan sonra sizi Aes Sedailerin yanında gördüğümden beri biliyorum.” O sırada ne zaman bir Bilge bir Aes Sedai’ye baksa nefretlerinin, horgörülerinin kokusunu aldığını açıklamaya niyeti yoktu. Şimdi o kokuyu almıyordu, ama kimse o düzeyde bir öfkeyi sürdürüp patlamadan edemezdi. Bu, o öfkenin kaybolduğu anlamına gelmiyordu, yalnızca derine, belki iliklerine dek gömüldüğü anlamına geliyordu.

Delora, yırtılan keten sesiyle hıhladı. “İlk önce sen onlara ihtiyacın olduğu için şımartılmaları gerektiğini söylüyorsun, şimdi de Aes Sedai oldukları için ve sen onları korumaya söz verdiğin için şımartılmaları gerektiğini söylüyorsun. Hangisi doğru, Perrin Aybara?”

“İkisi de.” Perrin Delora’nın sert bakışlarını karşıladı, sonra sırayla her birini süzdü. “İkisi de doğru ve ikisinde de ciddiyim.”

Bilgeler, her göz kırpmayla yüz kelime eden ve hiçbir erkeğin tek kelimesini anlamadığı bir şekilde bakıştılar. Sonunda, kolyelerini düzenleyerek, bağladıkları şalları düzelterek, bir karara varmış gibi göründüler.

“Biz çömezleri öldürmeyiz, Perrin Aybara,” dedi Nevarin. Fikir onu şoke etmiş gibiydi. “Rand al’Thor onları çömez olarak almamızı istediği zaman, belki de yalnızca onların bize itaat edeceğini düşünmüştü, ama biz boş sözler vermeyiz. Onlar artık *gerçekten* çömez.”

“Beş Bilge daha fazlası olabileceklerini onaylayana kadar da öyle kalacaklar,” diye ekledi Marline, uzun saçlarını omzunun üzerinden atarak. “Ve diğerlerinden farklı muamele görmeyecekler.”

Edarra kadehinin üzerinden başını salladı. “Ona Masema Dagar hakkında vereceğin tavsiyeyi ver, Seonid Traighan,” dedi.

Diz çökmüş, oturan kadın Nevarin’in ve Marline’in kısa söylevleri sırasında, eteklerini yırtarcasına kavrayarak kıvranıp

durmuştu, ama Edarra'nın talimatına itaat etmekte zaman kaybetmedi. "Sebepleri ne olursa olsun Bilgeler haklı. Bunu onlar öyle dediği için söylemiyorum." Yine sırtını dikleştirdi ve gözle görülür bir çabayla yüz hatlarını düzeltti. Ama sesinde hâlâ biraz hararet vardı. "Rand al'Thor ile tanışmadan önce sözde Ejderyeminlilerin neler yaptığını gördüm. Amaçsız ölüm ve yıkım. Ağzı köpürmeye başladığında sadık bir köpek bile öldürülmelidir."

"Kan ve küller!" diye homurdandı Perrin. "Bundan sonra sizi adamın önüne nasıl çıkarabilirim? Rand'a sadakat yemini ettiniz; onun istediği şeyin bu olmadığını biliyorsunuz! Ya 'başarısız olursan binlerce kişi ölecek' meselesi? Işık, Masuri'nin hisleri de aynıysa, demek Rand boş yere Aes Sedailere ve Bilgelere tahammül etmiş! Hayır, daha kötüsü, Masema'yı onlardan koruması gerekecek!"

"Masema'nın kuduz olduğunu Masuri de biliyor," diye yanıt verdi Seonid, Perrin ona sorduğu zaman. Dinginliği geri dönmüştü. Perrin'e serin, okunmaz bir ifade ile bakıyordu. Kokusu keskin ve tetikteydi. Dikkatli. Kadının iri, kara, dipsiz gözleri Perrin'inkilere dikilmişken burnuna ihtiyacı varmış gibi. "Yenidendoğan Ejder'e hizmet etmeye yemin ettim ve şu anda ona en iyi, bu hayvanı ondan uzak tutarak hizmet edebilirim. Hükümdarların Masema'nın onu desteklediğini bilmesi yeterince kötü; bir de adama kucak açarsa daha da kötü olur. Ve başarısız olursan *gerçekten* binlerce kişi ölür –Masema'ya onu öldürecek kadar yaklaşmak konusunda başarısız olursan."

Perrin önceden başının döndüğünü sanmıştı. Aes Sedai bir kez daha sözcükleri tepetaklak etmiş, beyaz demek istemişken siyah demiş gibi göstermişti. Sonra Bilgeler kendi fikirlerini eklediler.

"Masuri Sokawa," dedi Nevarin sakin sakin, "kuduz kurdun tasmalanıp bağlanabileceğini ve böylece güvenle kullanılabileceğini düşünüyor." Bir an Seonid Perrin'in hissettiği kadar şaşırmış göründü, ama hemen kendini topladı. En azından ifadesini toparladı; kokusu aniden ihtiyatlı olmuştu, sanki tuzak beklemediği bir yerde tuzak hissetmişti.

"Aynı zamanda, sana da bir yular takmayı istiyor, Perrin Aybara," diye ekledi Carelle, daha da kayıtsız bir sesle. "Güvenli olman için senin de bağlanman gerektiğini düşünüyor." Çilli yüzünde, onayladığını söyleyen hiçbir şey yoktu.

Edarra elini Seonid'e doğru uzattı. "Artık gidebilirsin. Daha fazla dinlemeyeceksin, ama Gharadin'e yüzündeki yaraya Şifa vermeyi teklif edebilirsin yine. Unutma, yine reddederse, kararını

kabullenmelisin. O bir *gai'shain,* sizin ıslaktopraklı hizmetkârlarınızdan değil." Hizmetkâr sözcüğüne derin bir horgörü eklemişti.

Seonid, Perrin'e soğuk soğuk baktı. Bilgelere baktı ve dudakları konuşacakmış gibi titredi. Ama sonunda, toplayabildiğince zarafetle çıktı. Dışarıdan bakılınca öyle görünüyordu ve Aes Sedailer bir kraliçeyi bile utandırabilecek kişiler olduğundan, az başarı değildi. Ama arkasında bıraktığı koku, bıçak kadar keskin bir hayal kırıklığı anlatıyordu.

O gider gitmez altı Bilge yine Perrin'e odaklandılar.

"Şimdi," dedi Edarra, "bize neden *Car'a'carn*'ın yanına kuduz bir hayvan koymayı tercih ettiğini açıklayabilirsin."

"Ancak bir aptal bir başkasının, onu uçurumdan atmasını söyleyen emrine itaat eder," dedi Nevarin.

"Sen bizi dinlemiyorsun," dedi Janina, "bu yüzden biz seni dinleyeceğiz. Konuş, Perrin Aybara."

Perrin kaçmayı düşündü. Ama kaçsa, geride bir faydası bulunabilecek bir Aes Sedai bırakacaktı. Ve altı Bilge eşliğinde, yapmak için geldiği her şeyi mahvedebilecek bir başkasını. Punç kadehini bıraktı ve ellerini dizlerine koydu. Bu kadınlara bağlanmış bir keçi olmadığını gösterecekse, berrak bir zihne ihtiyacı olacaktı.

10
Değişimler

Perrin Bilgelerin çadırından çıktığı zaman, postunun hâlâ yerli yerinde ve sağlam olduğundan emin olmak için ceketini çıkarıp bakmayı düşündü. Belki bağlanmış bir keçi değildi, ama peşinde altı dişi kurt olan bir geyikten farksızdı ve hızlı ayakların ona ne kazandırdığından emin değildi. Bilgelerin hiçbiri fikrini değiştirmemişti, orası kesindi ve kendi başlarına eyleme geçmeme sözleri, en iyi haliyle, belirsizdi. Aes Sedailer hakkında, belirsiz bile olsa, herhangi bir söz vermemişlerdi.

İki Aes Sedai'yi aradı ve Masuri'yi buldu. İki ağaç arasına ince bir halat gerilmişti ve üzerine saçaklı, kırmızı yeşil bir halı asılmıştı. İnce Kahverengi bükülmüş daldan halı dövücüsünü savuruyor, ince toz bulutları kaldırıyor, toz zerreleri sabah ortası güneşinde pırıldıyordu. Kadının Muhafızı, siyah saçları grileşmeye başlamış tıknaz bir adam, yakındaki devrilmiş ağaç kütüğüne oturmuş, asık suratla onu izliyordu. Rovair Kirklin normalde hep sırıtan bir adamdı, ama bugün kendi düşüncelerine dalmıştı. Masuri Perrin'i gördü ve halı dövmeye ara vermeden ona öyle soğuk bir kötücüllükle baktı ki Perrin içini çekti. Masuri bir de Perrin gibi düşünen biriydi. En azından onun gibi düşünmeye en yakın kişi. Yukarıdan kırmızı kuyruklu bir şahin geçti, sıcak hava akımlarını kullanarak tepeden tepeye, gerilmiş kanatlarını çırpmadan süzüldü. Uçup, bütün bunlardan uzaklaşmak ne hoş olurdu. Önünde demir vardı, gümüş düşleri değil.

Meşinyaprağın dibinde kök salmış gibi görünen Sulin'e ve Kızlara başını sallayan Perrin gitmek için döndü ve yerinde kalakaldı. İki adam tepeye tırmanıyordu, biri *cadin'sor* grileri, kahverengileri ve yeşilleri içinde bir Aiel'di. Çantası içindeki yayı sırtında, dolu sadağı belindeydi ve mızraklarıyla yuvarlak kösele

kalkanını elinde taşıyordu. Gaul Perrin'in dostuydu ve Aieller arasında, beyaz giymeyen tek erkekti. Yanındaki adam ondan bir baş kısaydı, sade, donuk yeşil renkte geniş siperlikli bir şapka, ceket ve pantolon giymişti ve Aiel değildi. Onun da kemerinde dolu bir sadak vardı, Aiel'inkinden daha uzun ve ağır bir bıçak taşıyordu, ama onun yayı elindeydi. Aiellerin boynuz yaylarından daha uzun olsa da, İki Nehirlilerin uzun yaylarından epey kısaydı. Giysilerine rağmen bir çiftçiye ya da şehirliye benzemiyordu. Belki ensesinde bağladığı, beline kadar uzanan gri saçları, göğsüne yayılmış sakalı yüzündendi, belki de hareket tarzı yüzünden. Yanındaki adam gibi, yamaçtaki çalıların çevresinden öyle bir kayışı vardı ki, o geçerken hiçbir dalın kırılmadığından, hiçbir otun ezilmediğinden emin olabiliyordunuz. Perrin onu çok uzun zamandır görmemişti.

Tepeye ulaştıklarında Elyas Machera, şapkasının gölgesi altında hafifçe parlayan altın rengi gözlerle baktı Perrin'e. Gözleri Perrin'inkilerden çok daha uzun zamandır böyleydi; Perrin'i kurtlarla tanıştıran Elyas olmuştu. O zamanlarda deri giysiler içinde geziyordu. "Seni tekrar görmek güzel, evlat," dedi sessizce. Yüzü terle parlıyordu, ama Gaul'unkinden çok da fazla değil. "Sonunda o baltadan kurtuldun, öyle mi? Ondan nefret etmeyi bırakacağını düşünmemiştim."

"Hâlâ ediyorum," dedi Perrin, aynı ölçüde alçak bir sesle. Uzun zaman önce, eskiden Muhafız olan adam ona, baltayı kullanmaktan nefret etmeyi bırakana kadar onu alıkoymasını söylemişti. Işık, hâlâ nefret ediyordu! Ve artık yeni sebepleri de vardı. "Dünyanın bu yanında ne işin var, Elyas? Gaul seni nerede buldu?"

"O beni buldu," dedi Gaul. "O öksürene dek arkamda olduğunu anlamadım." Kızlar tarafından duyulacak kadar yüksek sesle konuşmuştu ve aralarındaki ani kıpırtısızlık elle dokunulur derecede katıydı.

Perrin en az birkaç keskin yorum beklemişti –Aiel mizah anlayışı kan çıkarabilirdi ve Kızlar yeşil gözlü Gaul'a sataşmak için her fırsatı kullanıyordu– ama bunun yerine, kadınlardan bazıları mızraklarını ve kalkanlarını alıp beğeniyle takırdattılar. Gaul başını sallayarak onayını ifade etti.

Elyas belirsizce homurdandı ve şapkasını aşağı çekiştirdi, ama memnun kokuyordu. Aieller Ejderduvarı'nın bu yanında onaylayacak çok şey bulamazlardı. "Hareket halinde olmaktan hoşlanıyorum," dedi Perrin'e, "ve tesadüf eseri Ghealdan'dayken bazı ortak dostlar bu grupla yolculuk yaptığını söyledi." Ortak

dostların kim olduğunu söylemedi; kurtlarla konuşmaktan açık açık bahsetmek pek akıllıca olmazdı. “Bana çok şey anlattılar. Yaklaşan bir değişimin kokusunu aldıklarını söylediler. Ne olduğunu bilmiyorlar. Belki sen biliyorsundur. Yenidendoğan Ejder’le koştuğunu duydum.”

“Bilmiyorum,” dedi Perrin yavaşça. Değişim mi? Kurtlara, çevrelerinden dolaşmak amacıyla büyük insan gruplarının yerini sormak dışında herhangi bir şey sormak aklına gelmemişti. Burada, Ghealdan’da bile, bazen Dumai Kuyuları’nda ölen kurtlar için onu suçladıklarını hissedebiliyordu. Nasıl bir değişim? “Rand her şeyi değiştiriyor kuşkusuz, ama ne demek istediklerini bilemiyorum. Işık, Rand olmasa bile tüm dünya tepetaklak oluyor.”

“Her şey değişir,” dedi Gaul önemsemezce. “Uyanana kadar düş rüzgârda sürüklenir.” Bir an Perrin ile Elyas’ı inceledi. Gözlerini karşılaştırdığından emindi Perrin. Ama hiçbir şey söylemedi; Aieller altın rengi gözleri, ıslaktopraklıların bir başka tuhaflığı olarak kabul ediyor gibiydi. “Ben sizi yalnız bırakayım da konuşun. Uzun zamandır ayrı olan dostların baş başa konuşması gerekir. Sulin, Chiad ve Bain buralarda mı? Dün avlanırken gördüm onları ve içlerinden biri kendini vurmadan nasıl yay çekilir göstereyim dedim.”

“Bugün geri döndüğünü görünce şaşırdım,” diye yanıt verdi beyaz saçlı kadın. “Tavşanlar için tuzak kurmaya gitmişlerdi.” Kızlar arasında kahkahalar yükseldi ve parmaklar el konuşması ile hızlı hızlı oynadı.

Gaul içini çekti ve göstere göstere gözlerini yuvarladı. “Bu durumda, sanırım gidip onları dolandıkları iplerden kurtarmam gerekecek.” Buna hemen hemen aynı sayıda Kız güldü ve Sulin de dahildi. “Bugün gölge bulasın,” dedi Perrin’e, dostlar arasında kullanılan gayriresmi vedayla, ama Elyas ve o resmi bir biçimde birbirlerinin önkollarını kavradılar. Gaul, “Şerefim senindir, Elyas Machera,” dedi.

“Tuhaf adam,” diye mırıldandı Elyas, Gaul’un tepe aşağı koşmasını izlerken. “Öksürdüğüm zaman beni öldürmeye hazırlanıyormuş gibi döndü, sonra bunun yerine gülmeye başladı. Başka bir yere gitmemize itirazın var mı? O halıyı öldürmeye çalışan Aes Sedai’yi tanımam, ama Aes Sedailer söz konusu olduğunda riske girmek de istemem.” Gözleri kısıldı. “Gaul yanınızda onlardan üç kişi olduğunu söylüyor. Daha fazlasıyla karşılaşmayı beklemiyorsun, değil mi?”

“Umarım öyle olmaz,” diye yanıt verdi Perrin. Masuri halıya indirdiği darbelerin arasında onlardan yana bakıyordu; Elyas’ın gözlerini yakında öğrenirdi ve onu Perrin’e başka nelerin bağladığını öğrenmeye çalışırdı. “Hadi gel; zaten kendi kampıma dönmemin zamanı geldi. Seni tanıyan bir Aes Sedai ile karşılaşmaktan mı endişeleniyorsun?” Elyas’ın Muhafızlık günleri, kurtlarla konuştuğu öğrenildiğinde sona ermişti. Bazı Aes Sedailer bunu Karanlık Varlık’ın işareti saymıştı ve kaçabilmek için Elyas’ın başka Muhafızlar öldürmesi gerekmişti.

Yaşlı adam çadırlardan bir düzine adım uzaklaşana kadar bekledi ve ancak ondan sonra yanıt verdi. Buna rağmen, arkalarında birilerinin onlar kadar keskin kulakları olmasından korkarmış gibi, sessizce konuştu. “İsmimi bilen bir kişi yeterince kötü olur. Muhafızlar sık sık kaçmaz, evlat. Çoğu Aes Sedai gerçekten gitmek isteyen bir adamı serbest bırakır –çoğu– ve avlanmaya karar verirse, ne kadar uzağa kaçarsan kaç izini bulabilir. Ama bir kaçağı bulan her Aes Sedai, tüm boş zamanını onu doğduğuna pişman etmeye çalışarak geçirir.” Hafifçe ürperdi. Korku değil, acı beklentisi kokuyordu. “Sonra onu adamın kendi Aes Sedaisine teslim ederek dersini iyice almasını sağlar. Bundan sonra, adam bir daha eskisi gibi olmaz.” Yamacın kıyısında arkasına baktı. Masuri gerçekten de halıyı öldürmeye çalışıyor gibi görünüyordu, tüm öfkesini halıya vura vura delik açmaya odaklamıştı. Ama Elyas yine ürperdi. “En kötüsü de Rina ile karşılaşmak olur. İki bacağım kırıkken orman yangınına yakalanmayı tercih ederim.”

“Rina senin Aes Sedain mi? Ama onunla nasıl karşılaşabilirsin? Bağ sayesinde nerede olduğunu biliyorsun.” Bu Perrin’in hafızasında bir şeyleri dürtükledi, ama her ne ise, Elyas’ın yanıtı ile buharlaşıp gitti.

“Çoğu bağı bulanıklaştırıyor. Belki hepsi yapabiliyordur. Hâlâ hayatta olduğundan daha fazlasını anlayamazsın ve ben bunu zaten biliyorum, çünkü delirmedim.” Elyas Perrin’in yüzündeki soruları gördü ve havlarcasına güldü. “Işık, adam, bir Aes Sedai de et ve kandandır. Çoğu öyledir. Bir düşün. Bir kadınla kucaklaşırken kafasının içinde birini ister misin? Affedersin; artık evli olduğunu unuttum. Alınma. Ama bir Saldaealı ile evlendiğini duyunca şaşırdım.”

“Şaşırdın mı?” Perrin Muhafız bağı hakkında *bu* olasılığı hiç düşünmemişti. Işık! Aslında, Aes Sedailer hakkında hiç böyle

düşünmemişti. Hiç olası gelmiyordu, belki ancak... bir adamın kurtlarla konuşması kadar. “Neden şaşırdın?” Acele etmeden, pek az ses çıkararak yamacın bu yanındaki ağaçların arasında yürümeye başladılar. Perrin her zaman iyi bir avcı olmuştu, ormanlara alışıktı ve Elyas’ın ayağının altındaki yapraklar esmiyor, bir dalı bile oynatmadan çalıların arasında süzülüyordu. Artık yayını sırtına asabilirdi, ama hâlâ elinde, hazır tutuyordu. Elyas ihtiyatlı biriydi, özellikle de insanların arasındayken.

“Niye, çünkü sessiz bir tipsin ve sessiz biri ile evleneceğini düşünürdüm. Eh, artık Saldaealıların sessiz tipler olmadıklarını biliyorsun. Yabancıların ve dışarlıklıların arasında değilken. Bir dakikada güneşi ateşe verirler ve bir sonrakinde her şey geçmiş, unutulmuş olur. Yanlarında Arafelliler vurdumduymaz, Domanlılar sıkıcı kalır.” Elyas aniden sırıttı. “Bir kez, bir Saldaealı ile bir sene yaşadım. Merya haftanın beş günü kulaklarımı patlatıyordu, bazen kafama tabak falan fırlatıyordu. Ama ne zaman onu terk etmek üzere olduğumu düşünse telafi etmek istiyordu ve bir türlü kapıya varamıyordum. Sonunda o beni terk etti. Onun için fazla ılımlıymışım.” Adamın hırıltılı kahkahası bir şeyleri hatırlatıyordu, çenesindeki solgun, eski yara izini ovalaması da öyle. Yara bir bıçakla açılmış gibiydi.

“Faile öyle değildir.” Nynaeve ile evli olmak gibi gelmişti kulağına! Dişi ağrıyan bir Nynaeve ile! “Zaman zaman öfkelenmiyor değil,” diye itiraf etti gönülsüzce, “ama bağırmıyor ve bir şeyler fırlatmıyor.” Eh, pek sık bağırmıyordu ve ateşlenip hemen soğumak yerine, onun öfkesi hararetli başlıyordu ve soğuyana kadar sürüyordu.

Elyas yan yan baktı ona. “Doludan kaçmaya çalışan bir adamın kokusunu almışsam... Devamlı yumuşak sözler söylüyorsun ona, değil mi? Sütlü su kadar ılımlı ve asla kulaklarını arkaya yatırmıyorsun? Asla onun karşısında sesini yükseltmiyorsun, ha?”

“Elbette hayır!” diye itiraz etti Perrin. “Onu seviyorum! Neden ona bağırayım ki?”

Elyas kendi kendine mırıldanmaya başladı, ama Perrin sözlerini duyabiliyordu, elbette. “Yak beni, adam kırmızı engereğin üzerine oturmak istiyorsa, bu onu ilgilendirir. Çatı yanarken adam ellerini ısıtmak istiyorsa, beni hiç ilgilendirmez. Bu onun hatası. Bana teşekkür edecek mi? Hayır, hiç de etmeyecek!”

“Ne söyleniyorsun?” diye sordu Perrin. Elyas’ın kolunu yakaladı ve yapraklarının büyük kısmı yeşil kalmış bir kışçileği ağacın

yanında durdurdu. Yakınlarda, yaşamaya çalışan birkaç sarmaşık dışında pek az şey vardı. Yamacın yarısına inmişlerdi. “Faile ne kırmızı bir engerek, ne de yanan bir çatı! Onunla tanışana kadar bekle ve onu tanımadan konuşma.”

Elyas sinirle parmaklarını uzun sakalından geçirdi. “Ben Saldaealıları tanırım, evlat. Orada yalnızca bir sene geçirmedim. Uysal, hatta ılımlı diyebileceğim yalnızca beş Saldaealı kadın tanıdım. Hayır, o bir engerek değil; iddiaya girerim bir leopardır. Hırlama, kavrulası! Çizmelerim üzerine iddiaya girerim, bunu söylediğimi duysa gülümserdi!”

Perrin öfkeyle ağzını açtı, sonra kapattı yine. Gırtlağının derinliklerinden hırladığını fark etmemişti. Kendine leopar dendiğini duysa Faile gerçekten de gülümserdi. “Ona bağırmamı istediğini kastediyor olamazsın, Elyas.”

“Evet, kastediyorum. En azından, büyük olasılıkla. Belki o altıncıdır. Belki. Sen dinle, yeter. Çoğu kadının karşısında, sesini yükseltirsen ya gözlerini faltaşı gibi açarlar ya da buz keserler ve bir sonraki an seni kızdıranın ne olduğunu unutmuş, senin öfkelenmen üzerine tartışıyor bulursun kendini. Ama bir Saldaealı karşısında dilini yutarsan, karşında kendini savunamayacak kadar zayıf olduğunu söylemiş olursun. Ona bu şekilde hakaret edersen, kahvaltıda sana kendi mideni yedirmezse şanslı sayılırsın. O Far Maddingli hoppa bir kadın değil ki bir erkeğin onun işaret ettiği yere oturmasını, parmaklarını şıklattığında sıçramasını beklesin. O bir leopar ve kocasının da leopar olmasını bekler. Işık! Ne yapıyorum, bilmiyorum. Bir adama karısı hakkında tavsiye vermek, bağırsaklarının dökülmesi için en iyi yoldur.”

Hırlama sırası Elyas’a gelmişti. Gerekmediği halde şapkasını çekip düzeltti ve ormana dalıp kaybolmayı düşünürmüş gibi, yamaca kaşlarını çattı, sonra parmağını Perrin’e uzattı. “Buraya bak. Serseri biri olmadığını her zaman biliyordum ve kurtların bana söylediklerini senin Haberci denen adamın olduğu yere gitmenle bir arada düşündüğümde, sırtını kollayacak bir dosta ihtiyacın olabileceğine karar verdim. Elbette, kurtlar o şirin Mayeneli askerlere *önderlik* ettiğinden bahsetmedi. İkimiz onları görene dek Gaul da öyle. Kalmamı istersen kalırım. İstemezsen, dünyada görmediğim epey şey var hâlâ.”

“Yanımda bir dost daha bulunması her zaman işime yarar, Elyas.” Faile gerçekten de onun bağırmasını *istiyor olabilir miydi?* Perrin her zaman dikkatli davranmazsa birilerini incitebileceğini

bilmişti ve her zaman öfkesini sıkı sıkı dizginlemeye çalışmıştı. Öfkesini salıverirse yanlış sözcükler, hiç kastetmediği yumruklar kadar acıtabilirdi insanın canını. İmkânsız olmalıydı. Mantık bunu söylüyordu. Hiçbir kadın, kocasından da gelse başka bir adamdan da, tahammül etmezdi buna.

Bir mavi ispinozun ötüşü üzerine Perrin kulaklarını dikerek başını kaldırdı. Onun için işitme sınırının kıyısındaydı, ama bir an sonra kuş ötüşü yaklaştı, yaklaştı, yaklaştı. Elyas tek kaşını kaldırarak ona baktı; bir Sınırboyları kuşunun ötüşünü tanıyor olmalıydı. Perrin Masema'nın arasında bulunduğu Shienarlı adamlardan öğrenmişti bunu ve İki Nehirlilere öğretmişti.

"Konuklarımız var," dedi Elyas'a.

Çabucak geldiler, atlarını hızlı bir eşkinle süren dört binici, o ve Elyas tepenin dibine ulaşmadan vardılar. Berelain başı çekiyordu. Hemen peşinde Annoura ile Gallenne ve yanında açık renk, başlıklı toz pelerini takmış bir kadınla dereyi geçiyordu. Mayene kampına bakmadan geçtiler, kırmızı beyaz çizgili çadırın önüne gelene kadar dizginleri çekmediler. Cairhienli hizmetkârlardan bazıları dizginleri yakalamak, üzengileri tutmak için koşturdular. Berelain ve yanındakiler, daha kaldırdıkları toz çökmeden çadırın içine dalmışlardı bile.

Sonuçta, gelişleri epey heyecan yarattı. İki Nehirliler arasında, Perrin'in ancak beklenti dolu diyebileceği bir mırıltı yükseldi. Faile'in genç ahmakları kafalarını kaşıyarak, kendi aralarında heyecanlı heyecanlı gevezelik ederek çadıra baktılar. Grady ve Neald da ağaçların arasından çadırı izliyorlardı, arada bir, kimse duymasın diye kafa kafaya verip konuşuyorlardı.

"Konukların pek sıradan değil gibi," dedi Elyas sessizce. "Gallenne'ye dikkat et; sorun çıkarabilir."

"Onu tanıyor musun, Elyas? Kalmanı isterim, ama Aes Sedailerden birine söyleyeceğini düşünüyorsan..." Perrin teslimiyet içinde omuzlarını silkti. "Seonid ile Masuri'yi engelleyebilirim" – yapabileceğini düşünüyordu– "ama sanırım Annoura ne isterse onu yapar." Masema hakkında *o* ne düşünüyordu acaba?

"Ah, Bertain Gallenne, Elyas Machera gibilerini bilmez," diye yanıt verdi Elyas çarpık bir sırıtışla. "'Ahmak Jak'ın tanıdığı ahmaklardan fazlası Ahmak Jak'ı tanır.' Ama ben onu tanıyorum. Sana karşı çıkmaz, arkandan iş çevirmez, ama aralarında kafası çalışan Berelain'dir. On altı yaşından beri Tearlıları Illianlılara karşı kullanarak Mayene'i Tear'a katılmaktan korudu. Berelain manevra

yapmayı bilir; Gallenne'nin tek bildiği saldırmaktır. Bu konuda iyidir, ama başka bir şeyi asla bilmez ve bazen düşünmek için durmaz."

"İkisi hakkında aynı şeyleri ben de düşünmüştüm," diye mırıldandı Perrin. En azından Berelain, Alliandre'den bir haberci getirmişti. Yeni bir hizmetkârla bu şekilde koşa koşa gelmezdi. Tek soru, Alliandre'nin yanıtının neden bir haberci gerektirdiği idi. "Haber iyi mi, kötü mü, baksam iyi olacak, Elyas. Daha sonra güneyde neler olduğu konusunda konuşuruz. Faile ile de tanışabilirsin," diye ekledi sırtını dönmeden önce.

"Güneyde Kıyamet Çukuru var," diye seslendi diğer adam peşinden, "ya da Afet'in aşağısında ona yakın ne beklersen o." Perrin batıda hafif bir gök gürültüsü duyduğunu sandı. İşte bu hoş bir değişiklik olurdu.

Çadırda, Breane üzerine gül kokulu su dolu bir çanak, el ve yüz temizleme bezleri konmuş gümüş bir tepsi taşıyor, tepsiyi uzatırken gergin gergin diz kırıyordu. Maighdin daha da gergin diz kırmalarla, şarap puncu kupaları dolu bir tepsi uzatıyordu – kokularına bakılırsa, kurutulmuş çayüzümlerinin sonuncuları ile yapılmıştı–, Lini ise yeni gelen kişinin toz pelerinini katlıyordu. Faile ile Berelain'in yeni kadının iki yanında durmalarında bir tuhaflık vardı ve Annoura arkalarında oyalanıyor, bakışlarını kadından ayırmıyordu neredeyse. Kadın orta yaşlarındaydı, beline kadar gelen koyu renk saçlarını yeşil ağdan bir şapka ile toplamıştı. Burnu bu kadar uzun olmasa güzel sayılabilirdi. Ve bu kadar burnu havada olmasa. Faile ve Berelain'den kısaydı, ama yine de Perrin'e tepeden bakmayı başarıyor, serinkanlılıkla onu tepeden tırnağa süzüyordu. Perrin'in göz rengini fark ettiğinde, çoğu insan gibi gözlerini kırpıştırmadı.

"Majesteleri," diye bildirdi Berelain resmi bir sesle, Perrin içeri girer girmez, "size Andor, İki Nehir'den Lord Perrin Aybara'yı takdim etmek isterim. Yenidendoğan Ejder'in arkadaşı ve elçisidir." Uzun burunlu kadın dikkatle, serinkanlılıkla başını salladı ve Berelain duraksamadan devam etti. "Lord Aybara, sizi şahsen kabul etmekten memnun olan Işığın Kutsanmışı, Garen Duvarı'nın Savunucusu, Ghealdan Kraliçesi Alliandre Maritha Kigarin'i selamlayın ve hoş geldin deyin." Çadır duvarının yakınında duran Gallenne göz yamasını düzeltti ve muzaffer bir gülümseme ile şarap kadehini Perrin'e kaldırdı.

Bir sebepten Faile, Berelain'e sert bir bakış fırlattı. Perrin'in ağzı

açık kalacaktı neredeyse. Alliandre bizzat mı gelmişti? Diz çökmeli mi diye merak etti ve fazla uzun gelen bir duraksamadan sonra eğilerek selam verdi. Işık! Bir kraliçe ile nasıl başa çıkacağı hakkında en ufak fikri yoktu. Özellikle de durup dururken, eşlikçileri olmadan, tek mücevher takmadan gelen bir kraliçe ile. Kadının koyu yeşil binici elbisesi sade yündendi ve tek bir işlemesi bile yoktu.

"Son haberlerden sonra," dedi Alliandre, "benim size gelmem gerektiğini düşündüm, Lord Aybara." Sesi sakin, yüzü ifadesiz, gözleri uzaktı. Ve dikkatli; değilse Perrin, Taren Salı köylülerindendi. Yolun nasıl uzandığını anlayana kadar ihtiyatla adım atması en iyisi olacaktı. "İşitmiş olmayabilirsiniz," diye devam etti kadın, "ama dört gün önce Illian, Yenidendoğan Ejder karşısında düştü, Işık adını kutsasın. Defne Tacı'nı aldı, ama artık ona Kılıçtan Taç dendiğini anlıyorum."

Faile, Maighdin'in uzattığı tepsiden bir kadeh alırken alçak sesle mırıldandı. "Ve yedi gün önce Seanchanlar Ebou Dar'ı ele geçirdi." Maighdin bile fark etmedi.

Perrin kendine hâkim olmasa, ağzı gerçekten açık kalırdı. Ona söylemiş olması gereken kadının söylemesini beklemeden, neden bu şekilde söylüyordu ki ona? Perrin, herkesin duyabileceği bir sesle Faile'in sözlerini tekrarladı. Sert bir sesle, ama sesinin titremesini ancak bu şekilde önleyebilmişti. Ebou Dar da mı? Işık! Hem de yedi gün önce! Grady ve diğerlerinin gökyüzünde Tek Güç gördükleri gün. Belki tesadüftü. Ama Perrin Terkedilmişler olmasını *tercih* eder miydi?

Daha Perrin konuşmayı bitirmeden Annoura kupasının üzerinden kaşlarını çattı, dudaklarını büzdü ve Berelain ona şaşkın şaşkın baktı, ama şaşkınlığı çabucak kayboldu. Bethal'a gelirlerken Perrin'in Ebou Dar'dan haberi olmadığını biliyorlardı.

Alliandre başını sallamakla yetindi. Gri Aes Sedai kadar kendine hâkim görünüyordu. "Olağanüstü bilgili görünüyorsunuz," dedi, Perrin'e yaklaşarak. "İlk söylentilerin ırmak ticareti ile birlikte Jehannah'a kadar geldiğinden kuşkuluyum. Ben de daha birkaç gün önce öğrendim. Tüccarların çoğu beni bilgilendiriyor. Sanırım," diye ekledi kuru kuru, "gerekli olursa Lord Ejder'in Habercisi karşısında onların lehine araya girmemi umuyorlar."

Sonunda Perrin kadının kokusunu alabilmişti ve kadın hakkında fikri değişti, ama kötü yönde değil. Kraliçe dıştan, serinkanlı ve ketumdu, ama kokusunda korku ve kararsızlık vardı. Kendisi o

şekilde hissetse, yüzünü o kadar sakin tutabileceğinden emin değildi Perrin.

"Mümkün olduğunca çok şey bilmek her zaman en iyisidir," dedi kadına, dalgın dalgın. *Yak beni,* diye düşündü, *Rand'a bunu bildirmek zorundayım!*

"Saldaea'da biz de tüccarlardan bilgi alırız," dedi Faile. Perrin'in Ebou Dar meselesini bu şekilde öğrendiğini ima etmişti. "Daha söylentiler başlamadan haftalar önce, binlerce kilometre uzakta olanları öğreniyor gibiler."

Perrin'e bakmadı, ama Perrin onun Alliandre kadar kendisine de hitap ettiğini biliyordu. Rand biliyor, diyordu. Hem, ona gizlice haber ulaştırmanın yolu yoktu. Faile *gerçekten* Perrin'in ona?.. Hayır, düşünülemez bir şeydi bu. Gözlerini kırpıştırdı ve Alliandre'nin söylediği bir şeyi kaçırdığını fark etti. "Affedersiniz, Alliandre," dedi nazikçe. "Rand'ı –Yenidendoğan Ejder'i– düşünüyordum." Elbette düşünülemezdi!

Herkes ona bakakaldı; Lini, Maighdin ve Breane bile. Annoura'nın gözleri irileşmişti ve Gallenne'nin ağzı açık kalmıştı. Sonra anladı. Kraliçe'ye adıyla hitap etmişti. Maighdin'in tepsisinden bir kupa aldı ve kadın diz kırdığı yerden öyle çabuk doğruldu ki neredeyse kadehi Perrin'in elinden deviriyordu. Perrin dalgın dalgın elini sallayarak gitmesini ifade etti, sonra ıslak elini ceketine sildi. Buraya yoğunlaşmalıydı, zihninin dokuz ayrı yöne gitmesine izin vermemeliydi. Elyas ne bildiğini sanırsa sansın Faile asla... Hayır! Yoğunlaş!

Alliandre dengesini çabucak buldu. Aslında, aralarında en az o şaşırmış gibiydi ve kokusu hiç değişmemişti. "Sizi görmek için gizlice gelmemin en akıllıca yol olacağına karar verdiğimi anlatıyordum, Lord Aybara," dedi aynı serin sesle. "Lord Telabin onun bahçelerinde yalnız kaldığımı sanıyor. Nadiren kullanılan bir kapıdan çıktım. Şehirden çıkarken de Annoura Sedai'nin hizmetçisi idim." Parmak uçlarını üzerindeki binici elbisesinin eteğinde dolaştırırken hafifçe güldü. Gülerken bile serinkanlıydı, tavırları kokusu ile öyle çelişkiliydi ki. "Kendi askerlerimden bazıları beni gördü, ama pelerinin başlığını taktığımdan hiçbiri beni tanımadı."

"Bu zamanlarda, muhtemelen en akıllıcası bu, herhalde," dedi Perrin dikkatle. "Ama eninde sonunda açıklamanız gerekecek. Öyle ya da böyle." Nazik ve tam yerinde, işte böyle konuşmalıydı. Bir kraliçe zamanını gevezelik eden bir adamla israf etmek istemezdi. Ve Perrin yine saman ayaklı biri gibi davranarak Faile'i hayal

kırıklığına uğratmak istemiyordu. “Neden geldiniz? Bir mektup göndermeniz ya da Berelain’e yanıtınızı vermeniz yeterli olurdu. Rand’ın tarafında olduğunuzu ilan edecek misiniz, etmeyecek misiniz? Her durumda, Bethal’a güvenlik içinde geri dönmeniz konusunda endişelenmeniz gerekmez.” İyi bir noktaya değinmişti. Kadını korkutan başka her ne varsa, burada olmak bile tek başına yeterli olmalıydı.

Faile izlemiyormuş gibi yaparak onu izliyor, puncunu yudumluyor, Alliandre’ye gülümsüyordu, ama Perrin onun bakışlarını yakaladı. Berelain numara yapmıyordu, o hafifçe kıstığı gözlerle açık açık izliyordu ve bakışları Perrin’in yüzünden asla ayrılmıyordu. Annoura da aynı ölçüde dikkatli, aynı ölçüde düşünceliydi. *Hepsi* Perrin’in dilinin yine sürçeceğine mi inanıyordu?

Alliandre asıl önemli soruyu yanıtlamak yerine, “Mayene Başı bana sizin hakkınızda çok şey anlattı, Lord Aybara,” dedi, “ve Yenidendoğan Ejder hakkında. Işık ismini kutsasın.” Bu sonuncusu, artık üzerinde düşünmediği, ezbere tekrarladığı bir şey gibiydi. “Kararımı vermeden önce onu göremedim, bu yüzden sizi görmek, sizi tartmak istedim. Onun adına konuşmak üzere seçtiklerine bakarak bir insan hakkında çok şey öğrenebilirsiniz.” Başını ellerindeki kupaya doğru eğerek, kirpiklerinin arasından Perrin’e baktı. Aynı hareketi Berelain yapsa flört ettiğini düşünürdü Perrin, ama Alliandre önünde duran kurdu ihtiyatla izleyen biri gibiydi. “Bayraklarınızı gördüm,” dedi sessizce. “Mayene Başı onlardan bahsetmemişti.”

Perrin elinde olmadan kaşlarını çattı. Berelain ondan çok bahsetmişti, öyle mi? Ne demişti? “Bayraklar görülsün diye çekildi.” Öfke sesine bir kabalık eklemişti, bastırmak için çaba göstermesi gerekti. Asıl Berelain bağrılması *gereken* bir kadındı. “İnanın bana, Manetheren’i yeniden kurmak gibi bir plan yok.” İşte; sesi Alliandre’ninki kadar serindi. “Kararınız nedir? Rand göz açıp kapayana dek buraya on bin, yüz bin asker getirebilir.” Getirmek zorunda kalabilirdi de. Amador’da *ve* Ebou Dar’da Seanchanlar, ha? Işık, kaç kişiydi bunlar?

Alliandre şarap puncunu zarifçe yudumladıktan sonra konuştu ve bir kez daha konudan kaçındı. “Biliyor olmanız gerektiği gibi, bin ayrı söylenti var ve Ejder yeniden doğmuşken, Artur Şahinkanadı’nın geri dönen orduları olduğunu iddia eden yabancılar ortaya çıkarken ve Kule’nin kendisi isyanla kırılmışken

en vahşileri bile inanılır geliyor.”

“Bu, Aes Sedaileri ilgilendirir,” dedi Annoura keskin bir sesle. “Başka kimseyi ilgilendirmez.” Berelain çileden çıkmış bir bakış fırlattı ona, ama kadın görmemiş gibi yaptı.

Alliandre irkildi ve Aes Sedai’ye omzunu döndü. Kraliçe ya da değil, kimse bir Aes Sedai’den bu ses tonunu duymak istemezdi. “Dünya tepetaklak oluyor, Lord Aybara. Niye, Aiellerin burada, Ghealdan’da bir köyü yağmaladıklarını bile duydum.” Perrin aniden burada, Aes Sedaileri gücendirme endişesinden daha fazlası olduğunu fark etti. Alliandre onu izliyor, bekliyordu. Ama neyi? Teminat mı?

“Ghealdan’da, yalnızca benim yanımdaki Aieller var,” dedi ona. “Seanchanlar Artur Şahinkanadı’nın ordusunun soyundan geliyor olabilir, ama Şahinkanadı öleli bin sene oldu. Rand onların işini bir kez gördü, yine görür.” Unutmaya çalışmış olsa da, Falme’yi Dumai Kuyuları kadar açıkça hatırlıyordu. *Damane*’lerine rağmen, orada hem Amador’u, hem Ebou Dar’ı ele geçirmeye yetecek kadar Seanchan yoktu kesinlikle. Balwer Tarabonlu askerleri de olduğunu iddia etmişti. “Ve o asi Aes Sedailerin Rand’ı desteklediğini duymak sizi neşelendirebilir. En azından yakında destekleyecekler.” Rand böyle demişti, ondan başka gidecek kimsesi olmayan bir avuç Aes Sedai. Perrin o kadar emin değildi. Ghealdan’daki söylentiler o Aes Sedailerin yanında bir ordu olduğunu söylüyordu. Elbette, aynı söylentiler, o bir avuç Aes Sedai’nin, dünyadaki tüm Aes Sedailerden daha fazla olduğunu söylüyordu, ama yine de... Işık, birinin de ona güvence vermesini diliyordu! “Neden oturmuyoruz?” dedi. “Kararınızı vermenize yardımcı olmak için ne sorunuz varsa yanıtlarım, ama rahat etsek de olur.” Katlanır sandalyelerden birini yanına çekti ve son anda hızla oturmaması gerektiğini hatırladı, ama sandalye yine de altında gıcırdadı.

Lini ve diğer iki hizmetkâr koşturarak Perrin’in çevresine başka sandalyeler çektiler, ama diğer kadınların hiçbiri yerlerinden kıpırdamadı. Alliandre durup ona baktı, kalanlar da Alliandre’ye. Gallenne dışında, o gümüş sürahiden kendine bir kadeh daha doldurdu.

Perrin’in aklına, tüccarlardan bahsettiğinden beri Faile’in ağzını açmamış olduğu geldi. Berelain’in sessizliği kadar, Kraliçe’nin önünde kirpiklerini kırpıştırmamasına da minnettardı, ama o anda Faile’in yardımı işine yarayabilirdi. Birazcık tavsiye. Işık, burada ne denmesi, ne yapılması gerektiği konusunda Perrin’den on kat fazla

bilgi sahibiydi.

Diğerleri gibi ayakta durmasının daha mı doğru olacağını merak ederek şarap puncunu sehpalardan birine bıraktı ve ondan Alliandre ile konuşmasını istedi. “Doğru yolu görmesini sağlayacak biri varsa, o da sensin,” dedi. Faile memnun memnun gülümsedi ona, ama dilini tuttu.

Aniden Alliandre bakmadan, orada bir tepsi bulunmasını beklermiş gibi, kadehini kenara bıraktı. Bir tepsi vardı gerçekten ve kadehi tam zamanında yakaladı. Tepsiyi uzatan Maighdin, Perrin’in Faile’in duymadığını umduğu bir şey mırıldandı. Faile böyle bir dil kullanan hizmetkârları fena yapardı. Alliandre ona yaklaşırken ayağa kalkacak oldu, ama şok içinde, kadının önünde zarifçe diz çöktüğünü ve ellerini yakaladığını gördü. Daha Perrin ne olduğunu anlamadan, Alliandre elleri Perrin’in avuçlarında sırt sırta gelecek şekilde büktü onları. Öyle sıkı tutuyordu ki elleri acıyor olmalıydı; Perrin onu incitmeden ellerini bırakamazdı.

“Işık altında,” dedi kararlılıkla, başını kaldırıp Perrin’e bakarak, “Ben, Alliandre Maritha Kigarin İki Nehirli Lord Perrin Aybara’ya şimdi ve sonsuza dek, o kendi iradesi ile beni serbest bırakana kadar sadık kalacağıma ve hizmet edeceğime ant içerim. Topraklarım ve tahtım onundur ve onun eline teslim ediyorum. Buna yemin ederim.”

Bir an, yalnızca Gallenne’nin inlemesi ve halıya düşen kadehinin gürültüsünden başka ses çıkmadı.

Sonra Perrin, Faile’in bir kez daha fısıldadığını duydu. Sesi o kadar alçaktı ki hemen yanındakiler bile seçemiyor olmalıydı. “Işık altında, andını kabul ediyorum, savaşın yıkımında, kışın zorluğunda, zaman ne getirirse getirsin seni ve altındakileri koruyacağım. Sadık kulum olarak Ghealdan topraklarını ve tahtını sana veriyorum. Işık altında, kabul ediyorum...” Saldaealıların kabul şekli bu olmalıydı. Işık’a şükür Perrin’e öyle odaklanmıştı ki Berelain’in de şiddetle başını sallayarak Perrin’i aynı şeyi yapmaya teşvik ettiğini görmemişti. İkisi, bunu zaten bekliyormuş gibi görünüyordu! Ama ağzı açık kalan Annoura, suyun birden yok olduğunu gören bir balık kadar sersemlemiş gibiydi.

“Neden?” diye sordu nazikçe, Faile’in kızgın tıslamasını ve Berelain’in çileden çıkmış homurtusunu duymazdan gelerek. *Yak beni,* diye düşündü, *ben lanet bir demirciyim!* Kimse demircilere sadakat yemini etmezdi. Kraliçeler kimseye sadakat yemini etmezdi! “Bana *ta’veren* olduğum söylendi; bir saat sonra yemininizi yeniden

düşünmek isteyebilirsiniz."

"Umarım *ta'veren*'sinizdir, Lordum." Alliandre güldü, ama eğlenerek değil ve Perrin'in ellerini çekeceğinden korkarmış gibi daha da sıkı kavradı. "Tüm yüreğimle öyle umut ediyorum. Daha azının Ghealdan'ı kurtaramayacağından korkuyorum. Mayene Başı bana neden burada olduğunuzu anlattığı zaman kararımı vermiştim ve sizinle tanışmak kararımın doğru olduğunu gösterdi. Ghealdan'ın benim sağlayamayacağım bir korumaya ihtiyacı var. Siz sağlayabilirsiniz Lordum, siz ve Lord Yenidendoğan Ejder, Işık ismini kutsasın. Aslında, burada olsa doğrudan ona yemin ederdim, ama siz onun adamısınız. Size yemin ederek, ona da yemin etmiş oluyorum." Derin bir nefes aldı ve zorla bir sözcük daha söyledi. "Lütfen." Şimdi ümitsiz kokuyordu ve gözleri korkuyla parlıyordu.

Perrin yine de duraksadı. Bu tam da Rand'ın istediği gibi, hatta daha ötesiydi, ama Perrin Aybara yalnızca bir demirciydi. Öyleydi! Bu şeyi yaparsa kendi kendine bunu söylemeye devam edebilir miydi? Alliandre yakarırcasına bakıyordu yüzüne. *Ta'veren*'liğin kendi üzerinde etkili olup olmayacağını merak etti. "Işık altında, ben, Perrin Aybara, andını kabul ediyorum..." Faile'in fısıldadığı sözleri bitirdiğinde boğazı kurumuştu. Durup düşünmek için çok geçti artık.

Alliandre rahat bir nefes alarak onun ellerini öptü. Perrin hayatı boyunca bu kadar utandığını hatırlamıyordu. Telaşla ayağa kalktı ve Alliandre'yi de kalkmaya zorladı. Ve şimdi ne yapacağını bilmediğini fark etti. Gururla gülümsemekte olan Faile başka ipucu vermiyordu. Berelain de gülümsüyordu, yüzünde öyle büyük bir rahatlama vardı ki yanmaktan kurtarılmıştı sanki.

Perrin Annoura'nın konuşacağından emindi –Aes Sedailerin her zaman söyleyecek çok şeyi olurdu, özellikle de onlara ipleri ele alma fırsatı tanıyacaksa– ama Gri Aes Sedai Maighdin'in doldurması için kadehini uzatıyordu. Annoura okunmaz bir ifade ile Perrin'i izliyordu, Maighdin de öyle, öyle ki punç Aes Sedai'nin bileğine dökülmeye başlayana kadar sürahiyi kaldırmayı akıl edemedi. Bunun üzerine Annoura irkildi ve elindeki kadehe, orada olduğunu unutmuş gibi bakakaldı. Faile kaşlarını çattı, Lini kaşlarını daha da beter çattı ve Maighdin kendi kendine mırıldanarak Aes Sedai'nin elini kurulayacak bir bez getirmeye koştu. O mırıltıları duymuşsa, Faile kriz geçirecekti.

Perrin fazla oyalandığını biliyordu. Alliandre endişe içinde dudaklarını yalıyordu; daha fazlasını bekliyordu, ama ne? "Madem

burada işimiz bitti, artık gidip Haberci'yi bulmalıyım," dedi Perrin ve irkildi. Fazla ani. Değil kraliçeler, asillerle nasıl iş görülür, hiç bilmiyordu. "Herhalde siz buraya gelişiniz fark edilmeden Bethal'a dönmek istersiniz."

"Son işittiğimde," dedi Alliandre ona, "Lord Ejder'in Habercisi Abila'daydı. Amadicia'da, buranın yaklaşık kırk fersah güneyinde, büyükçe bir kasabadır."

Perrin elinde olmadan kaşlarını çattı, ama ifadesini hemen düzeltti. Demek Balwer haklıydı. Bir konuda haklı çıkması her konuda haklı olduğu anlamına gelmezdi, ama adamın Beyazpelerinler hakkında söylediklerini dinlemeye değebilirdi. Ve Seanchanlar hakkında. Kaç Tarabonlu vardı acaba?

Faile kayarcasına yanına geldi, elini onun koluna koydu ve Alliandre'ye sıcak sıcak gülümsedi. "Onu hemen şimdi göndermeyi düşünmüyorsundur, yüreğim. Henüz gelmişken olmaz. Sen git, Majesteleri'nin geri dönmeden önce dinlenmesi için biz burada, gölgede biraz sohbet ederiz. Senin ilgilenmen gereken önemli işler olduğunu biliyorum."

Perrin biraz çaba göstererek bakakalmamayı başardı. Ghealdan Kraliçesi'nden önemli ne olabilirdi? Perrin'in elini sürmesine izin verilecek herhangi bir şey değil, kesinlikle. Açık ki Faile Alliandre ile, Perrin yokken konuşmak istiyordu. Şansı varsa, nedenini daha sonra söylerdi. Elyas Saldaealıları tanıdığını düşünüyor olabilirdi, ama Perrin ancak bir ahmağın karısının sırlarını öğrenmeye çalışacağını kendi başına anlamıştı. Ya da öğrendiği sırları açıklayacağını.

Alliandre'nin yanından ayrılmak onunla tanışmak kadar şatafatlı bir iş olmalıydı kuşkusuz, ama Perrin bacağını ileri atarak eğilmeyi başardı, gitmesi gerektiği için özür diledi ve kadın Perrin'in onu çok fazla şereflendirdiğini mırıldanarak derin bir reverans yaptı ve bu kadarı yeterli oldu. Sonra takip etmesi için Gallenne'ye başını salladı. Faile'in Perrin'i gönderip Gallenne'nin kalmasını isteyeceğinden kuşkuluydu. Alliandre ile baş başa ne konuşmak istiyordu acaba?

Dışarıda, tek gözlü adam Perrin'in omzuna öyle bir şaplak attı ki daha ufak tefek biri olsa sendelerdi. "Yak beni, böylesini duymadım! Şimdi gerçekten de bir *ta'veren*'in nasıl iş gördüğüne tanık olduğumu söyleyebilirim. Benden ne istiyorsun?" Buna ne diyecekti peki?

Tam o sırada, Mayene kampında bağırışlar ve tartışma sesleri

duydu. Öyle yüksek gelmişti ki, tepenin yamacının kampı saklıyor olmasına rağmen İki Nehirliler durup ağaçların arasına baktılar.

"İlk önce neler olduğuna bakalım," diye yanıt verdi Perrin. Böylece düşünecek zaman bulurdu. Gallenne'ye ne diyeceği ve başka konularda.

* * *

Perrin çıktıktan sonra Faile birkaç dakika bekledi, sonra hizmetkârlara gidebileceklerini söyledi. Maighdin, Alliandre'ye bakmakla öyle meşguldü ki harekete geçmesi için Lini'nin onu kolundan çekiştirmesi gerekti. Bu işle daha sonra ilgilenmesi gerekecekti. Faile kadehini bıraktı ve onları kışkışlarmış gibi üç kadının peşinden gitti, ama orada duraksadı.

Perrin ve Gallenne ağaçların arasında Mayene kampına doğru uzaklaşıyordu. Güzel. *Cha Faile*'in çoğu biraz ötede çökmüşlerdi. Parelean'ın dikkatini çekerek armasındaki kimsenin göremeyeceği şekilde, karnının önünde bir jest yaptı. Yumruğunu sıkarak çabucak bir çember çizdi. Tearlılar ve Cairhienliler hemen ikişerli üçerli gruplara ayrılıp dağıldılar. Kızların el konuşmasından çok daha az karmaşık olmasına rağmen, *Cha Faile*'in işaretleri yeterli oluyordu. Birkaç dakika içinde adamları, öylesine oradaymışlar gibi çadırın çevresini almışlar, aylak aylak sohbet ediyor, kedi beşiği oynuyorlardı. Ama Faile haber almadan kimse yaklaşamaz, eşiğe gelemezdi.

Faile'i en çok endişelendiren Perrin'di. Alliandre bizzat görünür görünmez önemli bir şey beklemişti, ama bu kadar önemlisini değil. Kadının yemini Faile'i sersemletmişti. Perrin geri çevirmeyi kafasına koysaydı, Alliandre'nin verdiği kararı yeniden düşünmesini isteseydi... Ah, gerçekten de kafasını kullanması gerekirken yüreğiyle düşünüyordu. Yüreğini kullanması gerekirken de kafasıyla! Bu düşünce üzerine vicdanı sancıdı.

"Yol kenarında tuhaf hizmetkârlar bulmuşsun," dedi yanındaki Berelain sahte bir duygudaşlıkla ve Faile irkildi. Kadının arkadan yaklaştığını duymamıştı. Lini ve diğerleri arabalara doğru yürüyordu; Lini, Maighdin'e parmağını sallıyordu. Berelain bakışlarını Faile'den onlara çevirdi. "En yaşlıları görevlerini yalnızca işitmekle kalmamış, biliyor da, ama Annoura en gençlerinin bir yabani olduğunu söyledi. Çok zayıfmış, göz ardı edilebilirmiş, ama yabaniler her zaman sorun çıkarır. Diğerleri

öğrenirlerse onun hikâyesini başkalarına anlatırlar ve kadın eninde sonunda kaçar. Yabanilerin hep kaçtığını duydum. Hizmetkârlarını başıboş gezenlerden seçersen bu olur işte."

"Benim işimi görüyorlar," diye yanıt verdi Faile soğuk soğuk. Yine de, Lini ile uzun uzun konuşması gerekecekti. Bir yabani, ha? Zayıf bile olsa, işe yarayabilirdi. "Hizmetkâr tutmak konusunda senin çok uygun olduğunu düşündüm her zaman." Bunun ne anlama geldiğinden emin olamayan Berelain gözlerini kırpıştırdı. Faile hissettiği tatmini belli etmemeye özen gösterdi. Sırtını dönerek, "Annoura," dedi, "kulak misafiri olabilecek kişilere karşı bir örgü yapar mısın bizim için?"

Seonid ya da Masuri'nin Güç kullanarak kulak misafiri olması pek olası görünmüyordu –Perrin Bilgelerin o iki kadına nasıl bir yular taktığını öğrenmeye gittiğinde Faile, Aes Sedai'nin patlayacağını tahmin etmişti– ama Bilgelerin kendisi öğrenmiş olabilirdi. Faile, Edarra ile diğerlerinin Seonid ile Masuri'yi sıkıp suyunu çıkardıklarından emindi.

Gri Aes Sedai başını sallarken boncuklu örgüleri hafifçe şıkırdadı. "Oldu, Leydi Faile," dedi ve Berelain'in dudakları kısa bir süre için inceldi. Çok tatmin edici. Faile'in kendi çadırında tanıştırma işini yapmayı üstlenme küstahlığını göstermek! Kendisi ile danışmanı arasına girilmesinden daha fazlasını hak ediyordu, ama bu da tatmin ediciydi.

Çocuksu bir şekilde tatmin edici, diye itiraf etti Faile kendi kendine, halbuki eldeki işe yoğunlaşması gerekiyordu. Kızgınlıkla dudağını ısıracaktı neredeyse. Kocasının aşkından kuşku etmiyordu, ama Berelain'e kadının hak ettiği gibi davranamıyordu ve istemediği halde, bu onu Perrin'in üzerinden oyun oynamaya zorluyordu. Ödül Perrin'di, Berelain öyle sanıyordu. Bir de Perrin bazen gerçekten de ödül olabilirmiş gibi davranmasa. Bütün bunları kararlılıkla kafasından çıkardı. Bir eş olarak yapması gereken işler vardı burada. Eldeki işe bakmalıydı.

Örgüden bahsedildiğinde Alliandre düşünceli düşünceli Annoura'ya bakmıştı –bunun ciddi bir konuşma anlamına geldiğini fark etmiş olmalıydı– ama tek söylediği, "Kocanız zorlu biri, Leydi Faile," oldu. "Donuk görünüşünün kıvrak zihnini yalanladığını söylersem gücenmeyin. Amadicia eşiğimizdeyken, Ghealdan'daki bizler *Daes Dae'mar*'ı gereklilikten oynuyoruz, ama bir karara Lordunuzun yaptığı kadar hızla ve beceriyle sevk edildiğimi sanmıyorum. Orada bir tehdit iması, burada bir kaş çatma.

Gerçekten amansız bir adam."

Bu sefer Faile'in gülümsemesini saklaması için çaba gerekti. Bu güneyliler Evler Oyunu'na büyük önem veriyordu. Perrin'in yalnızca düşündüklerini söylediğini –bazen fazla serbestçe– öğrense, Alliandre'nin bunu pek takdir edeceğini sanmıyordu. Sinsi zihinler Perrin'in dürüstlüğünde hesap görüyorlardı. "Cairhien'de biraz zaman geçirmişti," dedi. Bırak Alliandre ne istiyorsa onu anlasın. "Burada, Annoura Sedai'nin örgüsü arkasında serbestçe konuşabiliriz. Bethal'a dönmek istemediğiniz açık. Sizin Perrin'e, onun size yeminleriniz onu size bağlamak konusunda yeterli değil mi?" Bazı güneylilerin sadakatin neleri gerektirdiği konusunda tuhaf fikirleri vardı.

Berelain sessizce Faile'in sağına geçti ve bir an sonra Annoura da soluna geçti, öyle ki Alliandre üçü tarafından çevrelenmiş buldu kendini. Aes Sedai'nin ne olduğunu bilmeden planına ayak uydurması Faile'i şaşırtmıştı –kuşkusuz Annoura'nın kendi sebepleri vardı ve Faile o sebeplerin ne olduğunu öğrenmek için çok şey verirdi– ama Berelain'in ayak uydurmasına şaşırmadı. Tek bir kayıtsız, alaylı cümle her şeyi mahvedebilirdi, özellikle de Perrin'in Büyük Oyun'daki yeteneği konusunda, ama öyle bir cümlenin gelmeyeceğinden emindi. Bu, bir açıdan sinirlendiriyordu onu. Bir zamanlar Berelain'i küçümserdi; ondan hâlâ derinden, hararetle nefret ediyordu, ama horgörünün yerini gönülsüz bir saygı almıştı. Kadın "oyunun" ne zaman bir kenara konması gerektiğini biliyordu. Perrin olmasa, Faile kadından *hoşlanabileceğini* düşünüyordu! Bu nefretlik düşünceyi bastırmak için, kısa süreliğine, kendini Berelain'in saçlarını tıraşlarken hayal etti. Kadın tam bir şıllık ve orospuydu! Ve şu anda Faile'in dikkatini dağıtmasına izin vereceği bir şey değildi.

Alliandre önünde duran kadınları teker teker süzdü, ama sinirliymiş gibi görünmedi. Kadehini eline alarak kayıtsızca yudumladı ve sözcükler kulağa geldiği kadar önemli değilmiş gibi, iç çekmeler ve hüzünlü gülümsemeler eşliğinde konuştu. "Yeminimi tutmayı düşünüyorum, elbette, ama daha fazlasını umduğumu anlamalısınız. İnsanın kocası gittikten sonra, olduğu gibi kalıyor. Belki daha kötüsü. Ta ki Lord Ejder'den, Işık ismini kutsasın, elle tutulur bir yardım gelene kadar. Haberci Samara'ya yaptığı gibi Bethal'ı, hatta Jehannah'ı da mahvedecek ve ben onu durduramıyorum. Ve bir şekilde ettiğim yemini öğrenirse... Işık altında, Lord Ejder'e nasıl hizmet edeceğimizi bize göstermek için

geldiğini söylüyor, ama yolu gösteren *o* ve bunu yapmanın bir başka yolunu bulmuş biri olduğunu öğrenince memnun olacağını hiç sanmıyorum."

"Yemininizi tutacağınızı bilmek güzel," dedi Faile kuru kuru. "Kocamdan daha fazlasını istiyorsanız, belki daha fazlasını yapmalısınız. Belki Haberci ile yüzleşmek üzere güneye giderken ona eşlik etmelisiniz. Elbette, yanınızda kendi askerlerinizi isteyeceksiniz, ama Mayene Başı'nın yanına aldıklarından daha fazlasını almamanızı öneririm. Oturalım mı?" Perrin'in kalktığı sandalyeye oturdu ve Berelain ile Annoura'ya iki yanındaki sandalyeleri gösterdi. Ancak ondan sonra Annoura'ya sandalye gösterdi.

Kraliçe iri iri gözlerle Faile'e bakarak, yavaşça oturdu. Sinirli değildi, ama hayretler içindeydi. "Işık altında, bunu neden yapayım ki?" diye nida etti. "Leydi Faile, Işığın Evlatları Ghealdan'ı daha fazla kasıp kavurmak için her bahaneyi kullanır ve Kral Ailron da kuzeye bir ordu göndermeye karar verebilir. İmkânsız bu!"

"Lordunuzun karısı istiyor bunu sizden, Alliandre," dedi Faile kararlılıkla.

Alliandre'nin gözleri daha fazla irileşemez gibi görünüyordu, ama irileşti. Annoura'ya baktı, ama yalnızca istifini bozmadan onu izleyen Aes Sedai sükûneti buldu. "Elbette," dedi bir an sonra. Sesi boştu. Yutkunarak ekledi, "Elbette... dilediğiniz... gibi yapacağım, Leydim."

Faile başını onayla hafifçe sallayarak rahatladığını gizledi. Alliandre'nin direnmesini beklemişti. Alliandre'nin ne anlama geldiğini fark etmeden sadakat yemini etmesi –ve yeminini tutmayı düşündüğünü söyleme ihtiyacı hissetmesi!– kadının arkada bırakılamayacağına dair inancını doğrulamıştı. Anlatılanlara bakılırsa, Alliandre Masema ile ona teslim olarak başa çıkmıştı. Hemen değil kuşkusuz, başka seçeneği olduğundan da değil ve ancak zorunlu kaldığı zaman, ama boyun eğmek alışkanlık haline gelmiş olabilirdi. Görünürde hiçbir şeyin değişmediği Bethal'a dönse, Masema'ya bir uyarı yollamaya karar vermesi için ne kadar zaman geçmesi gerekirdi? Yeminin ağırlığını hissetmişti; şimdi Faile kadının yükünü hafifletebilirdi.

"Bize eşlik edeceğiniz için memnunum," dedi sıcak bir sesle. Gerçekten öyleydi. "Kocam ona hizmet edenleri unutmaz. Asillerinize yazmak ve onlara güneyde bir adamın Manetheren bayrağı çektiğini söylemek de böyle bir hizmet olur." Berelain'in

başı şaşkınlıkla döndü, Annoura gözlerini kırpıştıracak kadar ileri gitti.

“Leydim,” dedi Alliandre telaşla, “yarısı mektubumu alır almaz Haberci’ye iletir. Ondan çok korkuyorlar ve Işık bilir Haberci ne yapar.” Tam da Faile’in umduğu tepki.

“İşte bu yüzden ona da yazmalı, bu adamla şahsen başa çıkmak için birkaç asker topladığınızı bildirmelisiniz. Hem, Lord Ejder’in Habercisi, dikkatini böylesine küçük bir meseleye çeviremeyecek kadar önemli biri.”

“Çok güzel,” diye mırıldandı Annoura. “Kimse kimin kim olduğunu bilmeyecek.”

Berelain sevinçli bir onayla kahkaha attı, kavrulası!

“Leydim,” diye nefes verdi Alliandre, “Lord Perrin’in amansız olduğunu söylemiştim. Karısının da aynı ölçüde amansız olduğunu ekleyebilir miyim?”

Faile keyfini saklamaya çalıştı. Şimdi kadının Bethal’daki adamlarına haber göndermesi gerekiyordu. Bir açıdan, buna üzülüyordu. Perrin’e açıklamak epey güç olacaktı, ama Ghealdan Kraliçesi’ni kaçırmaya kalksa Perrin bile öfkesine hâkim olmayabilirdi.

* * *

Kanatlı Askerler’in çoğu kampın kenarında, aralarından on atlının çevresinde toplanmış gibiydi. Mızrakların olmaması, binicilerin keşfe çıkanlardan olduğunu anlatıyordu. Yaya adamlar itişip kakışıyor, yaklaşmaya çalışıyordu. Perrin çok da uzak olmayan bir yerde gök gürültüsü duydu yine, ama dikkati orada değildi.

Kalabalığı yarıp geçmeye hazırlanırken Gallenne kükredi, “Yol açın, sizi uyuz köpekler!” Başlar döndü ve kalabalığın içinde adamlar yan yan çekilerek dar bir yol açtılar. Perrin, İki Nehirlilere uyuz köpek dese ne olacağını merak etti. Muhtemelen burnuna bir yumruk yerdi. Bir denemeye değerdi.

Nurelle ve diğer subaylar keşiften dönenlerin yanındaydı. Elleri arkalarında bağlanmış, boyunlarına yular geçirilmiş yedi yaya adam da öyle. Adamlar sırtlarını kamburlaştırarak, ayak değiştirerek, meydan okuma, korku ya da her ikisiyle birden kaşlarını çatarak bekliyorlardı. Giysileri eskimiş pislikle kaskatı olmuştu, ama bazıları bir zamanlar güzelmiş gibi görünüyordu. Tuhaf bir şekilde,

odun dumanı kokuyorlardı. Atlı askerlerden bazılarının da yüzlerinde is vardı ve bir ikisi yanık yerlerini tutuyor gibiydi. Aram kaşlarını hafifçe çatarak durmuş, tutsakları izliyordu.

Gallenne ayaklarını ayırarak, yumruklarını kalçalarına dayayarak durdu ve tek gözüyle, iki gözlü çoğu kişinin yapabileceğinden daha dik bakışlar fırlattı. "Ne oldu?" diye sordu. "İzcilerimin bana bilgi getirmesi gerekiyordu, paçavra toplayıcıları değil!"

"Ortis rapor verecek, Lordum," dedi Nurelle. "Oradaydı. Asker Ortis!"

Orta yaşlarında bir asker eyerinden indi ve eldivenli elini yüreğine bastırarak eğildi. Miğferi sadeydi, subay miğferlerinde bulunan ince tüylerden ve kanatlardan yoksundu. Siperin altında, adamın yüzünde kıpkırmızı bir yanık görünüyordu. Diğer yanağındaki yara izi adamın ağzının köşesini yukarı çekiyordu. "Lord Gallenne, Lord Aybara," dedi kaba bir sesle. "İki fersah batıda bu şalgam yiyicileri ile karşılaştık, Lordlarım. Bir çiftliği yakıyorlardı, hem de çiftlik sakinleri içerideyken. Bir kadın pencereden çıkmaya çalıştı ve bu pisliklerden biri kadının kafasını ezdi. Lord Aybara'nın nasıl hissettiğini bildiğimizden engelledik. Kimseyi kurtaramadık, çok geç kalmıştık, ama bu yedisini yakaladık. Diğerleri kaçtı."

"İnsanlar sık sık Gölge'ye kayma dürtüsü hisseder," dedi tutsaklardan biri aniden. "Bedeli onlara hatırlatılmalıdır." Azametli bir havası olan uzun boylu, ince bir adamdı. Rahat ve eğitimli bir konuşma tarzı vardı, ama ceketi diğerlerininki kadar kirliydi ve iki üç gündür tıraş olmamıştı. Haberci ustura gibi şeylerle zaman harcamayı onaylamıyor gibiydi. Ya da yıkanmak gibi. Elleri bağlanmış, boynuna bir ip geçirilmiş olmasına rağmen, onu tutsak edenlere korkusuzca bakıyordu. Horgörülü bir meydan okuma timsaliydi. "Askerleriniz beni etkilemiyor," dedi. "Lord Ejder'in Habercisi, Işık ismini kutsasın, sizin paçavralarınızdan daha büyük orduları yok etti. Bizi öldürebilirsiniz, ama Haberci sizin kanınızı döktüğünde intikamımız alınacak. Hiçbiriniz fazla yaşamayacaksınız. O ateş ve kanla muzaffer olacak." Demirden bir çubuk kadar dik bir duruşla ve yankılı bir sesle bitirdi. Dinleyen askerler arasında bir mırıltı yükseldi. Masema'nın daha büyük orduları yok ettiğini onlar da çok iyi biliyordu.

"Asın onları," dedi Perrin. Yine o gök gürültüsünü duydu.

Emri verdikten sonra, kendini izlemeye zorladı. Mırıltılara

rağmen, işe koyulmaya hazır adam yoksunluğu çekilmedi. Boyunlarındaki iplerin uçları ağaç dallarına atılırken tutsakların bazıları ağlamaya başladı. Derisi kat kat sarkan, eskiden şişman olduğu açık olan bir adam tövbekâr oldu, istedikleri herhangi bir efendiye hizmet edebileceğini söyledi. Lamgwin kadar zorlu görünen, kel kafalı bir adam, halat ulumalarını kesene kadar kıvrandı ve çığlık attı. Yalnızca rahat konuşan adam, ilmek boynunda sıkılaştığı zaman bile, mücadele etmedi ya da tekmeler savurmadı. Sonuna dek meydan okurcasına, dik dik baktı.

"En azından içlerinden biri nasıl ölüneceğini biliyor," diye hırladı Gallenne, son beden de gevşediğinde. Ağaçlarda asılı duran adamlara, daha fazla mücadele etmediklerine üzülmüş gibi baktı.

"O adamlar Gölge'ye hizmet etmişse," diye başladı Aram, sonra duraksadı, "beni affedin, Lord Perrin, ama Lord Ejder bunu onaylayacak mı?"

Perrin irkildi ve hayretler içinde ona baktı. "Işık, Aram, ne yaptıklarını işittin! Rand olsa boyunlarına ilmeği bizzat geçirirdi!" Rand'ın bunu yapacağını düşünüyordu ve umuyordu. Rand Son Savaş'tan önce ulusları bir araya getirme işine odaklanmıştı ve bunu yaparken bedeli pek hesaba katmıyordu.

Gök gürültüsü herkesin işitebileceği kadar yüksek sesle patladığında adamların başları gökyüzüne kalktı. Gök gürültüsü yaklaştı, yaklaştı. Bir rüzgâr yükseldi, dindi, tekrar yükseldi, bir o yana, bir bu yana eserken Perrin'in ceketini çekiştirdi. Bulutsuz gökyüzünde çatal çatal bir şimşek çaktı. Mayenelilerin kampında, atlar kişnedi, bağlarına direnerek şahlandı. Gök gürültüsü tekrar tekrar yuvarlandı, şimşekler gümüş mavi yılanlar gibi kıvrandı ve alev alev güneşin altında yağmur yağmaya başladı. Şişman, dağınık damlalar çıplak toprağa düştükleri yerde toz saçtılar. Perrin bir damlayı yanağından sildi ve şaşkın şaşkın ıslak parmaklarına baktı.

Birkaç dakika sonra fırtına geçip gitmişti, gök gürültüsü ve şimşekler doğuya doğru uzaklaşmıştı. Kurak toprak düşen yağmur damlalarını emmişti ve güneş önceki kadar öfkeliydi. Herhangi bir şey olduğunu yalnızca gökyüzünde titreşen ışıklar ve solmaya yüz tutmuş gürlemeler söylüyordu. Askerler kararsızca bakışıyorlardı. Gallenne gözle görülür bir çabayla parmaklarını kılıcının kabzasından kopardı.

"Bu... bu Karanlık Varlık'ın işi olamaz," dedi Aram ve irkildi. Kimse buna benzeyen doğal bir fırtına görmemişti. "Hava durumunun değiştiği anlamına geliyor, değil mi, Lord Perrin? Hava

durumu yine düzelecek, değil mi?”

Perrin adama ona lord dememesini söylemek için ağzını açtı, ama içini çekerek kapattı yine. “Bilmiyorum,” dedi. Gaul ne demişti? “Her şey değişiyor, Aram.” Yalnız, kendisinin de değişeceği hiç aklına gelmemişti.

11
Sorular ve Bir Yemin

Dev ahırdaki hava eski saman ve at pisliği kokuyordu. Ve kan ve yanık et. Tüm kapılar kapalı olduğundan hava boğucuydu. İki lamba pek az ışık veriyordu ve içerisi daha çok gölgelerle doluydu. Sıra sıra bölmelerde atlar sinirli sinirli kişniyordu. Bileklerinden bir çatı kirişine asılmış adam uzun uzun inledi, sonra zorlukla öksürdü. Başı göğsüne düştü. Perişan durumda olsa da, uzun boylu, kaslı bir adamdı.

Sevanna aniden adamın göğsünün artık hareket etmediğini fark etti. Rhiale'ye işaret ederken mücevherlerle dolu parmakları kırmızı yeşil ışıldadı.

Alev saçlı kadın adamın başını kaldırdı, göz kapaklarından birini açtı, sonra adamın üzerine saçılmış, hâlâ için için yanan kıymıklara aldırmadan kulağını göğsüne bastırdı. Tiksinti dolu bir sesle doğruldu. "Öldü. Bu işi Kızlara bırakmalıydık Sevanna ya da Kara Gözlere. Onu cehaletimizle öldürdüğümüzden eminim."

Sevanna'nın ağzı gerildi ve bileziklerini şıngırdatarak şalını düzeltti. Bilezikler neredeyse dirseklerine dek uzanıyordu; altın, fildişi ve başka mücevherlerden dikkate değer bir ağırlık, ama elinden gelse sahip olduğu bütün mücevherleri takardı. Diğer kadınların hiçbiri konuşmadı. Tutsakları sorgulamak Bilgelerin işi *değildi,* ama Rhiale neden kendileri yapmaları gerektiğini biliyordu. Yirmi Kız'ı alt edebileceklerini düşünen on atlı arasında canlı kalan tek kişi olan bu adam, aynı zamanda bu topraklara geldiklerinden beri geçen on gün içinde yakalanan ilk Seanchan'dı.

"Acıyla o kadar mücadele etmese yaşardı, Rhiale," dedi Someryn sonunda, başını iki yana sallayarak. "Bir ıslaktopraklı için güçlü bir adam, ama acıyı kabullenemedi. Yine de, bize çok şey anlattı."

Sevanna yan yan süzdü onu, sesinde istihza olup olmadığını

görmeye çalıştı. Çoğu erkek kadar uzun boylu olan Someryn oradaki, Sevanna hariç bütün kadınlardan daha fazla bilezik ve kolye takmıştı. Kat kat ateş damlaları, zümrütler, yakutlar ve safirler, kadının neredeyse eteğine dek açtığı bluzunun teşhir ettiği aşırı dolgun göğüsleri hemen hemen saklıyordu. Beline bağladığı şalı hiçbir şey saklamıyordu. Zaman zaman Someryn onu taklit mi ediyor, yoksa onunla mücadele mi ediyor, anlamakta güçlük çekiyordu Sevanna.

"Çok şey!" diye nida etti Meira. Elinde tuttuğu lambanın ışığında, ne kadar mümkün görünmese de, uzun yüzü her zamankinden de sertti. Meira öğle güneşinde bile karanlık bir taraf bulabilirdi. "Halkının Amador denen şehrin iki gün batısında olduğu mu? Bunu biliyorduk. Bize tek anlattığı çılgınca hikâyeler oldu. Artur Şahinakanadı! Peh! Onu Kızlar alıkoymalıydı ve ne gerekiyorsa yapmalıydı."

"Siz... sizler herkesin çok şeyi çok erken öğrenmesi riskini göze alabilir miydiniz?" Sevanna kızgınlıkla dudağını ısırdı. Neredeyse "siz aptallar" diyecekti. Zaten çok kişi, çok şey öğrenmişti ona göre ve aralarında Bilgeler de vardı, ama bu kadınları gücendirmeyi göze alamazdı. Bu bilgi nasıl da canını sıkıyordu! "İnsanlar korkuyor." En azından bu konudaki küçümsemesini saklamasına gerek yoktu. Onu şoke eden, öfkelendiren korkmaları değildi, bu gerçeği saklamak için ne kadar azının herhangi çaba gösterdiği idi. "Kara Gözler, Taş Köpekler, hatta Kızlar adamın söylediklerini başkalarına anlatırdı. Anlatacaklarını biliyorsunuz! Adamın yalanları daha da fazla korku yaratırdı." Yalan olmalıydılar. Sevanna'nın zihninde, bir deniz ıslaktopraklarda gördüğü göller gibiydi, yalnız uzak kıyıları görünmüyordu. Öylesine büyük bir su kütlesinin diğer yanından da olsa, adamın halkından yüz binlerce insan geliyorsa sorguladığı diğer tutsaklar biliyor olmalıydı. Ve Sevanna tanık olmadan hiçbir tutsak sorgulanmamıştı.

Tion ikinci lambasını kaldırdı ve gri gözlerini kırpmadan baktı ona. Someryn'den yaklaşık bir baş kısa olan Tion yine de Sevanna'dan uzundu. Ve iki kat geniş. Yuvarlak yüzü genellikle dingin görünürdü, ama onu dingin sanmak hata olurdu. "Korkmakta haklılar," dedi taş gibi bir sesle. "*Ben* korkuyorum ve bundan utanmıyorum. Seanchanlar Amador'u ele geçirenlerden daha kalabalık olmasalar bile, yine de sayıları büyük ve bizim sayımız küçük. Senin boyun çevrende, Sevanna, ama *benim* boyum nerede? Senin ıslaktopraklı dostun Caddar ve evcil Aes Sedaisi havadaki o

deliklerden ölmemiz için geçirdi bizi. Shaidoların kalanı nerede?"

Rhiale gidip meydan okurcasına Tion'un yanında durdu, dikkat çekmek için saçlarıyla oynamakta olan Alarys de çabucak aralarına katıldı. Ya da belki Sevanna ile göz göze gelmekten kaçınmak için. Bir an sonra Meira kaşlarını çatarak yanlarına gitti, sonra da Modarra. Modarra, Someryn'den daha uzun boylu olmasa bile zayıf sayılacak bir kadındı ve onun hakkında, zayıftan başka söylenecek iyi bir laf bulmak zordu. Sevanna Modarra'nın, tıpkı parmaklarındaki yüzükler gibi, elinde olduğunu düşünmüştü her zaman. Tıpkı... Someryn ona baktı, içini çekti, diğerlerine baktı. Yavaşça gidip onların yanında durdu.

Sevanna lamba ışığının kıyısında tek başına kalmıştı. Desaine'in öldürülmesi ile ona bağlanmış kadınların arasında en çok bunlara güvenmişti. Kimseye fazla güvendiğinden değil, elbette. Ama Someryn ve Modarra'nın, onun gösterdiği yere gitmeye su yemini etmişçesine ona bağlı olduğundan emindi. Ve şimdi suçlar gözlerle ona bakmaya cüret ediyorlardı. Alarys bile saçlarıyla oynamayı bırakıp başını kaldırmıştı.

Sevanna kadınların bakışlarına alaylı olmaktan kıl payı kurtulan serin bir gülümseme ile karşılık verdi. Şu an, diye karar verdi, onlara yazgılarını birbirine bağlayan suçu hatırlatmanın zamanı değil. Bu sefer sopa değildi uygun olan. "Caddar'ın bize ihanet edebileceği aklıma gelmişti," dedi bunun yerine. Bu itiraf üzerine Rhiale'nin mavi gözleri irileşti ve Tion ağzını açtı. Sevanna, onlara konuşma fırsatı vermeden devam etti. "Kardeşkatili'nin Hançeri'nde kalıp yok edilmeyi tercih mi ederdiniz? Bilgeleri yolculuk kutuları olmadan havada delik açmayı bilen dört klan tarafından hayvan gibi avlanmayı? Bunun yerine, zengin, yumuşak toprakların göbeğindeyiz. Ağaçkatillerinin topraklarından bile zengin. Yalnızca on gün içinde neler ele geçirdiğimize bakın. Bir ıslaktopraklı şehrinde ne kadar fazlasını ele geçirebiliriz? Kalabalık oldukları için Seanchanlardan korkuyorsunuz, öyle mi? Yönlendirebilen bütün Shaido Bilgelerini yanımda getirdiğimi hatırlayın." Artık kendisinin yönlendiremediği nadiren aklına geliyordu. Kısa süre sonra bu da telafi edilecekti. "O ıslaktopraklıların bize karşı gönderebileceği herhangi bir güçten daha kuvvetliyiz. Uçan kertenkeleleri olsa bile!" Onlar hakkında ne düşündüğünü anlatmak için kuvvetle burnunu çekti! Aralarında hiç kimse, keşfe çıkanların hiçbiri onları görmemişti, ama hemen hemen her tutsak bu tür saçma hikâyeler anlatmıştı. "Diğer boyları bulduktan sonra bu toprakları bizim

kılacağız. *Hepsini!* Aes Sedailerden on kat ödeme alacağız. Ve Caddar'ı bulup, merhamet çığlıkları atarak ölmesini seyredeceğiz."

Bu onları heyecanlandırmalı, daha önce olduğu gibi cesaretlendirmeliydi. Kadınların hiçbirinin yüzü değişmedi. Tekinin bile.

"Bir de *Car'a'carn* var," dedi Tion sakin sakin. "Onunla evlenme planından vazgeçmediysen."

"Hiçbir şeyden vazgeçmedim," diye yanıt verdi Sevanna sinirle. Adam –daha da önemlisi onunla gelen güç– bir gün onun olacaktı. Bir şekilde. Ne pahasına olursa olsun. Sesinin tınısını düzelterek devam etti. "Şu anda Rand al'Thor o kadar önemli değil." En azından bu kör aptallar için önemli değildi. Rand al'Thor ellerindeyken, onun için her şey mümkün olurdu. "Bütün gün burada durup gelin çelengimi tartışmayacağım. İlgilenmem gereken *önemli* işler var."

Loş ahırda uzun adımlarla kapılara doğru uzaklaşırken, aniden aklına hiç de hoş olmayan bir düşünce geldi. Bu kadınlarla yalnızdı. Artık onlara ne kadar güvenebilirdi? Desaine'in ölümü herkesin hafızasında canlıydı; Bilge Tek Güç kullanılarak... katledilmişti. Diğerlerinin yanı sıra arkasındaki kadınlar tarafından. Düşünce midesini düğüm düğüm etti. Onu takip eden birini haber verecek hafif saman hışırtısını dinledi ve hiçbir şey işitmedi. Durup izliyorlar mıydı yalnızca? Omzunun üzerinden arkaya bakmayı reddetti. Aynı ağır tempoyu korumak biraz çaba gerektiriyordu –*o* korku ve utanç sergilemeyecekti– ama yüksek kapılardan birinin iyi yağlanmış menteşeleri üzerinde açtığı ve parlak öğlen aydınlığına adım attığında, rahatlayarak derin bir nefes çekmekten kendini alamadı.

Dışarıda, Efalin *shoufa*'sını boynuna dolamış, yayı sırtındaki çantasında, mızrakları ve kalkanı elinde, ileri geri adımlıyordu. Gri saçlı kadın aniden döndü, Sevanna'yı gördüğünde yüzündeki endişe yalnızca birazcık soldu. Tüm Shaido Kızlarının önderi olan kadın huzursuzluğunu belli ediyordu! Kadın Jumailerden değildi, ama Shaidolara bir şef seçilene kadar Sevanna'nın şef yerine konuşmasını mazeret göstererek gelmişti. Sevanna, Efalin'in asla bir şef seçilmeyeceğini tahmin ettiğinden kuşkulanıyordu. Efalin gücün kimde olduğunu biliyordu. Ne zaman çenesini kapatması gerektiğini de.

"Onu derine gömün ve mezarı saklayın," dedi Sevanna.

Efalin başını salladı, ahırı çevirmiş Kızlara ayağa kalkmalarını

işaret etti ve Efalin başlarında, içeri girdiler. Sevanna sivri, kırmızı çatılı, mavi duvarlı binayı inceledi, sonra ahırın önündeki alana döndü. Ahırın hemen önündeki, tek bir açıklığı olan alçak, taş duvarla çevrili alan yaklaşık yüz adım genişliğindeydi ve ezilmiş toprakla kaplıydı. Islaktopraklılar onu atları eğitmek için kullanıyordu. Neden başka her şeyden çok uzak olduğunu, neden Sevanna'nın zaman zaman bakakalmasına sebep olacak kadar yüksek ağaçlarla çevrili olduğunu buranın eski sahiplerine sormak aklına gelmemişti, ama yalıtılmışlık işine geliyordu. Efalin'in yanındaki Kızlar, Seanchan'ı yakalayanlardı. Burada olmayan hiç kimse adamın var olduğunu bilmiyordu. Bilmeyecekti de. Diğer Bilgeler orada, içeride konuşuyorlar mıydı? Onun hakkında mı konuşuyorlardı? Kızların önünde mi? Ne diyorlardı? Ne onları, ne de başka birini bekleyecekti!

Someryn ve diğerleri tam Sevanna ormana doğru yola koyulduğunda ahırdan çıktılar ve Seanchanlar, Caddar ve Shaidoların kalanının nereye gönderildiği hakkında aralarında tartışarak Sevanna'nın peşinden ağaçların arasına yöneldiler. Sevanna hakkında değil, ama diğer yandan, onun duyabileceği bir yerde yapmazlardı bunu. İşittikleri Sevanna'nın yüzünü buruşturmasına sebep oldu. Jumailerin yanında üç yüzden fazla Bilge vardı ve üçü dördü bir araya gelip konuşmaya başladıklarında hep aynı konular açılıyordu. Boyların kalanı nerede, Caddar Rand al'Thor'a fırlatılan bir mızrak mı, kaç Seanchan var, gerçekten kertenkelelere biniyorlar mı? Kertenkele! Bu kadınlar en başından beri Sevanna'nın yanındaydı. Adım adım yol göstermişti onlara, ama her hamleyi kendilerinin planladığına, hedefi bildiklerine inanıyorlardı. Onları şimdi kaybederse...

Orman, ahırın önündeki açıklığın elli katı görünen, dev bir açıklığa çıktı ve Sevanna durup baktığında can sıkıntısının solduğunu hissetti. Kuzeyde alçak tepeler yükseliyordu ve onların birkaç fersah arkasındaki dağların zirveleri bulutlarla kaplıydı, koyu gri çizgili dev, beyaz kütleler. Hayatı boyunca bu kadar bulut görmemişti. Daha yakında, binlerce Jumai gündelik işlerine bakıyorlardı. Demirci örslerinden çekiç çınlamaları yükseliyor, akşam yemeği için keçiler ve koyunlar kesiliyor, melemeleri koşarak oynayan çocukların kahkahasına karışıyordu. Kardeşkatili'nin Hançeri'nden kaçışlarını diğer boylardan daha erken haber almış olan Jumailer Cairhien'de toparladıkları sürüleri getirmiş, buradakilere eklemişti.

Pek çok kişi çadırlarını kurmuştu, ama gerek yoktu aslında. Rengârenk binalarla dolu açıklık büyük bir ıslaktopraklı köyüne benziyordu, hepsi kırmızıya ve maviye boyanmış yüksek ahırlar ve samanlıklar, büyük bir demirhane, hizmetkârları barındıran alçak çatılar, en büyük çatıyı çevreliyordu. Malikâne deniyordu ona, koyu yeşil kiremitli bir çatısı vardı ve on adım yüksekliğinde, insan yapımı, geniş, taştan bir tepenin üzerinde, sarı kenarlı açık yeşil duvarlar halinde üç kat yükseliyordu. Jumailer ve *gai'shain*'ler büyük binanın kapısına giden uzun rampaya tırmanıyor, binayı çevreleyen süslü, oymalı balkonlarda dolanıyordu.

Sevanna'nın Cairhien'de gördüğü taş duvarlar ve saraylar onu bunun yarısı kadar etkilememişti. Bu bina Kaybolmuşların arabaları gibi boyanmıştı, ama yine de harikaydı. Çevrede bunca ağaç varken, insanların tahta kullanarak *her şeyi* yapabileceklerini fark etmiş olmalıydı. Bu toprakların ne kadar şişman olduğunu ondan başka kimse göremiyor muydu? Daha önce, yirmi boyun toplamının sahip olduğundan daha fazla beyazlara bürünmüş *gai'shain* işleri peşinde koşturuyorlardı. Sayıları Jumailerin yarısına varıyordu neredeyse! Artık kimse ıslaktopraklıları *gai'shain* almak konusunda şikâyet etmiyordu. Öyle uysaldılar ki! Kaba dikilmiş beyaz cüppe içinde, gözleri iri iri açılmış genç bir adam bir sepete sarılarak yanından seğirtti. Çevresindeki insanlara alık alık bakarken kendi cüppesinin kenarına basıp sendeledi. Sevanna gülümsedi. Bu delikanlının babası bu mekânın lordu diyordu kendine ve Sevanna'nın ve halkının bu rezalet yüzünden avlanacağını söyleyerek böbürlenmişti –hem de çocuklar tarafından!– ama şimdi o da beyazlar giyiyordu ve oğlu kadar sıkı çalışıyordu. Karısı, kızları ve diğer oğlu da öyle. Kadınların bir sürü güzel mücevheri ve ipekliler vardı ve Sevanna yalnızca ilk seçimi kendine ayırmıştı. Şişman topraklar, öyle yumuşak ki zengin yağlar saçıyor.

Arkasındaki kadınlar ormanın kıyısında durmuş, kendi aralarında konuşuyorlardı. Sevanna söylediklerinden bir parçayı yakaladı ve bu canını yine sıktı.

"...bu Seanchanlar için kaç Aes Sedai savaşıyor," diyordu Tion. "Bunu öğrenmeliyiz." Someryn ile Modarra mırıldanarak onayladı.

"Fark edeceğini sanmıyorum," diye araya girdi Rhiale. En azından onun karşıtlığı diğerlerine de uzanıyordu. "Biz onlara saldırmadığımız sürece savaşacaklarını sanmıyorum. Unutmayın, biz onlara karşı harekete geçene kadar, kendilerini savunmak için bile, hiçbir şey yapmadılar."

“Ve yaptıklarında,” dedi Meira ekşi ekşi, “aramızdan yirmi üç kişi öldü. Ve on binden fazla *algai’d’siswai* geri dönmedi. Burada, Kardeşsizler dahil, o sayının üçte birinden daha azı var.” Kardeşsiz sözünü horgörüyle söylemişti.

“O Rand al’Thor’un işiydi!” dedi Sevanna keskin bir sesle. “Onun bize karşı ne yaptığını düşünmek yerine, o bizimken neler yapabileceğimizi düşünün!” *O benimken,* diye düşündü. Aes Sedailer onu yakalayıp tutsak edebilmişlerdi ve Sevanna’da Aes Sedailerde olmayan bir şey vardı, olsa onlar da kullanırlardı onu. “Bunun yerine, o onların tarafını tutmaya başlayana dek bizim Aes Sedaileri dövdüğümüzü hatırlayın. Aes Sedailer önemsiz!”

Bir kez daha kadınların yüreğini sağlamlaştırma çabası gözle görülür bir etki yaratmadı. Tek hatırlayabildikleri Rand al’Thor’u yakalamaya çalışırken mızrakların kırıldığı idi. Ve onlar da birlikte. Modarra boyunun mezarına bakıyordu sanki. Ve Tion, kuşkusuz kendisinin de korkmuş bir keçi gibi kaçtığını hatırlayarak, huzursuz huzursuz kaşlarını çatıyordu.

“Bilgeler,” dedi bir erkek sesi Sevanna’nın arkasından, “hüküm talep etmek üzere gönderildim.”

Bütün kadınların yüzleri hemen ılımlı ifadelere büründü. Sevanna’nın yapamadığını, adam sırf varlığı ile başarmıştı. Bilgeler huzursuzluklarını bir başka Bilgeden başka kimsenin görmesine izin vermezlerdi. Alarys omzunun üzerinden öne aldığı saçlarını okşamayı bıraktı. Adamı hiçbirinin tanımadığı açıktı. Sevanna tanıdığını sanıyordu.

Adam, pürüzsüz yüzünden çok daha yaşlı, yeşil gözlerle, ciddiyetle bakıyordu onlara. Dolgun dudakları vardı, ama ağzında, gülümsemeyi unutmuş gibi bir ifade vardı. “Adım Kinhuin, *Mera’din*’lerdenim, Bilgeler. Jumailer, onlardan olmadığımız için buradan payımızın tamamını alamayacağımızı söylüyor, ama aslında bunun sebebi her Jumai *algai’d’siswai*’e karşılık bizden iki kişi olduğu için onlara daha az pay düşeceği. Kardeşsizler hükmünüzü talep ediyor, Bilgeler.”

Kim olduğunu anladıktan sonra, aralarında bazıları, bir ıslaktopraklı olan ve gerçek *Car’a’carn* olmadığını düşündükleri Rand al’Thor’u takip etmektense klanını ve boyunu terk edip Shaidolara gelen bu adamdan hoşlanmadıklarını saklayamaz olmuşlardı. Tion’un yüzü yalnızca ifadesizleşti, ama Rhiale’nin gözleri çakmak çakmak oldu ve Meira kaş çatmanın eşiğindeydi. Yalnızca Modarra endişe göstermişti, ama diğer yandan, o

ağaçkatilleri arasındaki anlaşmazlıkları bile çözmeye çalışırdı.

"Bu altı Bilge her iki yanı dinledikten sonra hüküm verecek," dedi Sevanna Kinhuin'e, adamınkine denk bir ciddiyetle.

Diğer kadınlar, onun kenara çekilmeye niyetlenmesine şaştıklarını saklayamadan ona baktılar. Jumailerin yanında diğer boylara göre on kat fazla *Mera'din* alınması konusunda ısrar eden oydu. Yaptığı şeyi tahmin edememiş olsa da, gerçekten Caddar'dan şüphelenmişti ve çevresinde olabildiğince çok mızrak istemişti. Dahası, her zaman Jumailerin yerine onlar ölebilirdi.

Diğerlerinin şaşkınlığına şaşmış gibi yaptı. "Kendi boyum söz konusu olduğu için benim taraf tutmam adil olmaz," dedi onlara, sonra yeşil gözlü adama döndü. "Adil hüküm vereceklerdir, Kinhuin. Ve *Mera'din*'ler lehine konuşacaklarından eminim."

Diğer kadınlar sert sert baktılar ona, sonra Tion aniden Kinhuin'e başı çekmesini işaret etti. Adamın itaat etmek için bakışlarını Sevanna'dan koparması gerekti. Sevanna hafif bir gülümseme ile –adam ona bakıyordu, Someryn'e değil– malikâne arazisinde dolanan kalabalığa karışmalarını izledi. Kardeşsizlerden hiç hoşlanmasalar da –kararları hakkında tahminde bulunması da hiç hoşlarına gitmemişti– büyük olasılıkla *gerçekten* bu yönde karar vereceklerdi. Her durumda, Kinhuin hatırlayacak, sözde topluluğunun diğer üyelerine anlatacaktı. Jumailer zaten çantada keklikti, ama *Mera'din*'leri ona bağlayan her şey olumlu olurdu.

Sevanna dönerek ağaçlara doğru yürüdü, ama ahıra değil. Yalnız kaldığına göre, Kardeşsizlerden çok daha önemli bir şeyle ilgilenebilirdi. Eteğinin beline, arkasına tıktığı ve şalının gizlediği şeyi kontrol etti. Kıl payı kaysa hissederdi, ama parmakları ile onun pürüzsüz yüzeyine dokunmak istemişti. Belki bugün, onu kullandıktan sonra, hiçbir Bilge onu küçük göremeyecekti. Ve bir gün, ona Rand al'Thor'u verecekti. Hem, Caddar bir konuda yalan söylemişse, başka konularda da söylemiş olabilirdi.

* * *

Galina Casban gözyaşları içinde, ona kalkan koyan Bilgelere baktı. İnce kadına kalkan koymanın gereği varmış gibi. O anda Kaynak'a kucak bile açamazdı. Yere çökmüş iki Kız arasında bağdaş kurmuş oturan Belinde şalını düzeltti ve Galina'nın düşüncelerini okumuş gibi, ince bir gülümseme bahşetti. Yüzü dar ve tilkimsiydi, saçları ve kaşları güneşten neredeyse beyazlamıştı. Galina ona tokat

atmak yerine kafasını kırmış olmayı diliyordu.

Kaçma teşebbüsü değildi, yalnızca dayanabileceğinden daha büyük hayal kırıklığı içinde olması yüzündendi. Günleri bitkin başlıyor, bitkin sona eriyordu ve her gün bir öncekinden daha bitkin geçiyordu. Onu o kaba, siyah yünlülerin içine tıktıklarından beri ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordu; günler sonsuz bir ırmak gibi birbirine karışmıştı. Bir hafta mı? Bir ay mı? Belki o kadar uzun değildi. Kesinlikle daha uzun olamazdı. Belinde'ye hiç dokunmamış olmayı diliyordu. Kadın hıçkırıklarını susturmak için ağzına bir paçavra tıkmış olmasaydı, yine taş taşımasına ya da bir çakıl yığınını teker teker bir yerden ötekine aktarmasına ya da saatlerini dolduran işkenceler çekmesine izin verilmesi için yalvarırdı. Bundan başka her şeye razıydı.

Bir meşe ağacının sağlam dalından sarkan deri çuvaldan yalnızca Galina'nın başı çıkıyordu. Çuvalın hemen altında, bronz bir mangalda kömürler parlayarak ağır ağır yanıyor, çuvalın içini ısıtıyordu. O kavurucu sıcakta Galina, ellerinin başparmakları ayak parmaklarına bağlanmış halde iki büklüm duruyor, çıplak bedeninden ter damlaları kayıyordu. Islak saçları yüzüne yapışmıştı ve burun delikleri açıla açıla, derin derin nefes alıyordu. Hıçkırmadığı zaman. Buna rağmen, bir şey olmasa bu işkence, maruz bırakıldığı sonsuz, anlamsız, bel büken işlerden daha iyi olurdu. Çuvalın ağzını ensesinde sıkmadan önce, Belinde Galina'nın üzerine bir kese dolusu ince toz dökmüştü ve Galina terlemeye başladığında toz gözlerine doldurulmuş acı biber gibi yakmaya başlamıştı. Omuzlarından aşağısını kaplamış gibiydi ve ah. Işık, yakıyordu!

Işık'a yakarması ümitsizliğinin ölçüsünü gösteriyordu ve onca uğraşmalarına rağmen onu kıramamışlardı. *Kurtulacaktı* –mutlaka!– ve kurtulduğu zaman bu vahşilere yaptıklarının bedelini kanla ödetecekti! Kandan ırmaklarla! Okyanuslarla! Hepsinin derisini canlı canlı yüzdürecekti! Sonra!.. Başını arkaya atarak uludu; ağzındaki paçavra sesini boğuyordu ve öfke çığlığı mı, yoksa merhamet yakarısı mı olduğundan emin değildi.

Ulumaları kesildiği, Galina'nın başı öne düştüğü zaman Belinde ve Kızlar ayağa kalkmışlardı ve Sevanna yanlarındaydı Galina altın saçlı kadının önünde hıçkırıklarını boğmaya çalıştı, ama parmakları ile güneşi gökyüzünden alabilirdi, ama susamazdı.

"Nasıl ağlayıp sızlandığına bak," diye alay etti Sevanna, yaklaşıp ona bakarak. Galina kendi bakışlarına onunkine denk bir horgörü

katmaya çalıştı. Sevanna on kadına yetecek kadar mücevher takmıştı! Bluzunun bağcıklarını öyle açmıştı ki, uyumsuz onca kolyesi olmasa göğüsleri görünecekti ve ne zaman bir erkek ona baksa derin derin nefes alıyordu! Galina uğraştı, ama yanaklarında tere ek olarak gözyaşları yuvarlanırken birini hor görmek zordu. Ağlarken sarsılıyor, çuvalın sallanmasına sebep oluyordu.

"Bu *da'tsang* yaşlı bir koyun kadar sert," diye güldü Belinde, "ama en sert yaşlı koyunun bile ağır ateş üzerinde, doğru bitkilerle pişirilince yumuşadığını öğrendim. Ben Kız'ken, yeterince pişirince Taş Köpekleri bile yumuşatırdım." Galina gözlerini kapattı. *Okyanuslar* dolusu kanla ödeyeceklerdi!..

Çuval sarsıldı ve durmaya başladığında Galina'nın gözleri iri iri açıldı. Kızlar dala bağladıkları ipi çözmüşlerdi ve iki tanesi onu yavaş yavaş indiriyordu. Galina çılgınca kıvrandı, aşağıya bakmaya çalıştı ve mangalın kenara çekildiğini gördüğünde hissettiği rahatlamayla yine hıçkırmaya başlayacaktı neredeyse. Belinde pişirmekten bahsedince... Bunun Belinde'nin kaderi olacağına karar verdi Galina. Bir şişe bağlanacaktı ve sıvıları damlamaya başlayana kadar ateşin üzerinde çevrile çevrile pişirilecekti! Başlangıç olarak!

Deri çuval yere çarpıp yuvarlandığında çıkan gümleme ile homurdandı Galina. Bir patates çuvalıyla uğraşırcasına aldırışsız davranan Kızlar onu kahverengi otların üzerine fırlattı, başparmaklarını ayak parmaklarına bağlayan ipleri kesti ve dişlerinin arasındaki paçavrayı çekti. Galina'yı kaplayan tere ölü yapraklar ve toprak yapıştı.

Ayağa kalkmayı, bu kadınların gözlerinin içine dik dik bakmayı çok isterdi. Bunun yerine, ancak elleri ve dizleri üzerinde doğrulabildi, sonra parmaklarını orman zeminindeki humusa gömdü, ayaklarını dayadı. Biraz daha fazlasını yapsa, ellerinin kıpkırmızı kesilmiş, alev alev yanan derisini ovalamaya fırlamasını engelleyemezdi. Teri buz biberlerinin suyu gibi geliyordu. Tek yapabildiği orada büzülmek, titremek, ağzını ıslatmaya çalışmak ve bu vahşilere neler yapacağı hakkında gündüz düşleri kurmaktı.

"Bundan daha güçlü olduğunu sanıyordum," dedi tepesine dikilen Sevanna, düşünceli bir sesle, "ama belki de Belinde haklıdır. Belki artık yeterince yumuşaksındır. Bana itaat etmeye yemin edersen, *da'tsang* olmayı bırakabilirsin. Belki *gai'shain* olman bile gerekmez. Her durumda bana itaat edeceğine yemin eder misin?"

"Evet!" Boğuk sözcükler Galina'nın dilinden duraksamadan fırladı, ama daha fazlasını söylemeden önce yutkunması gerekti.

“Sana itaat edeceğim! Yemin ederim!” Edecekti de. Ta ki bu kadınlar ihtiyacı olan açığı verene kadar. Gereken tek şey bu muydu? Daha ilk gün sorsalar edeceği bir yemin? Sevanna kor haldeki kömürlerin üzerinde asılı durmanın ne demek olduğunu öğrenecekti. Ah, evet, o...

“O zaman yeminini bu çubuğu tutarak etmeye itirazın olmaz,” dedi Sevanna, Galina’nın önüne bir şey fırlatarak.

Çubuğa bakarken Galina’nın kafa derisi karıncalandı. Cilalanmış fildişine benzeyen, otuz santim uzunluğunda, bileğinden kalın olmayan, beyaz bir çubuk. Sonra ona bakan uca oyulmuş akıcı harfleri gördü. Efsaneler Çağı’nda kullanılan rakamlar. Yüz on bir. Bunun Yemin Çubuğu olduğunu, bir şekilde Beyaz Kule’den çalındığını sanmıştı. O çubuk da numaralandırılmıştı, ama onun numarası üçtü, bazıları bunun Üç Yemin’i temsil ettiğini düşünmüştü. Belki bu, göründüğü gibi bir çubuk değildi. Belki. Ama Boğulmuş Topraklar’daki hiçbir başlıklı engerek Galina’nın bu şekilde donmasına sebep olamazdı.

“Güzel bir yemin, Sevanna. Bizlere ne zaman söylemeyi düşünüyordun?”

Sesi duyunca Galina’nın başı hızla kalktı. Önünde bir başlıklı engerek olsa, bakışlarını da ondan koparabilirdi.

Ağaçların arasında, bir düzine soğuk suratlı Bilge’nin başını çeken Therava yaklaşıyordu. Sevanna’nın karşısında, onun arkasında durduklarında, Kızlar dışında, Galina siyah cüppe giymeye mahkûm edildiğinde orada olan bütün kadınlar bir araya gelmiş oluyordu. Therava’nın bir lafı, Sevanna’nın kısaca baş sallaması üzerine Kızlar çabucak açıldılar. Galina’nın her yerinden ter akıyordu, ama hava aniden soğumuştu sanki.

Sevanna Belinde’ye baktı. Belinde onunla göz göze gelmekten kaçındı. Sevanna’nın dudakları yarı alay, yarı hırlama ile büküldü ve yumruklarını kalçalarına dayadı. Hiç yönlendiremeyen bir kadının bu cesareti nereden bulduğunu anlayamıyordu Galina. Bu kadınların bazıları epey güçlüydü. Hayır, kaçacak ve intikamını alacaksa onları yalnızca yabaniler olarak düşünmeyi göze alamazdı. Therava ve Someryn Kule’deki bütün kadınlardan daha güçlüydü ve her biri kolaylıkla Aes Sedai olabilirdi.

Ama Sevanna meydan okurcasına yüzleşti onlarla. “Hükmünüzü çabuk verdiniz gibi,” dedi toz kadar kuru bir sesle.

“Konu basitti,” diye yanıt verdi Tion sakin sakin. “*Mera’din* hak ettiği adaleti buldu.”

“Ve onu, bizi etkileme teşebbüsüne *rağmen* buldukları söylendi onlara,” diye ekledi Rhiale hararetle. Bunun üzerine Sevanna *gerçekten* hırlayacak oldu.

Ama Therava’nın asıl konudan sapmaya niyeti yoktu. Tek bir hızlı adımla Galina’ya ulaştı, saçlarını kavradı ve çekerek onu dizleri üzerinde doğrulmaya, başını arkaya yatırmaya zorladı. Therava en uzun boylu kadından bir baş kısaydı, ama birinin tepesine dikilmeyi çoğu erkekten daha iyi yapıyordu, şahin gözleriyle bakıyordu ve her tür intikam ve meydan okuma düşüncesini kaçırtıyordu. Koyu kızıl saçlarındaki beyaz tutamlar yüzünü daha da buyurgan kılıyordu. Galina’nın elleri kalçalarında yumruk oldu, tırnakları avucuna gömüldü. O bakışlar altında derisinin yanması bile soluyordu. Bu kadınların her birini kırmayı, ölmek için yalvarmalarını sağlamayı, onlara ölümü reddederken kahkahalar atmayı hayal etmişti. Therava dışında her biri için. Geceleri, Therava düşlerini dolduruyordu ve Galina’nın tek yapabildiği kaçmaya çalışmak oluyordu; tek kaçış çığlıklar atarak uyanmaktı. Galina güçlü erkekler, güçlü kadınları kırmıştı, ama şimdi Therava’ya iri iri açılmış gözlerle bakıyor, inliyordu.

“Bunun utandıracak şerefi yok,” diye tükürdü Therava. “Onu kırmak istiyorsan, Sevanna, bana ver. Benim işim bittiğinde, dostun Caddar’ın oyuncağına gerek kalmadan itaat edecektir.”

Sevanna hararetle sesini yükseltti, her kimse, Caddar’la arkadaş olduğunu inkâr etti ve Rhiale onu diğerlerine Sevanna’nın getirdiğini bağırdı ve diğerleri “bağlayıcı”nın “yolculuk kutusu”ndan daha fazla işe yarayıp yaramayacağı konusunda tartışmaya başladılar.

Galina’nın zihninin küçük bir kısmı yolculuk kutusu fikrine tutundu, Ondan bahsedildiğini daha önce de duymuştu, onu bir anlığına ele geçirmeyi dilemişti. Kusursuzca işlememesine rağmen Yolculuk yapmasına izin veren bir *ter’angreal*’i olsa, o zaman... Diğerleri kadının talebini kabul ederse Therava’nın ona neler yapacağı fikri karşısında kaçma umudu bile direnemiyordu. Şahin bakışlı Bilge saçlarını açıp tartışmaya katıldığında, Galina kendini çubuğun üzerine fırlattı ve karın üstü üzerine düştü. Therava’ya teslim edilmektense her şey, hatta Sevanna’ya itaat etmek zorunda kalmak bile yeğdi. Kalkan konulmuş olmasa, çubuğu çalıştırmak için kendisi yönlendirirdi.

Parmakları pürüzsüz çubuğun üzerine kapanır kapanmaz Therava’nın ayağı hızla üzerine indi, Galina’nın elini acı verecek

şekilde yere mıhladı. Bilgelerin hiçbiri onun kıvranarak, boş yere elini kurtarmaya çalışarak yattığı yere bakmadı. Sertçe çekemiyordu elini; belli belirsiz, hükümdarların korkudan solmasını sağladığı zamanları hatırladı, ama bu kadının ayağını yerinden oynatmaya cesaret edemiyordu.

"Yemin edecekse," dedi Therava, sert sert Sevanna'ya bakarak. "burada bulunan hepimize hizmet etmeye yemin etmeli." Diğerleri başlarını salladılar, bazıları sözlü olarak onayladı. Belinde dışında hepsi, o düşünceli düşünceli dudaklarını büzmüştü.

Sevanna aynı ölçüde sert bakışlarla bakıyordu. "Pekâlâ," diye kabullendi sonunda. "Ama aramızda öncelikle bana. Ben yalnızca Bilge değilim; klan şefi olarak da konuşuyorum."

Therava gergin gergin gülümsedi. "Öyle. Aramızda öncelikle iki kişiye, Sevanna. Sana ve bana." Sevanna'nın yüzündeki meydan okuma hiç solmadı, ama başını salladı. İstemeye istemeye. Therava ancak o zaman ayağını çekti. *Saidar*'ın parıltısına büründü ve bir Ruh akışı Galina'nın ellerindeki çubuğun ucundaki rakamlara dokundu. Tıpkı Yemin Çubuğu ile yapıldığı gibi.

Galina bir an ezilen parmaklarını gererek duraksadı. Ele Yemin Çubuğu gibi geliyordu; tam olarak fildişi değil, tam olarak cam da değil ve avuçlarında fark edilir ölçüde serin. Eğer bu bir başka Yemin Çubuğu ise, şimdi edeceği herhangi bir yemini geçersiz kılmak için de kullanılabilirdi. Fırsat bulabilirse. Riske girmek istemiyordu, her durumda Therava'ya yemin etmek istemiyordu. Hayatı boyunca, o ana kadar her zaman o emir vermişti; yakalandığından beri hayatı sefildi, ama Therava onu kucak köpeği yapacaktı! Ama yemin etmezse, Therava'nın onu kırmasına izin verirler miydi? Kadının tam olarak bunu yapacağından en ufak kuşku duymuyordu.

"Işık altında, kurtuluş ve yeniden doğum umudum adına" –artık Işık'a ya da kurtuluş umuduna inanmıyordu ve basit bir sözden daha fazlasını telaffuz etmesine gerek yoktu, ama bu kadınlar güçlü bir yemin bekliyorlardı– "her konuda buradaki bütün Bilgelere ve öncelikle Therava ile Sevanna'ya itaat etmeye yemin ederim." Bu 'bağlayıcının' başka bir şey olması umudu, Galina yeminin içine yerleştiğini hissettiğinde kayboldu. Sanki aniden üzerine, onu kafasının tepesinden ayaklarının tabanına dek kaplayan, sımsıkı bir giysi geçirilmiş gibiydi. Başını arkaya attı ve feryat etti. Kısmen, aniden alev alev yanan derisi etine gömülmüş gibi hissettiğinden, ama daha çok saf ümitsizlikten.

“Sessiz ol!” dedi Therava keskin bir sesle. “Senin sızlanmalarını dinlemek istemiyorum!” Galina’nın dişleri tıkırdayarak kapandı ve neredeyse dilini ısıracaktı. Hıçkırıklarını bastırmaya çalıştı. Artık yalnızca itaat mümkündü. Therava ona kaşlarını çattı. “Bakalım bu gerçekten işe yarıyor mu,” diye mırıldandı, daha yakına eğilerek. “Buradaki Bilgelere şiddet uygulamayı planladın mı? Dürüstçe yanıt ver ve planlamışsan ceza talep et. Bir Bilge’ye şiddet uygulamanın cezası,” diye ekledi, aklına sonradan gelmiş gibi, “bir hayvan gibi öldürülmek olabilir.” Parmağını anlamlı anlamlı Galina’nın gırtlağında gezdirdi, sonra aynı elle kemer bıçağının kabzasını kavradı.

Galina dehşet ve panik içinde yutkunarak kadından uzaklaşmaya çalıştı. Ama bakışlarını Therava’dan koparamıyordu ve dişleri takırdayarak telaffuz ettiği sözcükleri engelleyemiyordu. “He-he-hepinize ka-ka-karşı planladım! Lü-lü-lütfen be-be-beni ce-cezalandırın!” Şimdi onu öldürecekler miydi? Bütün bunlardan sonra, burada ölecek miydi?

“Bu bağlayıcı arkadaşının dediğini yapıyor gibi, Sevanna.” Therava çubuğu Therava’nın gevşek ellerinden aldı ve doğrulurken kemerinin arkasına tıktı. “Aynı zamanda, beyaz giyecekmişsin gibi görünüyor, Galina Casban.” Bir sebepten, bunun üzerine memnun memnun gülümsedi. Ama başka emirler de verdi. “Bir *gai’shain*’in yapması gerektiği gibi uysal davranacaksın. Bir *çocuk* sana sıçramanı söylese, içimizden biri aksini söyleyene kadar sıçrayacaksın. Ve içimizden biri emredene dek *saidar*’a dokunmayacak, yönlendirmeyeceksin. Kadının kalkanını salıver, Belinde.”

Kalkan kayboldu ve Galina orada, dizlerinin üzerinde durup boş boş baktı. Kaynak görüş alanının hemen dışında, baştan çıkarıcı şekilde parlıyordu. Ve kanat çıkarmak ona uzanmaktan daha kolaydı.

Sevanna öfkeyle şalını düzeltirken bilezikleri şıkırdadı. “Çok şeyi sahipleniyorsun, Therava. O benim; bana ver!” Elini uzattı, ama Therava kollarını göğsünde kavuşturmakla yetindi.

“Bilgeler arasında toplantılar yapıldı,” dedi sert bakışlı kadın Sevanna’ya. “Bazı kararlar aldık.” Onunla gelen kadınlar arkasında toplandılar, hepsi Sevanna’ya bakıyordu. Belinde telaşla aralarına katıldı.

“Bensiz mi?” diye terslendi Sevanna. “Bensiz karar almaya cüret edeniniz mi var?” Sesi her zamanki kadar güçlüydü, ama bakışları

Therava'nın kemerindeki çubuğa kaydı ve Galina orada bir parça huzursuzluk olduğunu düşündü. Başka zaman olsa, onu gördüğüne sevinirdi.

"Sen olmadan bir karara varmak gerekiyordu," dedi Tion ifadesiz bir sesle.

"Senin de sık sık işaret ettiğin gibi, klan şefi adına konuşuyorsun," diye ekledi Emerys, iri gözlerinde alaylı bir ışıltı ile. "Bazen, Bilgeler bir klan şefi dinlemeden konuşmalıdır. Ya da şef adına konuşan birini dinlemeden."

"Karar verdik ki," dedi Therava, "nasıl bir klan şefinin ona tavsiye verecek bir Bilgesi olmalıysa, senin de tavsiye verecek bir Bilgen olmalı. Sana ben tavsiye vereceğim."

Sevanna şalını toparlayarak önündeki kadınları inceledi. Yüzünde okunmaz bir ifade vardı. Bunu nasıl yapıyordu? Onu çekicin altındaki yumurta gibi ezerlerdi. "Peki bana ne *tavsiye* ediyorsun, Therava?" dedi sonunda, buz gibi bir sesle.

"Gecikmeden harekete geçmemizi kuvvetle tavsiye ediyorum," diye yanıt verdi Therava, Sevanna kadar serin bir sesle. "Bu Seanchanlar fazla yakın ve fazla kalabalık. Bu, Puslu Dağlar'a hareket etmeli ve orada tutunmalıyız. Orada, diğer boyları bulacak gruplar gönderebiliriz. Shaidoları yeniden birleştirmek uzun sürebilir, Sevanna. Senin ıslaktopraklı arkadaşın bizi dünyanın dokuz ayrı köşesine dağıtmış olabilir. Bunu yapana dek zayıfız."

"Yarın harekete geçeceğiz." Galina Sevanna'nın içini dışını bildiğinden emin olmasa, kadının öfkeli olduğu kadar hırçın bir tavırla da konuştuğunu düşünürdü. O yeşil gözler çakmak çakmak olmuştu. "Ama doğuya doğru. O yana gidersek de Seanchanlardan uzaklaşmış oluruz ve doğudaki topraklar kargaşa içinde, koparılmaya hazır bir meyve gibi olgun."

Uzun bir sessizlik oldu, sonra Therava başını salladı. "Doğuya." Sözcüğü yumuşakça söylemişti, çeliğe örtülen ipek gibi yumuşak. "Ama unutma ki bir Bilge'nin tavsiyesini çok sık reddeden klan şefleri bundan pişman olmuştur. Sen de olabilirsin." Yüzündeki tehdit, sözlerindeki kadar açıktı, ama Sevanna kahkaha attı!

"*Sen* hatırla, Therava! Hepiniz hatırlayın! Ben akbabalara bırakılırsam, siz de bırakılırsınız! Bundan emin olabilirsiniz."

Therava dışındaki tüm kadınlar endişe içinde bakıştılar, Modarra ile Norlea kaşlarını çattı.

Dizleri üzerinde çökmüş, inliyor ve boş yere elleriyle derisini yatıştırmaya çalışıyor olmasına rağmen Galina kendini o tehditlerin

anlamını merak ederken buldu. Küçük bir düşünceydi, kızgınlık ve kendi kendine acıma hisleri arasında kendine yol açıyordu. Bu kadınlara karşı kullanabileceği her şeye açıktı. Kullanmaya cesaret edebilirse. Acı bir düşünce.

Aniden gökyüzünün kararmakta olduğunu fark etti. Kuzeyden dalga dalga bulutlar geliyor, gri siyah akıyor, güneşi örtüyordu. Ve bulutların altında, havada kar serpiliyordu. Hiçbiri yere ulaşamıyor, ancak ağaç tepelerine kadar düşebiliyorlardı –ama Galina'nın ağzı açık kaldı. Kar! Yüce Efendi bir sebepten dünya üzerindeki kavrayışını mı gevşemişti?

Bilgeler de, daha önce değil kar, bulut bile görmemişler gibi, ağızları bir karış açık bakakalmışlardı.

"Bu nedir, Galina Casban?" diye sordu Therava. "Biliyorsan konuş!" Galina bunun kar olduğunu söyleyene dek bakışlarını gökyüzünden ayırmadı ve sonra tek yaptığı kahkaha atmak oldu. "Laman Ağaçkatili'ni öldüren adamın kar hakkında yalan söylediğini düşünmüştüm zaten. Bu bir fareyi bile engelleyemez!"

Galina kar yağışını açıklamamak için dişlerini sıktı. Kadınların beğenisini kazanma güdüsü onu hayretler içinde bırakmıştı. Bilgiyi kendine saklamanın verdiği küçük keyif sancısına da şaşmıştı. *Ben Kızıl Ajah'ın En Yükseğiyim!* diye hatırlattı kendi kendine. *Kara Ajah'ın Yüksek Konseyi'nin üyesiyim!* Kulağa yalan gibi geliyordu. Bu adil değildi!

"Burada işimiz bittiyse," dedi Sevanna, "ben *gai'shain*'i alıp büyük çatıya götüreceğim ve beyazlar giydirilmesini sağlayacağım. Siz diliyorsanız kalın ve karı seyredin." Sesi fazla pürüzsüzdü, tıpkı tavadaki tereyağı gibi. Öyle ki kimse kadının biraz önce hançer ucunda olduğunu anlamazdı. Şalını dirseklerine indirdi ve kolyelerinin bazılarını düzeltti; dünyadaki hiçbir şey onu daha fazla endişelendiremezdi.

"*Gai'shain*'le biz ilgileniriz," dedi Therava ona, aynı ölçüde pürüzsüz bir sesle, "Madem sen şef yerine konuşuyorsun, yarın harekete geçeceksek önünde uzun bir gün ve gece var." Bir an Sevanna'nın gözleri yine çakmak çakmak oldu, ama Therava parmaklarını şıklatıp, Galina'ya keskin bir jest yapıp, gitmek üzere dönmekle yetindi. "Benimle gel," dedi. "Ve surat asmayı bırak."

Galina başını eğerek ayağa fırladı ve Therava ile yönlendirebilen diğer kadınların peşinden seğirtti. Surat asmak mı? Galina kaşlarını çatardı belki, ama asla surat asmazdı! Düşünceleri bir kafese doldurulmuş sıçanlar gibi koşturuyor, ama kaçış umudu

bulamıyordu. Bir yol olmalıydı! Olmak zorundaydı. O kargaşanın ortasında yüzeye çıkan bir düşünce ile yine ağlamaya başlayacaktı neredeyse. *Gai'shain* cüppesi şimdiye dek giymeye zorlandığı kaba, siyah yünlülerden daha yumuşak mıydı acaba? Bir çıkış yolu olmak zorundaydı! Ağaçların arasına çabucak bir bakış fırlattığında, Sevanna hâlâ orada durmuş, dik dik peşlerinden bakıyordu. Tepelerinde, bulutlar dönüyor, yağan kar Galina'nın umutları gibi eriyip gidiyordu.

12
Yeni İttifaklar

Graendal Sammael'in ölümünden sonra Illian'dan aldığı şeyler arasında en azından basit bir yazıcı olmasını diliyordu. Bu Çağ genelde korkunçtu, ilkel ve rahatsız. Yine de, bazı özellikleri ona uyuyordu. Odanın uzak ucundaki büyük, bambu kafeste, parlak renkli yüz kuş ezgili seslerle ötüyordu. Kafeste oradan oraya sıçrayan rengârenk kuşlar, kapının iki yanında bekleyen, ona hizmet etme hevesiyle bakışlarını ona dikmiş, saydam cüppeler içindeki iki evcil insanı kadar güzeldi neredeyse. Yağ lambaları parlak kürelerle aynı aydınlığı vermese de, duvarlardaki geniş aynaların ve yaldızlı, balık pulu desenli tavanın yardımıyla ilkel bir ihtişam yaratmayı başarıyorlardı. Sözleri söylemenin yeterli olması hoş olurdu, ama onları kendi el yazısıyla kâğıda aktarmak, resim çizerken aldığı zevke yakın bir keyif veriyordu. Bu Çağ'ın yazısı oldukça basitti ve bir başkasının el yazısını taklit etmek daha zor değildi.

Süslü bir imza atarak –kendi ismiyle değil elbette– kalın kâğıdın üzerine kum serpti, sonra katlayıp, yazı masasının üzerinde süslü bir sıra oluşturan, muhtelif boylarda mühür yüzüklerinden biri ile mühürledi. Arad Doman'ın Eli ve Kılıcı'nı mavi yeşil mumun oluşturduğu düzensiz daireye bastırdı.

"Bunu hemen Lord Ituralde'ye götür," dedi, "ve yalnızca sana söylediklerimi aktar."

"Atların gidebildiğince hızlı giderim, Leydim." Nazran mektubu alırken eğildi ve bir parmağı ile ince, siyah bıyıklarını sıvazlayarak sevimli sevimli gülümsedi. Üzerine tam oturan mavi ceket içinde, sağlam yapılı, esmer, yakışıklı bir adamdı; ama yeterince yakışıklı değil. "Bunu Leydi Tuva'dan aldım. Bana Alsalam'dan gelen bir kurye olduğunu ve bir Gri Adam'ın saldırısına uğradığını söyledikten sonra, yaraları yüzünden öldü."

“Üzerine insan kanı sürmeye dikkat et,” diye tembihledi. Bu zamanda herhangi birinin insan kanını diğerlerinden ayırt edebileceğinden kuşkuluydu, ama çok fazla sürprizle karşılaşmıştı, gereksiz riske girmeye niyeti yoktu. “Gerçekçi görünmesine yetecek kadar; yazdıklarımı mahvedecek kadar değil.”

Adam tekrar eğilirken, kara gözleri sıcak ifadelerle kadını süzdü, ama doğrulur doğrulmaz kapıdan çıktı, çizmeleri açık sarı mermer zemin üzerinde uzaklaştı. Adam bakışlarını şevkle kadına dikmiş hizmetkârları fark etmemişti ya da fark etmemiş gibi yapmıştı. Halbuki eskiden genç adamın dostuydu. Nazran’a iki hizmetkârla aynı ölçüde itaat etme hevesi kazandırmak için İçtepi ile şöyle bir dokunması yeterli olmuştu, kadının cazibelerinin tadına belki bir kez daha bakabileceğinden bahsetmeye bile gerek yoktu. Kadın yumuşak sesle kahkaha attı. Eh, Nazran onları tattığını sanıyordu; birazcık daha yakışıklı olsa tadabilirdi de. Elbette, o zaman başka işlerde faydasız olurdu. Ituralde’ye ulaşmak için atları çatlatıncaya kadar koşturacaktı ve Alsalam’ın yakın kuzeni tarafından getirilen, sözde Kral’ın kendisinden gelen ve Gri Adamlar tarafından durdurulmaya çalışılan o mesaj Yüce Efendi’nin kaosu arttırma emrini yerine getirmezse, şerateşten başka hiçbir şey getiremezdi. Ve kadının kendi amaçlarına da pek güzel hizmet edecekti. Onun kendi amaçlarına.

Graendal’ın eli masanın üzerindeki, mühür yüzüğü olmayan tek yüzüğe gitti. Onun serçe parmağı dışında hiç kimsenin parmağına olmayacak kadar dar, sade, altın bir bant. Sammael’in eşyaları arasında kadınlara ahenkli bir *angreal* bulmak hoş bir sürpriz olmuştu. Al’Thor ve kendilerine Asha’man diyen enikleri durmaksızın Sammael’in Büyük Konsey Salonu’ndaki dairesine girip çıkarken faydalı herhangi bir şey arayabilecek zaman bulmak hoş bir sürpriz olmuştu. Graendal’ın almadığı her şeyi onlar almıştı. Tehlikeli eniklerdi hepsi, özellikle de al’Thor. Ve Graendal *kimsenin* Sammael ile onun arasında bir ilişki kurmasını istememişti. Evet, kendi planlarını hızlandırmalı, Sammael’in felaketi ile arasına mesafe koymalıydı.

Aniden odanın uzak ucunda, bol yaldızlı aynaların arasında asılı duvar halılarının önünde parlak gümüş rengi, dikey bir ışık çizgisi belirdi ve kristal bir çan yüksek sesle çınladı. Graendal’ın kaşları şaşkınlıkla çaldı. Biri daha uygar bir Çağ’ın görgü kurallarını hatırlıyordu anlaşılan. Ayağa kalktı, sade altın yüzüğü zorla serçe parmağındaki yakut yüzüğün yanına geçirdi, yüzük aracılığı ile

saidar'a kucak açtı ve kapıyolu her kim açmak istiyorsa, ona yanıt olarak bir çınlama yaratacak ağı yönlendirdi. *Angreal* çok şey yapamıyordu, ama onun gücünü bildiğini sanan herkes şoke olacaktı.

Kapıyol açıldı ve birbiri ile hemen hemen aynı kırmızı siyah ipek elbiseler giymiş iki kadın ihtiyatla içeri adım attı. En azından Moghedien ihtiyatla hareket ediyor, kara gözleri tuzak arayarak bir o yana, bir bu yana kayıyor, elleri geniş eteğini sıvazlıyordu; bir an sonra kapıyol söndü, ama Moghedien *saidar*'ı salıvermedi. Moghedien her zaman ihtiyatlı davranmak konusunda harika olmuştu, ama yine de mantıklı bir önlem. Graendal da Kaynak'ı bırakmadı. Moghedien'in yanındaki, uzun, gümüş rengi saçları ve parlak mavi gözleri olan kısa boylu genç kadın Graendal'a bir bakış fırlattıktan sonra soğuk, sert gözlerle çevresine bakındı. Tavırlarına bakarak, sıradan işçilerin yanında bulunmaya zorlanan ve onların varlığını görmezden gelmeye kararlı bir Baş Konsey Üyesi olabilirdi. Örümcek'i taklit ettiğine göre aptal bir kız. Kırmızı ve siyah ona yakışmamıştı ve öylesine etkileyici bir göğsü daha iyi kullanabilirdi.

"Bu Cyndane, Graendal," dedi Moghedien. "Biz... birlikte çalışıyoruz." Kibirli genç kadının ismini söylerken gülümsemedi, ama Graendal gülümsedi. Oldukça şirin bir kız için şirin bir isim, ama kaderin hangi oyunu bir annenin kızına "Son Şans" ismini vermesine sebep olmuştu? Cyndane'in yüzü soğuk ve ifadesiz kaldı, ama gözleri alev alevdi. İçinde ateşler gizleyen, buzdan oyulmuş güzel bir bebek. Anlamı biliyor ve bundan hiç hoşlanmıyor gibiydi.

"Seni ve arkadaşını buraya getiren nedir, Moghedien?" diye sordu Graendal. Örümcek, gölgelerden çıkmasını beklediği son kişiydi. "Hizmetkârlarımın önünde konuşmaktan çekinme." İşaret etti ve kapının yanındaki ikili dizlerinin üzerine çökerek yüzlerini yere dayadılar. Graendal'ın basit bir komutu üzerine düşüp ölecekleri söylenemezdi pek, ama yakındı.

"Sen planları ilginç kılan her şeyi yok etmişken, nasıl ilgini çekebiliyorlar?" diye sordu Cyndane, kibirle odada yürüyerek. Boyunun her milimini göstermeye çalışarak, dimdik duruyordu. "Sammael'in öldüğünü biliyor musun?"

Graendal pek az çabayla yüzünü ifadesiz tuttu. Bu kızın Moghedien'in getir götür işlerine bakması için yanına aldığı, Karanlığın Dostlarından biri olduğunu varsaymıştı, belki unvanının bir anlamı olduğunu sanan bir asil, ama bu kadar yakınken... Kız Tek Güç'te Graendal'dan ileriydi! Kendi Çağında bile, erkekler

arasında sıradışı bir özellikti bu, kadınlar arasında ise nadir bulunan bir özellik. O anda, içgüdü eseri, Sammael ile herhangi bir ilişkisi olduğunu inkâr etme niyetinden vazgeçti.

"Tahmin etmiştim," diye yanıt verdi ve genç kadının başının üzerinden Moghedien'e sahte bir gülümseme bahşetti. Kadın ne kadarını biliyordu? Örümcek ondan çok daha güçlü bir kızı nereden bulmuştu ve neden onunla yolculuk ediyordu? Moghedien her zaman ondan daha fazla güç sahibi olanları kıskanmıştı. Ya da herhangi bir şeyi daha fazla olanları. "Beni ziyaret eder, o ya da bu delice planda yardımımı isterdi. Asla açık açık reddetmedim, Sammael'in nasıl olduğunu bilirsin –reddedilmesi tehlikeli bir adamdı. Birkaç günde bir mutlaka gelirdi ve gelmeyi bıraktığında başına kötü bir şey olması gerektiğini varsaydım. Bu kız kim, Moghedien? Olağanüstü bir buluntu."

Genç kadın yaklaştı ve mavi ateşe benzer gözlerle, dik dik baktı. "Sana adımı söyledi. Bilmen gereken tek şey bu." Kız Seçilmişlerden biriyle konuşuyordu, ama sesi buz gibiydi. O güce rağmen, bu basit bir Karanlığın Dostu değildi. Deli değilse. "Hava durumuna dikkat ettin mi, Graendal?"

Graendal aniden, Moghedien'in tüm konuşmaları kızın yapmasına izin verdiğini fark etti. Bir zayıflık gösterene kadar geride kalıyordu. Ve Graendal buna izin veriyordu! "Bana Sammael'in ölümünü haber vermek için gelmedin herhalde, Moghedien," dedi keskin bir sesle. "Ya da hava durumundan konuşmak için. Sen nadiren dışarı çıkarsın." Doğa kuralsızdı, düzen yoktu. Bu odada ya da kullandığı diğerlerinde pencere bile yoktu. "Ne istiyorsun?" Siyah saçlı kadın duvar boyunca kıyın kıyın uzaklaşıyordu; hâlâ Tek Güç'ün parıltısına sarınmıştı. Graendal kayıtsızca, ikisi de görüş alanında kalacak şekilde yer değiştirdi.

"Hata yapıyorsun, Graendal." Cyndane'in dolgun dudakları soğuk bir gülümseme ile kıvrılır gibi oldu; bundan zevk alıyordu. "İkimiz arasında başı çeken benim. Moghedien *kendi* hataları yüzünden Moridin karşısında pek hoş bir konumda değil."

Moghedien kollarını kendine dolayarak gümüş saçlı ufak tefek kadına öyle bir kaş çattı ki, sözlü olarak onaylasa da olurdu. Aniden Cyndane'in iri gözleri daha da irileşti ve ürpererek inledi.

Moghedien'in dik bakışlarına bir kötücüllük eklendi. "Şimdilik sen başı çekiyorsun," dedi alayla. "Onun gözünde senin konumun benimkinden o kadar da iyi değil." Ve sonra *o* irkildi ve dudağını ısırarak ürperdi.

Graendal, onunla oyun mu oynadıklarını merak etti. İki kadının birbirlerine karşı hissettikleri, yüzlerine yansıyan saf nefret sahte değil gibiydi. Her durumda, oyun oynamanın nasıl bir şey olduğunu göreceklerdi. Farkında olmadan ellerini birbirine sürttü, parmağındaki *angreal*'i ovaladı ve gözlerini ikiliden ayırmadan bir sandalyeye yöneldi. İçinden akan *saidar*'ın tatlılığı rahatlatıcıydı. Rahatlamaya ihtiyacı olduğundan değil, ama burada tuhaf bir şeyler dönüyordu. Yüksek sırtlı, bol oymalı, yaldızlı sandalye tahta benziyordu, ama odadaki tüm diğer sandalyelerden farksızdı. Bu tür şeyler en incelikli insanları bile, bilinçsiz olarak etkiliyordu.

Bacak bacak üzerine atarak arkasına yaslandı ve bir ayağını sallamaya başladı. Rahat kadın timsaliydi. Canı sıkılıyormuş gibi konuştu. "Madem başı sen çekiyorsun, çocuğum, söyle bana, kendine Ölüm diyen bu adam ne zaman cisimleşti ve kim? Ve ne?"

"Moridin Nae'blis." Kızın sesi sakin, soğuk ve kibirliydi. "Yüce Efendi senin de Nae'blis'e hizmet etme zamanının geldiğine karar verdi."

Graendal dimdik oturdu. "Bu saçmalık." Sesindeki öfkeyi gizleyemiyordu. "Adını hiç *duymadığım* bir adam Yüce Efendi'nin Yeryüzündeki Naibi mi seçiliyor?" Başkalarının onu yönlendirmeye çalışmasına aldırmıyordu –entrikalarını onların aleyhine kullanmanın bir yolunu bulabiliyordu her zaman– ama Moghedien onu yarım akıllı sayıyor olmalıydı! Kendileri ne iddia ederse etsin, ne kadar birbirlerini hançerleyecekmiş gibi görünürlerse görünsünler, bu iğrenç kızı Moghedien'in yönettiğinden kuşkusu yoktu. "Ben Yüce Efendi'ye ve kendime hizmet ederim, başkasına değil! Bence artık siz ikiniz gitmeli ve küçük oyununuzu başka yerde oynamalısınız. Demandred'i eğlendirebilirsiniz. Ya da Semirhage'i? Çıkarken nasıl yönlendirdiğinize dikkat edin; birkaç ağ kurup içe aldım, içlerinden birini tetiklemek istemezsiniz."

Bu yalandı, ama çok inanılır bir yalandı, bu yüzden Moghedien aniden yönlendirdiği ve odadaki bütün lambalar söndüğü, odayı karanlığa boğduğu zaman Graendal şok geçirdi. Graendal en son görüldüğü yerde olmamak için hemen kendini sandalyeden attı ve hareket ederken yönlendirerek bir yana bir ışık ağı ördü, odaya korkunç gölgeler düşüren saf beyaz bir küre. İkiliyi açık açık görebiliyordu. Duraksamadan yine yönlendirdi ve küçük yüzük aracılığı ile tüm gücünü çekti. Hepsine, hatta çoğuna bile ihtiyacı yoktu, ama her ne avantaja sahipse kullanmak istiyordu. Ona saldıracaklardı, öyle mi! Yerlerinden kıpırdayamadan bir İçtepi ağı

iki kadının üzerinde daraldı.

Öfkesinde ağları güçlü örmüştü, neredeyse zarar verecek kadar güçlü ve kadınlar hayranlık içinde, iri iri açılmış gözlerle, ağızları bir karış açık, tapınçla sarhoş bir biçimde durdular. Artık Graendal'ın emrine amadeydiler. Onlara kendi gırtlaklarını kesmelerini söylese, keserlerdi. Aniden Graendal Moghedien'in Kaynak'a artık kucak açmadığını fark etti. Bu miktarda İçtepi onu öyle şoke etmişti ki salıvermişti. Kapının yanındaki hizmetkârlar yerlerinden kıpırdamamıştı elbette.

"Şimdi," dedi nefes nefese, "sorularıma yanıt vereceksiniz." Epey sorusu vardı, örneğin öyle biri varsa, bu Moridin denen adam kim, Cyndane nereden geldi, ama bir soru diğerlerinden daha çok meraklandırmıştı onu. "Bu numarayla ne kazanmayı umdun, Moghedien? Üzerinizdeki o ağları düğümlemeye karar verebilirim. Oyununuzun bedelini *bana* hizmet ederek ödeyebilirsiniz."

"Hayır, lütfen," diye inledi Moghedien, ellerini kenetleyerek, hatta ağlamaya başladı! "Hepimizi öldürteceksin! Lütfen, Nae'blis'e hizmet etmelisin! Bunun için geldik. Seni Moridin'in hizmetine sokmak için!" Gümüş saçlı, ufak tefek kadının yüzü loş ışıkta bir dehşet maskesi gibiydi ve derin derin nefes alırken göğsü kabarıyordu.

Aniden huzursuzlanan Graendal ağzını açtı. Her geçen an daha da anlamsız geliyordu. Ağzını açtı ve Gerçek Kaynak kayboldu. İçindeki Tek Güç kayboldu ve oda yine karanlığa boğuldu. Aniden kafesteki kuşlar deli gibi cıvıldamaya başladılar; çırpınan kanatları çılgınca bambu parmaklıklara çarpıyordu.

Arkasında, ezilerek toza döndürülen kaya gibi bir ses hırıldadı. "Yüce Efendi onların sözüne inanabileceğini düşündü, Graendal. Kendi yoluna gidebileceğin zamanlar geçti." Havada... bir şeyden... bir top belirdi, ölüm siyahı bir küre, ama odanın içi gümüş rengi bir ışıkla doldu. Aynalar parlamıyordu; o ışıkta donuk görünüyorlardı. Kuşlar kıpırtısızlaştı, sustu; bir şekilde, Graendal onların dehşetten donduğunu biliyordu.

Orada duran gözsüz, solgun, küreden de kara giysilere bürünmüş Myrddraal'e ağzı açık bakakaldı. Şimdiye dek gördüğü tüm Myrddraallerden daha iriydi. Kaynak'ı sezememesinin sebebi o olmalıydı, ama bu imkânsızdı! Yalnız... O tuhaf, siyah ışık küresi ondan gelmemişse nereden gelmişti? Myrddraallerin bakışları karşısında diğerlerinin hissettiği korkuyu hissetmemişti hiç, aynı ölçüde değil, ama elleri kendiliğinden kalktı ve yüzünü örtmemek

için zorla indirmesi gerekti. Moghedien ve Cyndane'e baktığında irkildi. Hizmetkârların durduğu gibi duruyorlardı, dizleri üzerinde çökmüş, başlarını Myrddraal'e doğru yere dayamışlardı.

Graendal zorla ağzını ıslattı. "Yüce Efendi'nin habercisi misin?" Sesi sakin, ama zayıftı. Hiç böyle şey duymamıştı. Yüce Efendi bir Myrddraal aracılığı ile haber gönderiyor, ama... Moghedien korkağın tekiydi, ama yine de Seçilmişlerden biriydi ve kız kadar özenle yaltaklanmaktaydı. Ve bir de ışık vardı. Graendal kendini, elbisesinin bu kadar dekolte olmadığını dilerken buldu. Saçmaydı elbette; Myrddraallerin kadın iştahları iyi bilinirdi, ama Graendal Seçilmişlerden... Bakışları bir kez daha Moghedien'e kaydı.

Myrddraal, ona hiç dikkat etmeden, kıvrak hareketlerle yanından geçti. Uzun, siyah pelerini kıpırtısızca asılı kaldı. Aginor bu yaratıkların başka her şeyin bu dünyada olduğu gibi burada olmadığını düşünüyordu; "Zaman ve gerçeklikle hafif bir faz farklılığı var," demişti bu olguya, o da her ne demekse.

"Adım Shaidar Haran." Myrddraal, hizmetkârların yanında durdu, eğilip birer eliyle enselerinden yakaladı. "Ben konuştuğumda, Karanlığın Yüce Efendisi'nin sesini duymuş sayabilirsin kendini." O elleri gerildi ve şaşırtıcı ölçüde yüksek bir kemik kırılma sesi duyuldu. Genç adam ölürken spazmlar geçirdi, tekmeler attı; genç kadın gevşeyiverdi. En güzelleriydi onlar. Myrddraal cesetlerin yanında doğruldu. "Ben onun bu dünyadaki eliyim, Graendal. Benim önümde durduğunda, onun önünde duruyorsun."

Graendal bunu dikkatle, ama çabucak düşündü. Korkuyordu, başkalarında yaratmaya daha çok alışık olduğu bir duygu, ama korkusunu kontrol etmeyi biliyordu. Bazıları gibi ordulara komuta etmiş olmasa da, tehlikeye yabancı değildi, korkak da değildi, ama bu basit bir tehditten fazlasıydı. Moghedien ve Cyndane hâlâ başlarını mermer zemine dayayarak Myrddraal'in önüne kapanmışlardı. Moghedien gözle görülür bir biçimde titriyordu. Graendal bu Myrddraal'e inanıyordu. Ya da gerçekte her ne ise ona. Yüce Efendi gerçekten de, Graendal'ın korktuğu gibi, olayları kendi eline almaya başlamıştı. Ve o Graendal'ın Sammael ile çevirdiği entrikaları öğrenirse... Yani eyleme geçmeyi seçerse; biliyor olması üzerine oynamak, bu noktada aptalca olurdu.

Myrddraal'in önünde rahatça diz çöktü. "Ne yapmamı dilersin?" Sesi gücünü yeniden kazanmıştı. Gerekli bir esneklik korkaklık değildi; Yüce Efendi için eğilmeyenler eğilmeye zorlanırdı. Ya da

ikiye bölünürdü. “Sana Büyük Efendi mi demeliyim, yoksa bir başka unvan mı tercih ediyorsun? Yüce Efendi’nin eline ona ettiğim gibi hitap etmek beni rahatsız etmez.”

Myrddraal kahkaha atarak onu şoke etti. Kırılan buzun sesi gibiydi. Myrddraaller asla kahkaha atmazdı. “Çoğundan daha cesursun. Ve daha akıllı. Senin için Shaidar Haran yeterli. Kim olduğumu hatırladığın sürece. Cesaretinin korkunu alt etmesine fazla izin vermediğin sürece.”

Emirlerini verirken –ilk önce bu Moridin’i ziyaret etmesi gerekiyordu anlaşılan; Moghedien’e ve belki Cyndane’e karşı tetikte olmalıydı; bu kısa İçtepi kullanımının intikamını almaya çalışabilirlerdi– Graendal Rodel Ituralde’ye gönderdiği mektubu kendine saklamaya karar verdi. Ona söylenen hiçbir şey eylemlerinin Yüce Efendi’yi hoşnutsuz ettiğini söylemiyordu ve hâlâ kendi konumunu düşünmeliydi. Her kimse, Moridin bugün Nae’blis olabilirdi, ama her zaman bir yarın vardı.

* * *

Cadsuane, Arilyn’in arabasının sallanmasına karşı koyarak deri perdelerden birini dışarıyı görmesine izin verecek ölçüde çekti. Tombul bulutlar ve kaba, döne döne esen rüzgârlarla dolu gri gökyüzünden Cairhien’e hafif bir yağmur yağıyordu. Yalnızca gökyüzü değildi rüzgârla dolu olan. Uluyan esintiler arabanın ilerlemesine yardımcı olmak kadar, iki yana da sallıyordu. Buz kadar soğuk, minik damlalar eline düştü. Hava biraz daha soğursa kar yağacaktı. Cadsuane yün pelerinine daha sıkı sarıldı; onu heybelerinden birinin dibinde bulunca sevinmişti. Hava serin olacaktı.

Şehrin dik, arduvaz çatıları ve taş döşeli sokakları ıslak ıslak parlıyordu ve yağmur şiddetli olmasa da, güçlü rüzgârlara meydan okumaya gönüllü olan pek az insan vardı. Uzun üvendiresini öküzlerine dokundura dokundura arabasını idare eden kadın hayvanları kadar sabırla hareket ediyordu, ama çoğu insan pelerinlerine sıkı sıkı sarınmış, başlıklarını çekmiş, flamalarını dalgalandırarak geçen tahtırevanlar kadar hızla seğirtiyorlardı. Ama kadın ve öküzlerinden başka telaş etmeyenler de vardı. Sokağın ortasında, uzun boylu bir Aiel durmuş, inanmazlıkla gökyüzüne bakıyor, hafif yağmurun onu ıslatmasına izin veriyordu. Öyle dalmıştı ki cüretkâr bir yankesici adamın kemer kesesini çaldı ve

kurbanı tarafından fark edilmeden kaçtı. Girift kıvrımlı, yüksek modelli saçlarından asil olduğu anlaşılan bir kadın pelerini ve uzun başlığı çılgınca dalgalanırken ağır ağır yürüyordu. İlk defa sokaklarda yürüyor olabilirdi, yağmur yanaklarını ıslatırken kahkahalar atıyordu. Bir parfümcü dükkânının kapısında, dükkân sahibi avunmaz bir ifade ile dışarıya bakıyordu; bugün pek az iş yapabilecekti. Aynı sebepten dolayı çoğu sokak satıcısı kaybolmuştu, ama birkaç tanesi hâlâ umutla, uyduruk tentelerin altındaki arabalarından sıcak çay ve etli börek satmaya çalışıyordu. Gerçi bugünlerde sokakta etli börek alan herkes, sonraki karın ağrısını hak etmiş sayılırdı.

İki aç köpek gergin bacaklar üzerinde, tüylerini kabartarak bir yan sokaktan çıktılar ve geçen arabaya hırlayıp havladılar. Cadsuane perdeyi indirdi. Köpekler yönlendirebilen kadınları kediler kadar kolay tanır gibiydi, ama köpekler kadınların sıradışı ölçüde büyük kediler olduğunu düşünür gibiydi. Karşısına oturan iki kadın hâlâ sohbet etmekteydiler.

“Affedersin,” diyordu Daigian, “ama bu mantıksal ilişki kaçınılmaz.” Başını özür dilercesine eğerek uzun, siyah saçlarındaki ince, gümüş zincirin ucunda asılı duran aytaşını sarkıttı. Parmakları koyu renk eteğindeki beyaz çizgileri çekiştirdi ve sözünün kesilmesinden korkarmış gibi hızlı hızlı konuştu. “Süren sıcakların Karanlık Varlık’ın işi olduğunu kabul ediyorsan, o zaman değişim bir başka unsurun işi olmalı. Karanlık Varlık vazgeçmezdi. Dünyayı haşlamak yerine dondurmaya ya da boğmaya karar verdiğini söyleyebilirsin, ama neden? Sıcak bahar boyunca devam etseydi, ölülerin sayısı canlıların sayısını aşabilirdi, yazın kar yağsa nasıl olacaksa öyle. Dolayısıyla, mantıksal olarak, bir başka el işe karışmış olmalı.” Tombul kadının çekingenliği bazen insanı sıkıyordu, ama her zamanki gibi Cadsuane mantığını kusursuz buldu. Yalnız, kimin eli olduğunu, amacının ne olduğunu bilmeyi diliyordu.

“Barış!” diye mırıldandı Kumira. “Senin Beyaz Ajah mantığından yüz kilo yerine bir gram delili tercih ederdim.” Kumira Kahverengi Ajah’tandı, ama Ajahının olağan kusurlarına teslim olmamıştı. Saçlarını kısa kestirmiş düzgün hatlı bir kadındı, makul ve pratik, keskin bir gözlemci idi ve asla çevresindeki dünyayı görmeyecek kadar derin düşüncelere dalmazdı. Kumira konuşur konuşmaz zarif şekilde Daigian’ın dizini okşadı ve mavi gözlerindeki keskinliği ısıtan bir gülümseme bahşetti. Shienarlılar genel olarak nazik bir

halktı ve Kumira insanları gücendirmemeye dikkat ediyordu. En azından kastetmeden gücendirmemeye. “Aiellerin elindeki Aes Sedailer için ne yapabileceğimize odaklan. Biri bir çözüm bulabilirse, o sen olursun, biliyorum.”

Cadsuane hıhladı. “Başlarına her ne geliyorsa hak ediyorlar.” Aiel çadırlarının yakınına bırakılmamıştı, arkadaşlarından herhangi biri de, ama al’Thor denen oğlana sadakat yemini eden ahmaklardan bazıları o geniş kampa gitmiş, öfke ile mide bulantısı arasında gidip gelerek, bembeyaz suratlarla dönmüşlerdi. Normalde Cadsuane, hangi koşullar altında olursa olsun, Aes Sedai vakarını küçük düşüren her şeye öfkelenirdi; şimdi değil. Hedefine ulaşmak için, tüm Beyaz Kule sakinlerini sokaklarda çırılçıplak koşturabilirdi. Her şeyi mahvedebilecek kadınların rahatsızlığı için nasıl endişelenebilirdi ki?

Kumira, duygularını bildiği halde itiraz etmek için ağzını açtı, ama Cadsuane sakin, ama amansız bir sesle devam etti. “Belki işleri köpek mamasına çevirmelerini telafi edecek kadar ağlarlar, ama bundan kuşkuluyum. Onlar artık bizim ellerimizde değil ve benim ellerimde olsalardı onları Aiellere *ben* verebilirdim. Unut onları Daigian ve o üstün zihnini benim gösterdiğim yolda kullan.”

İltifat üzerine Cairhienli kadının solgun yanakları kıpkırmızı oldu. Işık’a şükür, yalnızca diğer Aes Sedailerin yanında böyleydi. Kumira son derece ifadesiz bir yüzle, elleri kucağında, sessizce oturuyordu. Şimdi yatışmış olabilirdi, ama Kumira nadiren uzun süre sakin kalabilirdi. Tam da Cadsuane’in bugün yanında istediği türden bir ikiliydiler.

Atlar Güneş Sarayı’na giden uzun rampaya tırmanmaya başladığında araba eğildi. “Size söylediklerimi hatırlayın,” dedi Cadsuane diğer ikisine kararlılıkla. “Ve dikkat edin!”

Dikkat edeceklerini mırıldandılar ve edebilirlerdi de. Cadsuane başını salladı. Gerekirse, ikisini de gübre olarak kullanırdı, başkalarını da, ama sırf dikkatsiz davrandılar diye bu iki kadını kaybetmeye niyeti yoktu.

Arabanın Saray kapılarından içeri kabul edilmesinde sorun yaşamadılar. Nöbetçiler araba kapılarındaki Arilyn’in armasını tanıdılar ve arabanın yolcularının kim olması gerektiğini anladılar. Son hafta içinde o araba Saray’a sık sık gelmişti. Atlar durur durmaz, süssüz siyah üniforma içinde endişeli bakışlı bir uşak kapıyı açtı ve siyah yağlı kumaştan geniş, düz bir şemsiyeyi açtı. Şemsiyenin kenarından adamın başına yağmur damlıyordu, ama

adam şemsiyeyi kendini korumak için açmamıştı zaten.

Cadsuane hepsinin yerli yerinde olduğundan emin olmak için topuzundan sarkan süslere dokundu –hiç kaybetmemişti onları, ama bunun sebebi onlara dikkat etmesiydi–, koltuğun altından kare şeklindeki hasır dikiş sepetinin saplarını toparladı ve dışarı çıktı. İlk uşağın arkasında yarım düzine uşak, ellerinde şemsiyelerle bekliyorlardı. O kadar yolcu arabada yolculuk etmeyi rahatsız kılacak kadar kalabalık yapardı, ama uşaklar hazırlıksız yakalanacak değildi ve yalnızca üç kişi oldukları anlaşıldığında fazlalıklar hızla uzaklaştı.

Arabanın geldiğinin görüldüğü açıktı. Siyah giysili hizmetkâr adamlar ve kadınlar beş boy yüksekliğinde, kare tonozlu büyük giriş holünün koyu mavi ve altın rengi seramikleri üzerinde düzgünce sıralanmışlardı. İleri atılıp pelerinleri aldılar, ellerini ya da yüzlerini kurulamak isteyen birileri çıkması olasılığına karşılık küçük, ısıtılmış keten havlular uzattılar, baş döndürücü baharat kokuları saçan şaraplarla dolu porselen kadehler sundular. Kış içeceğiydi sundukları, ama hava sıcaklığının aniden düşmesi uygun kılıyordu. Hem, *gerçekten* kıştı. Sonunda.

Bir yanda, koyu renk mermerden yapılmış dev, kare sütunların arasında, kuşkusuz Cairhienlilerin önemli bulduğu savaşları betimleyen yüksek, solgun frizlerin önünde üç Aes Sedai bekliyordu, ama Cadsuane şimdilik kadınları görmezden geldi. Genç hizmetkâr adamlardan birinin ceketinin sol göğsünde küçük bir altın kırmızı işleme vardı, insanların Ejder dediği figür. Güneş Sarayı'ndaki hizmetkârları idare eden, ciddi yüzlü, gri saçlı bir kadın olan Corgaide, belindeki geniş halkaya takılmış anahtarlar dışında süs taşımıyordu. Giysilerinde süs olan başkası da yoktu ve genç adamın hevesine rağmen hizmetkârların ruh halini belirleyen Anahtarların Koruyucusu Corgaide'di. Yine de, bu genç adamın o süsü kullanmasına izin vermişti; hatırlanması gereken bir mesele. Cadsuane alçak sesle konuşarak, rahatsız edilmeden çember işleyebileceği bir oda olup olmadığını sordu ve kadın talebi duyunca gözlerini kırpıştırmadı. Ama diğer yandan, bu sarayda hizmet ederken daha tuhaf talepler de duymuş olmalıydı.

Pelerinleri alan, tepsiler sunan hizmetkârlar eğilerek ve diz kırarak uzaklaştıktan sonra, Cadsuane sonunda sütunların arasında bekleyen üç Aes Sedai'ye döndü. Hepsi, Kumira ile Daigian'ı görmezden gelerek ona bakıyordu, Corgaide kaldı, ama uzakta durarak Aes Sedailere mahremiyet tanıdı. "Sizi rahat rahat

gezinirken bulmayı beklememiştim," dedi Cadsuane. "Aiellerin çömezlerini sıkı çalıştırdığını sanıyordum."

Faeldrin hemen hemen hiç tepki vermedi, yalnızca ince örgülerindeki rengârenk boncukları şıkırdatarak başını hafifçe salladı, ama Merana utançla kızardı ve eteklerini kavradı. Olaylar Merana'yı öyle derinden sarsmıştı ki Cadsuane kadının kendine gelebileceğinden kuşkuluydu. Elbette, Bera kendini hemen hemen hiç kaybetmemişti.

"Yağmur yüzünden çoğumuza bugün izin verildi," diye yanıt verdi Bera sakin sakin. Sade yünlüler içinde –iyi kesimli ve güzel, ama kesinlikle sade– gürbüz bir kadındı. Bir saraydansa, çiftlikteki evinde daha rahat hissedeceğini düşünürdünüz. Ahmaksanız öyle düşünürdünüz; Bera'nın keskin bir zekâsı, güçlü bir iradesi vardı ve Cadsuane bu kadının aynı hatayı iki kez yaptığına inanmıyordu. Çoğu Aes Sedai gibi, o da kanlı canlı bir Cadsuane Melaidhrin ile karşılaşmanın şokunu tamamen üzerinden atamamıştı, ama huşuya yenilmeyi reddediyordu. Derin bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Neden geri dönüp durduğunu anlamıyorum, Cadsuane. Açık ki bizden bir şey istiyorsun, ama ne olduğunu söylemezsen sana yardım edemeyiz. Lord Ejder için ne yaptığını biliyoruz" –unvanı söylerken biraz duraksamıştı; oğlandan nasıl bahsedeceklerinden hâlâ tam olarak emin değildiler– "ama Cairhien'e onun yüzünden geldiğin açık ve sen bize neyi, neden yapmayı düşündüğünü anlatmadığın sürece, bizden yardım alamayacağını anlamalısın." Onun gibi Yeşillerden olan Faeldrin Bera'nın cesur ses tonu karşısında irkildi, ama Bera lafını bitirdiğinde onayla başını sallıyordu.

"Şunu da anlamalısın," diye ekledi Merana, dinginliğini yeniden kazanarak. "Sana karşı çıkmaya karar verirsek çıkarız." Bera'nın yüzü değişmedi, ama Faeldrin'in ağzı kısa bir süre için gerildi. Belki aynı fikirde değildi, belki de çok şeyin açığa çıkmasını istemiyordu.

Cadsuane onlara ince bir gülümseme bahşetti. Neyi, neden yapacağını, ha? Eğer *onlar* karar verirse? Şimdiye dek ellerini ayaklarını bağlatıp kendilerini al'Thor'un heybelerine tıktırmayı başarmışlardı ve buna Bera da dahildi. Sabah ne giyeceklerine bile olsa, kendilerinin karar vermesine izin vermek için ne güzel sebep ama! "Sizi görmeye gelmedim," dedi. "Ama sanırım, boş gününüz olduğuna göre, Kumira ve Daigian sizi ziyaret etmekten memnun olur. Bana izin verirseniz."

Corgaide'e yolu göstermesini işaret etti ve kadının peşinden giriş

holünü aştı. Yalnızca bir kez dönüp arkasına baktı. Bera ve diğerleri Kumira ile Daigian'ı toparlamış, bir yere götürüyorlardı, ama tam olarak geldiklerine memnun oldukları konukları karşılarmış gibi değil. Daha çok, kaz kışkışlar gibi. Cadsuane gülümsedi. Çoğu Aes Sedai Daigian'ı bir yabaniden birazcık daha iyi sayardı ve ona bir hizmetkârdan birazcık daha iyi davranırlardı. O grup içinde, Kumira da pek yüksek konuma sahip değildi. En kuşkucu kadınlar bile, onları herhangi bir şey ikna etmek için geldiklerini düşünmeyecekti. Daigian çay dolduracak, ona soru sorulmadığı sürece sessizce oturacaktı –ve mükemmel zihnini her işittiği konuda çalıştıracaktı. Kumira Daigian dışında herkesin ondan önce konuşmasına izin verecekti –ve her kelimeyi, her jesti, her yüz buruşturmayı seçip saklayacaktı. Bera ve diğerleri oğlana ettikleri yemini tutacaklardı elbette –söylemeye bile gerek yoktu– ama bunu ne titizlikle yapacakları başka meseleydi. Merana bile yalın itaatten öteye gitmek istemeyebilirdi. Yalın itaat yeterince kötüydü zaten, ama manevralar için epey boşluk bırakıyordu. Ya da onlar üzerinde manevra yapılması için.

Geniş, duvar halıları ile süslü koridorlarda iş peşinde koşturan siyah üniformalı hizmetkârlar, Cadsuane ve Corgaide'in önünde kenara kaçıyordu. İki kadın derin eğilmeler ve diz kırmalar eşliğinde, sepetler, tepsiler, kucak dolusu havlular taşıyan kadın ve erkeklerin arasında ilerliyordu. Hizmetkârların Corgaide'i nasıl izlediğine bakarak, Cadsuane gösterilen saygının Aes Sedai için olduğu kadar Anahtarların Koruyucusu için de olduğunu tahmin ediyordu. Çevrede birkaç da Aiel vardı, soğuk bakışlı aslanlara benzeyen dev adamlar ve daha da soğuk bakışlı leoparlara benzeyen kadınlar. O bakışların bazıları, dışarıda yağan yağmuru kara dönüştürebilecek kadar soğuk bir şekilde onu izliyordu, ama diğer Aieller ciddiyetle başlarını salladılar, orada burada vahşi bakışlı kadınlar gülümseyecek kadar ileri gittiler. Cadsuane hiçbir zaman *Car'a'carn*'larını kendisinin kurtardığını iddia etmemişti, ama hikâyeler ağızdan ağıza geçerken çarpıtıyordu ve bu inanç sayesinde tüm diğer Aes Sedailerden daha fazla saygı görüyor, Saray'da daha serbestçe hareket edebiliyordu. Oğlan şimdi önünde olsa, onu haşlamamak için kendini zor tutacağını bilseler nasıl hissederlerdi acaba, merak ediyordu! Kendini öldürtmesine ramak kalmasının üzerinden bir haftadan fazla zaman ancak geçmişti ve bu süre içinde Cadsuane'den tamamen kaçınmayı başarmakla kalmamış, işittiklerinin yarısı doğruysa, işini daha da güçleştirmişti.

Far Madding'de yetiştirilmemiş olması yazıktı. Gerçi, o apayrı felaketlere yol açabilirdi.

Corgaide'in onu götürdüğü oda rahat ve sıcaktı, odanın iki yanındaki mermer şöminelerde ateş yanıyordu, lambalar yakılmıştı ve aynalardan yansıyan alevler günün loşluğunu kovalıyordu. Cadsuane giriş holünde beklerken Corgaide'in odanın hazırlanması için önden emir yolladığı açıktı. Onlar içeri girer girmez bir hizmetkâr kadın belirdi ve bir tepsi üzerinde sıcak çay, baharatlı şarap ve üstlerine bal sürülmüş küçük kekler getirdi.

"Başka emriniz olacak mı, Aes Sedai?" diye sordu Corgaide, Cadsuane dikiş sepetini kenarları ve bacakları yaldızlı masanın üzerine, tepsinin yanına bıraktığı zaman. Masa aynı zamanda sert oymalarla süslenmişti, bol yaldızlı korniş de öyle. Cadsuane Cairhien'i ziyaret ettiğinde hep, altından bir balık havuzundaymış gibi hissetmişti. Odanın aydınlığına ve sıcaklığına rağmen uzun, dar pencerelerin dışında yağan yağmur ve gri gökyüzü bu duyguyu arttırıyordu.

"Çay yeterli," dedi Cadsuane. "Alanna Mosvani'ye onu görmek istediğimi iletir misin? Söyle, gecikmesin."

Corgaide diz kırarken anahtarları şıngırdadı, kadın "Alanna Aes Sedai'yi" bizzat gidip bulacağını saygıyla mırıldandı. Çıkarken ciddi ifadesi hiç değişmedi. Büyük olasılıkla incelik göstermenin ne kadar gerekli olduğunu düşünüyordu. Cadsuane mümkün olduğu sürece açıksözlü davranmayı tercih ederdi. Tam olarak söylediği şeyi kastettiğine inanmayan insanlar yüzünden bir sürü engel çıkmıştı önüne.

Dikiş sepetinin kapağını açtı ve yarısı tamamlanmış nakış çemberini çıkardı. Sepetin içine örülmüş ceplerde, dikiş ile hiç ilgisi olmayan şeyler vardı. Fildişi el aynası, saç fırçası, tarağı, bir kalem kutusu, kapağı sıkı sıkı kapatılmış bir mürekkep şişesi ve seneler içinde faydalı bulduğu bir dizi eşya, ki aralarındaki bazı şeyler sepeti karıştıracak cesarete sahip herkesi şaşırtırdı. Onu herkesin görebileceği yerlerde bıraktığından değil. Cilalı gümüş dikiş kutusunu dikkatle masaya bıraktı, ihtiyaç duyduğu makaraları seçti ve sırtını kapıya dönerek oturdu. Nakıştaki ana desen tamamlanmıştı, kadim Aes Sedai simgesini kavrayan bir erkek eli. Siyah beyaz disk üzerinde çatlaklar vardı ve el diski bir arada mı tutmaya çalışıyor, yoksa onu kırmaya mı, anlaşılmıyordu. Cadsuane kendi niyetinin ne olduğunu biliyordu, ama gerçeğin ne olduğunu ancak zaman belirleyecekti.

İğneye bir iplik geçirerek çevresindeki desenlerden biri, parlak kırmızı bir gül, üzerinde çalışmaya başladı. Gül, yıldızalevi ve güneş patlaması desenlerinin arasına papatya, küçük, kırmızı çiçek ve kolibri desenleri serpilmişti, hepsi yalın ısırganlar ve uzun dikenli çalılarla birbirlerinden ayrılmıştı. Bittiği zaman huzursuz edici bir parça olacaktı.

Gülün yapraklarından birinin yarısını bitirdiğinde, dikiş kutusunun düz kapağına yansıyan hareketlenme gözüne çarptı. Kutuyu, kapıyı yansıtacak şekilde, dikkatle yerleştirmişti. Başını çemberinden kaldırmadı. Alanna orada durmuş, dik dik sırtına bakıyordu. Cadsuane ağır ağır iğnesini oynatmaya devam etti, ama göz ucu ile yansımayı izliyordu. Alanna iki kez gidecekmiş gibi döndü, sonunda sırtını dikleştirdi, gözle görülür bir biçimde Cadsuane ile yüzleşmeye hazırlandı.

"İçeri gir, Alanna." Cadsuane başını kaldırmadan önünde bir yere işaret etti. "Burada dur." Alanna yerinde sıçradığı zaman alayla güldü. Bir efsane olmanın avantajları vardı; insanlar bir efsane ile yüz yüzeyken, aşikâr olanı nadiren fark ediyordu.

Alanna ipek eteklerini hışırdatarak, uzun adımlarla odada yürüdü ve Cadsuane'in işaret ettiği yere geçti, ama suratı asıktı. "Neden beni rahat bırakmıyorsun?" diye sordu. "Sana şimdiye dek anlattıklarımdan daha fazlasını anlatamam. Anlatabilecek olsaydım bile, anlatacağımdan emin değilim! Onun ait olduğu kişi!.." Aniden sustu ve alt dudağını ısırdı, ama cümlesini bitirse de olurdu. Al'Thor denen oğlan ona aitti; onun Muhafızı. Bunu düşünecek kadar küstahtı!

"Suçunu kendime sakladım," dedi Cadsuane sessizce, "ama yalnızca, işleri daha da karmaşık hale getirmek için sebep göremediğimden." Bakışlarını diğer kadına kaldırdı ve yumuşak sesle konuştu. "Seni kabak gibi oymayacağım anlamına geldiğini sanıyorsan, bir daha düşün."

Alanna gerildi. Aniden *saidar* parıltısına büründü.

"Gerçekten aptallık etmek istiyorsan." Cadsuane soğuk soğuk gülümsedi. Kaynak'a kucak açmaya kalkmadı. Saçlarından sarkan süslerden biri, birbirine geçmiş altın hilaller, şakağında soğumuştu. "Şu anda postun sağlam, ama tahammülümün sınırları sonsuz değil. Aslında, pamuk ipliğinin ucunda."

Alanna farkında olmadan mavi ipekleri sıvazlayarak kendi kendisiyle mücadele etti. Aniden Güç parıltısı söndü ve Alanna başını Cadsuane'den öyle hızlı çevirdi ki uzun, siyah saçları

savruldu. “Başka anlatacak şeyim yok.” Donuk sözler ağzından nefes nefese, hızla çıkmıştı. “O yaralıydı, ama sonra geçti, ama onu bir Aes Sedai’nin iyileştirdiğini sanmıyorum. Kimsenin Şifa veremeyeceği yaraları var hâlâ. Yolculuk kullanarak oradan oraya gidiyor, ama hâlâ güneyde bir yerde. Illian’da, sanırım, ama bu mesafeden, Tear’da olsa bile ayırt edemem. Öfke, acı ve kuşkuyla dolu. Daha fazlası yok, Cadsuane. Yok!”

Cadsuane sürahinin sıcaklığına dikkat ederek bir fincan çay doldurdu ve ince yeşil porselen fincanın ne kadar sıcak olduğunu kontrol etti. Beklenebileceği gibi, gümüş sürahi çayı hemen soğutmuştu. Kısa bir süre yönlendirerek ısıttı onu. Koyu renk çaya fazla nane katılmıştı; ona göre Cairhienliler çok fazla nane kullanıyordu. Alanna’ya çay önermedi. Yolculuk. Oğlan Beyaz Kule’nin Kırılış’tan beri bilmediği bir şeyi nasıl yeniden keşfetmiş olabilirdi? “Yine de bana bilgi vermeye devam edeceksin, değil mi, Alanna.” Bu bir soru değildi. “Bana bak, kadın! Onu *düşünde* görmüş olsan bile, her detayı istiyorum!”

Alanna’nın gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyordu. “Benim yerimde olsan sen de aynı şeyi yapardın.”

Cadsuane fincanın üzerinden ona bakarak kaşlarını çattı. Yapabilirdi. Alanna’nın yaptığı şeyle bir erkeğin kendisini bir kadına dayatması arasında fark yoktu, ama Işık ona yardım etsin, hedefine ulaşmasına yardımcı olacağını düşünse yapabilirdi. Artık Alanna’yı bağı ona aktarmaya zorlamayı bile düşünmüyordu. Oğlanı kontrol etmek konusunda bağın ne kadar faydasız olduğunu Alanna kanıtlamıştı.

“Beni bekletme, Alanna,” dedi buz gibi bir sesle. Diğer kadına sempati beslemiyordu. Alanna Moiraine’den Elaida’ya, her şeyi eline yüzüne bulaştıran ve düzeltmeye çalıştıkları şeyi daha da bozan bir dizi Aes Sedai içinde bir başkasıydı. Cadsuane önce Logain Ablar’ı, sonra Mazrim Taim’i kovalarken. Bu düşünce ruh haline hiç iyi gelmedi.

“Sana eksiksizce bilgi vereceğim,” diye nefes verdi Alanna, küçük bir kız gibi surat asarak. Cadsuane’in içinden ona tokat atmak geldi. Alanna şalı takalı yirmiden fazla sene olmuştu; bundan daha fazla büyümüş olmalıydı. Elbette, kadın Arafelliydi. Far Madding’de, yirmi yaşında pek az kız, bir Arafellinin ölüm döşeğinde yapabileceği kadar surat asabilirdi.

Alanna’nın gözleri aniden korkuyla irileşti ve Cadsuane dikiş kutusunun kapağında bir başka yüzün yansıdığını gördü. Fincanını

tepsiye, çemberini masaya bıraktı ve doğrularak kapıya döndü. Acele etmedi, ama Alanna geldiğinde yaptığı gibi oyalanmadı, oyun oynamadı da.

"Onunla işin bitti mi, Aes Sedai?" diye sordu Sorilea, odaya girerek. Köselemsi, beyaz saçlı Bilge Cadsuane'e hitap etmişti, ama bakışlarını Alanna'dan ayırmamıştı. Ellerini kalçalarına dayarken bileklerindeki fildişi ve altın bilezikler şıkırdadı ve koyu renk şalı dirseklerine kaydı.

Cadsuane işinin bittiğini söylediğinde, Sorilea Alanna'ya sert bir jest yaptı ve Alanna uzun adımlarla odadan çıktı. Hışımla çıktı demek daha doğru olurdu, kadının asık suratında sinir vardı. Sorilea onun peşinden kaşlarını çattı. Cadsuane bu kadınla daha önce de karşılaşmıştı ve kısa, ama ilginç karşılaşmalar olmuştu. Amansız saydığı çok insanla tanışmamıştı, ama Sorilea amansızdı. Belki bazı açılardan kendisine bile denkti. Aynı zamanda, kadının kendisi kadar yaşlı, hatta belki daha yaşlı olduğundan bile kuşkulanıyordu ve böylesini bulmayı hiç beklememişti.

Alanna kaybolur kaybolmaz kapıda Kiruna belirdi. Gri ipek eteklerini tekmeleyerek, telaşla yürüyordu ve koridorda, Alanna'nın gittiği yöne bakıyordu. Ve girift desenlerle işlenmiş altın bir tepsi üzerinde daha da girift desenlerle işlenmiş uzun boyunlu, altın bir sürahi taşıyordu. Sürahinin yanında çok uygunsuz kaçan iki küçük beyaz sırlı çömlek kupa vardı. "Alanna neden koşuyor?" dedi. "Daha hızlı gelirdim, Sorilea, ama..." O anda Cadsuane'i gördü ve yanakları daha fazla kızaramazdı. Bu heykel gibi kadında utanç tuhaf kaçıyordu.

"Tepsiyi masaya bırak, kızım," dedi Sorilea, "ve Chaelin'e git. Sana ders vermek için bekliyor olmalı."

Kiruna Cadsuane ile göz göze gelmekten kaçınarak gergin gergin tepsiyi bıraktı. Gitmek için dönerken Sorilea güçlü parmakları ile onun çenesini yakaladı. "Gerçekten çaba göstermeye başladın, kızım," dedi, Bilge kararlılıkla. "Devam edersen, başarılı olacaksın. Çok başarılı. Şimdi git. Chaelin benim kadar sabırlı değildir."

Sorilea koridora doğru elini salladı, ama Kiruna uzun bir an daha, yüzünde tuhaf bir ifade ile durup ona baktı. Cadsuane iddiaya girecek olsa, Kiruna'nın övgüye memnun olduğunu ve memnun olduğuna şaşırdığını söyleyebilirdi. Beyaz saçlı kadın ağzını açtı ve Kiruna silkelendi, sonra odadan çıktı. Olağanüstü bir gösteri.

"Gerçekten de sizin *saidar* örme yöntemlerinizi öğreneceğini düşünüyor musun?" diye sordu Cadsuane, inanmazlığını saklayarak.

Kiruna ve diğerleri ona bu derslerden bahsetmişti, ama Bilgelerin örgülerinin çoğu Beyaz Kule'de öğretilenlerden çok farklıydı. Belli bir şey için hangi yöntemi kullanan örgüyü kullanırsan, o yöntem içine işlenirdi; bir ikinci yöntem öğrenmek hemen hemen imkânsızdı ve öğrenebilsen bile, ikinci öğrendiğin örgü asla o kadar iyi işlemezdi. Bazı Aes Sedailerin, yaşı ne olursa olsun Kule'ye yabani alınmamasını savunmasının bir sebebi buydu; çok şey öğrenmiş ve onları unutamıyor olabilirlerdi.

Sorilea omuzlarını silkti. "Belki. İkinci bir yol öğrenmek, siz Aes Sedailerin yaptığı onca el sallama hareketi olmadan da yeterince zordur. Kiruna Nachiman'ın asıl öğrenmesi gereken, bir gurura sahip olduğu; gururun sana sahip olduğu değil. Bunu öğrendiği zaman çok güçlü bir kadın olacak." Bir sandalye çekip Cadsuane'in karşısına koydu, sandalyeyi kuşkuyla süzdü, sonra oturdu. Kiruna'nın biraz önce göründüğü kadar gergin ve rahatsız görünüyordu, ama buyurgan bir jestle Cadsuane'e oturmasını işaret etti. Emir vermeye alışık, iradesi güçlü bir kadın.

Cadsuane sandalyeye otururken hüzünle gülmekten aldı kendini. Yabani ya da değil, Bilgelerin cahil vahşiler olmaktan çok uzak olduklarını hatırlamak iyiydi. Elbette güçlükleri bileceklerdi. El sallamaya gelince... O izlerken pek az Bilge yönlendirmişti, ama bazı örgüleri Aes Sedailerin kullandığı jestler olmadan yarattıklarını fark etmişti. El hareketleri örgünün bir parçası değildi aslında, ama bir açıdan öyleydiler, çünkü örgüyü öğrenme sürecinin parçasıydılar. Belki, bir zamanlar, bir fırlatma hareketi yapmadan ateş topu fırlatabilen Aes Sedailer vardı, ama öyle de olsa, onlar öleli çok olmuştu ve öğretileri de onlarla birlikte ölmüştü. Bugün, doğru jestler olmadan bazı şeyler hiç yapılamıyordu. Belli örgüler için kullandığı jestlere bakarak, hangi Aes Sedai'nin kimden ders aldığını anlayabileceğini iddia edenler vardı.

"Yeni çömezlerimize yeni şeyler öğretmek, en iyi tabiri ile, zor oluyor," diye devam etti Sorilea. "Seni gücendirmek için konuşmuyorum, ama görünüşe göre siz Aes Sedailer bir yemin ediyorsunuz, sonra onu yerine getirmemek için hemen yol aramaya başlıyorsunuz. Alanna Mosvani özellikle zorlu çıktı." Aniden berrak yeşil gözleri keskin bakışlarla Cadsuane'in yüzüne dikildi. "*Car'a'carn*'a zarar vermeden onun gönüllü başarısızlıklarını nasıl cezalandırabiliriz?"

Cadsuane ellerini kucağında kavuşturdu. Şaşkınlığını maskelemek kolay değildi. Alanna'nın suçunu saklamak buraya

kadar. Ama kadın bildiğini neden belli ediyordu? Belki bir açıklama bir başkasını talep ediyordu. “Bağ o şekilde işlemez,” dedi. “Alanna’yı öldürürseniz al’Thor da ölür, ya o anda ya da fazla zaman geçmeden. Onu öldürmek dışında ne yaparsanız yapın, al’Thor onun başına ne geldiğini bilir, ama hissetmez. Şimdi olduğu kadar uzaktayken, ancak belli belirsiz farkında olur.”

Sorilea yavaşça başını salladı. Parmakları masadaki altın tepsiye dokundu, sonra kaçtı. Yüzündeki ifadeyi okumak bir heykelin yüzünü okumak kadar zordu, ama Cadsuane Alanna’nın bir sonraki öfke krizinde ya da Arafel tarzı surat asmasında nahoş bir sürprizle karşılaşacağını tahmin ediyordu. Ama bu önemsizdi. Önemli olan tek şey oğlandı.

“Çoğu erkek, eğer cazip ve hoş görünüyorsa, sunulanı kabul eder,” dedi Sorilea. “Bir zamanlar, Rand al’Thor’un da aynı şeyi yapacağını sanıyorduk. Ne yazık ki, yürüdüğümüz yolu değiştirmek için çok geç. Artık özgürce sunulan her şeyden kuşkulanıyor. Artık, bir şeyi kabul etmesini istiyorsam, onun o şeye sahip olmasını istemiyormuş gibi yapmalıyım. Onun yakınında kalmak istiyorsam, onu bir daha görüp görmeyeceğimle ilgilenmiyormuş gibi yapmalıyım.” O gözler bir kez daha, yeşil burgular gibi Cadsuane’e odaklandı. Onun kafasının içindekileri görmeye çalışarak değil. Kadın biliyordu zaten. En azından bir kısmını. Yeteri kadarını ya da çok fazlasını.

Yine de, Cadsuane bir olasılık heyecanının yükseldiğini hissetti. Sorilea’nın onu yoklamak istediğine dair herhangi bir kuşkusu vardıysa bile kaybolmuştu. Bir anlaşma yapmayı ummuyorsanız, bir insanı bu şekilde yoklamazdınız. “Bir erkeğin sert olması gerektiğine inanıyor musun?” diye sordu. “Ya da güçlü?” Ses tonuna bakarak, ikisi arasında bir fark gördüğünden kuşku yoktu.

Sorilea bir kez daha tepsiye dokundu; dudakları bir anlığına küçücük bir gülümseme ile büküldü. Ya da belki değil. “Çoğu erkek ikisini aynı şey olarak görür, Cadsuane Melaidhrin. Güçlü olan dayanır; sert olan kırılır.”

Cadsuane nefes aldı. Başkası yapacak olsa denediği için kavuracağı bir şans. Ama o başkası değildi ve bazen insanın şansını denemesi gerekiyordu. “Oğlan karıştırıyor,” dedi. “Güçlü olması gerek, ama sertleşiyor. Şimdiden aşırı sertleşti ve durdurulmazsa durmayacak. Acı kahkahalar dışında kahkaha atmayı unuttu; gözlerinde yaş kalmadı. Kahkahaları ve gözyaşlarını bir kez daha bulmazsa, dünya felaketle yüzleşecek. Yenidendoğan Ejder’in bile

etten kemikten olduğunu öğrenmeli. Bu halde Tarmon Gai'don'a girerse, zaferi bile yenilgisi kadar karanlık olacak."

Sorilea dikkatle dinledi ve Cadsuane sözünü bitirdikten sonra sessiz kaldı. O yeşil gözler Cadsuane'i inceliyordu. "Sizin Yenidendoğan Ejderiniz ve Son Savaşınız bizim kehanetlerimizde yok," dedi sonunda. "Biz Rand al'Thor'un kendi kanını tanıması için uğraştık, ama korkarım bizi yalnızca bir başka mızrak olarak görüyor. Bir mızrak elinde kırılırsa, durup yasını tutmazsın, bir başkasını alırsın. Belki senin ve benim hedeflerimiz o kadar da uzak değildir."

"Belki öyledir," dedi Cadsuane ihtiyatla. Bir karış uzak hedefler bile birbirinden farklı olabilirdi.

Aniden kösele suratlı kadın *saidar* parıltısına sarındı. Öyle zayıftı ki yanında Daigian ortalama güce sahip gibi görünürdü. Ama diğer yandan, Sorilea'nın asıl gücü Tek Güç değildi. "Faydalı bulabileceğin bir şey var," dedi. "Ben işletemiyorum, ama sana göstermek için akışları örebilirim." Dediğini yaptı, ördüğü iplikler yerlerine oturdular ve eriyip gittiler, hedeflerini yerine getiremeyecek kadar zayıflar. "Yolculuk deniyor," dedi Sorilea.

Bu sefer Cadsuane'in ağzı açık kaldı. Alanna, Kiruna ve diğerleri Bilgelere zincir kurmayı ve aniden öğrenmiş göründükleri bir dizi başka beceriyi öğrettiklerini inkâr ediyorlardı ve Cadsuane Aiellerin bu becerileri çadırlarda tuttukları Aes Sedailerin ağzından kopardığını varsaymıştı. Ama bu...

İmkânsız, derdi, ama Sorilea'nın yalan söylediğini sanmıyordu. Örgüyü denemek için sabırsızlanıyordu. Şu anda çok işine yarayacağından değil. Sefil oğlanın tam olarak nerede olduğunu bilseydi bile, onu ayağına getirmeliydi. Sorilea bu konuda haklıydı. "Çok büyük bir armağan," dedi yavaşça. "Bununla karşılaştırılabilecek bir şeyim yok verecek."

Bu sefer Sorilea'nın dudaklarından geçen kısa gülümseme açıktı. Cadsuane'in ona borçlandığını çok iyi biliyordu. Ağır, altın sürahiyi iki eliyle tuttu ve küçük beyaz kupaları dikkatle doldurdu. Sade suyla. Tek damla dökmedi.

"Sana su yemini öneriyorum," dedi ciddiyetle, kupalardan birini alarak. "Bu yeminle, Rand al'Thor'a gülmeyi ve ağlamayı öğretmek üzere, birbirimize bağlanıyoruz." Yudumladı, Cadsuane de onu taklit etti.

"Birbirimize bağlanıyoruz." Ya hedefleri aynı çıkmazsa? Bir müttefik ya da rakip olarak Sorilea'yı hafife almıyordu, ama

Cadsuane bedeli ne olursa olsun hangi hedefin gözetilmesi gerektiğini biliyordu.

13
Kar Tanesi Gibi Uçuşmak

Kuzey ufku, gece boyunca Illian'ın doğusunu döven sağanakla morarmıştı. Tepede kaynayan karanlık bulutlarla dolu sabah göğü tehditkârdı ve güçlü rüzgârlar pelerinleri savuruyor, flamaları dalgalandırıyor, sırtın zirvesindeki beyaz Ejder bayrağını, kızıl Işık Sancağı'nı ve Illian, Cairhien ve Tear asillerinin parlak sancaklarını kırbaç gibi şaklatıyordu. Asiller kendi aralarında toplanmışlardı, yaldızlar, gümüş kaplama çelik plakalar, ipekler, kadifeler ve dantellerden, birbirinden uzak üç ayrı grup, ama hepsi çevresine huzursuzlukla bakınıyordu. En iyi eğitilmiş atlar bile başlarını arkaya atıyor, toynakları ile çamurlu zemini dövüyordu. Rüzgâr soğuktu, aniden sıcağın yerini aldığından daha da soğuk geliyordu, tıpkı uzun süren kuraklıktan sonra yağmurun da insanları şoke etmesi gibi. Hangi ulustan olurlarsa olsunlar, kavurucu sıcakların kırılması için dua etmişlerdi, ama dualarını yanıtlayan amansız fırtınalardan ne çıkarmaları gerektiğini hiçbiri bilmiyordu. Bazıları fark etmeyeceğini düşündüğü anlarda Rand'a bakıyordu. Belki de dualarını *onun* mu karşıladığını merak ediyorlardı. Düşünce Rand'ı acı acı, usulca güldürdü.

Deri eldivenli eliyle siyah iğdiş atının boynunu okşadı, Tai'daishar'ın sinirli olduğunu belli etmemesine memnundu. Dev havyan heykel gibi duruyor, hareket etmesini emredecek dizgin ya da diz baskısını bekliyordu. Yenidendoğan Ejder'in atının kendisi kadar soğuk görünmesi iyi bir şeydi. Sanki ikisi birden Boşluk'un içinde yüzüyorlardı. Tek Güç, ateş, buz ve ölüm içini kasıp kavururken bile, altın işlemeli pelerinini savuran, altın işlemelerle kaplı ve bu tür havalar için düşünülmemiş yeşil ipek ceketinin içine işleyen rüzgârın ancak farkındaydı. Yan tarafındaki, üst üste binen yaralar, asla iyileşmeyen yaralar sancıyor, zonkluyordu, ama o da

çok uzak geliyordu, bir başka adamın etindeymiş gibi. Kılıçtan Taç, altın defne yaprakları arasındaki minik kılıçların keskin uçları ile, bir başka adamın şakaklarına batıyordu sanki. *Saidin*'in içindeki pislik bile eskisi kadar belli etmiyordu kendini; hâlâ kötüydü, hâlâ iğrençti, ama artık dikkate değer değildi. Ama asillerin sırtına dikilmiş bakışları elle dokunulur geliyordu.

Kılıcının kabzasını kaydırarak öne eğildi. Sekiz yüz metre doğudaki alçak, ormanlık tepeleri dürbün kullanıyormuşçasına açıkça görebiliyordu. Burada arazi düzdü, bu ormanlık tepelerdeki tek çıkıntı o tepelerle, fundalıktan yükselen bu sırttı. İsmini hak edecek kadar yoğun olan bir sonraki ağaçlık on altı kilometre uzaktaydı. Tepelerde yalnızca fırtınanın salladığı, yarı yapraksız ağaçlar ve altlarındaki çalılar görülebiliyordu, ama Rand onların ne sakladığını biliyordu. Sammael'in onun Illian'ı almasını engellemek için topladığı iki, belki üç bin adam.

Onları çağıran adamın öldüğü, Mattin Stepaneos'un ortadan kaybolduğu, belki onun da mezara gittiği ve Illian'da yeni bir kral olduğu duyulduğunda ordu dağılmıştı. Pek çoğu evlerine dönmüşlerdi, ama bir o kadar adam bir arada kalmıştı. Normalde orada yirmi, burada otuz kişiydiler, ama bir araya gelirlerse büyük bir ordu oluştururlardı, gelmezlerse sayısız silahlı çete anlamına gelirlerdi. Her durumda, kırlarda dolanmalarına izin verilemezdi. Zaman kurşun gibi çökmüştü omuzlarına. Asla yeterince zaman yoktu, ama belki bu sefer... Ateş, buz ve ölüm.

Sen ne yapardın? diye düşündü. *Orada mısın?* Sonra kuşkuyla, kuşkusundan nefret ederek, *Hiç orada oldun mu ki?* Yalnızca sessizlik yanıt verdi, onu çevreleyen boşlukta derin ve ölü bir sessizlik. Yoksa zihninin köşelerinde bir yerde delice bir kahkaha mı vardı? Omzunun üzerinden biri bakıyormuş gibi, biri sırtına dokunmak üzereymiş gibi, hayal mi etmişti yoksa? Ya da görüş alanının hemen dışında dönen ve kaybolan renkler, renkten fazlası gibi? Deli işi. Eldivenli başparmağı Ejder Asası'nın üzerinde dolanan oymalar boyunca kaydı. Cilalı mızrak başının hemen altındaki uzun, yeşil beyaz püsküller rüzgârda çırpındı. Ateş, buz ve ölüm gelecekti.

"Onlarla kendim konuşacağım," diye bildirdi. Bu bir çalkantı yarattı.

Süslü, yaldızlı plaka zırhının üzerine Dokuzlar Konseyi'nin yeşil kuşağını çaprazlamasına asmış olan Lord Gregorin ince bilekli beyaz iğdiş atını Illianlıların arasından çıkardı ve yaklaştı. Yoldaşların Birinci Kumandanı Demetre Marcolin sağlam yapılı doru atı

üzerinde takip etti. Aralarında, ipek ya da dantellere bürünmemiş tek adam Marcolin'di, parlak cilalı, ama sade zırh içindeki tek adam. Eyerinin yüksek kaşının üzerinde duran koni şeklindeki miğferinde üç ince altın tüy vardı. Lord Marac dizginleri kaldırdı, sonra Dokuzlardan başka kimsenin yerinden kıpırdamadığını görünce indirdi. Vurdumduymaz tavırları olan geniş bir adamdı, Konsey'e yeni katılmıştı, süslü zırhının altındaki zengin ipeklere ve zırhın üzerine taşan dantellere rağmen bir lorddan çok zanaatkâra benziyordu. Yüksek Lord Weiramon ve Tolmeran atlarını aynı anda mahmuzladılar ve Tearlıların yanından ayrıldılar. Dokuzlar kadar çok altın ve gümüşe bürünmüşlerdi. Yeni Yüksek Leydi olmuş, üzerine Evinin Şahin ve Yıldızları işlenmiş Rosana da onlara katıldı. O grupta da, onları takip edecekmiş gibi yapan ama endişeli bakışlarla geride kalanlar oldu. Kılıç kadar ince Aracome, mavi gözlü Maraconn, kel kafalı Gueyam ölü adamlardı; bunu bilmiyorlardı, ama gücün merkezinde olmayı ne kadar çok dilerlerse dilesinler, Rand'ın onu öldüreceğinden korkuyorlardı. Cairhienlilerin arasından yalnızca Lord Semaradrid çıktı, daha iyi günler görmüş gri bir at sürüyordu, zırhı eskimiş, yaldızları çentilmişti. Yüzü sıska ve sertti, başının önü sıradan bir askerinki gibi tıraşlanmış, pudralanmıştı ve kara gözleri uzun boylu Tearlılara duyduğu küçümseme ile parlıyordu.

Gruplar arasında epey küçümseme vardı. Tearlılar ve Cairhienliler birbirlerinden nefret ediyorlardı. Illianlılar ve Tearlılar birbirlerini küçük görüyorlardı. Yalnızca Cairhienliler ile Illianlılar biraz geçinebiliyorlardı ve orada bile ilişkiler dikensiz değildi. İki ulus arasında, Tear ile Illian'ın paylaştığı kanlı tarih olmayabilirdi, ama yine de Cairhienliler yabancıydı, silahlı ve zırhlı olarak Illian topraklarında bulunuyorlardı, en iyi durumda gönülsüz olarak kabul edilmişlerdi ve onun da tek sebebi Rand'ı takip ediyor olmalarıydı. Ama Rand'ın çevresinde rüzgârla savrulan kahverengi pelerinler eşliğinde itişip kakışırlarken, onca kaş çatmaya, tüy kabartmaya, aynı anda konuşmaya rağmen, artık tek hedefleri vardı. Bir açıdan.

"Majesteleri," dedi Gregorin telaşla, altın işlemeli eyerinde eğilerek, "izin verin sizin yerinize ben gideyim ya da Birinci Kumandan Marcolin gitsin." Üst dudağını çıplak bırakan kare şeklinde kesilmiş sakalı, endişeyle kırışmış yuvarlak yüzünü çevreliyordu. "Bu adamlar sizin Kral olduğunuzu biliyor olmalı –biz konuşurken bildiriler her köyde, her yol kesişiminde okunuyor–

ama tacınıza saygı göstermeyebilirler.” Lamba çeneli, temiz tıraşlı Marcolin kara, derine gömülmüş gözlerle, o duygusuz yüzün arkasında ne yattığına dair en ufak işaret vermeden Rand’ı süzüyordu. Yoldaşlar Illian tacına sadıktı ve Marcolin, Tam al’Thor’un onun üzerinde İkinci Kumandan olduğu zamanları hatırlayacak kadar yaşlıydı, ama Rand al’Thor’un kral olması hakkında ne düşündüğünü yalnızca kendisi biliyordu.

“Lord Ejder,” dedi Weiramon, Gregorin’in bitirmesini beklemeden, eğilerek. Adam her zaman etkileyici bir sesle konuşuyordu ve at sırtındayken bile kasıla kasıla yürüyormuş gibi görünüyordu. İşlemeli kadifeleri, çizgili ipekleri ve dantelleri zırhını neredeyse görünmez kılıyordu. Sivri, gri sakalından çiçek parfümlerinin kokusu yükseliyordu. “Bu güruh Lord Ejder’in şahsi ilgisini hak etmeyecek kadar önemsiz. Köpek yakalamak için köpekleri salın, derim ben. Bırakın onları Illianlılar kovalasın. Ruhum kavrulsun, şimdiye dek size hizmet etmek için konuşmaktan başka şey yapmadılar.” Gregorin’le aynı fikirdeyken bile hakaret etmesi konusunda adama güvenebilirdiniz. Tolmeran öyle zayıftı ki Weiramon onun yanında tombul kaçıyordu ve giysilerinin şatafatını söndürecek kadar ciddiydi. Adam aptal değildi ve ek olarak Weiramon’un rakibiydi, ama o da onayla başını salladı. Illianlıları o da pek sevmiyordu.

Semaradrid Tearlılara bakarak dudak büktü, ama Weiramon lafını bitirmeden atılarak Rand’a hitaben konuştu. “Bu topluluk şimdiye dek bulduğumuz en büyük gruptan on kat büyük, Lord Ejder.” Illian Kralı onun umurunda değildi, Yenidendoğan Ejder de öyle, yalnız Cairhien tahtına kimin oturacağına Rand karar verecekti ve Semaradrid onun savaşmak yerine takip edebileceği birini oturtacağını umuyordu. “Onlar Brend’e sadık olmalılar, yoksa bir arada kalmazlardı. Korkarım onlara konuşmak zaman kaybı olacak, ama konuşmak zorundaysanız, bırakın çevrelerini çelikle sarayım ki hizadan çıkmanın bedelini bilsinler.”

Rosana, Semaradrid’e dik dik baktı. İnce bir kadındı, pek uzun sayılmazdı, ama adamla aynı boydaydı ve mavi buz parçaları gibi bakan gözleri vardı. O da adamın lafını bitirmesine izin vermedi ve o da Rand’a hitaben konuştu. “Çok uzaktan geldim ve size çok yatırım yaptım, boş yere ölmenizi istemem,” dedi sözünü sakınmadan. Tolmeran gibi, o da aptal değildi, Tearlı Yüksek Leydiler konseylerinde nadiren yükselse de, Rosana yüksek bir konuma sahipti. Onu en iyi tarif eden laf dobraydı. Çoğu asil kadın

zırh giyerdi, ama hiçbiri çarpışmalarda adamlarının başını çekmezdi. Rosana eyerinde çivili topuz taşıyordu ve bazen Rand onun topuzunu kullanmak için bahane aradığını düşünüyordu. “Bu Illianlıların ellerinde yaylar olduğundan eminim,” dedi, “ve Yenidendoğan Ejder’i bile öldürmek için tek ok yeterli.” Marcolin düşünceli düşünceli dudaklarını büzerek başını salladı, sonra kendine hâkim oldu, şaşkın şaşkın Rosana ile bakıştı. Kadim düşmanı ile aynı fikirde olduğunu anlayınca ikisi de diğerinden daha fazla şaşırmıştı.

“Biri cesaretlendiriyor olmasa, bu köylüler silahlarını alıkoyacak yüreği asla bulamazlardı,” diye devam etti Weiramon rahatça, Rosana’yı duymazdan gelerek. Görmek ya da duymak istemediği herkesi ve her şeyi görmezden ve duymazdan gelmekte yetenekliydi. Adam tam bir aptaldı. “Lord Ejder’in bu cesaretin kaynağını sözde Dokuzlar Konseyi’nde aramasını önerebilir miyim?”

“Bu Tearlı domuzun hakaretlerine itiraz ediyorum, Majesteleri!” diye hırladı Gregorin aynı anda, bir eli kılıcına giderek. “Yürekten itiraz ediyorum!”

“Bu sefer sayıları çok fazla,” dedi Semaradrid onu dinlemeden. “Her durumda, siz sırtınızı çevirir çevirmez çoğu aleyhinize dönecektir.” Anlamlı kaş çatmasına bakılırsa, ormanlık tepelerdeki adamlar kadar Tearlılardan da bahsediyor gibiydi. Belki öyleydi gerçekten. “Öldürüp halletmek en iyisi!”

“Fikrinizi sordum mu?” diye terslendi Rand sertçe. Gevezelikler kesildi, yalnızca rüzgârda şaklayan bayrakların ve pelerinlerin sesi kaldı. Aniden ifadesizleşen yüzler ona bakıyordu, birden fazlası grileşmeye yüz tutmuştu. Güç tuttuğunu bilmiyorlardı, ama onu tanıyorlardı. Bildiklerinin hepsi doğru değildi, ama inanmaları yeterdi. “Sen benimle geliyorsun, Gregorin,” dedi daha, normal bir sesle. Sesi hâlâ sertti. Bu insanlar yalnızca çelikten anlıyordu; biraz yumuşasa, *gerçekten* aleyhine dönerlerdi. “Ve sen, Marcolin. Diğerleri burada kalacak. Dashiva! Hopwil!”

İki Asha’man atlarını mahmuzlayıp Rand’a katılırken ismi söylenmemiş herkes telaşla geriledi. Illianlılar siyah ceketli adamları, onlar da geride kalmayı diliyormuş gibi süzdü. Her şey bir kenara, Corlan Dashiva öfkeyle bakıyor, çoğu zaman yaptığı gibi kendi kendine mırıldanıyordu. *Saidin*’in erkekleri eninde sonunda delirttiğini herkes biliyordu ve çirkin suratlı Dashiva kesinlikle bu role uyuyordu; gevşek, bakımsız saçları rüzgârda savrulurken adam dudaklarını yalıyor, başını iki yana sallıyordu. Eben Hopwil ise

yalnızca on altı yaşındaydı, yanaklarında yalnızca birkaç tutam sakal uzamıştı ve kaşlarını çatarak gözlerini boşluğa dikiyordu. En azından Rand bunun sebebini biliyordu.

Asha'manlar yaklaşırken Rand başını yana eğip dinlemekten alamadı kendini. Dinlediği şey kafasının içindeydi aslında. Alanna oradaydı elbette; ne Boşluk ne de Güç değiştiriyordu bunu. Mesafe farkındalığı azaltıyordu –Alanna'nın var olduğuna, kuzeyde bir yerde olduğuna dair bir farkındalık– ama bugün daha fazlası vardı, son zamanlarda sık sık hissettiği, farkındalığın kıyısında belirsiz bir şey. Bir şok ya da öfke fısıltısı belki; tam olarak kavrayamadığı, keskin bir nefes. Alanna her ne hissediyorsa, Rand bu mesafeden farkına varabiliyorsa, oldukça keskin duygular olmalıydı. Belki Alanna onu özlemişti. Tuhaf bir düşünce. Rand onu özlemiyordu. Alanna'nın varlığını görmezden gelmek eskisinden daha kolaydı. Kadın oradaydı, ama ne zaman Asha'manlar görüş alanına girse ölüm ve cinayet haykıran ses gibi değildi. Lews Therin gitmişti. Birinin kafasının arkasından baktığı, parmaklarını kürek kemiklerinde gezdirdiği hissi, o değilse. Düşüncelerinin derinliklerinde deli bir adamın boğuk kahkahaları var mıydı gerçekten? Yoksa o kahkahalar kendisine mi aitti? Adam *gerçekten* oradaydı! Öyleydi!

Marcolin'in ona baktığını, Gregorin'in kendini bakmamaya zorladığını fark etti. "Henüz değil," dedi onlara alayla ve adamlar hemen anlayınca neredeyse kahkaha atacaktı. Yüzlerindeki rahatlama öyle açıktı ki, başka bir şey olması imkânsızdı. Rand deli değildi. Henüz. "Gelin," dedi onlara ve Tai'daishar'ı yamaç aşağı tırıs kaldırdı. Arkasından gelen adamlara rağmen yalnız hissediyordu. Güç'e rağmen boş hissediyordu.

Sırt ile tepeler arasında yoğun çalı kümeleri, ölü otlarla kaplı uzun çayırlıklar vardı. Çayır yağmurla yassılaşmış, kahverengi ve sarı, pırıl pırıl parlayan bir halıya dönüşmüştü. Daha birkaç gün önce toprak öyle kuruydu ki Rand bir ırmağı soğurabileceğini ve görüntüsünün hiç değişmeyeceğini sanıyordu. Sonra, Yaratıcı'nın sonunda merhamet edip gönderdiği sağanaklar gelmişti ya da belki Karanlık Varlık bir kara mizah eseri göndermişti; hangisi olduğunu bilemiyordu. Artık, her iki adımda bir atların toynakları çamur sıçratıyordu. Rand yağmurun fazla uzun sürmeyeceğini umuyordu. Hopwil'in raporlarına bakılırsa biraz zamanı vardı, ama çok fazla değil. Şansı varsa, belki haftalar. Onun aylara ihtiyacı vardı. Işık, asla sahip olmayacağı senelere ihtiyacı vardı!

İşitme duyusu Güç'le keskinleştiğinden arkasındaki adamların söylediklerini kısmen çıkartabiliyordu. Gregorin ve Marcolin diz dize at sürüyor, rüzgâra karşı pelerinlerini tutmaya çalışıyor, alçak seslerle ilerideki adamlar, adamların savaşacağına dair korkuları hakkında konuşuyorlardı. Adamlar direnirse ezileceklerinden ikisi de kuşku etmiyordu, ama Brend öldükten sonra Illianlılar savaşırsa bunun Rand, Rand'ın Illian üzerindeki etkisinden korkuyorlardı. Hâlâ Brend'den gerçek ismiyle, Sammael olarak bahsedemiyorlardı. Terkedilmişlerden birinin Illian'a hükmetmiş olması fikri onları, şu anda orada Yenidendoğan Ejder'in hükmediyor olduğu gerçeğinden daha fazla korkutuyordu.

Gri atının eyerine, daha önce hiç at görmemiş biri gibi yığılmış olan Dashiva kendi kendine öfkeyle mırıldanıyordu. Kadim Lisan'da. Adam bu dili bir âlim kadar akıcı bir şekilde konuşuyor ve okuyordu. Rand Kadim Lisan'ı biraz biliyordu, ama adamın mırıldandıklarını anlayacak kadar değil. Muhtemelen havadan şikâyet ediyordu; çiftçi olmasına rağmen gökler açık olmadığı sürece açık havada bulunmaktan hoşlanmıyordu Dashiva.

Yalnızca Hopwil sessizlik içinde at sürüyordu. Adam ufkun ötesindeki bir şeye kaşlarını çatıyor, saçları ve pelerini Dashiva'nınkiler kadar çılgınca savruluyordu. Zaman zaman farkında olmadan kılıcının kabzasını kavrıyordu. Rand üç kez konuşmuş, sonuncu uyarısını oldukça keskin bir sesle yapmıştı ve Hopwil ancak o zaman şaşkın şaşkın irkilmiş, boz donlu sıska atını topuklayarak Tai'daishar'ın yanına getirmişti.

Rand onu inceledi. Genç adam –yaşına rağmen artık çocuk değildi– Rand onu son gördüğünden beri biraz kilo almıştı, ama kulakları ve burnu hâlâ daha iri bir adam için yapılmış gibi duruyordu. Tıpkı Dashiva'da olduğu gibi, yüksek yakasındaki gümüş Kılıç'ın karşısında kırmızı mineli bir Ejder vardı artık. Bir seferinde, Ejder onun olduğunda sevinçten bir sene güleceğini söylemişti, ama şimdi Rand'a gözlerini kırpmadan, arkasını görüyormuş gibi bakıyordu.

"Öğrendiklerin iyi haberdi," dedi Rand ona. Yumruğundaki Ejder Asası'nı ezmemek için çaba göstermesi gerekiyordu. "İyi iş çıkardın." Seanchanların döneceğini bekliyordu zaten, ama bu kadar çabuk değil. Bu kadar çabuk dönmeyeceklerini ummuştu. Ve yoktan var olup bir lokmada şehirleri yutarak değil. Illian'daki tüccarların Dokuzlar Konseyi'ne haber vermeyi akıl etmeden günler önceden bildiğini öğrendiğinde –Işık esirgesin çok fazla kişi çok şey

bilirse kâr yapma fırsatını kaçırabilirlerdi!– şehri temellerine dek kavurmasına ramak kalmıştı. Ama haber iyiydi ya da bu koşullar altında ne kadar iyi olabilirse o kadar iyiydi. Hopwil Amador'a, yakınlardaki kırsallara Yolculuk etmişti ve Seanchanlar bekliyor gibiydi. Belki yuttuklarını sindiriyorlardı. Işık izin verse de o lokmalarla boğulsalar! Ejder oymalı mızrağı kavrayan elini gevşetmeye çalıştı. "Morr bunun yarısı kadar iyi haber getirirse, onları halletmeden önce Illian'ı yatıştıracak kadar zamanım olur." Ebou Dar'ı da! Kavrulası Seanchanlar! Dikkatini dağıtıyorlardı, hiç ihtiyaç duymadığı, ama görmezden gelmeyi de göze alamayacağı bir şey.

Hopwil hiçbir şey söylemedi, bakmakla yetindi.

"Kadınları öldürmek zorunda olduğun için mi altüst oldun?" *Musara Reynlerinden Desora, Dumanlı Su Miagomalarından Lamelle...* Rand, kendiliğinden Boşluk'ta yüzmeye başlayan isimleri bastırdı. O listede yeni isimler belirmişti, eklediğini hatırlamadığı isimler. Laigin Arnault, Tar Valon adına onu tutsak etmeye çalışırken ölen bir Kızıl Aes Sedai. Kuşkusuz o kadının listeye eklenmeye hakkı yoktu, ama eklenmişti işte. Adaleti kabul etmek yerine kendini asan Colavaere Saighan. Diğerleri. Erkekler, Rand'ın emri ya da eli ile, binlerle ölüyordu, ama onun düşlerine giren kadınların yüzleriydi. Her gece, kendini onların sessiz ve suçlayan bakışları ile yüzleşmeye zorluyordu. Belki de son zamanlarda hissettiği onların gözleriydi.

"Sana *damane*'leri ve *sul'dam*'ları anlatmıştım," dedi sakin sakin, ama içten içe öfke kabarıyor, Boşluk'ta ateşten ağlar yayılıyordu. *Işık beni kavursun, senin tüm kâbuslarında görebileceğinden daha fazla kadın öldürdüm! Ellerin kadınların kanı ile karardı!* "Sen o Seanchan devriyesini yok etmeseydin, onlar seni öldürürdü mutlaka." Hopwil'in onlardan kaçınması, onları öldürme gerekliliğinden kaçınması gerektiğini söylemedi. Bunun için çok geç olmuştu. "O *damane*'nin bir erkeğe nasıl kalkan konulacağını bildiğinden kuşkuluyum. Başka seçeneğin yoktu." Ve bazılarının kaçıp yönlendirebilen, onlara karşı keşfe gönderilen bir erkeğin haberini yaymalarındansa hepsinin ölmesi yeğdi.

Hopwil dalgın dalgın sol kol yenine, siyah rengin ateşle kavrulmuş yünü sakladığı yere dokundu. Seanchanlar kolayca ya da çabucak ölmemişti. "Cesetleri bir oyuğa topladım," dedi düz bir sesle. "Atları, her şeyi. Hepsini yakıp kül ettim. Beyaz küller rüzgârda kar gibi süzüldüler. Beni hiç rahatsız etmedi."

Rand adamın dilindeki yalanı işitti, ama Hopwil'in öğrenmesi

gerekiyordu. Öğrenmişti. Onlar kimse oydu işte, o kadar. O kadar. Cosaida Chareenlerinden Liah, ateşle yazılmış bir isim. Moiraine Damodred, yalnızca yakmak yerine ruhunu kavuran bir başka isim. İsimsiz, yalnızca bir yüzün temsil ettiği bir Karanlıkdostu, onun kılıcıyla...

"Majesteleri," dedi Gregorin yüksek sesle, ileriye işaret ederek. En yakın tepenin dibinde bir adam ağaçların arasından tek başına çıktı ve meydan okuyan bir tavırla durup bekledi. Yay taşıyordu ve sivri tepeli bir miğfer takmış, dizlerine kadar gelen kemerli bir zincir zırh giymişti.

Rand Güç'le tıka basa dolu, Tai'daishar'ı topuklayarak adamı karşıladı. *Saidin* onu insanlardan koruyabilirdi.

Yakından bakıldığında, okçu o kadar cesur bir manzara teşkil etmiyordu. Miğferi ve zırhı şerit şerit paslanmıştı ve adam sırılsıklamdı, butlarına dek çamurlanmıştı, ıslak saçları dar suratına sarkmıştı. Boş boş öksürerek elinin tersiyle uzun burnunu ovaladı. Ama kirişi gergin görünüyordu; onu yağmurdan korumuştu. Ve sadağındaki ok tüyleri de kuru görünüyordu.

"Burada önder sen misin?" diye sordu Rand.

"Onun için konuştuğumu söyleyebilirsin," diye yanıt verdi dar suratlı adam ihtiyatla. "Neden?" Diğerleri Rand'ın peşinden dörtnala gelirken adam ayak değiştirdi, kara gözleri köşeye kıstırılmış bir porsuğun gözleri gibiydi. Köşeye kıstırılmış porsuklar tehlikeli olurdu.

"Diline hâkim ol, adam!" diye terslendi Gregorin. "Rand al'Thor'la, Yenidendoğan Ejder'le, Sabahın Efendisi ve Illian Kralı ile konuşuyorsun! Kralının karşısında diz çök! Adın nedir?"

"Yenidendoğan Ejder bu mu?" dedi adam kuşkuyla. Rand'ı tepeden tırnağa süzdü, kılıç kemerindeki yaldızlı Ejder tokasında bir an oyalandı ve daha yaşlı, daha gösterişli birini beklemiş gibi başını iki yana salladı. "Ve Sabahın Efendisi, diyorsun, öyle mi? Bizim Kralımız kendine hiç böyle havalı isimler vermezdi." Diz çökmek ya da ismini söylemek için herhangi bir girişimde bulunmamıştı. Adamın ses tonu ya da belki adamın Rand'ın Kral olduğunu dolaylı olarak reddetmesi yüzünden Gregorin'in yüzü karardı. Marcolin, daha fazlasını beklememiş gibi, başını hafifçe salladı.

Ağaçların arasındaki çalılar ıslak hışırtılarla kıpırdandı. Rand rahatça duyuyordu ve aniden Hopwil'in *saidin* dolduğunu hissetti. Boşluğa bakmaktan vazgeçmiş olan Hopwil ağaçları dikkatle, gözlerinde vahşi bir ışıkla inceliyordu. Dashiva sessizce yüzüne

düşen saçları süpürüyordu ve canı sıkılıyormuş gibi görünüyordu. Eyerinde öne eğilen Gregorin ağzını öfkeyle açtı. Ateş ve buz, ama henüz ölümün zamanı gelmemişti.

"Barış, Gregorin." Rand sesini yükseltmedi, ama sözlerini uzaklara taşıyacak, Ateş ve Hava'da akışlar ördü, böylece sesi ağaçtan duvarda gürledi. "Cömert bir öneriyle geldim." Sesi duyunca uzun burunlu adam sendeledi ve Gregorin'in atı ürktü. Gizlenen adamlar açıkça işitecekti. "Silahlarınızı bırakın. Eve dönmek isteyenler dönebilir. Beni izlemek isteyenler izleyebilir. Ama beni izlemeyen hiçbir adam buradan silahlı ayrılamaz. Çoğunuzun Illian'ı savunmak için Kralınızın ve Dokuzlar Konseyi'nin çağrısına yanıt veren iyi adamlar olduğunu biliyorum, ama artık Kralınız *benim* ve hayduda dönüşmeyi düşünen kimseye izin vermeyeceğim." Marcolin sertçe başını salladı.

"Ya çiftlikleri yakan senin Ejderyeminliler?" diye bağırdı korkmuş bir adam sesi ağaçların arasından. "Asıl lanet haydutlar onlar!"

"Ya senin Aieller?" diye seslendi bir diğeri. "Koca koca köyleri alıp götürdüklerini duydum!" Görünmeyen adamların sesleri yükselerek aynı şeyleri bağırdılar, Ejderyeminliler ve Aieller, cani haydutlar ve vahşiler. Rand dişlerini gıcırdattı.

Bağrışmalar solduğu zaman dar suratlı adam, "Gördün mü?" dedi. Durup öksürdü, sonra boğazını temizleyip tükürdü, belki göğsündeki rahatsızlık yüzünden, belki vurgulamak için yapmıştı. Onca ıslaklık ve pas altında, zavallı bir görüntüydü, ama adamın sırtı kirişi kadar gergindi. Rand'ın öfkeli bakışlarını, Gregorin'inkiler kadar kolaylıkla göz ardı edebiliyordu. "Silah bırakıp eve dönmemizi istiyorsun. Senin halkın yakar, çalar ve öldürürken kendimizi ve ailelerimizi koruma olanağı olmadan. Fırtına geldiğini söylüyorlar," diye ekledi ve bunu söylediği için şaşırmış göründü, bir anlığına şaşırmış ve kafası karışmış.

"İşittiğiniz Aieller benim düşmanlarım!" Bu sefer ateşten ağlar yoktu, Boşluk'u sıkı sıkı saran kaskatı öfke tabakaları vardı. Ama Rand'ın sesi buz gibiydi; kış fırtınası gibi kükrüyordu. Fırtına mı geliyordu? Işık, fırtına *oydu!* "*Benim* Aiellerim onları avlıyor. Benim Aiellerim Shaidoları avlıyor; hem onlar, hem Davram Bashere ve Yoldaşların büyük kısmı haydutları ya da kendilerine her ne diyorlarsa onları avlıyor! Ben Illian Kralı'yım ve kimsenin Illian'ın huzurunu bozmasına izin vermeyeceğim!"

"Söylediklerin doğru bile olsa," diye başladı dar suratlı.

“Öyle!” diye terslendi Rand. “Karar vermek için öğlene kadar zamanınız var,” Adam kararsızca kaşlarını çattı; kaynayan bulutlar dağılmadığı sürece öğlen olduğunu anlamakta güçlük çekecekti. Rand adama rahat vermedi. “Akıllıca karar verin!” dedi. Tai’daishar’ı çevirdi ve diğerlerini beklemeden dörtnala sırta sürdü.

Gönülsüzce Güç’ü salıverdi, içindeki yaşam ve kir çoğalırken, kurtulmak için tırnakları ile tutunan bir adam gibi asılmamak için kendini zorladı. Bir an çift gördü; dünya baş döndürücü bir şekilde eğilir gibi oldu. Bu yeni bir sorundu ve yönlendiren erkekleri öldüren hastalığın bir parçası olmasından korkuyordu, ama baş dönmesi birkaç saniyeden fazla sürmüyordu. Onu üzen salıverme işinin geri kalanıydı. Dünya donuklaşıyordu sanki. Hayır, gerçekten donuklaşıyordu ve bir şekilde azalıyordu. Önceki haline göre renkler soluyor, gökyüzü küçülüyordu. Kaynak’ı yeniden kavramaya, onu sıkıp Tek Güç çıkarmaya can atıyordu. Güç onu terk ederken hep aynı şey oluyordu.

Ama *saidin* gider gitmez yerini öfke aldı, kor beyaz, kavurucu bir öfke, neredeyse Güç kadar sıcaktı. Seanchanlar yeterli olmamıştı, bir de haydutlar onun isminin arkasında saklanıyordu, öyle mi? Ölümcül oyalamacaları göze alamazdı, Sammael mezarından uzanıyor muydu yoksa? Rand’ın elini uzattığı her yerde diken gibi bitmeleri için Shaidoları mı ekmişti? Neden? Adam öleceğini *tahmin etmiş* olamazdı. Ve Rand’ın işittiği hikâyelerin yarısı doğruysa, Murandy’de, Altara’da ve Işık bilir başka nerelerde başkaları da vardı! Shaidolar arasında tutsak alınanlar bir Aes Sedai’den bahsetmişti. Bir şekilde bu işte Beyaz Kule’nin parmağı olabilir miydi? *Beyaz Kule* ona bir rahat vermeyecek miydi? Asla mı? Asla.

Öfkeyle mücadele ederken, arkasından yetişen Gregorin ve diğerlerinden habersizdi. Sırtta, diğer asillerin yanında durduklarında, Rand dizginleri öyle sertçe çekti ki Tai’daishar şahlandı, toynaklarından çamur saçarak havayı tekmeledi. Asiller atlarını onun iğdiş atından, ondan uzaklaştırdılar.

“Onlara öğlene kadar zaman verdim,” diye bildirdi Rand. “İzleyin onları. Bu grubun elli küçük gruba ayrılıp gizlice kaçmasını istemiyorum. Ben çadırımda olacağım.” Rüzgârla çırpınan pelerinleri de olmasa, taşa dönmüş sanılabilirlerdi. Rand onları kişisel olarak izlemelerini emretmiş gibi oldukları yere mıhlanmışlardı. O anda donana ya da eriyene kadar orada kalsalar da umurunda değildi Rand’ın.

Tek kelime daha etmeden atını sırtın diğer yamacından indirdi.

İki siyah ceketli Asha'man ve Illian bayrağı taşıyan bayraktarları arkasından gitti. Ateş, buz ve ölüm geliyordu. Ama o çeliktendi. Çelikten.

14
M’Hael’in Mesajı

Sırtın bir buçuk kilometre batısında kamplar başlıyordu; adamlar, atlar, yemek pişirmek için yakılmış ateşler, çılgınca çırpınan bayraklar, uluslara ve Evlere göre gruplanmış birkaç dağınık çadır. Her kamp diğerlerinden fundalıklarla ayrılan, ezilmiş çamurdan birer göldü. Atlı ve yaya adamlar Rand’ın bayraklarının dalgalanarak geçmesini izlediler, sonra tepkileri ölçmek için diğer kamplara doğru baktılar. Aieller varken bu adamlar, gerçekten paylaştıkları tek bir şeyin zorlamasıyla, tek bir dev kamp kuruyordu. Onlar Aiel değildi ve ne kadar inkâr ederlerse etsinler Aiellerden korkuyorlardı. Rand başarılı olamazsa dünya ölecekti, ama paylaştıkları bir özelliğin de ona duydukları sadakat olduğunu, hatta dünyanın kaderinin onların kendi endişelerine, altın, ihtişam ya da güç hırslarına uyarlanabileceğine inanmadıklarını düşünerek kendini aldatmıyordu. Belki birkaç tanesi öyle düşünmüyordu, yalnızca birkaç tanesi, ama genel olarak Rand’dan Aiellerden daha çok korktukları için takip ediyorlardı onu. Belki Karanlık Varlık’tan daha çok. Bazıları, yüreklerinin derinliklerinde, ona tam olarak inanmıyordu, onun dünyaya şimdiye dek dokunduğundan daha fazla dokunabileceğine inanmıyorlardı. Rand tam önlerinde duruyordu ve ona inanıyorlardı. Rand bunu kabulleniyordu artık. Çok savaş bekliyordu onları, kazanamayacağı bir mücadele için çaba harcayamazdı. Onu izledikleri ve itaat ettikleri sürece, bu kadarı yeterli olmalıydı.

Kampların en büyüğü onunkiydi. Burada yeşil ceketli ve sarı manşetli Illianlı Yoldaşlar siyah ve altın rengi çizgili, şişman kollu ceketler giymiş Tearlı Taşın Savunucuları ile, koyu renklere bürünmüş, başlarının üzerinde kaskatı flamalar ile, kırk ayrı Ev’den gelmiş, aynı sayıda Cairhienli ile omuz omuza yaşıyorlardı. Ayrı

ateşlerde yemek pişiriyor, ayrı uyuyor, atlarını ayrı yerlere bağlıyorlardı ve birbirlerini ihtiyatla süzüyorlardı, ama yine de birbirlerine karışıyorlardı. Yenidendoğan Ejder'in güvenliği onların sorumluluğuydu ve bu işi ciddiye alıyorlardı. Aralarından herhangi biri ona ihanet edebilirdi, ama diğerleri izlerken değil. Eski nefretler ve yeni hoşnutsuzluklar, daha hain durup düşünmeden ihanetleri yüzeye çıkarırdı.

Rand'ın çadırı çelikten bir halkayla sarılmıştı. Çadır, her yerine altın iplikle arılar işlenmiş, yeşil ipekten, sivri tepeli, dev gibi bir şeydi. Öncelik Mattin Stepaneos'a aitti ve bir anlamda taçla birlikte gelmişti. Koni şeklinde, cilalı miğferler takmış Yoldaşlar, çıkıntılı ve siperli miğferler takmış Savunucularla, çan şeklinde miğferler giymiş takmış Cairhienlilerle birlikte nöbet bekliyordu. Yüzlerini saklayan parmaklıklı parçaları indirmişler, baltalı mızraklarını aynı açıyla eğmişler, rüzgârı görmezden geliyorlardı. Rand dizginleri çektiğinde hiçbiri kılını kıpırdatmadı, ama bir hizmetkâr kalabalığı koşarak onunla ve Asha'manlarla ilgilenmek üzere yaklaştı. Illian Kraliyet Sarayı'ndan, yeşil sarı seyis yeleği giymiş kemikli bir kadın Rand'ın atının başlığını tuttu, Tear Taşı'ndan, altın siyah üniformalı, koca burunlu bir adam ise üzengisini yakaladı. Ona bakarak kâküllerini çekiştirdiler ve birbirlerine yalnızca birer keskin bakış fırlattılar. Koyu renk elbise içinde tıknaz, solgun bir kadın olan Boreane Carivin azametli tavırlarla Rand'a gümüş tepsi üzerinde, buharlar saçan ıslak bezler uzattı. Cairhienli olan Boreane, diğer ikisini izliyordu, ama iki hizmetkârın zar zor saklayabildiği düşmanlıkla değil, işlerini doğru düzgün yapıp yapmadıklarına bakar gibi. Ama yine de dikkatle. Askerler üzerinde işe yarayan, hizmetkârlar üzerinde de yarayabilirdi.

Rand eldivenlerini çıkardı ve elini sallayarak Boreane'in tepsisini reddetti. Rand atından inerken Damer Flinn çadırın önündeki süslü oymalı sıradan doğrulmuştu. Başını çevreleyen dağınık, beyaz şerit dışında kel olan Flinn bir Asha'man'dan çok bir dedeye benziyordu. Bacağı tutulan, görmüş geçirmiş, kösele kadar zorlu bir dede. Kalçasında kılıç yersiz kaçmıyordu, ki eskiden Kraliçe'nin Askerleri'nden olan biri için normaldi bu. Rand ona çoğu kişiden daha fazla güveniyordu. Hem, Flinn onun hayatını kurtarmıştı.

Flinn yumruğunu göğsüne götürerek selam verdi ve Rand başını sallayarak yanıtladığı zaman aksayarak yaklaştı ve uşaklar atlarla birlikte uzaklaşana kadar bekledi, sonra alçak sesle konuştu. "Torval geldi. M'Hael'in gönderdiğini söylüyor. Konsey çadırında beklemek

istedi. Narishma'dan ona göz kulak olmasını istedim." Rand'ın emriydi bu, ama neden bu emri verdiğinden emin değildi; Siyah Kule'den gelen hiç kimse yalnız bırakılmayacaktı. Flinn tereddütle siyah yakasındaki Ejder'i elledi. "Hepimizi terfi ettirdiğinizi işittiğinde memnun olmadı."

"Olmadı, öyle mi," dedi Rand yumuşak sesle, eldivenlerini kılıç kemerinin arkasına takarak. Flinn'in hâlâ tereddütlü göründüğünü fark edince ekledi, "Hepiniz hak ettiniz." Asha'manlardan birini Taim'e göndermeyi düşünmüştü –öndere, Asha'manların tabiriyle, M'Hael'e– ama mesajı Torval taşıyabilirdi. Konsey çadırında mı? "Yiyecek içecek bir şeyler gönder," dedi Flinn'e, sonra Hopwil ile Dashiva'ya takip etmelerini işaret etti.

Flinn yine selam verdi, ama Rand kara çamuru eze eze uzaklaşmaya başlamıştı bile. Şiddetli rüzgârda tezahürat eden çıkmadı. Tezahürat olduğu zamanları hatırlayabiliyordu. Eğer Lews Therin'in anılarından biri değilse. Eğer Lews Therin gerçektiyse. Görüş alanının hemen dışında bir renk çakması, biri arkadan dokunacakmış gibi bir duygu hissetti. Bir çabayla odaklandı.

Konsey çadırı, eskiden Maredo Ovaları'nda duran, geniş, kırmızı çizgili bir kameriye idi. Şimdi Rand'ın kampının ortasına dikilmişti ve otuz adım çıplak toprakla çevrilmişti. Rand'ın asillerle görüştüğü zamanlar hariç, burada asla nöbetçi olmuyordu. Gizlice girmeye çalışan herkes anında bin kişi tarafından fark edilirdi. Yüksek direklere asılmış üç bayrak çadırın çevresinde üçgen oluşturmuştu: Cairhien'in Yükselen Güneşi, Tear'ın Üç Hilali ve Illian'ın Altın Arıları. Ve kızıl tabanın üzerinden, diğerlerinden daha yüksekte, Ejder Bayrağı ile Işık Sancağı vardı. Rüzgârla hepsi açılıyor, çırpınıyor, şaklıyordu ve çadır duvarları esintilerle titriyordu. İçeride, zemine rengârenk, saçaklı halılar serilmişti ve bol oymalı, yaldızlı, fildişi ve turkuaz kakmalı dev bir masadan başka mobilya yoktu. Masanın tablası karman çorman haritalarla neredeyse tamamen örtülmüştü.

Torval başını haritalardan kaldırdı, onu her kim rahatsız ettiyse, fırçalamaya hazırlandığı açıktı. Orta yaşlarına yaklaşan, Rand ve Aieller dışında herkesten daha uzun boylu olan adam kızgınlıktan titreyen keskin burnundan aşağı soğuk soğuk baktı. Yakasındaki Ejder ve Kılıç ayaklı şamdanların ışığında parlıyordu. Lordlara layık bir kesime sahip, parlak ipekten siyah bir ceket giymişti. Altın süslemeli gümüş bir kını vardı ve kabza pırıl pırıl, kırmızı bir mücevherle bitiyordu. Bir başka mücevher adamın parmağında

karanlık karanlık parlıyordu. İnsanlara silah eğitimi verip, kibirlenmemelerini bekleyemezdiniz, ama Rand Torval'den hoşlanmıyordu. Ama diğer yandan, siyah ceketli herkesten şüphelenmek için Lews Therin'in sesine de ihtiyacı yoktu. Flinn'e bile, ne kadar güveniyordu gerçekte? Ama onlara önderlik etmek zorundaydı. Asha'manlar onun yaratımıydı, onun sorumluluğuydu.

Torval Rand'ı gördüğünde kayıtsızca doğruldu ve selam verdi, ama yüzündeki ifade değişmedi. Rand onu ilk gördüğünde de alaylı bir ağzı vardı. "Lord Ejder," dedi adam Tarabon aksanıyla. Dengine selam veriyordu sanki. Ya da astına nazik davranıyordu. Kasıntılı eğilmesi Hopwil ve Dashiva'yı da dahil etti. "Illian'ın fethi için tebriklerimi sunuyorum. Büyük bir zafer, değil mi? Sizi selamlamak için şarap olacaktı, ama bu genç... Adanmış... emirleri anlamıyor gibi."

Köşede, Narishma'nın iki uzun örgüsünün ucundaki gümüş çanlar, adam kıpırdanırken hafifçe çınladı. Güney güneşinde kararmıştı adam, ama bazı özellikleri değişmemişti. Rand'dan daha büyüktü, yüzü Hopwil'den bile genç görünüyordu, ama yanaklarının kızarması utançtan değil öfkedendi. Yakasındaki, yeni kazandığı Kılıç'la duyduğu gurur sessiz, ama derindi. Torval ona gülümsedi, hem eğlenti dolu, hem tehlikeli olan ağır bir gülümseme. Dashiva kısaca, havlar gibi kahkaha attı, sonra sustu.

"Burada ne işin var, Torval?" diye sordu Rand kabaca. Ejder Asası'nı ve eldivenlerini haritaların üzerine fırlattı, arkadan kılıç kemerini ve kını içindeki kılıcını da attı. Torval'in haritaları incelemek için sebebi yoktu. Lews Therin'in sesine gerek yoktu.

Torval omuzlarını silkerek ceketinin cebinden bir mektup çıkardı ve Rand'a uzattı. "Bunu M'Hael gönderdi." Kâğıt kar beyazı ve kalındı, içinde altın benekler parlayan mavi mumdan geniş bir ovalin üzerine ejder mührü basılmıştı. Yenidendoğan Ejder'den gelmiş sanılabilirdi. Taim kendini pek beğeniyordu. "M'Hael size yanında bir ordu ile birlikte Murandy'de beliren Aes Sedailere dair hikâyelerin doğru olduğunu söylememi istedi. Söylentilere göre, Tar Valon'a isyan edenlermiş" –Torval'in alaylı gülümsemesi, inanmazlıkla genişledi– "ama Siyah Kule'ye doğru yürüyorlar. Kısa süre sonra tehlikeli olacaklar, değil mi?"

Rand ihtişamlı mührü parmakları arasında kırdı. "Onlar Caemlyn'e gidiyorlar. Siyah Kule'ye değil ve tehdit değiller. Emirlerim açıktı. Sizin peşinize düşene kadar Aes Sedaileri rahat bırakacaksınız."

“Ama tehdit olmadıklarından nasıl emin olabilirsiniz?” diye ısrar etti Torval. “Belki dediğiniz gibi Caemlyn’e gidiyorlar, ama yanılmışsanız, onlar bize saldırana kadar anlamayacağız.”

“Torval haklı olabilir,” diye araya girdi Dashiva düşünceli düşünceli. “Beni bir kutuya kapatan kadınlara güvenemezdim ve bu kadınlar yemin etmediler. Yoksa ettiler mi?”

“Onları rahat bırakın dedim!” Rand elini şiddetle masaya vurdu ve Hopwil şaşkınlıkla sıçradı. Dashiva sinirle kaşlarını çattı ve sonra ifadesini çabucak düzeltti, ama Rand Dashiva’nın ruh halleriyle ilgilenmiyordu. Tesadüf eseri –tesadüf olduğundan emindi– eli Ejder Asası’na inmişti. Onu kapıp Torval’in yüreğine saplamak arzusu ile eli titriyordu. Lews Therin’e hiç gerek yoktu. “Asha’manlar benim dediğim hedefe odaklanacak silahlardır, Taim ne zaman aynı handa yemek yiyen bir avuç Aes Sedai görse çırpınarak koşturacak tavuklar değil. Zorunlu kalırsam, daha açık ifade etmek için dönebilirim.”

“Buna gerek olmadığından eminim,” dedi Torval çabucak. Sonunda ağzındaki alaylı ifadeyi silen bir şey çıkmıştı. Gergin bakışlarla, çekingen olmaya yakın, neredeyse özür diler bir tavırla ellerini açtı. Korktuğu açıktı. “M’Hael yalnızca size bilgi vermek istedi. Her gün, Düstur’dan sonra, Sabah Talimatları’nda emirleriniz yüksek sesle okunuyor.”

“Güzel, o zaman.” Rand serin bir sesle konuşmuştu, büyük çabayla kaş çatmamayı başarmıştı. Adam kıymetli M’Hael’inden korkuyordu, Yenidendoğan Ejder’den değil. Söylediği bir şey yüzünden Rand Taim’e kızarsa Taim’in yanlış anlayacağından korkuyordu. “Çünkü Murandy’deki o kadınların yanına yaklaşacak olursa öldürürüm. Siz, benim gösterdiğim yeri keseceksiniz.”

Torval, “Emredersiniz, Lord Ejder,” diye mırıldanarak, gergin gergin eğildi. Dişleri bir gülümseme teşebbüsüyle göründü, ama burnu kırışmıştı ve hiçbir şeyden kaçınmıyor gibi görünmeye çalışarak insanlarla göz göze gelmekten kaçınıyordu. Dashiva bir kahkaha daha attı, Hopwil hafifçe sırıttı.

Ama Narishma Torval’in rahatsızlığından keyif almıyordu, dikkat de etmiyordu. O gözünü kırpmadan Rand’a bakıyordu. Diğerlerinin kaçırdığı derin anlamlar seziyormuş gibiydi. Çoğu kadın ve bazı adamlar onu yalnızca şirin bir oğlan sayardı, ama o aşırı iri gözler bazen diğerlerinden daha fazlasını görebiliyordu.

Rand elini Ejder Asası’ndan çekti ve açık mektubu düzeltti. Ellerinin titrediği söylenemezdi tam olarak. Torval hiçbir şey fark

etmeden, zayıfça, ekşi ekşi gülümsedi. Çadır duvarının dibinde, Narishma rahatlayarak kıpırdandı.

Sonra yiyecek ve içecekler geldi. Boreane'in başını çektiği, değişik üniformalar giymiş bir dizi Illianlı, Cairhienli ve Tearlı getirmişti. Her şarap türü için ayrı sürahi konulmuş gümüş bir tepsi taşıyan bir hizmetkâr vardı; iki tanesi sıcak punç, baharatlı şarap için gümüş kupalar, diğer türler için ince kadehler konulmuş tepsiler taşıyordu. Yeşil sarı üniforma içinde, pembe yüzlü bir adam şarapların üzerinde doldurulacağı tepsiyi getirmişti. Ve siyah ve altın rengi üniforma içinde esmer bir kadın sürahilerle ilgilenmek için oradaydı. Kuruyemişler, meyve şekerlemeleri, peynirler, zeytinler vardı ve her biri ayrı bir hizmetkâr kadın ya da adam gerektirmişti. Boreane'in talimatları altında, eğilerek, diz kırarak, tepsileri sırayla uzatarak, resmi bir dansla süzülüyorlardı.

Rand baharatlı şarabı kabul etti, masanın kenarına tünedi ve dumanları tüten kupayı dokunmadan yanına bırakıp mektupla meşgul oldu. Adres ya da herhangi bir hitap yoktu. Bu gerçeği saklamaya çalışsa da Taim, Rand'a unvanıyla hitap etmekten nefret ediyordu.

Siyah Kule'ye yirmi dokuz Asha'man, doksan yedi Adanmış ve üç yüz yirmi iki Asker yazıldığını bildirmekten şeref duyuyorum. Kaçan bir avuç adam da oldu ne yazık ki. İsimleri kayıtlardan çıkarıldı, ama eğitimde kayıp vermek kabul edilebilir bir şeydir.

Artık elli grup devamlı Asha'manlara alınacak adam arıyor. Sonuçta kayıtlara her gün üç dört adam ekleniyor. Birkaç ay içinde, daha önce söylediğim gibi, Siyah Kule Beyaz Kule'ye denk olacak. Bir sene içinde, sayımız karşısında Tar Valon titreyecek.

O böğürtlen çalısını ben topladım. Küçük ve dikenli bir çalıydı, ama büyüklüğüne göre şaşırtıcı sayıda meyve verdi.

Mazrim Taim
M'Hael

Rand yüzünü buruşturdu ve... böğürtlen çalısını... aklından çıkardı. Yapılması gereken yapılmıştı. Varoluşunun bedelini tüm dünya ödüyordu. Bunun için o ölecekti, ama tüm dünya ödüyordu.

Hem, yüzünü buruşturması için başka sebepler de vardı. Günde üç dört yeni adam? Taim iyimserdi. Bu hızda giderse, birkaç ay

içinde yönlendiren erkek sayısı Aes Sedai sayısını geçerdi, doğru, ama en yeni Aes Sedai bile senelerce eğitim görmüştü. Ve o eğitimin bir kısmı, yönlendirebilen bir erkekle nasıl başa çıkılacağını içeriyordu. Rand Asha'manlar ile neyle yüz yüze olduğunu bilen Aes Sedailer arasında bir karşılaşma hayal etmek istemiyordu; ne olursa olsun tek sonuç kan ve pişmanlık olurdu. Ama Taim ne düşünürse düşünsün Asha'manların hedefi Beyaz Kule değildi. Bununla beraber, Tar Valon'un ihtiyatla adım atmasını sağlıyorsa, uygun bir inanıştı. Bir Asha'man'ın nasıl öldüreceğini bilmesi gerekiyordu. Asha'manlar doğru zamanda, doğru yerde, bunu yapabilecek kadar adam olsun ve o zamana kadar hayatta kalsınlar diye yaratılmıştı.

"Kaç kişi kaçtı, Torval?" dedi sessizce. Şarap kupasını aldı ve yanıt önemsizmiş gibi yudumladı. Şarap içini ısıtmalıydı, ama zencefil, tatlı serrel ve toz hindistancevizi diline acı geldi. "Eğitimde kaç kişi kaybettik?"

Torval ellerini ovalayarak, şarap bolluğu karşısında kaşlarını kaldırarak, en iyisini bilirmiş gibi yaparak ve lordculuk oynayarak kendini toplamaktaydı. Dashiva uzatılan ilk şarabı kabul etmişti ve durmuş, içindeki domuz yemiymiş gibi, bükük saplı kadehe kaşlarını çatıyordu. Torval tepsilerden birine işaret ederek düşünceli düşünceli başını yana eğdi, ama sözcükler dilinde hazırdı. "Şimdiye dek on dokuz kaçak. M'Hael bulundukları yerde öldürülmelerini ve örnek olsun diye kellelerinin geri getirilmesini emretti." Uzatılan tepsiden bir parça şeker kaplı armut aldı, ağzına attı ve parlak parlak gülümsedi. "Şu anda Hain Ağacı'nda üç kelle sallanıyor."

"Güzel," dedi Rand sakin sakin. Şimdi kaçan adamların daha sonra, pek çok kişinin canı onların direnmesine emanetken kaçmayacağına güvenilemezdi. Ve bu adamların kendi yollarına gitmelerine de izin verilemezdi; tepelerdeki adamlar hep beraber kaçsalar bile, Siyah Kule eğitimli tek bir adamdan daha az tehlikeliydiler. Hain Ağacı? Taim bir şeylere isim vermek konusunda harikaydı. Ama insanların onları bir arada tutacak tuzaklara, simgelere ve isimlere, siyah ceketlere ve iğnelere ihtiyaçları vardı. Ölme zamanı gelene kadar. "Bir daha Siyah Kule'yi ziyaret ettiğimde, kaçan herkesin kellesini görmek istiyorum."

Torval'in ağzına götürmek üzere olduğu şeker kaplı armut parçası adamın parmaklarından düştü ve güzel ceketinin önünü lekeledi. "Böyle bir çaba adam alma işini yavaşlatabilir," dedi

yavaşça. “Kaçanlar nerede olduklarını bildirmiyorlar.”

Rand adam bakışlarını kaçırana kadar dik dik baktı ona. “Eğitimde kaç kişi kaybedildi?” diye sordu. Keskin yüzlü Asha’man duraksadı. “Kaç kişi?”

Narishma öne eğilip dikkatle Torval’e bakmaya başladı. Hopwil de öyle. Hizmetkârlar akıcı, sessiz danslarına devam ediyor, artık onları görmeyen adamlara tepsiler uzatıyorlardı. Boreane, Narishma’nın dalgınlığından faydalanarak adamın elindeki gümüş kupada baharatlı şaraptan çok sıcak su olmasını sağladı.

Torval aşırı kayıtsız bir hareketle omuzlarını silkti. “Hepsi dahil elli bir. On üçü kavruldu, yirmi sekizi durdukları yerde öldü. Kalanlar... M’Hael şaraplarına bir şey ekliyor ve uyanmıyorlar.” Aniden ses tonuna bir kötücüllük geldi. “Aniden, her an gelebilir. Bir adam ikinci gününde derisinin altında örümcekler yürüdüğünü haykırmaya başladı.” Kötü kötü Narishma’ya ve Hopwil’e gülümsedi, neredeyse Rand’a da gülümseyecekti, ama bir birine, bir ötekine hitap ederek o ikisine hitaben konuştu. “Gördünüz mü? Delirirseniz korkmanıza gerek yok. Ne kendinizi, ne de bir başkasını incitebilirsiniz. Uyursunuz, o kadar... sonsuza dek. Nasıl yapıldığını bilseydik bile, ehlileştirilmekten daha iyi. Sizi deli halde bırakıp, *bir de* Kaynak’tan kesmekten daha iyi, değil mi?” Narishma kupasını elinde unutmuş, bir arpın teli kadar gergin, izliyordu. Hopwil bir kez daha, yalnızca kendisinin görebildiği bir şeye kaşlarını çatıyordu.

“Daha iyi,” dedi Rand dümdüz bir sesle, kupasını yanına, masanın üzerine bırakarak. Şarabına bir şey koymak. *Ruhum kanla karardı, lanetlendi.* Sert bir düşünce değildi, acı ya da keskin de değildi; yalnızca gerçeğin ifadesiydi. “Her erkeğin dileyeceği türden bir merhamet, Torval.”

Torval’in zalim gülümsemesi soldu ve adam derin derin nefes alarak durdu. Toplama yapmak kolaydı; on adamdan biri kavruluyor, elli adamdan biri deliriyordu ve daha fazlası gelecekti. Daha ilk günlerdi, olasılıkları alt ettiğinizi öldüğünüz güne dek bilemezdiniz. Yalnız, olasılıklar öyle ya da böyle, sonunda alt edecekti sizi. Ne olursa olsun Torval de aynı tehdit altındaydı.

Rand aniden Boreane’i fark etti. Kadının yüzündeki ifadeyi tanıması biraz zaman aldı ve tanıdığı zaman soğuk sözleri geri aldı. Ne cüretle acırdı kadın! Tarmon Gai’don’un kansız kazanılabileceğini mi sanıyordu? Ejder Kehanetleri yağmur gibi kan talep ediyordu!

“Gidebilirsin,” dedi kadına ve kadın sessizce hizmetkârları toparladı. Ama onları dışarı kışkışlarken bile gözlerinde merhamet vardı.

Rand ortamdaki ruh halini değiştirmek için bir yol aradı, ama bulamadı. Korku kadar acıma da zayıflatırdı onları ve güçlü olmak zorundaydılar. Yüzleşmek zorunda oldukları şeyle yüzleşmek için, *hepsi* çelik gibi olmalıydı. Onun yaratımı, onun sorumluluğu.

Kendi düşüncelerine dalan Narishma, şarabından yükselen dumanlara bakıyordu. Hopwil hâlâ çadırın duvarının ötesine bakmaya çalışıyordu Torval yan yan Rand’a bakıyor, aynı alaylı ifadeyi ağzına yerleştirmeye çalışıyordu. Yalnızca Dashiva etkilenmemiş gibiydi. Kollarını kavuşturmuş, bir adamın satışa çıkarılmış bir atı incelemesi gibi Torval’i inceliyordu.

Acı verici şekilde uzayan sessizliğe, siyah ceketli, yakasında Kılıç ve Ejder taşıyan, rüzgârdan darmadağın olmuş, nefes nefese genç bir adam daldı. Hopwil’le aynı yaşta olan Fedwin Morr, çoğu yerde evlenemeyecek kadar gençti, ama yoğunluk duygusu üzerine gömleğinden daha sıkı oturmuştu; ayakuçlarında hareket ediyordu ve gözlerinde, kovalanma sırasının geldiğini bilen avcı bir kedinin ifadesi vardı. O kadar da uzak olmayan bir geçmişte farklıydı. “Seanchanlar Ebou Dar’dan hareket edecek,” dedi selam verirken. “Şimdi Illian’a saldırmayı düşünüyorlar.” Hopwil karanlık düşüncelerinden sıyrılarak irkildi ve inledi. Dashiva’nın tepkisi yine gülmek oldu, ama bu sefer kahkahasında neşe yoktu.

Rand başını salladı ve Ejder Asası’nı aldı. Hem, bunu hatırlamak için taşıyordu. Seanchanlar kendi şarkılarıyla dans ediyorlardı, Rand’ın dilediği ezgiyle değil.

Rand haberi sessizlikle karşılamışsa da, Torval sessiz kalamamıştı. Alayla gülümsedi ve tek kaşını horgörüyle kaldırdı. “Bunun sana kendileri mi söyledi?” dedi alayla. “Yoksa zihinlerinden geçeni okumayı mı öğrendin? Sana bir şey söyleyeyim, evlat. Hem Amadicialılara, hem Domanlılara karşı savaştım ve hiçbir ordu bir şehri ele geçirdikten hemen sonra toplanıp bin altı yüz kilometre yürümez! Bin altı yüzden de fazla! Yoksa Yolculuk edebildiklerini mi düşünüyorsun?”

Morr, Torval’in alaylarını sakinlikle karşıladı. Ya da, rahatsız olduysa bile, verdiği tek işaret uzun kılıç kabzasını ellemek oldu. “Bazılarıyla konuştum. Çoğu Tarabonluydu ve hemen her gün gemiyle daha fazlası geliyordu.” Torval’i omuzlayıp masaya yaklaştı ve Tarabonluya dümdüz bir bakış fırlattı. “Peltek konuşan herhangi

biri ağzını açtığında, çabucak kenara kaçıyorlar." Torval öfkeyle ağzını açtı, ama Morr Rand'a hitaben devam etti. "Venir Dağları boyunca asker indiriyorlar. Beş yüz, bazen binerli gruplar halinde. Şimdiden ta Arran Tepesi'ne kadar. Ve Ebou Dar'ın otuz kilometre dahilindeki bütün arabaları ve onları çekecek hayvanları ya satın alıyorlar ya el koyuyorlar."

"Arabalar!" diye nida etti Torval. "Arabalar ha! Pazar kurmayı düşünüyorlar herhalde, öyle mi? Peki hangi aptal düzgün yollar varken ordusunu dağlardan geçirir?" Rand'ın onu izlediğini fark etti ve aniden kararsızlığa kapılarak, küçük bir kaş çatma ile sustu.

"Sana kendini göstermemeni söylemiştim, Morr." Rand sesinde bir öfke tınısı olmasına izin verdi. Rand masadan yere atlarken genç Asha'man'ın gerilemesi gerekti. "Seanchanlara planlarını sormanı değil. Bakmanı ve saklanmanı söylemiştim."

"Dikkatli davrandım; iğnelerimi takmamıştım." Rand'a bakarken Morr'un gözleri değişmemişti, hâlâ hem avcı, hem avdılar. İçten içe kaynıyor gibiydi. Rand gerçeği bilmese, Morr'un Güç tuttuğunu, ona on kat fazla hayat katan *saidin*'e karşı hayatta kalma mücadelesi verdiğini sanabilirdi. Yüzü terlemek istiyor gibiydi. "Konuştuğum adamlar arasında, sonra nereye gideceklerini bilen vardıysa bile söylemediler ve ben de sormadım, ama bir kupa bira içerken bunca yürüme ve asla bir yerde durmamak konusunda şikâyet ettiler. Ebou Dar'da, şehirdeki tüm birayı içebildiklerince içiyorlardı, çünkü yine yürümeleri gerekeceğini söylediler. Ve tıpkı dediğim gibi, arabaları topluyorlardı." Hepsini çabuk çabuk söyledi, sonra dilinden uçmaya çalışan başka sözleri durdurmak istermiş gibi dişlerini sıktı.

Rand aniden gülümseyerek Morr'un omzuna bir şaplak attı. "İyi iş çıkardın. Arabalar yeterli olurdu, ama iyi iş çıkardın. Arabalar önemli," diye ekledi, Torval'e dönerek. "Bir ordu kırsaldan besleniyorsa, ne bulursa onu yer. Değilse, yiyemez." Seanchanların Ebou Dar'da olduğunu duyduğunda Torval gözünü bile kırpmamıştı. Bu hikâye Siyah Kule'ye ulaştıysa, Taim neden bahsetmemişti? Rand gülümsemesinin bir hırlamaya benzemediğini umdu. "Erzak kervanları ayarlamak daha zordur, ama ayarlayabilirsen, hayvanlar için yem, adamlar için fasulyen olduğunu bilirsin. Seanchanlar her şeyi organize ediyorlar."

Haritaları karıştırarak aradığı haritayı buldu, açtı ve bir yanını kılıcı, diğer yanını Ejder Asası ile tutturdu. Illian ile Ebou Dar arasındaki kıyı şeridini ve kıyı şeridini boylu boyunca saran tepeleri

ve dağları, dağınık balıkçı köylerini ve küçük kasabaları gösteriyordu. Seanchanlar gerçekten de organize ediyorlardı. Bir haftadan fazla zamandır Ebou Dar onlarındı, ama tüccarların göz ve kulakları şehir alınırken verilen zararların onarıldığını, hastalar için temiz hastaneler, fakirler ve iç taraflardaki evlerinden sorunlar yüzünden ayrılanlar için yiyecek ve iş ayarlandığını yazıyordu. Sokaklar ve çevre kırsallarda gece gündüz devriye geziliyor, böylece kimsenin hırsızlardan ve haydutlardan korkmasına gerek kalmıyordu. Tüccarlara kucak açılıyordu ve kaçakçılık yok edilememişse bile epey azaltılmıştı. Dürüst Illian tüccarların kaçakçılık konusunda surat asmaları şaşırtıcıydı. Seanchanlar şimdi neyi organize ediyorlardı acaba?

Rand haritayı incelerken diğerleri masanın çevresinde toplanmıştı. Kıyı boyunca yollar vardı, ama arabaların takip ettiği patikalardan daha büyük olmayan, kötü yollardı. Geniş ticaret yolları karanın içlerindeydi, arazinin kötü olduğu yerlerden ve Fırtınalar Denizi'nin etkilerinden uzakta. "Bu dağlara yerleşmiş haydutlar iç yolları kullananların geçişini güçleştirebilir," dedi sonunda. "Dağları kontrol ederek, ticaret yollarını şehir sokakları kadar güvenli kılıyorlar. Haklısın, Morr. Illian'a geliyorlar."

Torval yumruklarına dayanarak dik dik Morr'a baktı. O haksızken Morr haklı çıkmıştı. Torval'in kitabına göre büyük bir günah, belki. "Yine de, burada sizi rahatsız etmeleri için aylar geçmesi gerekir," dedi surat asarak. "Illian'a yerleştirilmiş yüz, belki elli Asha'man, bataklığın üzerinde yollardan bir adam geçemeden bir orduyu yok edebilir."

"*Damane*'leri olan bir ordunun, saldırmaktan başka düşüncesi olmayan ve hazırlıksız yakalanan Aiellerden bir ordu kadar kolay yok edilebileceğinden kuşkuluyum," dedi Rand sessizce ve Torval gerildi. "Dahası, Illian'ın tamamını savunmalıyım, yalnızca şehri değil."

Rand adamı görmezden gelerek parmağını harita üzerinde gezdirdi. Arran Tepesi ile Illian şehri arasında, Kabal Derinlikleri boyunca, yüz fersahlık açık deniz vardı. Illianlı kaptanlar, en uzun iskandillerinin bile orada, kıyıdan yalnızca bir buçuk kilometre açıkta, dibi bulamadığını söylemişti. On beş metrelik dalgalar kuzeye, kıyıya koşarken gemileri bile devirebiliyordu. Bu havada daha da kötü olacaktı. Kabal Derinliklerini yürüyerek dolanıp şehre ulaşmak için, en kestirme yollar seçilse bile iki yüz fersah aşmak gerekiyordu, ama Seanchanlar Arran Tepesi'nden gelirse, yağmur

fırtınalarına rağmen iki haftada sınıra ulaşabilirlerdi. Belki daha kısa zamanda. Onların değil kendisinin seçtiği yerde savaşmak daha iyiydi. Parmağı Altara kıyısı, Venir otlakları boyunca, dağlar küçülüp tepelere dönüşene kadar kaydı ve Ebou Dar'a gelmeden durdu. Orada beş yüz, burada bin. Dağ sırası boyunca serpilmiş baştan çıkarıcı bir boncuk dizisi. Keskin bir darbe ile hepsi Ebou Dar'a geri yuvarlanabilir, hatta Rand'ın ne peşinde olduğunu anlamaya çalışırken orada kısılı kalmaları sağlanabilirdi. Ya da...

"Bir şey daha vardı," dedi Morr aniden, yine çabuk çabuk konuşarak. "Bir tür Aes Sedai silahından bahsediyorlardı. Şehrin birkaç kilometre uzağında, kullanıldığı yeri buldum. Toprak tamamen yanmış, ortada kavrulmuştu. Üç yüz adımdan büyüktü ve daha uzaktaki meyvelikleri yok etmişti. Kumlar eriyip cama dönüşmüştü. Orada *saidin* en kötü halindeydi."

Torval önemsemezce elini salladı. "Şehir düşerken yakınlarda Aes Sedailer olabilir, değil mi? Ya da belki Seanchanların kendileri yapmıştır. *Angreal* kullanan bir Aes Sedai..."

Rand araya girdi. "*Saidin* orada en kötü halindeydi derken ne kastediyorsun?" Dashiva Morr'u tuhaf tuhaf süzerek hareket etti, genç adamı yakalayacakmış gibi yaptı. Rand onu kabaca durdurdu. "Ne demek istedin, Morr?"

Morr ağzını sımsıkı kapatarak, başparmağını kılıcının kabzasında ileri geri gezdirerek baktı. İçindeki hararet patlayacak gibiydi. Yüzü boncuk boncuk terlemişti. "*Saidin*... tuhaftı," dedi boğuk bir sesle. Sözcükler hızlı patlamalar halinde çıkıyordu. "En kötüsü oradaydı –hissedebiliyordum... çevremdeki havada– ama Ebou Dar'da her yerde tuhaftı. Hatta yüz elli kilometre uzakta. Mücadele etmem gerekti; her zaman değil; farklı. Canlı gibi. Bazen... Bazen benim istediğim şeyi yapmıyordu. Bazen o!.. başka bir şey yapıyordu. Gerçekten. Ben deli değilim! Öyleydi!" Rüzgâr bir an uluyarak esti, çadır duvarlarını ürpertti, şaklattı ve Morr sustu. Narishma başını sallayınca çanları çınladı, sonra sustular.

"Bu mümkün değil," diye mırıldandı Dashiva sessizlikte, neredeyse kendi kendine. "Mümkün değil."

"Neyin mümkün olduğunu kim bilebilir?" dedi Rand. "Ben bilmiyorum! Ya sen?" Dashiva'nın başı şaşkınlıkla kalktı, ama Rand sesini yumuşatarak Morr'a döndü. "Endişelenme, adam." Ilımlı bir ses değildi –bunu başaramazdı– ama yüreklendirici olduğunu umuyordu. Onun yaratımı, onun sorumluluğu. "Son Savaş'a dek yanında olacaksın. Söz veriyorum."

Genç adam başını salladı, yüzünü eliyle sildi ve ıslak bulunca şaşırdı, ama taş gibi olmuş Torval'e baktı. Morr şarap meselesini biliyor muydu? Alternatifler düşünülürse, gerçekten merhametliydi. Küçük, acı bir merhamet.

Rand Taim'in mektubunu, katlanmış kâğıdı aldı ve ceketinin cebine koydu. Ellide biri deliriyordu şimdiden ve daha fazlası gelecekti. Sırada Morr mu vardı? Dashiva'nın yakın olduğu kesindi. Hopwil'in bakışlarına yeni bir anlam eklenmişti, Narishma'nın her zamanki sessizliğine de. Delilik her zaman örümcekler hakkında haykırmak demek değildi. Bir kez, ihtiyatla, yanıtların doğru olacağını bildiği bir yerde, *saidin*'deki lekeyi nasıl temizleyeceğini sormuştu. Ve yanıt olarak bir bilmece almıştı. Herid Fel bilmecenin "hem yüksek felsefe, hem doğal felsefe alanında tutarlı ilkeler" sunduğunu söylemişti, ama onu eldeki soruna uygulamanın yolunu bulamamıştı. Fel bilmeceyi çözebileceği için mi öldürülmüştü? Rand yanıta dair bir ipucu bulmuştu ya da bulabileceğini düşünüyordu, felaket ölçüsünde yanlış olabilecek bir tahmin. İmalar ve bilmeceler yanıt değildi, ama bir şeyler yapmak zorundaydı. Leke bir şekilde temizlenmezse, Tarmon Gai'don deli adamlar tarafından çoktan yok olmuş bir dünya bulabilirdi. Yapılması gereken yapılmalıydı.

"Bu harika olurdu," dedi Torval fısıldarcasına, "ama Yaratıcı'dan başka biri nasıl?.." Huzursuzluk içinde sustu.

Rand düşüncelerini dile getirdiğini fark etmemişti. Narishma'nın, Morr'un ve Hopwil'in ani bir umutla parlayan yüzleri aynı yüze aitti sanki. Dashiva mızrak yemiş gibi görünüyordu. Rand çok fazla konuşmadığını umdu. Bazı sırların korunması gerekiyordu. Şimdi ne yapacağı dahil.

Kısa sürede, Hopwil sırttaki asillere iletilecek emirlerle atına koşuyordu, Morr ve Dashiva Flinn ve diğer Asha'manları bulmaya gidiyordu ve Torval Taim'e iletilecek emirlerle Siyah Kule'ye dönmek üzere Yolculuk yapmaya gidiyordu. Narishma sona kalmıştı. Aes Sedaileri, Seanchanları ve silahları düşünmekte olan Rand onu da gönderdi. Verdiği dikkatli talimatlar genç adamın ağzının gerilmesine sebep oldu.

"Kimseyle konuşma," diye bitirdi Rand yumuşak sesle, Narishma'nın kolunu sıkı sıkı kavrayarak. "Ve beni hayal kırıklığına uğratma. Hem de hiç."

"Hayal kırıklığına uğratmayacağım," dedi Narishma gözünü kırpmadan. Çabucak selam verdi ve o da gitti.

Tehlikeli, diye fısıldadı bir ses Rand'ın kafasının içinde. *Ah, evet,*

çok tehlikeli, belki aşırı tehlikeli. Ama işe yarayabilir; olabilir. Her durumda, Torval'i hemen öldürmelisin. Zorunlusun.

Weiramon Rosana ile Semaradrid'i omuzlamaya çalışan Gregorin ile Tolmeran'ı omuzlayarak konsey çadırına girdi. Hepsi Rand'a ağaçlığın içindeki adamların akıllıca bir karar verdiğini söylemeye can atıyordu. Onu gülmekten gözleri yaşarmış halde buldular. Lews Therin geri dönmüştü. Ya da şimdiden delirmişti. Her durumda, tam da gülünecek durumdu.

15
Kanundan da Güçlü

Gecenin loş, soğuk karanlığında, Egwene huzursuz uykusundan ve rahatsız edici düşlerinden sersem sersem uyandı. Düşleri, onları gördüğü zamankinden daha da rahatsız ediciydi, çünkü onları hatırlayamıyordu, Egwene'in düşleri her zaman açık olurdu, bir sayfaya basılmış sözler kadar berrak, ama bu düşler bulanık ve korkutucuydu. Son zamanlarda o tür düşleri çok sık görüyordu. Kaçmak, kurtulmak, ama neden kaçtığını asla hatırlamamak isteyerek uyanıyordu ve her seferinde midesi bulanıyor, kararsızlık çekiyor, hatta titriyordu. En azından başı ağrımıyordu. En azından önemli olması gereken düşleri hatırlayabiliyordu, ama onları nasıl yorumlayacağını bilemiyordu. Farklı maskeler takmış Rand, sonra o maskelerden biri aniden maske olmayı bırakıyor, Rand oluyordu. Perrin ve bir Tenekeci, hemen önlerindeki uçurumdan habersiz, balta ve kılıçla önlerindeki dikenli çalıları yararak çılgınca kendilerine yol açıyorlar. Ve dikenler onların işitmedikleri insan sesleri ile çığlık atıyorlar. Dev bir terazide iki Aes Sedai'yi tartan Mat ve kararına dayalı... Egwene ne olduğunu bilemiyordu; büyük bir şey; belki de dünya. Çoğunda acı olan başka düşler de görmüştü. Son zamanlarda Mat hakkındaki tüm düşleri solgun ve acı doluydu, tıpkı kâbusların düşürdüğü gölgeler gibi, sanki Mat'in kendisi pek gerçek değilmiş gibi. Bu, Ebou Dar'da bıraktığı Mat için korkmasına ve onu oraya gönderdiği için ıstırap çekmesine sebep oluyordu. Zavallı, ihtiyar Thom Merrilin'den bahsetmiyordu bile. Ama hatırlamadığı düşler çok daha kötüydü, bundan emindi.

Tartışan alçak sesler üzerine uyandı. Dışarıda dolunay hâlâ gökyüzündeydi, çadırın girişinde yüzleşen iki kadını seçmesine yetecek kadar ışık veriyordu.

"Zavallı kadının kafası her gün ağrıyor ve geceleri pek az

dinlenebiliyor," diye fısıldadı Halima öfkeyle, yumruklarını kalçalarına dayayarak. "Bırak konuşacağın konu sabaha kadar beklesin."

"Seninle tartışmaya niyetim yok." Siuan'ın sesi kış kadar soğuktu, dövüşmeye hazırlanırmış gibi eldivenli eliyle pelerinini arkaya attı. Hava durumuna göre giyinmişti, kalın yünlülerin altına sığdırabildiğine iç eteklik giymişti kuşkusuz. "Hemen yana çekil, yoksa bağırsaklarından yem yaparım! Ve doğru düzgün giyin!"

Halima yumuşak bir kahkaha ile sırtını dikleştirdi ve Siuan'ın yolunu daha büyük kararlılıkla kesti. Beyaz geceliği üzerine yapışıyordu, ama yapıldığı amaca uygundu. Yine de, o ince ipeklilerin içinde donmamasına şaşmak gerekirdi. Üç ayaklı mangallardaki kömürler uzun zaman önce sönmüştü ve ne yamalı çadır bezi, ne de yerdeki kat kat halılar sıcağı tutabiliyordu artık. İki kadının nefesleri solgun sis gibi çıkıyordu.

Egwene battaniyelerini üzerinden atarak dar yatağında ihtiyatla doğruldu. Halima pek az incelik sahibi bir köylü kadındı ve Aes Sedailere saygı gösterilmesi gerektiğini fark etmiyor gibiydi, daha doğrusu, kimseye saygı göstermesi gerekmediğini düşünüyordu. Temsilcilerle konuşurken, kendi köyündeki kadınlarla konuşur gibiydi; gülüyor, doğrudan insanların gözlerine bakıyor, zaman zaman insanı şoke eden bir açıksözlülük gösteriyordu. Siuan günlerini, daha bir sene önce bir lafı üzerine yerinden sıçrayan kadınlara yol vererek, kamptaki hemen her Aes Sedai'ye gülümseyerek ve diz kırarak geçiriyordu. Çoğu kadın hâlâ Kule'nin sorunlarının suçunu ona atıyordu ve bunu telafi edecek kadar sıkıntı çekmediğini düşünüyordu. Kim olsa, gururunu kışkırtmaya yetecek bir durum. İki kadının bir araya gelmesi, bir Havaifişekçi'nin arabasına fırlatılmış bir lambadan farksızdı, ama Egwene patlamayacağını umuyordu. Dahası, gerekli olmasa Siuan gecenin bir yarısı gelmezdi.

"Yatağına dön, Halima." Egwene esnemesini bastırarak eğildi, ayakkabılarını ve çoraplarını yatağın altından buldu. Yönlendirip lambayı yakmadı. Amyrlin'in uyanık olduğunu kimse fark etmese daha iyiydi. "Haydi; dinlenmen gerek."

Halima, belki Amyrlin Makamı karşısında yapması gerektiğinden daha büyük ısrarla itiraz etti, ama kısa süre sonra onun için çadıra sığdırılmış minik yatağa dönmüştü. İçeride bir ayaklı lavabo, bir boy aynası, gerçek bir kolçaklı sandalye ve üst üste yığılmış dört büyük sandık varken, hareket edecek pek az yer kalıyordu. O

sandıkların içinde, Egwene ne kadar genç olursa olsun ipekler ve danteller karşısında başı dönecek, dikkati dağılacak kadar da genç olmadığını henüz fark etmemiş Temsilcilerin durmaksızın armağan ettiği elbiseler vardı. Halima yatağına kıvrıldı ve bakışlarını karanlığa dikti. Egwene fildişi tarağı telaşla saçlarından geçirdi, kalın eldivenler taktı ve geceliğinin üzerine tilki kürkü astarlı kalın yün pelerinini geçirdi. Halima'nın gözleri hafif ay ışığını yakalar, hiç kırpılmadan karanlık karanlık parlar gibiydi.

Egwene kadının Amyrlin Makamı'nın yanındaki konumunu kıskandığını düşünmüyordu ve Işık biliyordu ya, kadın dedikodu da yapmıyordu, ama Halima'nın, onu ilgilendirse de ilgilendirmese de, her konuda masum bir merakı vardı. Siuan'ın söyleyeceklerini başka yerde dinlemek için yeterli sebep. Siuan'ın, surat asarak ve gönülsüzce de olsa, Egwene'in tarafını seçtiğini artık herkes biliyordu. Herkesi eğlendiren ve zaman zaman acımalarını çeken Siuan Sanche, eskiden onun olan unvanı taşıyan, Salon iplerini kimin çekeceği konusunda kavga etmeyi bitirdiğinde bir kukladan ibaret olacak kadına bağlanacak hale düşmüştü. Siuan kızgınlığını gösterecek kadar insandı, ama şimdiye dek tavsiyelerini hiç de gönülsüzce vermediğini saklamayı başarmışlardı. Bu yüzden acımalara ve kıkırdamalara elinden geldiğince tahammül ediyordu ve herkes onun yaşadığı deneyimlerin yüzü kadar kişiliğini de değiştirdiğine inanıyordu. Bu inanışın korunması gerekiyordu, yoksa Romanda, Lelaine ve Salon'un geri kalanı onu –ve tavsiyelerini– Egwene'den ayırmak için yollar bulurdu.

Dışarıdaki soğuk Egwene'in yüzüne tokat gibi çarptı ve pelerininin altına işledi; geceliği öylesine az koruyordu ki Halima'nın bile olabilirdi. Sağlam derilere ve kalın yünlülere rağmen, ayakları çıplaktı sanki. Buz gibi hava akımları kulaklarının çevresinde dolanıyor, başlığının kalın, kürk astarı ile dalga geçiyordu. Yatağına duyduğu özlem de varken, havanın soğukluğunu görmezden gelmeye motive olmak tüm gücünü alıyordu. Gökyüzünde bulutlar koşturuyordu ve ayın düşürdüğü gölgeler yeri kaplayan parıl parıl beyazlığın üzerinde süzülüyordu. Yerdeki pürüzsüz örtü çadırların oluşturduğu çıkıntılar ve artık tekerlekler yerine uzun, tahta kızaklar üzerinde yürütülen, kanvas örtülü arabaların daha yüksek şekilleri ile bozuluyordu. Artık arabaların çoğu çadırların uzağına park edilmek yerine, yüklerinin boşaltıldığı yerde bırakılıyorlardı; günün sonunda araba sürücülerine, bu kadarcık da olsa, fazladan iş yaptırmaya kimsenin

gönlü elvermiyordu artık. O solgun, kayan gölgelerden başka hiçbir şey hareket etmiyordu. Kampta, ayaklar altında ezilerek açılmış yollar boştu. Sessizlik gevrekti ve o kadar derindi ki Egwene o sessizliği bozmaya üzülüyordu.

"Ne oldu?" diye sordu alçak sesle, yakındaki, hizmetçileri Chesa, Meri ve Selame'nin paylaştığı küçük çadıra ihtiyatlı bakışlar fırlatarak. Çadır diğerleri kadar kıpırtısız ve karanlıktı. Bitkinlik kampın üzerine kar gibi, kalın bir örtü çekmişti. "Kandaşlar gibi yeni bir haber değil, umarım." Kızgınlıkla cıkladı. Eyerde geçen uzun, buz gibi günler ve yeterince gerçek uyku uyuyamamak onu da bitkin düşürmüştü, yoksa böyle söylemezdi. "Özür dilerim, Siuan."

"Özür dilemene gerek yok, Anne." Siuan da alçak sesle konuştu ve yandaki gölgelerden izliyor olabilecek kişilere karşı çevresine bakındı. İkisi de kendini Salon'la Kandaşları tartışırken bulmak istemiyordu. "Sana önceden söylemem gerektiğini biliyorum, ama önemsiz görünmüştü. O kızların aralarından biri ile konuşacaklarını bile düşünmemiştim. Sana anlatacak o kadar çok şey var ki! Önemli olanları seçmem gerekiyor."

Egwene bir çabayla içini çekmemeyi başardı. Siuan'ın daha önce ettiği özür ile kelimesi kelimesine aynıydı. Daha önce ettiği özürlerle. Söylemeye çalıştığı, yirmi senelik Aes Sedailik ve on senelik Amyrlinlik deneyimini Egwene'e zorla beslemeye çalıştığı ve bunu aylar içinde yaptığı idi. Zaman zaman Egwene pazara götürülmek için zorla beslenen kazlar gibi hissediyordu. "Eh, bu gece önemli olan nedir?"

"Gareth Bryne çalışma odanda bekliyor." Siuan sesini yükseltmedi, ama Lord Bryne'dan bahsederken hep olduğu gibi, sesine keskin bir tını geldi. Pelerininin derin başlığı içinde başını öfkeyle arkaya attı ve tıslayan kedi gibi bir ses çıkardı. "Adam üzerinden karlar saçarak geldi, beni yatağımdan çıkardı ve giyinmeme yetecek kadar zamanı ancak tanıdıktan sonra eyerinin arkasına attı. Hiçbir şey söylemedi; beni kampın kıyısında yere attı ve hizmetçi kızmışım gibi, seni getirmeye gönderdi!"

Egwene yükselen umudunu kararlılıkla bastırdı. Çok fazla hayal kırıklığı yaşamıştı ve Bryne'ı gecenin ortasında getiren ne olursa olsun, dilediği şey değil, bir felaket olması olasılığı daha yüksekti. Andor sınırına ne kadar kalmıştı acaba? "Ne istediğine bakalım."

Herkesin Amyrlin'in Çalışma Odası dediği çadıra yürürken pelerinine sıkı sıkı sarındı. Titremiyordu, ama sıcağın ya da

soğuğun size dokunmasına izin vermemek, sıcağı ya da soğuğu yok etmiyordu. Güneş çarpmasından beyniniz haşlanana ya da soğuktan elleriniz ve ayaklarınız kangren olana kadar görmezden gelebilirdiniz onları. Siuan'ın söylediklerini düşündü.

"Buradaki, kendi çadırında uyumuyor muydun?" dedi dikkatle. Siuan Lord Bryne'ın yanında, tuhaf bir şekilde, bir tür hizmetkârdı gerçekten, ama Egwene Siuan'ın inatçı gururunun adamın ondan faydalanmasına yol açmadığını umuyordu. Ne Lord Bryne'dan, ne de Siuan'dan beklerdi bunu, ama kısa süre öncesine kadar Siuan'ın şimdiki durumunu kabullenebileceğini de hayal edemezdi. Nedenini hâlâ anlamıyordu.

Siuan yüksek sesle hıhlayarak eteklerini tekmeledi ve ayakkabıları kayınca düşecek gibi oldu. Sayısız ayağın ezdiği kar çabucak bir buz tabakasına dönüşmüştü. Egwene adımını atacağı yeri dikkatle seçiyordu. Her gün, yolculuktan bitkin düşmüş Aes Sedailerin Şifa vermesi gereken yeni kırık vakaları oluyordu. Pelerinini bırakarak, vereceği kadar alacağı destek için de, kolunu uzattı. Siuan homurdanarak kolu tuttu.

"Adamın yedek çizmelerini ve ikinci eyerini temizlemeyi bitirdiğimde bunca karın içinde geri dönülmeyecek kadar geç olmuştu. Bir köşede birkaç battaniyeden fazlasını önerdiğinden değil; Gareth Bryne asla yapmaz bunu! Onları sandıktan benim çıkarmam gerekti. *Kendisi* Işık bilir neredeyken! Erkekler insanın sabrını sınıyor ve o adam en kötüsü!" Nefes almak için durmadan konuyu değiştirdi. "O, Halima denen kadının çadırında uyumasına izin vermemelisin. Dikkat etmen gereken bir çift daha kulak demek o kadın, hem de pek meraklı. Dahası, çadırına dalıp kadını bir askeri *eğlendirirken* bulmazsan şanslısın."

"Delana, Halima'yı geceleri bana yollayabildiği için memnunum," dedi Egwene kararlılıkla. "Ona ihtiyacım var. Nisao'nun Şifasının baş ağrılarıma bu sefer daha iyi geleceğini düşünmüyorsan elbette." Halima'nın parmakları kafatasındaki ağrıyı alıp götürüyordu sanki; o olmadan uyuyamazdı bile. Nisao'nun çabaları şimdiye dek etkili olmamıştı ve Egwene'in sorunu için başvurmaya cesaret edebildiği tek Sarı oydu. Kalanlara gelince... Sesi daha da sertleşti. "Hâlâ o dedikoduları dinlediğine şaştım, kızım. Senin de çok iyi bildiğin gibi, erkeklerin bir kadına bakmaktan hoşlanması, kadının o bakışları davet ettiği anlamına gelmez. Sırıtarak sana bakan epey erkek gördüm." Bu ses tonu ile konuşmak, eskisinden çok daha kolay geliyordu artık.

Siuan şaşırarak, yan yan baktı ona ve bir süre sonra bir özür homurdandı. İçten olabilirdi. Her durumda, Egwene özrü kabul etti. Lord Bryne, Siuan'ı öfkelendiriyordu ve Halima da hesaba katılınca, Egwene daha sert bir tavır takınması gerekmediğine memnun oluyordu. Siuan'ın kendisi, saçmalıklara tahammül etmemesi gerektiğini söylemişti ve Siuan'ın saçmalıklarına tahammül etme riskine hiç giremezdi.

Kol kola, sessizlik içinde yürüdüler, soğuk nefeslerini puslandırıyor, iliklerine işliyordu. Kar hem bir lanet, hem bir dersti. Siuan'ın Kastedilmemiş Sonuçlar Yasası dediği şey hakkında söylenip durması hâlâ kulaklarındaydı. *Yaptığın şey istediğin sonucu getirmiş olsa da olmasa da, en az üç tane beklenmedik etkisi olur ve genelde teki bile hoş sonuçlar olmaz.*

İlk, zayıf yağmurlar hayret getirmişti, çünkü Egwene'in Salon'a söylediği tek şey Rüzgârlar Çanağı'nın bulunduğu ve kullanıldığı olmuştu. Elayne'in *Tel'aran'rhiod*'da anlattıklarından ancak bu kadarını aktarma riskine girebilmişti onlara; Ebou Dar'da olanlara dair çok fazla şeyin öğrenilmesi, Egwene'in ayaklarının olduğu yerden kesilmesi için yeterli olurdu ve konumu şimdi bile yeterince kararsızdı. O ilk serpintiler bir sevinç patlaması yaratmıştı. Yürüyüşü öğlen durdurmuşlardı ve şenlik ateşleri yakılmış, yağmur altında ziyafetler çekilmiş, Aes Sedailer şükran dualarını ederken hizmetkârlar ve askerler dans etmişlerdi. Aes Sedailerin bazıları da dans etmişti.

Birkaç gün sonra yumuşak yağmurlar sağanaklara dönüşmüştü, sonra da kükreyen fırtınalara. Hava sıcaklığı önce düşmüş, sonra çökmüş, fırtınalar tipilere dönüşmüştü. Egwene'in ne kadar yavaş ilerlediklerini düşünerek dişlerini sıktığı zamanlarda bir günde aştıkları mesafeyi şimdi, gökyüzünde yalnızca bulutlar varken, beş günde aşıyorlardı ve kar yağarken yerlerinden kıpırdayamıyorlardı. Üç, hatta daha fazla kastedilmemiş sonucu düşünmek kolaydı ve aralarında en az nahoş olanı kar olabilirdi.

Amyrlin'in Çalışma Odası denen küçük, yamalı çadıra yaklaşırlarken yüksek arabaların arasında bir gölge kıpırdadı ve Egwene'in nefesi kesildi. Gölge bir insan şekline dönüştü, şekil başlığını arkaya atarak Leane'in yüzünü gösterdi, sonra yine karanlığın içine çekildi.

"Nöbet tutacak ve biri gelirse bize haber verecek," dedi Siuan alçak sesle.

"Bu iyi," diye mırıldandı Egwene. Kadın *gerçekten* önceden

söyleyebilirdi. Romanda ya da Lelaine olmasından korkmuştu Egwene!

Amyrlin'in Çalışma Odası karanlıktı, ama Lord Bryne sabırla içeride ayakta duruyordu. Pelerinine sarınmışken, gölgelerin arasında bir gölgeden farksızdı. Egwene Kaynak'a kucak açtı ve yönlendirdi. Çadırın ortasındaki direğe asılmış lambayı ya da mumlardan birini yakmak yerine solgun ışıktan küçük bir küre yaptı, yazı masası olarak kullandığı katlanır masanın üzerine astı. Küre çok küçük, çok solgundu; dışarıdan fark edilmesi zordu ve söndürmesi düşünce kadar hızlı olurdu. Fark edilmeyi göze alamazdı Egwene.

Kuvvetle hükmeden Amyrlinler olmuştu, Salon'la başa baş hükmedebilen Amyrlinler de ve Beyaz Kule'nin gizli tarihçelerinde sır gibi saklanan, kendisi kadar güçsüz, hatta bazı nadir durumlarda daha da güçsüz Amyrlinler de olmuştu. Çoğu gücünü ve nüfuzunu yavaş yavaş tüketmiş, zayıflamıştı, ama bin seneden fazla süre içinde, pek azı aksi yönde ilerleyebilmişti. Egwene Myriam Copan'ın ve o bir avuç kadın arasındaki diğerlerinin bunu nasıl başardığını bilmeyi çok isterdi. Aralarından biri kayda geçirmeyi akıl etmişse bile, sayfalar uzun zaman önce kaybolmuştu.

Bryne saygıyla eğilirken Egwene'in gösterdiği ihtiyata şaşmış gibi davranmadı. Onunla gizlice görüşürken Egwene'in neleri göze aldığını biliyordu. Egwene bu sağlam yapılı, saçları kırlaşmaya yüz tutmuş, yıpranmış, küt yüzlü adama oldukça güveniyordu ve bunun tek sebebi güvenmek zorunda olması değildi. Bryne'ın pelerini kalın, kırmızı yündendi, ağaçsansarı kürkü ile astarlanmıştı ve kenarları Tar Valon Alevi ile çevrilmişti. Salon'un armağanıydı, ama adam son haftalar içinde, Salon ne düşünürse düşünsün –bunu gözden kaçıracak kadar kör değildi!– Amyrlin'in Egwene olduğunu ve kendisinin de Amyrlin'i takip ettiğini açıkça ifade etmişti. Ah, bu şekilde dile getirmemişti, ama dikkatle seçtiği sözleri kuşkuya yer bırakmamıştı. Daha fazlasını beklemek çok şey beklemek olurdu. Kampta ne kadar Aes Sedai varsa o kadar gizli eğilim vardı, bazıları Bryne'ı yerinden edecek kadar güçlüydü. Salon'un bu görüşmeden haberi olursa, o gizli eğilimlerin büyük kısmı Egwene'i olduğundan da derin bir bataklığa gömecek kadar güçlüydü. Egwene Bryne'a, Siuan, Leane, Elayne ve Nynaeve dışında herkesten daha fazla güveniyordu, belki gizlice ona sadakat yemini etmiş Aes Sedailerin hepsinden daha fazla ve Bryne'a daha da fazla güvenecek cesareti olduğunu diliyordu. Beyaz ışıktan küre zayıf, titrek gölgeler

düşürüyordu.

"Verecek haberlerin mi var, Lord Bryne?" diye sordu, umutlarını bastırarak. Adamı gecenin ortasında buraya getirebilecek bir düzine olası mesaj düşünebiliyordu ve her mesajın kendi tehlikeleri ve tuzakları vardı. Rand Illian tacına yenilerini eklemeye mi karar vermişti, yoksa Seanchanlar bir şekilde bir şehri daha mı ele geçirmişti. Yoksa Kızıl El Birliği aniden Aes Sedaileri izlemek yerine kendi başlarına hareket etmeye mi karar vermişlerdi, yoksa...

"Kuzeyimizde bir ordu var, Anne," diye yanıt verdi Bryne sakin sakin. Deri eldivenli ellerini hafifçe uzun kılıcının kabzasına dayamıştı. Kuzeyde bir ordu, biraz daha kar, hepsi aynıydı. "Büyük çoğunluğu Andorlu, ama aralarında epey Murandyli var. Keşfe gönderdiğim adamlar haberi bir saatten az süre önce getirdiler. Önderleri Pelivar, Arathelle de yanında. Bunlar Andor'un en güçlü Evlerinin Yüksek Makamları. Yanlarında yirmi asili daha getirmişler. Hızla güneye ilerliyor gibiler. Bu şekilde devam ederseniz, ki etmemenizi öneririm, iki, en fazla üç gün içinde burun buruna geliriz."

Egwene hissettiği rahatlamayı bastırdı ve yüzünü ifadesiz tuttu. Umduğu bir şey, beklediği bir şey; asla gelmeyeceğinden korkmaya başlamıştı. Şaşırtıcı şekilde, inleyen Siuan oldu. Siuan eldivenli elini ağzına kapattı, ama artık çok geçti. Bryne ona bakarak tek kaşını kaldırdı, ama Siuan hemen kendini topladı ve öyle yoğun bir Aes Sedai dinginliği takındı ki genç yüzünü kolayca unutabilirdiniz.

"Başka Andorlularla savaşmak konusunda çekincelerin mi var?" diye sordu. "Konuş, adam. Burada senin çamaşırcın değilim." Eh, o dinginlikte küçük bir çatlak vardı.

"Nasıl emrederseniz, Siuan Sedai." Bryne'ın sesinde en ufak alay tınısı yoktu, ama Siuan'ın ağzı gerilmeye, görünüşündeki serinlik buharlaşmaya başladı. Bryne ona kaba, ama kabul edilebilir bir eğilme ile hafifçe selam verdi. "Anne kiminle savaşmamızı söylerse savaşırım, elbette." Burada bile açık konuşmuyordu. Erkekler Aes Sedailerin çevresinde ihtiyatlı davranmayı öğreniyorlardı. Kadınlar da öyle. Egwene ihtiyatın kendisi için ikinci bir deri haline geldiğini düşünüyordu.

"Peki bu şekilde devam etmezsek ne olur?" dedi. O, Siuan ve bazen Leane onca plan yapmıştı ve hâlâ dışarıdaki buzlu yollarda yürürmüş gibi, adımlarını dikkatle atması gerekiyordu. "Burada durursak ne olur?"

Adam duraksamadı. "Savaşmadan ikna etmek için bir yol

biliyorsanız çok iyi, ama yarın savunulması kolay mükemmel bir pozisyona gelecekler, bir yanında Armahn Irmağı'nın, diğer yanında geniş bir turba bataklığının ve önde saldırının hızını kıracak küçük derelerin bulunduğu bir yere. Pelivar oraya yerleşip bekleyecek; adam işini biliyor. Görüşme olursa Arathelle kendi rolünü oynayacaktır, ama kargıları ve kılıçları Pelivar'a bırakacaktır. O yere onlardan önde ulaşamayız ve ulaşsak bile, onlar kuzeydeyken, arazi bizim işimize yaramaz. Savaşmayı düşünüyorsanız, iki gün önce geçtiğimiz o sırta dönmenizi öneririm. Şafakta yola çıkarsak onlardan epey önce varırız ve Pelivar'ın elinde şimdikinin üç katı adam olsaydı bile, bize orada saldırmakta tereddüt ederdi."

Egwene donmalarına ramak kalmış ayak parmaklarını çoraplarının içinde oynattı ve sinirli bir nefes verdi. Soğuğun size dokunmamasına izin vermek ile onu hissetmemek arasında fark vardı. Soğuğun dikkatini dağıtmasına izin vermeden, sözcüklerini dikkatle seçerek sordu, "Fırsat bulsalar, *konuşurlar* mı?"

"Muhtemelen, Anne. Murandyliler sayılmaz; onlar yalnızca durumdan ne çıkar elde edebilirlerse kapmak için oradalar; tıpkı benim komutam altındaki köylüler gibi. Önemli olan Pelivar ve Arathelle. İddiaya girmem gerekse, yalnızca sizi Andor'a girmekten alıkoymak için geldiklerini söylerdim." Başını sertçe iki yana salladı. "Ama gerekirse, zorunlu kalırlarsa savaşırlar. Yalnızca askerler yerine Aes Sedailerle yüzleşmeleri gerekecek olsa bile. Doğuda bir yerdeki o savaş hakkında işittiğimiz hikâyeleri onlar da işitmiştir herhalde."

"Balık bağırsağı!" diye hırladı Siuan. Sükûnet buraya kadardı. "Yarı pişmiş söylentiler ve çiğ dedikodular bir savaş *olduğunun* kanıtı değil seni hödük ve olsaydı bile, Aes Sedailer karışmazdı o savaşa!" Adam gerçekten de Siuan'ı günaha sokan bir tipti.

Tuhaf bir şekilde, Bryne gülümsemekle yetindi. Siuan kızgınlığını açığa vurduğunda sık sık yapıyordu bunu. Başka yerde, başka birinde olsa, Egwene gülümsemenin sevgi dolu olduğunu söylerdi. "İnanmaları bizim için daha iyi," dedi Siuan'a ılımlı bir tavırla. Siuan'ın yüzü öyle karardı ki adamın onunla alay ettiğini sanabilirdiniz.

Normalde son derece aklı başında biri olan Siuan Bryne'ın onu sinirlendirmesine neden izin veriyordu ki? Sebep ne olursa olsun, Egwene'in bu gece bunun için zamanı yoktu. "Siuan, biri baharatlı şarabı götürmeyi unutmuş, anlaşılan. Bu havada ekşimiş olamaz. Bizim için ısıtır mısın, lütfen." Bryne'ın yanında Siuan'ı sindirmek

hoşuna gitmiyordu, ama Siuan'ın dizginlenmesi gerekiyordu ve bunu yapmanın en nazik yolu bu gibiydi. Gerçekten de, gümüş sürahiyi masanın üzerinde bırakmamaları gerekiyordu.

Siuan'ın irkildiği söylenemezdi tam olarak, ama hemen düzelttiği sıkkın ifadesine bakarak, adamın iç çamaşırlarını yıkadığına asla inanmazdınız. Yorum yapmadan hafifçe yönlendirdi ve gümüş sürahideki şarabı ısıttı, işlemeli gümüş kadehlerden temiz iki tanesini çabucak doldurdu ve ilk önce Egwene'e sundu. Lord Bryne'a bakarak ikincisini kendine ayırdı ve şarabını yudumlayarak kendi kadehini doldurma işini adama bıraktı.

Egwene eldivenli ellerini kadehinde ısıtırken içinden bir kızgınlık dalgası geçti. Belki bu, Siuan'ın Muhafızının ölümüne verdiği, gecikmiş tepkinin bir parçasıydı. Saklamaya çalışsa da, hâlâ zaman zaman, görünür bir sebep olmadan ağlamaya başlıyordu. Egwene konuyu aklından çıkardı. Bu gece bu mesele, dağların yanında bir karınca tümseğinden farksızdı.

"Elimden gelirse savaştan kaçınmak istiyorum, Lord Bryne. Ordu Tar Valon'a gidiyor, burada savaşmak için gelmedi. Lord Pelivar, Leydi Arathelle ve başka her kimle görüşülmesi gerekiyorsa onun Amyrlin Makamı ile görüşmesi için en kısa zamanda bir buluşma ayarlamak üzere haberci yolla. Görüşme burada olmasın. Bizim perişan kampımız onları pek etkilemez. Ama en kısa zamanda olsun. Ayarlanabilirse, yarına bile itiraz etmem."

"O kadar çabuk ayarlayamam, Anne," dedi adam ılımlı bir sesle. "Kampa döner dönmez atlılar gönderirim, ama yarın geceden önce yanıt getirebileceklerinden kuşkuluyum."

"O zaman hemen dönmeni öneririm." Işık, elleri ve ayakları buz gibi olmuştu. Midesi de. Ama sesini sakin tuttu. "Ve bu görüşmeyi ve ordularının varlığını mümkün olduğu sürece Salon'dan saklamanı istiyorum."

Bu sefer adamdan, kendi aldığı kadar büyük bir riske girmesini istiyordu. Gareth Bryne yaşayan en büyük generallerden biriydi, ama Salon, orduyu onların istediği gibi idare etmemesine bozuluyordu. Başlangıçta Bryne'ın onlara katılmasına minnettar olmuşlardı, çünkü Bryne ismi amaçlarına hizmet edecek askerler çekmeye yardımcı olmuştu. Şimdi ordu otuz bin silahlı adamdan fazlasını içeriyordu ve karlar başladığından beri daha fazlası geliyordu ve Salon, belki de artık Lord Gareth Bryne'a ihtiyaç duymadıklarını düşünüyordu. Ve elbette, ona baştan beri ihtiyaç duymadıklarını düşünenler vardı. Bu iş öğrenilirse, onu kovmakla

yetinmeyebilirlerdi. Salon eyleme geçmeye karar verirse, adam ihanetten cellada gidebilirdi.

Bryne gözünü bile kırpmadı, soru sormadı. Belki de Egwene'in yanıt vermeyeceğini biliyordu. Ya da belki, o yanıtları bildiğini düşünüyordu. "Benim kampımla sizinki arasında pek geliş gidiş yok, ama şimdiden çok adam sır saklamayı biliyor. Ama elimden geleni yaparım."

Bu kadar basit. Ya Egwene'in Tar Valon'daki Amyrlin Makamı'na oturmasını sağlayacak ya da Romanda'dan mı, yoksa Lelaine'den mi emir alacağından başka karar hakkı olmadan, onu Salon'un pençesine bırakacak yola adımını atmıştı. Bir şekilde, böyle bir dönüm noktasına borazan sesleri ya da en azından gök gürültüleri eşlik etmeliydi. Hikâyelerde hep öyle olurdu.

Egwene ışık topunu söndürdü, ama Bryne gitmek için dönerken, onun kolunu yakaladı. Ceketin altında kalın bir ağaç dalını yakalamaktan farksızdı. "Hep sormak istediğim bir soru vardı, Lord Bryne. Yürümekten yorulmuş adamları Tar Valon'u kuşatmaya götürmek istiyor olamazsın. Başlamadan önce onları ne kadar dinlendirmek istersin?"

Adam ilk defa duraksadı ve Egwene ışığı söndürmediğini, adamın yüzünü görebildiğini diledi. Onun kaşlarını çattığını düşündü. "Kule'nin kadrosundakileri işin dışında tutsak bile," dedi sonunda, yavaşça, "bir ordunun görüldüğü haberi bir atmacadan daha hızlı uçar. Elaida ne zaman varacağımızı günü gününe biliyor olur ve bize bir saat bile tanımaz. Kule Askerleri'nin sayısını arttırdığını biliyor musunuz? Görünüşe göre elli bin adam olmuş. Ama elimden gelirse, adamların dinlenmesi ve kendilerine gelmesi için bir ay. On gün de iş görür, ama bir ay daha iyi olur."

Egwene başını salladı ve Bryne'ın kolunu bıraktı. Kule Askerleri hakkındaki kayıtsız soru canını sıkmıştı. Adam Salon'un ve Ajahların ona, onun ne bilmesini istiyorlarsa ancak o kadarını söylediklerinin farkındaydı. "Sanırım haklısın," dedi sakinlikle. "Tar Valon'a ulaştıktan sonra dinlenmek için zaman olmayacak. En hızlı binicilerini gönder. Güçlük çıkmaz, değil mi? Pelivar ve Arathelle onları dinler mi?" Sesindeki endişe tınısı sahte değildi. Şimdi savaşmaları gerekirse, mahvolan yalnızca Egwene'in planları olmayacaktı.

Bryne'ın ses tonu hiç değişmedi, ama bir şekilde yatıştırıcı geldi. "Beyaz tüyleri görecek kadar ışık olduğu sürece, bir ateşkesi görürler ve dinlerler. Gitsem iyi olacak, Anne. Yanlarında yedek

atlar olsa bile, yine de yol uzun ve zorlu."

Çadır kapağı Bryne'ın arkasından kapanır kapanmaz Egwene uzun bir nefes verdi. Omuzları gerilmişti ve her an başının ağrımaya başlamasını bekliyordu. Bryne normalde kendinden eminliği ile Egwene'i rahatlatırdı. Bu gece, Egwene'in onu yönlendirmesi gerekmişti ve adamın bunu anladığını düşünüyordu. Bryne gözlem yeteneği kuvvetli bir adamdı. Ama çok şey tehlikedeydi, adam açık bir bildiri yapmadan ona daha fazla güvenmesi imkânsızdı. Belki Myrelle ile diğerlerinin ettiği yeminlere benzer bir yemin etmeliydi. Bryne Amyrlin'i takip ediyordu ve ordu da Bryne'ı takip ediyordu. Egwene'in adamları boş yere harcayacağını düşünürse, adamın birkaç lafı Egwene'i bacakları bağlanmış bir domuz gibi, tabak içinde Salon'a sunardı. Egwene uzun yudumlarla içti ve baharatlı şarabın sıcaklığının içine yayılmasını hissetti.

"İnanmaları daha iyi olur," diye mırıldandı. "Keşke inanacakları *bir şey* olsaydı. Hiçbir şey yapamasam bile, Siuan, umarım en azından bizi Üç Yemin'den kurtarırım."

"Hayır!" diye havladı Siuan. Dehşet içinde gibiydi. "Bunu denemek bile felaket olur ve başarırsan... Başarırsan, Işık bize yardım etsin. Beyaz Kule'yi yok edersin."

"Sen neden bahsediyorsun? Ben yeminlere uymaya çalışıyorum, Siuan, çünkü onlara uymak zorundayız –şimdilik– ama Yeminler Seanchanlara karşı hiçbir işimize yaramaz. Aes Sedailerin kendilerini savunmaları için hayati tehlike içinde olmaları gerekirse, hepimizin ölmesi ya da tasmalanması ancak zaman meselesi demektir." Bir anlığına, onu tasmanın ucundaki bir köpeğe çeviren *a'dam*'ı boğazının çevresinde hissetti. Eğitimli, itaatkâr bir köpeğe. Şimdi, titremesini saklayan karanlığa minnettardı. Siuan'ın yüzü gölgede kalmıştı, yalnızca sessizce ağzını açıp kapadığı görülebiliyordu.

"Bana öyle bakma, Siuan." Öfkelenmek korkmaktan daha kolaydı, korkunuzu öfkeyle maskelemek kolaydı. Bir daha *asla* o şekilde tasmalanmayacaktı! "Yeminlerin bağlayıcılığından kurtulduğundan beri her fırsatı kullandın. Sen yalan söylemeseydin hepimiz Salidar'da olurduk. Bir ordumuz olmazdı ve ellerimizin üzerine oturmuş, mucize bekliyor olurduk. Eh, siz öyle olurdunuz. Senin Logain ve Kızıllar hakkındaki yalanın olmasa asla Amyrlin yapmak üzere beni çağırmazlardı. Elaida bütün Aes Sedailere hükmederdi ve bir sene içinde Amyrlin Makamı'nı nasıl haksız bir

şekilde ele geçirdiğini kimse hatırlamazdı. *Elaida* Kule'yi mahvederdi, o kadarı kesin. Rand hakkındaki her şeyi yanlış idare ederdi, biliyorsun. Şimdiye dek Rand'ı kaçırtmaya çalışsa şaşmazdım, yalnız bizim hakkımızda endişeleniyor. Eh, belki kaçınmazdı, ama bir şeyler yapardı. Büyük olasılıkla, bugün Aes Sedailer Asha'manlarla savaşıyor olurdu ve ufukta bekleyen Tarmon Gai'don hiç umurlarında olmazdı."

"Gerekli göründüğünde yalan söyledim," diye nefes verdi Siuan. "Uygun göründüğünde." Omuzları çökmüştü ve kendi kendine bile itiraf etmek istemediği suçları itiraf edermiş gibi konuşuyordu. "Bazen yalan söylemenin gerekli ve uygun olduğuna karar vermek benim için fazla kolaylaşmış gibi geliyor. Hemen herkese yalan söyledim. Senin dışında. Ama aklıma gelmediğini sanma. Seni bir karara teşvik etmek, bir diğerinden kaçınmanı sağlamak. Beni engelleyen, bana güvenmeni sağlama isteği değildi." Siuan'ın elleri karanlıkta, yakarırcasına uzandı, "Güveninin ve dostluğunun benim için ne anlama geldiğini Işık da biliyor, ama sebep bu değildi. Sebep, öğrenirsen derimi şerit şerit yüzeceğini ya da beni uzaklara göndereceğini bilmemdi. Birine karşı Yeminleri tutmam gerektiğini fark ettim, aksi halde yolumu tamamen kaybedecektim. Bu yüzden, ne pahasına olursa olsun sana ve Gareth Bryne'a yalan söylemedim. İlk fırsatta, Anne; Yemin Çubuğu'nu elime alarak Üç Yemin'i edeceğim."

"Neden?" diye sordu Egwene sessizce. Siuan ona yalan söylemeyi mi düşünmüştü? Bunun için gerçekten derisini yüzerdi. Ama öfkesi kaybolmuştu. "Yalana göz yummam, Siuan. Normalde değil. Yalnız, bazen gerçekten gerekli oluyor." Aiellerin yanında geçirdiği zaman geçti aklından. "En azından bedelini ödemeye gönüllü olduğun sürece. Daha küçük şeyler için cezalandırılmalarını isteyen Aes Sedailer gördüm. Sen yeni bir Aes Sedai türünün ilk örneğisin, Siuan, özgür ve bağımsızsın. Bana yalan söylemediğini söylediğinde, sana inanıyorum." Lord Bryne'a? Tuhaf. "Neden özgürlüğünden vazgeçeceksin ki?"

"Vazgeçmek mi?" Siuan güldü. "Hiçbir şeyden vazgeçmiş olmayacağım." Sırtını dikleştirdi ve sesi güç, sonra tutku kazandı. "Yeminler, bizi dünya işlerine karışan bir grup kadından daha öte bir şey kılıyor. Ya da yedi grup kadından. Ya da elli. Yeminler bizi bir arada tutuyor, belirlenmiş bir dizi inanç hepimizi bağlıyor. Ta Yemin Çubuğu'nu ellerinde tutan ilk kadına kadar, ölü ya da canlı, bütün Aes Sedailerin içinden geçen bir iplik gibi. Bizi Aes Sedai

yapan *saidar* değil, o *yeminler.* Her yabani yönlendirebilir. Erkekler bizim söylediklerimize altı ayrı açıdan bakabilir, ama bir Aes Sedai, 'Bu böyledir,' dediğinde, doğru olduğunu *bilirler* ve güvenirler. Yeminler sayesinde. Yeminler sayesinde, hiçbir kraliçe Aes Sedailerin şehirlerini harap edeceğinden korkmaz. En kötü haydut bile, ona zarar vermediği sürece bir Aes Sedai'nin yanında canının güvende olduğunu bilir. Ah, Beyazpelerinler onlara yalan diyebilir, bazı insanların Yeminlerin neleri gerektirdiği konusunda tuhaf fikirleri olabilir, ama Aes Sedailerin gidemeyeceği, laflarının dinlenmeyeceği pek az yer vardır ve bütün bunlar Yeminler sayesindedir. Aes Sedai *olmak,* Aes Sedai olmanın *özü* Üç Yemin'dir. Bunu çöpe atarsak, gelgit dalgalarının süpürdüğü kumlardan farksız oluruz. Vazgeçmek ha? Ben kazanıyor olacağım."

Egwene kaşlarını çattı. "Ya Seanchanlar?" Aes Sedai olmanın anlamı. Tar Valon'a ilk geldiği günden bu yana Aes Sedai olmak için çalışmıştı, ama bir kadını Aes Sedai *yapan* şeyin ne olduğu konusunda hiç düşünmemişti.

Siuan bir kez daha güldü, ama bu sefer biraz alaylı ve bitkindi. Başını iki yana salladı ve karanlığa rağmen yorgunluğu belli oluyordu. "Bilmiyorum, Anne. Işık bana yardım etsin, bilmiyorum. Ama Trolloc Savaşları'ndan, Beyazpelerinlerden, Artur Şahinkanadı'ndan ve arada geçen her şeyden canlı kurtulduk. Bu Seanchanlarla başa çıkmak için bir yol bulabiliriz. Kendimizi mahvetmeden."

Egwene o kadar emin değildi. Kamptaki Aes Sedailerin büyük kısmı Seanchanları, Elaida'yı kuşatma işinin uğruna geciktirilebileceği kadar büyük bir tehdit olarak görüyordu. Beklemek Elaida'nın Amyrlin Makamı'na yapışmasını sağlamayacakmış gibi. Diğerleri, bedeli ne olursa olsun Beyaz Kule'yi birleştirince Seanchanların ortadan kaybolacağını düşünür gibiydi. Hayatta kalmak tasma takmak demekse, hayatta kalmanın cazibesi kalmıyordu ve Elaida'nın tasması Seanchanlarınkinden daha gevşek olmayacaktı. Aes Sedai *olmanın* anlamı...

"Gareth Bryne'ı bir kol boyu uzakta tutmanın anlamı yok," dedi Siuan aniden. "Adam ayaklı felaket gibi, doğru. Yalanlarımın cezası olarak o da sayılmazsa, canlı canlı derimin yüzülmesi hiç iş görmez. Bugünlerin birinde, genel prensipler uyarınca sabahları bir kez, akşamları iki kez kulaklarını yumruklamaya başlayacağım, ama sen ona her şeyi anlatabilirsin. Anlarsa işe yarar. O *sana* güveniyor ve ne yaptığını bilip bilmediğini bilmemek midesini düğüm düğüm

ediyor. Belli etmiyor, ama ben görüyorum."

Aniden Egwene'in zihninde bütün parçalar, bir demirci yapbozu gibi, yerli yerine oturdu. Şok edici parçalar. Siuan adama *âşıktı!* Başka hiçbir şey mantıklı gelmiyordu. Aralarındaki ilişkiye dair bildiği her şey değişti. Tamamen iyi yönde değil. Âşık bir kadın, söz konusu adamın yanındayken genellikle beynini rafa kaldırırdı. Kendisinin de çok iyi bildiği gibi. Gawyn *neredeydi* acaba? İyi miydi? Isınabiliyor muydu? Bu kadar yeter. Söylemek zorunda olduğu sözlerin ışığında, yeterinden de fazla. En iyi Amyrlin sesini takındı ve kendinden emin, her şeye hâkim bir şekilde konuştu. "İster Lord Bryne'ın kulaklarını yumruklarsın, ister yatağına girersin Siuan, ama onun yanındayken kendine *dikkat* edeceksin. Onun henüz bilmemesi gereken lafları ağzından kaçırmayacaksın. Beni anladın mı?"

Siuan dimdik oldu. "Dilimin yırtık bir yelken gibi çırpınmasına izin vermek gibi bir alışkanlığım yok, Anne," dedi hararetle.

"Bunu işittiğime çok memnun oldum, Siuan." Aralarında yalnızca birkaç yaş varmış gibi görünse de, Siuan Egwene'in annesi olacak yaştaydı, ama o anda Egwene kendisi büyük, o küçükmüş gibi hissetti. Siuan ilk defa bir erkeği Aes Sedai olarak değil, bir kadın olarak idare ediyor olabilirdi. *Rand'a âşık olduğumu düşündüğüm birkaç sene,* diye düşündü Egwene, *Gawyn için ayak parmaklarımın ucunda geçirdiğim birkaç aydan sonra, bilinecek ne varsa biliyorum.*

"Burada işimiz bitti, sanırım," diye devam etti, Siuan'ın koluna girerek. "Hemen hemen. Gel."

Çadırın duvarları pek az koruma sağlıyor gibiydi, ama dışarıya çıktıklarında kışın dişlerini hissettiler. Kardan yansıyan ay ışığı, kitap bile okunacak kadar aydınlık veriyordu neredeyse, ama o parıltı da soğuk görünüyordu. Bryne, hiç gelmemiş gibi kaybolmuştu. İnce bedeni kat kat yünlüler altında kaybolmuş olan Leane kimseyi görmediğini söyleyecek kadar kaldı, sonra çevresine bakınmadan gecenin içine seğirtti. Leane ile Egwene arasındaki bağlantıdan kimsenin haberi yoktu ve herkes Leane ile Siuan'ın gırtlak gırtlağa olduğunu düşünüyordu.

Egwene tek eliyle pelerinini becerebildiğince toparlayarak, Siuan ile birlikte Leane'in kaybolduğu yönün aksine yürürken, dikkatini soğuğu görmezden gelmeye verdi. Soğuğu görmezden gelmeye ve tesadüf eseri dışarıda olabilecek kimselere karşı gözlerini açmaya. Bu saatte herhangi birinin dışarıya çıkması

tesadüf değil.

"Lord Bryne haklıydı," dedi Siuan'a, "Pelivar ile Arathelle'in o hikâyelere inanması konusunda. Ya da en azından, kararsız olmaları iyi olur. Savaşamayacak ya da konuşmak dışında bir şey yapamayacak kadar kararsız. Aes Sedailer tarafından ziyaret edilmek hoşlarına gider mi sence? Siuan, beni dinliyor musun?"

Siuan irkildi ve önlerine, uzaklara bakmaktan vazgeçti. Tek adım kaçırmadan yürüyordu, ama sonra kaydı ve neredeyse popo üstü donmuş yola düşecekti, Egwene'i düşürmeden, son anda dengesini buldu. "Evet, Anne. Elbette dinliyorum. Pek kucak açmayabilirler, ama Aes Sedaileri geri çevireceğinden de kuşkuluyum."

"O zaman Beonin, Anaiya ve Myrelle'i uyandırmanı istiyorum. Bir saat içinde kuzeye doğru yola çıksınlar. Lord Bryne yarın akşama kadar yanıt almayı bekliyorsa, zamanımız kısa." Bu, diğer ordunun tam olarak nerede olduğunu öğrenmemesi yazık olmuştu, ama Bryne'a sorsa adam kuşkulanabilirdi. Ordunun yerini bulmak Muhafızlar için çok zor olmasa gerekti ve o üç Aes Sedai'nin toplam beş Muhafızı vardı.

Siuan sessizlik içinde onun talimatlarını dinledi. Yalnızca o üçü uyandırılacaktı. Şafakta, Sheriam, Morvrin ve Nisao, kahvaltı esnasında ne diyeceklerini öğrenecekti. Tohumların ekilmesi gerekiyordu, fazla erken filizlenmeleri korkusuyla daha önce ekilememiş tohumlar, ama şimdi büyümeleri için pek az zaman vardı.

"Onları battaniyelerinin altından çıkarmak bir zevk olacak," dedi Siuan Egwene'in lafı bittiğinde. "Bu karda dolanıp durmam gerekse bile..." Egwene'in kolunu bıraktı ve sırtını dönecek oldu, sonra ciddi, hatta sert bir ifade ile durdu. "İkinci bir Gerra Kishar – ya da belki Sereille Bagand– olmak istediğini biliyorum. İkisi ile de boy ölçüşebilirsin, yetenek kanında var. Ama yeni bir Shein Chunla olmamaya dikkat et. İyi geceler, Anne. İyi uykular."

Egwene durup onun uzaklaşmasını izledi, zaman zaman ayağı kayan, öfkeyle, neredeyse anlaşılır sözlerle homurdanan, pelerinine sarınmış bir şekil. Gerra ve Sereille en büyük Amyrlinler arasındaydı. İkisi de Beyaz Kule'deki etkilerini ve prestijlerini, Artur Şahinkanadı'nın zamanından bu yana nadiren görülen düzeylere çıkarmıştı. İkisi de Kule'nin kendisini de hâkimiyeti altına almıştı, Gerra Salon'daki her hizbi diğerlerine karşı başarıyla yönlendirerek, Sereille irade gücüyle. Shein Chunla bambaşka bir meseleydi,

Amyrlin Makamı'nın gücünü çarçur eden, Kule'deki Aes Sedailerin çoğunu kendine düşman eden biri. Dünya Shein'in yaklaşık dört yüz sene önce, görev başında öldüğünü sanıyordu, ama makamından indirildiği ve yaşam boyu sürgüne gönderildiği dikkatle korunan bir sırdı. Bazı alanlarda, o gizli tarihçeler bile ihtiyatla konuşuyordu, ama Shein'i yine Amyrlin Makamı'na çıkarmak için yapılan dördüncü plan da ortaya çıkarıldıktan sonra, Shein'i kollayan Aes Sedailerin uykularında, yastıkları ile boğuldukları son derece açıktı. Egwene ürperdi ve kendi kendine havanın soğuk olduğunu söyledi.

Dönerek, ağır ağır çadırına yürümeye başladı. İyi uyumak, ha? Şişman ay gökyüzünde alçalmıştı ve gün doğumuna daha saatler vardı, ama bu gece daha fazla uyuyabileceğinden o kadar emin değildi.

16
Beklenmedik Yokluklar

Ertesi sabah, daha güneş ufukta belirmeden, Egwene Kule Salonu'nu topladı. Tar Valon'da olsalar bu olay epey törenle yapılırdı ve Salidar'dan ayrıldıklarından beri, yolculuğun güçlüklerine rağmen bazı törenleri sürdürmüşlerdi. Ama bu sefer, Sheriam daha hava karanlıkken Temsilcilerin çadırlarını dolaşarak Amyrlin Makamı'nın Salon'un oturması için çağrıda bulunduğunu bildirmekle yetindi. Aslında, oturmadılar bile. Gerçek gün doğumundan hemen önceki grilikte, nefeslerini puslandıran soğuğa karşı kat kat giyinmiş on sekiz kadın halka halinde ayakta durup Egwene'in konuşmasını beklediler.

Diğer Aes Sedailer onları dinlemek için arkalarında belirdi, sayıları başta azdı, ama kimse gitmelerini söylemeyince kalabalık yumuşak mırıltılar eşliğinde çoğaldı ve yayıldı. Çok sessiz mırıltılar. Pek az Aes Sedai, değil koca Salon'u, tek bir Temsilci'yi bile rahatsız etmeye cüret edemezdi. Çizgili elbiseler ve pelerinler içinde, Aes Sedailerin arkasında beliren Kabuledilmişler daha da sessizdi elbette, yapacak işi olmayan çömezler, sayıları daha da fazla olsa bile, onlardan da sessizdi. Artık kampta Aes Sedailerden yarım kat fazla çömez vardı, sayıları öyle çoktu ki pek azının doğru düzgün, beyaz bir pelerini vardı ve çoğu çömez elbisesi yerine basit bir beyaz etekle idare ediyordu. Bazı Aes Sedailer hâlâ eski âdetlerine dönmeleri ve kızların onları aramasını beklemeleri gerektiğine inanıyordu, ama çoğu, Aes Sedailerin sayılarının azaldığı, kaybedilmiş senelere yazıklanıyordu. Egwene ne zaman Kule'nin nasıl olabileceğini düşünse ürperiyordu. Bu, Siuan'ın bile itiraz etmediği bir değişimdi.

Kalabalığın ortasında, Carlinya bir çadırın köşesini dolandı ve Egwene ile Temsilcileri görünce yerinde kalakaldı. Normalde ayak

tırnaklarına dek kendine hâkimiyet timsali olan Beyaz Aes Sedai'nin ağzı açık kaldı, solgun yüzü kızardı ve sonra omzunun üzerinden arkaya baka baka, hızla uzaklaştı. Egwene yüz buruşturma dürtüsünü bastırdı. Bu sabah herkes kendi amaçları ile fazla ilgili olduğu için kimse fark etmemişti, ama eninde sonunda biri fark edecek ve merak edecekti.

Sheriam dar, mavi Vakanüvis etolünü göstermek için girift işlemeli pelerinini arkaya atarak Egwene'e ağır giysilerinin izin verdiğince, resmi bir şekilde reverans yaptı, sonra Egwene'in yanında yerini aldı. Kat kat iyi yünlüler ve ipeklere sarınmış olan alev saçlı kadın itidal timsaliydi. Egwene'in başını sallaması üzerine bir adım öne çıktı ve kadim sözleri berrak, yüksek bir sesle tekrarladı.

"O geliyor; o geliyor! Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı. Hepiniz dinleyin, çünkü o geliyor!" Burada biraz münasebetsiz kaçmıştı, dahası Egwene gelmiyordu, zaten oradaydı. Temsilciler sessizlik içinde durup beklediler. Birkaçı sabırsızca kaşlarını çattılar ya da huzursuzluk içinde pelerinleri ya da etekleriyle oynadılar.

Egwene kendi pelerinini arkaya iterek boynuna sardığı yedi çizgili etolü sergiledi. Bu kadınlar, onun gerçekten de Amyrlin Makamı olduğuna dair her tür işarete ihtiyaç duyuyordu. "Bu havada yolculuk etmekten dolayı herkes bitkin düştü," diye bildirdi, Sheriam kadar yüksek sesle olmasa da herkesin duyabileceği kadar yüksek sesle. Beklentiyle derisi karıncalandı, heyecandan neredeyse başı dönüyordu. Midesinin bulanmasından o kadar da farklı değildi. "İki, belki üç gün için burada durmaya karar verdim." Bunun üzerine başlar kalktı, yüzlerde meraklı ifadeler belirdi. Siuan'ın dinleyen kalabalığın içinde olmasını diledi. Yeminlere bağlı kalmaya çalışmadı. "Atların da dinlenmesi gerek ve arabaların çoğu onarım istiyor. Vakanüvis gerekli ayarlamalarla ilgilenecek." Şimdi gerçekten başlamıştı.

Ne itiraz, ne tartışma beklemişti, beklediği gibi de oldu. Siuan'a söyledikleri abartılı değildi. Dünya onları izlerken Tar Valon'un üzerine yürümemek için bir mucize dileyen çok fazla Aes Sedai vardı. Elaida'nın Kule'den sonsuza dek kovulması gerektiğine yürekten inananlar arasında bile, yaptıkları her şeye rağmen, çok fazla Aes Sedai oyalanma fırsatına, mucizenin ortaya çıkması fırsatına balıklama atlardı.

O sonunculardan biri olan Romanda Sheriam'ın toplantıyı

kapatan sözlerini beklemedi. Egwene konuşmayı bitirir bitirmez, başlığı tarafından gizlenen, sıkı sıkı topuz yaptığı gri saçlarına rağmen oldukça genç bir yüzü olan Romanda yürüyüp gitti. Magla, Saroiya ve Varilin pelerinlerini savurarak arkasından koşturdular. Her adımda bileklerine dek kara gömülürken ne kadar koşturabiliyorlarsa o kadar koşturarak. Yine de iyi iş başardılar; Temsilci olsalar da olmasalar da, Romanda'nın izni olmadan nefes bile almıyor gibiydiler. Lelaine Romanda'nın ayrıldığını görünce Faiselle, Takima ve Lyrelle'i bir jestle toparladı ve arkasına bakmadan, üç endişeli palazı olan bir kuğu gibi uzaklaştı. O üçü, Romanda'nın etkisi altında olan üç kadın kadar avucunda sayılmazdı Lelaine'in, ama o kadar da farklı değillerdi. Aynı şekilde, Temsilcilerin kalanı, "Işıkla gidin," sözleri Sheriam'ın dudaklarından dökülene kadar bekledi ancak. Kule Salonu dört yöne dağılırken Egwene gitmek için döndü. O karıncalanma güçlenmişti. Ve midesinin bulanmasına *çok* benziyordu.

"Üç gün," diye mırıldandı Sheriam, araba tekerleklerinin iz bıraktığı yolda yürümesine yardımcı olmak için Egwene'e elini uzatarak. Çekik, yeşil gözlerinin köşeleri merakla kırıştı. "Şaşırdım, Anne. Beni affedin, ama ne zaman mola vermemizi önersem ayak diredi̇niz."

"Arabacılar ve nalbantlarla konuştuktan sonra bana gel," dedi Egwene. "Atlar düşüp ölürken ve arabalar dağılırken fazla uzağa gidemeyiz."

"Nasıl dilerseniz, Anne," diye yanıt verdi Sheriam, pek uysallıkla olmasa da eksiksiz kabullenme ile.

Yerler bir önceki kadar kaygandı ve zaman zaman ayakları kayıyordu. Kol kola girerek, ağır ağır yürüyorlardı. Sheriam Egwene'in ihtiyaç duyduğundan daha fazla destek veriyordu, ama bunu neredeyse gizlice yapıyordu. Amyrlin Makamı elli Aes Sedai ve yüz hizmetkârın önünde popo üstü düşmemeliydi, ama sakat biri gibi taşınırken de görünmemeliydi.

Sheriam dahil, Egwene'e yemin etmiş Temsilcilerin çoğu bunu aslında yalnızca korktukları için, kendilerini korumak için yapmışlardı. Salon Tar Valon'daki Aes Sedailerin fikirlerini değiştirmek için Aes Sedailer yolladıklarını ve daha da kötüsü, Temsilciler arasında Karanlıkdostları olduğundan korktukları için bu gerçeği sakladıklarını öğrenirse, yaşamlarının geri kalanını ya cezada ya da sürgünde geçirecekleri kesindi. Böylece, Salon üzerindeki etkileri eridikten sonra, Egwene'i kukla gibi

oynatabileceğini düşünen kadınlar, kendilerini ona itaat yemini ederken bulmuşlardı. Bu, gizli tarihçelerde bile nadir bir şeydi; Aes Sedailerin Amyrlin'e itaat etmeleri beklenirdi, ama sadakat yemini etmek bambaşka bir şeydi. Çoğu hâlâ bu yüzden huzursuz gibiydi, ama itaat ediyorlardı. Pek azı Carlinya kadar kötüydü, ama Egwene sadakat yemini ettikten sonra, Egwene'i Temsilciler ile ilk gördüğünde Beonin'in dişlerinin takırdadığını duymuştu. Morvrin, ne zaman bakışları Egwene'e takılsa, yine hayretler içinde kalıyordu, sanki hâlâ inanamıyordu. Nisao ise kaşlarını çatmaktan vazgeçemiyordu. Anaiya bu işin sır olarak kalması gerekliliğine cıklıyor, Myrelle sık sık irkiliyordu, ama bunun sebebi yalnızca yemin etmesi değildi. Sheriam ise Egwene'in Vakanüvisliği işine, yalnızca görünüşte değil, gerçekten kendini vermişti.

"Bu fırsattan faydalanarak, çevre kırlarda yiyecek ve yem bulup bulamayacağımıza bakmamızı önerebilir miyim, Anne? Erzakımız azaldı." Sheriam endişeyle kaşlarını çattı. "Özellikle çay ve tuz, ama onları bulabileceğimizden kuşkuluyum."

"Elinden ne geliyorsa yap," dedi Egwene yatıştırıcı bir sesle. Bir zamanlar Sheriam'ın huzurunda huşu duymuş, onun hoşnutsuzluğunu çekmekten çok korkmuş olması şimdi tuhaf geliyordu. Ne kadar tuhaf görünürse görünsün, Çömezler Sorumluluğu görevini bıraktığından beri, artık Egwene'i dilediği gibi ittirip kaktırması gerekmeyen Sheriam daha mutlu görünüyordu. "Sana güveniyorum, Sheriam." İltifat üzerine kadın kocaman gülümsedi.

Güneş hâlâ doğudaki çadırların ve arabaların üzerine yükselmemişti, ama kamp hareketlenmişti. Bir anlamda. Kahvaltı bitmiş, aşçılar bir çömez sürüsü eşliğinde temizlik yapıyorlardı. Nasıl canla başla çalıştıklarına bakarak, genç kadınlar tencereleri karla ovarken ısınıyor gibiydiler, ama aşçılar zahmetle hareket ediyor, yumruklarını bellerine bastırıyor, durup iç çekiyor, bazen pelerinlerine daha sıkı sarınarak kasvetle kara bakıyorlardı. Sahip oldukları giysilerin çoğunun altında titremekte olan erkek hizmetkârlar kahvaltılarını çabucak edip bitirdikten sonra, otomatik hareketlerle çadırları sökmeye, arabaları yüklemeye başlamışlardı bile ve şimdi sendeleyerek çadırları tekrar kuruyor, sandıkları arabalardan indiriyorlardı. Koşum takımları takılmış hayvanlar, başlarını eğerek yürüyen bitkin seyisler tarafından alınıp götürülüyordu. Egwene, yakında Aes Sedailer olduğunu fark etmeyen birkaç adamın homurdandığını duydu, ama çoğu şikâyet

bile edemeyecek kadar yorgun görünüyordu.

Çadırları kurulmuş Aes Sedailerin çoğu içeriye girmişti, ama bazıları hâlâ çalışanları idare etmekle meşguldü. Başka Aes Sedailer kendi işleri peşinde, ezilmiş kardan yollarda seğirtiyorlardı. Başka herkesin aksine, onlar yorgunluklarını Muhafızlar kadar az belli ediyorlardı. Muhafızlar ise güzel bir bahar günü için ihtiyaç duydukları kadar uyku çekmiş gibi görünmeyi başarıyorlardı. Egwene, aralarındaki bağı kullanarak neler yapabildiklerinden ayrı olarak, bir Aes Sedai'nin Muhafızından bu şekilde güç aldığını tahmin ediyordu. Muhafızınız üşüdüğünü, yorulduğunu ya da acıktığını kendi kendine bile itiraf etmezken, sizin de aynı ölçüde başarıyla tahammül etmeniz gerekiyordu.

Yol kesişimlerinden birinde Takima'nın kolunu tutmuş Morvrin belirdi. Belki destek için ona tutunuyordu, ama Morvrin öyle geniş bir kadındı ki daha kısa boylu olan Takima olduğundan da ufak tefek görünüyordu. Belki de Takima'nın kaçmasını engellemek için yakalamıştı onu; bir hedef belirlediği zaman, inatla takip ederdi Morvrin. Egwene kaşlarını çattı. Morvrin'in kendi Ajahından, Kahverengilerden bir Temsilci araması beklenir bir hareketti, ama Egwene Janya ya da Escaralde'nin daha olası olduğunu düşünürdü. Morvrin eğilmiş, diğerinin kulağına fısıldarken ikisi kanvas örtülü, kızaklı bir arabanın arkasında kayboldular. Takima'nın onu dinleyip dinlemediğini gösteren işaret yoktu.

"Bir sorun mu var, Anne?"

Egwene gergin bir gülümseme kondurdu yüzüne. "Her zamankinden fazla değil, Sheriam. Her zamankinden fazla değil."

Amyrlin'in Çalışma Odası'na vardıklarında, Sheriam Egwene'in ona verdiği işlerle ilgilenmek üzere ayrıldı ve Egwene içeri girdiğinde her şeyi hazır buldu. Aksi olsa şaşardı. Selame yazı masasının üzerine çay tepsisini koyuyordu. Sırık kadar zayıf kadının korsesinde ve kol yenlerinde parlak renkli boncuk işleri uzanıyordu ve havada gezdirdiği uzun burnuyla, ilk bakışta hiç de hizmetkâra benzemiyordu, ama ne yapılması gerekiyorsa halletmişti. Parlayan kömürlerle dolu iki mangal havadaki soğuğu biraz kırmıştı, ama sıcaklığın büyük kısmı duman deliğinden dışarı kaçıyordu. İçeri sinen kömür kokusuna karşı, mangala hoş kokulu otlar serpilmişti. Önceki geceden kalan tepsi gitmişti ve lambanın fitili ile donyağından mumların uçları kesilmiş, yakılmıştı. Kimse, dışarıdaki aydınlıktan faydalanmak için çadırın kapaklarını açacak değildi.

Siuan da gelmişti, ellerinde yığın yığın kâğıt, yüzünde sıkıntılı

bir ifade, burnunda mürekkep lekesi vardı. Sekreterlik görevi ikisine, konuşabilmeleri için bir bahane daha vermişti ve işi bırakmaya Sheriam hiçbir şey dememişti. Ama Siuan sık sık homurdanıyordu. Çömez olarak girdiğinden beri Kule'den nadiren ayrılmış bir kadın için, içeride kalmaktan olağanüstü bir hoşnutsuzluk duyuyordu. O anda, sabırlı davranan ve bunu herkesin görmesini isteyen bir kadim tablo gibiydi.

Havada gezdirdiği burnuna rağmen, Selame Egwene'in pelerinini ve eldivenlerini alırken o kadar sık sırıttı ve diz kırdı ki işi küçük, girift bir törene dönüştürdü. Kadın Anne'nin ayaklarını kaldırması, belki gidip Anne'nin kucak battaniyesini alması gerektiği, Anne'nin başka bir şeye ihtiyaç duyması olasılığına karşı kalmasının belki daha iyi olacağı konusunda öyle çok söylendi ki, Egwene sonunda kadını çadırdan kovaladı. Çayda nane tadı vardı. Bu havada! Selame insanın sabrını sınayan bir kadındı ve pek sadık olduğu da söylenemezdi, ama elinden geleni yapıyordu.

Ama aylaklık etmek ve çay yudumlamak için zaman yoktu. Egwene etolünü düzeltti, yazı masasının arkasında yerini aldı ve sandalyesi sık sık yaptığı gibi, altında katlanıvermesin diye, dalgın dalgın sandalyenin bacağını çekiştirdi. Siuan masanın diğer yanındaki dingildek tabureye tünemişti. Çay soğuyordu. Planlardan, Gareth Bryne'dan ya da umutlarından bahsetmediler; o konularda yapılabilecek ne varsa yapılmıştı. Yolculuklarına devam ederlerken ve üstlerine bitkinlik çökerken, ilgilenemedikleri raporlar ve sorunlar birikiyordu ve şimdi mola verdiklerine göre, hepsinin üzerinden geçmek gerekiyordu. İleride bir ordu olması bunu değiştirmiyordu.

Egwene zaman zaman, başka her şey o kadar güç bulunurken bunca kâğıdın nasıl bulunabildiğini merak ediyordu. Siuan'ın uzattığı raporlarda, eksikliği çekilen malzemelerden başka pek az konu vardı. Yalnızca Sheriam'ın bahsettikleri değil, aynı zamanda nalbantlar ve arabacılar için kömür, çivi ve demir, koşum takımları yapanlar için deri ve yağlı iplik, ayrıca lamba yağı, mumlar ve yüz başka şey, hatta sabun. Ve tükenmeye yüz tutmamış olan şeyler de yıpranmaya yüz tutmuştu, ayakkabılardan çadırlara kadar bir sürü eşya, hepsi Siuan'ın kararlı el yazısı ile listelenmişti ve listeye eklenen ihtiyaç ne kadar kuvvetliyse, Siuan'ın el yazısı da o kadar saldırgan oluyordu. Kalan parayla ilgili rapor tam bir öfke içinde, kâğıda oyulmuş gibi görünüyordu. Ve bu konuda yapılacak hiçbir şey yoktu.

Siuan'ın kâğıtlarının arasında, para sorununun nasıl çözüleceği konusunda Temsilcilerin sayısız önerisi vardı. Daha doğrusu, neleri Salon'un bilgisine sunacakları konusunda Egwene'i bilgilendiriyorlardı. Ama önerdikleri planların pek az avantajı, pek çok riski vardı. Moria Karentanis askerlerin maaş ödemelerini durdurmayı öneriyordu, halbuki Egwene böyle bir fikrin sonucunda ordunun yaz ortası güneşi altında çiy damlalarının erimesi gibi eriyeceğini Salon'un bildiğini düşünüyordu. Malind Nachenin yakın topraklardaki asillere, ricadan çok emre benzeyen bir başvuru şekli önermişti ve böyle bir hareket tüm kırsal alanın, onların aleyhine dönmesine sebep olabilirdi. Salita Toranes'in, geçtikleri köy ve kasabalardan vergi alma önerisi de öyle.

Egwene üç öneriyi avucunda buruşturdu ve Siuan'a doğru salladı. Yumruğunda tuttuğu şeyin üç Temsilci'nin gırtlakları olmasını diliyordu. "Hepsi *her* şeyin onların dilediği gibi yürüyeceğini ve gerçeklere boş verebileceklerini mi düşünüyor? Işık, asıl çocuk gibi davranan *onlar!*"

"Kule sık sık dileklerinin gerçekleştirilmesini sağladı," dedi Siuan kendinden hoşnut bir tavırla. "Unutma, onların da gerçekleri görmezden geldiklerini söyleyecekler çıkabilir."

Egwene burnunu çekti. Neyse ki oylamalar sonucunda Salon neyi kabul ederse etsin, onun emri olmadan önerilerden hiçbiri gerçekleştirilemiyordu. Bu zorlu koşullarda bile Egwene'in pek az gücü vardı. Pek az, ama hiç yoktan iyiydi. "Salon her zaman bu kadar kötü müdür, Siuan?"

Siuan taburenin üzerinde dengesini bulmak için kıpırdanarak başını salladı. Taburesinin bacakları arasında aynı boyda olan iki tanesi bile yoktu. "Ama daha kötü olabilirdi. Bana hatırlat da sana Dört Amyrlin Senesi'ni anlatayım; Tar Valon'un kuruluşundan yaklaşık yüz elli sene sonrasıydı. O günlerde, Kule'nin normal işleri bugün olanlarla boy ölçüşebilirdi. Bütün eller, becerebiliyorsa dümen yekesini kapmak peşindeydi. O senenin bir kısmı boyunca, Tar Valon'da iki rakip Kule Salonu oldu. Tıpkı şimdi olduğu gibi. Sonunda hemen herkes üzüldü ve buna Kule'yi kurtaracağını sanan birkaç kişi de dahildi. Bataklığa adım atmasalar, bazıları dilediklerini başarabilirlerdi de. Kule yine de ayakta kaldı, elbette. Kule her zaman ayakta kalır."

Üç bin sene içinde, çoğu baskılanmış, birkaç kişi dışında herkesten saklanmış epeyce tarih birikmişti, ama bütün detaylar Siuan'ın parmak uçlarında gibiydi. Kule'de geçirdiği senelerin

büyük kısmını, kendini o gizli tarihçelere *gömerek* geçirmiş olmalıydı. Egwene bir şeyden emindi. Elinden gelirse Shein'in sonundan kaçınacaktı, ama olduğu haliyle, Cemaile Sorenthaine'den biraz daha iyi durumda kalmayacaktı. Hükümdarlığının sonundan epey önce, Cemaile'ye kalan en önemli karar hangi elbiseyi giyeceği olmuştu. Egwene, Siuan'a Dört Amyrlin Senesi'ni *sormak* zorunda kalacaktı, ama dört gözle de beklemiyordu.

Çatıdaki duman deliğinden gelen ışık huzmesi, saatin öğlene yaklaştığını söylüyordu, ama Siuan'ın kâğıt yığını azalmış gibi görünüyordu. İşi bölecek her şeye razıydı Egwene, zamanından önce fark edilmeye bile. Eh, belki o değil.

"Sırada ne var, Siuan?" diye hırladı.

* * *

Aran'gar'ın gözüne bir hareket takıldı ve ağaçların arasından, Aes Sedai çadırlarını çevreleyen ordu kampına doğru baktı. Bir dizi kızaklı araba, atlı adamlar eşliğinde, yavaş yavaş doğuya ilerliyorlardı. Alayla gülümsemekten alamadı kendini. Mızraklar ve atlar! Yürüyüş hızından daha hızlı gidemeyen ilkel bir güruh ve önderleri olarak yüz elli kilometre ötede neler olduğunu bilmeyen bir adam. Aes Sedailer? Hepsini yok edebilirdi ve ölürken bile onları neyin öldürdüğünden kuşkulanmazlardı. Elbette, kendisi de onlardan fazla uzun yaşamazdı. Bu düşünceyle ürperdi. Yüce Efendi hayatta nadiren ikinci bir şans verirdi ve Aran'gar kendisininkini boşa harcayacak değildi.

Atlılar ormanda gözden kaybolana kadar bekledi, sonra aylak aylak dün gece gördüğü düşleri düşünerek kampa doğru yürümeye başladı. Arkasında bıraktığı pürüzsüz kar, baharda çözülene kadar gömdüğü şeyi saklayacaktı; yeterinden de uzun bir süre. İleride, kamptaki adamlardan bazıları sonunda onu fark etti ve işlerinden doğrulup onun geçmesini izledi. Aran'gar elinde olmadan gülümsedi ve kalçalarına oturan eteğini düzeltti. Bir erkek olarak hayatın nasıl olduğunu hatırlamak zordu artık; kendisi de bu kadar kolay yönlendirilebilen bir ahmak mıydı o zamanlar? O güruhun arasından bir ceset taşıyarak, görülmeden geçmek onun için bile zor olmuştu, ama dönüşte, yürüyüşünden zevk aldı.

* * *

Sabah bitmek tükenmek bilmez kâğıtlar arasında yüzmekle geçti, ta ki Egwene'in olacağını bildiği şey olana kadar. Bazı gündelik olaylar o kadar kesindi ki. Acı soğuk olacaktı, kar olacaktı, bulutlar, gri gökler ve rüzgâr olacaktı. Ve Lelaine ile Romanda'nın ziyaretleri olacaktı.

Oturmaktan yorulan Egwene bacaklarını gererken Lelaine, peşinde Faolain ile çadıra daldı. Çadır kapağı kapanmadan önce buz gibi hava içeri doldu. Lelaine, hafifçe onaylamaz bir tavırla çevresine bakınarak mavi deri eldivenlerini çıkardı ve Faolain'in vaşak kürkü astarlı pelerinini almasına izin verdi. Koyu mavi ipekler içinde ince, vakur, delici gözleri olan bir kadındı ve kendi çadırındaymış gibi davranıyordu. Kayıtsız bir jest üzerine Faolain pelerin elinde, kendi pelerinini arkaya atmakla yetinerek, saygıyla köşeye çekildi. Temsilci'nin bir başka jesti üzerine hemen dışarıya çıkmaya hazır olduğu açıktı. Esmer hatlarında teslimiyet ve uysallık vardı ve ona hiç yakışmıyordu.

Lelaine'in ketumluğu, Siuan'a yönelttiği şaşırtıcı ölçüde sıcak bir gülümseme ile, bir anlığına çatladı. Eskiden, seneler önce dosttular ve Siuan'a, Faolain'in kabul ettiği hamiliğe çok benzeyen bir şey önermişti, bir Temsilci'nin koruması, diğer Aes Sedailerin alaylı gülümsemelerine ve suçlamalarına karşı koruyucu kollar. Lelaine Siuan'ın yanağına dokunarak, duygudaş bir tınısı olan bir şeyler mırıldandı. Siuan, yüzünde şaşırtıcı bir kararsızlık ifadesi ile kızardı. Numara yapmıyordu, Egwene emindi. Siuan, içinde değişen şeylerle, ne kadar kolay uyum gösterdiği gerçeğiyle başa çıkmayı güç buluyordu.

Lelaine yazı masasının önündeki tabureyi süzdü ve her zamanki gibi, bu kadar çok sallanan bir oturağı gözle görülür bir biçimde reddetti. Ancak ondan sonra Egwene'in varlığını fark etmiş göründü ve başını hafifçe eğerek selam verdi. "Deniz Halkı hakkında konuşmamız gerek, Anne," dedi, Amyrlin Makamı'nın huzurunda kullanmak için biraz fazla sert bir sesle.

Egwene, Lord Bryne'ın ona anlattığı şeyleri Lelaine'in zaten bildiğinden korktuğunu, yüreği ağzından eski yerine döndüğünde fark etti ancak. Ya da adamın ayarlayacağı görüşmeyi. Bir sonraki an yüreği yine ağzına geldi. Deniz Halkı mı? Kuşkusuz Salon Nynaeve ile Elayne'in yaptıkları delice pazarlığı öğrenmiş olamazdı. Onları böylesine bir felakete götüren şeyin ne olduğunu, bununla nasıl başa çıkacağını hayal edemiyordu.

Midesi kaynayarak, hissettiklerini belli etmeden masanın

arkasındaki yerini aldı. Ve o aptal sandalye bacağı katlandı, o çekip düzeltene kadar Egwene'i halıların üzerine fırlatmasına ramak kaldı. Yanaklarının kızarmadığını umdu Egwene. "Caemlyn'deki Deniz Halkı mı, yoksa Cairhien'dekiler mi?" Evet; bu gerektiği kadar sakin ve kendine hâkim çıkmıştı.

"Cairhien." Romanda'nın tiz sesi aniden çanlar gibi çınladı. "Kesinlikle Cairhien." Egwene'in konuya giriş tarzı, Lelaine'in neredeyse çekingen görünmesine sebep oldu, Egwene'in kişiliğinin gücü aniden çadırı doldurdu. Romanda'da sıcak gülümsemeler yoktu; yüzü ne kadar düzgün hatlara sahip olursa olsun, gülümsemek için yaratılmamıştı.

Arkasından Theodrin içeri girdi ve Romanda pelerinini savurarak çıkardı, ince, elma yanaklı Aes Sedai'ye fırlattı ve buyurgan jesti üzerine Theodrin Faolain'in karşısındaki köşeye seğirtti. Faolain kesinlikle hizaya sokulmuştu, ama Theodrin'in çekik gözleri, geçmek bilmez bir şaşkınlığı varmış gibi iri iri açılmıştı ve dudakları inlemeye hazır görünüyordu. Tıpkı Faolain gibi, Aes Sedai hiyerarşisindeki yeri daha iyi bir meşguliyet talep ediyordu, ama ikisi de yakında bulamayacaktı bunu.

Romanda'nın zorba bakışları bir an, onu da mı köşeye göndermek gerektiğini düşünürmüş gibi, Siuan'a takıldı, sonra önemsemezce Lelaine'in üzerinden geçti ve Egwene'e dikildi. "O genç adam Deniz Halkı ile görüşmüş anlaşılan, Anne. Sarıların Cairhien'deki göz ve kulaklarını çok heyecanlandırmış. Atha'an Miere'de onu ilgilendirenin ne olduğu konusunda herhangi bir fikriniz var mı?"

Unvana rağmen, Romanda Amyrlin Makamı ile konuşur gibi değildi, ama diğer yandan, hiç öyle olmamıştı zaten. "O genç adamın" kim olduğu kuşkusuzdu. Kamptaki bütün Aes Sedailer Rand'ın Yenidendoğan Ejder olduğunu kabul ediyordu, ama onların konuşmalarını dinleyen biri, akşam yemeğine sarhoş gelip masaya kusabilecek serkeş bir genç hödükten bahsettiklerini sanırdı.

"Oğlanın kafasında ne olduğunu o bilemez," dedi Lelaine, Egwene daha ağzını açamadan. Bu sefer Lelaine'in gülümsemesi hiç sıcak değildi. "Bir yanıt bulunabilirse, Romanda, ancak Caemlyn'de bulunabilir. Oradaki Atha'an Miereler bir gemide inzivaya çekilmiş değil ve yüksek rütbeli Deniz Halkı'nın ayrı görevlerle denizden bu kadar uzağa gelmiş olduklarından ciddi bir şekilde kuşku ederim. Bunu yapmalarına sebep olacak herhangi bir şey, hiç duymadım. Belki ondan bir çıkarları vardır. Şimdiye dek onun kim olduğunu

öğrenmiş olmalılar.”

Romanda gülümseyerek karşılık verdi ve çadır duvarları kırağı kaplansa da olurdu. “Açık olanı ifade etmenin gereği yok, Lelaine. İlk soru, nasıl öğrenileceği.”

“Sen içeri daldığında ben bu konuyu çözmek üzereydim, Romanda. Bir daha Anne *Tel’aran’rhiod*’da Elayne ya da Nynaeve ile görüştüğünde, talimatları iletebilir. Merilille Atha’an Miere’in ne istediğini keşfedebilir ya da belki Caemlyn’e ulaştığında, oğlanın ne yaptığını öğrenir. Kızların düzenli görüşmeler ayarlamayı akıl edememiş olması yazık, ama bu sorunu aşmamız gerekecek. Merilille öğrendiğinde, *Tel’aran’rhiod*’da bir Temsilci ile buluşabilir.” Lelaine küçük bir jest yaptı; kastettiği Temsilci’nin kendisi olduğu açıktı. “Salidar’ın uygun olacağını düşündüm.”

Romanda eğlenti ile hıhladı. Bunda bile sıcaklık yoktu. “Merilille’e talimat vermek, talimatlara itaat etmesini sağlamaktan daha kolaydır, Lelaine. Keskin sorularla karşı karşıya olduğunu bildiğini tahmin ederim. Bu Rüzgârlar Çanağı ilk önce incelememiz için bize getirilmeliydi. Ebou Dar’daki Aes Sedailerin hiçbiri Bulut Dansı’nda pek yetenekli değil sanıyorum ve bunca çalkantıya ve aniliğe bakarak, sonucu görebiliyorsun. İlgili herkes hakkında, Salon’da bir sorgulama talep etmeyi düşünüyorum.” Aniden gri saçlı kadının sesi tereyağı kadar yumuşadı. “Hatırladığım kadarıyla, Merilille’in seçilmesini sen desteklemiştin.”

Lelaine hızla sırtını dikleştirdi. Gözleri çakmak çakmaktı. “Grilerin önerdiği kişiyi destekledim, Romanda, o kadar,” dedi kızgınlıkla. “Çanak’ı orada kullanmaya karar vereceği nereden aklıma gelirdi? Hem de çembere Deniz Halkı yabanilerini dahil ederek! Hava durumunu idare etmek konusunda Aes Sedailer kadar bilgili olduklarına nasıl inanabilir?” Aniden siniri kayboluverdi. Salon’daki en büyük rakibine karşı, tek gerçek rakibine karşı kendini savunuyordu. Ve kuşkusuz, Deniz Halkı konusunda onunla aynı fikirde olmak bundan da beterdi. Hemfikir olduğu şüphesizdi, ama bu gerçeği dile getirmek bambaşka bir meseleydi.

Lelaine’in yüzü öfkeyle solarken Romanda’nın soğuk gülümsemesi genişledi. Lelaine konuşmayı lehine döndürmek için yol ararken Romanda bronz rengi eteğini titizlikle düzeltti. “Salon’un duruşunu göreceğiz, Lelaine,” dedi Romanda sonunda. “Sorgulama talep edilene kadar, bence Merilille’in onun seçilmesinde etkili olan Temsilcilerin hiçbiri ile *görüşmemesi* daha iyi olur. Gizli bir anlaşma olduğu fikrine bile yan bakılır. Onunla

benim konuşmam gerektiğini senin de kabul edeceğinden eminim."

Lelaine'in yüzüne ayrı bir solgunluk geldi. Korkmuyordu, gözle görülür bir biçimde değil, ama Egwene kadının kimlerin onu destekleyeceğini, kimlerin desteklemeyeceğini saydığını görebiliyordu neredeyse. Gizli anlaşma yapmak, ihanet kadar ciddi bir suçlamaydı ve küçük konsensüsle karara bağlanabilirdi. Büyük olasılıkla bundan kaçınabilirdi, ama tartışmalar derin ve acı olurdu. Egwene'in kendi planları meyve verse de vermese de, sayısız soruna yol açardı. Ve Ebou Dar'da gerçekte neler olduğunu açıklamadığı sürece, durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Faolain ile Theodrin'in kabul ettiği aynı öneriyi kabul etmesine izin vermelerini rica etmek çok daha iyiydi.

Egwene nefes aldı. En azından *Tel'aran'rhiod*'da buluşma yeri olarak Salidar'ı kullanmalarını engelleyebilirdi. Elayne ve Nynaeve ile buluşmak için kendisi kullanıyordu orayı. En azından, buluştuğu zaman; günlerdir görüşmemişlerdi. Temsilciler Düşler Dünyası'na girip çıkarken, onların belirmeyeceğinden emin olduğunuz yer bulmak güçtü. "Bir daha Elayne ya da Nynaeve ile görüştüğümde, Merilille ile ilgili talimatlarınızı aktarırım. Onun sizinle görüşmeye ne zaman hazır olacağını bildiririm." O talimatlarla işi bittiğinde, asla gerçekleşmeyecekti bu.

Temsilcilerin başları hızla döndü ve iki çift göz ona dikildi. Onun orada olduğunu unutmuşlardı! Egwene yüzünü ifadesiz tutmaya çalıştı, sinirle ayağını yere vurmakta olduğunu fark etti ve durdu. Bu kadınların onun hakkındaki düşüncelerinin suyuna gitmeliydi şimdilik. Bir süre daha. En azından artık midesi bulanmıyordu. Yalnızca öfkeliydi.

O bir anlık sessizlikte, Chesa üstü örtülmüş bir tepsiyle Egwene'in öğle yemeğini getirdi. Siyah saçlı, tombul, şirin, orta yaşlarında bir kadın olan Chesa, ezilip büzülmeden gerekli saygıyı göstermeyi başarıyordu. Diz kırması, koyu gri elbisesi kadar sadeydi ve yalnızca yakasında birazcık dantel vardı. "Araya girdiğim için özür dilerim, Anne, Aes Sedailer. Bu kadar geç kaldığım için *gerçekten* üzgünüm, ama Meri ortalarda yok." Tepsiyi Egwene'in önüne bırakırken çileden çıkmışlıkla cıkladı. İsmi kendisine yakışmayan Meri'nin ortalarda olmaması hiç olası görünmüyordu. O ekşi tavırlı kadın başkalarının kusurları kadar kendi kusurlarını da onaylamazdı.

Romanda kaşlarını çattı, ama hiçbir şey söylemedi. Hem, Egwene'in hizmetçilerinden birine fazla ilgi gösteremezdi. Özellikle

de kadın onun casusuysa. Tıpkı Selame'nin Lelaine'in casusu olduğu gibi. Egwene Theodrin ya da Faolain'e bakmaktan kaçındı. İkisi de köşelerinde, Aes Sedai değil Kabuledilmiş'mişler gibi, görevbilirlikle bekliyorlardı.

Chesa ağzını açacak oldu, ama sonra yine kapattı. Belki de Temsilcilerden çekinmişti. Kadın bir kez daha diz kırıp, "İzninizle, Anne," diyerek çıktığında Egwene rahatladı. Chesa'nın tavsiyeleri, başka Aes Sedailerin yanında, her zaman dolaylı olurdu, ama o anda Egwene'in istediği son şey, dolaylı da olsa, yemeğini henüz sıcakken yemesi konusunda bir hatırlatmaydı.

Lelaine lafı kesilmemiş gibi, kaldığı yerden devam etti. "Önemli olan," dedi kararlılıkla, "Atha'an Miere'in ne istediğini öğrenmek. Ya da oğlanın ne istediğini. Belki onların da kralı olmak istiyordur." Kollarını uzatarak, Faolain'in pelerinini takmasına izin verdi. Esmer kadın bunu özenle yaptı. "Bu konuda aklınıza bir düşünce gelirse bana bildirmeyi unutmazsınız, değil mi, Anne?" Bir talebe çok benzemişti.

"Dikkatle düşüneceğim," dedi Egwene ona. Düşüncelerini paylaşacağı anlamına gelmiyordu. Yanıta dair bir ipucu bulmayı diliyordu. Salon bilmese de, Egwene Atha'an Miere'in Rand'ın onların kehanetlerindeki Coramoor olduğunu biliyordu, ama Rand'ın onlardan, onların Rand'dan ne istediğini hayal bile edemiyordu. Elayne'e göre, yanlarındaki Deniz Halkı insanlarının en ufak fikri yoktu. Ya da söylemiyorlardı. Egwene Atha'an Mierelerden gelen bir avuç Aes Sedai'nin kampta olmasını dileyecekti neredeyse. Öyle ya da böyle, o Rüzgârbulanlar *kesinlikle* sorun çıkaracaklardı.

Romanda elini sallayınca Theodrin çimdiklenmiş gibi sıçradı ve Aes Sedai'nin pelerini ile öne atıldı. Romanda'nın yüzündeki ifadeye bakarak, Lelaine'in kendini toplamasından hiç memnun olmamıştı. "Merilille'e onunla konuşmak istediğimi iletmeyi unutmazsınız, Anne," dedi bu kesinlikle bir rica değildi.

İki Temsilci kısa bir an boyunca durup bakıştılar. Karşılıklı düşmanlıkları içinde Egwene'i yine unutmuşlardı. Ona tek kelime etmeden ayrıldılar, önden çıkmak için itişecek oldular, sonra Romanda Theodrin'i peşinden sürükleyerek dışarı çıktı. Lelaine dişlerini göstererek Faolain'i önden dışarı itti.

Siuan içten bir göğüs geçirdi ve rahatladığını saklamaya çalışmadı.

"İzninizle, Anne," diye mırıldandı Egwene alayla.

“Lütfederseniz, Anne. Çıkabilirsiniz, kızlarım.” Uzun uzun nefes vererek sandalyesine yerleşti. Ve sandalye aniden yere fırlattı onu. Egwene yavaşça doğruldu, eteklerini silkeledi ve etolünü düzeltti. En azından o iki kadının önünde olmamıştı. “Git, bir şeyler ye, Siuan. Buraya da getir. Daha önümüzde uzun bir gün var.”

“Bazı düşüşler diğerlerinden daha az incitir,” dedi Siuan, kendi kendine konuşurmuş gibi, sonra eğilerek dışarı çıktı. Hemen gitmesi iyi olmuştu, yoksa Egwene haddini bildirebilirdi ona.

Ama kısa süre sonra geri döndü. Sert ekmekler ve içinde havuç ve Egwene’in dikkatle incelememeyi seçtiği et parçaları bulunan mercimek yahnisi yediler. Çadıra giren az oldu ve o zamanlarda sustular, raporları inceliyormuş gibi yaptılar. Chesa tepsiyi almak için içeri girdi, sonra mumları değiştirdi. Bu işi yaparken homurdandı, ki onun yapacağı şey değildi bu.

“Selame’nin de kaybolacağı kimin aklına gelirdi?” diye mırıldandı, yarı kendi kendine. “Askerlerle oynaşıyordur, herhalde. O Halima insanları kötü etkiliyor.”

Burnu akan sıska, genç bir adam mangallardaki, sönen kömürleri yeniledi –Amyrlin çoğu kişiden daha iyi ısınıyordu, ama yine de fazla sıcak olmuyordu– ve kendi çizmelerine takıldı; Egwene’e, iki Temsilci’den sonra son derece tatmin edici gelen bir şekilde, ağzı açık bakakaldı. Sheriam gelip Egwene’in başka talimatı olup olmadığını sordu, ki beklenmedik bir şeydi bu ve sonra kalmak ister göründü. Belki de bildiği birkaç sır kadını endişelendiriyordu; gözleri kesinlikle huzursuzca oraya buraya kayıyordu.

Hepsi buydu ve Egwene, insanlar sebepsiz yere Amyrlin’i rahatsız etmek mi istemiyor, yoksa herkes asıl kararların Salon’da verildiğini mi biliyor, emin değildi.

“Güneye, Kandor sınırlarının ötesine hareket eden askerler hakkındaki bu raporu bilmem,” dedi Siuan, çadır kapağı Sheriam’ın arkasından kapanır kapanmaz. “Yalnızca bir rapor var ve Sınırboyları nadiren Afet’ten fazla uzaklaşır, ama bunu her ahmak bilir, bu yüzden birinin uyduracağı türden bir hikâye değil.” Şimdi bir sayfadan okumuyordu.

Siuan şimdiye dek Amyrlin’in göz ve kulak ağını kontrol altında tutmayı başarmıştı ve düzenli olarak raporlar, söylentiler ve dedikodular alıyordu. Gelen haberleri o ve Egwene inceliyorlar, Salon’a nelerin aktarılacağına karar veriyorlardı. Lelaine’in kendi ağı da katkıda bulunuyordu. Çoğu haberi aktarıyorlardı –bazı şeyleri Salon’un bilmesi gerekiyordu ve Ajahların kendi

ajanlarından öğrendiklerini Salon'a aktaracakları kesin değildi– ama tehlikeli olabilecek ya da dikkatleri asıl hedeften saptırabilecek haberlerin elenmesi gerekliydi.

Son zamanlarda o raporların pek azı iyi haber getiriyordu. Cairhien Aes Sedailerin Rand'la ittifak kurdukları ya da daha da kötüsü, ona hizmet ettikleri konusunda bir sürü söylenti üretmişti, ama en azından onlar göz ardı edilebiliyordu. Bilgeler Rand ya da onunla bağlantılı kişiler hakkında fazla konuşmuyordu, ama onlara bakılırsa Merana onun dönüşünü bekliyordu ve Yenidendoğan Ejder'in ilk tahtına oturduğu Güneş Sarayı'ndaki belli Aes Sedailer o hikâyelerin büyümesi için tohum görevi görüyordu. Diğer haberleri, onlardan ne anlamak gerektiğini bilmedikleri zamanlarda bile, o kadar kolay görmezden gelemiyorlardı. Illian'da bir matbaacı Rand'ın Mattin Stepaneos'u kendi elleriyle öldürdüğüne ve cesedi Tek Güç'le yok ettiğine dair kanıtı olduğunu öne sürüyordu, rıhtımlarda çalışan bir işçi ise eski Kral'ın bağlanmış, ağzı tıkanmış, bir halıya sarılmış bir biçimde bir gemiye taşındığını, geminin gece, Liman Bekçileri'nin kumandanının izni ile denize açıldığını gördüğünü iddia ediyordu. İlki daha olasıydı, ama Egwene Ajah ajanlarının hiçbirinin aynı hikâyeyi duymadığını umuyordu. Aes Sedailerin kitaplarında, Rand'ın ismi yeterince lekelenmişti zaten.

Bu şekilde devam ediyordu. Seanchanlar Ebou Dar'ı sıkı kontrol altına alıyor ve pek az direnişle karşılaşıyor gibiydi. Kraliçe'nin hükümranlığının başkentten birkaç günlük at yolculuğu ötede sona erdiği bir ülkede beklenmesi gereken bir şeydi bu, ama pek cesaret verici değildi. Shaidolar her yerde gibiydi, ama onlarla ilgili haberler her zaman bir başkasından duymuş insanlardan geliyordu. Çoğu Aes Sedai, Bilgelerin Sheriam tarafından aktarılan inkârlarına rağmen, Shaidoların dağılmasına Rand'ın sebep olduğuna inanır gibiydi. Kimse Bilgelerin sözde yalanlarının üzerinde fazla durmak istemiyordu, elbette. Yüz ayrı bahane vardı, ama Egwene'e yemin etmiş Aes Sedailer dışında kimse *Tel'aran'rhiod*'da onlarla görüşmek istemiyordu ve yemin edenlere de görüşmelerin emredilmesi gerekiyordu. Anaiya kuru kuru, bu görüşmelere "tevazu konusunda kısa ve özlü dersler" diyordu ve hiç eğleniyormuş gibi görünmüyordu.

"O kadar çok Shaido *olamaz,*" diye mırıldandı Egwene. Solgun, sönmeye yüz tutmuş közlerle dolu mangallar ikinci kez doldurulurken kokulu bitkiler eklenmemişti ve havada asılı duran ince duman bulutu yüzünden Egwene'in gözleri ağrıyordu.

Dumandan kurtulmak için yönlendirse, son sıcaklık izi de kaybolurdu. “Bunların bir kısmı haydutların işi olmalı.” Hem, haydutlardan kaçarken boşalan bir köyü, Shaidolardan kaçarken boşalan bir köyden kim ayırabilirdi ki? Özellikle de haber üçüncü beşinci elden gelirken. “Bazılarını yapmış olabilecek kadar çok haydut var kesinlikle.” Çoğu kendine Ejderyeminli diyordu ve bunun hiç faydası olmuyordu. Egwene düğüm düğüm olmuş kaslarını gevşetmek için omuzlarını oynattı.

Aniden Siuan’ın bakışlarını dikkatle boşluğa diktiğini, öyle ki taburesinden kaymak üzere olduğunu fark etti. “Siuan uykuya mı dalıyorsun? Gün boyu çalışmış olabiliriz, ama dışarısı hâlâ aydınlık.” Duman deliğinde de ışık vardı, ama hızla soluyordu.

Siuan gözlerini kırpıştırdı. “Özür dilerim. Son zamanlarda aklıma bir şey takılıyor ve seninle paylaşmalı mıyım, karar vermeye çalışıyorum. Salon hakkında.”

“Salon! Siuan, Salon hakkında bir şey biliyorsan!..”

“Bir şey *bilmiyorum,*” diye araya girdi Siuan. “Şüphelendiğim bir şey.” Sinirle cıkladı. “Aslında, şüphelendiğim bile söylenemez. En azından, neden şüpheleneceğimi bilmiyorum. Ama belli bir düzen görüyorum.”

“O zaman bana söylesen en iyisi olacak,” dedi Egwene. Siuan, başkalarının bir karmaşa gördüğü yerde düzen görmekte çok yetenekli olduğunu göstermişti.

Siuan taburesinde kıpırdandı ve öne eğildi. “Mesele şu. Romanda ve Moria dışında, Salidar’da seçilen Temsilciler çok... genç.” Siuan’da çok şey değişmişti, ama diğer Aes Sedailerin yaşından bahsetmekten rahatsızlık duyduğu açıktı. “En yaşlıları Escaralde ve onun yetmişinden çok büyük olmadığından eminim. Tar Valon’daki çömez kayıtlarına başvurmadan ya da o bize söylemeden emin olamam, ama ne kadar emin olunabiliyorsa o kadar eminim, Salon’da yüz yaşından genç Temsilci bulunması pek sık görülmez ve burada bizim sekiz tane var!”

“Ama Romanda ve Moria *gerçekten* yeni,” dedi Egwene nazikçe, dirseklerini masaya dayayarak. Uzun bir gün olmuştu, “Ve ikisi de genç değil. Belki diğerleri genç olduğu için minnet duymalıyız, yoksa beni Amyrlin yapmaya razı olmayabilirlerdi,” Siuan’ın kendisinin de Escaralde’nin yarı yaşındayken Amyrlin seçildiğini işaret edebilirdi, ama bu zalimce olurdu.

“Belki,” dedi Siuan inatla. “Romanda gelir gelmez, Salon’a seçileceği kesindi. Onun konumuna itiraz edecek Sarı çıkacağından

kuşkuluyum, Moria'ya gelince... O Lelaine'i takip etmiyor, ama Lelaine ile Lyrelle edeceğini düşünüyordu belki de. Bilmiyorum. Ama sözlerimi unutma. Bir kadın çok gençken terfi ettiğinde, bunun bir sebebi vardır." Derin bir nefes aldı. "Ben dahil." Kaybının acısı, Amyrlin Makamı'nı kaybetmesinin ve belki yaşadığı diğer kayıpların acısı yüzünden geçti. Acı ifadesi geldiği gibi hızla kayboldu. Egwene Siuan Sanche kadar güçlü bir kadın tanıdığından kuşkuluydu. "Bu sefer, gereken yaşta, aralarından seçim yapmaya yetecek sayıda Aes Sedai vardı ve beş Ajah'ın birden aynı türden Temsilciler seçmesi normal gelmiyor. Bir düzen var ve ben o düzeni ortaya çıkarmaya kararlıyım."

Egwene aynı fikirde değildi, Siuan görmek istese de istemese de, havada değişim vardı. Elaida Siuan'ın makamını elinden alırken gelenekleri bozmuştu, yasayı ihlal etmeye çok yaklaşmıştı. Aes Sedailer Kule'den kaçmış, bunu tüm dünyaya açıklamışlardı ve bu sonuncusu daha önce kesinlikle hiç olmamıştı. Değişim, Yaşlı Aes Sedailerin eski âdetlere bağlı kalmaları daha olasıydı, ama onların aralarından bazıları bile her şeyin değiştiğini görmek zorundaydı. Kuşkusuz bu yüzden, yeniliklere daha açık olan genç kadınlar seçilmişti. Siuan'ın bu konu için zaman harcamamasını mı emretmeliydi? Siuan'ın yapacak yeterince işi vardı zaten. Yoksa, devam etmesine izin vermek iyilik mi olurdu? Gördüğü değişimin gerçekte var olmadığını kanıtlamayı öyle çok istiyordu ki!

Egwene bir karar veremeden Romanda eğilerek çadıra girdi ve çadır kapağını açık tutarak bekledi. Dışarıda, karın üzerine uzun gölgeler düşmüştü. Akşam hızla çöküyordu. Romanda'nın yüzü o gölgeler kadar karanlıktı. Sert bakışlarını Siuan'a dikti ve tek bir sözcük söyledi, "Dışarı!"

Egwene başını belli belirsiz salladı, ama Siuan ayağa fırlamıştı bile. Ayağı takıldı, sonra koşarcasına çadırdan çıktı. Siuan'ın konumunda bir Aes Sedai'nin, yalnızca Temsilcilere değil, Güç'te Romanda'nın düzeyinde olan her Aes Sedai'ye itaat etmesi beklenirdi.

Romanda çadır kapağını indirdi ve Kaynak'a kucak açtı. *Saidar*'ın parıltısı belirdi ve Egwene'den izin alırmış gibi bile yapmadan, kulak misafiri olabilecek kişilere karşı çadırın içine bir örgü yaptı. "Sen ahmağın tekisin!" diye hırladı. "Bu sırrı daha ne kadar saklayabileceğini düşünüyordun? Askerler konuşur, çocuğum. Erkekler her zaman konuşur! Salon kellesini bir kargıya geçirirse Bryne şanslı sayılır."

Egwene eteğini düzelterek yavaşça doğruldu. Bunu bekliyordu zaten, ama yine de dikkatli olmalıydı. Oyun başlamıştı bile ve her şey bir anda aleyhine dönebilirdi. Numara yapmayı göze alamaz duruma gelene kadar, masum numarası yapmalıydı. "Amyrlin Makamı'na kaba davranmanın bir suç olduğunu hatırlatmam gerekiyor mu, kızım," dedi bunun yerine. Öyle uzun zamandır numara yapıyordu ki ve bırakmaya öylesine yakındı.

"Amyrlin Makamı." Romanda halıların üzerinde yürüyüp Egwene'in bir kol boyu uzağında durdu. Öfkeli bakışlarına bakarak, daha da yaklaşmak geçiyordu aklından. "Sen bir bebeksin! Popon hâlâ çömezken yediğin son sopayı hatırlıyor! Bundan sonra, Salon oyuncaklarınla oynamak üzere seni bir köşeye kaldırmazsa şanslı sayılırsın. Bundan kaçınmak istiyorsan beni dinleyeceksin ve sana dediğim gibi yapacaksın. Şimdi, otur!"

Egwene içten içe kaynıyordu, ama oturdu. Henüz çok erkendi.

Romanda keskin, tatmin dolu bir baş sallamadan sonra yumruklarını kalçalarına dayadı. Egwene'e, yaramaz yeğenine ders veren sert bir teyze gibi baktı. Çok sert bir teyze gibi. Ya da dişi ağrıyan bir cellat gibi. "Pelivar ve Arathelle ile yapılacak görüşme, madem ayarlandı, gerektiği gibi yapılacak. Amyrlin Makamı'nı görmeyi bekliyorlar ve görecekler de. Unvanının gerektirdiği tüm debdebe ve vakarla gideceksin. Ve onlara, benim senin adına konuştuğumu söyleyecek ve sonra dilini tutacaksın! Onların yolumuzdan çekilmesini sağlamak kararlı bir el ve ne yaptığını bilen birini gerektiriyor. Kuşkusuz Lelaine birazdan burada olur ve kendini öne sürer, ama sen onun başının ne tür bir belada olduğunu hatırlayacaksın. Günü diğer Temsilcilerle konuşarak geçirdim ve Salon bir daha toplandığında, Merilille ve Merana'nın hatalarının sıkı sıkı Lelaine'e bağlanması çok olası. Yani, o etolü hak etmen için gereken deneyimi edinme umudun bende! Beni anlıyor musun?"

"Çok iyi anlıyorum," dedi Egwene, uysal olduğunu umduğu bir sesle. Romanda'nın onun adına konuşmasına izin verirse, artık kuşku olmayacaktı. Salon ve tüm dünya Egwene al'Vere'i ensesinden kimin yakaladığını bilecekti.

Romanda'nın gözleri kafasını delercesine baktı, sonra kadın sertçe başını salladı. "Anladığını umuyorum. Elaida'yı Amyrlin Makamı'ndan indirmeyi düşünüyorum ve bir çocuk eli tutulmadan karşıdan karşıya geçmeyi bildiğini sanıyor diye bunun mahvolmasına seyirci kalmayacağım." Hıhladı, pelerinin sırtına aldı ve çadırdan fırladı. Koruma örgüsü onunla birlikte kayboldu.

Egwene oturdu ve çadırın girişine bakarak kaşlarını çattı. Çocuk mu? Kavrulası kadın, o Amyrlin Makamı'ydı! Hoşlarına gitse de gitmese de, Egwene'i onlar terfi ettirmişti ve bu gerçekle yaşamak zorundaydılar! Eninde sonunda kabulleneceklerdi. Taş mürekkep şişesini kaptı ve çadır kapağına fırlattı.

Lelaine saçılan mürekkepten ancak kaçarak, geriye sıçradı. "Sakin ol, sakin ol," diye payladı, İçeri girerken.

Romanda gibi, izin istemeden Kaynak'a kucak açtı ve aynı koruma büyüsünü ördü. Romanda öfke içindeyken, Lelaine kendinden memnun görünüyordu. Eldivenli ellerini birbirine sürtüyor, gülümsüyordu.

"Küçük sırrının öğrenildiğini söylememe gerek yok. Lord Bryne için çok kötü oldu, ama bence öldürülmeyecek kadar kıymetli bir adam. Böyle düşünmem onun için iyi. Düşünelim bakalım. Herhalde Romanda Pelivar ve Arathelle ile bir görüşme yapılacağını söylemiştir sana, ama konuşma işini onun yapmasına izin vereceksin. Haklı mıyım?" Egwene kıpırdandı, ama Lelaine elini salladı. "Yanıt vermene gerek yok. Romanda'yı tanırım. Onun için talihsizlik, ama ben bunu ondan önce öğrendim ve doğrudan sana koşmak yerine diğer Temsilcilerin fikirlerini sordum. Ne düşündüklerini bilmek ister misin?"

Egwene kucağında yumruklarını sıktı ve fark edilmeyeceklerini umdu. "Herhalde bana söyleyeceksin."

"Bana karşı bu ses tonunu kullanacak durumda değilsin," dedi Lelaine keskin bir sesle, ama bir sonraki an gülümsemesi geri döndü. "Salon senden memnun değil. Hiç değil. Romanda seni neyle tehdit etmiş olursa olsun –hayal etmek kolay– ben yapabilirim. Diğer yandan Romanda zorbalıkları ile epey Temsilci'yi kızdırdı. Yani, kendini şimdi sahip olduğundan da az yetke sahibi olarak bulmak istemiyorsan, senin adına benim konuşacağımı bildirerek Romanda'yı şaşırtacaksın. Arathelle ile Pelivar'ın böyle bir işi başlatacak kadar aptal olduğunu düşünmek zor, ama benim onlarla işim bittiğinde kuyruklarını bacaklarının arasına kıstırıp kaçacaklar."

"Yine de o tehditleri gerçekleştirmeyeceğini nereden bileceğim?" Egwene öfkeli homurtusunun surat asmak olarak anlaşılacağını umdu. Işık, bu işten sıkılmıştı!

"Çünkü ben gerçekleştirmeyeceğimi söylüyorum," diye terslendi Lelaine. "Aslında hiçbir şeyin kontrolünün sende olmadığını hâlâ öğrenemedin mi? Kontrol Salon'da ve bu mesele Romanda ile benim

aramda. Yüz sene sonra, etolü hak edecek kadar büyümüş olabilirsin, ama şimdilik sessizce oturacaksın, ellerini kavuşturacaksın ve ne yaptığını bilen birinin Elaida'yı makamından indirmesini izleyeceksin."

Lelaine çıktıktan sonra Egwene yine bakışlarını boşluğa dikip oturdu. Bu sefer öfkenin için için kaynamasına izin vermemişti. *Etolü hak edecek kadar büyümek.* Romanda'nın söyledikleri ile hemen hemen aynı. *Ne yaptığını bilen biri.* Kendini mi kandırıyordu gerçekten? Deneyimli bir kadının kolaylıkla halledebileceği bir işi mahveden bir çocuk muydu?

Siuan çadıra girdi ve endişeli bir ifade ile durdu. "Gareth Bryne biraz önce geldi ve Salon'un bildiğini söyledi," dedi kuru kuru. "Gömleklerini sorarmış gibi yaparak. Bryne ve onun lanet gömlekleri! Görüşme yarın, beş saat kuzeydeki bir gölde yapılacak. Pelivar ve Arathelle yola çıkmış bile. Aemlyn de. Bu, üçüncü bir güçlü Ev'dir."

"Lelaine ve Romanda'nın bana aktarmayı seçtiği şeylerden daha fazlası bu," dedi Egwene, aynı ölçüde kuru bir sesle. Hayır. Yüz sene elinden tutulup yönlendirildikten, ensesinden kavranıp itildikten sonra ya da elli, hatta beş sene sonra bile, daha fazlası için yeterli sayılmayacaktı. Büyümesi gerekiyorsa, *şimdi* büyümeliydi.

"Ah, kan ve lanet küller," diye inledi Siuan. "Buna dayanamıyorum! Ne dediler? Nasıl gitti?"

"Beklediğimiz gibi." Egwene, sesine de yansıyan bir hayretle gülümsedi. "Siuan, onlara ne yapacaklarını söyleseydim bile, Salon'u bana daha iyi teslim edemezlerdi."

* * *

Sheriam, Egwene'inkinden bile küçük olan çadırına yaklaşırken son ışıklar da soluyordu. Vakanüvis olmasa, çadırını başkaları ile paylaşması gerekecekti. İçeriye daldı, yalnız olmadığını fark eder etmez kalkan konuldu ve yüzüstü yatağa fırlatıldı. Sersem sersem haykırmaya çalıştı, ama battaniyesinin bir köşesi ağzına tıkıldı. Elbisesi ve iç etekliği diken batırılmış bir sabun köpüğü gibi patlayıverdi.

Bir el başını okşadı. "Beni bilgilendiriyor olman gerekiyordu, Sheriam. O kız bir şeylerin peşinde ve ben ne peşinde olduğunu bilmek istiyorum."

Sorgucuyu bildiği her şeyi anlattığına, hiçbir bilgiyi, tek bir

fısıltıyı bile ondan esirgemediğine ikna etmek uzun sürdü. Sonunda yalnız kaldığında, kıvrılıp yattı, kırbaç izleri yüzünden sızlandı ve hayatı boyunca, Salon'daki tek bir Aes Sedai ile bile konuşmamış olmayı diledi acı acı.

17
Buzun Üzerinde

Ertesi sabah, daha şafak sökmeden, Aes Sedai kampından bir alay çıktı ve kuzeye yollandı. Eyer gıcırtıları ve karın gevrek yüzeyini kıran toynakların hışırtısı dışında sessizdi. Zaman zaman bir at kişniyor, metaller şıngırdıyor ve gürültüleri çabucak bastırılıyordu. Ay batmıştı, gökyüzü yıldızlarla ışıl ışıldı, ama aydınlanmaya yüz tutmuş karanlığın altında her şeyin üzerine solgun bir örtü örtülmüştü. Doğuda gündüzün ilk parıltısı belirdiğinde, bir saatten fazla zamandır yol alıyorlardı! Çok yol alabildiklerinden değil. Bazı açık alanlarda, Egwene Daishar'ın su sıçratır gibi kar sıçratarak eşkin gitmesine izin veriyordu, ama genellikle, karın yerde kalın bir örtü oluşturduğu, tepedeki dallara yığıldığı seyrek ormanda atlar yavaş yavaş yürüyorlardı. Meşe, çam, ekşisakız, meşinyaprak ve Egwene'in hiç tanımadığı ağaçlar, sıcak ve kuraklıkta olduğundan da perişan görünüyordu. Bugün Abram Bayramı'ydı, ama ballı kekler pişirilmeyecekti. Ama Işık izin verse de bazı insanlar gün boyunca sürprizlerle karşılaşsa.

Güneş doğdu ve sıcaklık vermeyen solgun, altın rengi bir top halinde yükseldi. Hâlâ her nefes boğazı yakıyor, bir sis bulutu çıkarıyordu. Keskin bir rüzgâr esiyordu, ama sert değildi. Batıda, kuzeye, Andor'a doğru yuvarlana yuvarlana süzülen kara bulutlar vardı. O bulutların yükünü bilen herkes için bir acıma sızısı hissetti Egwene. Ve uzağa gittikleri için rahatlama. Bir gün daha beklemek deli edecekti. Hiç uyuyamıyordu, ama sebebi baş ağrıları değil huzursuzluktan kıpır kıpır olmasıydı. Huzursuzluk ve çadırın altından sızan soğuk hava gibi içine sızan korku iplikçikleri yüzünden. Ama yorgun değildi. Sıkıştırılmış yay gibi hissediyordu, iyice kurulmuş bir saat gibi, çılgınca salıverme ihtiyacı hissettiği enerjiyle doluydu. Işık, her şey çok fena yoldan çıkabilirdi hâlâ.

Etkileyici bir alaydı ve başı Beyaz Kule bayrağı, Ajahları temsil eden yedi renkli sarmal üzerine beyaz bir Tar Valon Alevi çekiyordu. Salidar'da gizlice dikilmişti ve o zamandan bu yana bir sandığın dibinde beklemişti ve sandığın anahtarlarını Salon saklamıştı. Bu sabahki debdebe ihtiyacı olmasa bayrağı ortaya çıkaracaklarından kuşkuluydu Egwene. Zincir ve plaka zırhlar içinde bin ağır süvari, Sınırboyları'nın güneyinde nadiren görülen türden bir mızraklı, kılıçlı, topuzlu, baltalı geçit alayı yakın koruma sağlıyordu. Kumandanları, parlak renklere boyanmış bir göz yaması olan, tek gözlü bir Shienarlıydı. Şimdi bir Çağ öncesi gibi gelen bir zamanda, bir kez karşılaştığı bir adam. Uno Nomesta miğferinin yüz koruma parçasının çelik parmaklıklarının arkasından ağaçlara, her birinin arkasında pusuya yatmış birileri olabilirmiş gibi, dik dik bakıyordu ve adamları da onun kadar dikkatli bakışlarla, eyerlerinde dimdik duruyorlardı.

Ağaçların arasında, görüş alanının hemen kıyısında, miğfer, göğüs ve zırh plakaları ile kuşanmış, ama bundan başka zırh taşımayan adamlar at sürüyordu. Pelerinleri serbestçe savruluyordu; bir ellerine dizginler için çelik eldiven takmışlardı ve diğerinde kısa yay taşıyorlardı, ısınmak için pelerinlerine tutunacak fırsatları kalmıyordu. İleride, sağda, solda ve arkada, görüş alanının ötesinde, keşif yapan ve çevreyi kollayan başkaları vardı. Gareth Bryne Andorlulardan hile beklemiyordu, ama daha önce de yanıldığını söylemişti ve Murandyliler bambaşka bir meseleydi. Bir de, Elaida'dan para alan suikastçılar, hatta Karanlıkdostları olabilirdi. Bir Karanlıkdostunun ne zaman, neden öldürmeye karar vereceğini ancak Işık bilirdi. Aynı şekilde, Shaidoların çok uzaklarda olduğu düşünülse de, öldürmeye başlayana kadar kimse onların orada olduğunu anlamıyor gibiydi. Bu kadar küçük bir grup görünce haydutlar bile şanslarını denemeye karar verebilirlerdi. Lord Bryne boş yere riske girecek adam değildi ve Egwene bundan çok memnundu. Bugün, mümkün olduğunca çok tanık istiyordu.

Bayrağın önünde, Sheriam, Siuan ve Bryne ile birlikte at sürüyordu. Diğerleri kendi düşüncelerine dalmış gibiydi. Lord Bryne eyerine rahatça yerleşmiş, düzenli nefeslerinin sisi yüz koruma parçasının üzerinde hafif bir kırağı oluşturmuştu, ama Egwene adamın sakin sakin araziyi zihnine kazıdığını görebiliyordu. Burada savaşması gerekmesi ihtimaline karşılık. Siuan öyle gergin at sürüyordu ki hedeflerine yaklaşmadan her tarafı tutulacaktı, ama gölü şimdiden görebiliyormuş gibi kuzeye bakıyor, zaman zaman

kendi kendine başını öne arkaya ya da iki yana sallıyordu. Huzursuz olmasa yapmazdı bunu. Sheriam onları nelerin beklediğini Temsilcilerden daha iyi bilmiyordu, ama o Siuan'dan da huzursuz görünüyor, eyerinde durmaksızın kıpırdanıyor, yüzünü buruşturuyordu. Bir sebepten, onun yeşil gözleri de öfkeyle parlıyordu.

Bayrağın hemen arkasından tüm Kule Salonu, ikili sıralar belinde geliyorlardı. İşlemeli ipekler, şık kadifeler, kürkler ve sırtlarına Alev işlenmiş pelerinler giymişlerdi. Büyük Yılan yüzüğü dışında nadiren takı takan kadınlar bugün kampın mücevher sandıklarından çıkan en iyi mücevherlerle donanmışlardı. Muhafızları, sırf renk değiştiren pelerinleri ile daha da görkemli görünüyorlardı; o huzursuz edici pelerinler sert esintide dalgalanırken, adamlar kısım kısım gözden kayboluyordu. Aes Sedai başına ikişer üçer hizmetkâr, onlar için bulunabilen en iyi atların üzerinde, arkalarından geliyordu. Bazıları yük hayvanları çekiyor olmasa, onlar da küçük asiller sanılabilirdi; kamptaki bütün sandıklar altüst edilmiş, onlar için parlak renkli kıyafetler bulunmuştu.

Belki de Muhafızı olmayan Temsilcilerden biri olduğundan, Delana canlı, beyaz bir kısrağa binmiş Halima'yı yanında getirmişti. İkisi neredeyse diz dize at sürüyordu. Zaman zaman Delana Halima'ya doğru eğiliyor, sessizce konuşuyordu, ama Halima dinleyemeyecek kadar heyecanlı görünüyordu. Sözde Halima, Delana'nın sekreteriydi, ama herkes sarı saçlı vakur Aes Sedai ile hararetli bir doğası olan, kuzgun saçlı kadın arasındaki ilişkiyi bir iyilik gösterisi ya da mümkün görünmese de, olası bir dostluk eylemi olarak kabul ediyordu. Egwene, Halima'nın el yazısını görmüştü ve harfleri yeni öğrenen bir çocuğun biçimsiz görünüşüne sahipti. Bugün, Aes Sedailer kadar güzel kıyafetler giymiş, Delana'nınkiler ile boy ölçüşen, muhtemelen onun verdiği mücevherler takmıştı. Ne zaman bir esinti kadife pelerinini açsa, şok edici ölçüde açık göğüs dekoltesi görünüyordu ve kadın her seferinde gülüyor, pelerinini toparlamakta acele etmiyor, soğuğu Aes Sedailerden daha fazla hissettiğini itiraf etmiyordu.

Egwene bu sefer ona hediye edilen elbiselerden memnundu, çünkü Temsilcilerden daha iyi giyinmesini sağlamışlardı. Yeşil mavi ipek elbisesinde beyaz çizgiler vardı ve incilerle işlenmişti. Eldivenlerinin sırtı bile inci süslemeliydi. Son anda, Romanda kakım kürkünden astarı olan bir pelerin, Lelaine ise yakutlardan ve

beyaz opallerden yapılmış bir kolye ve küpeler getirmişti. Saçlarındaki aytaşları Janya'dandı. Bugün Amyrlin muhteşem olmalıydı. Siuan bile, mavi kadifeler, bej danteller, boğazında incilerden geniş bir bant ve saçına takılmış daha fazla inci ile, bir baloya hazırlanmış gibi görünüyordu.

Romanda ve Lelaine Temsilcilerin başını çekiyordu. Bayrağı taşıyan askeri o kadar yakından takip ediyorlardı ki adam sinirli sinirli omzunun üzerinden arkaya bakıyor, zaman zaman atını öndeki binicilere yaklaştırıyordu. Egwene bir iki kezden daha fazla bakmamayı başarmıştı, ama kadınların bakışlarını kürek kemiklerinin arasında hissedebiliyordu. İki kadın da onu sıkı sıkı bohçaladığını sanıyordu, ama ikisi de bağlama işini kimin iplerinin yaptığını merak ediyor olmalıydı. Ah, Işık, bu iş yolundan çıkmamalıydı. Şimdi değil.

Alay dışında, karla kaplı manzara üzerinde pek az şey hareket ediyordu. Geniş kanatlı bir şahin bir süre soğuk mavi gökyüzünde döndükten sonra doğuya doğru kanat çırptı. Egwene iki kez siyah kuyruklu tilkilerin uzakta koşturduğunu gördü. Tilkiler yaz kürklerini değiştirmemişlerdi henüz. Bir kez, uzun, çatal çatal boynuzları olan iri bir geyik fırlayıp, ağaçların arasında kayboldu. Bela'nın ayaklarının hemen altında beliren ve kaçan tavşan tüylü kısrağın başını sallamasına sebep oldu ve Siuan ciyaklayarak, Bela koşmaya başlayacakmış gibi, dizginlere yapıştı. Elbette, Bela paylarcasına kişnemekle yetindi ve yürümeye devam etti. Egwene'in uzun boylu, demir kırı iğdiş atı daha fazla ürktü, üstelik tavşan ona yaklaşmamıştı bile.

Siuan kendi kendine, kaçan tavşan hakkında homurdanmaya başladı ve Bela'nın dizginlerini gevşetmesi için epey zaman gerekti. Ata binerken her zaman aksilenirdi –mümkün olduğunda arabalardan birinde yolculuk ediyordu– ama nadiren bu kadar kötü oluyordu. Sebebi bulmak için Lord Bryne'ın ya da kadının ona fırlattığı öfkeli bakışların ötesine bakmaya gerek yoktu.

Adam Siuan'ın bakışlarını fark etmişse bile belli etmiyordu. Kıyafetlerine çekidüzen vermemiş tek kişi olarak, her zamanki gibi görünüyordu, sade ve hafifçe yıpranmış. Fırtınalar atlatmış, yeni fırtınalara dayanabilecek bir kaya gibi. Bir sebepten, Egwene adamın onu daha iyi giydirme teşebbüslerine direnmesine memnun olmuştu. Gerçekten de iyi bir izlenim bırakmaları gerekiyordu, ama adamın olduğu haliyle zaten mükemmel bir izlenim bıraktığını düşünüyordu.

“Eyerde olmak için güzel bir sabah,” dedi Sheriam bir süre sonra. “İnsanın kafa dinlemesi için karda iyi bir at yolculuğu gibisi yoktur.” Sesi alçak değildi ve minik bir gülümseme ile yan yan, hâlâ homurdanmakta olan Siuan’a baktı.

Siuan hiçbir şey söylemedi –bunca insanın gözü önünde söyleyemezdi– ama Sheriam’a, daha sonrasında keskin sözler vadeden sert bir bakış fırlattı. Alev saçlı kadın, irkilmeye çok yakın bir hareketle, aniden döndü. Benekli gri atı Kanat birkaç adım dans etti ve Sheriam aşırı sert bir hareketle sakinleştirdi onu. Onu Çömezler Sorumlusu yapan kadına pek az minnet göstermişti ve o konumdaki çoğu kişi gibi, Siuan’ı suçlamak için sebepler bulmuştu. Yemin ettiğinden beri Egwene’in onda bulduğu tek kusur. Eh, Vakanüvis olarak, yemin eden diğerlerinin aksine kendisinin Siuan’dan emir almaması gerektiğini söyleyerek itiraz etmişti, ama Egwene bunun nelere yol açacağını hemen görmüştü. Sheriam ilk kez iğnelemeye çalışmıyordu. Siuan, Sheriam’ı kendi başına idare etmek konusunda ısrar etmişti ve gururu öyle kırılgandı ki Egwene, işler zıvanadan çıkmadığı sürece, talebi reddedememişti.

Egwene daha hızlı ilerlemenin bir yolu olduğunu diliyordu. Siuan homurdanma işine geri döndü ve Sheriam paylanmasına yol açmayacak bir şey bulup söylemeye çalışıyordu. Onca homurdanmalar ve yan yan bakmalar Egwene’in sinirini bozmaya başlamıştı. Bir süre sonra, Bryne’ın sakin duruşu bile yorucu gelmeye başladı. Adamın soğukkanlılığını bozacak şeyler bulup söylemeyi düşünürken buldu kendini. Ne yazık ki –belki de neyse ki– hiçbir şeyin Bryne’ın soğukkanlılığını bozamayacağını düşünüyordu. Ama biraz daha bekleyecek olursa, sabırsızlıktan patlayabilirdi.

Güneş zirveye doğru tırmandı, acı verici bir yavaşlıkla kilometreleri geride bıraktılar ve sonunda ilerideki binicilerden biri döndü ve elini kaldırdı. Bryne Egwene’den telaşla özür dileyerek atını dörtnala kaldırdı. Gürbüz, doru iğdiş atı Yolcu için, aslında sallana sallana gitmekti bu, ama keşif koluna yetişti, birkaç kelime konuştular, sonra onları ağaçların arasına gönderdi ve Egwene ile diğerlerinin ona yetişmesini bekledi.

Bir kez daha Egwene’in yanına geçtiğinde, Romanda ve Lelaine onlara katıldı. İki Temsilci Egwene’i görmezden gelerek, Aes Sedailerle yüzleşen pek çok adamın serin dinginliğini sarsan bakışlarını Bryne’a diktiler. Yalnız, zaman zaman ikisi de yan yan, düşünceli düşünceli diğerine bakıyordu. Ne yaptıklarının farkında

değil gibiydiler. Egwene kendisinin yarısı kadar endişeli olduklarını umuyordu; bu kadarı ona yeterdi.

Serin, dingin bakışlar Bryne'ın üzerinden, bir kayanın üzerinden akan yağmur gibi akıp gitti. Temsilcilere hafifçe eğildi, ama Egwene'e hitaben konuştu. "Çoktan varmışlar, Anne." Bekledikleri bir şeydi bu. "Bizim kadar çok adam getirmişler, ama onları gölün kuzey yanına bırakmışlar. Kimsenin arkamıza dolanmayacağından emin olmak için nöbetçi koydum, ama aslında bunu yapacaklarını düşünmüyorum."

"Haklı olduğunu umalım," dedi Romanda ona keskin bir sesle ve Lelaine çok daha soğuk bir sesle ekledi, "Son zamanlarda kararların olması gerektiği kadar mantıklı değil, Lord Bryne." Soğuk, keskin bir ses.

"Madem siz öyle diyorsunuz, Aes Sedai." Bryne Egwene'den onlara dönmeden bir kez daha hafifçe eğildi. Siuan gibi, o da artık açık açık Egwene'e bağlıydı, en azından Salon'u ilgilendirdiği kadarıyla. Bir de ne kadar sıkı bağlı olduğunu bilseler. Bir de ne kadar sıkı bağlı olduğundan Egwene emin olabilse. "Bir şey daha, Anne," diye devam etti Bryne. "Talmanes de gölde. Doğu yakasında Birlik'ten yüz kadar adam var. Adam istese bile, sorun yaratmaya yetecek kadar değil ve bunu yapmaya çalışması olasılığı da düşük, bana göre."

Egwene başını sallamakla yetindi. Sorun yaratmaya yetecek kadar değil mi? Talmanes'in kendisi yeterli olmalıydı. Ağzına safra tadı geliyordu. Şimdi-yolundan-çıkamazdı!

"Talmanes!" diye nida etti Lelaine, dinginliği paramparça olarak. Egwene kadar sinirli *olmalıydı.* "Nereden öğrenmiş? Entrikalarına Ejderyeminlileri de kattıysan, Lord Bryne, çok ileri gitmenin ne demek olduğunu gerçekten öğreneceksin!"

Romanda onun sözünü bitirmesini beklemeden hırladı, "Bu rezalet! Adamın varlığını şimdi öğrendiğini mi söylüyorsun? Eğer öyleyse, ünün balon gibi şişirilmiş demektir!" Aes Sedai sükûneti bugün bazıları için ince bir örtüden ibaretti anlaşılan.

Bu şekilde devam ettiler, ama Bryne yalnızca zaman zaman, "Madem öyle diyorsunuz, Aes Sedai," diye mırıldanarak atını sürdü. Bu sabah, Egwene'in gözünün önünde daha kötülerini dinlemişti ve daha fazla tepki göstermemişti. Sonunda hıhlayan ve Temsilciler şaşkınlıkla ona baktığında kızaran Siuan oldu. Egwene neredeyse başını iki yana sallayacaktı. Siuan kesinlikle âşıktı. Ve kadına *kesinlikle* iki çift laf edilmesi gerekiyordu! Bir sebepten, Bryne

gülümsedi, ama artık Temsilcilerin hedefi olmadığı için de olabilirdi.

Ağaçlar açıldı ve çoğundan büyük bir açıklığa girdiler. Önemsiz düşünceler için zaman kalmadı.

Yüksek, kahverengi sazların ve kardan başlarını çıkarmış kedi kuyruklarının oluşturduğu geniş şerit dışında, buranın bir göl olduğunu söyleyen hiçbir şey yoktu. Düz, kabaca oval, geniş bir otlak da olabilirdi. Ağaçlardan biraz ötede, donmuş gölün üzerinde, yüksek direkler üzerinde geniş, mavi bir çardak vardı ve küçük bir kalabalık dolanıyor, arkalarında hizmetkârların dizginlerini tuttuğu düzinelerce at bekliyordu. Rüzgâr sancaklar ve flamaların oluşturduğu parlak renkli ormanı dalgalandırıyor, emir olabilecek boğuk bağırışları taşıyordu. Daha fazla hizmetkâr telaş içinde koşturuyordu. Görünüşe göre hazırlıkları bitirmelerine yetecek kadar erken gelememişlerdi.

Yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta ağaçlar yine başlıyordu ve orada zayıf güneş ışığı metalden yansıyordu. Uzak kıyı boyunca uzanan, çok sayıda metalden. Doğuda, çardak ile yaklaşık olarak aynı uzaklıkta, Birlik'in yüz adamı saklanmak için hiçbir çaba göstermeden, kedi kuyruklarının hemen ötesinde, atlarının yanında duruyorlardı. Tar Valon bayrağı belirdiğinde bazıları işaret etti. Çardaktaki insanlar durup baktılar.

Egwene duraksamadan kar kaplı buza çıktı. Ama, o eski çömez egzersizinde olduğu gibi, kendini güneşe açılan bir gülgoncası olarak düşündü. *Saidar*'a kucak açmadı, ama edindiği sükûnet çok iyi geldi.

Siuan ve Sheriam, Temsilciler ve Muhafızları, hizmetkârlar arkadan geldi. Lord Bryne ve bayraktarlardan başka asker gelmiyordu. Egwene'in arkasında yükselen bağırışlar Uno'nun zırhlı atlılarını kıyıda hizaya soktuğunu anlatıyordu. Hafif zırhlı adamlar, ihanete karşı biraz ötede nöbet tutanlar diğer yanda dizilmişti. Gölün seçilmesinin bir sebebi, buzun epey atı taşıyacak kadar kalın olması, ama değil binler, yüzlerce atı taşıyacak durumda da olmamasıydı. Bu, hile yapmayı engelliyordu. Elbette, ok menzilinin ötesinde bir çardak, görülebildiği sürece. Tek Güç menzilinin dışında değildi. Yalnız, dünyadaki en kötü adam bile, bir Aes Sedai'yi tehdit ettiği sürece güvende olduğunu bilirdi. Egwene keskin bir nefes verdi ve yeniden sükûnet kazandı.

Amyrlin Makamı'nı doğru düzgün karşılamak için, hizmetkârlar sıcak içkilerle, sıcak tuğlalara sarılmış bezlerle ileri atılmalı, lordlar

ve leydiler dizginleri almalı, Abram Bayramı şerefine bir öpücük vermeliydi. Unvan sahibi herhangi bir ziyaretçi için en azından hizmetkârlar gelmeliydi, ama çardakta kimse yerinden kıpırdamadı. Bryne'ın kendisi atından indi ve gelip Daishar'ın dizginlerini tuttu. Önceki gün yeni kömür getiren sıska genç adam koşup Egwene'in üzengisini tuttu. Adamın burnu hâlâ akıyordu, ama üzerine yalnızca birazcık bol gelen parlak mavi bir pelerin takmışken, çardağın altından seyreden tüm asillerden daha şık görünüyordu. Asiller daha çok sağlam yünlüler giymiş görünüyordu ve fazla süsleme kullanmamış, pek az ipek ve dantel kullanmayı seçmişlerdi. Büyük olasılıkla karlar başladığında uygun kıyafetler bulmak için koşturmaları gerekmişti, hem de yolculukları esnasında. Gerçi, basit gerçek şuydu ki, genç adamın yanında bir Tenekeci bile sönük kalırdı.

Çardağın zeminine halılar serilmiş, mangallar yakılmıştı, ama rüzgâr sıcaklığı ve dumanı alıp götürüyordu. Heyet üyeleri için sekizer sandalye, sandalyeler ikişerli sıralar halinde dizilmişti. Bu kadar çok Aes Sedai beklememişlerdi. Bekleyen asillerin bazıları evhamla bakıştılar ve hizmetkârların bazıları, ne yapacaklarını merak ederek ellerini kenetlediler.

Sandalyeler birbirleri ile uyumsuzdu, ama hepsinin büyüklüğü diğerlerine benziyordu ve hiçbiri diğerlerinden fark edilir derecede daha eski ya da yıpranmış değildi. Sıska genç adam ve diğerlerinde bazıları, asillerin kaş çatmaları altında, izin bile almadan içeri daldılar ve Aes Sedailer için hazırlanmış olan sandalyeleri karın üzerine taşıdılar, sonra yük atlarının yüklerini indirmeye yardım etmek için koşturdular. Hâlâ hiç kimse tek kelime etmemişti.

Çabucak, tüm Salon'a ve Egwene'e yetecek kadar oturak ayarlandı. Parlayana dek cilalanmış olsalar da basit sıralardan ibarettiler, ama her biri Temsilci Ajahların renklerinde kumaşla kaplanmış geniş kutular üzerinde, çardağın kendisi kadar geniş, uzun bir sıra halinde duruyordu. Egwene'in sırası için öne yerleştirilen kutu, etolü gibi çizgiliydi. Gece epey çalışmak gerekmiş, ilk önce cila için balmumu, sonra doğru renklerde iyi kumaş bulmakla işe başlanmıştı.

Egwene ve Temsilciler yerlerini aldıklarında, başka herkesten otuz santim daha yüksekte duruyorlardı. Bu konuda endişeleri olmuştu Egwene'in, ama herhangi bir karşılama sözü gelmemesi o endişeleri gidermişti. En kaba çiftçi bile, Abram Bayramı'nda bir serseriye bir kupa ve bir öpücük sunardı. Onlar yalvarmak için

gelmemişlerdi ve onlar diğerlerine denk de değillerdi. Onlar Aes Sedai'ydi.

Muhafızlar kendi Aes Sedailerinin arkasında durdular, Siuan ile Sheriam Egwene'in iki yanına geçti. Aes Sedailer, soğuğun onlara dokunamadığını vurgulamak için göstere göstere pelerinlerini arkaya attılar ve eldivenlerini çıkarıp kaldırdılar, böylece kendi pelerinlerine sıkı sıkı sarınmış asillerle keskin bir zıtlık oluşturdular. Dışarıda, Tar Valon Alevi keskin rüzgârla açıldı. Yalnızca, gri kaplı kutunun kenarında, Delana'nın sandalyesinin yanında duran Halima bozuyordu muazzam manzarayı. Kadın iri iri açılmış yeşil gözlerle Andorlulara ve Murandylilere öyle bir meydan okumayla bakıyordu ki, o kadar da fazla bozmuyordu.

Egwene önde yerini aldığında birkaç kişi bakakaldı, ama yalnızca birkaç kişi. Kimse şaşırmış görünmüyordu aslında. *Sanırım* kız *Amyrlin'i hepsi duymuş,* diye düşündü kuru kuru. Eh, daha genç kraliçeler olmuştur ve buna Andor ve Murandy kraliçeleri de dahil. Sakin sakin başını salladı ve Sheriam sandalye dizisine işaret etti. İlk önce kim gelmiş, çardağı kim ayarlamış olursa olsun, bu görüşmeyi kimin istediği açıktı. Kontrolün kimde olduğu.

Eylemi pek iyi karşılanmadı, elbette. Bir anlık sessizlik içinde asiller durumu eşitlemenin yollarını düşündüler ve yapamayacaklarını fark ettiklerinde çoğu yüzlerini buruşturdu. Sert bakışlı sekiz asil, dört erkek ve dört kadın, pelerinlerini öfkeyle toparlayarak, eteklerini düzelterek oturdular. Daha düşük konumda olanlar sandalyelerin arkasında ayakta durdular. Andorlular ile Murandylilerin birbirlerinden pek hoşlanmadıkları açıktı. Aynı şekilde, erkek ya da kadın, Murandyliler, kuzeyden gelen "müttefikleri" gibi, öncelik için birbirlerini ittirip kaktırarak homurdandılar. Aes Sedailer de karanlık bakışlardan bol bol çektiler ve birkaç kişi Bryne'a bakarak kaşlarını çattı. Bryne miğferini kolunun altına almış, bir kenarda duruyordu. Sınırın her iki yanında da iyi bilinen ve onu ölü görmek isteyenlerin bile saygı duyduğu bir adamdı. En azından, Aes Sedai ordusunun başına geçmeden önce öyleydi. O ekşi bakışları, tıpkı Temsilcilerin ekşi sözleri gibi, görmezden geldi.

İki gruba da katılmayan bir adam daha vardı. Egwene'den bir el daha uzun boylu, siyah ceket ve zırh içinde, başının önünü tıraşlamış, sol koluna uzun, kırmızı bir eşarp bağlamış, solgun bir adam. Koyu gri pelerininin göğsüne iri bir kırmızı el işlenmişti. Talmanes Bryne'ın karşısında durdu ve kibirli bir kayıtsızlıkla

çardağın direklerinden birine yaslanarak, düşüncelerini belli etmeden izlemeye koyuldu. Egwene adamın burada ne işi olduğunu bilmeyi diledi. Her durumda, onunla konuşması gerekiyordu. Yüz kulak duymadan konuşabilirse.

Kırmızı pelerin giymiş, sandalye sırasının ortasında oturan ince, yıpranmış bir adam öne eğilip ağzını açtı, ama Sheriam berrak, yüksek bir sesle engelledi onu.

"Anne, izin verirseniz size Andor'dan, Renshar Evi'nin Yüksek Makamı Arathelle Renshar'ı tanıtmak isterim. Coelan Evi'nin Yüksek Makamı Pelivar Coelan. Carand Evi'nin Yüksek Makamı Aemlyn Carand ve kocası Culhan Carand." İsmi söylenenler, başlarını hafifçe sallayarak, ekşi ekşi tanıttılar kendilerini. İnce adam Pelivar'dı; siyah saçları önden seyrelmeye başlamıştı. Sheriam duraksamadan devam etti; Bryne'ın konuşmayı seçenlerin isimlerini önceden bildirmesi iyi olmuştu. "İzin verirseniz Murandy'den, Donel do Morny a'Lordeine'i tanıtmak isterim. Cian do Mehon a'Macansa. Paitr do Fearna a'Conn. Segan do Avharin a'Roos." Murandyliler unvan eksikliğini Andorlulardan da fazla hissetmiş gibiydiler. Çoğu kadından daha fazla dantel kullanmış olan Donel kıvrık bıyıklarını öfkeyle büktü. Paitr ise kendi bıyıklarını yolmaya çalışıyor gibiydi. Segan dolgun dudaklarını büzdü, kadının kara gözleri alevlendi. Tıknaz, grileşmeye yüz tutmuş bir kadın olan Cian ise yüksek sesle hıhladı. Sheriam tepkileri görmezden geldi. "Mühürlerin Gözetmeni'nin gözleri önündesiniz. Tar Valon Alevi'nin huzurundasınız. Dilekçenizi Amyrlin Makamı'na sunabilirsiniz."

Eh. Bundan hoşlanmadılar, hem de hiç. Egwene önceden ekşi olduklarını düşünmüştü, ama şimdi ham cennet elması ile tıka basa dolmuşlar gibi görünüyorlardı. Belki de Egwene Amyrlin Makamı değilmiş gibi davranabileceklerini sanıyorlardı. Derslerini alacaklardı. Elbette, Egwene'in ilk önce Salon'a dersini vermesi gerekiyordu.

"Andor ile Beyaz Kule arasında kadim bağlar vardır," dedi yüksek ve kararlı bir sesle. "Aes Sedailer Andor ve Murandy'de her zaman hoş karşılanmayı beklemiştir. O zaman, Aes Sedailere karşı bir ordu getirmek neden? Tahtların ve ulusların adım atmaya korktuğu alana giriyorsunuz. Aes Sedai işlerine karışan tahtlar düşmüştür."

Yolunu Myrelle ve diğerleri hazırlamış olsa da olmasa da, bu uygun derecede tehditkâr gelmişti kulağa. Şansı varsa kampa dönüyor olurlardı ve kimsenin haberi olmazdı. Bu asillerden biri

yanlış ismi telaffuz etmezse. Bu, Salon karşısında bir avantajı kaybetmek demek olurdu, ama başka her şeyin yanında, saman yığınında bir çöpten farksızdı.

Pelivar yanında oturan kadınla bakıştı ve kadın ayağa kalktı. Yüzündeki kırışıklar, Arathelle'in gençken, güzel ve düzgün bir kemik yapısına sahip bir kadın olduğu gerçeğini saklayamıyordu; şimdi, saçlarının büyük kısmı grileşmişti ve bakışları Muhafızlarınki kadar sertti. Kırmızı eldivenli elleri pelerininin yan kenarlarını kavramıştı, ama bu jesti endişeden yapmadığı açıktı. Dudaklarını ince bir çizgi halinde birbirine bastırarak Temsilcileri süzdü ve ancak ondan sonra konuştu. Egwene'in başının üzerinden, diğer Aes Sedailere hitaben. Egwene dişlerini sıktı ve yüzüne dikkatli bir ifade yerleştirdi.

"Buraya, tam da Beyaz Kule'nin işlerine karışmak istemediğimiz için geldik." Arathelle'in sesi buyurgandı ve güçlü bir Ev'in Yüksek Makamı için şaşırtıcı değildi. Karşısında, değil Amyrlin Makamı, bunca Aes Sedai varken, güçlü bir Yüksek Makam'dan da olsa, beklenebilecek çekingenlikten eser yoktu. "İşittiklerimizin hepsi doğruysa, Andor'dan engellenmeden geçmenize izin vermek, Beyaz Kule'nin gözlerinde, en iyi durumda size yardım etmek, hatta ittifak sunmak olarak anlaşılır. Size karşı çıkmamak, üzümün pres makinesinde öğrendiğini öğrenmek demek olabilir." Murandylilerin çoğu kadına dönerek kaşlarını çattılar. Murandy'de hiç kimse Aes Sedailerin geçişini engellemeye çalışmamıştı. Büyük olasılıkla, ülkelerinden ne zaman çıkacakları dışında, hiçbir olasılığı düşünmemişlerdi.

Arathelle fark etmemiş gibi devam etti, ama Egwene kadının o bakışları fark etmediğinden kuşkuluydu. "En kötü ihtimalle... Andor'a gizlice giren Aes Sedailerin... ve Kule Askerleri'nin varlığına dair... raporlar... aldık. Söylenti demek daha doğru olur, ama pek çok yerden geldiler. Kimse Andor'un Aes Sedailer arasında bir savaşa tanık olmasını istemiyor."

"Işık bizi korusun ve gözetsin!" diye patladı Donel, kıpkırmızı bir suratla. Paitr sandalyesinin kenarına kaydı ve başını sallayarak cesaret vermeye çalıştı. Cian yerinden sıçramaya hazır görünüyordu. "Kimse burada tanık olmak da istemiyor!" diye tükürdü Donel. "Aes Sedailer arasında değil! Elbette, doğuda olanları biz de duyduk! Ve o Aes Sedailer!.."

Arathelle kararlılıkla adamın lafını kestiği zaman Egwene rahat bir nefes aldı. "İzin verirseniz, Lord Donel. Konuşma sıranız

gelecek.” Adamın yanıtını beklemeden Egwene’e döndü –aslında, Aes Sedailere–, adam kekeleyerek kalakaldı, diğer üç Murandyli dik dik baktılar ona. Kadın, yalnızca gerçekleri ortaya koyan biri gibi, oldukça rahat görünüyordu. Gerçekleri ortaya koyan ve onların kendi gördüğü gibi görülmesini sağlamaya hazır olan biri.

“Dediğim gibi. Hikâyeler doğruysa en kötü korkumuz bu değil. Doğru değilse de. Aes Sedailer, yanlarındaki Kule Askerleri ile birlikte, gizlice Andor’da toplanıyor olabilirler. Yanlarında bir ordu olan Aes Sedailer Andor’a girmeye hazırlanıyor. Sık sık, Beyaz Kule bir hedefe odaklamış gibi görünmüştür ve biz, geriye kalanlar asıl hedefin baştan beri bir başkası olduğunu öğrenmişizdir. Beyaz Kule’nin bile bu kadar ileri gideceğini hayal etmekte güçlük çekiyorum, ama sizi düğüm düğüm edecek bir hedef varsa, o da Siyah Kule’dir.” Arathelle hafifçe ürperdi ve Egwene soğuktan olmadığını düşündü. “Aes Sedailer arasında bir savaş çevredeki kilometrelerce araziyi mahvedebilir. *O tür* bir savaş ise Andor’un yarısını.”

Pelivar ayağa fırladı. “Kısacası, başka yöne gitmelisiniz.” Sesi şaşırtıcı ölçüde yüksekti, ama Arathelle’inkinden daha az kararlı olduğu söylenemezdi. “Ülkemi ve halkımı savunurken ölmem gerekiyorsa, kendi topraklarımın ve halkımın da öleceği yerde değil, burada ölmeyi tercih ederim.”

Arathelle’in yatıştırıcı jesti üzerine sakinleşti ve sandalyesine gömüldü. Bakışları sertti ve yatışmış görünmüyordu. Koyu renk yünlülere sarınmış tombul bir kadın olan Aemlyn onayla başını salladı, kare yüzlü kocası da öyle.

Donel Pelivar’a, bunu da hiç düşünmemiş gibi baktı ve bu konuda yalnız değildi. Ayaktaki Murandylilerden bazıları yüksek sesle tartışmaya başladı, diğerleri onları susturdu. Bazen yumruklarını sallayarak. Ne olmuştu da bu insanlar Andorlularla güç birliği yapmıştı?

Egwene nefes aldı. Güneşe açılan bir gülgoncası. Onun Amyrlin Makamı olduğunu kabul etmemişlerdi –Arathelle, onu bir kenara itmeden, görmezden gelmeye olabildiğince yaklaşmıştı– ama dilediği başka her şeyi vermişlerdi. Sükûnet. Şimdi, Lelaine ve Romanda pazarlığı idare edecek kişi olarak içlerinden birinin ismini bildirmesini bekliyor olmalıydılar. Hangisinin seçileceğini merak ederek, midelerinin düğüm düğüm olduğunu diledi. Pazarlık olmayacaktı. Olamazdı.

“Elaida,” dedi sakinlikle, sırayla Arathelle’i ve oturan diğer

asilleri süzerek, “Beyaz Kule’nin yüreğinde yatan ilkeleri ihlal eden bir sahtekârdır. Amyrlin Makamı benim.” Ne kadar azametli, ne kadar serin konuşabildiğine şaşırdı. Ama eskiden olacağı kadar değil. Işık ona yardım etsin, *gerçekten* de Amyrlin Makamı oydu. “Tar Valon’a, Elaida’yı oturduğu makamdan indirmek ve yargılamak için gidiyoruz, ama bu Beyaz Kule’yi ilgilendirir, gerçeği bilmek dışında, sizi değil. Sözde Siyah Kule de bizi ilgilendirir; yönlendirebilen erkekler her zaman Beyaz Kule’nin işi olmuştur. Onlarla, zamanı geldiğinde, nasıl istersek o şekilde ilgileniriz, ama sizi temin ederim, o zaman henüz gelmedi. Daha önemli meselelerin önceliği var.”

Arkasındaki Temsilciler arasında hareketlenme olduğunu işitti. Sıralar kaydı, bölünmüş etekler sertçe hışırdatılarak düzeltildi. En azından bazıları oldukça heyecanlanmış olmalıydı. Eh, geçerken Siyah Kule’nin işini de görmeyi öneren çok Aes Sedai olmuştu. Ne işitmiş olurlarsa olsunlar, en fazla bir düzine kadar adamdan daha fazlası olabileceğine teki bile inanmıyordu; hem, *yüzlerce* erkeğin yönlendirmek *istemesi* imkânsızdı, o kadar. Diğer yandan, Egwene’in konuşması için Romanda ya da Lelaine’i seçmeyeceğini fark ettiklerinden de olabilirdi.

Arathelle, belki havada bir şeyler sezerek kaşlarını çattı. Pelivar, ayağa kalkacakmış gibi yaptı ve Donel aksi aksi sırtını dikleştirdi. Devam etmekten başka yapacak hiçbir şey yoktu. Hiç olmamıştı.

“Endişelerinizi anlıyorum,” diye devam etti aynı resmi sesle, “ve onlarla ilgili konuşacağım.” Birlik’in kullandığı o, tuhaf silah çağrısı neydi? Evet. Zarları atma zamanı. “Amyrlin Makamı olarak teminat veriyorum size. Bir ay burada kalacak, dinleneceğiz, sonra Murandy’den ayrılacağız, ama sınırı geçip Andor’a girmeyeceğiz. Bundan sonra Murandy’nin bizim için endişelenmesi gerekmeyecek, Andor ise hiç endişelenmeyecek. Eminim,” diye ekledi, “buradaki Murandy lordları ve leydileri gümüş karşılığında ihtiyaçlarımızı karşılamaktan memnun olacaklardır. Adil ücret ödeyeceğiz.” Murandylilerin atlara ve erzak kervanlarına saldırması anlamına gelecekse, Andorluları yatıştırmanın anlamı yoktu.

Murandyiler huzursuzluk içinde çevrelerine bakınırken, kesinlikle kararsız görünüyorlardı. Kazanılacak para vardı ve bu kadar büyük bir ordunun ihtiyaçlarını karşılamak iyi para demekti, ama diğer yandan bu kadar büyük bir ordunun önereceği para için kim başarılı bir şekilde pazarlık edebilirdi? Donel kusacakmış gibi görünüyordu, Cian ise kafasında hesap yapıyor gibi. Seyirciler

arasında mırıltılar yükseldi. Mırıltıdan da fazlası; Egwene'in seçebileceği kadar yüksektiler neredeyse.

Omzunun üzerinden arkaya bakmak geçiyordu içinden. Temsilcilerin sessizliği sağır ediciydi. Siuan dümdüz önüne bakıyor, ancak irade gücüyle önüne bakmayı başarıyormuş gibi eteklerini kavrıyordu. En azından ne beklemesi gerektiğini o biliyordu. Bilmeyen Sheriam, her kelimeyi tahmin etmiş gibi, Andorluları ve Muranylileri azametle, sakinlik içinde süzüyordu.

Egwene onların önlerinde gördükleri genç kızı unutmalarını ve gücün dizginlerini sıkı sıkı kavramış bir kadını işitmelerini sağlamalıydı. O dizginler şimdi ellerinde değilse de olacaklardı! Sesini sertleştirdi. "Beni iyi dinleyin. Kararımı verdim; size kabul etmek düşer. Ya da etmemenizin kesin sonuçları ile yüzleşmek." Sustuğu zaman rüzgâr kısaca uludu, çardağı sarstı, giysileri çekiştirdi. Egwene sakin sakin saçlarını düzeltti. İzleyen asillerin bazıları ürperdi, pelerinlerine sarındı ve Egwene ürpermelerine rüzgârdan daha fazlasının sebep olduğunu umdu.

Arathelle Pelivar ve Aemlyn ile bakıştı ve üçü birden Temsilcileri süzdükten sonra yavaşça başlarını salladılar. Egwene'in yalnızca Temsilcilerin ağzına koyduğu sözleri dile getirdiğine inanıyorlardı! Buna rağmen, Egwene neredeyse rahat bir nefes alacaktı.

"Dediğiniz gibi olacak," dedi sert bakışlı asil kadın. Yine, Temsilcilere hitaben. "Aes Sedailerin sözünden kuşku etmiyoruz, elbette, ama biz de kalırsak anlayış gösterirsiniz. Bazen işittikleriniz işittiğinizi sandıklarınız olmuyor. Burada öyle olduğundan değil, eminim. Ama siz kaldığınız sürece biz de kalacağız." Donel gerçekten midesini boşaltmak üzereymiş gibi görünüyordu. Büyük olasılıkla, buralar onun topraklarıydı. Murandy'ye girmiş Andor ordularının herhangi bir şeyin ücretini ödedikleri nadiren görülmüştü.

Egwene ayağa kalktı ve arkasında doğrulan Temsilcilerin çıkardığı hışırtıları duydu. "O zaman anlaştık. Hava kararmadan yataklarımıza döneceksek, bir an önce yola çıkmalıyız, ama birkaç dakika daha kalabiliriz. Şimdi birbirimizi biraz daha iyi tanımamız, daha sonra olabilecek yanlış anlaşılmaları önler." Aynı zamanda, Talmanes ile konuşmak için bir fırsat verirdi ona. "Ah. Farkında olmanız gereken bir şey daha. Artık çömez defteri, sınavı geçen, her yaştan kadın için açık." Arathelle gözlerini kırpıştırdı. Siuan kırpıştırmadı, ama Egwene hafif bir homurtu duyduğunu sandı. Bu,

konuştuklarını bir parçası değildi, ama daha iyi bir zaman bulamazdı. “Gelin. Eminim hepiniz Temsilcilerle konuşmak istersiniz. Resmiyeti bir yana bırakın.”

Sheriam’ın elini uzatmasını beklemeden aşağı indi. İçinden kahkaha atmak geliyordu. Dün gece, hedefine asla ulaşmayabileceğinden korkuyordu, ama yolu yarılamıştı bile, neredeyse yarılamıştı ve korktuğu kadar zor olmamıştı. Elbette, henüz önünde diğer yarı vardı.

18
Özel Bir Çağrı

Egwene indikten sonra bir an kimse kıpırdamadı. Sonra Andorlular ve Murandyliler aynı anda Temsilcilere yöneldi. Görünüşe göre, önlerindeki yaşı belirsiz yüzler en azından gerçekten de Aes Sedailerle konuştuklarını söylerken bir kız Amyrlin –bir kukla, göstermelik biri!– hiç ilgilerini çekmiyordu. Her Temscilci'nin çevresine iki üç lord ve leydi toplanmış, bazıları çenelerini talepkâr jestlerle kaldırıyor, diğerleri çekingenlikle başlarını eğiyordu, ama her biri lafını dinletmeye kararlıydı. Keskin esinti nefeslerinin pusunu dağıtıyor, sorularını sormanın önemi içinde unutulmuş pelerinleri savuruyordu. Sheriam da, kırmızı suratlı Lord Donel tarafından yakalanmıştı, adam bir şişiniyor, bir silkinircesine eğiliyordu.

Egwene Sheriam'ı kısık bakışlı adamdan uzaklaştırdı. "Andor'daki Aes Sedailer ve Kule Askerleri konusunda ne öğrenebiliyorsan gizlice öğren," diye fısıldadı telaşla. Kadını bırakır bırakmaz, Donel yine el koydu ona. Sheriam kızgın görünüyordu, ama kaş çatışı hemen kayboldu. Sheriam *adamı* sorgulamaya başladığında Donel huzursuzca gözlerini kırpıştırdı.

Romanda ve Lelaine kalabalığın içinden Egwene'e buzdan oyulmuş yüzlerle bakıyordu, ama ikisine de ikişer asil yapışmıştı ve asiller onlardan... bir şey istiyordu. Egwene'in sözlerinde gizli bir hile olmadığına dair teminat, belki. Bunu yapmaktan ne kadar da nefret edeceklerdi, ama ne kadar kaçınsalar da –kaçınacaklardı da!– Egwene'i oracıkta inkâr etmeden, o teminatları vermekten kaçınmanın yolu yoktu. O ikisi bile o kadar ileri gitmezdi. Burada, herkesin önünde değil.

Siuan, yüz hatlarına uysallık yerleştirerek Egwene'e yanaştı. Yalnız, gözleri oraya buraya kayıp duruyordu. Belki Romanda ya da

Lelaine'in, kanun, gelenek, görgü *ve* kimlerin izlediğine aldırmadan, gelip onları durdukları yerde yakalayacağından korkuyordu. "Shein Chunla," diye fısıldadı.

Egwene başını salladı, ama *onun* gözleri Talmanes'i arıyordu. Adamların çoğu ve kadınların bazıları onu gözlerden gizleyebilecek kadar uzun boyluydu. Herkes dolanıp dururken... Ayakuçlarında yükseldi. Adam nereye gitmişti?

Segan yumruklarını kalçalarına dayayarak, Siuan'ı kuşkuyla süzerek Egwene'in önüne dikildi. Egwene hemen topuklarını yere bastı. Amyrlin bir baloda erkek arayan bir kız çocuğu gibi sıçrayıp duramazdı. Açılan bir gülgoncası. Sükûnet. Dinginlik. Tüm erkeklere lanet olsun!

Uzun, siyah saçlı, ince bir kadın olan Segan aksi doğmuş gibi görünüyordu, dolgun dudakları sabit bir surat asma ile uzamıştı. Elbisesi iyi mavi yündendi ve ısıtmak için dikilmişti, ama göğsündeki parlak yeşil işlemeler çok fazlaydı ve eldivenleri bir Tenekeci'ye yaraşacak kadar canlıydı. Yüzünde Siuan'a baktığındaki gibi bir inanmazlıkla, dudaklarını büzerek Egwene'i tepeden tırnağa süzdü. "Çömez defteri konusunda söylediğiniz," dedi aniden. "Her yaştan kadın mı demek istediniz? Herkes Aes Sedai olabilir mi o zaman?"

Egwene'i çok ilgilendiren bir soru ve vermeye can attığı bir yanıttı –kuşku ettiği için kulağına bir yumrukla birlikte– ama tam o sırada dolanan insanlar hafifçe aralandı ve Egwene Talmanes'in çardağın arka tarafında durduğunu gördü. Pelivar'la konuşuyordu! Adamlar, dişlerini göstermeye henüz hazır olmayan mastifler gibi gergin gergin duruyorlardı, ama kimsenin konuşmalarına kulak misafiri olacak kadar yaklaşmadığından emin olmak için çevrelerini de gözetliyorlardı. "Her yaştan her kadın, kızım," diye onayladı dalgın dalgın. Pelivar'la mı?

"Teşekkür ederim," dedi Segan ve bir an sonra ekledi, "Anne." Kısaca, azıcık diz kırdı ve seğirterek uzaklaştı. Egwene kadının peşinden bakakaldı. Eh, bir başlangıçtı yine de.

Siuan hıhladı. "Gerekirse karanlıkta Ejderin Parmakları'nda yelken açmaya bir lafım yok," diye mırıldandı yarı kendi kendine. "Bunu konuşmuştuk; tehlikeleri tartmıştık ve her durumda, bir martının karnını doyuracak kadar bile seçeneğimiz yok. Ağına aslanbalığı düşürmek sana yetmiyor. Bir de elbisenin içine dikensırt tıkman gerekiyor. Gümüşdiken sürüsünün içinde yüzmek seni tatmin etmiyor..."

Egwene araya girdi. “Siuan, sanırım Lord Bryne’a ona sırılsıklam âşık olduğunu söylemeliyim. Bilmesi adil olur, sence de öyle değil mi?” Siuan’ın mavi gözleri kocaman kocaman açıldı, ağzı sessizce açılıp kapandı, ama bir gurultudan başka ses çıkmadı. Egwene onun omzunu okşadı. “Sen Aes Sedai’sin, Siuan. Vakarını birazcık korumaya çalış. Ve Andor’daki o Aes Sedailer hakkında biraz bilgi toplamaya çalış.” Kalabalık yine aralandı. Egwene Talmanes’i ayrı bir yerde gördü, ama hâlâ çardağın kenarındaydı. Ve şimdi yalnızdı.

Acele etmemeye çalışarak, Siuan’ı guruldamak üzere yalnız bıraktı ve o yöne yürüdü. Bol, yün pantolonu düzgün baldırlarını tam olarak saklayamayan şirin, siyah saçlı bir hizmetkâr adam Siuan’a bir tepsiden dumanları tüten gümüş bir kadeh sundu. Başka hizmetkârlar tepsilerle çevrede dolanıyordu. Biraz geç olsa da, içecekler sunuluyordu. Barış öpücüğü için epey geç olmuştu. Egwene kadehi kaparken Siuan’ın ne dediğini duymadı, ama adamın irkilmesine ve çabuk çabuk eğilmeye başlamasına bakarak, en azından Siuan’ın keskin mizacından birkaç kırıntı işitmişti. Egwene içini çekti.

Talmanes kollarını kavuşturarak durmuş, gözlerine ulaşmayan eğlenti dolu bir gülümseme ile olan bitenleri izliyordu. Bir anda harekete geçmeye hazır görünüyordu, ama gözleri yorgundu. Egwene yaklaştığında saygıyla eğildi, ama konuşurken sesinde alaylı bir tını vardı, “Bugün bir sınırı değiştirdiniz.” Buz gibi esintiye karşı pelerinini toparladı. “Andor ile Murandy sınırı, haritalar ne derse desin, her zaman... değişken olmuştur, ama Andor bugüne dek böyle bir kalabalıkla güneye asla gelmemiştir En azından Aiel Savaşı ve Beyazpelerin Savaşı dışında, ama o sırada yalnızca buradan geçiyorlardı. Onlar burada bir ay kaldıktan sonra, yeni haritalar yeni sınırlar gösterecek. Murandylilerin nasıl koşturduğuna, Pelivar ve arkadaşlarına en az Aes Sedailer kadar yaltaklanmalarına bakın. Yeni gün için yeni dostlar edinmeye çalışıyorlar.”

Onu izliyor olabilecek kişiler olması olasılığına karşı, dikkatle incelediğini saklayan Egwene’e göre Murandyli ve Andorlu tüm asillerin dikkati Temsilcilerdeydi, onların çevresine toplanmışlardı. Her durumda, aklında sınırlardan biraz daha önemli meseleler vardı. Asiller için olmasa bile onun için önemli. Birkaç kısa an dışında, Temsilcilerin hiçbiri, başlarının tepeleri dışında görünmüyordu. Yalnızca Halima ve Siuan onu fark etmiş görünüyordu ve hava heyecanlı bir kaz sürüsünün gaklamalarına

benzeyen bir gürültü ile doluydu. Sesini alçalttı ve sözcüklerini dikkatle seçti.

"Dostlar her zaman önemlidir, Talmanes. Sen Mat'in iyi bir dostu oldun ve seni benim de dostum sayıyorum. Umarım bu değişmemiştir. Umarım kimseye söylememen gereken şeyler söylememişsindir." Işık, *gerçekten* sinirleri ayaktaydı, yoksa bu kadar doğrudan konuşmazdı. Şimdi tutar, Talmanes'e Pelivar'la ne konuştuğunu sorardı!

Neyse ki adam, kaba dilli köylü kadın gibi davrandığını düşünerek gülmedi ona. Ama aklından geçmiş olabilirdi. Konuşmadan önce Egwene'i ciddiyetle süzdü. Ve yumuşak sesle konuştu. O da ihtiyat gerektiğini biliyordu. "Bütün erkekler dedikodu yapmaz. Söylesenize bana, Mat'i güneye gönderdiğinizde, bugün burada ne yapacağınızı biliyor muydunuz?"

"İki ay önce bunu nereden bilebilirim? Hayır, Aes Sedailer her şeyi bilmez, Talmanes." Onu şimdi bulunduğu yere koyacak bir şeyler bulmayı ummuştu, bunun için plan yapmıştı, ama o sırada bilmiyordu. Aynı zamanda, adamın dedikodu yapmadığını umuyordu. Bazı erkekler yapmazdı.

Romanda kararlı adımlar ve buz gibi bir yüzle ona doğru yürümeye başladı, ama Arathelle onun önüne geçti, Sarı Aes Sedai'nin kolunu yakaladı ve Romanda'nın şaşkınlığına rağmen bırakmayı reddetti.

"Bana en azından Mat'in nerede olduğunu söylemeyecek misiniz?" diye sordu Talmanes. "Kız-Veliaht'la beraber Caemlyn yolunda mı? Neden bu kadar şaşırıyorsunuz? Aynı dereden su alırken bir hizmetkâr kadın bir askerle konuşur. Adam korkunç bir Ejderyeminli bile olsa," diye ekledi kuru kuru.

Işık! Erkekler gerçekten de zaman zaman... uygunsuz... oluyordu. En iyisi bile yanlış anda yanlış şeyi söylemenin, yanlış soruları sormanın yollarını buluyordu. Gevezeliklerine hizmetkâr kadınları karıştırmalarından bahsetmeye bile gerek yoktu. Yalnızca yalan söyleyebilse çok daha kolay olacaktı, adam ona Yeminlerin dahilinde epey boşluk tanımıştı. Gerçeğin yarısı, koşa koşa Ebou Dar'a gitmesini engellemek için yeterli olurdu. Belki yarıdan da azı.

Çardağın uzak köşesinde, Siuan durmuş kızıl saçlı, kıvrık bıyıklı, onu Segan kadar kuşkuyla süzen uzun boylu, genç bir adamla konuşuyordu. Asiller genelde Aes Sedailerin görünüşünü bilirdi. Ama Siuan'ın dikkati yalnızca kısmen adamdaydı. Siuan'ın bakışları devamlı Egwene'e kayıyordu. O bakışlar bağırıyordu sanki. Daha

kolay. Daha uygun. Aes Sedai olmanın anlamı. Bugüne dek hiç bilmemişti, yalnızca ummuştu! Egwene sinirle nefes verdi. Kavrulası kadın!

"Son işittiğimde Ebou Dar'daydı," diye mırıldandı. "Ama şimdi becerebildiğince hızla kuzeye gidiyor olmalı. Hâlâ beni kurtarması gerektiğini düşünüyor Talmanes ve Matrim Cauthon, sana demiştim diyebilmek için belli bir yerde bulunma fırsatını kaçıracak adam değildir."

Talmanes hiç de şaşırmış görünmüyordu. "Ben de öyle düşünmüştüm," diye içini çekti. "Ben... bir şey... hissediyorum. Haftalardır. Birlik'teki diğerleri de öyle. Acil değil, ama hiç gitmiyor. Sanki Mat'in bana ihtiyacı varmış gibi. En azından, güneye bakmak gerekirmiş gibi. Bir *ta'veren*'in peşinden gitmek tuhaf olabiliyor."

"Öyledir herhalde," diye onayladı Egwene, inanmazlığını belli etmediğini umarak. Hayta Mat'i, değil bir *ta'veren,* Kızıl El Birliği'nin önderi olarak düşünmek yeterince tuhaftı, ama bir etkisi olması için *ta'veren*'in orada ya da en azından yakında olması gerekirdi kuşkusuz.

"Mat sizin kurtarılmaya ihtiyaç duyduğunuz konusunda yanılıyordu. Yardım istemek için bana gelmeyi hiç düşünmediniz, değil mi?"

Adam hâlâ alçak sesle konuşuyordu, ama Egwene yine de telaşla çevresine bakındı. Siuan hâlâ onları izliyordu. Halima da öyle. Paitr kadına aşırı yakın duruyor, şişiniyor, üstünü başını düzeltiyor, bıyıklarını sıvazlıyordu –kadının elbisesinden içeri nasıl baktığına bakılırsa, Halima'yı Aes Sedai sanmamıştı, o kadarı kesindi!– ama kadın ona fazla dikkat etmiyor, adama sıcak sıcak gülümserken Egwene'e doğru yan yan bakıyordu. Başka herkes meşgul görünüyordu ve kimse işitecek kadar yakında durmuyordu.

"Amyrlin Makamı koşa koşa gidip birilerine sığınamaz, değil mi? Ama sizin yakında olduğunuzu bilmenin içimi rahatlattığı anlar olmuştur," diye itiraf etti. Gönülsüzce. Amyrlin Makamı'nın kaçacak deliğe ihtiyaç duymaması gerekiyordu, ama Temsilcilerin hiçbiri bilmediği sürece bir sakıncası yoktu. "Gerçekten dostum oldunuz, Talmanes. Umarım böyle devam eder. Gerçekten öyle umuyorum."

"Beklediğimden daha... açık... konuştunuz," dedi adam yavaşça, "bu yüzden ben de size bir şey söyleyeceğim." Yüzü değişmedi – izleyen biri için, önceki kadar kayıtsız görünüyor olmalıydı– ama sesini iyice alçaltıp fısıldadı. "Kral Roedran Birlik'le ilgili olarak

bana başvurdu. Murandy'nin ilk gerçek kralı olmayı umuyor gibi. Bizi kiralamak istiyor. Normalde düşünmezdim, ama asla yeterli para olmuyor ve bu... Mat'in bize ihtiyaç olduğu *hissi* varken... Murandy'de kalmamız daha iyi olabilir. İyi cam kadar berrak, ki siz olmak istediğiniz yerdesiniz ve her şey avucunuzda."

Genç bir hizmetkâr kadın diz kırarak baharatlı şarap uzattığında sustu. İnce işlemeli yeşil yünlülere ve benekli tavşan kürklü pelerine bürünmüştü. Kamptan gelen hizmetkârlar da yardım ediyordu şimdi, kuşkusuz durup titremek yerine bir şeyler yapmak istemişlerdi. Genç kadının yuvarlak yüzü soğuktan büzülmüştü.

Talmanes elini sallayarak reddetti ve yine pelerinine sarındı, ama Egwene bir an düşünme fırsatı yakalamak için gümüş kupalardan birini aldı. Gerçekten de artık Birlik'e fazla ihtiyacı yoktu. Onca homurdanmaya rağmen, Ejderyeminli ya da değil, Aes Sedailer onların varlığını doğal kabul etmeye başlamışlardı; artık saldırmalarından korkmuyorlardı ve Salidar'dan ayrıldıklarından beri onları dürtüp harekete geçirmek için Birlik'in varlığına gerçekten ihtiyaç duyulmamıştı. Artık *Shen an Calhar*'ın tek gerçek amacı Bryne'ın ordusuna asker bulmaktı, iki ordunun varlığının savaş anlamına geldiğini düşünen ve sayısı en fazla olan tarafa geçmek isteyen adamları çekmek. Egwene'in onlara ihtiyacı yoktu, ama Talmanes bir dost olarak hareket etmişti. Ve Egwene Amyrlin'di. Bazen dostluk ve sorumluluk insanı aynı yöne itiyordu.

Hizmetkâr kadın uzaklaşırken Egwene elini Talmanes'in koluna koydu. "Bunu yapmamalısın. Birlik bile tek başına tüm Murandy'yi fethedemez ve herkes aleyhinize döner. Murandylileri bir araya getiren tek şeyin topraklarına giren yabancılar olduğunu çok iyi biliyorsun. Bizim arkamızdan Tar Valon'a gel, Talmanes. Mat oraya gelecektir; bundan kuşkum yok." Mat Beyaz Kule'de etolü takarken görmediği sürece Egwene'in Amyrlin olduğuna inanmayacaktı.

"Roedran aptal değil," dedi adam sakin sakin. "Bizden yapmamızı istediği tek şey, yabancı ve ne peşinde olduğunu kimsenin bilmediği –yanında Aes Sedailer olmayan– bir ordu olarak oturup beklememiz. Bize karşı asilleri birleştirmekte güçlük çekmez. Sonra, onun dediğine göre, sessizce sınırı aşıp gidecekmişiz. Daha sonra asilleri bir arada tutabileceğini düşünüyor."

Egwene sesine biraz hararet eklenmesini engelleyemedi. "Peki adamın sana ihanet etmesini ne engelleyecek? Savaş çıkmadan tehdit kaybolursa, adamın birleşmiş bir Murandy hayali de kaybolacak." Aptal adam *eğleniyor* gibiydi!

“Ben de aptal değilim. Roedran bahardan önce hazır olamaz. Andorlular güneye gelmese bu insanlar malikânelerinden dışarı adımlarını atmazlardı ve karlar başlamadan önce yola çıkmışlardı. O zamandan önce Mat bizi bulur. Kuzeye geliyorsa, bizi duymuş olmalı. Roedran o zamana kadar ne yapmayı başardıysa onunla yetinmek zorunda kalacak. Yani Mat, Tar Valon’a gitmeyi düşünüyorsa, sizi orada görebilirim yine.”

Egwene kızgın bir ses çıkardı. Olağanüstü bir plandı, Siuan’ın yapabileceği türden bir şey ve Roedran Almaric do Arreloa a’Naloy’un bozabileceği bir şeye benzemiyordu. Söylentilere göre adam öyle ahlaksızdı ki yanında Mat erdemli kalırdı. Ama diğer yandan, Roedran’ın düşünebileceği bir plan olduğuna inanmıyordu. Kesin olan tek şey, Talmanes’in kararını vermiş olduğuydu.

“Söz vermeni istiyorum Talmanes, Roedran’ın seni savaşa çekmesine izin vermeyeceksin.” Sorumluluk. Boynundaki dar etol pelerinden on kat ağır geliyordu. “Düşündüğünden daha erken harekete geçerse, Mat sana katılmış olsa da olmasa da Murandy’den ayrılacaksın.”

“Keşke söz verebilseydim, ama mümkün değil,” diye itiraz etti adam. “Lord Bryne’ın ordusundan ayrıldıktan en fazla üç gün sonra erzak toplamak için çıkardığım adamlarıma saldırı bekliyorum. Gece birkaç at çalabileceğini, böylece bana zarar verebileceğini ve postu deldirmeden kaçabileceğini düşünen her küçük asil ve çiftçi saldıracak.”

“Kendinizi savunmanızdan bahsetmiyorum ve sen bunu biliyorsun,” dedi Egwene sertçe. “Söz ver, Talmanes. Yoksa Roedran ile anlaşmana izin vermem.” Durdurmanın tek yolu planı ele vermekti, ama Egwene ayak izlerinde savaş bırakmayacaktı, Talmanes’i buraya getirerek bir savaş başlatmış olmayacaktı.

Talmanes Egwene’e ilk kez görüyormuş gibi baktı ve sonunda başını eğdi. Tuhaf bir şekilde, önceki eğilmesinden daha resmi görünmüştü. “Siz nasıl dilerseniz öyle olacak, Anne. Söyleyin bana, sizin de *ta’veren* olmadığınızdan emin misiniz?”

“Ben Amyrlin Makamı’yım,” diye yanıt verdi Egwene. “Bu herkes için oldukça yeterli.” Adamın koluna hafifçe dokundu. “Işık üzerinde parlasın, Talmanes.” Adamın gülümsemesi bu sefer gözlerine dokunur gibi oldu.

Kaçınılmaz olarak, fısıldamalarına rağmen, konuştukları fark edildi. Belki fısıldadıkları için. Amyrlin olduğunu iddia eden, Beyaz Kule’ye isyan etmiş bir kız on bin Ejderyeminlinin önderi ile sohbet

ediyor. Talmanes'in Roedran'la kurdukları planı zorlaştırmış mıydı, kolaylaştırmış mıydı? Siuan ve lanet Kastedilmemiş Sonuçlar Yasası! Onu izleyen elli bakış, Egwene parmaklarını kadehinde ısıtarak kalabalığın içinde yürümeye başladığında kaçıştı. Eh, çoğu kaçtı. Temsilcilerin yüzleri yaşı belirsiz Aes Sedai dinginliği timsaliydi, ama Lelaine sığlıkta debelenen bir balığı izleyen kahverengi gözlü bir kargadan farksızdı. Romanda'nın biraz daha irice, siyah gözleri ise demirde delik açabilirdi.

Egwene dışarıdaki güneşe dikkat etmeye özen göstererek yavaşça çardağın içinde dolandı. Asiller hâlâ Temsilcilerle görüşüyordu, ama daha iyi yanıtlar ararmış gibi, birinden diğerine gidiyorlardı ve Egwene ufak tefek şeyler fark etmeye başladı. Donel Janya'dan Moria'ya giderken durdu ve Aemlyn'in önünde yerlere kadar eğildi, kadın zarif bir baş sallama ile karşılık verdi. Cian Takima'nın yanından ayrılırken Pelivar'a gösterişli bir reverans yaptı ve adam hafifçe eğilerek karşılık verdi. Başkaları da vardı, her seferinde Murandyliler Andorlulara saygı gösteriyor, Andorlular aynı resmiyetle yanıtlıyorlardı. Andorlular, kaşlarını çattıkları zamanlar dışında Bryne'ı görmezden gelmeye çalışıyorlardı, ama Murandyliler onu teker teker, herkesten uzakta buluyorlardı ve bakışlarının nereye yöneldiğine bakarak, Pelivar, Arathelle ya da Aemlyn hakkında konuştukları açıktı. Belki de Talmanes haklıydı.

O da eğilmeler ve diz kırmalar ile selamlanıyordu, ama hiçbiri, Temsilciler için, Arathelle, Pelivar ve Aemlyn için yapılanlar kadar bile derin değildi. Yarım düzine kadın ona işlerin barış içinde çözülmesine ne kadar minnettar olduklarını söyledi, ama aslında, Egwene aynı duyguları dile getirdiğinde hemen hemen aynı sayıda kadın, işlerin *gerçekten* de barış içinde sona ereceğinden emin değillermiş gibi, yorumsuz sesler çıkardılar ya da huzursuzluk içinde omuzlarını silktiler. Egwene'in öyle olacağına dair verdiği teminatlar hararetli, "Işık izin verse de öyle olsa!" ya da teslimiyet dolu, "Işık dilerse," sözleri ile karşılandı. Dört tanesi ona Anne dedi ve yalnızca bir tanesi bunu duraksamadan yaptı. Diğer üçü onun ne güzel olduğundan, güzel gözleri olduğundan, kendini zarifçe taşıdığından, o tür şeylerden bahsetti; Egwene'in yaşına göre uygun yorumlardı belki, ama konumuna göre değil.

En azından keyif alacak tek bir şey buldu. Çömez defteri konusundaki bildirisi yalnızca Segan'ın ilgisini çekmemişti. Kadınların çoğunun onunla konuşmasının asıl sebebi buydu açık ki. Hem, diğer Aes Sedailer Kule'ye karşı isyan halinde olabilirdi, ama

Amyrlin Makamı olduğunu iddia eden kişi kendisiydi. Bunu aşabildiğine göre duydukları ilgi güçlü olmalıydı, ama kimse belli etmemeye çalışıyordu. Arathelle soruyu, yanaklarını daha da kırıştıran bir kaş çatma ile sordu. Aemlyn yanıtı duyunca grileşmeye yüz tutmuş başını iki yana salladı. Tıknaz Cian, ardından Negara adlı keskin yüzlü bir Andor leydisi, sonra Jennet adlı şirin, iri gözlü bir Murandyli ve başkaları sordu. Hiçbiri kendisi için sormuyordu –çoğu bunu hemen açıkladı, özellikle de genç kadınlar– ama fazla zaman geçmeden, oradaki bütün asil kadınlar ve baharatlı şarap sunuyormuş gibi yaparak pek çok hizmetkâr kadın sormuştu. İçlerinden biri, Nildra adında sırım gibi bir kadın, Aes Sedai kampından gelmişti.

Egwene burada ektiği tohumdan memnundu. Erkeklerden o kadar memnun değildi. Birkaçı onunla konuştu, ama ancak yüz yüze geldiklerinde ve başka seçenek kalmadığında. Hava hakkında, kuraklığın sona ermesini öven ya da aniden bastıran karlara yazıklanan, mırıldanarak söylenmiş bir söz, haydut sorununun yakında sona ereceği umutları hakkında, belki anlamlı anlamlı Talmanes'e bakılarak telaffuz edilmiş bir mırıltıdan sonra yağlanmış domuz gibi kaçıp gidiyorlardı. Macharan adlı, ayı gibi bir Andorlu adam Egwene'den kaçınmaya çalışırken kendi çizmelerine takılıp sendeledi. Bir açıdan, pek şaşırtıcı değildi. Kadınların, çömez defteri konusunda, yalnızca kendileri için olsa da, haklı sebebi vardı, ama erkekler yalnızca onunla konuşurken görülürlerse aynı fırça tarafından lekeleneceklerini düşünüyorlardı.

Gerçekten de oldukça cesaret kırıcıydı. Egwene erkeklerin çömezler hakkında ne düşündüklerine aldırmıyordu, ama bu işin sonunda kavga ile biteceğinden kadınlar kadar korkup korkmadıklarını merak ediyordu. Bu tür korkular kolaylıkla kendi kendilerini gerçekleştirebilirdi. Sonunda, öğrenmenin tek bir yolu olduğuna karar verdi.

Pelivar tepsiden yeni bir şarap kadehi aldı, döndü, irkildi ve Egwene'e çarpmamak için, boğuk bir küfürle, geri sıçradı; Egwene biraz daha yakında dursa, adamın çizmelerine basması gerekecekti. Adamın eldivenli eline sıcak şarap döküldü, kol yeninden sızdı ve o kadar da sessiz olmayan bir küfür çekti. Egwene'in tepesine dikilecek kadar uzun boylu olan adam, bunu başarıyla yaptı. Sinir bozucu bir genç kadını kendi yoluna göndermek isteyen bir adam gibi kaşlarını çattı. Ya da kırmızı engereğe basmasına ramak kalmış bir adam gibi. Egwene sırtını dik tuttu ve adamı işe yaramaz bir

oğlan çocuğu olarak hayal etti; bu her zaman işe yarardı; çoğu erkek bunu hissediyor gibiydi. Adam bir şeyler mırıldandı –nazik bir selam da olabilirdi, bir başka küfür de– ve başını hafifçe eğdikten sonra Egwene'in çevresinden dolanmaya çalıştı. Egwene yana kayarak engelledi onu. Adam geriledi ve Egwene takip etti. Adam ürkmüş görünmeye başladı. Egwene önemli soruyu sormadan önce onu rahatlatmaya çalışmaya karar verdi. Yanıt istiyordu, yeni homurtular değil.

"Kız-Veliaht'ın Caemlyn yolunda olduğunu işitmek seni memnun etmiştir, Lord Pelivar." Pek çok Temsilci'nin bundan bahsettiğini duymuştu.

Adamın yüzü bomboş oldu. "Elayne Trakand Aslan Tahtı üzerinde hak iddia edebilecek durumda," diye yanıt verdi dümdüz bir sesle.

Egwene'in gözleri irileşti ve adam kararsızca geriledi yine. Belki de unvanını kullanmadığı için Egwene'in kızdığını düşünmüştü, ama Egwene bunu fark etmemişti bile. Pelivar Elayne'in annesinin taht üzerindeki hak iddiasını desteklemişti ve Elayne adamın onu da destekleyeceğinden emindi. Pelivar'dan, en sevdiği amcasıymış gibi, sevgiyle söz ederdi.

"Anne," diye mırıldandı Siuan yanı başından, "kampa gün batımından önce varmak istiyorsanız yola çıkmalıyız." Usulca söylediği o sözlere epey aciliyet eklemeyi başarmıştı. Güneş zirvesini aşmıştı.

"Gece çöktükten sonra açıkta kalınacak hava değil," dedi Pelivar telaşla. "Eğer bana izin verirseniz, yola çıkmak için hazırlık yapmalıyım." Kupasını yanlarından geçen bir hizmetkârın tepsisine bıraktı, bir an duraksadıktan sonra bacağını öne atarak eğildi ve bir tuzaktan kurtulmayı başarmış bir adamın havasıyla çekip gitti.

Egwene kızgınlıkla dişlerini gıcırdatmak istiyordu. Erkekler anlaşmaları hakkında ne düşünüyordu? Eğer öyle denebilirse, Egwene'in onlara dayatma tarzı hakkında? Arathelle ve Aemlyn çoğu erkekten daha fazla güç ve nüfuz sahibiydi, ama askerlerle at sürenler Pelivar, Culhan ve benzerleriydi; hâlâ, bu işin Egwene'in yüzünde bir fıçı dolusu lamba yağı gibi patlamasına sebep olabilirlerdi.

"Sheriam'ı bul," diye hırladı, "ve söyle ona, ne pahasına olursa olsun, herkesi *hemen* atına bindirsin!" Temsilcilere, bugün olanlar hakkında düşünmek, plan kurmak, entrika çevirmek için bir gece tanımayacaktı. Güneş batmadan *kesinlikle* kampa dönmüş

olmalıydılar.

19
Kanun

Temsilcileri atlarına bindirmek sorun olmadı; gitmek için en az Egwene kadar sabırsızlanıyorlardı, özellikle de Romanda ve Lelaine. İki kadın da rüzgâr kadar soğuktu ve bakışları fırtına bulutları gibiydi. Kalanlar serin bakışlı Aes Sedai timsalleriydi, kendine hâkimiyeti ağır bir koku gibi yayıyorlardı, ama atlarına o kadar çabuk süzüldüler ki asiller ağızları bir karış açık kalakaldı ve parlak renklere bürünmüş hizmetkârlar onlara yetişebilmek için koştura koştura atları yüklediler.

Egwene karda Daishar'ı hızla yürüttü ve onun bir bakışı ve baş sallaması üzerine Lord Bryne zırhlı eşlikçilerin aynı hızda ilerlemesini sağladı. Bela'nın üzerindeki Siuan ile Kanat'ın üzerindeki Sheriam hemen katıldılar ona. Uzun mesafeler boyunca, atların ayak bileklerine gelen karın içinde gittiler, atlar koşarcasına, yüksek adımlar atıyorlardı, Tar Valon Alevi buz gibi esintide dalgalanıyordu ve atların diz boyu karlara battığı yerlerde, ne zaman yavaşlamaları gerekse, hızlı bir yürüyüş temposu ile ilerliyorlardı.

Temsilcilerin ayak uydurmaktan başka çareleri yoktu ve hızları yolda konuşma fırsatını engelliyordu. Bu yorucu hızda, atınıza dikkat etmezseniz hayvan bacağını, siz boynunuzu kırabilirdiniz. Buna rağmen, Romanda ve Lelaine gruplarını çevrelerinde toplamayı başardılar ve o iki grup kulak misafirlerine karşı örgülerle, karın içinde bata çıka konuştular. İki kadın söylev veriyor gibiydi. Egwene konuyu tahmin edebiliyordu. Aynı şekilde, diğer Temsilciler bir süre birlikte at sürmeyi başardılar, bu arada sessizce birkaç kelime konuştular, Egwene'e ve bazen de *saidar*'a sarınmış Aes Sedailere doğru serin bakışlar fırlattılar. Yalnızca Delana o kısa konuşmalara katılmadı. O, sonunda üşüdüğünü itiraf eden

Halima'nın yanı başında kaldı. Köylü kadın gergin bir yüzle pelerinine sarınmıştı, ama hâlâ Delana'yı rahatlatmaya çalışıyor, durmaksızın ona bir şeyler fısıldıyordu. Delana rahatlatılmaya ihtiyaç duyar gibiydi; kaşları çatıktı, alnı öyle kırışmıştı ki yaşlı görünüyordu.

Endişeli olan tek kişi o değildi. Diğerleri mutlak sükûnet saçarak gergin gergin at sürerek gizliyordu bunu, ama Muhafızları bir sonraki adımda karların içinden en kötüsünün fırlamasını bekleyen adamlar gibi at sürüyordu; devamlı çevreyi tarayarak nöbet tutuyorlar, elleri boş kalsın diye huzursuz edici pelerinlerini rüzgârda dalgalanmaya bırakıyorlardı. Bir Aes Sedai endişelendiği zaman Muhafızı da endişelenirdi ve Temsilciler adamları sakinleştirmeyi düşünemeyecek kadar dalgındı. Egwene bunu gördüğüne memnun olmuştu. Temsilciler endişeliyse, henüz kararlarını vermemişler demekti.

Bryne, Uno ile konuşmak üzere uzaklaştığında, Egwene bu fırsattan faydalanarak iki kadının Andor'daki Aes Sedailer ve Kule Askerleri hakkında ne öğrendiklerini sordu.

"Fazla değil," dedi Siuan gergin bir sesle. Uzun tüylü Bela ayak uydurmakta güçlük çekmiyor gibiydi, ama Siuan güçlük çekiyordu, bir eliyle dizginleri, diğeriyle eyer kaşını sıkı sıkı kavramıştı. "Anlayabildiğim kadarıyla, elli ayrı söylenti var ve veri yok. Çıkması doğal olan türden bir hikâye, ama doğru da olabilir." Bela, ön ayakları derine batınca sarsıldı ve Siuan inledi. "Işık kavursun bütün atları!"

Sheriam daha fazlasını öğrenememişti. Başını iki yana salladı ve sinirle içini çekti. "Bana tamamen tüy ve saçmalık gibi geldi, Anne. Gizlice dolanan Aes Sedailer hakkında söylentiler *her zaman* vardır. At binmeyi hiç mi öğrenemedin, Siuan?" diye ekledi, aniden horgörü dolan bir sesle. "Gece çökene kadar her tarafın öyle tutulacak ki yürüyemeyeceksin bile!" Sheriam böyle açık açık patladığına göre sinirleri harap durumda olmalıydı. Eyerinde kıpırdanıp durmasına bakarak, Siuan hakkındaki öngörüsü gerçekleşmişti bile.

Siuan'ın bakışları sertleşti ve bayrağın arkasından kimlerin izliyor olabileceğine aldırmadan, yarı hırlayarak ağzını açtı.

"İkiniz de susun!" diye terslendi Egwene. Derin, sakinleştirici bir nefes aldı. Kendisinin sinirleri de biraz yorgundu. Arathelle neye inanırsa inansın, Elaida'nın onların önünü kesmek için göndereceği herhangi bir güç gizlice hareket edemeyecek kadar büyük olurdu.

Geriye Siyah Kule kalıyordu, gerçekleşmeyi bekleyen bir felaket. Ağaçtakini kovalamaktansa önünüzdeki tavuğu yolmak yeğdi. Özellikle de ağaç bir başka ülkedeyse ve bir başka tavuğun var olduğu bile kuşkuluysa.

Yine de, Sheriam'a kampa vardıklarında yapacağı işleri emrederken sözcükleri kısa kısa telaffuz etti. O Amyrlin Makamı'ydı ve bu *tüm* Aes Sedailerin onun sorumluluğu altında olduğu anlamına geliyordu, Elaida'yı takip edenlerin bile. Ama sesi kaya gibi sağlamdı. Kurdu kulaklarından yakaladıktan sonra, korkmak için çok geçti artık.

Emirler üzerine Sheriam'ın çekik gözleri irileşti. "Anne, sormama izin verirseniz, neden?.." Egwene'in sakin bakışları karşısında sesi solup gitti ve kadın yutkundu. "Nasıl dilerseniz, Anne," dedi yavaşça. "Tuhaf. Sizin ve Nynaeve'in Kule'ye geldiği günü hatırlıyorum. Heyecanlanmalı mı, korkmalı mı, karar veremeyen iki genç kız. O zamandan bu yana çok şey değişti. Her şey."

"Hiçbir şey sonsuza dek aynı kalmaz," dedi Egwene ona. Siuan'a anlamlı anlamlı baktı, ama Siuan görmeyi reddetti. Surat asıyor gibiydi. Sheriam ise midesi bulanıyor gibi.

Lord Bryne o sırada geri döndü. Aralarındaki havayı sezmiş olmalıydı. İyi yol yaptıklarını söyledikten sonra ağzını bir daha açmadı. Bilge bir adam.

İyi yol yapsalar da yapmasalar da, sonunda ordunun yaygın kampına girdiklerinde güneş, ağaç tepelerinde oturuyordu. Arabalar ve çadırlar karın üzerine uzun gölgeler düşürüyorlardı ve bazı adamlar çalıdan yeni, alçak sığınaklar yapıyorlardı. Askerler için bile yeterince çadır yoktu ve kampta neredeyse aynı sayıda koşum imalatçısı, çamaşırcı, okçu ve benzerleri, bir orduyu kaçınılmaz olarak takip eden tüm o insanlar vardı. Çınlayan örsler, henüz işlerini bırakmamış nalbantlar, zırhçılar, demirciler olduğunu anlatıyordu. Her yerde yemek için ateşler yakılmıştı. Süvariler, yorgun argın yürüyen hayvanlarına bakar bakmaz biraz sıcaklık ve sıcak yemek bulma hevesiyle alaydan ayrıldılar. Şaşırtıcı şekilde, Egwene gidebileceğini söyledikten sonra Bryne Egwene'in yanında sürdü atını.

"İzin verirseniz, Anne," dedi, "size bir süre daha eşlik edebileceğimi düşündüm." Sheriam eyerinde dönüp hayretle baktı. Siuan da, aniden irileşen gözlerini ona çevirmeye cesaret edemiyormuş gibi, dümdüz önüne baktı.

Adam ne yapabileceğini düşünüyordu acaba? Egwene'in kişisel korumalığını yapabileceğini mi? *Aes Sedailere* karşı mı? Burnu akan o delikanlı da aynı işi görürdü. Kesinlikle Egwene'in tarafında olduğunu mu açıklayacaktı. Bu gece her şey yolunda giderse, yarın bunun için yeterli zaman bulunabilirdi; bu açıklamayı şimdi yapması, Salon'un düşünmeye bile cesaret edemediği yönlere kaçışmasına sebep olabilirdi.

"Bu gece Aes Sedai işlerine ayrıldı," dedi adama kararlı bir sesle. Ama, öneri ne kadar aptalca olsa da, adam onun için kendini riske atmayı önermişti. Sebeplerini bilmek imkânsızdı –bir erkeğin *herhangi bir şeyi* neden yaptığını kim bilebilirdi?– ama bu yüzden ona borçlanmıştı. Başka şeylerin yanı sıra bunun için. "Bu gece Siuan'ı sana göndermezsem, Lord Bryne, sabah olmadan yola çıkmalısın. Bugünün suçu benim üstüme yıkılırsa, sana da yansıyabilir. Kalmak tehlikeli olabilir. Hatta ölümcül olabilir. Fazla bahaneye ihtiyaç duyacaklarını sanmıyorum." 'Onların' kim olduğunu söylemesine gerek yoktu.

"Söz verdim," diye yanıt verdi adam sessizce, Yolcu'nun boynunu okşayarak. "Tar Valon'a kadar," Duraksadı ve Siuan'a bir bakış fırlattı. Tereddüt ediyordan çok düşünüyor gibiydi. "Bu geceki iş ne olursa olsun," dedi sonunda, "unutmayın ki arkanızda otuz bin adam ve Gareth Bryne var. Bunun, Aes Sedailer arasında bile bir anlamı olmalı. Yarın görüşmek üzere, Anne." İri burunlu doru atını dizginledi ve omzunun üzerinden arkaya seslendi, "yarın seni görmeyi de umuyorum, Siuan. Bunu *hiçbir şey* değiştiremez." Adam uzaklaşırken Siuan onun sırtına bakakaldı. Gözlerinde ıstırap vardı.

Egwene de bakakalmaktan alamadı kendini. Adam daha önce hiç bu kadar açık konuşmamıştı, yaklaşmamıştı bile. Neden başka zaman değil de şimdi?

Ordunun kampını Aes Sedai kampından ayıran kırk elli adımı aşarken Sheriam'a başını salladı ve Sheriam ilk çadırlara geldiklerinde dizginleri çekti. Egwene ve Siuan yollarına devam ettiler. Arkalarında, Sheriam'ın sesi titremeden, şaşırtıcı ölçüde berrak bir şekilde yükseldi. "Amyrlin Makamı Salon'u bugün resmi toplantı için çağırıyor. Hazırlıklar bir an önce yapılsın." Egwene arkasına bakmadı.

Çadırına vardığında, kemikli bir seyis kadın, kat kat yün eteklerini tekmeleyerek, koşarak geldi ve Daishar ile Bela'yı aldı. Yüzü büzülmüştü, başını hafifçe eğdikten sonra atlarla, geldiği gibi hızla uzaklaştı. İçerideki, parlayan mangalların sıcaklığı kapanan

bir yumruk gibi geldi. Egwene o ana kadar dışarısının ne kadar soğuk olduğunu fark etmemişti. Ya da ne kadar üşüdüğünü.

Chesa pelerinini aldı ve ellerini yokladığında nida etti. "Niye, iliklerinize dek donmuşsunuz, Anne." Gevezelik ederek Egwene'in ve Siuan'ın pelerinlerini katladı, Egwene'in karyolasındaki düzgünce açılmış battaniyeyi düzeltti, yığından indirilmiş sandığın üzerinde duran tepsiye dokundu. "Ben o kadar üşüsem hemen yatağıma atlar, her yanıma sıcak tuğlalar yerleştirtirdim. En azından yemeğimi yer yemez. İnsanın içi sıcak değilken dışının ısınması ancak bir yere kadar faydalı olur. Yemeğinizi yerken ayaklarınızın altına koymanız için fazladan birkaç tuğla getireyim. Siuan Sedai için de, elbette. Ah, ben sizin olmanız gerektiği kadar aç olsaydım, eminim yemeğimi hemen mideme indirmek isterdim, ama bu her zaman midemi sancıtır." Tepsinin yanında duraksayarak Egwene'e baktı ve Egwene çok hızlı yemeyeceğini söylediğinde tatminle başını salladı.

Ciddi bir yanıt vermek kolay değildi. Chesa her zaman rahatlatıcı olmuştu, ama bugünden sonra, Egwene neredeyse zevkle kahkaha atacaktı. Chesa'da karmaşık olan hiçbir şey yoktu. Tepside iki çanak mercimek yahnisi duruyordu, yanında yüksek bir sürahi dolusu baharatlı şarap, iki gümüş kupa ve iki iri ekmek parçası vardı. Bir şekilde, kadın Siuan'ın onunla yemek yiyeceğini bilmişti. Çanaklardan ve sürahiden duman yükseliyordu. Chesa, Egwene gelir gelmez sıcak yemek sunabilmek için o tepsiyi kaç kere değiştirtmişti acaba? Basit ve sade. Ve bir anne kadar özenli. Ya da bir dost kadar.

"Şimdilik yatağa girmekten vazgeçmeliyim, Chesa. Henüz yapacak işlerim var. Bizi yalnız bırakır mısın?"

Çadır kapağı tombul kadının arkasından inerken Siuan başını iki yana salladı. "Bebekliğinden beri sana hizmet etmediğinden emin misin?" diye mırıldandı.

Egwene çanaklardan birini, bir ekmek parçasını ve kaşığını aldı ve içini çekerek sandalyesine çöktü. Aynı zamanda, *saidar*'a kucak açtı ve başkaları çadırı dinlemesin diye bir örgü ördü. Ne yazık ki *saidar* yarı donmuş ellerini ve ayaklarını daha da çok fark etmesine sebep oldu. Arada kalan parçalar da daha sıcak değildi. Çanak, elde tutulamayacak kadar sıcak geliyordu, ekmek de öyle. Ah, o sıcak tuğlalara nasıl da bayılırdı.

"Yapabileceğimiz başka bir şey var mı?" diye sordu ve hemen bir kaşık dolusu yahniyi yuttu. Kurt gibi acıkmıştı ve buna

şaşmamak gerekirdi, erken ettiği kahvaltıdan bu yana hiçbir şey yememişti. Mercimek ve tahta gibi havuçlar annesinin en güzel yemekleri gibi geliyordu. “Benim aklıma hiçbir şey gelmiyor, ya senin?”

“Ne yapılabilecekse yapıldı. Yaratıcı işe karışmadığı sürece, yapılabilecek başka hiçbir şey yok.” Siuan diğer çanağı aldı ve alçak tabureye çöktü, ama sonra bakışlarını yahniye dikti ve kaşığı ile karıştırmaya başladı. “Ona gerçekten söylemezdin, değil mi?” dedi sonunda. “Onun bilmesine dayanamazdım.”

“Neden ki?”

“Faydalanırdı,” dedi Siuan karanlık karanlık. “Ah, *öyle* değil. *Öyle* yapacağını sanmıyorum.” Bazı alanlarda oldukça, aşırı derecede erdemliydi. “Ama adam hayatımı Kıyamet Çukuru’nun dibine çevirirdi!” Her gün adamın iç çamaşırlarını yıkamak, çizmelerini ve eyerini cilalamak öyle değildi, öyle mi?

Egwene içini çekti. Böylesine aklı başında, zeki, becerikli bir kadın, bu tek konu yüzünden nasıl aklı bir karış havada birine dönüşebiliyordu? Kafasının içinde, tıslayan bir engerek gibi, bir imge belirdi. Gawyn’in dizlerine oturmuş, öpücük oyunları oynayan kendisi. Hem de bir meyhanede! İmgeyi sertçe arkaya ittirdi. “Siuan, senin deneyimine ihtiyacım var. Beynine ihtiyacım var. Lord Bryne yüzünden yarım akıllı biri gibi davranmanı göze alamam. Sen kendini toplamazsan, ona olan borcunu öderim ve onu bir daha görmeni yasaklarım. Yaparım gerçekten.”

“Borcumu çalışarak ödeyeceğimi söyledim,” dedi Siuan inatla. “Lord Gareth lanet olası Bryne kadar şerefim var benim! Daha da fazla! O sözünü tutuyorsa, ben de benimkini tutarım! Dahası, Min onun yakınında kalmazsam ikimizin de öleceğimizi söyledi. Ya da öyle bir şey.” Ama yanaklarındaki pembelikler onu ele veriyordu. Şerefi ve Min’in görüleri olmasa bile, adamın yanında olmak için her şeye tahammül etmeye razıydı!

“Pekâlâ. Sırılsıklam âşıksın ve sana o adamdan uzak durmanı söylersem ya itaatsizlik edeceksin ya da üzüleceksin ve beyninin geri kalanını da bulutlandıracaksın. Bu konuda ne yapmayı düşünüyorsun?”

Siuan kızgınlıkla kaşlarını çatarak, bir süre Gareth lanet olası Bryne hakkında ne yapmak istediği hakkında homurdandı durdu. Adam hiçbirinden keyif almazdı. Bazılarından canlı bile kurtulamazdı.

“Siuan,” dedi Egwene uyarırcasına. “Burnun kadar açıkça ortada

olan şeyi bir daha inkâr edersen hem adama söyleyeceğim, hem de parasını ödeyeceğim.”

Siuan surat asarak dudaklarını uzattı. Dudaklarını uzattı! Surat asarak! Siuan! “Benim âşık olmaya zamanım yok. Hem senin, hem onun için çalışırken düşünmeye bile zamanım yok. Ve bu gece her şey yolunda gitse bile, şimdikinden iki kat fazla işim olacak. Dahası...” Yüzü çöktü, taburede kıpırdandı. “Ya o... duygularıma karşılık vermezse?” diye mırıldandı. “Beni öpmeye bile çalışmadı. Onun umurunda olan tek şey gömleklerinin temiz olup olmaması.”

Egwene kaşığıyla çanağın dibini süpürdü ve kaşık boş gelince şaşırdı. Ekmekten, elbisesine düşmüş birkaç kırıntıdan başka hiçbir şey kalmamıştı. Işık, midesi hâlâ boş geliyordu. Umutla Siuan’ın çanağına baktı; kadın yahninin içinde halkalar çizmekten başka hiçbir şeyle ilgilenmiyor gibiydi.

Aniden aklına bir düşünce geldi. Lord Bryne kim olduğunu öğrendikten sonra neden Siuan’ın borcunu çalışarak ödemesi konusunda ısrar etmişti? Sırf Siuan bunu yapacağını söylediği için mi? Saçma bir anlaşmaydı. Yalnız, başka hiçbir şey bunu başaramayacakken, Siuan’ın adamın yanından ayrılmamasını sağlamıştı. Aynı şekilde, Bryne’ın orduyu kurmayı neden kabul ettiğini kendisi de sık sık merak etmişti. Kellesini celladın blokuna uzatıyor olabileceğini çok iyi biliyor olmalıydı. Hem, orduyu ona, gerçek yetki sahibi olmayan, Aes Sedailer arasında onun bildiği kadarıyla Siuan’dan başka dostu olmayan bir kız Amyrlin’e neden sunmuştu? Bütün bu soruların yanıtı bu kadar basit olabilir miydi?.. Siuan’ı sevdiği için? Hayır; çoğu erkek havai ve delişmendi, ama bu *gerçekten* saçma olurdu! Yine de, sırf Siuan’ı neşelendirmek için düşüncesini dile getirdi. Keyfini birazcık yerine getirebilirdi.

Siuan inanmazlıkla hıhladı. O kadar güzel bir yüzden gelmek için tuhaf bir sesti, ama kimse bir hıhlamaya Siuan kadar anlam katamazdı. “Adam eksiksiz bir ahmak değil,” dedi kuru kuru. “Aslında, omuzlarının üzerinde iyi bir kafası var. Zamanın çoğunda bir kadın gibi düşünüyor.”

“Kendini toplayacağını söylediğini duymadım hâlâ, Siuan.” diye ısrar etti Egwene. “Öyle ya da böyle, toplamak zorundasın.”

“Eh, elbette toplayacağım. Sorunum ne, bilmiyorum. Şimdiye dek hayatım boyunca hiçbir erkeği öpmediğimden değil.” Aniden, Egwene’in bu fikre karşı çıkmasını beklermiş gibi, gözleri kısıldı. “*Tüm* hayatımı Kule’de geçirmedim. Bu saçmalık! *Erkekler* hakkında gevezelik etmek, hem de onca gece arasında bu gece!” Çanağının

içine baktı ve içinde yemek olduğunu ilk kez fark etmiş göründü. Kaşığını doldurdu ve onunla Egwene'e doğru bir jest yaptı. "Zamanlamana, her zamankinden daha fazla dikkat etmelisin. Romanda ya da Lelaine dümeni ele geçirirse, bir daha asla el süremezsin ona."

Saçma ya da değil, bir şeyin Siuan'ın iştahını yerine getirdiği kesindi. Yahnisini Egwene'den de hızlı yedi ve ekmeğinden tek kırıntı bırakmadı. Egwene, kendi boş çanağının dibini parmaklarken buldu kendini. İçinde, son birkaç mercimek tanesi dışında hiçbir şey yoktu, elbette.

Bu gece olacakları konuşmanın anlamı yoktu aslında. Egwene'in neyi ne zaman söyleyeceğini o kadar sık gözden geçirmişler, rötuşlamışlardı ki Egwene düşünde görmemiş olmasına şaşıyordu. Rolünü uykusunda bile oynayabilirdi. Siuan yine de ısrar etti, öyle ki Egwene neredeyse tersleyecekti onu, her şeyin üzerinden tekrar tekrar geçtiler, daha önce yüz kez tartıştıkları olasılıkları açtılar. Tuhaf bir şekilde, Siuan iyi bir ruh hali içindeydi. Hatta espri yaptı, ki son zamanlarda sıradışı bir şeydi onun için, gerçi bazı esprileri kötümserdi.

"Romanda'nın bir zamanlar Amyrlin olmak istediğini biliyorsun," dedi bir noktada. "Kuyruk tüyleri kırpılmış bir martı gibi çekip gitmesinin ve emekli olmasının sebebinin etolü ve asayı Tamra'nın alması olduğunu duydum. Balık puluna karşı sahip olmadığım bir gümüş marka üzerine iddiaya girerim, gözleri Lelaine'inkilerden iki kat fazla irileşecek."

Ve daha sonra. "Keşke ben de orada olsaydım da nasıl uluduklarını duysaydım. Fazla zaman geçmeden biri uluyacak ve bizim değil onların ulumasını tercih ederim. Sesim şarkı söylemeye hiç uygun olmamıştır." Hatta ırmağın üzerinden bir oğlana bakmak ve kayık sahibi olmamak hakkında küçük bir şarkı söyledi. Haklıydı; sesi kendi tarzında hoştu, ama ezgiyi taşıyamıyordu.

Ve daha da sonra. "Şimdi bu kadar tatlı bir yüze sahip olmam iyi bir şey. İşler kötüye giderse ikimizi oyuncak bebek gibi giydirirler ve rafa yerleştirip hayran hayran seyrederler. Elbette, bunun yerine başımıza 'kazalar' da gelebilir. Oyuncak bebeklerin kırıldığı görülmüştür. Gareth Bryne'ın da zorbalık edecek başka birini bulması gerekir." Buna *gerçekten* kahkaha attı.

Çadır kapağı kısa bir süre için içe doğru kabardığı ve bir örgünün olduğu yere girmemesi gereken birinin geldiğini bildirdiği zaman Egwene epey rahatladı. Siuan'ın mizah anlayışının buradan

nereye gideceğini işitmeyi gerçekten istemiyordu!

Örgüyü salar salmaz Sheriam, öncekinden on kat soğuk gelen bir hava dalgasıyla birlikte içeri daldı. “Zaman geldi, Anne. Her şey hazır.” Çekik gözleri irileşmişti ve dilinin ucuyla dudaklarını yalıyordu.

Siuan ayağa fırladı ve pelerinini Egwene’in yatağının üzerinden kaptı, ama omuzlarına alırken duraksadı. “Karanlıkta Ejderin Parmakları’nda yelken açtım, biliyorsun,” dedi ciddi bir sesle. “Ve bir kez, babamla birlikteyken, ağıma aslanbalığı düşürdüm. Yapılabiliyor.”

Siuan dışarıya çıkar ve içeriye daha fazla soğuk dolmasına sebep olurken Sheriam kaşlarını çattı. “Bazen düşünüyorum da,” diye başladı, ama bazen her ne düşünüyorsa, Egwene’le paylaşmadı. “Bunu neden yapıyorsunuz, Anne?” diye sordu bunun yerine. “Hepsi, bugün gölde yaptıklarınız, bu gece Salon’u toplantıya çağırmanız. Neden dün, karşımıza çıkan herkese Logain’den bahsetmemizi istediniz? Benimle paylaşabileceğinizi düşünüyorum. *Ben* sizin Vakanüvisinizim. *Ben* sadakat yemini ettim.”

“Bilmen gerekenleri anlatırım,” dedi Egwene, pelerinini omuzlarına alarak. Zorla edilen bir yemine, yemini eden bir Aes Sedai bile olsa, ancak bir yere kadar güvendiğini söylemesine gerek yoktu. Ve Sheriam o yemine rağmen, yanlış kulağa bir sözcük fısıldamak için sebep bulabilirdi. Hem, Aes Sedailer sözlerinde boşluk bulmakla tanınırdı. Bunun olacağına inanmıyordu aslında, ama tıpkı Lord Bryne’ın karşısında olduğu gibi, zorunlu olmadığı sürece en ufak riske giremezdi.

“Size söylemeliyim,” dedi Sheriam acı acı, “bence yarın Romanda ya da Lelaine sizin Vakanüvisiniz olacak ve ben de Salon’u uyarmadığım için cezaya gönderileceğim. Ve bence siz beni kıskanacaksınız.”

Egwene başını salladı. Pekâlâ mümkündü bu. “Gidelim mi?”

Güneş batıdaki ağaçların tepesinde kırmızı bir kubbe oluşturmuştu ve karlardan parlak bir ışık yansıyordu. Egwene derin patikalardan geçerken hizmetkârlar sessiz eğilmeler ve diz kırmalarla eşlik ettiler ona. Yüzleri ya endişeli ya boştu; hizmetkârlar hizmet ettikleri kişilerin ruh halinden Muhafızlar kadar hızlı etkileniyordu.

Başta tek bir Aes Sedai görünmüyordu, sonra hepsini gördüler. Kampta, yeterince geniş olan tek açıklıkta kurulmuş çardağın çevresinde, üçerli sıralar halinde dizilmişlerdi. Bu alan Aes Sedailer

tarafından Salidar'daki güvercinliklere Süzülmek ve gözler ile kulaklardan aldıkları raporlarla birlikte geriye Yolculuk etmek için kullanılıyordu. Göldeki çardağın ihtişamı ile boy ölçüşemeyen, yamalı, ağır bir kanvastan oluşan çardağı kurmak için epey çaba gerekmişti. Son iki ay içinde Salon sık sık dün sabahki gibi, geniş çadırlardan birine sığışarak toplanmıştı. Salidar'dan ayrıldıklarından beri çardak yalnızca iki kez kurulmuştu. İkisi de mahkemeler için.

Egwene'in ve Sheriam'ın yaklaştığını fark eden arkadaki Aes Sedailer önlerdeki Aes Sedailere mırıldandı ve ikisinin geçmesi için aralandılar. İfadesiz gözler onları izliyor, izleyen Aes Sedailerin neler olduğunu bilip bilmediklerine, hatta tahmin yürütüp yürütmediklerine dair en ufak ipucu vermiyordu. Ne düşündüklerine dair en ufak ipucu yoktu. Egwene'in midesinde kelebekler çırpınıyordu. Gülgoncası. Sükûnet.

Parlak çiçekler ve bir düzine değişik desenle dokunmuş, kat kat halılara adım attı ve çardağın çevresine dizilmiş mangal halkasını geçti. Sheriam başladı. "Geliyor; geliyor..." Sesi öncekinden biraz daha az ihtişamlı, biraz sinirli çıkıyorsa da, şaşmamak gerekirdi.

Göldeki cilalı sıralar ve kumaş kaplı kutular yine kullanılmıştı. Önceden kullanılan uyumsuz sandalye koleksiyonundan çok daha resmi bir manzara oluşturuyorlardı. Üçer üçer gruplanmış, dokuzar kişilik iki sıra; bir yanda Yeşil, Gri ve Sarılar, diğer yanda Beyaz, Kahverengi ve Maviler. Egwene'den uzak, geniş uçta, Amyrlin Makamı'nın çizgili kutusu ve sırası duruyordu. Orada otururken her bakışın odağı olacaktı ve on sekiz kişi karşısında yalnız olduğunun farkında olacaktı. Giysilerini değiştirmediği iyi olmuştu; bütün Temsilciler göldeki kıyafetleri içindeydi, yalnızca şalları eklenmişti. Gülgoncası. Sükûnet.

Sıralardan biri boştu, ama yalnızca bir an daha boş kaldı. Tam Sheriam söylevini bitirirken, Delana koşarak geldi. Nefes nefese kalmış, heyecanlı görünen Gri Temsilci Varilin ile Kwamesa arasındaki yerine, her zamanki zarafetini takınamadan tırmandı. Yüzünde hastalıklı bir sırıtış vardı ve sinirli sinirli boynundaki ateş damlaları ile oynuyordu. İnsan onun yargılanacağını düşünürdü. Sükûnet. Kimse yargılanmıyordu. Henüz.

Egwene iki sıranın arasında, halıların üzerinde, peşinde Sheriam ile yavaşça yürümeye başladı ve Kwamesa ayağa kalktı. Aniden, Temsilcilerin en genci olan, esmer, ince kadının çevresinde *saidar*'ın parıltısı belirdi. Bu gece resmiyetten kaçınılmayacaktı. "Kule

Salonu'nun huzuruna getirilen, yalnızca Salon'u ilgilendirir," diye bildirdi Kwamesa. "Çağrılmadan gelen, erkek ya da kadın, içeriden ya da dışarıdan herhangi biri, barışla da gelmiş olsa öfkeyle de, kanun uyarınca, kanunla yüzleşmek üzere bağlayacağım. Bilin ki söylediğim doğrudur; yapılmalıdır ve yapılacaktır."

Bu sözler, yalan söylemeyi yasaklayan yemin kadar eskiydi, suikasta kurban giden Amyrlin sayısının diğer sebeplerden ölen Amyrlin sayısına denk olduğu zamanlardan kalmaydı. Egwene ölçülü adımlar atmaya devam etti. Hatırlamak için etolüne dokunmamak güç geliyordu. İlerideki sıraya odaklanmaya çalıştı.

Kwamesa, hâlâ Güç'le parlayarak yerine oturdu ve Beyazlar arasında Aledrin kalktı, onu da parıltı sardı. Koyu altın rengi saçları, iri, açık kahverengi gözleri ile, gülümsediği zaman oldukça güzel bir kadın oluyordu, ama bu gece bir taşta onun yüzünden daha fazla ifade olurdu. "İşitme mesafesi dahilinde Salon'dan olmayanlar var," dedi, kuvvetli Tarabon aksanı taşıyan serin bir sesle. "Kule Salonu'nda konuşulan yalnızca Salon'un işitmesi içindir, ta ki Salon aksine karar verene kadar. Mahremiyet sağlayacağım. Sözlerimizi yalnızca bizim kulaklarımız için kılacağım." Tüm çardağı kapsayan bir örgü ördü ve oturdu. Dışarıdaki Aes Sedailer arasında bir hareketlenme oldu. Artık Salon'un toplantısını mutlak sessizlik içinde izlemeleri gerekiyordu.

Aes Sedailerin arasında yaşa göre ayrıcalık sahibi olmak düşünülemez bir şeyken Temsilcilerin yaşa bu kadar önem vermesi tuhaftı. Siuan *gerçekten* Temsilcilerin yaşlarında bir düzen görmüş olabilir miydi? Hayır. Odaklan. Sakin ol ve odaklan.

Egwene pelerininin kenarlarını kavrayarak parlak çizgili kutuya çıktı ve döndü. Lelaine mavi saçaklı şalını dirseklerine indirmiş, ayağa kalkmıştı bile, Romanda Egwene'in oturmasını bile beklemeden kalkıyordu. İki kadının da dümeni ele geçirmesine izin veremezdi. "Salon önünde bir soruyu tartışmaya açıyorum," dedi yüksek, kararlı bir sesle. "Gaspçı Elaida do Avriny a'Roihan'a savaş ilan etmek için kim ayağa kalkacak?"

Sonra pelerinini sırtından atıp sıraya düşmesine izin vererek oturdu. Halıların üzerinde, önünde duran Sheriam oldukça serinkanlı ve kendine hâkim görünüyordu, ama sızlanır gibi, küçük bir ses çıkardı. Egwene başka herhangi birinin işittiğinden kuşkuluydu. İşitmediğini umuyordu.

Kısa bir şok anı oldu, kadınlar yerlerinde dondular ve hayretler içinde ona bakakaldılar. Belki de sorduğu soru kadar soruyu sormuş

olduğu gerçeği yüzünden. Kimse Temsilcilerin konuşmasına izin vermeden Salon'a soru sormazdı; hem pratik sebeplerden dolayı, hem de gelenekler gereği yapılmazdı.

Sonunda Lelaine konuştu. "Biz *bireylere* savaş açmayız," dedi kuru bir sesle. "Elaida gibi bir hain bile olsalar. Her durumda, daha acil meselelerle ilgilenmek için sorunuzu rafa kaldırmayı öneriyorum." Geri dönüş yolculuğundan beri kendini toplamak için zaman bulmuştu; yüzü şimdi fırtına bulutu gibi değil, yalnızca sertti. Mavi çizgili eteğini, Elaida'yı –ya da belki Egwene'i– silkeletmiş gibi silkeleyerek dikkatini diğer Temsilcilere çevirdi. "Bu gece bizi buraya getiren... basit diyecektim, ama basit değil. Çömez defterini açmak? Sınanmak için feryat eden *nineler* gelecektir. Burada bir ay kalmak? Güçlükleri saymama gerek bile yok; Tar Valon'a bir adım yaklaşmadan paramızın yarısını harcamaktan bahsetmiyorum bile. Andor sınırını geçmemek konusunda ise..."

"Lelaine Aes Sedai, endişesi içinde, kimin ilk konuşma hakkına sahip olduğunu unuttu," diye araya girdi Romanda rahatça. Romanda'nın gülümsemesinin yanında Lelaine'inki neşeli kalırdı. Yine de, bir sürü zamanı olan bir kadın gibi, şalını uzun uzun düzeltti. "Salon önünde sormak istediğim iki soru var ve ikincisinde Lelaine'in endişelerine de hitap edeceğim. Ne yazık ki, ilk sorum Lelaine'in kendisinin Salon için uygun olup olmadığı." Gülümsemesi hiç ısınmadan genişledi. Lelaine açık açık kaş çatarak yavaşça oturdu.

"Savaş sorusu rafa kaldırılamaz," dedi Egwene her yerden duyulan bir sesle. "Ardından herhangi bir soru sorulmadan bu soruya yanıt verilmelidir. Yasa öyle der."

Temsilciler çabucak, soru dolu bakışlarla bakıştılar.

"Öyle mi?" dedi Janya sonunda. Düşünceli düşünceli gözlerini kısarak, sırasında dönüp yanındaki kadına hitaben konuştu. "Takima, sen okuduğun her kelimeyi hatırlarsın ve Savaş Kanunu'nu okuduğunu söylediğini hatırladığımdan eminim. Kanun böyle mi diyor?"

Egwene nefesini tuttu. Beyaz Kule son bin sene içinde bir sürü savaşa asker yollamıştı, ama her seferinde en az iki tahtın başvurusu üzerine ve her seferinde Kule'nin değil onların savaşları olmuştu. Kule'nin kendisinin ilan ettiği son savaş Artur Şahinkanadı'na karşıydı. Siuan, bir Savaş Kanunu'nun var olduğundan fazlasını bilen pek az kütüphaneci bulunduğunu söylemişti.

Beline kadar gelen uzun, siyah saçları ve eskimiş fildişi rengi bir teni olan Takima, başını düşünceli düşünceli yana eğerken insanlara sık sık bir kuşu hatırlatırdı. Şimdi, kanatlanmak isteyen bir kuş gibi görünüyordu. Sırasının üzerinde kıpırdanıyor, şalını düzeltiyor, inciler ve safirlerden oluşan başlığını boş yere düzeltiyordu. "Evet," dedi sonunda ve çenesini kapattı.

Egwene sessizce nefes aldı.

"Öyle görünüyor ki," dedi Romanda kısa kısa kelimelerle, "Siuan Sanche size iyi öğretmenlik etmiş, Anne. Savaş ilanı konusunda ne diyorsunuz? Bir kadına savaş ilanı konusunda?" Nahoş bir şeyi yolundan itmeye çalışıyormuş gibi konuşmuştu ve söz konusu nahoş şeyin gitmesini beklemek üzere sırasına çöktü.

Egwene yine de başını zarifçe salladı ve ayağa kalktı. Sakinlikle, kararlılıkla, teker teker Temsilcilerin gözlerinin içine baktı. Takima ona bakmaktan kaçındı. Işık, kadın biliyordu! Ama hiçbir şey söylememişti. Sessizliğini yeterince uzun süre koruyacak mıydı? Planları değiştirmek için çok geçti artık.

"Bugün, kendimizi bizden kuşku eden insanların idare ettiği bir ordu ile yüz yüze bulduk. Aksi halde o ordu burada olmazdı." Egwene sesine tutku katmak, patlarcasına konuşmak istiyordu, ama Siuan mutlak serinkanlılık tavsiye etmişti ve sonunda Egwene kabul etmişti. Kendine hâkim bir kadın görmeliydiler, yüreğinin peşinden giden bir genç kız değil. Ama sözler yüreğinden geliyordu. "Arathelle'in, Aes Sedai işlerine karışmak istemediğini söylediğini duydunuz. Ama Murandy'ye bir ordu getirip önümüze çıkarmaya razıydılar. Çünkü bizim kim olduğumuzdan, ne peşinde olduğumuzdan emin değiller. Sizin gerçekten Temsilci olduğunuza, gerçekten inandıklarını hisseden var mı aranızda?" Yuvarlak yüzlü, vahşi bakışlı Malind, Yeşillerin arasında, sırasının üzerinde kıpırdandı. Salita da sarı saçaklı şalını bükerek aynı şeyi yaptı, ama onun esmer yüzü her tür duyguyu saklamayı başarıyordu. Salidar'da seçilmiş bir başka Temsilci olan Berana düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Egwene Amyrlin olarak kendisine gösterilen tepkiden bahsetmedi; bu düşünce zaten kafalarında değilse, kafalarına sokmak istemiyordu.

"Elaida'nın suçlarını sayısız asile saydık," diye devam etti. "Onu yerinden etmeye kararlı olduğumuzu söyledik. Ama onlar yine de kuşku ediyor. Belki –belki– bizim söylediğimiz şey olduğumuzu düşünüyorlar. Belki de sözlerimizde bir hile olduğunu. Belki yalnızca, girift bir entrika ören Elaida'nın eliyiz. Kuşku insanları

kararsızlık içinde bırakır. Kuşku Pelivar'a ve Arathelle'e, Aes Sedailerin önüne çıkıp, 'Daha ileri gidemezsiniz,' deme cesaretini verdi. Emin olmadıkları için, kararsızlık onları bir kargaşa bulutu içinde eyleme geçmeye ittiği için başka kimler yolumuza çıkacak ya da işimize karışacak? Kargaşadan kurtulmanın tek bir yolu var. Başka her şeyi zaten yaptık. Bir kez Elaida'ya savaş ilan ettiğimizde, kuşkuya yer kalmaz. Arathelle, Pelivar ve Aemlyn'in bir savaş ilan eder etmez çekip gideceklerini söylemiyorum, ama onlar ve başka herkes bizim kim olduğumuzu bilecek. Bir daha kimse, siz Kule Salonu olduğunuzu söylediğiniz zaman, kuşkularını açık açık göstermeye cüret edemeyecek. Kimse yolumuza çıkmaya, kararsızlık ve cehalet yüzünden Kule işlerine karışmaya cüret edemeyecek. O kapıdan geçtik ve elimizi sürgüye uzattık. Kapıdan geçmeye korkuyorsanız, dünyanın sizin Elaida'nın kuklalarından başka bir şey olmadığınıza inanmasını talep ediyorsunuz demektir."

Ne kadar sakin hissettiğine şaşarak oturdu. İki Temsilci sırasının ötesinde, dışarıdaki Aes Sedailer kıpırdandılar, kafa kafaya verdiler. Aledrin'in örgüsünün kestiği heyecanlı mırıltıları hayal edebiliyordu. Bir de Takima çenesini yeteri kadar kapalı tutsa.

Romanda sabırsızca homurdandı ve ancak, "Elaida'ya savaş ilan etme önerisi için kim ayağa kalkıyor?" diyecek kadar ayakta durduktan sonra oturdu. Bakışları Lelaine'e döndü ve soğuk, kendinden emin gülümsemesi geri döndü. Bu saçmalık halledildikten sonra neyi önemli saydığı açıktı.

Janya, şalının uzun, kahverengi saçaklarını savurarak hemen kalktı. "Açsak da olur," dedi. Konuşması gerekmiyordu, ama çenesini çıkarmıştı ve keskin bakışları onu paylamaya kalkacak kişilere meydan okuyordu. Normalde güç gösterilerine düşkün biri değildi, ama her zamanki gibi, konuşurken kelimeleri çağlarcasına çıktı. "Dünyanın bildiği şeyi düzeltmek, bu yüzden daha zor olmayacak. Ee? Ee? Beklemenin anlamı yok bana göre." Takima'nın diğer yanında Escaralde başını salladı ve ayağa kalktı.

Moria, Lyrelle'e kaşlarını çatarak ayağa fırladı. Lyrelle kalkacakmış gibi eteklerini topladı, sonra duraksadı ve sorarcasına Lelaine'e baktı. Lelaine halıların üzerinden Romanda'ya kaş çatmakla öyle meşguldü ki fark etmedi.

Yeşiller arasında, Samalin ve Malin birlikte kalktılar ve Faiselle irkilerek başını kaldırdı. Tıknaz, bakır tenli bir Domanlı olan Faiselle kolay kolay şaşıracak bir kadın değildi, ama şimdi şaşkın görünüyordu, kare yüzü iri iri gözlerle Samalin ile Malind arasında

gidip geliyordu.

Salita şalının sarı saçaklarını dikkatle düzelterek ayağa kalktı ve aynı özenle Romanda'nın ani kaş çatışından kaçındı. Kwamesa kalktı, sonra Aledrin ve onun kolundan tutup çektiği Berana. Delana sırasında tamamen döndü ve dışarıdaki Aes Sedailere baktı. Sessiz olmalarına rağmen, izleyicilerin heyecanı durmaksızın kıpırdamalarından, kafa kafaya vermelerinden, Temsilcilere bakmalarından anlaşılıyordu. Delana iki elini karnına bastırarak, oracıkta kusacakmış gibi görünerek yavaşça kalktı. Takima yüzünü buruşturdu ve dizlerinin üzerindeki ellerine baktı. Saroiya diğer iki Beyaz Temsilci'yi inceledi, derin düşüncelere daldığında hep yaptığı gibi kulağını çekiştirdi. Ama başka kimse ayağa kalkmadı.

Egwene safranın boğazında yükseldiğini hissetti. On kişi. Yalnızca on. O kadar emindi ki. Siuan o kadar emindi ki. Söz konusu yasa hakkındaki cahillikleri düşünüldüğünde, Logain tek başına yeterli olmalıydı. Pelivar'ın ordusu ve Arathelle'in onların Temsilci *olduğunu* kabul etmemesi ayağa fırlamalarına sebep olmalıydı.

"Işık aşkına!" diye patladı Moria. Lyrelle ile Lelaine'e dönerek yumruklarını kalçalarına dayadı. Janya konuşarak gelenekleri ihlal ettiyse, bu konuşma onları düğüm düğüm ediyordu. Öfke gösterileri Salon'da kesinlikle yasaktı, ama Moria'nın gözleri çakmak çakmaktı ve Illian aksanı belirgindi. "Ne bekliyorsunuz? Elaida gerçekten etolü ve asayı çaldı! Elaida'nın Ajahı Logain'i sahte Ejder yaptı ve başka kaç adam olduğunu ancak Işık bilebilir! Kule tarihinde bu savaş ilanını daha fazla hak eden kadın çıkmamıştır! Ayağa kalkın ya da bundan sonra onu makamdan indirmeye ne kadar *kararlı* olduğunuz konusunda çenenizi tutun!"

Lelaine'in bakakaldığı söylenemezdi tam olarak, ama yüzündeki ifadeye bakarak, bir serçenin saldırısına uğradığı sanılabilirdi. "Bu oylama gerektiren bir konu değil, Moria," dedi gergin bir sesle. "Görgü kuralları hakkında seninle daha sonra konuşuruz. Yine de, bir kararlılık gösterisine ihtiyacın varsa..." Keskin bir burun çekme ile kalktı ve başını sertçe sallayarak Lyrelle'in iplerin ucundaki bir kukla gibi kalkmasını sağladı. İplerin Faiselle ile Takima'yı da çekmemesine şaşmış göründü Lelaine.

Takima kalkmak yerine, darbe yemiş gibi homurdandı. Yüzünde açık bir inanmazlıkla, ayaktaki kadınlar üzerinde göz gezdirerek saydı. Sonra bir daha saydı. *Her şeyi* ilk defada hatırlayan Takima.

Egwene rahat bir nefes aldı. Olmuştu. İnanmakta güçlük

çekiyordu. Bir an sonra boğazını temizledi ve Sheriam bu sefer gerçekten yerinde sıçradı.

Fincan fincan açılmış yeşil gözlerle, Vakanüvis de boğazını temizledi. “Küçük konsensüsle, Elaida do Avriny a’Roihan’a savaş açılmıştır.” Sesi titrek gibiydi, ama yeterliydi. “Birlik adına, büyük konsensüs talep ediyorum.”

Faiselle hareketlenecek gibi oldu, sonra yumruklarını kucağında sıktı. Saroiya ağzını açtı, sonra sıkıntılı bir ifade ile, konuşmadan kapattı. Başka kimse kıpırdamadı.

“Elde edemeyeceksin,” dedi Romanda pervasızca. Çardağın karşısına, Lelaine’e yönelttiği alaylı bakışlar, en azından onun neden ayağa kalkmadığını açıkça ifade ediyordu. “Şimdi, madem bu küçük iş bitti, işimize devam edebileceğimizi...”

“Edebileceğimizi sanmıyorum,” diye araya girdi Egwene. “Takima, Savaş Kanunu Amyrlin Makamı hakkında ne der?” Romanda’nın ağzı açık kaldı.

Takima’nın dudakları kıvrandı. Ufak tefek Kahverengi, kanatlanmayı dileyen bir kuşa her zamankinden fazla benzemişti. “Kanun...” diye başladı, sonra derin bir nefes alarak sırtını dikleştirdi. “Savaş Kanunu der ki, ‘Nasıl bir kılıcı idare eden bir çift el olmalıysa, Amyrlin Makamı da emirleri ile savaşı ifa ve idare eder. Kule Salonu’nun tavsiyesini sormalıdır, ama Salon onun emirlerini mümkün olan en kısa zamanda yerine getirmelidir ve birlik adına...’” Duraksadı, devam edebilmek için kendini gözle görülür bir biçimde zorlaması gerekti. “‘...birlik adına, Amyrlin Makamı’nın savaşın sürdürülmesi ile ilgili bütün emirlerini büyük konsensüsle onaylamalıdır.’”

Uzun bir sessizlik oldu. Bütün gözler yuvalarından fırlamış gibiydi. Delana aniden dönerek sırasının arkasındaki halıların üzerine kustu. Kwamesa ve Salita aşağı inip ona yönelecek oldular, ama Delana elini sallayarak engelledi onları ve kol yeninden bir eşarp çıkarıp ağzını sildi. Magla, Saroiya ve pek çok başkası yerlerinde oturmuş, onun yaptığını yapabilecekmiş gibi görünüyorlardı. Ama Salidar’da seçilmiş olan diğerleri değil. Romanda bir çiviyi ısırıp koparabilecekmiş gibi görünüyordu.

“Çok akıllıca,” dedi Lelaine sonunda, sert sözlerle ve bilinçli bir duraksamadan sonra ekledi, “Anne. Engin deneyiminizden kaynaklanan muazzam bilgeliğinizin size ne yapmanızı söylediğini bize de anlatır mısınız? Savaş hakkında, demek istiyorum. Açıkça ifade etmek istedim.”

“Ben de açıkça ifade edeyim,” dedi Egwene soğuk bir sesle. Öne eğilerek sert bakışlarını Mavi Temsilci’ye dikti. “Amyrlin Makamı’na belli bir saygı gösterilmesi *gereklidir* ve bundan sonra o saygıyı *göreceğim,* kızım. Bu, seni sandalyenden indirip cezalandırmak istediğim bir zaman değil.” Lelaine’in gözleri şokla irileşti, irileşti. Kadın gerçekten de her şeyin önceki gibi süreceğine inanmış mıydı? Ya da birazcık iradeden fazlasını göstermeye cesaret edemediği onca zamandan sonra, kadın onun o iradeden tamamen yoksun olduğunu mu sanmıştı? Egwene onu sandalyesinden indirmek istemiyordu; Maviler onu kesinlikle yeniden seçerdi ve henüz Salon’da kabul edilmesi gereken, Elaida’ya karşı savaş olarak gösteremeyeceği meseleler vardı.

Göz ucu ile, Lelaine’in haddinin bildirildiğini görünce Romanda’nın yüzünden bir gülümseme geçtiğini gördü. Başkalarının gözlerinde Romanda’nın saygınlığını arttırmaktan başka işe yaramazsa hiç kârlı olmazdı. “Bu herkes için geçerli, Romanda,” dedi. “Gerekirse Tiana bir yerine iki huş dalı da bulabilir.” Romanda’nın gülümsemesi aniden kayboldu.

“Konuşmama izin verirseniz, Anne,” dedi Takima, yavaşça doğrularak. Gülümsemeye çalıştı, ama hâlâ hasta görünüyordu. “Ben şahsen iyi başladığınızı düşünüyorum. Burada bir ay kalmanın faydaları olabilir. Ya da daha uzun.” Romanda başını hızla ona çevirdi, ama Takima bu sefer fark etmemiş göründü. “Kışı burada geçirirsek kuzeydeki daha da zorlu hava durumundan kaçınabiliriz, aynı zamanda dikkatle plan yapabilir...”

“Oyalanmanın bir sonu vardır, kızım,” diye araya girdi Egwene. “Daha fazla ayak sürümeyeceğiz.” Bir başka Gerra mı olacaktı, bir başka Shein mi? İkisi de hâlâ mümkündü. “Bir ay sonra buradan Yolculuk edeceğiz.” Hayır; o Egwene al’Vere’di ve gizli tarihçelerin onun hataları ve erdemleri hakkında ne diyeceğini ancak Işık bilebilirdi, ama yine de onun olacaklardı, bir başka kadından kopyaladığı şeyler değil. “Bir ay sonra Tar Valon kuşatmasını başlatacağız.”

Bu sefer, sessizlik yalnızca Takima’nın hıçkırıkları ile bölündü.

20
Andor'a

Elayne Caemlyn yolculuğunun rahat geçeceğini umuyordu ve başlangıçta öyle gibiydi. O, Aviendha ve Birgitte iliklerine dek bitkin düşmüş, son elbiseleri olan, toprak, toz ve kapıyol patladığında aldıkları yaraların kanlarıyla kirlenmiş giysileri içinde büzülmüş halde otururlarken öyle düşünüyordu. En fazla iki hafta sonra Aslan Tahtı üzerindeki iddiasını ilan etmeye hazır olacaktı. Orada, tepenin zirvesinde, Nynaeve sayısız yaralarına Şifa vermiş ve tek kelime etmemişti, onları paylamaya hiç kalkışmamıştı. Kuşkusuz, sıradışı olsa da, hoş bir işaretti bu. Onları canlı bulunca hissettiği rahatlama Nynaeve'in yüzünde endişe ile savaşıyordu.

Şifa görmeden önce Birgitte'in bacağındaki oku çıkarmak için Lan'in gücü gerekti, ama yüzündeki kan çekilse ve Elayne bağ aracılığıyla haykırmak istemesine sebep olan bir ıstırap sancısı duysa da, Muhafız'ı sıktığı dişlerinin arasından inlemekle yetindi.

"Tai'shar Kandor," diye mırıldandı Lan, zırh delmek için yapılmış ok başını kenara, yere fırlatarak. Kandor'un gerçek kanı. Birgitte gözlerini kırpıştırdı ve Lan duraksadı. "Yanılmışsam kusuruma bakma. Giysilerine bakarak Kandorlu olduğunu varsaydım."

"Ah, evet," diye nefes verdi Birgitte. "Kandorlu." Hastalıklı sırıtışının sebebi yaraları olabilirdi; Nynaeve ellerini onun üzerine koyabilmek için sabırsızca Lan'i kışkışladı. Elayne kadının Kandor hakkında, isminden daha fazlasını bildiğini umdu; Birgitte son doğduğunda Kandor diye bir yer yoktu. Bunu bir alamet olarak kabul etmeliydi.

Arduvaz çatılı malikâneye olan sekiz kilometrelik yol boyunca Birgitte Nynaeve'in arkasında, onun sağlam yapılı, kahverengi kısrağının sırtında –adı Âşıkdüğümü idi!– yolculuk yaptı. Elayne ve Aviendha Lan'in uzun boylu, siyah aygırına bindiler. En azından,

Lan vahşi bakışlı hayvanı yularından çekerken Elayne Mandarb'ın eyerine oturdu ve Aviendha kollarını onun beline doladı. Eğitimli savaş atları kılıç gibi, birer silahtılar ve yabancıların binmesi tehlikeli olurdu. *Kendinden emin ol, kızım,* derdi Lini her zaman, *ama aşırı değil.* Elayne deniyordu. Tıpkı Mandarb'ın dizginleri gibi, olayların da onun kontrolünde olmadığını fark etmiş olmalıydı.

Üç katlı taş evde, şişman, gri saçlı bir adam olan Hornwell Efendi ile biraz daha az şişman ve biraz daha az grileşmiş olan, ama bunun dışında kocasına çok benzeyen Hornwell Hanım malikânede çalışan herkesi, Merilille'in hizmetçisi Pol'ü ve Tarasin Sarayı'ndan gelmiş yeşil beyaz üniformalı hizmetkârları işe koşmuş, karanlık çökmek üzereyken birdenbire beliren, çoğu kadın iki yüzden fazla insan için yatacak yer ayarlamıştı. Malikâne halkının durup Aes Sedailerin yaşı belirsiz yüzlerine, bir Muhafız'ın renk değiştirerek adamın parça parça gözden kaybolmasına sebep olan pelerinine ya da parlak ipekler, küpeler, burun halkaları ve madalyonlu zincirleri ile Deniz Halkı'ndan birine ağızları açık bakmalarına rağmen işler hızla tamamlanmıştı. Kandaşlar, Reanne ve Örgü Heyeti onlara ne derse desin, artık korkmak ve ağlamak için yeterince güvende olduklarına karar vermişlerdi; Rüzgârbulanlar, Renaile din Calon'un yüksek sesle iddia ettiği gibi, istekleri dışında tuzdan ne kadar uzağa geldikleri üzerine hırlayıp duruyorlardı; Ebou Dar'da her ne varsa ondan kaçmaya can atan, bohçalanmış eşyalarını sırtlarında taşımaya razı olan asiller ve zanaatkâr kadınlar şimdi, yatak olarak bir samanlık gösterildiğinde, karşı çıkıyorlardı.

Güneş batı ufkunda kızarırken Elayne ve diğerleri geldiğinde oluyordu bütün bunlar. Evin her yerinde ve saz damlı ek binalarda büyük bir çalkantı ve koşturmaca vardı, ama Alise Tenjile hoş bir gülümseme ile, bir çığ gibi durdurulamaz bir şekilde, her şeyi becerikli Hornwelllerden daha iyi idare ediyor gibiydi. Reanne'in teselli teşebbüslerine daha fena ağlayarak karşılık veren Kandaşlar Alise'in bir kez mırıldanması üzerine gözyaşlarını kuruluyor, senelerdir düşman bir dünyada kendi başlarının çaresine bakabilmiş kadınların amaçlı havaları ile hareket etmeye başlıyordu. Dantel kenarlı korselerindeki oval açıklıklarda evlilik hançerleri sarkan kibirli asiller ve ipekli elbiselerde olmasa bile aynı ölçüde cüretkâr dekolteler kullanmış, aynı ölçüde kibirli zanaatkâr kadınlar Alise'in yaklaştığını görünce irkiliyor, bohçalarını kucaklıyor, her zaman saman üzerinde uyumanın eğlenceli olacağını düşündüklerini yüksek sesle ilan ederek yüksek ahırlara koşturuyorlardı. Çoğu

Atha'an Miere arasında önemli ve güçlü kadınlar olan Rüzgârbulanlar bile Alise yakındayken şikâyetlerini bastırıyorlardı. Aynı şekilde, hâlâ Aes Sedailerin yaşı belirsizliğinden yoksun olan Sareitha Alise'e yan yan bakıyor, kendi kendine orada olduğunu hatırlatmak ister gibi kahverengi saçaklı şalına dokunuyordu. Merilille –sarsılmaz Merilille– kadının işine bakmasını bir onay ve açık şaşkınlık karışımı içinde izliyordu.

Evin ön kapısında eyerinden inerken Nynaeve Alise'e dik dik baktı, diğer kadının fark edemeyecek kadar meşgul olmasına rağmen siyah örgüsünü bilinçli, ölçülü bir şekilde çekiştirdi, sonra kendi kendine homurdanarak ve mavi binici eldivenlerini çıkararak uzun adımlarla içeri girdi. Onun uzaklaşmasını izleyen Lan alçak sesle güldü, sonra Elayne attan inerken gülüşünü hemen bastırdı. Işık, gözleri ne kadar soğuktu! Elayne Nynaeve'in hatırına, adamın kaderinden kurtarılabileceğini umuyordu, ama o gözlere bakarken inanamıyordu buna.

"Ispan nerede?" diye mırıldandı, Aviendha'nın attan inmesine yardım ederken. Bir Aes Sedai'nin –bir Kara Aes Sedai'nin– tutsak olduğunu o kadar çok kadın biliyordu ki haber malikânede kuru çayırdaki yangın gibi yayılacaktı, ama malikâne halkını önceden biraz hazırlamak iyi olacaktı.

"Adeleas ve Vandene onu sekiz yüz metre uzaktaki küçük bir oduncu kulübesine götürdüler," diye yanıt verdi Lan, aynı ölçüde alçak bir sesle. "Bütün bu kargaşa içinde, kafasına çuval geçirilmiş bir kadını herhangi birinin fark ettiğini sanmıyorum, Aes Sedailer bu gece onunla kalacaklarını söylediler."

Elayne ürperdi. Güneş battıktan sonra Karanlıkdostu yine sorgulanacaktı anlaşılan. Artık Andor'daydılar ve bu, emri kendisi vermiş gibi, derinden hissetmesine sebep oluyordu.

Kısa süre sonra bakır bir küvetin içinde, kokulu sabunun ve temiz bir tenin tadını çıkarıyor, kahkahalar atıyor, bir başka küvette, ona su sıçrattığı zamanlar dışında uzanmakta olan Birgitte'e sular sıçratıyordu ve ikisi göğsüne kadar suyun içinde oturmanın dehşeti karşısında irkildiğini saklayamayan Aviendha'ya bakıp bakıp kıkırdıyorlardı. Ama Aviendha, ona gülüyor olsalar da, bunun çok iyi bir espri olduğunu düşünüyordu ve poposuna *segade* dikenleri saplanan bir adam hakkında, son derece uygunsuz bir hikâye anlattı. Birgitte, kafası bir çitin parmaklıklarının arasına sıkışan bir kadın hakkında daha da uygunsuz bir hikâye anlattı ve Aviendha bile kızardı. Ama ikisi de komiktiler. Elayne anlatacak bir

hikâye bilmeyi diledi.

O ve Aviendha birbirlerinin saçlarını taradılar ve fırçaladılar – yakın-kardeşlerin her gece tekrarladığı bir törendi– ve sonra yorgun yorgun, küçük bir odadaki sayvanlı yatağa girdiler. Yatağı Birgitte ve Nynaeve ile paylaşıyorlardı, daha büyük odalarda, oturma odalarında, mutfaklarda ve koridorların çoğunda her yer karyolalar ve şiltelerle kaplıydı. Nynaeve gecenin yarısı boyunca bir kadını kocasından ayrı uyumaya zorlamak hakkında homurdanıp durdu ve diğer yarısında, ne zaman Elayne uykuya dalsa Nynaeve'in dirsekleri ile uyandı. Birgitte yer değiştirmeyi reddetti ve Elayne Aviendha'dan kadının keskin dürtüklemelerine tahammül etmesini isteyemedi, bu yüzden pek fazla uyuyamadı.

Ertesi sabah, güneş eriyik, altın bir top gibi doğduğunda, yola çıkmak için hazırlanırlarken Elayne hâlâ uykusuzdu. Tüm mülkü soyup soğana çevirmeyi istemiyorsa, malikânenin esirgeyebileceği pek az hayvanı vardı, bu yüzden Elayne Ateşyürek adlı siyah bir iğdiş ata binerken, Aviendha ve Birgitte yeni atlar bulurken, Kandaşların çiftliğinden yaya kaçanların yollarına yaya olarak devam etmeleri gerekti. Bu, Kandaşların çoğu, yük hayvanlarını çeken hizmetkârlar ve barış ve tefekkür bulma umuduyla Kandaşların çiftliğini ziyaret ettiklerine pişman oldukları açık olan yirmi kadar kadın demekti. Muhafızlar önden gidiyor, kuraklığın soldurduğu ormanlarla kaplı, yükselip alçalan tepelerde keşif yapıyordu ve kalanlar da, başında Nynaeve, Elayne, Aviendha ve diğer Aes Sedailerin bulunduğu, son derece tuhaf bir yılan gibi uzanan alayı oluşturuyorlardı.

Koruma olarak bu kadar az erkekle yolculuk eden bunca kadın varken, dikkatten kaçacak türden bir grup değildiler. Atlarını beceriksizce süren, egzotik tüylü kuşlar kadar parlak renklere bürünmüş Rüzgârbulanlardan, beş tanesinin kimliği, bakmayı bilen herhangi biri tarafından kolayca fark edilebilecek sekiz Aes Sedai'den bahsetmeye bile gerek yoktu. Gerçi, bir tanesi kafasında bir çuvalla yolculuk ediyordu, elbette. Sanki bu tek başına dikkat çekmezmiş gibi. Elayne Caemlyn'e fark edilmeden ulaşmayı ummuştu, ama bu artık mümkün görünmüyordu. Yine de, herhangi birinin Kız-Veliaht Elayne Trakand'ın bu grupta olduğunu fark etmesi için sebep yoktu. Başlangıçta, karşılarına çıkabilecek en büyük güçlüğün, onun taht üzerindeki hak iddiasına karşı çıkan birinin onun varlığını öğrenmesi ve tahta çıkma işi halledilene kadar onu gözaltında tutmak üzere silahlı adamlar göndermesi

olacağını düşünüyordu.

Aslında, ilk sorun çıkaranın ayakları şişen zanaatkâr kadınlar ve asiller olacağını beklemişti. Hepsi gururlu kadınlardı ve hiçbiri tozlu tepelerde yürümeye alışık değildi. Özellikle de Merilille'in hizmetçisinin binecek kendi tombul kısrağı varken. Aralarındaki birkaç çiftçi kadın pek aldırmıyor gibiydi, ama kadınların yaklaşık yarısı toprakları, malikâneleri, sarayları olan kadınlardı ve kalanların çoğu da iki ya da üç olmasa bile bir malikâne satın alabilecek durumdaydı. Aralarında iki kuyumcu, toplam dört yüz dokuma tezgâhına sahip üç dokumacı, Ebou Dar'ın ürettiği tüm lake işlerinin onda birini imal eden imalathaneleri olan bir kadın ve bir bankacı vardı. Atlar yiyecek dolu sepetler taşırken bu kadınlar eşyalarını sırtlarına atarak yürüdüler. Gerçekten ihtiyaçları vardı. Herkesin kesesindeki tüm para toplanmış, Nynaeve'in cimri idaresine verilmişti, ama yine de Caemlyn'e varana kadar yeterince yiyecek, yem ve kiralık oda bulmaya yetmeyebilirdi. Bunu anlamış gibi görünmüyorlardı. İlk gün boyunca durmaksızın, yüksek sesle şikâyet ettiler. En yüksek sesle şikâyet eden, bir yanağında ince bir yara izi olan, Malien adlı, sert yüzlü, ince bir kadındı. Malien bir düzine kadar elbise ve her elbise için gereken iç çamaşırları içeren bohçanın ağırlığı altında iki büklüm olmuştu.

O, ilk gece kamplarını kurduklarında, alacakaranlıkta yemeklik ateşleri parlarken ve herkes, tam olarak doymuş sayılmasalar da, midelerini fasulye ve ekmekle doldurmuşken, Malien asil kadınları çevresine topladı. Hepsinin ipekli elbiseleri yolculuk yüzünden kirlenmişti. Zanaatkârlar da aralarına katıldı, bankacı ile çiftçi kadınlar yakında durdu. Malien tek kelime edemeden Reanne gruba girdi. Güler yüzü ve kat kat parlak iç etekliği sergileyecek şekilde kaldırılıp dikilmiş sade kahverengi yünlü elbisesine bakarak, kendisi de bir çiftçi kadın olabilirdi.

"Eve gitmek istiyorsanız," diye bildirdi o şaşırtıcı ölçüde yüksek sesiyle, "dilediğiniz zaman gidebilirsiniz. Ama ne yazık ki atlarınızı alıkoymak zorundayız. En yakın fırsatta bedellerini öderiz. Kalmayı seçerseniz, lütfen çiftlikteki kuralların burada da geçerli olduğunu hatırlayın." Çevresindeki kadınların bazılarının ağzı açık kaldı. Öfkeyle ağzını açan tek kişi Malien değildi.

Tam o sırada Alise Reanne'in yanında beliriverdi ve yumruklarını kalçalarına dayadı. Artık gülümsemiyordu. "Sona kalan on kadının yıkama işini yapacağını söylemiştim," dedi onlara kararlılıkla. Ve bulaşık yıkayacak kadınların isimlerini saydı;

tombul bir kuyumcu olan Jillien; serin bakışlı bankacı Naiselle ve sekiz asil kadının tamamı. Durup bakakaldılar, ta ki Alise ellerini çırpana ve, "İşlerden üzerinize düşeni yapmamanın cezasını verdirmeyin bana," diyene kadar.

Gözleri irileşen, kendi kendine inanmazlıkla mırıldanmakta olan Malien yerinden fırlayan son kişi oldu ve kirli çanakları toparlamaya başladı, ama ertesi sabah yola çıkarlarken bohçasını ayıkladı, dantel kenarlı ipek elbiseleri ve iç eteklikleri ayaklar altında ezilmek üzere tepenin eteklerine bıraktı. Elayne hâlâ bir patlama bekliyordu, ama Reanne kadınları sıkı kontrol altında tutuyordu, Alise ise daha sıkı kontrol altında ve Malien ile diğerleri günbegün elbiselerinde biriken yağlı lekelere dik dik bakarak homurdansalar da, Reanne'in birkaç kelimesi üzerine işlerine geri dönüyorlardı. Alise'in ise, ellerini çırpması yeterli oluyordu.

Yolculuğun geri kalanı bu kadar rahat geçse, Elayne yağlı işlerinde bu kadınlara katılmaya razı olurdu. Caemlyn'e ulaşmadan günler önce, bunu kesin olarak biliyordu.

Bir araba patikasından fazlası olmayan ilk dar, tozlu yola ulaştıklarında, yamaçlara tutunmuş, oyuklara sokulmuş saz damlı taş evleri ve ahırları ile çiftlikler belirmeye başladı. O zamandan sonra, arazi tepelik de olsa düz de, ormanlık da olsa açık da, bir çiftlik ya da köyün görüş alanının dışında nadiren yolculuk edebildiler. Her köyde, her çiftlikte, yerel halk iri iri açılmış gözlerle bu tuhaf yabancılara bakarken, Elayne Trakand Evi'nin ne kadar desteklendiğini ve insanları en çok neyin ilgilendirdiğini öğrenmeye çalıştı. O endişelere hitap etmek, taht iddiasını kabul edilecek kadar sağlam kılmak için önemliydi, diğer Evlerin destekleri kadar önemli. Çok şey işitti, ama her zaman işitmeyi dilediği şeyleri değil. Andorlular akıllarından geçen her şeyi Kraliçe'nin kendisine söyleme hakkına sahip olduklarını iddia ederlerdi; yol arkadaşları ne kadar tuhaf olursa olsun, asil bir kadın karşısında da çekingen davranmıyorlardı.

Irmağın büzüldüğü, yüksek su değirmenlerini açıkta bıraktığı üç değirmenli Damelien adlı bir köyde, Altın Makara hanının kare çeneli hancısı, Morgase'in iyi bir kraliçe olduğunu, var olan, var olabilecek en iyi kraliçe olduğunu söyledi. "Kızı da iyi bir hükümdar olabilirdi herhalde," diye mırıldandı, çenesini sıvazlayarak. "Yenidendoğan Ejder'in onları öldürmesi kötü oldu. Sanırım öldürmek zorundaydı –Kehanetler falan yüzünden– ama ırmakları kurutması da gerekmiyordu, değil mi? Atlarınızın ne

kadar tahıla ihtiyaç duyduğunu söylediniz, leydim? Tahıl çok kıymete bindi."

Kilo vermiş gibi, elbisesi üzerinden sarkan sert yüzlü bir kadın, sıcak rüzgârın toz bulutlarını ormanlara doğru süpürdüğü, alçak taş duvar çevrili bir tarlayı süzdü. Buryhill çevresindeki diğer çiftlikler de aynı ölçüde kötü, hatta daha kötü görünüyordu. "Yenidendoğan Ejder'in bunu bize yapmaya hakkı yok, değil mi? Sorarım size!" Tükürdü ve eyerinde oturan Elayne'e kaşlarını çattı. "Taht mı? Ah, madem Morgase ve kızı öldü, Dyelin de diğerleri kadar iyi bir kraliçe olur. Burada bazıları hâlâ Naean ya da Elenia'yı destekliyor, ama ben Dyelin'i destekliyorum. Nereden baksan, Caemlyn buradan çok uzakta. Benim endişelenmem gereken ekinlerim var. Bir daha ekin biçebilirsem."

"Ah, doğru, leydim, gerçekten doğru; Elayne yaşıyor," dedi boğum boğum olmuş yaşlı bir marangoz Forel Pazarı'nda. Deriden bir yumurta kadar keldi, parmakları yaşlılıktan bükülmüştü, ama dükkânındaki talaşlar arasında duran eserleri Elayne'in gördüğü en iyi ahşap işleriydi. Dükkânda, adamla Elayne'den başka kimse yoktu. Köyün görünüşüne bakılırsa, köylülerin yarısı gitmişti. "Yenidendoğan Ejder, Gül Tacı'nı kafasına oturtmak üzere Caemlyn'e getirtiyor onu," dedi adam. "Haber her yerde duyuldu. Doğru değil, bana sorarsanız. Adam o kara gözlü Aiellerdenmiş, öyle duydum. Caemlyn'e yürümeli, onu ve tüm diğer Aielleri geldikleri yere sürmeliyiz. Sonra Elayne tahta kendi başına çıkar. En azından Dyelin orada oturmasına izin verirse."

Elayne Rand hakkında çok şey duydu, söylentiler onun Elaida'ya sadakat yemini ettiği ile Illian Kralı olduğu arasında değişiyordu. Andor'da, son iki üç senede olan her şeyin suçu ona atılıyordu ve buna ölü doğumlar, kırılan bacaklar, çekirge istilaları, iki başlı buzağılar ve üç bacaklı tavuklar da dahildi. Ve Morgase'in ülkeyi mahvettiğine ve Trakand Evi'nin sonunun gelmesinin iyi olduğuna inananlar bile Rand al'Thor'u işgalci sayıyordu. Yenidendoğan Ejder'in Shayol Ghul'de Karanlık Varlık'la savaşması gerekiyordu ve Andor'dan sürülmeliydi. Hiç de Elayne'in işitmeyi umduğu şeyler değil. Ama aynı şeyleri tekrar tekrar duydu. Hiç de hoş bir yolculuk olmuyordu. Lini'nin en sevdiği deyişine benzeyen tek bir uzun ders oluyordu. *Seni burnunun üzerine düşüren gözünün önündeki taş değildir.*

Asillerden başka bazı şeylerin de sorun çıkarabileceğini düşünmüştü, bazıları kapıyol kadar büyük bir patlama yaratabilecek

şeyler. Nynaeve ve onunla yaptıkları pazarlıktan pek memnun olan Rüzgârbulanlar, özellikle Merililleʼin gemilere gidecek ilk Aes Sedailerden biri olmayı kabul ettiğini öğrendikten sonra, Aes Sedailere sinir bozucu ölçüde üstün tavırlar sergilemeye başlamıştı. Ama oradaki cızırtı bir Havaifişekçiʼnin fitili gibi yanmaya devam etse de, patlama hiç gelmedi. Rüzgârbulanların ve Kandaşların, özellikle de Örgü Heyetiʼnin patlayacağı kesin gibiydi. Açık açık alay etmedikleri zamanlarda birbirlerini iğneliyorlardı. Kandaşlar "Deniz Halkı yabanilerinin hadlerini aştıklarından", Rüzgârbulanlar "ürkek kumyalayıcıların Aes Sedailerin ayaklarını öptüğünden" bahsediyorlardı. Ama bükülen dudaklardan ve okşanan hançerlerden ileri gitmiyordu.

Ispan, Elayneʼin büyüyeceğinden emin olduğu bir sorun teşkil ediyordu kesinlikle, ama birkaç gün sonra Vandene ve Adeleas, kalkanı kaldırmasalar da, kadının çuvalsız at sürmesine izin verdiler. İnce örgülerinde rengârenk boncuklarla, yere eğdiği yaşı belirsiz yüzüyle ve dizginlerde kıpırtısız tuttuğu ellerle yaptı bunu, Renaile dinleyen herkese, suçluluğu kanıtlanır kanıtlanmaz bir Karanlıkdostunun tüm unvanlarının geri alındığını, sonra ayağına taş bağlanıp geminin kenarından atıldığını anlattı. Kandaşlar arasında, Reanne ve Alise bile Tarabonlu kadını her gördüklerinde soluyorlardı. Ama Ispan gittikçe daha uysal ve memnun etmeye hevesli oldu, iki beyaz saçlı Aes Sedai geceleri onu diğerlerinden uzağa götürdüklerinde her ne yapıyorlarsa, Ispan onlara yaltaklanır gülümsemelerle bakıyordu. Diğer yandan, Adeleas ile Vandene gittikçe daha çok hayal kırıklığına uğramış görünüyorlardı. Adeleas, Elayneʼin işitebileceği bir yerde Nynaeveʼe, kadının Kara Ajahʼın eski planları hakkında ciltlerce bilgi verdiğini, kendisinin karışmadığı planları kendisinin karıştığı planlardan daha büyük hevesle anlattığını, ama daha fazla ısrar etmeleri üzerine –nasıl ısrar ettiklerini sormak Elayneʼin içinden gelmedi– Karanlıkdostlarının isimlerini ağzından kaçırdığında, çoğu ismin ya ölmüş Aes Sedailere ya da Aes Sedai olmayan kişilere ait olduğunu söyledi. Vandene, kadının suç ortaklarını ele vermeye karşı bir Yemin –özel bir yemin olduğu belliydi– ettiğinden korkmaya başladıklarını söyledi. Ispanʼı diğerlerinden olabildiğince uzak tutmaya ve sorgulamaya devam ettiler, ama artık körlemesine, dikkatle hareket ettikleri açıktı.

Bir de Nynaeve ve Lan vardı. Kesinlikle Nynaeve ve Lan. Nynaeve, Lanʼin yanında öfkesine hâkim olma çabasıyla patlayacak gibi oluyor, ayrı uyumaları gerektiği zaman –kalacak yerler

ayrıldığından, hemen hemen her zaman oluyordu bu– özlemle hayallere dalıyor, Lan'i gizlice bir samanlığa götürmeyi başardığında heves ile korku arasında kararsız kalıyordu. Elayne'e göre Deniz Halkı düğünü seçmesi onun suçuydu. Deniz Halkı hiyerarşiye, denize inandıkları gibi sıkı sıkıya inanıyordu ve yaşamları boyunca bir kadının ve kocasının birbirlerini geride bırakarak defalarca terfi alabileceklerini biliyorlardı. Evlilik törenleri bunu da hesaba katmıştı. Halk içinde emir verme hakkında hangisi sahipse, yalnızken itaat etmeliydi. Lan bu kuralı hiç istismar etmiyordu, Nynaeve öyle diyordu –"Gerçekten değil," bu da her ne demekse! Söylerken her seferinde kızarıyordu– ama Lan'in istismar etmesini bekleyip duruyordu ve Lan gittikçe daha çok eğleniyormuş gibi görünüyordu. Elbette, bu eğlenti Nynaeve'in sinirlerini çok fena bozuyordu. Elayne'in beklediği onca patlama içinde, patlayan Nynaeve oldu. Yoluna çıkan herkesi tersliyordu. Lan dışında; onun yanındayken yalnızca bal ve kaymaktı. Alise'i de hariç tutuyordu. Bir iki kez onu terslemeye çok yaklaştı, ama Nynaeve bile Alise'e terslenmeye cesaret edemiyor gibiydi.

Rüzgârlar Çanağı ile birlikte Rahad'dan getirdikleri şeyler konusunda Elayne'in endişeleri değil umutları vardı. Aviendha aramasına yardım ediyordu, bir iki kez Nynaeve de yardım etti, ama o çok yavaş ve ihtiyatlı davranıyordu ve aradıkları şeyi bulmak konusunda pek az beceri gösteriyordu. Başka *angreal* bulmadılar, ama *ter'angreal* koleksiyonları büyüdü; tüm döküntüler atıldıktan sonra, Tek Güç kullanan nesneler beş koca sepet doldurmuştu.

Ama Elayne ne kadar dikkatli davranırsa davransın, onları incelemek o kadar yolunda gitmedi. Beş Güç arasında bu konuda kullanılması en güvenli olan Ruh'tu –elbette *ter'angreal*'i tetikleyen Ruh değilse– ama zaman zaman, örebildiği kadar ince, başka akışlar kullanması gerekiyordu. Bazen hassas araştırması hiçbir etki yaratmıyordu, ama camdan yapılmış demirci yapbozuna benzeyen şeye ilk dokunduğunda başı döndü ve gecenin yarısı boyunca uyuyamadı ve kabarık metal tüylerden yapılmışa benzeyen miğfere bir Ateş ipliği dokundurduğunda yirmi adım yakınındaki herkes kör edici bir baş ağrısına yakalandı. Kendisi dışında. Sonra bir de ele sıcak gelen kırmızı çubuk vardı; bir açıdan sıcak gelen.

Vahşi Yabandomuzu adlı bir handa, yatağının kenarında oturmuş, iki cilalı pirinç lambanın ışığında pürüzsüz çubuğu inceliyordu. Bilek kalınlığında, otuz santim uzunluğunda olan çubuk, taşa benziyordu, ama ele oldukça sert geliyordu. Elayne

yalnızdı; miğferden sonra, *ter'angreal*'leri diğerlerinden uzakta incelemeye çalışır olmuştu. Çubuğun sıcaklığı aklına Ateş getiriyordu...

Gözlerini kırpıştırarak açtı ve yatağında doğrulup oturdu. Pencereden içeri güneş ışığı doluyordu. Üzerinde iç etekliği vardı ve tamamen giyinik olan Nynaeve durmuş, kaşlarını çatarak ona bakıyordu. Aviendha ve Birgitte kapının yanından onu izliyorlardı.

"Ne oldu?" diye sordu Elayne ve Nynaeve sertçe başını iki yana salladı.

"Bilmek istemezsin." Dudakları seğiriyordu.

Aviendha'nın yüzü hiçbir şey anlatmıyordu. Birgitte'in ağzı biraz gergin olabilirdi, ama Elayne'in ondan aldığı en güçlü duygu bir rahatlama ve... eğlenti... karışımıydı! Kadın kahkahalar atarak yere yuvarlanmamak için tüm gücünü harcıyordu!

En kötüsü de, neler olduğunu *kimsenin* anlatmamasıydı. Ne dediğini ya da yaptığını; Kandaşların, Rüzgârbulanların ve Aes Sedailerin çabucak sakladığı sırıtışlara bakarak, böyle bir şey olduğundan emindi. Ama kimse ona anlatmıyordu! Bundan sonra, *ter'angreal*'leri inceleme işini bir handan daha rahat bir yere bırakmaya karar verdi. Kesinlikle çok daha mahrem bir yere!

Ebou Dar'dan kaçmalarından dokuz gün sonra gökyüzünde bulutlar belirdi ve yerdeki toza şişman yağmur damlaları düşmeye başladı. Ertesi gün zaman zaman yağmur yağdı. Bir sonraki gün sağanak yüzünden Forel Pazarı'ndaki evlere ve ahırlara sığınmak zorunda kaldılar. O gece yağmur karla karışık yağmura döndü ve sabah bulutların kararttığı gökyüzünde yoğun kar taneleri uçuşuyordu. Caemlyn yolunun yarıdan fazlasını geride bırakmışlardı, ama Elayne kalan yolu iki haftada aşıp aşamayacaklarını merak etmeye başlamıştı.

Karla birlikte giysiler endişe konusu oldu. Elayne, hedeflerine ulaşmadan önce herkesin daha sıcak tutacak giysilere ihtiyaç duyacağını düşünemediği için kendisini suçluyordu. Nynaeve, aklına gelmediği için suçu kendisinde buluyordu. Merililler kendi hatası olduğunu düşünüyordu, Reanne ise hatanın kendisinde olduğunu söylüyordu. O sabah, kar taneleri başlarının çevresinde süzülürken, Forel Pazarı'nın ana yolunda durdular ve suçu kimin üstleneceği konusunda tartışmaya başladılar. Durumun saçmalığını ilk kimin gördüğünden, ilk kimin gülmeye başladığından emin değildi Elayne, ama ne yapacaklarına karar vermek üzere Beyaz Kuğu'da bir masanın çevresine yerleştiklerinde hepsi kahkahalar

atıyordu. Ama durum gülünecek gibi değildi. Herkese sıcak bir ceket ya da pelerin bulmak için paralarının büyük kısmını harcamaları gerekecekti. O kadar ceket ve pelerin bulunabilirse. Mücevherlerini satabilir ya da değiş tokuş edebilirlerdi, elbette, ama Forel Pazarı'nda kimse, ne kadar güzel olursa olsun, kolyeler ve bileziklerle ilgilenmiyor gibiydi.

Aviendha güçlüğü, berrak, kusursuz mücevherlerle dolu küçük bir çuval çıkararak çözdü. Taşların bazıları oldukça iriydi. Tuhaf bir şekilde, nezaket göstermeye fazla zahmet etmeden, mücevherli kolyelerin işlerine yaramayacağını söyleyen aynı insanlar, Aviendha'nın avucunda yuvarladığı yalın taşları görünce gözlerini iri iri açtılar. Reanne köylülerin takıları süs, diğerlerini servet olarak gördüklerini söyledi, ama sebepleri ne olursa olsun, orta büyüklükte iki yakut, bir iri aytaşı ve bir küçük ateş damlası karşılığında, Forel Pazarı halkı ziyaretçilerin istediği kadar, bazıları yepyeni, kalın yünlü bulmayı başardı.

"Pek cömertler," diye homurdandı Nynaeve ekşi ekşi, insanlar sandıklarından ve tavan aralarından giysi çıkarmaya başladıklarında. Kucakları giysi dolu insanlar düzenli olarak hana akıyordu. "O taşlar koca bir köyü satın alabilirdi!" Aviendha hafifçe omuzlarını silkti; Reanne araya girmese bir avuç mücevher verebilirdi.

Merilillebaşını iki yana salladı. "Bizde onların istediği bir şey var, ama onlarda bizim ihtiyaç duyduğumuz bir şey var. Korkarım bu, fiyatı onların belirlediği anlamına geliyor." Deniz Halkı karşısındaki durumlarına çok benziyordu bu. Nynaeve midesi bulanıyor gibi görünüyordu.

Hana giden yolun yarısında, yalnız kaldıklarında Elayne Aviendha'ya, kurtulmaya heves edermiş gibi göründüğü bunca mücevheri nereden bulduğunu sordu. Yakın-kardeşinin onları Tear Taşı'ndan ya da belki Cairhien'den aldığını söylemesini bekliyordu.

"Rand al'Thor beni kandırdı," diye mırıldandı Aviendha asık suratla. "Ondan *toh*'umu satın almaya çalıştım. Bunun en az şerefli yol olduğunu biliyorum," diye itiraz etti, "ama başka yol bulamadım. Ve o beni tepetaklak etti! Neden sen her şeyi mantığınla çözmüşken bir erkek her seferinde son derece mantıksız bir şey yaparak üste çıkıyor?"

"Güzel kafaları öyle bulanık ki bir kadın beyinlerinin nasıl uçuştuğunu tahmin edemiyor," dedi Elayne ona. Aviendha nasıl bir *toh* satın almaya çalıştığını ya da teşebbüsün sonunda yakın-

kardeşinin nasıl bir çuval dolusu mücevher edindiğini sormadı. Rand hakkında konuşmak, *bunun* neye gideceğini bilmeden de yeterince zordu.

Kar yağışı, sıcak giysilerden daha fazla ihtiyaç yarattı. Öğlen, yağış her geçen dakika daha da yoğunlaşırken, Renaile salona giden merdivenleri indi, pazarlıkta ona düşen kısmın tamamlandığını ilan etti ve yalnızca Rüzgârlar Çanağı'nın değil, Merilille'in de onlara teslim edilmesini talep etti. Gri Aes Sedai endişe içinde bakakaldı, diğerlerinden pek çok kişi de öyle. Banklar sırayla öğle yemeği yiyen Kandaşlarla doluydu ve hizmetkâr kadınlar ile erkekler üçüncü servisi yapmak için koşturuyorlardı. Renaile sesini alçak tutmamıştı ve salondaki bütün kafalar ona döndü.

"Öğretmeye şimdi başlayabilirsin," dedi Renaile, gözleri iri iri açılmış Aes Sedai'ye. "Hemen merdiveni çık, odama gel." Merilille itiraz edecek oldu, ama yüzü aniden buz kesen Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı yumruklarını kalçalarına dayadı. "Ben emir verdiğimde, Merilille Ceandevin," dedi soğuk bir sesle, "güvertedeki her miçonun sıçramasını beklerim. Şimdi sıçra!"

Merilille tam olarak sıçramadı, ama toparlanıp gitti. Renaile merdivenleri çıkana kadar, arkasından azarladı durdu onu. Söz verdiği için başka seçeneği yoktu. Reanne'in yüzü dehşet doluydu. Alise ve hâlâ kırmızı kemer takmakta olan tombul Sumeko düşünceli düşünceli onları izlediler.

Takip eden günlerde, kar kaplı yollarda, atlarının sırtında bata çıka ilerliyor, bir köyün sokaklarında yürüyor, bir çiftlikte herkese yer bulmaya çalışıyor da olsalar, bir başka Rüzgârbulanı takip etmesini söylediği zamanlar hariç, Renaile Merilille'i peşinden hiç ayırmadı. Gri Aes Sedai ve eşlik ettiği kişi her zaman saidar'ın parıltısına sarınmış oluyordu ve Merilille durmaksızın örgü gösteriyordu. Solgun Cairhienli tüm diğer Deniz Halkı kadınlarından dikkate değer ölçüde daha kısa boyluydu, ama başta Aes Sedai vakarının gücüyle daha uzun görünmeyi başarıyordu. Ama kısa süre sonra yüzüne daimi bir şaşkınlık ifadesi yerleşti. Elayne, hepsinin ayrı yatağı olduğu zaman bile, ki her zaman olmuyordu bu, Merilille'in yatağını hizmetçisi Pol ve iki çömez Rüzgârbulan Talaan ve Metarra ile paylaştığını öğrendi. Bunun Merilille'in konumu hakkında ne anlattığından emin değildi Elayne. Açık ki, Rüzgârbulanlar onu çömezlere denk bile bulmuyorlardı. Ne deniyorsa hemen, gecikmeden ve itiraz etmeden yapmasını bekliyorlardı.

Olayların gidişi Reanne'i hayretler içinde bırakıyordu, ama Kandaşlar arasında dikkatle izleyenler, düşünceli düşünceli başlarını sallayanlar yalnızca Alise ve Sumeko değildi. Ve aniden, Elayne bir başka sorunu fark etti. Kandaşlar Ispan'ın tutsaklığı boyunca gittikçe daha esnekleştiğini görüyorlardı, ama diğer Aes Sedailerin tutsaklarıydı. Deniz Halkı Aes Sedai değildi ve Merilille bir tutsak değildi, ama Renaile bir emir verdiğinde sıçramaya başlamıştı, aynı şekilde, Dorile, Caire ya da Caire'nin kan kardeşi Tebreille emir verdiğinde de. Bu isimlerin her biri bir klan Dalgahanımı'nın Rüzgârbulanına aitti ve diğerlerinden hiçbiri kadının bu kadar canlı sıçramasını sağlayamıyordu, ama bu kadarı yeterliydi. Gittikçe daha fazla Kandaş dehşet içinde, ağızları bir karış açık bakmayı bıraktılar ve düşünceli düşünceli gözlemeye başladılar. Belki de Aes Sedailer ayrı yaratıklar değildiler. Aes Sedailer tıpkı kendileri gibi kadınlarsa yalnızca, neden kendilerini bir kez daha Kule'nin güçlüklerine, Aes Sedai yetkesine ve Aes Sedai disiplinine teslim edeceklerdi ki? Kendi başlarına pekâlâ hayatta kalmamışlar mıydı, hem de yaşlı Aes Sedailerin bile inanmakta güçlük çektiği kadar uzun seneler boyunca? Elayne fikrin kafalarının içinde oluştuğunu görebiliyordu neredeyse.

Ama Nynaeve'e bundan bahsettiği zaman Nynaeve mırıldanmakla yetindi, "Bazı Aes Sedailerin, öğretmeninden daha fazlasını bildiğini düşünen bir kadına ders vermenin nasıl bir şey olduğunu öğrenmelerinin zamanı gelmişti zaten. Şal takma şansı olanlar yine de Kule'ye girmek isteyecekler, kalanlara gelince, neden biraz yürek bulmasınlar, anlamıyorum." Elayne Nynaeve'in, yürek bulduğu kesin olan Sumeko hakkındaki şikâyetlerinden bahsetmekten kaçındı; Sumeko Nynaeve'in Şifa örgülerinin çoğunu "hantal" bularak eleştirmişti ve Elayne Nynaeve'in oracıkta felç geçireceğini sanmıştı. "Her durumda, Egwene'e bundan bahsetmeye gerek yok. Oradaysa. Hiçbir kısmından. Onun tabağı yeterince dolu." Kuşkusuz 'hiçbir kısmı' Merilille ve Rüzgârbulanlara atıfta bulunuyordu.

Yeni Saban'ın ikinci katındaki odalarında, iç eteklikleri içinde yataklarına oturmuşlardı ve kıvrık düş *ter'angreal*'leri boyunlarından sarkıyordu. Nynaeve'in yüzüğü basit, deri bir sicime takılmıştı, Nynaeve'inki ise ince, altın bir zincirin ucunda, Lan'in ağır mühür yüzüğünün yanında duruyordu. Hâlâ tamamen giyinik olan Aviendha ve Birgitte giysi sandıklarına oturmuştu. Elayne ve Nynaeve Düşler Dünyası'ndan dönene kadar nöbet tutacaklarını

söylüyorlardı. İkisi de, battaniyelerinin altına girene kadar pelerinlerini sırtlarından çıkarmıyordu. Yeni Saban hiç yeni değildi; badanalı duvarlar çatlaklarla kaplıydı ve talihsiz esintiler her köşede dolanıyordu.

Odanın kendisi küçüktü, sandıklar ve üst üste yığılmış bohçalar, yatak ve lavabo sehpasından başka hiçbir şey için yer bırakmıyordu. Elayne Caemlyn'e, doğru düzgün bir kıyafet içinde girmesi gerektiğini biliyordu, ama zaman zaman, onun eşyaları yük atları tarafından taşınırken diğerlerinin çoğu sırtlarında taşıyabildikleri kadar eşya ile idare etmek zorunda kaldığı için vicdan azabı çekiyordu. Nynaeve *kendi* sandıkları konusunca hiç vicdan azabı sergilememişti. On altı gündür yoldaydılar, dar pencerenin dışındaki dolunay, gökyüzü kapanmasa bile yolculuğu yavaşlatacak beyaz bir kar örtüsü üzerine parlıyordu ve Elayne Caemlyn'e kalan yolun bir haftada aşılacağını düşünmenin iyimser bir tahmin olduğunu düşünüyordu.

"Ona hatırlatmayacak kadar aklım başımda," dedi Nynaeve'e. "Burnumun yine koparılmasını istemiyorum."

Ilımlı bir ifade tarzıydı. Malikâneden ayrıldıktan sonraki gece, Çanak'ın kullanıldığını bildirdiklerinden beri *Tel'aran'rhiod*'a girmemişlerdi. Gönülsüzce de olsa, ona aynı zamanda Deniz Halkı ile yapmak zorunda kaldıkları pazarlığı anlatmışlardı ve kendilerini omuzlarında çizgili etolü ile Amyrlin Makamı'nın karşısında bulmuşlardı. Elayne bunun hem gerekli, hem doğru olduğunu biliyordu –bir Kraliçe'nin kulları arasındaki en yakın dostları, onun bir dosta ek olarak bir Kraliçe olduğunu bilirdi, bilmek *zorundaydı*– ama arkadaşının hararetli bir sesle onlara, hepsini mahvetmiş olabilecek aptal beceriksizler olduklarını söylemesinden pek zevk almamıştı. Özellikle de kendisi de bu fikre katıldığından. Egwene'in, ikisine de ayak parmaklarının kıvrılmasına sebep olacak bir ceza vermemesinin tek sebebinin bunun için zaman harcamalarını göze alamaması olduğunu söylemesi de pek hoşuna gitmemişti. Ama gerekli ve doğruydu; Aslan Tahtı'na oturduğunda, hâlâ Aes Sedai olacaktı ve Aes Sedai yasalarına, kurallarına ve geleneklerine uyması gerekecekti. Andor için değil –ülkesini Beyaz Kule'ye teslim etmezdi–, kendisi için. Bu yüzden, ne kadar nahoş gelse de, azarları kabullendi. Nynaeve utançla kıvrandı, kekeledi, itiraz etti, surat astı ve sonra öyle cömertçe özür diledi ki Elayne bunun tanıdığı, aynı kadın olduğuna inanmakta güçlük çekti. Egwene tam da gerektiği gibi, Amyrlin olarak kaldı ve serin bir hoşnutsuzluk içinde

hatalarını affetti. En iyi durumda, Egwene orada olursa bu gece hoş ve rahat geçmeyecekti.

Ama kendilerini *Tel'aran'rhiod*'daki Salidar'da, Küçük Kule'deki, Amyrlin'in Çalışma Odası denen odada düşlediklerinde Egwene orada değildi ve son görüşmelerinden beri onun geldiğini anlatan tek şey böcek yeniği duvar paneline kazınmış, fazla derin kazımak için gerekli zahmeti harcamak istemeyen aylak biri tarafından yazmış gibi görünen, zar zor seçilen sözlerdi.

CAEMLYN'DE KALIN

Ve bir iki metre ötede:

SESSİZ VE DİKKATLİ OLUN

Bunlar, Egwene'in onlara verdiği son talimatlardı. Caemlyn'e gideceklerdi ve Egwene Salon'un hepsinin turşusunu kurup fıçının kapağını çivilememesi için ne yapabileceğini düşünürken orada bekleyeceklerdi. Silmek için yol olmayan bir hatırlatıcı.

Elayne saidar'a kucak açarak yönlendirdi ve kendi mesajını bıraktı, Egwene'in ağır yazı masasına çiziktirilmiş gibi görünen on beş rakamı. Örgüyü içe bükmek ve bağlamak, ancak parmaklarını rakamların üzerinde gezdiren birinin onların aslında orada olmadığını anlaması demekti. Belki Caemlyn'e ulaşmaları on beş gün almazdı, ama bir haftadan uzun süreceğinden emindi.

Nynaeve uzun adımlarla pencereye yürüdü ve başını açık kanatlardan dışarı uzatmamaya özen göstererek iki yana baktı. Uyanık dünyadaki gibi, burada da geceydi, dolunay parlak karların üzerinde parlıyordu, ama hava soğuk gelmiyordu. Onlar dışında başka hiç kimse olmamalıydı orada ve varsa, kaçınılması gereken biri olmalıydı. "Planları konusunda sorun yaşamıyordur umarım," diye mırıldandı.

"Onlardan birbirimize bile bahsetmememiz gerektiğini söyledi, Nynaeve. 'Telaffuz edilmiş bir sır kanat bulur.'" Lini'nin en sevdiği deyişlerinden bir başkası.

Nynaeve omzunun üzerinden ona bakarak yüzünü buruşturdu, sonra dönüp dar geçide baktı. "Senin için farklı. Çocukken ona baktım, bezini değiştirdim, bir iki sefer poposunu şaplakladım. Ve şimdi, o parmağını şıklattığında sıçramam gerekiyor. Zor."

Elayne kendini tutamadı. Parmaklarını şıklattı.

Nynaeve öyle hızlı döndü ki bir an bulanık göründü. Gözleri dehşetle irileşmişti. Elbisesi de bulanıklaştı, mavi ipekten binici elbisesi hızla önce Kabuledilmişlerin çizgili beyaz elbisesine, sonra kendisinin sağlam İki Nehir yünlüleri dediği koyu renk, kalın elbiseye dönüştü. Egwene'in orada olmadığını, onları dinlemekte olmadığını fark ettiğinde, hissettiği rahatlamayla bayılacaktı neredeyse.

Bedenlerine geri döndüklerinde, diğerlerine yatağa gelebileceklerini bildirecek kadar uyanık kaldılar. Aviendha az önceki olayı iyi bir espri saydı, Birgitte de güldü. Ama Nynaeve intikamını aldı. Ertesi sabah Elayne'i bir buz parçasıyla uyandırdı. Elayne'in çığlıkları köydeki herkesi uyandırdı.

Üç gün sonra, ilk patlama geldi.

21
Çağrıya Yanıt

Cemaros denen büyük kış fırtınaları Fırtınalar Denizi'nin üzerinde yuvarlanmaya devam ediyorlardı ve hatırlanan en sert fırtınalardan daha haşindiler. Bazıları bu sene *cemaros*'un geciktiği ayları telafi ettiğini söylüyordu. Göklerde, geceleri karanlığı pençe pençe aydınlatacak kadar kuvvetli şimşekler çakıyordu. Rüzgâr karayı dövüyor, yağmur kırbaçlıyordu ve en sert olanlar dışında bütün yolları çamurdan ırmaklara dönüştürüyorlardı. Zaman zaman gece çöktükten sonra çamur donuyordu, ama gün doğumunda, gri gökler altında bile buzlar çözülüyordu ve yer yine bataklığa dönüşüyordu. Rand, bunun planlarını ne kadar engellediğine şaşıyordu.

Gönderdiği Asha'manlar ertesi gün, sabah ortasında çabucak geri döndüler. Atlarını kapıyoldan dışarı sürerek, güneşi, ortalığı alacakaranlığa kesecek kadar örten bir sağanağa adım attılar. Havadaki deliğin arkasında, Andor'da kar yağıyordu, şişman beyaz kar taneleri dönerek düşüyor, arkalarında her ne varsa gizliyordu. Kısa alaydaki adamların çoğu ağır, siyah pelerinlere sarınmıştı, ama yağmur onların ve atlarının çevresinden kayıp gider gibiydi. Açıkça fark edilmiyordu, ama fark eden herkes dönüp, iki kez daha olmasa bile bir kez daha bakıyordu. Kuru kalmak yalnızca basit bir örgü gerektiriyordu. Kim olduğunuzu herkesin gözüne sokmaya bir lafınız yoksa. Ama diğer yandan, pelerinlerinin göğüslerine işlenmiş kırmızı daire üzerinde siyah beyaz disk de bunu yapıyordu zaten. Yağmurla yarı gizlenmiş haldeyken bile, adamlarda bir gurur, eyerlerine oturma tarzlarında bir kibir vardı. Bir meydan okuma. Kimlikleri ile iftihar ediyorlardı.

Kumandanları Charl Gedwyn Rand'dan birkaç yaş büyük, orta boylu bir adamdı ve tıpkı Torval gibi, en iyi siyah ipekten siyah

ceketinin yakasında Kılıç ve Ejder iğnelerini taşıyordu. Kılıcı bol bol gümüşle süslenmişti, gümüş işlemeli kılıç kemeri yumruk şeklinde gümüş bir toka ile tutturulmuştu. Gedwyn kendine Tsorovan'm'hael diyordu; Kadim Lisan'da, Fırtına Önderi, o da her ne demekse. En azından hava durumuna uygun düşüyordu.

Buna rağmen, adam Rand'ın süslü, yeşil çadırının önünde durdu ve bardaktan boşanırcasına yağan yağmura kaşlarını çattı. Atlı Yoldaşlardan bir koruma grubu çadırı sarmıştı. Yalnızca otuz adım uzaktaydılar, ama zar zor görülebiliyorlardı. Sağanağa aldırmayan heykeller gibiydiler.

"Bu yağmurda herhangi birini bulmamı nasıl beklersiniz?" diye mırıldandı Gedwyn, omzunun üzerinden Rand'a bakarak. Bir an sonra ekledi, "Lord Ejder." Bakışları sert ve meydan okur nitelikteydi, ama bir insana da bakıyor olsa bir çit direğine de, her zaman öyleydi zaten. "Rochaid ve ben sekiz Adanmış ve kırk Asker getirdik, bir orduyu yok etmeye ya da on kralı sindirmeye yeter. Aes Sedailerin bile gözlerini kırpıştırmalarını sağlayabiliriz," dedi alayla. "Yak beni, ikimiz tek başına iyi iş çıkarabiliriz. Ya da siz çıkarırsınız. Neden başkalarına ihtiyacınız olsun ki?"

"İtaat etmeni bekliyorum, Gedwyn," dedi Rand soğuk soğuk. Fırtına Önderi mi? Gedwyn'in yardımcısı Manel Rochaid de kendine Baijan'm'hael, Saldırı Önderi diyordu. Taim, yeni unvanlar icat ederek ne yapmaya çalışıyordu? Önemli olan adamın silah yapmasıydı. Önemli olan silahların kullanılmalarına yetecek kadar uzun süre aklı başında kalmasıydı. "Ve zamanını benim emirlerimi sorgulayarak harcamamanı bekliyorum."

"Emredersiniz, Lord Ejder," diye mırıldandı Gedwyn. "Adamları hemen yollarım." Sertçe, yumruğunu göğsüne götürerek selam verdi ve uzun adımlarla fırtınaya daldı. Sağanak adamın çevresine ördüğü küçük kalkandan süzülerek aktı. Rand adamın, haber vermeden *saidin*'i kavradığında ölüme ne kadar yaklaştığını bilip bilmediğini merak etti.

O seni öldürmeden sen onu öldürmelisin, diye kıkırdadı Lews Therin. *Öldürecekler, biliyorsun. Ölü adamlar kimseye ihanet edemez.* Rand'ın kafasının içindeki ses hayret doldu. *Ama bazen ölmüyorlar. Ben öldüm mü? Ya sen?*

Rand sözcükleri, işitme sınırında bir sineğin vızıltısına dönüşene kadar bastırdı. Rand'ın kafasının içinde yeniden belirdiğinden beri, zorlanmadığı sürece Lews Therin nadiren susar olmuştu. Adam öncekinden de deli, öncekinden de öfkeliydi. Aynı zamanda, zaman

zaman, öncekinden de güçlü. O ses Rand'ın düşlerine giriyordu ve düşte kendini gördüğünde, gördüğü her zaman kendisi olmuyordu. Her zaman Lews Therin de olmuyordu, Lews Therin olarak tanımaya başladığı yüz olmuyordu. Bazen bulanık, ama belli belirsizce tanıdık oluyordu ve bu Lews Therin'i de şaşırtıyordu. Adamın deliliğinin ne kadar ileri gittiğini gösteren bir işaret. Ya da belki kendisinin.

Henüz değil, diye düşündü Rand. *Henüz delirmeyi göze alamam.*

Ne zaman? diye fısıldadı Lews Therin, Rand onu susturmadan önce.

Gedwyn ve Asha'manların gelişi ile, Seanchanları batıya sürme planı yürürlüğe konmuş oluyordu. Yürürlüğe konmuştu ve o çamurlu yollarda bata çıka yürüyen bir adam kadar yavaş ilerliyordu. Rand bir kez, hareketlerini saklamak için çaba göstermeden, kendi kampının yerini değiştirmişti. Gizli kalmaya çalışmanın anlamı yoktu. *Cemaros* geldiğinden beri haber güvercinle yavaş, ulakla daha da yavaş gidiyordu, ama Beyaz Kule, Terkedilmişler, Yenidendoğan Ejder'in nereye gittiğinde kâr ya da zarar gören ve bir askere para verebilecek durumda olan herkes tarafından izlendiğinden emindi. Belki Seanchanlar tarafından da. Rand onları izleyebiliyorsa, onlar neden onu izleyemeyecekti? Ama Asha'manlar bile neden hareket halinde olduğunu bilmiyordu.

Rand aylak aylak adamların çadırını katlayıp yüksek tekerlekli bir arabaya yüklemesini izlerken, Weiramon sayısız atlarından birinin, en iyi Tear soyundan oynak, beyaz bir iğdiş atın sırtında belirdi. Yağmur kesilmişti, ama gri bulutlar hâlâ öğle güneşini saklıyordu ve hava öyle nemli geliyordu ki ellerinizde sıkıp su çıkarabileceğinizi sanıyordunuz. Ejder Bayrağı ve Işık Sancağı uzun direklerinin ucunda ıslak ıslak sarkıyordu.

Tearlı Savunucular Yoldaşların yerini almıştı ve Weiramon halka olmuş binicilerin arasından geçerken, bir Tearlı için bile esmer biri olan, zayıf, çok sivri sakallı Rodrivar Tihera'ya kaşlarını çattı. Yetenekleri sayesinde yükselmesi gereken çok küçük bir asil olan Tihera aşırı titiz bir askerdi. Çıkıntılı miğferinde oynayan şişman, beyaz tüyler, adam Weiramon'a eğilirken hareketini daha da süsledi. Yüksek Lord'un kaş çatışı derinleşti.

Taşın Kumandanı'nın Rand'ın kişisel korumalarına bizzat kumandanlık etmesi gerekli değildi, ama Yoldaşlara komuta eden Marcolin gibi, o da sık sık yapıyordu bunu. Savunucular ile Yoldaşlar arasında, Rand'ı kimin koruyacağı konusunda, sık sık

sertleşen bir rekabet doğmuştu. Tearlılar, Rand Tear'da daha uzun süredir hükmettiği için bu hakkın kendilerinde olduğunu iddia ediyordu, Illianlılar ise Rand Illian Kralı olduğu için. Belki Weiramon Savunucular arasında dolanan, artık Tear'ın da kendi kralı olması gerektiği, Taş'ı ele geçiren adamdan daha iyisinin nereden bulunacağı mırıltılarını duymuştu. Weiramon bir kral bulunması ihtiyacını onaylıyordu, ama tacı kimin takacağı meselesini değil. Bu konuda yalnız değildi.

Adam Rand'ın izlediğini görür görmez yüz hatlarını düzeltti, altın işlemeli eyerinden indi ve öyle eğildi ki onunkinin yanında Tihera'nın selamı sade kalırdı. Demirden yürekli bu adam, uykusunda bile şişinebilir, kasılabilirdi. Ama cilalı çizmelerini çamura koyarken hafifçe yüzünü buruşturdu. Pusun güzel giysilerine dokunmasını engellemek için yağmurluk giymişti, ama o bile altın işlemelerle kaplıydı ve yakasında safirler vardı. Rand'ın giydiği, kol yenlerine ve klapalarına altın arılar tırmanan koyu yeşil ipek ceketine rağmen, Kılıçtan Taç'ın onunkine değil diğer başa ait olduğunu düşünen herkes mazur görülebilirdi.

"Lord Ejder," dedi Weiramon. "Tearlılar tarafından korunduğunuzu gördüğüme ne kadar memnun olduğumu anlatamam. Kuşkusuz, yakışıksız bir şey olacak olsa dünya ağlardı." Yoldaşlara açık açık güvenilmez demeyecek kadar zekiydi. Kıl payı.

"Eninde sonunda ağlardı," dedi Rand kuru kuru. Dünyanın büyük kısmı kutlama yapmayı bitirdikten sonra. "Sen ne kadar zor ağlarsın, biliyorum, Weiramon."

Adam kır düşmüş sakalını sıvazlayarak kabardı. Ne işitmek istemişse onu işitmişti. "Evet, Lord Ejder, sadakatimden emin olabilirsiniz. İşte bu yüzden, bu sabah adamınızın getirdiği emirler beni endişelendirdi." Adam Adley'ydi; asillerin çoğu, Asha'manları yalnızca Rand'ın hizmetkârları saymanın bir şekilde onları daha az tehlikeli kılacağını sanıyordu. "Cairhienlilerin çoğunu göndermeniz bilgece oldu. Illianlıları da elbette; söylemeye bile gerek yok. Gueyam ve diğerlerini neden sınırlandırdığınızı bile anlıyorum." Weiramon yaklaşırken çizmeleri çamurda hışırdadı ve sesine sır paylaşır gibi bir tını girdi. "Bana göre bazıları... size karşı *komplo* kurduklarını söyleyemem, ama sanırım sadakatleri her zaman o kadar da sorgusuz sualsiz değildi. Benimki öyle. Sorgusuz sualsiz." Sesi yine değişti, güçlü ve özgüvenli oldu, yalnızca hizmet ettiği kişinin ihtiyaçları ile ilgilenen biri gibi. Kuşkusuz *onu* ilk Tear Kralı yapacak kişinin ihtiyaçları ile ilgilenen biri gibi. "İzin verin, tüm

silahlı adamlarımı getireyim, Lord Ejder. Onlar ve Savunucular varken, Sabahın Efendisi'nin şerefini ve güvenliğini ben teminata alabilirim."

Fundalıktaki kampların her birinde arabalar yükleniyor, atlar eyerleniyordu. Çadırların çoğu sökülmüştü bile. Yüksek Leydi Rosana kuzeye ilerliyordu ve sancağı haydutlara zarar verecek, Shaidoları en azından duraksatacak kadar büyük bir alayın başını çekiyordu. Ama kadının kafasına bazı fikirler sokacak kadar da büyük değil, özellikle de alayın yarısı, Taşın Savunucuları'nın arasına karışmış, Gueyam'ın ve Maraconn'un hizmetkârları iken. Aynısı, yüksek sırtın üzerinden doğuya at süren Spiron Narettin için de geçerliydi. Adamın yanında aynı sayıda Yoldaş vardı ve yanlarında kendi lordları kadar Dokuzlar Konseyi'ne de yemin etmiş adamlar vardı, yaya olarak arkalarından gelen, önceki gün o sırtın arkasındaki ormandan çıkıp teslim olan adamların bazılarından oluşan yüz kişilik gruptan bahsetmeye bile gerek yoktu. Şaşırtıcı sayıda adam Yenidendoğan Ejder'i takip etmeye karar vermişti, ama Rand onlara, onları bir arada bırakacak kadar güvenmiyordu. Tolmeran aynı türden, karışık bir grupla güneye doğru yola çıkmak üzereydi ve diğerleri arabalarını yükler yüklemez yola çıkacaktı. Her biri ayrı yöne gidiyordu ve hiçbiri arkalarındaki adamlara, Rand'ın verdiği emirleri yerine getirmekten başka bir şey yapacak kadar güvenmiyordu. Illian'a barış getirmek önemli bir işti, ama lordların ve leydilerin her biri Yenidendoğan Ejder'in uzağına gönderildiği için üzülüyordu, açık ki onun artık onlara güvenmediğinden kuşkulanıyorlardı. Ama birkaçı, güvendiği kişileri neden gözünün önünde bulundurduğunu merak ediyor olabilirdi. Rosana kesinlikle kuşkulu görünmüştü.

"Endişen içime dokundu," dedi Rand Weiramon'a, "ama bir insan kaç korumaya ihtiyaç duyabilir? Savaş başlatmaya gitmiyorum." İyi bir noktaya değinmişti belki, ama bu savaş başlayalı çok olmuştu. Daha önce olmasa bile, Falme'de başlamıştı. "Adamlarını hazırla."

Benim gururum yüzünden kaç kişi öldü? diye sızlandı Lews Therin. *Benim hatalarım yüzünden kaç kişi öldü?*

"En azından *nereye* gittiğimizi sorabilir miyim?" Weiramon'un sorusu tam olarak çileden çıkmış gibi olmasa da, Rand'ın kafasının içindeki sesin üzerine geldi.

"Şehre," diye terslendi Rand. Onun hataları yüzünden kaç kişinin öldüğünü bilmiyordu, ama gururu yüzünden ölen yoktu.

Bundan emindi.

Weiramon, Tear'ı mı, Illian'ı mı ya da belki Cairhien'i mi kastettiğini bilemeyerek ağzını açtı, ama Rand Ejder Asası'nı keskin bir hareketle, yeşil beyaz püskülü savurarak, saplar gibi bir jest yaptı. Onu Lews Therin'e saplayabilmeyi diliyordu biraz. "Bütün gün burada oturmaya niyetim yok, Weiramon! Adamlarının yanına git!"

Bir saatten kısa süre sonra Gerçek Kaynak'ı kavradı ve Yolculuk için bir kapıyol açmaya hazırlandı. Son zamanlarda, Kaynak'ı kavradığı ya da salıverdiği her seferinde yakalandığı baş dönmesi ile savaşması gerekti; Tai'daishar'ın eyerinde sallandığı söylenemezdi tam olarak. *Saidin*'de yüzen eriyik kir, donmuş sümük yüzünden, Kaynak'a dokunmak kusacağını getiriyordu. Yalnızca birkaç saniyeliğine de olsa çift görmesi, akışları örmesini imkânsız hale getirmese de güçleştiriyordu ve bunu yapmasını Dashiva ya da Flinn'e söyleyebilirdi, ama Gedwyn ve Rochaid bir düzine kadar siyah ceketli askerin, aramaya katılmamış olan herkesin önünde atlarının dizginlerini tutuyorlardı. Sabırla bekliyorlardı. Ve Rand'ı izliyorlardı. Rand'dan en fazla bir el kısa ve belki iki yaş küçük olan Rochaid de tam Asha'man olmuştu ve siyah ceket giyiyordu. Yüzünde, başkalarının bilmediği şeyler bilir ve eğlenirmiş gibi, küçük bir gülümseme oynaşıyordu. Ne biliyordu? Rand'ın onlar için yaptığı planları olmasa bile Seanchanlar hakkında, kuşkusuz. Başka? Belki hiçbir şey, ama Rand o ikilinin önünde zayıflık gösterecek değildi. Baş dönmesi çabucak geçti, çift görmesi, son birkaç haftadır her zaman olduğu gibi, biraz daha yavaş kayboldu. Rand örgüyü tamamladı, sonra beklemeden topuklarını atının böğrüne vurdu ve önünde açılan delikten geçirdi.

Kastettiği şehir Illian'dı, ama kapıyol şehrin kuzeyine açılmıştı. Weiramon'un sözde endişelerine rağmen, ne korumasızdı, ne de yalnız. Havadaki o yüksek, kare delikten yaklaşık üç bin atlı geçti ve Kuzey Yıldızı Yolu'na bağlanan geniş, çamurlu yoldan çok uzak olmayan, yükselip alçalan bir çimenliğe çıktılar. Lordların her birine ancak bir avuç silahlı adam alma izni verilmişti –binlerce olmasa bile bin kişiye önderlik etmiş adamlar için yüz kadar adam bir avuç sayılırdı– ama sayıları toplamda büyüktü. Tearlılar, Cairhienliler, Illianlılar, Tihera önderliğinde Tear'ın Savunucuları, Marcolin önderliğinde Yoldaşlar ve Gedwyn'in arkasında ilerleyen Asha'manlar. En azından onunla gelen Asha'manlar. Dashiva, Flinn ve diğerleri atlarını Rand'ın hemen arkasından sürüyordu. Narishma

dışında hepsi. Narishma henüz dönmemişti. Adam onu nerede bulacağını biliyordu, ama Rand bu durumdan hoşlanmamıştı.

Her grup diğerlerinden olabildiğince ayrı duruyordu. Gueyam, Maraconn ve Aracome Weiramon'un yanında at sürüyorlardı ve hepsi gittikleri yol kadar Rand'a da bakıyorlardı. Gregorin Panar ve Dokuzlar Konseyi'nin diğer üç üyesi eyerlerinde eğiliyorlar, kendi aralarında alçak seslerle, huzursuzca konuşuyorlardı. Semaradrid, arkasındaki gergin yüzlü Cairhienli lord grubu ile birlikte, Rand'ı Tearlılar kadar dikkatle izliyorlardı. Rand yanında getirdiklerini, gönderdikleri kadar dikkatle seçmişti, ama her seferinde başkalarının kullanabileceği sebeplerden değil.

Seyreden birileri olsa, onca parlak bayrak ve sancak, bazı Cairhienlilerin sırtından yükselen flamalar ile, gösterişli bir manzara idi. Parlak, gösterişli ve çok tehlikeli. Bazıları *gerçekten* Rand aleyhine komplo kurmuştu ve Rand, Semaradrid'in ait olduğu Maravin Evi'nin Riatin Evi ile eski ittifakı olduğunu öğrenmişti. Riatin Evi Cairhien'de açık açık ona isyan etmişti. Semaradrid bağlantıyı inkâr etmiyordu, ama Rand işitmeden önce bahsetmemişti de. Dokuzlar Konseyi onun için, hepsini geride bırakma riskine giremeyecek kadar yeniydi. Ve Weiramon aptalın tekiydi. Kendi haline bıraksa, ordusunu toplayıp Seanchanlara ya da Murandy'ye ya da Işık bilir kime ve nereye saldırarak Lord Ejder'in gözüne girmeye çalışırdı. Geride bırakılmayacak kadar aptaldı, bir kenara itilmeyecek kadar güçlüydü, bu yüzden Rand'la at sürüyordu ve ona şeref verildiğini düşünüyordu. Kendini idam ettirecek bir şey yapacak kadar aptal olmaması yazıktı.

Arkadan hizmetkârlar ve öküz arabaları geliyordu –Rand'ın neden at arabalarının tamamını diğerleri ile gönderdiğini kimse anlamıyordu ve Rand'ın da açıklamaya niyeti yoktu; işitecek başka hangi kulaklar vardı acaba?– ve sonra seyislerin idaresi altında, uzun bir yedek at sırası, üstlerine tam olarak uymayan yıpranmış plaka zırhlar ve paslı çelik diskler dikilmiş deri yelekler giymiş, yay, arbalet, mızrak ve birkaç kargı taşıyan dağınık insan grupları geliyordu; "Lord Brend"in çağrısına cevap veren ve eve silahsız dönmeyi tercih etmeyen daha fazla adam. Önderleri Rand'ın ormanın kıyısında konuştuğu, burnu akan adamdı, Eagan Padros ve adam göründüğünden çok daha akıllıydı. Çoğu yerde sıradan birinin fazla yükselmesi imkânsızdı, ama Rand Padros'u seçmişti. Padros adamlarını bir yanda toplamıştı, ama çoğu dolanıyor, güneyi daha iyi görebilmek için birbirlerini dirsekliyorlardı.

Kuzey Yıldızı Yolu Illian'ı çeviren kahverengi bataklığın içinde, ok gibi dümdüz uzanıyordu, üzerinde düz, taş köprüler bulunan, sert topraktan geniş bir yol. Güneyden esen rüzgâr deniz tuzu ve tabakhane kokuları getiriyordu. Illian yaygın bir şehirdi, en az Caemlyn ya da Cairhien kadar genişti. Güneş altında parlayan, parlak renkli çatı kiremitleri ve yüzlerce yüksek kule, uzun bacaklı turnaların gezindiği, beyaz kuş sürülerinin tiz çığlıklar atarak uçuştuğu o ot denizinin üzerinden zar zor görülebiliyordu. Illian'ın duvarlara asla ihtiyacı olmamıştı. Duvarlar şehri Rand'a karşı koruyabileceğinden değil.

Illian'a girmeyi düşünmemesi epey hayal kırıklığı yarattı, ama kimse şikâyet etmedi, en azından onun duyabileceği bir yerde değil. Yine de, kamplar telaşla kurulurken bir sürü asık surat, ekşi homurdanma vardı. Büyük şehirlerin çoğu gibi, Illian'ın ismi egzotik bir gizem taşıyordu, cömert meyhaneciler ve hevesli kadınlar getiriyordu akıllara. En azından, kendi başkentleri olmasına rağmen oraya gitmemiş adamlar arasında. Cehalet bir şehrin bu konulardaki ününü her zaman şişirirdi. Yalnızca Morr dörtnala yola koyuldu. Çadır kazıklarını çakan, atlar için bağlama ipleri kurmakta olan adamlar doğruldular ve kıskanç bakışlarla Morr'un uzaklaşmasını izlediler. Asiller, izlemiyormuş gibi yapmaya çalışarak, merakla izlediler.

Gedwyn'in yanındaki Asha'manlar, kendi kamplarını kurarken Morr'a dikkat etmediler. Kamp Gedwyn ve Rochaid için simsiyah bir çadır ve diğerlerinin pelerinlerine sarınıp uyuması için ezilerek düzleştirilmiş ve kurutulmuş, nemli kahverengi otlar ve çamurdan oluşuyordu. Bu Güç'le yapılmıştı elbette; her şeyi Güç'le yapıyorlardı, yemek pişirmek için bile ateş yakmaya zahmet etmiyorlardı. Çadırlar kendiliklerinden dikiliverirken, yük atlarındaki sepetler süzülerek geçerken birkaç kişi iri iri gözlerle bakıyorlardı onlara, ama neler olup bittiğini anladıktan sonra çoğu bakışlarını kaçırıyordu. İki üç siyah ceketli Asker kendi aralarında konuşuyormuş gibiydi.

Flinn ve diğerleri Gedwyn'in grubuna katılmadılar –onların Rand'ınkine yakın kurdukları kendi çadırları vardı– ama Dashiva "Fırtına Önderi" ile "Saldırı Önderi"nin rahat rahat durduğu ve zaman zaman keskin emirler verdiği yere doğru yürüdü. Birkaç kelimeden sonra, başını iki yana sallayarak ve kendi kendine öfkeyle mırıldanarak geri döndü. Gedwyn ve Rochaid dost değildiler. Olmamaları daha iyiydi.

Rand kurulur kurulmaz çadırına girdi ve tüm giysileriyle karyolaya uzanıp bakışlarını eğimli tavana dikti. Çadırın içine, ipekten sahte tavanın üzerine de arı işlemeleri yapılmıştı. Hopwil baharatlı şarap dolu, dumanları tüten kalay bir kupa getirdi –Rand hizmetkârlarını arkada bırakmıştı– ama şarap yazı masasının üzerinde soğudu. Rand'ın aklı hızla çalışıyordu. İki üç gün sonra Seanchanlar, ayaklarını yerden kesecek bir darbe yemiş olacaklardı. Sonra Cairhien'e dönüp Deniz Halkı'nın pazarlıklarının nasıl gittiğini, Cadsuane'in ne peşinde olduğunu –kadına borçlanmıştı, ama o kadın kesinlikle bir şeyin peşindeydi!– öğrenecek, belki oradaki isyandan kalanları tamamen bastıracaktı. Caraline Damodred ve Darlin Sisnera kargaşada kaçmış mıydılar? Yüksek Lord Darlin'i ele geçirmek Tear'daki isyanı da bastırabilirdi. Andor. Mat ve Elayne Murandy'delerse, ki öyle görünüyordu, Elayne'in Aslan Tahtı'na geçebilmesi için daha haftalar var demekti. Bu olduktan sonra, Rand'ın Caemlyn'den uzak durması gerekecekti. Ama Nynaeve'le konuşmalıydı. *Saidin*'i temizleyebilir miydi gerçekten? İşe yarayabilirdi. Dünyayı yok da edebilirdi. Lews Therin yalın dehşet biçimde gevezelendi. Işık, Narishma neredeydi?

Bir *cemaros* fırtınası içeri daldı. Denize bu kadar yakınken daha da şiddetliydi. Yağmur çadırını davul gibi dövüyordu. Şimşekler girişi mavi beyaz ışıkla dolduruyordu ve gök gürültüsü, dağlar düzlüklere yıkılırmış gibi kükrüyordu.

Bütün bunların içinde, Narishma siyah saçları kafasına yapışmış, sırılsıklam halde çadıra girdi. Ne olursa olsun dikkat çekmekten kaçınması emredilmişti. Narishma gösteriş yapmıyordu. Islak ceketi sade kahverengiydi ve siyah saçları örülmemiş, arkada toplanmıştı. Çanları yokken bile, bir erkeğin saçlarının beline kadar gelmesi dikkat çekerdi. Onun da kaşları çatıktı ve kolunun altında bir adamın bacağından şişman, küçük bir halıya benzeyen, iple bağlanmış, silindir şeklinde bir bohça vardı.

Rand karyolasından fırlayarak, Narishma'nın uzatmasını beklemeden bohçayı kaptı. "Seni gören oldu mu?" diye sordu. "Neden işin bu kadar uzun sürdü? Seni dün gece bekliyordum!"

"Ne yapmam gerektiğini çözmek için zaman gerekti," diye yanıt verdi Narishma dümdüz bir sesle. "Bana her şeyi söylemediniz. Beni neredeyse öldürüyordunuz."

Bu saçmalıktı. Rand ona bilmesi gereken her şeyi anlatmıştı. Bundan emindi. Adama bu görevi verecek kadar güvenmesi, sonra ölerek her şeyi mahvetmesine izin vermesi hiç anlamlı değildi.

Dikkatle bohçayı karyolanın altına tıktı. Elleri, Narishma'yı alması için gönderdiği şeyi içerip içermediğini görmek için bohçayı açma dürtüsü ile titriyordu. Öyle olmasa adam geri dönmeye cüret edemezdi. "Doğru düzgün bir ceket giy, sonra diğerlerine katıl," dedi. "Ve Narishma..." Rand doğruldu, bakışlarını adama dikti. "Bundan herhangi birine bahsedecek olursan seni öldürürüm."

Tüm dünyayı öldür, diye kahkaha attı Lews Therin, horgörü dolu bir inleme ile. Ya da çaresizlik. *Ben tüm dünyayı öldürdüm, yeterince çaba gösterirsen sen de yapabilirsin.*

Narishma yumruğunu hızla göğsüne indirdi. "Emredersiniz, Lord Ejder," dedi ekşi ekşi.

Ertesi sabah erkenden, hava aydınlandığında. Ejderin Alayı'nın bin adamı, davulların ritmine ayak uydurarak, Kuzey Yıldızı Yolu üzerinde, Illian'dan çıktılar. Eh, aydınlık olmasa bile en azından erkendi. Yoğun, gri bulutlar gökyüzünde yuvarlanıyordu ve denizden esen, keskin bir tuz kokusu taşıyan sert rüzgâr pelerinleri ve sancakları savuruyor, bir başka fırtınanın yaklaştığını mırıldanıyordu. Alay kamptaki, maviye boyalı Andor miğferleri, göğüslerine altın kırmızı Ejder işlenmiş uzun, mavi ceketleri ile, silahlı adamların epey dikkatini çekti. Beş bölüğün her biri, Ejder resmi ve bir numara taşıyan mavi bir flama ile ayırt ediliyordu. Alaydaki askerler pek çok açıdan birbirlerinden farklıydılar. Örneğin, plaka zırh giymişlerdi, ama Ejderleri saklamamak için ceketlerinin altına giymişlerdi –aynı sebepten, düğmeleri ceketlerinin yan tarafındaydı– ve her biri kalçasında kısa kılıç, tıpatıp aynı şekilde omuzlara takılmış çelik kollu arbalet taşıyordu. Subaylar, miğferlerinde uzun, kırmızı birer tüy ile, davulların ve flamanın önünde yürüyorlardı. Baştaki, Morr'un fare tüyü rengi iğdiş atı ve arkadan gelen yük atlarından başka at yoktu.

"Piyade," diye mırıldandı Weiramon, dizginlerini eldivenli eline vurarak. "Ruhum kavrulsun, piyade hiçbir işe yaramaz. İlk saldırıda dağılırlar. Hatta daha önce." Alayın başı bataklık üzerindeki yoldan çıkmıştı. Illian'ın alınmasına yardım etmişlerdi ve dağılmamışlardı.

Semaradrid başını iki yana salladı. "Kargı yok," diye mırıldandı. "Kargı taşıyan, iyi yönetilen piyadenin dayandığını gördüm, ama kargı olmadan..." Gırtlağından tiksinti dolu bir ses çıkardı.

Rand'ın yanında oturmuş, yeni gelenleri izlemekte olan üçüncü kişi, Gregorin Panar, hiçbir şey söylemedi. Belki de piyadeye karşı önyargısı yoktu –ama yoksa, Rand'ın karşılaştığı, piyadeye karşı önyargılı olmayan bir avuç asilden biri idi– ama kaşlarını çatmamak

için büyük çaba gösteriyor, neredeyse başarılı oluyordu. Artık herkes, göğsünde Ejder taşıyan adamların, yalnızca kendileri istediği için Rand'ı takip eden, Yenidendoğan Ejder'i takip etmeyi seçmiş adamlar olduklarını biliyordu. Illianlı, Rand'ın Alay'ın ve Dokuzlar Konseyi'nin bilmesini istemediği nereye gittiklerini merak ediyor olmalıydı. Aynı şekilde, Semaradrid yan yan Rand'ı süzüyordu. Yalnızca Weiramon düşünecek kadar aptaldı.

Rand Tai'daishar'ı çevirdi. Narishma'nın paketi yeniden, daha ince bir bohça halinde sarılmış, sol üzengi kayışının altına bağlanmıştı. "Kampı bozun; yola çıkıyoruz," dedi üç asile.

Bu sefer hepsini buradan alıp götürecek kapıyolu Dashiva'nın örmesine izin verdi. Sade yüzlü adam ona bakarak kaşlarını çattı ve kendi kendine mırıldandı –bir sebepten, Dashiva alınmış göründü!– ve atları omuz omuza duran Gedwyn ile Rochaid, gümüşsü ışık çizgisinin boşlukta bir deliğe dönmesini alaylı gülümsemelerle izlediler. Dashiva'dan çok Rand'ı izliyorlardı. Eh, bırak izlesinler. *Saidin*'i kavrayıp baş dönmesinden yere kapaklanma riskine kaç kez girdikten sonra gerçekten yüzüstü kapaklanacaktı? Onların görebildiği bir yerde olmamalıydı.

Bu sefer, kapıyol onları batıdaki dağların alçak, çalılık yamaçlarına oyulmuş geniş bir yola götürdü. Nemarellin Dağları, Puslu Dağlar'ın dengi değildiler. Dünyanın Omurgası ile kıyas kabul etmezlerdi, ama gökyüzüne karşı karanlık ve sert siluetlerle yükseliyorlar, keskin zirveleri Illian'ın batı kıyısını çeviriyordu. Ötelerinde Kabal Derinlikleri, onun da ötesinde...

Adamlar zirveleri tanımaya başladılar. Gregorin çevresine göz gezdirdi ve aniden tatmin olarak başını salladı. Henüz kapıyoldan atlılar çıkarken diğer üç Konsey Üyesi ve Marcolin dizginlerini çekerek Rand'a yanaştılar. Semaradrid'in ve Tihera'nın çözmesi için biraz daha zaman gerekti, onlar da şimdi anlamış gibi görünüyordu.

Gümüş Yol Lugard Şehri'nden başlayan ve batının anakara ile yaptığı tüm ticareti taşıyan yoldu. Bir de, Far Madding'e uzanan Altın Yol vardı. Yollar ve isimler Illian'ın kuruluşundan öncesine uzanıyordu. Yüzyıllar boyunca araba tekerlekleri, toynaklar ve çizmeler yolları iyice sıkıştırmıştı ve *cemaros* yalnızca ince bir çamur tabakası yaratabiliyordu. Illian'daki, kışın çok sayıda adam geçirmek için güvenilebilecek pek az yoldan biriydi. Bu zamana kadar herkes Ebou Dar'daki Seanchanları öğrenmişlerdi, ama Rand'ın silahlı adamlar arasında işittiği hikâyelerin çoğuna bakılırsa, işgalciler Trollocların daha da kötü kuzenleri gibiydi.

Seanchanlar Illian'a saldırmayı düşünüyorsa, Gümüş Yol savunma için toplanmak üzere iyi bir yerdi.

Semaradrid ve diğerleri Rand'ın ne planladığını bildiklerini sanıyordu; Rand Seanchanların geldiğini öğrenmiş olmalıydı ve Asha'man bu yana gelirlerse onları yok etmek için oradaydı. Seanchanlar hakkındaki hikâyeleri düşünerek, kimse Asha'manlar onlara pek az iş bırakacağı için üzülmüyordu. Elbette, Tihera'nın sonunda Weiramon'a açıklaması gerekti ve adam gerçekten üzüldü, ama bunu Lord Ejder'in bilgeliği ve Sabahın Efendisi'nin askeri dehası, ilk saldırıya nasıl kendisinin, şahsen önderlik edeceği hakkında muhteşem bir söylevle maskelemeye çalıştı. Tam bir aptal. Şansı varsa, Gümüş Yol'da toplandıklarını öğrenen başka kimse, en azından Semaradrid ya da Gregorin'den daha zeki olmazdı. Şansı varsa, önemli olan hiç kimse çok geç olmadan öğrenmezdi.

Rand beklemek üzere yerleşti ve bir iki gün daha kaldığını düşündü, ama günler uzarken, Weiramon kadar büyük bir aptal mı olduğunu merak etmeye başladı.

Asha'manların çoğu Illian, Tear, Maredo Ovaları ve Rand'ın istediği başka yerleri araştırmaya çıkmışlardı. *Cemaros*'un içinde araştırıyorlardı. Kapıyollar ve Yolculuk iyiydi, güzeldi, ama sağanak yağmur elli adım ötesini perdelerken, bataklıklar söylentilerin yayılmasını engellerken Asha'manların bile aradıkları şeyi bulması zaman alıyordu. Arayan Asha'manlar avlarının bir buçuk kilometre uzağından geçebilir ve fark etmeyebilirdi. Bazılarının daha uzağa gitmesi, bulunmaya heves etmeyen insanları araması gerekiyordu. İlk haberler gelene kadar günler geçti.

Yüksek Lord Sunamon, Weiramon'a katıldı. Şişman, dalkavuk bir adamdı –en azından Rand'a karşı. Güzel, ipek ceketi içinde rahat tavırlıydı ve her zaman gülümserdi. Sadakatini yüksek sesle ilan ediyordu, ama Rand'a karşı o kadar uzun süredir entrika çeviriyordu ki artık uykusunda yapıyor olmalıydı. Yüksek Lord Torean, yumru yumru çiftçi suratı ve engin serveti ile, bir kez daha Lord Ejder'in yanında at sürmenin şerefi hakkında kekeleyerek geldi. Torean'ı her şeyden çok altın ilgilendirirdi, muhtemelen Rand'ın Tear'daki asillerin elinden aldığı ayrıcalıklar dışında. Kampta hizmetkâr kızlar olmadığını, yakınlarda uysal çiftçi kızların bulunabileceği bir köy bile bulunmadığını duyunca çok üzülmüş göründü. Torean, Rand'a karşı Sunamon kadar çok entrika çevirmişti. Belki Gueyam, Maraconn ya da Aracome'dan bile fazla.

Başkaları da vardı. Kafasının ön tarafı tıraşlanmış, kısa boylu,

haşin, yakışıklı bir adam olan Bertome Saighan. Sözde kuzeni Colavaere'in yasını pek tutmuyordu, hem bu olay Saighan Evi'nin yeni Yüksek Makamı olmasını sağladığından, hem de söylentiler Rand'ın kadını idam ettirdiğini söylediğinden. Ya da onu öldürdüğünü. Bertome eğildi ve gülümsedi ama gülümsemesi kara gözlerine ulaşmadı. Bazıları, adamın kuzenini çok sevdiğini söylüyordu. Ailil Riatin geldi. İri, siyah gözleri olan ince, vakur bir kadındı, genç değildi, ama oldukça güzeldi. Silahlı adamlarına önderlik edecek bir Mızrak-Kumandanı olduğunu, şahsen savaş meydanına gelme arzusu duymadığını söyleyerek itiraz etti. Lord Ejder'e sadık olduğunu da ilan etti. Ama kadının erkek kardeşi Toram, Rand'ın Elayne'i oturtmayı düşündüğü taht üzerinde hak iddia ediyordu ve kadının Toram için her şeyi, ama her şeyi yapabileceği fısıldanıyordu. Düşmanları ile güç birliği bile yapabilirdi. Dalthanes Annallin geldi ve Amondrid Osiellin ve Doressin Chuliandred, Rand'ın Cairhien'e bir daha asla dönmeyeceğini düşündükleri sırada Colavaere'in Güneş Tahtı'nı ele geçirmesini desteklemiş olan lordlar.

Cairhienli de olsalar Tearlı da, ellişer ya da en fazla yüz hizmetkârla birlikte teker teker getirildiler. Gregorin ve Semaradrid'den bile az güvendiği erkek ve kadınlar. Çoğu erkekti, Rand kadınları daha az tehlikeli gördüğü için değil –*o kadar* da büyük bir aptal değildi; bir kadın sizi bir erkekten iki kat çabuk öldürebilirdi, hem de genelde bir erkeğin sebebinin yarısı kadarına!– gideceği yere en tehlikeli kadınlar dışında hiçbir kadını götürmeye gönlü elvermediğinden. Ailil, hançerini kaburgalarınızın neresine saplayacağını hesaplarken sıcak sıcak gülümseyebilirdi. Aptal aptal sırıtan söğüt gibi bir Yüksek Leydi olan Anaiyella güzel bir kaz kafalı gibi görünüyordu, Cairhien'den Tear'a dönmüştü ve henüz var olmayan Tear tahtı için açık açık kendini öne sürmeye başlamıştı bile. Belki kadın gerçekten aptaldı, ama hem asiller arasında, hem de sokaklarda epey destekçi bulmayı başarmıştı.

Böylece, uzun zamandır gözlerinden uzakta olan bütün bu insanları topladı. Her birini devamlı izleyemezdi, ama bazen gerçekten izlediğini unutmalarını göze alamazdı da. Onları topladı ve bekledi. İki gün. Dişlerini gıcırdatarak bekledi. Beş gün. Sekiz.

Yağmur, çadırını gittikçe daha az döverken, beklediği son adam sonunda geldi.

Davram Bashere yağlı kumaştan pelerininden küçük bir sel silkeleyerek gür, kır düşmüş bıyıklarını tiksintiyle üfledi ve pelerini

bir sandalyenin üzerine attı. Gaga gibi burnu olan kısa boylu bir adamdı ve olduğundan iri görünürdü. Kasıldığı için değil, çevredeki en uzun boylu adam olduğunu varsaydığı ve diğer adamlar da onu öyle kabul ettiği için. Akıllı adamlar öyle kabul ederdi. Saldaea'nın Mareşal-Generali'nin, kılıç kemerinin altına dikkatsizce tıkarak taşıdığı kurt kafalı fildişi değneği düzinelerce savaş meydanında ve aynı sayıda konsey masalarında kazanılmıştı. Rand'ın canını emanet edecek kadar güvendiği pek az adamdan biriydi.

"Açıklama yapmaktan hoşlanmadığınızı biliyorum," diye mırıldandı Bashere, "ama biraz aydınlatılmak işime gelebilir." Eğik kılıcını düzelterek bir başka sandalyeye yayıldı ve bir bacağını sandalyenin koluna attı. Her zaman rahat görünürdü, ama bir kırbaçtan daha hızlı hareket edebilirdi. "O Asha'man adam dün bana ihtiyaç duyduğunuzdan daha fazlasını söylemedi, ama binden fazla adam getirmemem gerektiğini söyledi. Yanımda bunun yarısı kadar adam vardı, ama yanımda getirdim. Savaş için çağırmış olamazsınız. Dışarıda gördüğüm armaların yarısı arkanızda hançerli birini görse dilini tutacak adamlara ait ve kalanların çoğu da aynı durumda dikkatinizi başka yere çekmeye çalışacak adamlara ait. Hançerli adamı onlar tutmamışsa."

Gömleği içinde yazı masasının arkasına oturmuş olan Rand bitkin bitkin avuçlarını gözlerine bastırdı. Boreane Carivin'i geride bırakmışken, lamba fitilleri gerektiği gibi kesilmiyordu ve havada ince bir duman vardı. Dahası, geceler boyunca uyanık kalmış, masanın üzerine saçılmış haritaları incelemişti. Altara'nın güneyini gösteren haritalar. Aynı fikirde olan iki harita bile yoktu.

"Bir savaşa gireceksen," dedi Bashere'e, "kasabın faturasını ödemek için seni ölü görmek isteyen adamlardan daha iyisini bulabilir misin? Her durumda, bu savaşı kazanacak olan askerler değil. Onların tek yapması gereken herhangi birinin gizlice Asha'manlara yaklaşmasını engellemek. Buna ne dersin?"

Bashere öyle kuvvetle hıhladı ki gür bıyıkları kıpırdandı. "Bence ölümcül bir yahni, düşüncem bu işte. Birinin boğazına takılacak ve ölümüne sebep olacak. Işık izin verse de biz olmasak." Ve sonra, harika bir espriymiş gibi kahkaha attı.

Lews Therin de kahkaha atıyordu.

22
Toplanan Bulutlar

Durmaksızın çiseleyen yağmur altında, Rand'ın küçük ordusu, batı göğünün oluşturduğu fon önünde karanlık ve keskin siluetlerle yükselen Nemarellin tepelerine bakan alçak, kıvrımlı tepelerin üzerinde alaylar oluşturdular. Yolculuk yapacağınız yöne bakmanız gerekmiyordu aslında, ama aksini yapmak Rand'ın yön duygusunu karıştırıyordu. Yağmura rağmen, hızla seyrelen bulutlar şaşırtıcı ölçüde parlak bir gün ışığı sızdırıyordu. Ya da belki, son zamanlardaki kasvetten sonra gün yalnızca daha aydınlık geliyordu.

Alayların dördünün başında Bashere'in Saldaealıları vardı, parlak mızrak başlarından küçük birer ormanın yanında sabırla bekleyen kısa ceketler giymiş, zırhsız, çarpık bacaklı adamlar. Diğer beş alayın başında ise, göğüslerinde Ejder resmi taşıyan mavi ceketli adamlar vardı ve kumandanları Jak Masond adlı kısa boylu, tıknaz bir adamdı. Masond hareket ettiğinde, her zaman şaşırtıcı bir hızla hareket ederdi, ama şimdi ayaklarını açmış, ellerini arkasında kavuşturmuş, kıpırdamadan bekliyordu. Adamları yerli yerindeydi, Savunucular ve Yoldaşlar da öyle ve piyadenin arkasında durdukları için surat asıyorlardı. Daha çok asillerden ve onların adamlarından oluşuyorlardı ve nereye gideceklerinden emin değilmiş gibi dolanıp duruyorlardı. Yoğun çamur toynaklara ve çizmelere yapışıyor, araba tekerleklerini kaplıyordu; yüksek küfürler duyuluyordu. Yaklaşık altı bin ıslak ve her geçen dakika daha da ıslanan adamı sıralamak zaman aldı. Üstelik buna erzak arabaları ve yedek atlar dahil değildi.

Rand en iyi giysilerine bürünmüştü, ki ilk bakışta seçilebilsin. Güç'le bir süpürünce Ejder Asası'nın mızrak başı ayna gibi parlamıştı ve Kılıçtan Taç altın gibi ışıldıyordu. Kılıç kemerindeki yaldızlı Ejder tokası ışığı yakalıyordu, mavi ipek ceketini kaplayan

altın iplik işlemeler de öyle. Bir an, bir zamanlar kılıcının kabzasını ve kınını kaplayan mücevherlerden vazgeçtiğine üzüldü. Siyah yabandomuzu derisi iş görüyordu, ama onu her silahlı adam takabilirdi. Bırak adamlar onun kim olduğunu bilsin. Bırak Seanchanlar onları yok etmeye kimin geldiğini bilsin.

Tai'daishar'ı geniş bir düzlükte durdurarak, sabırsızlık içinde asillerin tepelerde dolanmasını izledi. Düzlüğün biraz uzağında, Gedwyn ve Rochaid, önde Adanmışlar, arkada Askerler olmak üzere, kusursuz şekilde sıralanmış olan adamlarının önünde, eyerlerinin üzerinde oturuyorlardı. Bir geçit törenine hazır görünüyorlardı. Gençlerin sayısı saçlarına kır düşmüş olanların sayısına denkti –aralarında çok kişi Hopwil ve Morr kadar gençti– ama her biri kapıyol açabilecek kadar güçlüydü. Gerekliliklerden biri buydu. Flinn ve Dashiva Rand'ın arkasında, Adley, Morr, Hopwil ve Narishma ile birlikte, kayıtsız bir grup halinde bekliyordu. Ve iki gergin atlı bayraktar, biri Tearlı biri Cairhienli, ikisinin de zırhları ve miğferleri, hatta çelik sırtlı eldivenleri parlayana dek ovulmuş ve parlatılmış. Kırmızı Işık Sancağı ve uzun, beyaz Ejder Bayrağı gevşekçe sarkıyordu ve sular damlatıyordu. Rand çadırında, anlık sendelemesinin görülemeyeceği yerde Güç'ü kavramıştı ve serpinti ona ve atına dokunmadan, iki buçuk santim ötesinden kayıyordu.

Saidin'deki leke bugün özellikle ağır geliyordu, gözeneklerine sızan, iliklerini lekeleyen yoğun, pis bir yağ gibi. Ruhunu lekeleyen. O pisliğe bir açıdan alıştığını sanıyordu, ama bugün mide bulandırıcıydı, *saidin*'in kendisi olan donmuş ateşten, eriyik soğuktan daha güçlüydü. Artık Rand Kaynak'a olabildiğince sık tutunuyor, onu kavramanın sebep olduğu yeni rahatsızlıktan kaçınmak için onun pisliğini kabulleniyordu. Rahatsızlık *o mücadele* sırasında dikkatini dağıtırsa ölümcül olabilirdi. Belki de bir şekilde baş dönmeleri ile bağlantılıydı. Işık, henüz deliremezdi, ölemezdi. Henüz değil. Daha yapılacak çok fazla işi vardı.

Üzengi kayışı ile kırmızı eyer battaniyesi arasına sıkıştırılmış uzun bohçayı hissetmek için sol bacağını Tai'daishar'ın böğrüne bastırdı. Bunu ne zaman yapsa, Boşluk'un dışında bir şey kıvranıyordu. Beklenti ve belki biraz da korku. İyi eğitimli iğdiş at sola dönecek oldu ve Rand onu dizginledi. Asiller ne zaman dizileceklerdi? Sabırsızlıkla dişlerini gıcırdattı.

Küçükken, güneş parlarken yağmur yağdığında adamların Karanlık Varlık'ın Semirhage'i dövdüğünü söyleyerek güldüklerini

duyduğunu hatırlıyordu. Ama o kahkahaların bazıları huzursuzdu ve sıska Cenn Buie her zaman, bundan sonra Semirhage'in canı acıdığı için öfkeli olacağını, büyüklerinin yolundan çekilmeyen küçük oğlanların peşine düşeceğini hırlardı. Bu Rand'ın küçükken koşa koşa uzaklaşması için yeterli olurdu. Şimdi, o anda, Semirhage'in onu yakalamak için gelmesini diliyordu. Onu ağlatacaktı.

Hiçbir şey Semirhage'i ağlatmaz, diye mırıldandı Lews Therin. *Başkalarını ağlatır, ama kendisi ağlamaz.*

Rand yumuşak sesle güldü. Kadın bugün gelirse, *kendisi* onu ağlatacaktı. Onu ve kalan Terkedilmişleri, hep beraber. Eğer bugün gelirlerse, Seanchanları kesinlikle ağlatacaktı.

Verdiği emirler herkesin hoşuna gitmemişti. Sunamon'un yağlı gülümsemesi, Rand'ın görmediğini sandığı anlarda kayboluyordu. Torean'ın heybesinde bir matara vardı, kuşkusuz brendi doluydu. Ya da belki bir sürü matara vardı, çünkü adam durmaksızın içiyordu ve matara asla boşalmıyor gibiydi. Semaradrid, Marcolin ve Tihera sırayla Rand'ın yanına gelmişler, ciddi yüzlerle sayılarına itiraz etmişlerdi. Birkaç sene önce, altı bine yakın adam her savaşa yetecek büyüklükte bir ordu sayılırdı, ama bu adamlar bugüne dek, Artur Şahinkanadı'nın günlerinde olduğu gibi, on binlerce, yüz binlerce askerden oluşan ordular görmüşlerdi ve Seanchanlara saldırırken daha fazlasını istiyorlardı. Rand onları hoşnutsuz yolladı. Elli Asha'man'ın herkesin dileyebileceği en büyük çekiç olduğunu anlamıyorlardı. Rand, *kendisinin* yeterince büyük bir çekiç olduğunu söylese ne diyeceklerini merak etti. Bu işi tek başına yapmayı düşünmüştü. Yapabilirdi de, belli olmazdı.

Weiramon geldi; Bashere'den emir almak hoşuna gitmemişti, dağlara gidiyor oldukları gerçeğinden de –dağlarda düzgün bir süvari saldırısı düzenlemek çok zor olurdu– başka pek çok şeyden de –Rand adamın bir sürü şikâyeti olduğundan emindi– ama Rand adamın konuşmasına izin vermedi.

"Saldaealılar benim sağ kolda at sürmem gerektiğine inanıyor gibi," diye mırıldandı Weiramon küçümsemeyle. Bir sebepten sağ kol büyük bir hakaretmiş gibi omuzlarını kaldırdı. "Bir de piyadeler var, Lord Ejder. Gerçekten de, bana göre..."

"*Bana* göre adamlarını hazır etmelisin," dedi Rand soğuk soğuk. Soğukluğun bir sebebi duygusuz boşlukta yüzüyor olmasıydı. "Yoksa hiçbir *kolda* olmayacaksın." Zamanında hazır olmazsa adamı arkada bırakacağını kastetmişti. Kuşkusuz böyle bir aptal, birkaç

silahlı adam ile bu uzak noktada bırakılsa fazla sorun çıkaramazdı. Rand, adam bir köyden daha büyük herhangi bir yere ulaşamadan dönmüş olurdu.

Ama Weiramon'un yüzündeki kan çekildi. "Lordum nasıl emrederse," dedi çabucak ve daha kelimeler ağzından çıkmadan hızla döndü. Bugün uzun boylu, geniş göğüslü, doru bir ata biniyordu.

Solgun Leydi Ailil dizginleri çekip Rand'ın önünde durdu. Yanında Yüksek Leydi Anaiyella vardı. Birlikte gezmek için tuhaf bir ikiliydiler ve bunun tek sebebi uluslarının birbirlerinden nefret etmesi değildi. Ailil bir Cairhienli için uzun boyluydu ve kaşının kemerinden kırmızı eldivenli bileğinin bükülmesine, inci yakalı yağmurluğunun duman grisi kısrağının arkasında yayılmasına kadar, onunla ilgili her şey titizlik ve vakar yansıtıyordu. Semaradrid, Marcolin, Weiramon ve Tihera'nın aksine, kadın yağmur damlalarının Rand'ın çevresindeki boşluktan kaydığını gördüğünde kılını bile kıpırdatmadı. Anaiyella gözlerini kırpıştırdı. Ve inledi. Ve elini ağzına kapatarak kıkırdadı. Anaiyella söğüt gibi, esmer, güzel bir kadındı, yağmurluğunun yakası yakutlarla süslenmiş, altın iplikle işlenmişti, ama benzerlik burada sona eriyordu. Anaiyella tamamen zarafet ve kıkırdamalarla doluydu. Kadın eğildiği zaman beyaz iğdiş atı da ön bacaklarını bükerek eğiliyordu. Oynak hayvan gösterişliydi, ama Rand arkasında hiçbir şey olmadığını tahmin ediyordu. Tıpkı hanımı gibi.

"Lord Ejder," dedi Ailil, "bu... sefere dahil edilmeme bir kez daha itiraz etmek zorundayım." Sesi tam olarak düşmanca olmasa da, serin ve tarafsızdı. "Hizmetkârlarımı siz ne zaman, nereye dilerseniz oraya gönderirim, ama benim savaşın ortasında bulunmak gibi bir arzum yok."

"Ah, hayır," diye ekledi Anaiyella, narin bir ürperti ile. Sesi bile kıkırdıyor gibiydi! "Pis şeyler, şu savaşlar. Süvariler Efendim öyle diyor. Kuşkusuz gerçekten de bizi gitmeye zorlamayacaksınız, değil mi, Lord Ejder? Kadınlara ayrı bir özen gösterdiğinizi duyduk. Değil mi, Ailil?"

Rand öyle şaşırmıştı ki Boşluk yıkılıverdi ve *saidin* kayboldu. Yağmur damlaları saçlarına düşmeye, ceketine işlemeye başladı, ama yalnızca bir anlığına. Rand dik durabilmek için eyerinin yüksek kaşına tutunarak, iki yerine dört kadın görerek otururken fark edemeyecek kadar sersemlemişti. Ne kadar çok şey biliyorlardı? *Duymuşlardı,* öyle mi? Kaç kişi biliyordu? Nereden bilebilirlerdi?

Işık, söylentiler Morgase'i, Elayne'i, Colavaere'i ve muhtemelen yüz kadını daha öldürdüğünü söylüyordu, hem de her biri sonuncusundan daha kötü bir şekilde! Kusma dürtüsüne karşı yutkundu. Bu yalnızca kısmen *saidin*'in suçuydu. *Yak beni, kaç casus izliyor beni?* Düşünce bir hırlamaya benziyordu.

Ölüler izliyor, diye fısıldadı Lews Therin. *Ölüler asla gözlerini kapatmaz.* Rand ürperdi.

"Kadınlara dikkat etmeye çalışıyorum gerçekten," dedi onlara, konuşmayı başardığında. Bir erkekten daha çabuk, hem de onların sebeplerinin yarısı için. "İşte bu yüzden gelecek birkaç gün içinde yakınımda olmanızı istiyorum. Ama bu fikirden gerçekten bu kadar nefret ediyorsanız, Asha'manlardan birini yanınıza verebilirim. Siyah Kule'de güvende olursunuz." Anaiyella şirin şirin ciyakladı, ama yüzü grileşti.

"Teşekkür ederim, hayır," dedi Ailil bir an sonra, son derece sakin bir şekilde. "Sanırım neler beklenmesi gerektiği konusunda Mızrak-Kumandanım ile görüşsem iyi olacak." Ama kısrağını döndürmeden önce bir an durdu ve Rand'ı yan yan süzdü. "Kardeşim Toram... düşüncesizdir, Lord Ejder. Hatta atılgandır. Ben değilim."

Anaiyella Rand'a tatlı tatlı gülümsedi, hatta Ailil'in peşinden gitmeden önce durduğu yerde kıpırdandı, ama sırtını döndükten sonra topuklarını atının böğrüne indirdi ve mücevher saplı kırbacını sallayarak diğer kadını çabucak geçti. O beyaz iğdiş at şaşırtıcı ölçüde hızlı gidebiliyordu.

Sonunda her şey hazır oldu, alaylar saf tuttu ve alçak tepelerde kıvrım kıvrım bir yılan gibi, uzun sıralar oluşturdular.

"Başla," dedi Rand Gedwyn'e. Gedwyn atını çevirdi ve adamlarına emirler havlamaya başladı. Sekiz Adanmış öne çıktılar, ezberledikleri yerde atlarından inerek dağlara döndüler. İçlerinden biri aşina geliyordu, sivri Tear sakalı kırışık köylü suratında tuhaf duran, kırlaşmaya yüz tutmuş bir adam. Sekiz dikey, keskin mavi ışık dönerek, yükselerek dik bir geçide dönüşen uzun, seyrek ağaçlıklı bir dağ vadisine ait birbirinden birazcık değişik manzaralar sergilediler. Altara'da. Venir Dağları'nda.

Öldür onları, diye ağladı Lews Therin yakarırcasına. *Fazla tehlikeliler, yaşamalarına izin verilmemeli!* Rand düşünmeden sesi bastırdı. Bir başka adamın yönlendirmesi, hatta yönlendirebilen bir adamın varlığı sık sık Lews Therin'den aynı tepkiyi çekiyordu. Rand artık sebebini merak etmiyordu.

Rand bir emir mırıldandı ve Flinn şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı, sonra koşarak gidip sıraya katıldı ve dokuzuncu bir kapıyol ördü. Hiçbiri Rand'ın yapabileceği kadar büyük değildi, ama her biri, kıl payı da olsa, bir arabanın geçebileceği kadar genişti. Bunu şahsen yapmayı düşünmüştü, ama herkesin önünde *saidin*'i kavramayı göze alamamıştı. Gedwyn ile Rochaid'in, birbirinin tıpatıp aynısı, bilgiç gülümsemelerle onu izlemekte olduğunu fark etti. Dashiva da kaşlarını çatarak, kendi kendine konuşurken dudakları kımıldayarak izliyordu. Hayal mi ediyordu, yoksa Narishma da yan yan bakıyor muydu ona? Ve Adley? Morr?

Rand elinde olmadan ürperdi. Gedwyn ve Rochaid'e güvenmemek mantıklıydı, ama Nynaeve'in büyük korku dediği şeye mi yakalanıyordu? Bir tür deliliğe, herkesten, her şeyden şüphelenmesine sebep olan karanlık bir durum? Coplinlerden biri vardı, Benly, herkesin ona karşı entrika çevirdiğini sanırdı. Rand çocukken zehir korkusundan yemek yemeyi reddetmiş, açlıktan ölmüştü.

Rand, Tai'daishar'ın boyuna eğilerek, iğdiş atı en büyük kapıyoldan geçirdi. Flinn'in yaptığıydı, ama o anda Gedwyn'in açtığı kapıyoldan da geçebilirdi. İlk defa Altara topraklarına ayak basıyordu.

Diğerleri, başlarında Asha'manlarla, çabucak arkasından geldiler. Dashiva kaşlarını çatarak Rand'dan yana baktı, Narishma da, ama Gedwyn hemen askerleri idare etmeye başladı. Teker teker öne atıldılar, bir kapıyol açtılar ve atlarını arkalarından çekerek içinden geçtiler. İleride, vadide, parlak ışık çakmaları açılan ve kapanan kapıyollara işaret ediyordu. Asha'man kapıyolları açtıkları araziyi ezberlemeden kısa mesafeli Yolculuk edebiliyorlardı ve atla olduğundan daha hızlı mesafe kaydedebiliyorlardı. Kısa süre sonra, kapıyolları açık tutan Adanmışlar dışında, yalnızca Gedwyn ile Rochaid kalmıştı. Diğerleri batı tarafta yayılmış, Seanchan arıyor olmalıydılar. Saldaealılar Illian'dan gelmiş, ata biniyorlardı. Alayın askerleri atlarını tırısa kaldırmışlar, arbaletlerini hazır tutarak ağaçların arasına yayılıyorlardı. Bu arazide yaya bir adam atlı bir adam kadar hızlı hareket edebiliyordu.

Ordunun kalanı kapıyollardan çıkarken Rand Asha'manların gittiği yöndeki vadi duvarına tırmandı. Arkasındaki yüksek dağlar, Derinlik'e bakan bir duvar oluşturuyorlardı, ama batıda zirveler neredeyse Ebou Dar'a kadar uzanıyordu. İğdiş atını hızlandırarak eşkin gitmeye başladı.

Daha geçide ulaşamadan Bashere yetişti ona. Adamın doru atı ufak tefekti –Saldaealıların çoğu küçük atlara biniyorlardı– ama çevikti. “Burada Seanchan yok gibi,” dedi neredeyse aylak bir tavırla, parmak boğumları ile bıyıklarını sıvazlayarak. “Ama olabilirdi de. Değil ölü bir tane, canlı bir Yenidendoğan Ejder’i takip ettiğim için büyük olasılıkla Tenobia kellemi kargıya geçirir.”

Rand kaşlarını çattı. Belki arkasını kollaması için Flinn’i alabilirdi ve Narishma’yı ve... Flinn hayatını kurtarmıştı; adam sadıktı. Ama insanlar değişebilirdi. Ya Narishma? Şeyden sonra bile?.. Girdiği riski düşününce ürperdi. Büyük korku değil. Narishma *gerçekten* sadık olduğunu kanıtlamıştı, ama yine de delice bir riskti. Gerçek olduklarından bile emin olmadığı bakışlardan kaçmak, onu neyin beklediğine dair en ufak fikrinin olmadığı bir yere kaçmak kadar delice. Bashere haklıydı, ama Rand bu konuda daha fazla konuşmak istemiyordu.

Geçide giden yamaçlar boy boy çıplak taşlardan ve kayalardan oluşuyordu, ama doğal taşların arasında eskiden dev bir heykel olabilecek yıpranmış parçalar vardı. Bazılarının işlenmiş taş olduğu anlaşılabiliyordu, diğerleri daha belirgindi. Rand’ın göğsü kadar büyük, yüzüklü bir el bir kılıç kabzasını kavramıştı, keskin kısmı Rand’ın elinden daha geniş olan, kırık bir kılıç. Yüzünde çatlaklar olan büyük bir baş, bazıları hâlâ sağlam, yukarı bakan kılıçlardan oluşmuşa benzeyen bir taç.

“Sence kimdi bu?” diye sordu. Bir kraliçe, elbette. Uzak bir geçmişte tüccarlar ve âlimler bile taç takmış olsa da, heykelleri yapılanlar yalnızca hükümdarlar ve generallerdi.

Bashere eyerinde dönerek başı inceledi, sonra konuştu. “İddiaya girerim Shiota Kraliçesi’dir,” dedi sonunda. “Daha eski olamaz. Bir kez Eharon’da yapılmış bir heykel gördüm ve öyle yıpranmıştı ki kadın mı, erkek mi, çıkartamıyordun. Bir fatih olmalı, yoksa elinde kılıçla yapmazlardı heykelini. Ve Shiota’nın sınırları genişleten hükümdarlara bu tür taçlar verdiğini hatırlar gibiyim. Belki ona Kılıçtan Taç diyorlardır, ha? Bir Kahverengi Aes Sedai daha fazlasını anlatabilir.”

“Önemli değil,” dedi Rand adama sinirle. Gerçekten de kılıçlara benziyorlardı.

Bashere yine de, gri kaşlarını çatarak, son derece ciddi bir ifade ile devam etti. “Herhalde binlerce kişi ona tezahürat yapmıştır, ona Shiota’nın umudu demişlerdir, hatta öyle olduğuna inanmışlardır. Kadın zamanında, daha sonra Artur Şahinkanadı’nın olacağı kadar

korkulan ve saygı duyulan biri olmuştur, ama artık Kahverengi Aes Sedailer bile ismini hatırlamıyor olabilir. Sen öldüğün zaman insanlar kim olduğunu, ne yaptığını ya da yapmaya çalıştığını unutmaya başlayacak. Eninde sonunda herkes ölür ve eninde sonunda herkes unutulur, ama zamanın gelmeden ölmenin hiçbir anlamı yok."

"Zamanından önce ölmeye niyetim yok," dedi Rand keskin bir sesle. Zamanını bilmese bile, nerede öleceğini biliyordu. Bildiğini sanıyordu.

Göz ucu ile, çıplak taşların sona erip çalıların ve birkaç küçük ağacın başladığı yerde bir hareket yakaladı. Elli adım uzakta bir adam açıklığa çıktı ve yayını kaldırarak okunun tüylerini yanağına kadar çekti. Her şey aynı anda oldu sanki.

Rand hırlayarak Tai'daishar'ı çevirdi, okçunun hareketi takip ettiğini gördü. *Saidin*'i kavradı ve tatlı yaşam ve pislik içine doldu. Başı dönüyordu. Şimdi iki okçu vardı. Onu iliklerine dek kavurmaya, etini kaskatı dondurmaya çalışan kontrolsüz Güç dalgaları ile savaşırken safra boğazına tırmandı. Onları kontrol *edemiyordu;* hayatta kalmaktan başka bir şey yapamıyordu. Mide bulantısı Güç kadar kuvvetle içini doldururken, zar zor örebildiği akışları görebilmek için, çaresizce görüş alanını berraklaştırmaya çalıştı. Bashere'in bağırdığını duyduğunu sandı. İki okçu oklarını serbest bıraktılar.

Rand ölebilirdi. O mesafeden, bir oğlan çocuğu bile hedefini vurabilirdi. Belki *ta'veren* olması kurtarmıştı onu. Okçu okunu salıverirken gri kanatlı bıldırcınlardan bir sürü, keskin ötüşlerle, adamın ayaklarının dibinden havalandı. Deneyimli birini etkileyecek şey değildi, gerçekten de adam kıl payı ırkildi. Rand okun yanağının dibinden geçtiğini hissetti.

Yumruk boyunda ateş topları okçuya çarptı. Adam, yayını tuttuğu kolunu savurarak çığlık attı. Bir başka ateş topu sol bacağını dizinden alıp götürdü ve adam haykırarak düştü.

Rand eyerinden eğilerek yere kustu. Midesi, hayatı boyunda yediği bütün yemekleri çıkartmaya çalışıyordu sanki. Boşluk ve *saidin* mide bulandırıcı bir kopma hissi ile kayboldu. Düşmemekten daha fazlası gelmiyordu elinden.

Dik oturmayı başardığı zaman Bashere'in uzattığı beyaz keten mendili aldı ve ağzını sildi. Saldaealı endişeyle kaşlarını çattı ve çatsa da olurdu. Rand'ın midesi kusacak yeni şeyler bulmak istiyor gibiydi. Yüzünün solmuş olması gerektiğini düşündü. Derin bir

nefes aldı. *Saidin*'i bu şekilde kaybetmek sizi öldürebilirdi. Ama hâlâ Kaynak'ı sezebiliyordu; en azından *saidin* onu kavurmamıştı. En azından doğru düzgün görebiliyordu; yalnızca bir tane Davram Bashere vardı. Ama *saidin*'i kavradığı her seferinde mide bulantısı biraz daha kötüleşiyor gibiydi.

"Bakalım bu adamdan konuşacak bir şeyler kalmış mı?" dedi Bashere'e. Kalmamıştı.

Rochaid diz üstü çökmüş, sakin sakin cesedin parçalanmış, kan lekeli ceketini arıyordu. Kopan koluna ve bacağına ek olarak, ölü adamın göğsü kafası kadar geniş, kararmış bir delikle kaplanmıştı. Eagan Padros'tu adam; kör gözleri şaşkınlık içinde gökyüzüne dikilmişti. Gedwyn ayaklarının dibindeki cesedi görmezden gelerek, Rochaid'inki kadar soğuk bakışlarla Rand'ı inceliyordu. İki adam da *saidin* kavramıştı. Şaşırtıcı şekilde, Lews Therin sızlamakla yetindi.

Taşa çarpan toynak sesleri eşliğinde Flinn ve Narishma dörtnala tepeye tırmandı, arkalarından yaklaşık yüz Saldaealı geldi. Adamlar yaklaşırken Rand kır saçlı yaşlı adamda ve genç adamda Güç sezdi, belki tutabildiklerince çekmişlerdi. İkisinin gücü de Dumai Kuyuları'ndan sonra hızla artmıştı. Erkeklerde böyle oluyordu; kadınlar düzgün artışlarla güçleniyor gibiydi, ama erkeklerde ani sıçramalar oluyordu. Flinn hem Gedwyn'den, hem de Rochaid'den daha güçlüydü ve Narishma da ondan fazla geride sayılmazdı. Şimdilik; nasıl sonlanacağını bilmenin yolu yoktu. Ama hiçbiri Rand'la boy ölçüşemiyordu. En azından, henüz değil. Zamanın ne getireceğini bilmek imkânsızdı. Büyük korku değil.

"Sizi izlemeye karar vermemiz iyi olmuş gibi, Lord Ejder." Gedwyn'in sesinde, alaycı olmaktan kıl payı kurtulan, endişeli bir tını vardı. "Bu sabah mideniz mi hassas?"

Rand başını iki yana salladı. Bakışlarını Padros'un yüzünden ayıramıyordu. Neden? Illian'ı fethettiği için mi? Adam "Lord Brend"e sadık olduğu için mi?

Rochaid yüksek bir nida ile Padros'un ceketinin cebindeki, güderi keseyi çıkardı ve yere boşalttı. Işıl ışıl altın paralar taşlı zemine düştü, tınlayarak sıçradı. "Otuz kron," diye hırladı adam. "Tar Valon kronları. Adamın parasını kimin ödediği kuşkusuz." Bir para aldı ve Rand'a fırlattı, ama Rand yakalamaya kalkışmadı, para koluna çarpıp sekti.

"Tar Valon parası kolaylıkla bulunabilir," dedi Bashere sakin sakin. "Bu vadideki adamların yarısının cebinde birkaç tane vardır. Bende de var." Gedwyn ve Rochaid başlarını çevirip ona baktılar.

Bashere gür bıyıklarının altından gülümsedi ya da en azından dişlerini gösterdi, ama Saldaealıların bazıları eyerlerinde huzursuz huzursuz kıpırdandılar ve kemer keselerini yokladılar.

Geçidin dik dağ yamaçlarının arasında biraz düzeldiği yerde, bir ışık çizgisi dönerek kapıyola dönüştü ve tepesinde bir saç tutamı olan, sade siyah ceket giymiş bir Shienarlı atını arkasından çekerek kapıyoldan geçti. İlk Seanchan bulunmuş gibiydi ve adam bu kadar çabuk dönmüşse çok uzakta değildi.

"Harekete geçme zamanı," dedi Rand Bashere'e. Adam başını salladı, ama yerinden kıpırdamadı. Bunun yerine, Padros'un yanında duran iki Asha'man'ı süzdü. İkili onu görmezden geldiler.

"Bununla ne yapıyoruz?" diye sordu Gedwyn, cesede işaret ederek. "En azından cadılara geri göndermeliyiz onu."

"Olduğu yerde bırak," diye yanıt verdi Rand.

Öldürmeye şimdi *hazır mısın?* diye sordu Lews Therin. Hiç de deli gibi değildi.

Henüz değil, diye düşündü Rand. *Ama yakında.*

Topuklarını Tai'daishar'ın böğrüne gömerek, dörtnala ordusunun yanına döndü. Dashiva ve Narishma hemen arkasından izlediler, sonra Bashere ve yüz Saldaealı geldi. Hepsi, yeni bir suikast beklermiş gibi çevrelerine bakınıyorlardı. Doğuda, kara bulutlar zirvelerin arasında toplanıyordu: yeni bir *cemaros* fırtınası. Yakında.

* * *

Tepedeki kamp düzenli kurulmuştu, yakında su çekilebilecek, dolana dolana akan bir dere vardı ve uzun dağ çayırına inmekte kullanılabilecek en olası yolları görüyordu. Kamp Assid Bakuun'u gururlandırmıyordu. Her Daim Muzaffer Ordu'da geçirdiği otuz sene içinde yüzlerce kamp kurmuştu; bir odada düşmeden yürümekten gurur duymaktan farkı olmazdı. Bulunduğu yer de gurur vermiyordu ona. Otuz sene boyunca İmparatoriçe'ye, sonsuza dek yaşasın, hizmet etmişti ve zaman zaman gözünü Kristal Taht'a diken deli zıpçıktının teki isyan etse de, o senelerin büyük kısmı bu an için hazırlanarak geçmişti. İki nesil boyunca, Geri Dönüş'ü taşıyacak büyük gemiler inşa edilirken, Her Daim Muzaffer Ordu eğitim görmüş, hazırlanmıştı. Öncellerden biri olacağını öğrendiğinde Bakuun gururlanmıştı kuşkusuz. Artur Şahinkanadı'nın vârislerinden çalınan toprakları geri alma düşleri,

hatta *Corenne* gelmeden bu yeni Birleşme'yi tamamlamak gibi çılgınca düşleri mazur görülebilirdi kuşkusuz. O kadar da çılgınca bir düş olmadığı anlaşılmıştı aslında, ama Bakuun'un hayal ettiği biçimde değil.

Elli Tarabon mızraklı askerinden oluşan devriye geri dönmüş, yamaç yukarı at sürüyorlardı. Sağlam göğüs plakalarına kırmızı yeşil çizgiler boyanmıştı ve zincir zırhtan peçeleri gür bıyıklarını gizliyordu. İyi at biniyorlardı, hatta doğru düzgün önderleri olduğunda iyi savaşıyorlardı. Yemek için yakılmış ateşlerin çevresinde, bağlama iplerinin çevresinde atları ile ilgilenen on kat fazla Tarabonlu vardı ve üç devriye henüz dönmemişti. Bakuun emri altındaki askerlerin yarıdan fazlasının hırsızların torunlarından oluşacağını hiç düşünmemişti. Ve bundan utanmıyorlardı; gözlerinizin içine bakabiliyorlardı. Devriye kolunun kumandanı, bacakları çamurlanmış atları üzerinde geçerlerken iyice eğilerek selam verdi, ama diğerlerinin büyük kısmı tuhaf aksanları ile, Bakuun'un dikkatle dinlemediği sürece anlayamayacağı kadar hızlı konuşarak yollarına devam ettiler. Disiplin konusunda da tuhaf fikirleri vardı.

Bakuun başını iki yana sallayarak *sul'dam*'ların geniş çadırına yollandı. Gereklilikten, onunkinden daha genişti çadır. Dördü, eteklerinde çatallı şimşekler bulunan koyu mavi elbiseler içinde, çadırın dışındaki taburelerde oturuyorlar, fırtınalar arasındaki bu güneşli saatlerin tadını çıkarıyorlardı. Artık bu aralar nadirdi. Grilere bürünmüş *damane* ayaklarının dibinde oturuyordu ve Nerith onun sarı saçlarını örüyordu. Onunla konuşuyorlardı da, hepsi sohbete katılıyor, yumuşak seslerle gülüşüyorlardı. Gümüşsü *a'dam* tasmanın bileziği yerde duruyordu. Bakuun ekşi ekşi homurdandı. Evinde çok sevdiği bir kurtköpeği vardı, hatta zaman zaman onunla konuşulurdu, ama Kıskaç'ın sohbet etmesini hiç beklemezdi!

"O iyi mi?" diye sordu Nerith'e, bir kez daha. Ya da onuncu kez. "Onunla ilgili her şey yolunda mı?" *Damane* bakışlarını indirdi ve sustu.

"Oldukça iyi, Yüzbaşı Bakuun." Kare yüzlü kadın, Nerith, sesine gereken saygıyı kattı, ama gerekenden kıl payı fazlasını değil. Ama konuşurken *damane*'sinin başını teselli edercesine okşadı. "Rahatsızlığı her ne idiyse, artık geçti. Her durumda, önemsiz bir şey. Endişelenilecek bir şey değil." *Damane* titriyordu.

Bakuun yine homurdandı. Önce aldığı yanıtlardan pek farklı değil. Ama Ebou Dar'da bir şey yanlış gitmişti, hem de yalnızca bu

damane'de değil. *Sul'dam*'ların hepsi midye kadar sıkı ağızlı davranmışlardı –Kan hiçbir şey söylemiyordu elbette, Bakuun gibilerine değil– ama çok fazla fısıltı duymuştu. *Damane*'lerin hepsinin hastalandığını ya da delirdiğini söylüyorlardı. Işık, şehir güvenceye alındığından beri Ebou Dar çevresinde tekinin bile kullanıldığını görmemişti, hatta zafer için Gökyüzü Işıkları gösterisi bile yapmamışlardı. Böyle şey duyulmuş muydu?

"Eh, umarım o..." diye başladı ve doğu geçidinde süzülerek yaklaşan bir *raken* belirdiği zaman sustu. Geniş, köselemsi kanatları kuvvetle çırpınırken, tepenin hemen üzerinde aniden eğildi ve bir kanadının ucunu neredeyse dümdüz aşağı uzatarak küçük bir daire çizdi. Kurşun bir kürenin ağırlığı ile, ince, kırmızı bir flama aşağı uzandı.

Bakuun küfrünü yuttu. Uçucular her zaman gösteriş yapardı, ama eğer bu ikili keşif raporlarını teslim ederken adamlarından birini yaraladıysa, onları eline geçirmek için kiminle yüzleşmesi gerekirse gereksin, derilerini yüzecekti. Keşfe çıkacak uçucular olmadan savaşmak istemezdi, ama Kan'ın en sevdiği evcil yaratıklarıymış gibi şımartılıyorlardı gerçekten.

Flama ok gibi düştü. Kurşun ağırlık yere çarptı ve uzun ince mesaj direğinin hemen yanı başında zirveden sekti. Direk, gönderecek bir mesaj olmadığı sürece indirilemeyecek kadar uzundu. Dahası, ne zaman indirilse biri atını hep o şeyin üzerinden geçiriyor, bağlantıları kırıyordu.

Bakuun uzun adımlarla, doğrudan çadırına gitti, ama Üsteğmen'i çamurlu flama ve mesaj silindiri ile onu beklerken buldu. Tiras ondan bir baş uzun, kemikli bir adamdı ve çenesinin ucuna talihsiz bir sakal müsveddesi tutunuyordu.

Arkası görülecek kadar ince bir kâğıda yazılıp, rulo halinde ince metal silindire konulmuş rapor basit kelimelerle ifade edilmişti. Bakuun'un bir *raken* ya da *to'raken*'e binmesi hiç gerekmemişti –Işık'a şükür ve İmparatoriçe'ye, sonsuza dek yaşasın, hamdolsun!– ama uçan bir kertenkelenin sırtındaki eyere kayışla bağlanmışken kalem kullanmanın kolay olduğunu sanmıyordu. Raporun verdiği haber küçük kamp yazı masasının kapağını açmasına ve telaşla yazmasına sebep oldu.

"Buranın on beş kilometre kadar uzağında bir kuvvet var," dedi Tiras'a. "Bizden beş altı kat daha fazlalar." Uçucular bazen abartırlardı, ama genellikle bu kadar değil. Onca insan daha önce görülmeden dağlarda bu kadar yakına nasıl gelmişlerdi? Bakuun

doğudaki kıyıyı görmüştü ve oraya yanaşmaktansa cenaze dualarının edilmesini tercih ederdi. Gözleri kavrulsun, uçucular menzilleri dahilinde bir pirenin sıçramasını bile görebileceklerini iddia ederek övünürlerdi. "Burada olduğumuzu bildiklerini düşünmek için sebebimiz yok, ama biraz destek kuvvet fena olmazdı."

Tiras kahkaha attı. "Onları *damane* ile biraz okşarız ve bizden yirmi kat fazla olsalar bile bu onların işini görür." Adamın tek gerçek kusuru, aşırı kendine güveniydi. Ama iyi bir askerdi.

"Ya yanlarında birkaç... Aes Sedai varsa?" dedi Bakuun sessizce, isim üzerinde pek az duraksayarak, uçucunun raporunu kendi kısa mesajı ile birlikte silindire tıkarken. O... kadınların başıboş dolaşmalarına izin verildiğine gerçekten inanmamıştı.

Tiras'ın yüzü, Aes Sedai silahı hakkındaki hikâyeleri hatırladığını gösteriyordu. Mesaj silindiri elinde koşarken, kırmızı flama adamın arkasında dalgalanıyordu.

Kısa süre sonra silindir ve flama mesaj direğinin tepesine bağlanmıştı ve hafif esinti uzun, kırmızı kumaş parçasını tepenin zirvesinin on beş adım yükseğinde oynatıyordu. *Raken* kanatlarını ölüm kadar kıpırtısızca gererek, vadi boyunca mesaj direğine süzüldü. Aniden uçuculardan biri eyerinden atıldı ve *raken*'in arkadan gelen pençelerinin aşağısında asıldı –hem de baş aşağı! İzlerken Bakuun'un midesi sancıyordu. Ama kadının eli flama üzerinde kaldı, direk esnedi, sonra mesaj silindiri mandalından kurtulunca titreyerek doğruldu. Yaratık ağır çemberler çizerek tırmanırken kadın yerine döndü.

Bakuun vadiyi incelerken minnetle *raken*'i ve uçucuları aklından çıkardı. Vadi geniş, uzun ve bu tepe dışında hemen hemen düzdü. Dik, ormanlık yamaçlarla çevrilmişti; görüş açısı içindeki geçitler sayılmazsa, ancak bir keçi girebilirdi bu vadiye. O çamurlu otlaktan geçerek saldırmaya çalışacak herhangi birini *damane* ile lime lime ederdi. Ama haberin iletilmesini sağlamıştı; düşman doğrudan üstlerine gelirse, herhangi bir destek kuvvetten en az üç gün önce gelirlerdi. Görülmeden bu kadar yakına *nasıl* gelmişlerdi?

Birleşme'nin son savaşlarını iki yüz seneyle kaçırmıştı, ama o isyanlardan bazıları küçük değildi. Marendalarlar ile iki sene savaşmıştı, otuz bin insan ölmüştü, bunun elli katı mal olarak anakaraya götürülmüştü. Tuhaf olana dikkat etmek bir askeri hayatta tutardı. Kampın bozulması ve tüm izlerin temizlenmesi emrini vererek, komutası altındaki kuvveti ormanlık yamaçlara

kaydırmaya başladı. Doğuda karanlık bulutlar toplanıyordu, o lanet fırtınalardan biri geliyordu yine.

23
Savaş Sisi, Savaş Fırtınası

Şimdilik yağmur yağmıyordu. Rand Tai'daishar'ı yamaçta yatan kökünden sökülmüş bir ağacın çevresinden dolaştırdı ve ağaç gövdesinin arkasında yere uzanmış ölü adama kaşlarını çattı. Adam kısa boylu ve tıknazdı, yüzü kırışıktı, zırhı mavi yeşil lakeli, üst üste binen plakalardan oluşmuştu, ama kör gözlerle tepedeki kara bulutlara bakarken, Eagan Padros'a çok benziyordu, hatta eksik bacağına kadar. Bir subay olduğu açıktı; açılmış kolunun yanında yatan kılıcının fildişi kabzası bir kadın şeklinde oyulmuştu ve dev bir böcek kafası olarak şekillendirilmiş lakeli miğferinde iki uzun, ince, mavi tüy vardı.

Kökünden sökülmüş ağaçlar, parçalamış ağaçlar ve bir ucundan diğerine yanmakta olan ağaçlar beş yüz adım boyunca dağ yamacına saçılmıştı. Cesetler de, *saidin* dağ yamacını biçtiğinde parçalanmış, kırılmış adamlar. Çoğunun yüzünde çelikten peçeler vardı ve göğüs zırhlarına yatay çizgiler boyanmıştı. Işık'a şükür kadın yoktu aralarında. Yaralı atlar öldürülmüştü, şükredilecek bir şey daha. Atların ne kadar yüksek sesle çığlık atabildiği inanılmazdı.

Ölülerin sessiz olduğunu sanıyorsun? Lews Therin'in kahkahası hırıltılıydı. *Öyle mi?* Sesi acılı bir öfke takındı. *Ölüler bana uluyor!*

Bana da, diye düşündü Rand hüzünle. *Dinlemeyi göze alamam, ama onları nasıl susturuyorsun?* Lews Therin kaybettiği Ilyena'sı için ağlamaya başladı.

"Büyük bir zafer," dedi Weiramon etkileyici bir sesle, Rand'ın arkasından, sonra mırıldandı, "ama pek az şeref verdi. Eski yollar en iyisiydi." Rand'ın ceketi çamur kaplanmıştı, ama şaşırtıcı şekilde, Weiramon Gümüş Yol'daki kadar temiz görünüyordu. Miğferi ve zırhlı parlıyordu. Adam bunu nasıl başarıyordu? Tarabonlular

sonunda, Tek Güç'e karşı mızraklar ve cesaretle saldırıya geçmişlerdi ve Weiramon askerlerinin başında, saldırıyı kırmak için atılmıştı. Emir almadan ve Savunucular dışındaki büyük Tearlılarla, hatta şaşırtıcı ama, yarı sarhoş Torean'la birlikte. Semaradrid ve Gregorin Panar da, Cairhienlilerin ve Illianlıların çoğu ile katılmışlardı. O anda kıpırdamadan durmak güçtü ve her adam kapışabileceği bir şeyle kapışmak istiyordu. Asha'man olsa daha hızlı halledерdi. Ama daha kanlı bir şekilde.

Rand savaşa katılmamış, adamların onu görebileceği bir yerde eyerinde oturmakla yetinmişti. Güç'ü kavramaya korkmuştu. Görülebilecek bir zayıflık sergilemeye cüret edemezdi. En ufak zayıflık kırıntısı bile. Lews Therin fikir karşısında dehşetle gevezelik etmeye başlamıştı.

Weiramon'un lekesiz ceketi kadar şaşırtıcı olan, Anaiyella'nın onunla at sürmesi ve bir kez bile aptal aptal sırıtmaması idi. Kadının yüzü büzülmüş, onaylamazlık doluydu. Tuhaf, ama kadının güzelliğini yağlı gülümsemeleri kadar bozmamıştı. Kadın saldırıya katılmamıştı elbette, Ailil de öyle, ama Anaiyella'nın Süvariler Efendisi katılmıştı ve adam göğsüne bir Tarabonlu mızrağı almış, ölmüştü. Kadın bundan hiç hoşlanmamıştı. Ama neden Weiramon'a eşlik etmişti? Yalnızca Tearlıların birleşmesi miydi bu? Belki. Son gördüğünde kadın Sunamon'un yanındaydı.

Bashere doru atını yamaç yukarı yürüttü, cesetlere yarılmış bir ağaç gövdesinden ya da yanmakta olan bir kütükten daha fazla dikkat etmezmiş gibi yaparak, cesetlerin arasından dolandı. Miğferini eyerine asmıştı ve eldivenlerini kılıç kemerinin arkasına tıkmıştı. Hem adamın, hem atın sağ yanı tamamen çamur kaplıydı.

"Aracome gitti," dedi. "Flinn ona Şifa vermeye çalıştı, ama Aracome'ın bu şekilde yaşamak istediğini sanmıyorum. Şimdiye dek elliye yakın ölü verdik, kalanlardan bir kısmı da yaşamayabilir." Anaiyella soldu. Rand onu Aracome'ın yanında, midesini boşaltırken görmüştü. Sıradan insanların ölümü kadını bu kadar etkilemiyordu.

Rand bir anlığına acıma hissetti. Kadına değil, Aracome'a da değil. Güven içinde Cairhien'e dönmüş olsa da, Min'e. Min görülerinden birinde Aracome'ın ölümünü kehanet etmişti. Gueyam ile Maraconn'un da. Her ne görmüşse, Rand gerçeğine yakın olmadığını umuyordu.

Askerlerin çoğu yine keşfe çıkmıştı, ama geniş çimenlikte, Gedwyn'in Adanmışlarının ördüğü kapıyollar arabalar ve yedek

atlar kusuyordu. Görecek kadar yaklaştıklarında, yanlarında gelen adamların ağızları açık kalıyordu. Çamurlu zemin dağ yamacı kadar altüst olmuş değildi, ama kahverengi otların arasında iki adım genişliğinde, elli adım uzunluğunda kararmış oyuklar uzanıyordu ve bir atın bile üzerinden atlayamayacağı kocaman delikler vardı. Şimdiye dek *damane*'yi bulamamışlardı. Rand yalnızca bir tane olduğunu düşünüyordu; daha fazla *damane,* bu koşullar altında çok daha fazla zarar verirdi.

Adamlar üzerinde çay kaynatılan küçük ateşlerin çevresinde dolanıyordu. Bu sefer Tearlılar, Cairhienliler ve Illianlılar birbirlerine karışmışlardı. Yalnızca sıradan insanlar da değil. Semaradrid eyer matarasını Gueyam'la paylaşıyordu. Gueyam bitkin bitkin elini kel kafasından geçiriyordu. Maraconn ve Kiril Drapaneos, kare kesimli sakalı dar suratında tuhaf duran leylek gibi bir adam, ateşlerin birinin yanında topuklarının üzerine çökmüşlerdi. Görünüşe bakılırsa iskambil oynuyorlardı! Torean'ın çevresinde bir sürü küçük Cairhien lordu vardı ve hepsi gülüyordu. Ama adamın şakalarından çok, nasıl sallandığına ve patates burnunu nasıl ovaladığına gülüyor da olabilirlerdi. Alay askerleri ayrı duruyordu, ama onlar da Padros'un arkasından Işık Sancağı'na karılmış "gönüllüler"i aralarına almışlardı. O grup Padros'un nasıl öldüğünü öğrendiklerinden beri herkesten daha hevesli davranmışlardı. Mavi ceketli alay askerleri onlara, bir kaz *sürüsü* gibi dağılmadan nasıl yön değiştireceklerini gösteriyorlardı.

Flinn Adley, Morr ve Hopwil ile birlikte yaralıların arasındaydı. Narishma önemsiz kesiklerden biraz fazlasına Şifa verebiliyordu, bu konuda Rand'dan daha yetenekli değildi ve Dashiva'nın yeteneği o kadar bile yoktu. Gedwyn ile Rochaid başka herkesten epey uzakta, vadinin ortasındaki tepenin zirvesinde durmuş, atlarının dizginlerini tutarak konuşuyorlardı. Tepeyi çevreleyen kapıyollardan fırlayarak Seanchanları o tepede hazırlıksız yakalamayı ummuşlardı. Elli kişi ölmüştü, daha fazlası ölecekti, ama Flinn ve diğerleri o ya da bu ölçüye dek Şifa verebiliyor olmasa bu sayı iki yüzü aşardı. Gedwyn ve Rochaid ellerini kirletmek istememişlerdi ve Rand onları zorladığı zaman yüzlerini buruşturmuşlardı. Ölülerden biri bir Asker'di, yuvarlak yüzlü bir Cairhienli olan bir başka Asker ateşin yanında sersem bir ifade ile çökmüştü. Rand o bakışın, ayaklarının dibindeki patlama ile havaya fırlamaktan kaynaklandığını umuyordu.

Aşağıda, oyuk düzlüklerde, Ailil Mızrak-Kumandanı ile,

Denharad adlı ufak tefek, solgun adamla konuşuyordu. Atları neredeyse birbirlerine dokunuyordu ve zaman zaman başlarını dağa doğru kaldırıp Rand'a bakıyorlardı. *Onlar* ne çeviriyordu acaba?

"Bir dahaki sefere daha iyi çıkarırız," diye mırıldandı Bashere. Bakışlarını vadide dolaştırdı, sonra başını iki yana salladı. "En kötü hata, aynı hatayı ikinci kez yapmaktır ve biz yapmayacağız."

Weiramon onu işitti ve aynı şeyi tekrarladı, ama sözcükleri yirmi kez kullandı ve baharda bir bahçeyi süslemeye yetecek kadar renkli sözler kullandı. Hata yapıldığını, özellikle de kendisinin hata yaptığını itiraf etmeden. Rand'ın hatalarından da aynı ölçüde hünerle kaçındı.

Rand, gergin bir ifade ile başını salladı. Bir dahaki sefere daha iyi iş çıkaracaklardı. Adamlarının yarısını bu dağlarda gömülü bırakmayı istemiyorsa, iyi iş çıkarmak zorundaydılar. O anda, tutsakları ne yapacağını merak ediyordu.

Yamaçta ölümden kaçabilenlerin çoğu sağlam kalan ağaçların arasına çekilmeyi başarmışlardı. Bashere'in dediğine göre, o şartlar altında şaşırtıcı bir düzen içinde; ama artık büyük tehdit oluşturamazlardı. *Damane* onların yanında değilse. Ama yaklaşık yüz adam, silahları ve zırhları alınmış şekilde, iki düzine atlı Yoldaş ve Savunucu'nun dikkatli bakışları altında, yerde büzülmüş, oturuyorlardı. Büyük kısmı Tarabonluydu, işgalciler tarafından zorlanan adamlar gibi savaşmamışlardı. Büyük kısmı başlarını dik tutuyor, nöbetçilerle alay ediyorlardı. Gedwyn onları önce sorgulamak, sonra öldürmek istiyordu. Weiramon tutsakların gırtlakları kesilse de aldırmazdı, ama işkence yapmayı zaman israfı olarak görüyordu. Hiçbirinin faydalı bir şey bilmiyor olacağını savunuyordu; aralarında asil doğumlu tek kişi bile yoktu.

Rand, Bashere'e baktı. Weiramon *hâlâ* gür bir sesle konuşup duruyordu. "...bu dağları sizin için temizleyeceğiz, Lord Ejder. Onları nallarımızın altında ezeceğiz be..." Anaiyella sert bir ifade ile başını sallayarak onaylıyordu.

"Üç aşağı, beş yukarı," dedi Bashere yumuşak sesle. Tırnağı ile gür bıyıklarından çamur sıyırdı. "Ya da bazı kiracılarımın dediği gibi, salıncakta kazandığını atlıkarıncada kaybedersin." Işık altında, atlıkarınca da neydi? Ne faydası olmuştu ama!

Sonra Bashere'in devriyelerinden biri işleri daha da kötüleştirdi.

Altı adam yamaç boyunca, bir tutsağı mızraklarının sapı ile dürte düne yaklaştılar. Yırtık, kirli, koyu mavi elbise içinde siyah saçlı bir kadındı. Elbisesinin göğsünde ve eteğinde çatallı şimşek

deseni taşıyordu. Kadının yüzü de kirliydi ve gözyaşlarından yol yol olmuştu. Kadın sendeledi, düşecek gibi oldu, ama dürtüklemeler gerçekten temas etmiyor, yalnızca temas edecekmiş gibi yapıyordu aslında. Kadın horgörüyle, dik dik onu tutsak edenlere baktı, hatta bir kez tükürdü. Rand'a da alayla baktı.

"Onu incittiniz mi?" diye sordu Rand. Bu vadide olanlardan sonra tuhaf bir soru belki. Bir *sul'dam* hakkında. Ama ağzından çıkıvermişti.

"Biz değil, Lord Ejder," dedi küt yüzlü devriye önderi. "Onu bu şekilde bulduk." Uzun, kara sakalının üzerinden çenesini kaşıyarak, destek istermiş gibi Bashere'e baktı. "Gille'sini öldürdüğümüzü iddia ediyor. Evcil köpeği, kedisi ya da öyle bir şeymiş gibi, söylenip duruyor. Adı Nerith'miş. Ağzından ancak bunu alabildik." Kadın döndü ve adama hırladı.

Rand içini çekti. Evcil köpek değil. Hayır! O isim listesine ait değildi! Ama kafasının içinde kendi kendine tekrarlanan isim listesini duyabiliyordu ve "*Damane* Gille" oradaydı. Lews Therin Ilyena'sı için sızlandı. O isim de listedeydi. Rand, o listede olmaya hakkı olduğunu düşünüyordu.

"Bu bir Seanchan Aes Sedaisi mi?" diye sordu Anaiyella aniden, eyer kaşının üzerinden eğilip dik dik Nerith'e bakarak. Nerith, gözleri öfkeden iri iri olarak ona da tükürdü. Rand *sul'dam*'lar hakkında bildiği kıt bilgisiyle, tasma ve zincirden oluşan bir *ter'angreal* aracılığıyla yönlendirebilen kadınları *kontrol ettiklerini,* ama kendilerinin yönlendiremediğini anlattı. Titiz, yaltaklanan Yüksek Leydi soğuk bir selse, "Lord Ejder istemiyorsa, onun adına bu kadını ben asabilirim," diyerek Rand'ı şaşırttı. Nerith kadına yine tükürdü! Bu sefer horgörüyle. Bu kadın cesaret eksikliği çekmiyordu.

"Hayır!" diye hırladı Rand. Işık, onun beğenisini kazanmak için insanlar neler yapabiliyordu! Ya da belki Anaiyella Süvariler Efendisi'ne gerekenden daha yakındı. Adam tıknazdı ve kelleşmeye yüz tutmuştu –ve sıradan biriydi; Tearlılar arasında bu önemliydi– ama kadınların erkekler konusunda tuhaf zevkleri vardı. Rand bunu kesin olarak biliyordu.

"Harekete geçmeye hazır olur olmaz," dedi Rand Bashere'e, "oradaki adamları serbest bırak." Bir sonraki saldırısına girişirken yanında tutsak taşımak söz konusu değildi ve yüz adamı –sayıları şimdi yüzdü; daha sonra çoğalacaklardı kuşkusuz– erzak arabaları ile birlikte takip etmek üzere burada bırakmak elli ayrı sorun

anlamına gelebilirdi. Onları salıvermek sorun yaratmazdı. Atlarının sırtında kaçmayı başarmış olanlar bile haberi Rand'ın Yolculuk ettiği hızda taşıyamazlardı.

Bashere omuzlarını hafifçe silkti; öyle olabileceğini düşünmüştü, ama diğer yandan, olasılığı en düşük olan da her zaman olabilirdi. Çevrede bir *ta'veren* yokken bile tuhaf şeyler olabiliyordu.

Weiramon ve Anaiyella aynı anda ağızlarını açıp itiraz edecek oldular, ama Rand devam etti. "Ben konuştum ve bitti! Ama kadını alıkoyacağız. Yakalayacağımız başka her kadını da."

"Ruhum kavrulsun," diye nida etti Weiramon. "Neden?" Adam sersemlemiş gibiydi, Bashere de başını şaşkın şaşkın salladı. Anaiyella'nın ağzı horgörüyle büküldü, sonra Lord Ejder'e yaltaklanan bir gülümsemeye dönüştürdü onu. Açık ki, kadın Rand'ın kadını diğerleri ile birlikte gönderemeyecek kadar yumuşak olduğunu düşünmüştü. Bu arazide yürümek güçtü, erzaklarının kıtlığından bahsetmeye bile gerek yoktu. Ve bir kadını kovacak hava değildi.

"Bana karşı olan yeterince Aes Sedai var, bir de *sul'dam*'ları işlerinin başına yollamam gerekmiyor," dedi onlara. Işık biliyordu ya, doğruydu bu! Başlarını salladılar, gerçi Weiramon biraz ağırdan almıştı; Bashere rahatlamış gibi görünüyordu, Anaiyella ise hayal kırıklığına uğramış gibi. Ama bu kadınla ve yakalayacakları diğerleri ile ne yapacaktı? Siyah Kule'yi bir hapishaneye dönüştürmeye niyeti yoktu. Aieller tutabilirdi onları. Yalnız, Rand sırtını döner dönmez Bilgeler gırtlaklarını kesebilirdi. Ya Mat'in Elayne'le birlikte Caemlyn'e götürdüğü Aes Sedailer? "Bu iş bittiği zaman, onu seçeceğim bazı Aes Sedailere teslim edeceğim." Bunu bir iyi niyet jesti olarak görebilirlerdi, Rand'ın korumasını kabul etmek zorunda kalmalarını tatlandıracak biraz bal gibi.

Sözler ağzından çıkar çıkmaz Nerith'in yüzü ölü gibi beyazladı ve ciğerlerini patlatırcasına çığlık attı. Durmaksızın uluyarak kendini yamaçtan aşağı attı, devrilmiş ağaçların üzerinden tırmandı, düştü, sonra kalkıp yine tırmandı.

"Lanet!.. Yakalayın onu!" diye terslendi Rand ve Saldaea devriyesi kadının peşinden fırladı, atlarının bacaklarını ve boyunlarını kırma tehlikesine aldırmadan ağaç saçılmış yamaçta koşturdular. Kadın haykırmaya devam ederek, hiç aldırmadan atların arasından geçerek kaçtı.

Doğu geçidinin ağzında bir kapıyol, gümüş bir ışık çakması ile açıldı. Siyah ceketli bir Asker atını geçirdi, kapıyol sönerken atına

atladı ve dörtnala Gedwyn ile Rochaid'in beklediği tepeye sürdü. Rand kıpırdamadan bekledi. Kafasının içinde, Lews Therin öldürmek, çok geç olmadan tüm Asha'manları öldürmek hakkında hırlıyordu.

Üçü Rand'a doğru yamaç yukarı ilerlemeye başladığında Saldaealılardan dördü Nerith'i yere mıhlamışlar, ellerini ve ayaklarını bağlıyorlardı. Kadın öyle fena kıvranıyor, ısırmaya çalışıyordu ki dört adam gerekmişti ve Bashere eğlenti içinde kadının dört adamı alt edeceği üzerine bahse giriyordu. Anaiyella kadının kafasını yarmak konusunda bir şeyler mırıldandı. Kafasını kırmaktan mı bahsediyordu? Rand ona kaşlarını çattı.

Gedwyn ile Rochaid'in arasındaki Asker, yanlarından geçerken Nerith'e huzursuz huzursuz baktı. Rand, Siyah Kule'de, gümüş Kılıçları verirken ve Taim'i ilk Ejder iğnesini takarken adamı gördüğünü belli belirsiz hatırlıyordu. Genç bir adamdı, adı Varil Nensen'di ve hâlâ gür bıyıklarının üzerine saydam bir peçe takıyordu. Ama kendi vatandaşları ile karşılaştıklarında duraksamamıştı. Artık Siyah Kule'ye ve Yenidendoğan Ejder'e sadıktılar, Taim hep öyle derdi. Ama ikinci kısmını hep, sonradan aklına gelmiş gibi söylüyordu.

"Raporunu Yenidendoğan Ejder'e verme şerefine sahip olabilirsin, Asker Nensen," dedi Gedwyn. Alayla.

Nensen eyerinde dimdik oturdu. "Lord Ejder!" diye havladı, yumruğunu göğsüne vurarak. "Elli kilometre batıda daha fazlası var, Lord Ejder." Rand izcilere elli kilometre gidip geri dönmelerini söylemişti. Bir Asker Seanchanları bulduğunda diğerlerinin daha da batıya gitmesinin ne faydası vardı? "Buradakilerin yarısı kadar," diye devam etti Nensen. "Ve..." Kara gözleri Nerith'e kaydı yine. Kadın şimdi bağlanmıştı ve Saldaealılar onu ata yüklemeye çalışıyorlardı. "Ve kadınlardan iz görmedim, Lord Ejder."

Bashere gökyüzüne işaret etti. Gökyüzü bir dağ zirvesinden diğerine, kara bulutlarla kaplıydı, ama güneş hâlâ yüksekte olmalıydı. "Kalanlar dönmeden adamları besleme zamanı," dedi, tatmin içinde başını sallayarak. Nerith dişlerini bir Saldaealının bileğine geçirmeyi başarmıştı ve porsuk gibi bırakmamıştı.

"Onları çabuk besle," dedi Rand sinirle. Yakalanan her *sul'dam* bu kadar güçlük mü çıkaracaktı? Büyük olasılıkla. Işık, ya bir *damane* yakalarsa? "Bütün kışı bu dağlarda geçirmek istemiyorum." *Damane* Gille. Bir kez listeye girince, hiçbir ismi silemiyordu.

Ölüler asla susmaz, diye fısıldadı Lews Therin. *Ölüler asla*

uyumaz.

Rand atını ateşlere doğru sürdü. Canı yemek çekmiyordu.

* * *

Çıkık bir kayalığın ucunda, Furyk Karede dikkatle çevresinde yükselen ormanlık dağları, siyah dişlere benzeyen keskin zirveleri inceledi. Uzun boylu, benekli bir iğdiş olan atı, onun kaçırdığı bir ses duymuş gibi kulaklarını kaldırdı, ama bunun dışında kıpırdamadı. Karede sık sık duruyor, dürbününün lensini siliyordu. Gri sabah göğünden hafif bir yağmur yağıyordu. Miğferindeki iki siyah tüy dik durmak yerine hafifçe eğilmişlerdi ve sırtından su akıyordu. En azından dünle karşılaştırılınca hafif bir yağmurdu, muhtemelen yarınla karşılaştırılınca da. Ya da belki bu öğleden sonra ile. Güneyde uğursuz bir gök gürültüsü duyuldu. Ama Karede hava durumu ile ilgilenmiyordu.

Aşağıda, iki bin üç yüz askerinin sonuncuları dolambaçlı geçitlerde yılan gibi kıvrıla kıvrıla ilerliyordu, dört ileri karakoldan topladığı adamlar. İyi atlara binen, oldukça iyi beslenmiş adamlardı, ama yalnızca iki yüzü Seanchan'dı ve kendisinden başka yalnızca iki tanesi Nöbetçilerin kırmızı yeşillerini giyiyordu. Kalanların çoğu Tarabonluydu –Karede onların mizacını biliyordu– ama üçte biri Amadicialı ve Altaralıydı, yeminlerini çok yeni etmişlerdi, nasıl savaşacaklarından emin olamıyordu. Bazı Altaralılar ve Amadicialılar şimdiye dek iki üç kez taraf değiştirmişti bile. En azından değiştirmeye çalışmışlardı. Aryth Okyanusu'nun bu yanında insanlar utanmak nedir bilmiyorlardı. Bir düzine *sul'dam* alayın önünde at sürüyordu ve Karede on ikisinin de yanında yürüyen birer tasmalı *damane*'si olduğunu diliyordu, yalnızca iki tane değil.

Elli adım ileride, mızrak başından on adam önlerinde yükselen yamaçları izliyordu, ama gerektiği kadar dikkatle değil. Mızrak başında at süren çok fazla adam tehlike bulmak için ileri keşifçilere güveniyordu. Karede onlarla şahsen konuşmayı aklına yazdı. Ondan sonra görevlerin doğru düzgün yaparlardı ya da onları angarya çalışmaya yollardı.

İleride, doğuda bir *raken* belirdi, ağaç tepelerini süpürürcesine uçtu, bir kadının sırtında elini dolaştıran bir erkek gibi, arazinin iniş çıkışlarını izleyerek kıvrıldı, döndü. Tuhaf *morat'raken,* yani uçucular, gökyüzü şimşeklerle dolu olmadığı sürece yüksekten

uçmayı severdi. Karede dürbününü indirip izledi.

"Belki sonunda yeni bir keşif raporu alırız," dedi Jadranka. Karede'nin arkasında bekleyen diğer subaylara, Karede'ye değil. On adamdan üçü Karede'nin rütbesine sahipti, ama Kan dışında pek az kişi Ölümnöbeti Askerleri'nin kan kırmızısı ve siyaha yakın yeşiline bürünmüş bir adamı rahatsız edebilirdi.

Çocukken dinlediği hikâyelere bakılırsa, atalarından biri, bir asil, Artur Şahinkanadı'nın emri üzerine Luthair Paendrag'ı takip ederek Seanchan'a gelmişti, ama iki yüz yıl sonra, güvene alınması gereken yalnızca kuzey kalmışken, bir başka atası kendi ülkesini kurmaya çalışmıştı ve idam edilmek üzereyken satılmıştı. Belki gerçekten öyle olmuştu; pek çok *da'covale* asil atalara sahip olduğunu iddia ederdi. En azından kendi aralarında; Kan'dan pek az kişi bu tür gevezelikleri eğlenceli bulurdu. Her durumda, Seçiciler onu bulduğu zaman Karede şanslı hissetmişti, henüz görev verilemeyecek kadar küçük, gürbüz bir oğlandı. Omuzlarındaki kuzgun dövmeleri ile hâlâ gurur duyuyordu. Ölümnöbeti Askerleri'nin çoğu o kuzgunları sergilemek için, her fırsatta ceketsiz ya da gömleksiz dolaşırdı. En azından insanlar. Ogier Bahçıvanlar ne işaretlenmişti, ne de sahiplenilirdi, ama bu onlarla İmparatoriçe arasındaydı.

Karede *da'covale* idi ve bununla gurur duyuyordu, tıpkı Ölümnöbeti Askerleri arasındaki her adam gibi, ruhu ve bedeniyle Kristal Taht'ın malıydı. İmparatoriçe'nin işaret ettiği yerde savaşırdı ve onun öl dediği gün ölürdü. Ölümnöbeti Askerleri yalnızca İmparatoriçe'ye hesap verirdi ve onların göründüğü yerde İmparatoriçe'nin eli olarak görünürlerdi, onu hatırlatan görünmez bir işaret gibi. Kan'dan bazılarının bile bir Nöbetçi müfrezesinin geçişini izlerken huzursuz olmasına şaşmamak gerekirdi. Bir lordun ahırlarındaki gübreyi küreklemekten ya da bir leydiye *kaf* sunmaktan çok daha iyi bir hayat. Ama onu, karakolları denetlemek üzere bu dağlara gönderen talihine küfrediyordu.

Raken, sırtına büzülmüş iki uçucusu ile birlikte batıya fırladı. Keşif raporu yoktu, ona gönderilen mesaj yoktu. Furyk kendi hayal gücünün eseri olduğunu biliyordu, ama yaratığın öne uzattığı uzun boynu bir şekilde... endişeli görünüyordu. Başkası olsa, o da endişelenirdi. Üç gün önce, komutayı alıp doğuya hareket etme emrini aldığından beri pek az mesaj gelmişti. Her mesaj sisi dağıtmak yerine daha da yoğunlaştırmıştı.

Yerel halk, bu Altaralılar büyük bir güç halinde dağlara gelmişti

anlaşılan, ama nasıl? Bu bölgenin kuzey sınırındaki yollarda devriye geziliyordu veya Illian sınırına kadar uçucular, *morat'torm* ve atlı gruplar tarafından izleniyordu. Altaralıların bu kadar diş göstermesine sebep ne olabilirdi? Ya da bir araya gelmelerine? Bir bakış yüzünden insan kendini bir düellonun ortasında bulabiliyordu –gerçi bir Ölümnöbeti Askeri'ne meydan okumanın kendi gırtlaklarını kesmenin daha yavaş bir yolu olduğunu öğrenmeye başlamışlardı– ama Furyk bu söze ulusun asillerinin, kendi topraklarının ve belki komşularının topraklarının korunacağının ima edilmesi üzerine birbirlerini *ve* Kraliçelerini sattıklarını görmüştü.

Aldatıcı ölçüde ılımlı bir yüze sahip iri yarı bir adam olan Nadoc eyerinde dönüp *raken*'i izledi. "Körlemesine yürümek hoşuma gitmiyor," diye mırıldandı. "Altaralılar buraya kırk bin adam çıkarmışken değil. En az kırk bin."

Jadranka öyle kuvvetle hıhladı ki uzun boylu, beyaz iğdiş atı kıpırdandı. Jadranka Karede'nin arkasındaki üç kumandan arasında en kıdemli olanıydı. Karede kadar uzun bir hizmet süresi vardı. Belirgin bir burna sahip, kısa boylu, zayıf bir adamdı ve öyle havalar takınırdı ki Kan'dan olduğunu sanırdınız. O at bir buçuk kilometre öteden seçilebilirdi. "Kırk bin ya da yüz, Nadoc, buradan bu bölgenin sonuna dek dağılmışlar, birbirlerini destekleyemeyecek kadar uzaklar. Gözlerim hançerlensin, büyük olasılıkla yarısı çoktan ölmüştür. Her yerde karşılarına ileri karakollar çıkıyor olmalı. Bu yüzden rapor alamıyoruz. Bizim yalnızca kalıntıları süpürmemiz gerekiyor."

Karede içini çekecekken kendini engelledi. Jadranka'nın havalı olmaya ek olarak bir de aptal olmadığını ummuştu. Zaferlerin övgüsü, bir ordu da olsalar yarım Sancak da, hızla yayılırdı. Sessizliğe gömülen ve unutulanlar nadir yenilgilerdi. Bu kadar sessizlik... uğursuzdu.

"O son rapor pek kalıntı gibi gelmedi bana," diye ısrar etti Nadoc. *O adam* aptal değildi işte. "Seksen kilometre ileride beş bin adam var ve onları süpürgeyle alt edebileceğimizden kuşkuluyum."

Jadranka yine hıhladı. "Kılıçla ya da süpürgeyle, onları ezeceğiz. Işık gözlerimi yaksın, doğru düzgün bir çatışma için sabırsızlanıyorum. Keşif kollarına, onları bulana kadar devam etmelerini söyledim. Yanımızdan geçip gitmelerine izin vermeyeceğim."

"Ne yaptın?" dedi Karede yumuşak bir sesle.

Yumuşak ya da değil, sözleri bütün gözlerin ona dönmesine sebep oldu. Ama Nadoc ile birkaç kişi daha, ağızları açık, Jadranka'ya bakakalmamak için çaba göstermek zorunda kalıyordu. Keşif kollarına devam etmeleri söylenmişti, keşif kollarına ne arayacakları söylenmişti. O emirlerde fark edilmeyen başka neler vardı?

Daha kimse ağzını açamadan, geçitteki adamlardan bağırışlar, haykırmalar, atların çığlıkları yükseldi.

Karede deri dürbünü gözüne götürdü. İleride, geçit boyunca, adamlar ve atlar, çelik plaka zırhları nasıl dövdüklerine, zincir zırhla korunan göğüslerden nasıl geçip gittiklerine bakarak, arbalet oku olması gereken şeylerden bir yağmur altında ölüyorlardı. Yüzlercesi yere serilmişti bile, daha yüzlercesi yaralanmış, eyerlerinden sarkıyor ya da yerde kıvranan atlardan kaçıyordu. Kaçan çok fazla insan vardı. Karede izlerken, hâlâ atlarının sırtında olan adamlar geçitten yukarı kaçmak için atlarını çevirdiler. Işık altında, *sul'dam*'lar neredeydi? Onları bulamıyordu. Karede *sul'dam*'ları ve *damane*'leri olan asilerle yüzleşmişti ve onları her zaman mümkün olduğunca hızlı öldürülmeleri gerekirdi. Belki yerliler bunu öğrenmişti.

Aniden, şoke edici şekilde, aşağıda uzanan alayın ayaklarının altındaki yer patlamaya, toprak saçmaya başladı. Adamları ve atları taş ve toprak gibi, kolayca havaya fırlatan patlamalar. Gökyüzünde mavi beyaz şimşekler çakıyor, hem toprağı hem insanları paramparça ediyordu. Başka adamlar durdukları yerde patlıyor, göremediği bir şey tarafından paramparça ediliyorlardı. Yerlilerin kendi *damane*'leri mi vardı? Hayır, şu Aes Sedailer olmalıydı.

"Ne yapacağız?" dedi Nadoc. Sarsılmış gibiydi. Haklıydı da.

"Adamlarını terk etmeyi mi düşünüyorsun?" diye hırladı Jadranka. "Onları toparlayacağız ve saldıracağız, seni!.." Karede'nin kılıcının ucu düzgünce gırtlağına saplanınca guruldayarak sustu.

Aptallara tahammül edilebilen zamanlar vardı, edilemeyen zamanlar vardı. Adam eyerinden devrilirken Karede kılıcını beceriyle iğdiş atın beyaz yelesine sildi, sonra at kaçtı. Biraz gösteri yapmanın da zamanı vardı.

"Toparlanabilecek kadarını toparlayalım, Nadoc," dedi, Jadranka hiç konuşmamış gibi. Hiç var olmamış gibi. "Kurtarılabilecek kadarını kurtaralım ve geri çekilelim."

Dönüp atını geçide, şimşeklerin çaktığı ve gök gürültülerinin kükrediği yere sürdü ve hızlı bir atı olan, dingin bakışlı genç

Anghar'a atını doğuya sürmesini ve burada olanları raporlamasını emretti. Belki bir uçucu görürdü, belki görmezdi, ama Karede şimdi onların neden alçaktan uçtuğunu bildiğini tahmin ediyordu. Yüksek Leydi Suroth'un ve Ebou Dar'daki generallerin burada olan biteni çoktan öğrenmiş olduğunu da tahmin ediyordu. İmparatoriçe için öleceği gün bugün müydü? Topuklarını atının böğrüne gömdü.

* * *

Rand seyrek ağaçlıklı düz sırtın üzerinden batıya, önündeki ormana baktı. İçindeki Güç'le –öylesine tatlı yaşam, öylesine iğrenç kirlilik– yaprakları bile seçebiliyordu, ama yeterli değildi. Tai'daishar toynağını yere vurdu. Arkadaki, iki yandaki ve çevredeki çentik çentik tepeler sırttan en az bir buçuk kilometre daha yüksektiler, ama sırt aşağıdaki ağaçlıklardan, uzunluğu ve genişliği yaklaşık bir fersah olan, yükselip alçalarak uzanan ormanlık vadiden epey yukarıda duruyordu. Aşağıda her şey sakindi. Rand'ın içinde yüzdüğü Boşluk kadar sessiz. En azından şimdilik sessiz. Orada burada, iki üç ağaçlık kümelerin meşale gibi yandığı yerden duman bulutları yükseliyordu. Yangının vadide yayılmasını engelleyen tek şey her şeyin ıslak olmasıydı.

Rand'ın yanında yalnızca Flinn ve Dashiva kalmıştı. Tüm diğerleri vadideydi. İkili biraz ötede, ağaçlığın kıyısında duruyor, atlarını dizginlerinden tutmuş, aşağıdaki ormana bakıyorlardı. Eh, Flinn bakıyordu ve Rand kadar dikkatle izliyordu, Dashiva zaman zaman ağzını bükerek bir göz atıyordu, zaman zaman kendi kendine öyle şeyler mırıldanıyordu ki Flinn ayak değiştiriyor, onu yan yan süzüyordu. İki adam da taşmacasına Güç doluydular, ama bu sefer Lews Therin hiçbir şey söylemiyordu. Adam son birkaç gün içinde gittikçe daha sık saklanıyordu.

Gökyüzünde gerçek güneş ışığı vardı ve dağınık bulutlar griydi. Rand küçük ordusunu Altara'ya getireli beş gün olmuştu, ilk Seanchan'ı ölü gördüğü günden bu yana beş gün. O zamandan bu yana epey Seanchan ölü gömmüştü. Düşünce Boşluk'un yüzeyinde kaydı. Ejder Asası'nı kavradığı avucunda, eldivenin üzerinden oraya damgalanmış balıkçılı hissedebiliyordu. Sessiz. O uçan yaratıklar görünürlerde yoktu. Üçü ölmüş, daha binicileri uzaklaşmayı akıl edemeden, şimşeklerle gökyüzünde biçilmişti. Yaratıklar Bashere'i büyülemişti. Sessiz.

"Belki de bitmiştir, Lord Ejder." Ailil'in sesi sakin ve serindi,

ama kadın, kısrağın yatıştırılmaya ihtiyacı olmadığı halde, hayvanın boynunu okşuyordu. Ailil yan yan Flinn'i ve Dashiva'yı süzdü ve onların önünde huzursuzluğunu belli etmek istemeyerek sırtını dikleştirdi.

Rand kendini bir ezgi mırıldanırken yakaladı ve sustu. Bu, güzel bir kadına bakarken Lews Therin'in yaptığı bir şeydi, kendisinin değil. Kendisinin değil! Işık, adam orada bile değilken adamın huylarını almaya başlamışsa!..

Aniden vadide boş bir gümleme duyuldu. Üç kilometreden daha uzak ağaçlardan ateş fışkırdı, sonra bir daha, bir daha, bir daha. Alevlerin görüldüğü yerden biraz ötede şimşekler aktı, çentikli mavi beyaz mızraklar gibi, tek tek huzmeler. Şimşekler ve ateşler yağdı, sonra her şey yine sessizleşti. Bu sefer ağaçlar alev almamıştı.

O şimşeklerin bazıları *saidin*'le yapılmıştı. Bazıları.

Uzakta, vadinin bir başka kısmında belli belirsiz bağırışlar yükseldiğini düşündü. Kendi *saidin*'le keskinleşen kulaklarının bile çelik şakırtılarını seçemeyeceği kadar uzakta. Her şeye rağmen, savaşma işinin tamamı Asha'manlar, Adanmışlar ve Askerler tarafından yapılmıyordu.

Anaiyella Güç çarpışmaları başladığından beri tutuyor olması muhtemel uzun bir nefes salıverdi. Çelikle savaşan insanlar onu rahatsız etmiyordu. Sonra *o* atının boynunu okşadı. İğdiş at kulağını bile oynatmamıştı. Rand kadınlar hakkında bunu fark etmişti. Genellikle, bir kadın heyecanlandığında, yatıştırılmaya ihtiyaçları olup olmadığına bakmadan, başkalarını yatıştırıyorlardı. Bir at iş görüyordu. Lews Therin neredeydi

Rand sinirle öne eğilip ormanı inceledi yine. Ağaçların büyük kısmı yaprak dökmeyen cinstendi –meşe, çam, meşinyaprak– ve uzayan kuraklıklara rağmen, onun keskin gözleri için etkili bir perde oluşturuyorlardı. Aylak aylak hareket edermiş gibi, üzengi kayışının altındaki bohçayı elledi. Bir elverebilirdi. Ve körlemesine saldırırdı. Ormana inebilirdi. Ve en fazla on adım ötesini görebilirdi. Aşağıda, Askerlerden birinden fazla etkili olamazdı.

Sırtın üzerinde, biraz ötede, ağaçların arasında bir kapıyol açıldı, gümüşsü ışık çizgisi genişleyerek, farklı türden ağaçlar ve kışın etkisiyle kahverengileşmiş çalılıklar sergileyen bir deliğe dönüştü. Üst dudağında ince bir bıyık, kulağında küçük bir inci taşıyan bakır tenli bir Asker yaya olarak geçti ve kapıyol kayboldu. Adam önünde, elleri bileklerinden bağlanmış bir *sul'dam* ittiriyordu. Kafasının yan tarafındaki morluğa rağmen düzgün hatlı bir kadındı.

Ama morluk kadının kaş çatışına uyuyor gibiydi, kırışık, yaprak lekeli elbisesi de öyle. Kadın omzunun üzerinden, onu sırta, Rand'a doğru iteleyen Askere alayla baktı, sonra dönüp Rand'a alayla baktı.

Asker gerildi, düzgünce selam verdi. "Asker Aden Nalaam, Lord Ejder," diye havladı, doğrudan Rand'ın eyerine bakarak. "Lord Ejder yakalanan bütün kadınların ona getirilmesini emretmişti."

Rand başını salladı. Yalnızca bir şeyler yapıyormuş gibi görünmek için, her ahmağın görebileceği şeyden emin olmak üzere, tutsakları inceliyordu. "Onu arabaların yanına götür, Asker Nalaam, sonra savaşa dön." Bunu söylerken dişlerini gıcırdatacaktı neredeyse. Savaşa dön. Rand al'Thor, Yenidendoğan Ejder, Illian Kralı atının üzerinde oturmuş, ağaç tepelerini seyrederken!

Nalaam yine selam verdi, sonra kadını önünde ittirdi, ama yavaş davranmıyordu. Kadın omzunun üzerinden bakıyordu yine, ama bu sefer Asker'e değil. Rand'a. İri iri açılmış gözler ve ağızla, hayretle. Bir sebepten, Nalaam kapıyolu açtığı yere gelene kadar kadını çekip durdurmadı. Halbuki atları yaralamayacak kadar uzağa gitmesi yeterliydi.

"Ne yapıyorsun?" diye sordu Rand, adamın içi *saidin*'le dolarken.

Nalaam ona doğru döner gibi yaptı, kısaca duraksadı. "Önceden kapıyol ördüğüm bir yeri kullanırsam daha kolay oluyor gibi, Lord Ejder. *Saidin... Saidin...* burada bana tuhaf geliyor." Tutsak dönüp ona kaş çattı.

Rand bir an sonra işine bakmasını işaret etti. Flinn atının eyer kolanı ile ilgileniyormuş gibi yaptı, ama kelleşmeye başlamış yaşlı adam hafifçe gülümsedi. Kendini beğenmişçesine. Dashiva... kıkırdadı. Bu vadide *saidin*'in tuhaf bir his verdiğini ilk Flinn söylemişti. Elbette, Narishma ile Hopwil de duymuştu onu ve Morr Ebou Dar çevresinde bir "tuhaflık" olduğu hikâyesini eklemişti. Artık herkesin bir şey hissettiğini iddia etmesine şaşmamak gerekirdi, ama kimse neyin tuhaf olduğunu söyleyemiyordu. Yalnızca *saidin...* garip geliyordu. Işık, leke Kaynak'ın eril yarısını kaplamışken, başka nasıl bir his verecekti ki? Rand hepsinin yepyeni bir hastalığa yakalanmadığını umuyordu.

Nalaam'ın kapıyolu açıldı ve adamla tutsağının arkasından kapandı. Rand *saidin*'i gerçekten hissetmeye verdi kendini. Yaşam ve kirlilik birbirine karışıyordu; kışın ortasının yanında sıcak kalacağı buz, bir demirhanenin alevlerinin yanında soğuk kalacağı ateş; onun ayağının kaymasını bekleyen ölüm. Ayağının kaymasını isteyen. Farklı bir his vermiyordu. Veriyor muydu? Nalaam'ın

kaybolduğu yere kaşlarını çattı. Nalaam ve kadının.

Bu akşam yakalanan dördüncü *sul'dam*'dı. Arabaların yanındakilerle birlikte, toplam yirmi üç *sul'dam* ediyordu. Ve gümüşsü tasması ve zinciri ile iki *damane* ayrı arabalarda taşınıyordu; o tasmaları takmışken, üç adım yürümeye kalksalar Rand Kaynak'ı kavrarkenki kadar mideleri bulanıyordu. Rand Mat'in yanındaki Aes Sedailerin bu kadınları teslim almaktan memnun kalacağından emin değildi. Sarı saçlı, kocaman mavi gözleri olan ince bir kadın ona göre Seanchanların tutsağıydı ve serbest bırakılması gerekiyordu. Öyle sanmıştı. Ama bir *sul'dam*'ı kadının boynundaki *a'dam* tasmasını çıkarmaya zorladığı zaman, kadın *sul'dam*'a ona yardım etmesi için haykırmış, Güç kullanarak oraya buraya saldırmaya başlamıştı. Hatta *sul'dam*'ın o şeyi yerine takması için boynunu uzatmıştı! Kadına kalkan konulmadan önce dokuz Savunucu ve bir Asker ölmüştü. Rand engellemese Gedwyn kadını oracıkta öldürürdü. Yönlendirebilen kadınların çevresinde, yönlendirebilen erkeklerin çevresinde olduğu kadar huzursuz olan Savunucular –onlar hâlâ kadının ölmesini istiyordu. Bu son günlerde zayiat vermişlerdi, ama adamlarının bir tutsak tarafından öldürülmesi onları gücendirmiş gibiydi.

Rand'ın beklediğinden daha fazla zayiat verilmişti. Otuz bir Savunucu ve kırk altı Yoldaş ölmüştü. Alay askerleri ve asillerin adamları arasında iki yüzden fazla kişi ölmüştü. Yedi Asker ve bir Adanmış, Illian'da çağrıda bulunana kadar Rand'ın hiç karşılaşmadığı adamlar ölmüştü. Şifa için zaman bulunana kadar bekleyemeyenler ve yaraları çok ağır olanlar dışında hepsine Şifa verildiği düşünülürse, sayıları çok fazlaydı. Ama Rand Seanchanları batıya sürüyordu. Kuvvetle sürüyordu.

Vadiden, uzaktan daha fazla bağırışlar yükseldi. Batıda, dört buçuk kilometre ötede alevler fışkırdı, şimşekler yağarak ağaçları yere devirdi. Daha da ileride, bir dağ yamacından ağaçlar ve taşlar, yamaç boyunca yürüyen tuhaf patlamalar gibi, havaya fırladılar. Kükreyen gümbürtüler bağırışları yuttu. Seanchanlar geri çekiliyordu.

"Aşağı inin," dedi Rand Flinn ile Dashiva'ya. "İkiniz de. Gedwyn'i bulun ve kuvvetle ilerlemesini söylediğimi iletin! İlerlesin!"

Dashiva aşağıdaki ormana bakarak yüzünü buruşturdu, sonra atını beceriksizce sırt boyunca çekiştirmeye başladı. Adam atları konusunda, hem binerken, hem de çekerken beceriksizdi. Neredeyse

kendi kılıcına takılıp düşüyordu!

Flinn endişe içinde Rand'a baktı. "Siz burada yalnız mı kalacaksınız, Lord Ejder?"

"Pek yalnız sayılmam," dedi Rand kuru kuru, Ailil ile Anaiyella'ya bir bakış fırlatarak. Silahlı adamlarının yanına dönmüşlerdi. Yaklaşık iki yüz mızraklı asker sırtın doğuya doğru kıvrılmaya başladığı yerde bekliyordu. Başlarında, Denharad miğferinin yüzünü koruyan çubukların arasından kaşlarını çatıyordu. Şimdi iki grup da onun komutası altındaydı ve adamın asıl endişesi Ailil ile Anaiyella da olsa, diğerleri yine de çoğu saldırganı uzak tutacak bir gösteri sergiliyordu. Dahası, Weiramon bu sırtın kuzey ucunu öyle güvende tutuyordu ki bir sinek bile geçemezdi, adam öyle iddia ediyordu, Bashere ise güney ucunu tutuyordu. Böbürlenmeden, Bashere söylenmeden, mızraklardan bir duvar dikmişti yalnızca. Ve Seanchanlar geri çekiliyordu. "Pek savunmasız da sayılmam, Flinn."

Flinn kuşkulu göründü, beyaz saçlarını kaşıdı, sonra selam verdi ve atını Dashiva'nın kapıyolunun söndüğü yere götürdü. Aksaya aksaya uzaklaşırken Flinn başını iki yana sallıyor, Dashiva'ya yakışacak bir şekilde mırıldanıyordu. Rand'ın içinden hırlamak geldi. O deliremezdi, bu adamlar da öyle.

Flinn'in kapıyolu kayboldu ve Rand ağaç tepelerini inceleme işine geri döndü. Ortalık yine sessizleşmişti. Zaman bir kıpırtısızlık içinde uzanıyordu. Dağlardaki karakolları yok etme fikri kötü bir fikirdi; Rand artık bunu itiraf etmeye razıydı. Bu arazide, bir ordu sekiz yüz metre yakınınıza sokulabilirdi ve ruhunuz duymazdı. Aşağıdaki dolaşık ormanların içinde, üç metre uzağınızda olabilirlerdi ve ruhunuz duymazdı! Seanchanlarla daha iyi bir arazide yüzleşmesi gerekiyordu. Ona gereken...

Aniden *saidin*'le savaşırken buldu kendini, kafatasını patlatmaya çalışan vahşi dalgalarla savaşıyordu. Boşluk kayboluyor, saldırı önünde eriyordu. Çılgınca, sersem halde, Kaynak onu öldüremeden o Kaynak'ı salıverdi. Mide bulantısı karnını düğüm düğüm ediyordu. Önünde bir çift Kılıçtan Taç gördü. Yüzünün önündeki ölü yaprak örtüsünün üzerinde yatıyordu! Yerdeydi! Doğru düzgün nefes alamıyordu, havayı ciğerlerine zorla çekiyordu. Kılıcın altın defne yapraklarından bir parça kırılmıştı ve minik, altın kılıç uçlarının çoğu kanla lekelenmişti. Yanındaki kor gibi acı, o asla iyileşmeyen yaraların açıldığını söylüyordu. Doğrulmaya çalıştı ve haykırdı. Sersem bir şaşkınlık içinde, sağ koluna saplanmış siyah ok

tüyüne baktı. Bir inleme ile yıkıldı. Yüzünde bir şey aktı. Gözünün önüne bir şey damladı. Kan.

Belli belirsiz, zılgıtlar duydu. Kuzeydeki ağaçların arasında atlılar belirdi, dörtnala sırt boyunca koşturdular, bazıları kısa yaylarını mümkün olduğunca hızlı çekti ve bıraktı. Üst üste binen plakalardan oluşan mavi sarı zırhlar ve dev böcek kafalarına benzeyen miğferler giymiş atlılar. Yüzlerce Seanchan. Kuzeyden. Weiramon'un sineği buraya kadar.

Rand Kaynak'a uzanmaya çalıştı. Kusmak ya da yüzüstü düşmekten korkmak için çok geçti. Başka zaman olsa buna gülerdi. Mücadele etti... Karanlıkta, uyuşuk parmaklarla iğne aramaktan farksızdı.

Ölme zamanı, diye fısıldadı Lews Therin. Rand Lews Therin'in en sonda, yanında olacağını her zaman biliyordu.

Elli adım ötede, Tearlılar ve Cairhienliler çığlıklar atarak Seanchanların arasına daldı.

"Savaşın, sizi itler!" diye haykırdı Anaiyella, Rand'ın yanında eyerinden inerek. "Savaşın!" İpekler ve danteller içindeki söğüt gibi leydi, bir araba sürücüsünün dilini kurutacak küfürler yağdırdı.

Anaiyella bir çalkalanan adam ve çelik yığınına, bir Rand'a dik dik bakarak, atının dizginlerini tutarak durdu. Rand'ı sırtüstü çeviren Ailil oldu. Orada diz çökerek, iri kara gözlerinde okunmaz bir ifade ile baktı ona. Rand hareket edemiyordu. Bütün gücü tükenmişti sanki. Gözlerini kırpabileceğinden bile emin değildi. Çığlıklar ve çelik şakırtıları kulaklarında çınlıyordu.

"Bizim ellerimizde ölürse Bashere ikimizi de asar!" Anaiyella şimdi kesinlikle yaltaklanmıyordu. "O kara ceketli canavarlar bizi ellerine geçirirse!.." Ürperdi ve Rand'ın daha önce fark etmediği, elindeki kemer bıçağı ile bir jest yaparak Ailil'e yanaştı. Kabzada kan kırmızı bir yakut parlıyordu. "Senin Mızrak-Kumandanın bizi kaçıracak kadar adam ayırabilir. O bulunmadan, kilometrelerce uzaklaşmış oluruz ve mülklerimize döner..."

"Bence bizi duyabiliyor," diye sözünü kesti Ailil sakin sakin. Kırmızı eldivenli elleri belinde hareket etti. Kemer hançerini kınına mı sokuyordu? Yoksa çekiyor muydu? "Burada ölürse..." Diğer kadın gibi aniden sustu ve başını hızla çevirdi.

Rand iki yanında toynaklar gürleyerek aktı. Kuzeye, Seanchanlara doğru dörtnala gidiyorlardı. Bashere elinde kılıç, dizginleri çeker çekmez aşağı atladı. Gregorin Panar daha yavaş indi atından, ama yanından geçen adamlara kılıcını salladı. "Kral ve

Illian için saldırın!" diye bağırdı. "Saldırın! Sabahın Efendisi! Sabahın Efendisi!" Çelik şakırtıları yükseldi. Çığlıklar da.

"Sonunda *olacağı* vardı," diye hırladı Bashere, iki kadını şüpheyle süzerek. Ama yalnızca bir an duraksadı, sonra sesini savaşın şamatasının üzerinden yükseltti. "Morr! Asha'man postun kavrulsun! Hemen, buraya!" Işık'a şükür Lord Ejder'in vurulduğunu bağırmamıştı.

Rand bir çabayla başını azıcık çevirdi. Illianlılarla Saldaealıların kuzeye at sürdüğünü görecek kadar. Seanchanların direnişi kırılmış olmalıydı.

"Morr!" İsim Bashere'in bıyıklarının arasından bir kükreme gibi çıktı ve Morr dörtnala yaklaşan atının üzerinden neredeyse Anaiyella'nın tepesine indi. Adam Rand'ın yanında diz çöker, yüzüne düşen siyah saçları arkaya iterken kadın bir özür bile dilememesine bozulmuş göründü. Ama adamın yönlendirmeye niyetlendiğini fark edince çabucak geriye sıçradı. Ailil doğrulurken daha rahat hareket etti, ama uzaklaşmakta daha ağır davranmadı. Ve gümüş kabzalı kemer bıçağını belindeki kına soktu.

Şifa görmek, tam olarak rahat olmasa da, basit bir işti. Okun sapı kırıldı ve ucu Rand'ın dudaklarından bir inleme çıkartan keskin bir hareketle yaranın içine iyice saplandı, ama bu yalnızca derinin üstündeki kısmı almak içindi. Deri kendi kendine birleşirken toprak ve yapışmış olan diğer parçalar düşüp gidecekti, ama yaraya iyice saplanmış şeyleri çıkarmak ancak Flinn ve pek az başkasının becerebildiği bir şeydi. Morr, Rand'ın göğsüne iki parmağını yasladı, sabit bir ifade ile dilini dişlerinin arasına kıstırdı ve Şifa ördü. Morr her zaman bu şekilde yapardı; aksi halde işe yaramazdı. Flinn'in kullandığı karmaşık örgüler değildi. Onları pek az kişi yapabiliyordu ve şimdilik başka hiç kimse onun kadar iyi kullanamıyordu. Bu daha basitti. Daha kaba. Rand'ın içinden akan ısı dalgaları öyle kuvvetliydi ki Rand homurdandı ve bütün gözeneklerinden ter fışkırdı. Tepeden tırnağa, şiddetle titredi. Fırındaki kızartma böyle hissediyor olmalıydı.

Ani sıcak dalgası yavaşladı ve Rand nefes nefese yattı, kaldı. Kafasının içinde, Lews Therin de nefes nefeseydi. *Öldür onu! Öldür onu!* Tekrar tekrar.

Rand sesi hafif bir vızıltıya dönüştürerek Morr'a teşekkür etti – genç adam şaşırmış gibi gözlerini kırpıştırdı!– sonra yerdeki Ejder Asası'nı kavradı ve kendini ayağa kalkmaya zorladı. Doğrulduğunda hafifçe sallandı. Bashere kolunu uzatacak oldu ve Rand'ın bir jesti

üzerine geriledi. Rand yardımsız ayakta durabiliyordu. Zar zor. Ama o anda yönlendirmek, kollarını çırparak uçmaktan farksız geliyordu. Yan tarafına dokunduğu zaman gömleği kanlı derisi üzerinde kaydı, ama eski yuvarlak yarası ve üzerindeki yeni yarık şimdi yalnızca hassas deriden ibaretti. Yalnızca yarı iyileşmişti, ama o yaraları aldığından beri daha fazla iyileşmemişlerdi zaten.

Bir an iki kadını inceledi. Anaiyella belirsiz bir tebrik mırıldandı ve öyle bir gülümseme sergiledi ki Rand kadının bileğini yalamayı mı düşündüğünü merak etti. Ailil hiçbir şey olmamış gibi dimdik, çok serin duruyordu. Onu ölmeye bırakmayı mı düşünmüşlerdi? Yoksa onu öldürmeyi mi? Ama eğer öyleyse, neden adamlarını saldırıya yollayıp, koşa koşa dönmüşler, durumunu kontrol etmişlerdi? Diğer yandan, Rand'ın ölmesinden bahsedilmeye başlayınca Ailil *gerçekten* bıçağını çekmişti.

Saldaealıların ve Illianlıların büyük kısmı dörtnala kuzeye, sırttan aşağı gidiyorlar, son Seanchanları kovalıyorlardı. Ve sonra Weiramon kuzeyde belirdi. Uzun boylu, parlak siyah bir ata binmiş, ağır bir eşkinle yaklaşıyordu. Rand'ı görünce hızlandı. Adamları ikili sıralar halinde arkasından geliyordu.

"Lord Ejder," dedi Yüksek Lord etkili bir sesle, atından inerken. *Hâlâ* Illian'daki kadar temiz görünüyordu. Bashere'in üstü başı kırışmıştı, orada burada biraz kirli görünüyordu, ama Gregorin'in süslü giysileri kesinlikle lekelenmiş, bir kol yeni yırtılmıştı. Weiramon bir kralın maiyetini bile utandıracak, süslü bir reveransla eğildi. "Beni affedin, Lord Ejder. Seanchanların sırtın ön tarafından yaklaştığını sandım ve onları karşılamaya gittim. Bu, diğer grup hiç aklıma gelmedi. Yaralansanız ne kadar acı çekerdim, bilemezsiniz."

"Sanırım biliyorum," dedi Rand kuru kuru ve Weiramon gözlerini kırpıştırdı. Seanchanlar yaklaşıyor muydu? Belki. Weiramon saldırarak ihtişam kazanmak için her fırsata atlardı. "Bashere, 'sonunda' derken ne demek istedin?"

"Geri çekiliyorlar," diye yanıt verdi Bashere. Vadide, bir an alevler ve şimşekler onu yalanlamak ister gibi patladı, ama vadinin uzak uçundaydılar.

"Sizin... keşif kollarınız hepsinin çekilmeye başladığını söylüyor," dedi Gregorin, sakalını sıvazlayarak ve Morr'a yan yan, huzursuzca baktı. Morr dişlerini çıkararak sırıttı ona. Rand Illianlıyı çatışmaların ortasında, adamlarının başında, cesaret sözleri bağırırken ve vahşice kılıç sallarken görmüştü, ama adam Morr'un sırıtışı karşısında irkildi.

Gedwyn o sırada, küstahça, aldırışsızca atını çekerek yaklaştı. Bashere'e ve Gregorin'e neredeyse alayla güldü, Weiramon'a bakarken, adamın beceriksizliğini biliyormuş gibi kaşlarını çattı ve Ailil ile Anaiyella'yı, onları çimdikleyecekmiş gibi süzdü. İki kadın telaşla uzaklaştılar ondan, ama zaten Bashere dışındaki erkekler de aynısını yapmışlardı. Morr bile. Gedwyn yumruğunu kayıtsızca göğsüne götürerek Rand'a selam verdi. "Bu grubun işinin bittiğini görür görmez keşif kolları çıkardım. On beş kilometre dahilinde üç birlik daha var."

"Hepsi batıya gidiyor," diye araya girdi Bashere sessizce, ama Gedwyn'e fırlattığı bakış öyle keskindi ki taşı bile doğrayabilirdi. "Başardın," dedi Rand'a. "*Hepsi* geri çekiliyor. Ebou Dar'a varmadan duracaklarından kuşkuluyum. Seferler her zaman şehre muazzam bir geçit alayı ile girerek sona ermez ve bu sefer sona erdi."

Şaşırtıcı şekilde –belki de değildi– Weiramon ilerlemek, kendi deyişiyle "Ebou Dar'ı Sabahın Efendisi'nin şanı için ele geçirmek" gerektiğini savunmaya başladı, ama Gedwyn'in, bu Seanchanlara birkaç yumruk daha sallamaya, Ebou Dar'ı görmeye bir şey demeyeceğini söylediğini işitmek gerçekten şoke ediciydi. Ailil ile Anaiyella bile, "Seanchanların işini bitirmek" konusunda kendi savlarını eklediler, ama Ailil işi bitirmek için geri dönmekten kaçınmayı tercih edeceğini de söyledi, Lord Ejder'in bu iş için onun arkadaşlığını isteyeceğinden emindi. Bunu Aiel Kıraçları'nda bir gece kadar soğuk ve kuru bir sesle söylemişti.

Yalnızca Bashere ile Gregorin geri dönmeyi savunuyordu ve Rand sessiz kaldıkça seslerini yükseltiyorlardı. Rand sessizce batıya bakıyordu. Ebou Dar'a.

"Yapmak için geldiğimiz işi bitirdik," diye ısrar etti Gregorin. "Işık'ın merhameti, Ebou Dar'ı almayı mı düşünüyorsunuz?"

Ebou Dar'ı almak, diye düşündü Rand. Neden olmasın? Kimse bunu beklemez. Hem Seanchanlar, hem de başka herkes için tam bir sürpriz olur.

"Zamanı gelir, avantajı yakalar ve ilerlersin," diye hırladı Bashere. "Zamanı gelir, kazandıklarını alır eve dönersin. Ben eve dönme zamanı derim."

Senin benim kafamda olmana bir şey demezdim, dedi Lews Therin, neredeyse aklı başında biriymiş gibi, *deli olduğun bu kadar açık olmasaydı.*

Ebou Dar. Rand, Ejder Asası'nı sıkı sıkı kavradı ve Lews Therin bet bir sesle güldü.

24
Demir Zamanı

Ebou Dar'ın bir düzine fersah doğusunda, *raken*'ler şerit şerit bulutlarla süslü gün doğumunda gidip geliyor, uzun direklere asılmış rengârenk flamalarla uçucuların alanı olarak işaretlenmiş uzun otlağa konuyorlardı. Günler önce kahverengi otlar ezilmiş, toprak çentik çentik olmuştu. Yaratıkların gökyüzündeki zarafeti pençeleri yere dokunur dokunmaz, *raken*'ler yine havalanmak istermiş gibi köselemsi kanatlarını gere gere, sallana sallana koşmaya başlar başlamaz kayboluyordu. Uçucular hayvanı kol gücüyle yukarı çekmeye çalışırmış gibi eyerde eğilirken kemikli kanatlarını çırparak alanda koşan, sonra sendeleyerek havalanan, kanatlarının ucu alanın sonundaki zeytin ağaçlarının tepesini süpürerek yükselen *raken*'lerde de pek güzellik yoktu. Ancak iyice yükseldikleri, güneşe doğru döndükleri, bulutların önünde süzülmeye başladıkları zaman vakur bir ihtişam kazanıyorlardı. Konan uçucular yere inmeye zahmet etmiyorlardı. Bir yer görevlisi *raken*'in avuç avuç yutması için, sepetler dolusu bütün halinde, büzülmüş meyve uzatırken, uçuculardan biri keşif raporunu daha kıdemli bir yer görevlisine uzatıyor, diğer uçucu diğer yandan eğilerek, genellikle kişisel olarak dizginlere geçemeyecek kadar kıdemli olan bir uçucudan yeni emirleri alıyordu. Durduktan sonra fazla zaman kaybetmeden yaratığın başı çevriliyor, *raken* dört beş yaratığın beklediği yere sallana sallana gidiyor, sırası geldiğinde gökyüzüne doğru o uzun, sarsak koşuya girişiyordu.

Haberciler hareketli süvari ve piyade safları arasından dolanarak, koşa koşa keşif raporlarını dev, kırmızı bayraklı kumanda çadırına getiriyordu. Düzenli, kare şeklinde saflar halinde dizilmiş, göğüs zırhlarında bağlı oldukları alayın renklerinde yatay çizgiler taşıyan kibirli Tarabonlu mızraklı askerler ve

vurdumduymaz Amadicialı kargılı askerler vardı. Altaralı hafif süvariler, başka herkesin üzerindeki işaretlerden farklı, göğüslerinde zikzak yapan kırmızı çiziklerin gururu ile, düzensiz gruplar halinde atlarını yerlerinde oynatıyorlardı. Altaralılar taşıdıkları işaretlerin güvenilirliği kuşkulu düzensiz kuvvetler için kullanıldığını bilmiyordu. Seanchan askerler arasında, İmparatorluğun her köşesinden gelmiş, gururlu şereflerle isimlendirilmiş alayların temsilcileri vardı. Alqam'dan açık gözlü adamlar, N'Kon'dan bal kahverengisi adamlar, Khoweal ve Dalenshar'dan kömür kadar kara adamlar. Atların korku içinde kişneyip tepinmesine sebep olan kıvrak, bronz pullu binekleri üzerinde *morat'torm*'lar vardı, hatta bodur, gaga ağızlı binekleri üzerinde birkaç *morat'grolm* vardı, ama Seanchan ordusuna her zaman eşlik eden bir şey, yoklukları ile göze çarpıyordu. *Sul'dam* ve *damane*'ler hâlâ çadırlarındaydı. Kumandan-General Kennar Miraj *sul'dam* ve *damane*'leri çok önemserdi.

Kürsüdeki koltuğundan harita masasını açıkça görebiliyordu. Miğfersiz asteğmenler raporları inceliyor, meydandaki güçleri temsil eden işaretleri yerleştiriyorlardı. Her işaretin üzerinde küçük, kâğıttan bir bayrak vardı ve üzerine güçlerin büyüklüğü ve birleşimi yazılmıştı. Bu topraklarda doğru dürüst harita bulmak imkânsız gibiydi, ama büyük masanın üzerine kopyalanmış harita yeterli oluyordu. Ve, ona ne anlattığına bakarak, endişe verici. Alt edilen ve dağıtılan ileri karakollar için siyah diskler. Onlardan çok fazla vardı, Venir Dağları'nın doğu yarısı tamamen onlarla doluydu. Hareket halinde birlikler için kırmızı üçgenler batı ucu doldurmuştu ve hepsi Ebou Dar'a işaret ediyordu. Ve siyah disklerin arasında, on yedi bembeyaz disk. O izlerken, *morat'torm*'ların kahverengi ve siyah renklerine bürünmüş genç bir subay dikkatle on sekizinci beyaz diski ekledi. Düşman güçleri. Birkaç tanesi iki kez görülmüş aynı grup olabilirdi, ama büyük kısmı birbirinden fazla uzaktı, görüldükleri zamanlar yanlıştı.

Çadır duvarı boyunca, sade kahverengi ceketler giymiş, geniş manşetlerinin üzerinde yalnızca memur rütbeleri taşıyan kâtipler, Miraj'ın vereceği emirleri dağıtılmak üzere kopyalamak üzere, ellerinde kalemlerle, yazı masalarının başında bekliyorlardı. Miraj ne emir verebilecekse vermişti zaten. Dağlarda doksan bin kadar düşman askeri vardı, yerli askerler dahil, burada toplayabileceği ordudan iki kat kalabalık. İnanılmayacak kadar kalabalık, yalnız o keşif kolları yalan söylemiyordu; yalancıların gırtlaklarını kendi

arkadaşları keserdi. Aşırı kalabalık ve Sen T'jore'deki tuzak solucanları gibi yerden bitiyorlardı. En azından, Ebou Dar'ı tehdit etmeyi düşünüyorlarsa, dağda gidecek yüz elli kilometrelik yolları vardı. Doğudan beyaz diskler için, neredeyse üç yüz. Ve ondan sonra, yine yüz elli kilometrelik tepelik arazi. Kuşkusuz düşmanın generali dağınık güçlerine teke tek meydan okunmasını istiyor olamazdı. Onları bir araya toplamak zaman alacaktı. O anda, Miraj'ın tarafında olan yalnızca zaman vardı.

Çadırın giriş kapakları açıldı ve Yüksek Leydi Suroth süzülerek içeri girdi. Siyah saçları gururlu bir sorguçtan sırtına dökülüyordu. Pilili, kar beyazı elbisesi ve bol işlemeli cüppesi bir şekilde, dışarıdaki çamurdan hiç iz taşımıyordu. Miraj kadının hâlâ Ebou Dar'da olduğunu sanıyordu; *to'raken*'le gelmiş olmalıydı. Suroth'a küçük bir maiyet grubu eşlik ediyordu. Kılıçlarının kabzasında siyah püsküller bulunan iki Ölümnöbeti Askeri çadır kapaklarını tutuyordu ve dışarıda daha fazlası görülebiliyordu; yeşil ve kırmızı renklere bürünmüş, taş suratlı adamlar. İmparatoriçe'nin, sonsuza dek yaşasın, cisimleşmiş hali. Kan'dan olanlar bile dikkate alırdı onları. Suroth, Yüksek Leydi'nin yaldızlı yazı masasını uysallık içinde iki adım arkadan getiren, bal sarısı saçları ince ince örülmüş, terlik ve hemen hemen saydam beyaz cüppe giymiş, kıvrımlı bir vücudu olan *da'covale* gibi birer hizmetkârdan başka şey değillermiş gibi yanlarından geçip gitti onların. Suroth'un Kanın Sesi olan, başının sol yanı tıraşlanmış, kalan saçları sımsıkı örülmüş, yeşil cüppe giymiş, dik dik bakan Alwhin hanımının hemen peşinden geldi. Miraj kürsüden inerken, şok içinde, Suroth'un arkasındaki ikinci *da'covale*'nin, kısa boylu, siyah saçlı, şeffaf cüppeli, ince kadının bir *damane* olduğunu fark etti! Bir *damane*'nin mal gibi giydirilmesi işitilmemiş şeydi, ama daha da tuhaf olan, onu *a'dam*'la çekenin Alwhin olmasıydı!

Tek dizinin üstüne çöküp mırıldanırken şaşkınlığını belli etmedi. "Işık Yüksek Leydi Suroth'un üzerinde olsun. Tüm şeref Yüksek Leydi Suroth'a." Başka herkes bakışlarını indirmiş, kanvas kaplı yere kapanmıştı. Miraj, Suroth gibi kafasının iki yanını tıraşlayacak kadar düşük seviyede de olsa, Kan'dandı. Yalnızca serçe parmaklarının tırnakları boyanmıştı. Bir Yüksek Leydi, Sesinin *so'jhin*'liğe terfi ettikten sonra *sul'dam* gibi davranmaya devam etmesine izin verdiğinde şaşkınlık göstermeyecek kadar düşük. Yenidendoğan Ejder'in yürüdüğü, *marath'damane*'lerin başıboş dolaştığı, diledikleri yerde öldürdüğü ve köleleştirdiği tuhaf

topraklarda, tuhaf zamanlardı bunlar.

Suroth ona bir bakış fırlattıktan sonra dönüp harita masasını inceledi ve gördükleri karşısında kara gözleri kısıldıysa da, sebebi vardı. Onun komutası altında, Hailene düşlenenden çok daha fazlasını yapmış, çalınan topraklardan büyük miktarları geri almıştı. Onlar yalnızca yolda keşif yapsınlar diye gönderilmişti ve Falme'den sonra bazıları bunun bile imkânsız olduğunu düşünmüştü. Kadın sinirle parmaklarını masaya vurdu, ilk iki parmağının uzun, maviye boyalı tırnakları tıkırdadı. Başarısı devam etse, başını tamamen tıraşlayabilir, iki elinde üçüncü birer tırnak boyayabilirdi. Bu kadar büyük başarılar karşısında İmparatorluk ailesi tarafından evlat edinilmek işitilmemiş şey değildi. Ve kadın fazla ileri giderse, haddini aşarsa, tırnaklarının kesildiğini ve tarlaları çapalamak üzere bir çiftçiye satılmasa ya da bir ambarda ter dökmese bile, Kan'dan birine hizmet etmek üzere ince bir cüppeye tıkıldığını görebilirdi. En kötü durumda, Miraj'ın kendi bileklerini kesmesi yeterli olurdu.

Sabırlı bir sessizlik içinde Suroth'u izlemeye devam etti, ama Kan'a terfi etmeden önce kendisi de bir keşif teğmeniydi, bir *morat'raken*'di ve elinde olmadan çevresindeki her şeyin farkına varıyordu. Bir keşif askeri gördüğü ya da görmediği şeylere bağlı olarak yaşar ya da ölürdü, başkaları da öyle. Çadırın içinde yere kapanmış adamların bazıları nefes bile almıyor gibiydi. Suroth onu kenara çekmeli, onların işlerine devam etmelerine izin vermeliydi. Girişte bir haberci askerler tarafından geri çevriliyordu. Mesaj ne kadar acildi ki kadın Ölümnöbeti Askerleri'ni ittirip geçmeye çalışıyordu?

Kollarında yazı masasını taşıyan *da'covale* dikkatini çekti. Güzel, bebek yüzünde devamlı öfkeli ifadeler geçiyordu ve bakışlarını birkaç saniyeden fazla yerde tutamıyordu. Bir mal öfke sergiliyor, ha? Bir şey daha vardı. Miraj'ın bakışları *damane*'ye gitti. Kadın başını yere yaslamıştı, ama yine de merakla çevresine bakınıyordu. Kahverengi gözlü *da'covale* ve açık renk gözlü *damane* birbirlerinden çok farklıydılar, ama bu kadınlarda bir şey vardı. Yüzlerinde. Tuhaf. İkisinin de kaç yaşında olduğunu tahmin edemezdi.

Miraj'ın bakışları ne kadar hızlı olursa olsun, Alwhin fark etmişti. *A'dam*'ın gümüşsü zincirini çekiştirerek *damane*'nin yüzünü yerdeki kumaşa dayamasını sağladı. Parmaklarını şıklatarak, *a'dam* bileziği olmayan eliyle kanvasa işaret etti, sonra bal saçlı *da'covale*

yerinden kıpırdamayınca yüzünü buruşturdu. “Yere, Liandrin!” diye tısladı alçak sesle. *Da’covale* Alwhin’e dik dik bakarak –dik dik!– dizleri üzerine çöktü. Suratını asmıştı.

Çok tuhaf. Ama pek önemli değil. Miraj duygusuz bir yüzle, ama sabırsızlıktan patlayacakmış gibi hissederek bekledi. Sabırsızlık ve epey huzursuzlukla. Bir gece, vücuduna üç ok saplanmışken seksen kilometre at sürüp, bir asi ordusunun Seandar’a yürüdüğünü haber verdiğinde Kan’a terfi etmişti ve sırtı hâlâ acı veriyordu.

Suroth sonunda harita masasından döndü. Miraj’ın kalkmasına izin vermedi, Kan’dan biri olarak kucaklamayı aklına bile getirmedi. Miraj bunu beklememişti gerçi. Suroth’tan çok aşağılardaydı. “Yürümeye hazır mısın?” diye sordu kadın sertçe. En azından Ses aracılığı ile konuşmamıştı onunla. Bunca subayın önünde bunu yapacak olsa, seneler olmasa bile aylar boyunca başını yerden kaldıramazdı adam.

“Olacağım, Suroth,” diye yanıt verdi Miraj, sakin sakin kadının gözlerine bakarak. Düşük bile olsa, Kan’dandı o. “On günden önce birleşemezler. Dağlardan çıkabilmek için en az on güne daha ihtiyaçları olur. O zamandan çok önce ben...”

“Yarın burada olabilirler,” diye terslendi kadın. “Bugün! Gelirlerse, Miraj, kadim Yolculuk sanatı ile gelecekler ve gelmeleri çok olası görünüyor.”

Miraj, arkasındaki adamların karınları üzerinde kıpırdandıklarını, sonra kendilerine hâkim olduklarını işitti. Suroth hem duygularını kontrol altında tutamıyor, hem de efsanelerden mi bahsetmeye başlıyordu? “Emin misiniz?” Sözler, elinde olmadan ağzından çıkıverdi.

Biraz önce kadının kontrolünü kaybettiğini sanmıştı. Suroth’un gözleri çakmak çakmak oldu. Çiçek işlemeli cüppesinin kenarlarını bembeyaz olmuş yumruklarla kavradı. Elleri titriyordu. “Beni sorguluyor musun?” diye hırladı inanmazlık içinde. “Bilgi kaynaklarım olması yeterli.” Ve Miraj kadının kendisi kadar onlara da öfkeli olduğunu fark etti. “Gelirlerse, bu ihtişamlı isimleri ile elli Asha’man gelecek, ama asker sayısı beş altı binden fazla değil. Uçucular ne derse desin, baştan beri daha fazlası yokmuş anlaşılan.”

Miraj yavaşça başını salladı. Bir şekilde Tek Güç sayesinde hareket eden beş bin adam, çok şeyi açıklıyordu. Kadının kaynakları neydi ki sayıları böyle kesin bir biçimde bilebiliyordu? Soracak kadar aptal değildi. Kadının hizmetinde Dinleyiciler ve Arayıcılar vardı kuşkusuz. Onu da izleyen Dinleyiciler ve Arayıcılar. Elli

Asha'man. Yönlendiren adamları düşünmek, tiksinti içinde tükürmek istemesine sebep oluyordu. Söylentiler Yenidendoğan Ejder tarafından, bu Rand al'Thor tarafından her ulustan toplandıklarını iddia ediyordu, ama bu kadar çok olacaklarını hiç beklememişti. Yenidendoğan Ejder'in yönlendirebildiği söyleniyordu. Bu doğru olabilirdi, ama adam Yenidendoğan Ejder'di zaten.

Ejder Kehanetleri Seanchan'da, daha Luthair Paendrag Birleşme'yi başlatmadan önce biliniyordu. Yozlaşmış haliyle bilindiği söyleniyordu, Luthair Paendrag'ın getirdiği saf versiyonundan çok farklıydı. Miraj bu topraklarda basılan *Karaethon Döngüsü*'nün pek çok cildini görmüştü ve onlar da yozdu –teki bile Yenidendoğan Ejder'in Kristal Taht'a hizmet edeceğinden bahsetmiyordu!– ama Kehanetler insanların zihinlerini ve yüreklerini hâlâ etkiliyordu. Birçoğu Dönüş'ün yakında geleceğini, bu toprakların Tarmon Gai'don'dan önce yeniden ele geçirileceğini, böylece Yenidendoğan Ejder'in İmparatoriçe'nin, sonsuza dek yaşasın, şanı için Son Savaş'ı kazanabileceğini umuyordu. İmparatoriçe kuşkusuz al'Thor'un ona gönderilmesini isteyecekti, ki nasıl bir adamın ona hizmet ettiğini görsün. Al'Thor onun önüne diz çöktükten sonra güçlük çekilmeyecekti. Kristal Taht'ın önünde diz çökerken, itaat etme susuzluğunu dillerinde hissettikten sonra, o huşu duygusunu pek az insan üzerinden atabilirdi. Ama Asha'manlardan kurtulma işi –onlardan kurtulunması gerekliydi kesinlikle– al'Thor, Aryth Okyanusu'nda, Seandar'a doğru yola çıkana kadar beklerse adamı bohçalayıp bir gemiye bindirmenin daha kolay olacağı açıktı.

Bunun onu kaçınmaya çalıştığı soruna geri getirdiğini fark etti, içten içe irkilerek. Miraj, değil körlemesine görmezden gelmek, güçlüklerden kaçınacak adam değildi, ama bu şimdiye dek yüzleştiği tüm güçlüklerden farklıydı. İki tarafın da *damane* kullandığı iki düzine savaşta savaşmıştı; *damane*'leri bilirdi. Yalnızca Güç'le saldırma meselesi değildi. Deneyimli *sul'dam*'lar bir şekilde *damane*'lerin ve *marath'damane*'lerin ne yaptığını görebilirdi ve *damane*'ler diğerlerine söylerdi, böylece onlar da savunma yapabilirdi. *Sul'dam*'lar bir adamın yapabildiklerini de görebiliyor muydu? Daha da kötüsü...

"*Sul'dam*'ları ve *damane*'leri bana teslim edecek misiniz?" dedi. Elinde olmadan derin bir nefes alarak ekledi, "Hâlâ hastalarsa, kısa ve kanlı bir savaş olacak. Bizim için."

Bu, yüzlerini yere dayamış, bekleyen adamlar arasında yeni kıpırdanmalara yol açtı. Kamptaki her iki söylentiden biri, *sul'dam* ve *damane*'leri çadırlarına kapanmaya zorlayan hastalığın ne olduğu konusundaydı. Alwhin, bir *so'jhin* için son derece uygunsuz bir biçimde, açık açık tepki verdi ve öfkeli bakışlarını adama dikti. *Damane* irkildi ve yattığı yerde titremeye başladı. Tuhaf şekilde, bal saçlı *da'covale* de irkildi.

Suroth gülümseyerek *da'covale*'nin diz çöktüğü yere doğru süzüldü. Neden kötü eğitilmiş bir hizmetkâr kıza gülümsüyordu ki? Kadının ince örgülerini okşamaya başladı ve o gülgoncasına benzeyen dudaklar surat asarak uzadı. Bu topraklarda, eskiden asil olan bir kadın mıydı? Suroth'un ilk sözleri bunu destekliyordu, ama sözlerin Miraj için olduğu açıktı. "Küçük başarısızlıklar küçük bedeller gerektirir; büyük başarısızlıklar acı verici ölçüde büyük bedeller getirir. İstediğin *damane*'leri alacaksın, Miraj. Ve bu Asha'manlara kuzeyde kalsalar daha iyi olacağını öğreteceksin. Onları yeryüzünden sileceksin; Asha'manları, askerleri, hepsini. Son adamına dek, Miraj. Ben konuştum."

"Dediğiniz gibi olacak, Suroth," diye yanıt verdi Miraj. "Yok edilecekler. Son adamına dek." Artık söyleyebileceği başka hiçbir şey yoktu. Ama kadının *sul'dam*'ların ve *damane*'lerin hâlâ hasta olup olmadığı konusunda bir yanıt vermiş olmasını diliyordu.

* * *

Rand çıplak, kayalık tepenin zirvesinde Tai'daishar'ın dizginlerini çekti ve küçük ordusunun havadaki deliklerden dışarı dökülmesini izledi. Gerçek Kaynak'a sıkı sıkı tutunuyordu, öyle zordu ki avucunda titriyor gibiydi. İçindeki Güç'le, Kılıçtan Taç'ın keskin uçlarının şakaklarını dürtüklemesi aynı anda hem her zamankinden keskin, hem son derece uzak geliyordu, sabah ortası soğuğu aynı anda hem daha soğuk, hem dikkate değmez geliyordu. Yan tarafındaki hiç iyileşmeyen yaralar donuk, uzak bir sancı veriyordu. Lews Therin kararsızlık içinde nefes nefese gibiydi. Ya da belki korku içinde. Belki önceki gün ölüme o kadar yaklaştıktan sonra, artık ölmeyi o kadar istemez olmuştu. Ama diğer yandan, adam ölmeyi her zaman istemiyordu zaten. Adamda değişmez olan tek şey öldürme arzusuydu. Ve genellikle bu kendi kendini öldürmeyi de içeriyordu.

Yakında herkese yetecek kadar ölüm olacak, diye düşündü Rand.

Işık, son altı gün bir akbabanın bile midesini bulandırmaya yeter. Yalnızca altı gün mü olmuştu? Ama tiksinti ona dokunmuyordu. Dokunmasına izin vermiyordu. Lews Therin yanıt vermedi. Evet. Demir yüreklerin zamanıydı. Ve demirden midelerin. Rand bir anlığına eğilerek üzengi kayışının altındaki uzun, kumaşa sarılı bohçaya dokundu. Hayır. Henüz zamanı gelmemişti. Belki hiç gelmezdi. Boşluk'un yüzeyinde kararsızlık ışıldadı ve belki bir şey daha. Hiç olmadığını umdu. Kararsızlık, evet, ama diğeri korku değildi. Değildi!

Çevredeki alçak tepelerin yarısı güneşin benek benek boyadığı bodur, boğum boğum zeytin ağaçları ile kaplıydı. Mızraklı askerler atlarını ağaç sıraları boyunca sürüyor, kimse olmadığından emin oluyorlardı. Bu bahçelerde çalışanlar olduğuna dair iz yoktu, görünürde bir çiftlik evi ya da herhangi bir bina yoktu. Batıda, birkaç kilometre uzakta, tepeler daha karanlık, ormanlıktı. Rand'ın aşağısında tırıs giden sıralar halinde deliklerden çıkan Alay askerleri saf tuttu. Arkalarından Alay'a katılmış, kare şeklinde sıralar halinde düzensiz Illianlı gönüllü askerler geldi. Sıralar düzene sokulur sokulmaz Savunucular ve Yoldaşlar için yer açmak üzere yoldan çekildiler. Yer daha çok kilden oluşmuş gibiydi, çizmeler ve toynaklar ince çamur tabakası üzerinde kayıyordu. Şaşırtıcı, ama gökyüzünde yalnızca beyaz, temiz birkaç bulut asılıydı. Güneş açık sarı bir top halinde parlıyordu. Ve gökyüzünde, bir serçeden daha büyük hiçbir şey uçmuyordu.

Dashiva ve Flinn kapıyolları tutan adamlar arasındaydı, Adley ve Hopwil, Morr ile Narishma da öyle. Kapıyolların bazıları kıvrımlı tepelerin arasında, Rand'ın görüş alanının dışındaydı. Rand herkesin mümkün olduğunca çabuk gelmesini istiyordu ve gökyüzünü tarayan birkaç Asker dışında, siyah ceket giymiş, keşfe çıkmamış her adam bir örgüyü tutuyordu. Gedwyn ile Rochaid bile, ama ikisi de bu yüzden birbirlerine ve Rand'a yüzlerini buruşturuyorlardı. Rand adamların artık başkalarının kullanması için bir kapıyolu açık tutmak kadar sıradan şeyler yapmadığını düşündü.

Bashere rahat bir tavırla, atını rahat bir şekilde sürerek, yamaç yukarı geldi. Sabahın serinliğine rağmen pelerinini arkaya atmıştı. Burası dağlar kadar soğuk değildi, ama yine de kış soğuğuydu. Kayıtsızca Anaiyella ile Ailil'e başını salladı, iki kadın kasvetli bakışlarla karşılık verdiler. Bashere, kıvrık boynuzlara benzeyen o gür bıyıkların arkasından gülümsedi. Pek hoş bir gülümseme

sayılmazdı. Kadınlara Rand kadar kuşkuyla bakıyordu. Kadınlar, en azından Bashere'in kuşkularını biliyordu. Anaiyella başını Saldaealıdan çevirerek iğdiş atının yelesini okşamaya devam etti; Ailil dizginleri fazla gergin ellerle tutuyordu.

Sırttaki olaydan beri o ikili Rand'dan hiç uzaklaşmamışlardı. Dün gece, çadırlarını bile onun işitme mesafesinde kurmuşlardı. Karşıdaki kahverengi otlarla kaplı yamaçta, Denharad dönüp, arkasında dizilmiş olan, iki asil kadının hizmetkârlarını inceledi, sonra dönüp Rand'ı izlemeye başladı. Büyük olasılıkla Ailil'i ve belki Anaiyella'yı da izliyordu, ama Rand'ı izlediği kuşkusuzdu. Rand kadınların o ölürse suçlanacaklarından mı korktuğunu, yoksa onun öldüğünü görmek mi istediklerini hâlâ bilmiyordu. Bir şey kesindi. Eğer onun ölmesini istiyorlarsa, onlara fırsat vermeyecekti.

Bir kadının yüreğini kim bilebilir? diye güldü Lews Therin alayla. Aklı başında gibiydi. *Çoğu kadın, bir erkeğin uğruna cinayet işleyeceği şeylere omuz silker ve bir erkeğin omuz silkeceği şeyler uğruna cinayet işler.*

Rand onu duymazdan geldi. Rand'ın görüş alanındaki son kapıyol söndü. Atlarına binen Asha'manlar, *saidin*'e hâlâ tutunup tutunmadıklarını seçemeyeceği kadar uzaktaydılar, ama kendisi tutunduğu sürece önemli değildi. Beceriksiz Dashiva atına çabucak binmeye çalıştı ve eyerine ulaşmadan önce iki kez düşecek gibi oldu. Görüş alanı içindeki siyah ceketli adamların çoğu kuzeye ya da güneye at sürmeye başlamıştı.

Asillerin kalanı hemen Bashere'in yanında, Rand'ın hemen aşağısında toplandılar. En yüksek düzeyde olanlar ve en fazla güç sahibi olanlar, önceliklerin belirsiz olduğu yerlerde biraz itiş kakıştan sonra öne geçtiler. Tihera ile Marcolin dikkatle ifadesizliğini korudukları yüzlerle atlarını kenarda, asil yığınının iki yanında tuttular; tavsiyeleri sorulabilirdi, ama nihai kararların diğerlerine kaldığını ikisi de biliyordu. Weiramon gösterişli bir jestle ağzını açtı, kuşkusuz Yenidendoğan Ejder'i takip etmenin ihtişamı üzerine yeni bir şatafatlı söyleve girişecekti. Onun söylevlerine alışık olan ve aldırış etmeyecek kadar güçlü asiller olan Sunamon ile Torean atlarını yan yana getirdiler ve alçak sesle konuşmaya başladılar. Sunamon'un yüzünde sıradışı bir sertlik vardı, Torean ceketinin kollarındaki kırmızı satenden çizgilere rağmen bir sınır çizgisi uğruna didişmeye hazır görünüyordu. Kare çeneli Bertome ve diğer Cairhienlilerden bazıları o kadar sessiz değildiler, birbirlerinin şakalarına gülüyorlardı. Weiramon'un

şatafatlı söylevleri herkesin canına tak etmişti. Gerçi Semaradrid'in kaş çatışı, ne zaman Ailil ve Anaiyella'ya baksa derinleşiyordu – onların, özellikle kendi ülkesinden kadınların Rand'a bu kadar yakın durmaları hoşuna gitmiyordu–; bu yüzden, belki onun ekşiliğinin Weiramon'un gevezeliklerinden başka sebepleri vardı.

"Bizden yaklaşık on beş kilometre uzakta," dedi Rand yüksek sesle, "hemen hemen elli bin adam yürümeye hazırlanıyor." Bunu zaten biliyorlardı, ama sözleri bütün bakışları onun üzerine çekti ve herkesi susturdu. Weiramon ekşi bir yüzle ağzını kapattı; adam kendi sesini duymaya gerçekten bayılıyordu. Gueyam ile Maraconn yağlanmış sivri sakallarını çekiştirerek, beklenti içinde beklediler. Aptallar. Semaradrid bir çanak dolusu bozuk erik yemiş biri gibi görünüyordu; Gregorin ile yanındaki Dokuzlar Konseyi'nden üç lord yüzlerine sert kararlılık ifadeleri oturtmakla yetindiler. Onlar aptal değildi. "Keşfe çıkanlar *sul'dam* ya da *damane* izi görmedi," diye devam etti Rand, "ama onlar olmasa bile, Asha'manlara rağmen, aramızdan biri planı unutursa bizden çok kişiyi öldürecek kadar kalabalıklar. Ama eminim kimse *unutmayacak.*" Bu sefer emir verilmeden saldırmak yoktu. Bunu cam kadar berrak, taş kadar sert bir şekilde anlatmıştı. Başka birini gördüğünü sandığın için kaçıp gitmek de yoktu.

Weiramon, Sunamon kadar yağcı bir biçimde gülümsemeyi başardı.

Kendi tarzında, basit bir plandı. Yanlarında Asha'manlar bulunan beş alay halinde batıdan yaklaşacaklardı, Seanchanlara bütün yönlerden aynı anda saldırmaya çalışacaklardı. Ya da mümkün olan her yönden. En iyisi basit planlardır, diye ısrar etmişti Bashere. *Şişman domuzcuklardan koca bir sürü seni tatmin etmiyorsa,* diye mırıldanmıştı, *yaşlı analarını bulmak için ormana atılman gerekiyorsa, fazla hayal kurma, yoksa o senin bağırsaklarını döker.*

İlk temasta savaş planı falan kalmaz, dedi Lews Therin Rand'ın kafasının içinde. Bir an, aklı hâlâ başındaymış gibi geldi. Bir an. *Yolunda gitmeyen bir şey var,* diye hırladı aniden. Sesi yoğunluk kazanmaya, vahşi, inanmazlık dolu bir kahkahaya dönüşmeye başladı. *Yanlış olamaz, ama öyle. Tuhaf bir şey, yanlış bir şey, delişmen, hoplayıp zıplayan, seğiren bir şey.* Gülüşleri hıçkırıklara dönüştü. *Olamaz! Delirmiş olmalıyım!* Ve Rand onu susturamadan kayboldu. Kavrulası, planda hiçbir yanlış yoktu, yoksa Bashere bir ördeğin üzerindeki böcek gibi bulurdu onu.

Lews Therin *deliydi,* hiç kuşku yoktu. Ama Rand al'Thor'un aklı başında kaldığı sürece... Daha Son Savaş başlamadan Yenidendoğan Ejder delirse dünya için ne acı bir şaka olurdu ama. "Yerlerinizi alın," diye emretti, Ejder Asası'nı sallayarak. Kendi şakasına gülme dürtüsünü bastırdı.

Asiller emri üzerinde büyük gruplar halinde ayrıldılar, sıraya girerlerken kendi aralarında mırıldanarak ortalarda dolandılar. Rand'ın onları ayırma tarzı pek azının hoşuna gitmişti. Dağlardaki ilk savaşta sınırlar nasıl kırılmış olursa olsun, sonra hemen yine ortaya çıkmışlardı.

Weiramon söylev çekemediği için kaşlarını çatıyordu, ama sakalını mızrak gibi Rand'a uzatarak süslü bir selam verdikten sonra Kiril Drapaneos, Bertome, Doressin ve pek çok küçük Cairhien lordunun önünde, tepeler üzerinde kuzeye doğru at sürdü. Başlarına Tearlı biri getirildiği için adamların hepsi taş gibi suratlarla bakıyordu. Gedwyn, grubun önderi kendisiymiş gibi, Weiramon'un yanında at sürüyordu ve karşılığında fark etmiyormuş gibi yaptığı karanlık kaş çatışlar alıyordu. Diğer gruplar da aynı ölçüde karışıktı. Gregorin de kuzeye gidiyordu ve Sunamon yanında, tesadüf eseri kendisi de aynı yöne gidiyormuş gibi yaparak surat asıyordu. Dalthanes arkada, düşük seviyeli Cairhienlilerin başını çekiyordu. Dokuzlar Konseyi'nin bir başka üyesi olan Jeordwyn Semaris Bashere'in peşinden, Amondrid ve Gueyam ile birlikte güneye gidiyordu. O üçü Saldaealıyı, adamına göre, sırf Tearlı, Cairhienli ya da Illianlı olmadığı için hevesle kabullenmişlerdi. Rochaid Gedwyn'in Weiramon'un yanında yaptığı şeyin aynısını Bashere'in yanında denemeye çalışıyordu, ama Bashere bunu görmezden geliyordu. Bashere'in grubunun biraz ötesinde, Torean ile Maraconn kafa kafaya vermiş, konuşarak at sürüyorlardı, büyük olasılıkla Semaradrid onların başına konduğu için burunlarından soluyorlardı. Aynı şekilde, Ershin Netari Jeordwyn'e bakıp duruyordu ve üzengileri üzerinde doğrulup arkaya, Gregorin ile Kiril'e doğru bakıyordu, ama artık tepelerin üzerinden onları görmesi imkânsızdı. Semaradrid, değnek kadar dik sırtı ile, Bashere kadar soğukkanlı görünüyordu.

Rand'ın baştan beri kullandığı aynı ilkeydi. Bashere'e güveniyordu ve Gregorin'e güvenebileceğini düşünüyordu, çevrelerinde bunca yabancı, bunca eski düşman ve bu kadar az dost varken, kimse onun aleyhine dönmeyi düşünmeye cesaret edemezdi. Rand onların uzaklaşmasını izlerken kendi kendine

güldü. Onun için savaşacaklardı, hem de iyi savaşacaklardı, çünkü başka seçenekleri yoktu. Tıpkı kendisi gibi.

Delilik, diye tısladı Lews Therin. Rand sesi öfkeyle uzaklaştırdı.

Yalnız kalmamıştı, elbette. Tihera ile Marcolin, Rand'ın atının üzerinde oturduğu tepenin iki yanındaki tepelerde, zeytin ağaçları arasında, çoğu atlı Savunucu'yu ve Yoldaş'ı sıraya sokmuşlardı. Kalanlar sürprizlere karşı araziye yayılmıştı. Mavi ceketli Alay askerlerinden bir grup sabırla aşağıdaki oyukta, Masond'un gözetimi altında bekliyordu ve arkalarında, Illian'daki fundalıkta teslim olurken üstlerinde ne giysi varsa hâlâ onları giyen aynı sayıda adam vardı. Alay askerlerinin sükûnetini taklit etmeye çalışıyorlardı –artık onlar da Alay askerleriydi– ama pek başarılı olamıyorlardı.

Rand Ailil ile Anaiyella'ya baktı. Tearlı kadın yaltaklanırcasına gülümsedi ona, ama beceremedi. Cairhienli kadının yüzü buz gibiydi. Rand onları unutamazdı, Denharad ile silahlı adamlarını da. Onun ortadaki birliği en büyük birlikti ve açık arayla en güçlüsüydü. Çok açık arayla.

Flinn ve Rand'ın Dumai Kuyuları'ndan sonra seçtiği adamlar ona doğru, yamaç yukarı tırmanıyorlardı. Kelleşmeye yüz tutmuş yaşlı adam hep başı çekiyordu, ama artık Adley ve Narishma dışında herkes Kılıç'a ek olarak Ejder iğnesini de taşıyordu ve onu ilk kazanan Dashiva'ydı. Bunun sebebi kısmen, genç adamların, Andor'un Kraliçe'nin Askerleri'nde bayraktar olarak epey deneyim kazandığı için Flinn'e saygı göstermesiydi. Kısmen de, Dashiva aldırmıyormuş gibi göründüğü için. Diğerleri onu yalnızca eğlendiriyor gibiydi. Yani, kendi kendine yaptığı sohbetlere ara verdiği zaman. Genellikle, kendi burnunun ucundakiler dışında hiçbir şeyin farkında olmuyor gibiydi.

Bu sebepten, Dashiva'nın kaburgaları çıkmış atını topuklayıp öne çıkarması şoke edici oldu. Genellikle kendi düşüncelerine dalmış, şüpheli ya da dalgın görünen o sade yüzde endişeli bir kaş çatış belirmişti. Rand'ın yanına varır varmaz *saidin*'i kavraması ve kulak misafiri olunmasın diye bir örgü örmesi şoktan da beter oldu. Lews Therin öldürmek konusunda homurdanmak için nefes harcamadı –bedensiz bir sesin nefesi varsa– sözsüzce hırlayarak Kaynak'a atıldı, Güç'ü Rand'ın elinden koparmaya çalıştı. Ve aynı anilikle sustu ve kayboldu.

"Burada *saidin*'de çarpık bir şey var, yanlış bir şey," dedi Dashiva, hiç de dalgın görünmeden. Aslında... kesin konuşuyordu.

Ve aksi. Çok aptal bir öğrenciye ders veren bir öğretmen gibi. Hatta parmağını Rand'a uzattı. "Ne olduğunu bilmiyorum. Hiçbir şey *saidin*'i çarpıtamaz ve çarpıtabilse bile, dağlarda hissederdik. Eh, dün orada bir şey vardı, ama çok küçüktü... Ama burada açıkça hissedebiliyorum. *Saidin*... hevesli. Biliyorum; biliyorum. *Saidin* canlı değil. Ama burada... nabız gibi atıyor. Kontrol etmesi güç."

Rand Ejder Asası'nı kavramış elini gevşetmeye çalıştı. Dashiva'nın Lews Therin'in kendisi kadar deli olduğundan her zaman emin olmuştu. Ama adam genelde, kararsızca da olsa, kendini daha iyi kontrol edebiliyordu. "Senden çok daha uzun süredir yönlendiriyorum, Dashiva. Yalnızca lekeyi daha fazla hissediyorsun." Sesini yumuşatamıyordu. Işık, daha deliremezdi, ikisi de deliremezdi! "Yerine dön. Yakında harekete geçeceğiz." Keşfe çıkanlar yakında dönerdi. Bu, göreceli olarak düz arazide bile, görebildikleri ile sınırlanmışken bile, Yolculuk ederken on beş kilometreyi aşmak uzun sürmezdi.

Dashiva itaat etmek için kılını kıpırdatmadı. Bunun yerine, öfkeyle ağzını açtı, sonra kapattı. Gözle görülür bir biçimde titreyerek, derin bir nefes aldı. "Ne kadar uzun süredir yönlendirdiğini çok iyi biliyorum," dedi buz gibi, neredeyse horgörülü bir sesle, "ama kuşkusuz sen bile hissedebiliyorsundur. Hisset, adam! *Saidin* için 'tuhaf' sözcüğü uygun düşmesi hoşuma gitmiyor. Sen kör olduğun için ölmek ya da... ya da kavrulmak istemiyorum! Örgüme bak! Ona bir bak!"

Rand bakakaldı. Dashiva'nın ısrar etmesi yeterince garipti, ama Dashiva'nın öfkeye kapılması? Sonra örgüye baktı. Gerçekten baktı. Akışlar, sıkı dokunmuş çadır bezindeki iplikler kadar sağlam olmalıydı. Ama titriyorlardı. Örgünün kendisi olabileceği kadar katıydı, ama bireysel Güç iplikleri hafifçe oynuyorlardı. Morr Ebou Dar yakınında ve yüz elli kilometre çevresinde *saidin*'in tuhaf olduğunu söylemişti. Şimdi yüz elli kilometreden daha yakındılar.

Rand kendini *saidin*'i hissetmeye zorladı. Güç'ün her zaman farkındaydı –aksi ölüm ya da daha kötüsü demek olurdu– ama mücadeleye alışmıştı. Yaşamak için mücadele ediyordu, ama mücadele yaşamın kendisi kadar doğal geliyordu artık. Mücadele yaşamın *kendisiydi.* Kendini, yaşamak için verdiği o mücadeleyi hissetmeye zorladı. Taşı toza çevirecek kadar soğuk. Taşı buharlaştıracak kadar sıcak. Çürümüş bir lağım çukurunun yanında bir çiçek bahçesi gibi kalacağı kadar kirli. Ve... nabız gibi atıyordu, yumruğunda kıvranan bir şey gibi. Bu, Shadar Logoth'ta hissettiği

türden bir zonklama değildi. Orada, *saidin* üzerindeki leke mekândaki şerle eşzamanlı olarak titriyordu ve *saidin* de onunla birlikte zonkluyordu. Burada pislik güçlüydü, ama durağandı. Akımlar ve dalgalarla dolu gibi görünen *saidin*'in kendisiydi. Hevesli, demişti Dashiva ve Rand sebebini görebiliyordu.

Yamacın aşağısında, Flinn'in arkasında, Morr elini saçlarından geçirdi ve huzursuz huzursuz çevresine bakındı. Flinn bir eyerinde kıpırdanıyor, bir kılıcını kınında gevşetiyordu. Uçan yaratıklara karşı gökyüzünü tarayan Narishma da sık sık gözlerini kırpıştırıyordu. Adley'nin yanağında bir kas seyirdi. Her biri bir sinirlilik işareti sergiliyordu ve buna şaşmamak gerekirdi. Rand'ın içinde bir rahatlama hissi yayıldı. Delilik değildi bu.

Dashiva'nın yüzünde çarpık, kendinden memnun bir gülümseme belirdi. "Daha önce fark etmediğine inanamam." Sesindeki tını *alaya* çok yakındı. "Bu delice sefere başladığımızdan beri gece gündüz *saidin* tutuyorsun. Bu basit bir örgü, ama oluşmak istemedi, sonra ellerimden fırlayacakmış gibi, çarparak silkelendi."

Çıplak tepelerden birinde, batıya doğru sekiz yüz metre uzakta bir kapıyolun gümüşsü mavi çizgisi genişledi ve keşiften dönen bir Asker atını çekerek çıktı, telaşla ata bindi. Uzaktan bile olsa, kaybolmadan önce, kapıyolun örgülerindeki hafif titreşimi seçebiliyordu Rand. Binici daha bu tepenin eteklerine gelmeden, zirvede bir başka kapıyol açıldı, sonra bir üçüncüsü, dördüncüsü, daha fazlası, bir önceki adam yoldan çekilir çekilmez, art arda açıldılar.

"Ama oluştu," dedi Rand. Keşiften dönenlerin kapıyolları da açılmıştı. "Eğer *saidin*'i kontrol etmek güçse, her zaman güçtü zaten ve hâlâ istediğin şeyi yapıyor." Ama neden burada daha güçtü? Başka zaman düşünülecek bir soru. Işık, keşke Herid Fel hayatta olsaydı, yaşlı filozof bir yanıt bulabilirdi. "Diğerlerinin yanında dön, Dashiva," diye emretti, ama adam şaşkınlık içinde ona bakakaldı ve adamın örgüyü salıvermesi, bir selam bile vermeden atını çekiştirerek döndürmesi ve topukları ile hayvanı döve döve yamaç aşağı indirmesi için emrini tekrarlaması gerekti.

"Sorun mu var, Lord Ejder?" diye sırıttı Anaiyella. Ailil dümdüz bakışlarla Rand'a bakmakla yetindi.

Keşiften dönen ilk adamın Rand'a yaklaştığını gören diğerleri kuzeye ve güneye, diğer birliklerden biri ile birleşebilecekleri yere doğru yayıldılar. Onları eski moda yöntemlerle bulmak, kapıyollarla dolanıp durmaktan daha hızlı olacaktı. Nalaam Rand'ın önünde

dizginleri çekerek yumruğunu göğsüne çarptı –bakışları biraz çılgınca mı görünüyordu? Fark etmez. *Saidin* hâlâ, onu kullanan adamın istediği şeyi yapıyordu. Nalaam Rand'ı selamladı ve raporunu verdi. Seanchanlar on beş kilometre uzakta kamp kurmuş değildi, en fazla sekiz on kilometre uzaktaydılar ve doğuya ilerliyorlardı. Ve yanlarında düzinelerce *sul'dam* ve *damane* vardı.

Nalaam dörtnala geri dönerken Rand emirlerini verdi ve birliği batıya ilerlemeye başladı. Savunucular ve Yoldaşlar iki yanında at sürüyorlardı. Alay askerleri Denharad önderliğinde arkadan geliyordu. Gerekirse, asil kadınlara ve adamlarına bir hatırlatma olarak. Anaiyella gerçekten de sık sık omzunun üzerinden arkasına bakıyordu. Ailil ile anlamlı bir şekilde, bakmaktan kaçınıyordu. Rand, Flinn ve diğerleri birliğin ana gövdesini sıraladı. Diğer birlikler de aynı şeyi yapacaktı. Asha'manlar saldıracak, onlar öldürürken çelik taşıyan adamlar arkalarını kollayacaktı. Güneşin zirvesine tırmanmasına daha çok vardı. Planı değiştirecek hiçbir şey olmamıştı.

Delilik bazıları için bekler, diye fısıldadı Lews Therin. *Diğerlerinin içine gizlice girer.*

* * *

Miraj, tepelik zeytinliklerin ve parça parça ormanların arasında dolana dolana uzanan çamurlu yolun üzerinde, ordusunun başının yakınında doğuya doğru ilerliyordu. Başında değil. Onunla ileride keşif yapanlar arasında, çoğu Seanchanlardan oluşan tam bir alay vardı. En önde olmak isteyen generaller tanımıştı. Çoğu ölmüştü. Çoğu öldükleri savaşları kaybetmişlerdi. Çamur toz kalkmasını engelliyordu, ama hareket halinde bir ordu olduğu haberi Sa'las Ovası'ndaki bir yangın gibi hızla yayılırdı. Zeytin ağaçlarının arasında, orada burada ters çevrilmiş bir el arabası ya da terk edilmiş bir budama kancası görüyordu, ama çalışanlar uzun zaman önce kaybolmuştu. Şansları varsa, Miraj'dan kaçındıkları gibi onun rakiplerinden de kaçınabilirlerdi. Onun şansı varsa, *raken*'leri yokken, rakipleri çok geç olana kadar tepelerine bindiklerini anlamazdı. Kennar Miraj şansına güvenmekten hoşlanmazdı.

Harita bulacak, emir kopyalayacak düşük rütbeli subaylar ve mesajları taşıyacak haberciler dışında, yanında yalnızca Abaldar Yulan ve Lisaine Jarath vardı. Adam öyle ufak tefekti ki oldukça sıradan, kahverengi bir iğdiş at olan bineği devasa görünüyordu.

Yulan serçe parmağının tırnakları yeşile boyanmış, kelliğini saklamak için siyah bir peruk takmış hararetli bir adamdı. Jarath ise, solgun, tombul suratı ve mavi gözleri bir dinginlik timsali olan Seandarlı, gri saçlı bir kadındı. Yulan sakin değildi; Miraj'ın kömür karası Hava Kumandanı, artık onun bir *raken*'in dizginlerine nadiren dokunmasına izin veren kurallara sık sık kaş çatardı, ama bugün kaş çatışı iliklerine dek işliyordu. Gökyüzü açıktı, *raken*'ler için mükemmel bir havaydı, ama Suroth'un emirleri üzerine, uçucularından hiçbiri bugün, burada eyerlerinde olmayacaktı. Hailene'in yanında çok az *raken* vardı, boş yere riske atılmamalıydı. Lisaine'in sükûneti Miraj'ı daha fazla rahatsız ediyordu. Emri altında bir *der'sul'dam*'dan daha fazlasıydı kadın, sık sık bir fincan *kaf* paylaştığı ve taş oyunu oynadığı dostuydu. Canlı bir kadındı, her zaman hevesler ve eğlenceler hakkında gevezelenirdi. Ve şimdi buz kadar sakindi ve adamın sorgulamaya çalıştığı tüm diğer *sul'dam*'lar kadar sessizdi.

Görüş alanı içinde atlıların iki yanında, kendi *sul'dam*'larının atlarının yanında yürüyen yirmi *damane* vardı. *Sul'dam*'lar eyerlerinde sallanıyor, eğilip *damane*'lerinin başlarını okşuyor, doğruluyor, sonra yine eğilip okşuyorlardı. *Damane*'ler Miraj'a yeterince sağlıklı geliyordu, ama *sul'dam*'ların sinirlerinin bozuk olduğu açıktı. Coşkun Lisaine taş kadar sessizce at sürüyordu.

İleride bir *torm* belirdi, hızla alaya yaklaştı. Kenarda, uzakta, ağaçlıkların kıyısındaydı, ama bronz pullu yaratık süzülerek geçerken atlar kişnediler ve ürktüler. Eğitimli bir *torm* atlara saldırmazdı –en azından öldürme çılgınlığına yakalanmadan değil, işte bu yüzden *torm*'lar savaşta işe yaramıyordu– ama atlar, *torm*'ların yanında sakin kalmak üzere eğitilmiş atlar, *torm*'ların kendisi kadar kıttı.

Miraj Varek adlı sıska bir asteğmeni, *morat'torm*'un keşif raporunu almaya yolladı. Yaya olarak ve Varek *sei'taer* kaybedip kaybetmemesini Işık kavursundu. Varek yerli bir atı kontrol etmeye çalışırken zaman kaybedecek değildi. Adam gittiğinden daha hızlı döndü, çabucak eğildi ve daha doğrulmadan rapor vermeye başladı.

"Düşman doğuda, sekiz kilometreden daha yakında, Lord Kumandan-General, bize doğru ilerliyor. Yaklaşık bir buçuk kilometre arayla, beş birlik halinde yayılmışlar."

Şans buraya kadar. Ama Miraj yalnızca beş bin kişi ve elli *damane* ile kırk bin kişilik bir orduya nasıl saldıracağını düşünmüştü. Bir kuşatma teşebbüsüne karşı dağılma emri taşıyan

adamlar dörtnala uzaklaştı, arkadaki birlikler ağaçlıkların arasına daldı, *sul'dam*'lar *damane*'leri ile birlikte onların yanında gitti.

Miraj aniden soğuyan rüzgâra karşı pelerinine sarınırken, daha da fazla üşümesine sebep olan bir şey fark etti. Lisaine de *sul'dam*'ların ağaçların arasında kaybolmasını izliyordu. Ve terlemeye başlamıştı.

* * *

Bertome rahatça at sürüyor, rüzgârın pelerinini bir yana savurmasına izin veriyordu, ama ilerideki ormanlık araziyi saklamaya zahmet etmediği bir ihtiyatlılıkla inceliyordu. Arkasındaki dört yurttaşı arasında, yalnızca Doressin Evler Oyunu'nda gerçekten becerikliydi. Weiramon denen o Tearlı ahmak köpek kördü, elbette. Bertome övüngen hödüğün sırtına dik dik baktı. Weiramon kalanların epey önünde at sürüyordu ve Gedwyn ile sohbete dalmıştı ve Tearlının bir keçinin sesini kesecek şeye gülümseyeceğine dair Bertome'un herhangi bir kanıta ihtiyacı olsa, o ateş gözlü genç canavara nasıl tahammül ettiğine bakması yeterli olurdu. Kiril'in yan yan ona baktığını fark etti ve gri atını uzun boylu adamdan daha da uzaklaştırdı. Illianlıya karşı özel bir düşmanlığı yoktu, ama ona tepeden bakan insanlardan gerçekten nefret ediyordu. Cairhien'e, hantal devler tarafından kuşatılmış olarak yaşamadığı yere dönmek için can atıyordu. Ama Kiril Drapaneos, aşırı uzun boylu olsa da, kör değildi. O da keşif için ileriye bir düzine adam yollamıştı. Weiramon ise bir kişi göndermişti.

"Doressin," dedi Bertome yumuşak sesle, sonra yüksek sesle tekrarladı. "Doressin, seni şişko!"

Kemikli adam eyerinde irkildi. Bertome gibi, diğer üçü gibi, o da başının ön kısmını tıraşlamış ve pudralamıştı; bir asker olduğunu belli etmek oldukça modaydı. Doressin, çocukluğundan beri yaptığı gibi, karşılık olarak ona kurbağa demeliydi, ama bunun yerine iğdiş atını Bertome'unkine yanaştırdı ve eğildi. Endişeliydi ve belli ediyordu, alnı kırış kırış olmuştu. "Lord Ejder'in bizim ölmemizi istediğini fark ettin mi?" diye fısıldadı, arkalarından gelen birliğe bir bakış fırlatarak. "Kan ve ateş, ben Colavaere'i yalnızca dinledim, ama o onu öldürdüğünden beri ölü bir adam olduğumu biliyorum."

Bertome bir anlığına yükselip alçalan tepelerin arasında bir yılan gibi kıvrıla kıvrıla uzanan birliği süzdü. Ağaçlar burada ileriye göre

daha dağınıktı, ama yine de bir saldıran olsa, tepenize binene kadar perdelemeye yeterdi. Son zeytinlik yaklaşık bir buçuk kilometre geride kalmıştı. Weiramon'un adamları önde at sürüyordu elbette; o beyaz çizgili, şişman kollu saçma ceketleri giymişlerdi. Kiril'in Illianlıları, Tenekecileri bile utandırmaya yetecek yeşil ve kırmızılar içinde, arkadan geliyordu. Bertome'un, plaka zırhlarının altına aklı başında koyu maviler giymiş kendi adamları, Doressin'in ve diğerlerinin adamları ile birlikte, Alay askerlerinin hemen önünde, görüş alanının dışındaydı. Weiramon piyadelerin ayak uydurabilmesine şaşmıştı, halbuki pek de hızlı gitmiyorlardı.

Ama Bertome aslında silahlı adamlara bakmıyordu. Weiramon'un adamlarının önünde yedi adam at sürüyordu; sert yüzleri, ölüm kadar soğuk bakışları olan, siyah ceketli yedi adam. Birinin yüksek yakasında gümüş kılıç şeklinde bir iğne vardı.

"Bu işi yapmanın süslü bir yolu," dedi Doressin'e kuru kuru. "Ve bizi kıyma makinesine besliyor olsaydı, al'Thor'un o adamları yanımızda göndereceğinden kuşkuluyum." Alnı hâlâ kırışık olan Doressin ağzını yine açtı, ama Bertome, "Tearlıyla konuşmam gerek," dedi. Çocukluk arkadaşını bu halde görmek hoşuna gitmiyordu. Al'Thor adamın sinirlerini bozmuştu.

Konuşmaya dalmış olan Weiramon ile Gedwyn onun arkadan yaklaştığını duymadılar. Gedwyn aylak aylak dizginleri ile oynuyordu. Yüz hatlarında soğuk bir horgörü vardı. Tearlının yüzü kıpkırmızı olmuştu. "Kim olduğun umurumda değil," diyordu siyah ceketli adama alçak, sert bir sesle, tükürükler saçarak, "doğrudan Lord Ejder'in dudaklarından emir almadan daha fazla riske girmeyeceğim.

Aniden ikili Bertome'u fark etti ve Weiramon'un çenesi kapandı. Bertome'u öldürmek istermiş gibi, dik dik baktı. Asha'man'ın her zamanki gülümsemesi eriyip gitti. Güneşin önünden bulutlar geçerken soğuk ve keskin bir rüzgâr esti, ama Gedwyn'in Bertome'a diktiği bakışlardan daha soğuk değildi. Bertome küçük bir şok içinde, bu adamın da onu durduğu yerde öldürmek istediğini fark etti.

Gedwyn'in buz gibi, cani bakışları değişmedi, ama Weiramon'un yüzü olağanüstü bir dönüşüm geçirdi. Kırmızılık hafifçe soldu, bir anda, yalnızca azıcık alaylı tenezzül taşıyan yağlı bir gülümseme ile gülümseyiverdi. "Ben de seni düşünüyordum, Bertome," dedi içtenlikle. "Al'Thor'un kuzenini boğması yazık oldu. Kendi elleriyle boğduğunu duydum. Dürüst olmak gerekirse, çağırdığı zaman

gelmene şaşırdım. Seni nasıl izlediğini gördüm. Korkarım senin için, o senin gırtlağını sıkarken senin topuklarının yeri dövmesinden daha... ilginç... bir şey planlıyor."

Bertome iç çekişini bastırdı ve sebebi yalnızca bu aptalın beceriksizliği değildi. Colavaere'in ölümünü kullanarak onu etkilemeye çalışan çok kişi çıkmıştı. Colavaere Bertome'un en sevdiği kuzeniydi, ama mantıksız bir hırsa sahipti. Saighan Güneş Tahtı üzerinde daha sağlam bir iddiaya sahipti, ama değil bir arada, ayrı ayrı bile olsa Riatin ya da Damodred'in gücü karşısında direnemezdi, Beyaz Kule'nin ya da Yenidendoğan Ejder'in açık izni olmadan değil. Yine de, *gerçekten* en sevdiği kuzeniydi. Weiramon ne istiyordu? Kuşkusuz ilk bakışta görünen şeyi değil. Bu Tearlı hödük bile *o kadar* olamazdı.

Daha o yanıt veremeden, ilerideki ağaçların arasında bir binici çıktı ve dörtnala yaklaştı. Bir Cairhienliydi, önlerinde aniden durarak atını arkaüstü oturttu ve Bertome kendi adamlarından biri olduğunu gördü; iki yanağında yara izi olan, eksik dişli bir adam. Doile, diye düşündü. Colchaine'in mülklerinden gelen biri.

"Lord Bertome," dedi adam nefes nefese, telaşla eğilerek. "Hemen arkamda iki bin Tarabonlu var. Ve yanlarında kadınlar! Elbiselerinde şimşek işareti olan kadınlar!"

"Hemen peşinde," diye mırıldandı Weiramon küçümsemeyle. "Bakalım döndüğünde benim adamım ne diyecek. Ben kesinlikle herhangi bir!.."

Aniden duyulan, uzak haykırışlar ve nal sesleri sözünü kesti, sonra dörtnala yaklaşan mızraklı askerler belirdi, akarcasına ilerleyerek ağaçların arasına yayıldılar. Dümdüz Bertome ile diğerlerinin üzerine geliyorlardı.

Weiramon kahkaha attı. "Kimi dilersen, nerede dilersen öldür, Gedwyn," dedi, gösterişli bir hareketle kılıcını çekerek. "Ben kendi yöntemlerimi kullanacağım, o kadar!" Kendi adamlarının yanına dönerken, kılıcının başının üzerinde sallayarak bağırdı, "Saniago! Saniago ve zafer!" Evi için yaptığı tezahürata ülkesini ve en büyük aşkını eklememesi şaşılacak şeydi.

Bertome atını aynı mahmuzlayarak sesini yükseltti. "Saighan ve Cairhien!" Henüz kılıç sallamaya gerek yoktu. "Saighan ve Cairhien!" Adam ne peşindeydi?

Gök gürültüsü gürledi ve Bertome şaşkınlık içinde gökyüzüne baktı. Öncekinden biraz daha fazla bulut vardı. Hayır; Doile – Dalyn?– kadınlardan bahsetmişti. Ve sonra, çelik peçeli

Tarabonlular ormanlık tepelerden ona doğru akarken, ileride topraktan ateş çiçekleri fışkırır, gökyüzünden şimşek yağarken Bertome aptal Tearlının ne istediğini unuttu.

"Saighan ve Cairhien!" diye bağırdı.

Rüzgâr yükseldi.

* * *

Atlılar yoğun ağaçlıkların arasındaki karanlık gölgelerde, sık çalılıkların içinde çarpışıyorlardı. Aydınlık soluyor gibiydi, yukarıda bulutlar yoğunlaşıyordu, ama ormanın çatısı gökyüzünü örterken seçmek zordu. Kükreyen patlamalar çeliğe çarpan çeliğin çınlamasını, adamların bağırışlarını, atların çığlıklarını yarı yarıya boğuyordu. Bazen yer sarsılıyordu. Bazen düşman bağırıyordu.

"Den Lushenos! Den Lushenos ve Arılar!"

"Annallin! Annallin'in çevresinde toplanın!"

"Haellin! Haellin! Yüksek Lord Sunamon aşkına!"

Sonuncusu, Varek'in biraz anladığı tek haykırıştı, ama kendilerine Yüksek Lord ya da Leydi diyen yerlilere Yemin etme fırsatı verilmeyebileceğini tahmin ediyordu.

Kılıcını rakibinin koltuk altında, plaka zırhının hemen üzerinde, sıkıştığı yerden kurtardı ve ufak tefek, solgun adamın devrilmesine izin verdi. Tehlikeli bir savaşçıydı, ta ki kılıcını fazla yükseğe kaldırma hatasını yapana kadar. Adamın doru atı çalıların arasına fırlayıp kaçtı ve Varek bir anlığına üzüldü. Hayvan kendisinin binmek zorunda kaldığı beyaz ayaklı boz donlu attan daha iyi görünüyordu. Bir an ve sonra sık ağaçların arasına bakıyordu. Dalların yarısından sarmaşıklar sarkıyor gibiydi ve hemen hemen hepsinde salkım salkım tüylü, gri bir bitki vardı.

Her yönden çarpışma sesleri geliyordu, ama başta hareketli hiçbir şey göremedi. Sonra elli adım ötede bir düzine Altaralı mızraklı asker belirdi. Atlarını yürütüyor, dikkatle çevrelerine bakınıyorlardı, ama kendi aralarında ne kadar yüksek sesle konuştuklarına bakarak, göğüslerinde zikzak yapan kırmızı çizgileri hak ediyorlardı. Varek adamları yanına almayı düşünerek dizginleri toparladı. Bir eşlikçi grubu, bu disiplinsiz güruhtan oluşsa bile, Bayrak-Generali Chianmai'e götürdüğü acil mesajın yerine varması ile varmaması arasındaki farkı oluşturabilirdi.

Ağaçların arasından siyah çizgiler geçti, Altaralıların eyerlerini boşalttı. Biniciler düşerken atlar dört bir yana dağıldılar ve sonra

ölü yapraklardan oluşan nemli örtünün üzerinde yalnızca bir düzine ceset vardı, her adama en az bir arbalet oku saplanmıştı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu. Varek elinde olmadan ürperdi. O mavi ceketli piyadeler başta kolay hedef gibi görünmüştü, arkasında saklanacak kargıları yoktu, ama asla açığa çıkmıyorlar, ağaçların arasında ve yerdeki çukurlarda saklanıyorlardı. En kötüsü onlar değildi. Falme'deki, çılgınca gemilere geri çekildikleri zamandan sonra, görebildiği en kötü manzarayı, Her Daim Muzaffer Ordu'nun bozguna uğramasını gördüğünden emin olmuştu. Ama yarım saat önce, yüz Tarabonlunun tek bir siyah ceketli adamla yüzleşmesini izlemişti. Tarabonlular lime lime edilmişti, adamlar ve atlar Varek'in sayabildiğince hızla patlayıvermişti; katliam Tarabonlular dönüp kaçmaya başladığında da devam etmişti, görüş alanında kimse kalmayana dek sürmüştü. Belki toprağın ayaklarınızın dibinde patlamasından daha kötü değildi, ama en azından *damane*'ler gömülecek kadar parçanın kalmasına izin verirdi.

O ağaçlıklarda konuşmayı başardığı son adam, yüz Amadicialı mızraklı askere kumanda eden, kır saçlı bir Seanchan, Chianmai'in bu yönde olduğunu söylemişti. İleride, ağaçlara bağlanmış binicisiz atlar ve yaya adamlar gördü. Belki onlar yön gösterebilirdi. Ve savaş sürerken aylak aylak durdukları için onları bir güzel fırçalardı.

Aralarına girdiği zaman fırçalamayı unuttu. Aradığı kişiyi bulmuştu, ama istediği şekilde değil. Bir düzine fena yanmış ceset bir sıra halinde uzatılmıştı. İçlerinden biri, yüzüne dokunulmamış bal kahverengisi tenli bir adamın Chianmai olduğu açıktı. Ayaktaki adamların hepsi Tarabonlu, Amadicialı ve Altaralıydı. Onlardan bazıları da yaralanmıştı. Aralarındaki tek Seanchan, ağlayan bir *damane*'yi yatıştırmaya çalışan gergin yüzlü bir Seanchan'dı.

"Burada ne oldu?" diye sordu Varek. Bu Asha'manların geride canlı bırakması olası görünmüyordu. Belki de *sul'dam* kaçırtmıştı onu.

"Delilik, lordum." İri yarı bir Tarabonlu, kavrulmuş sol koluna merhem süren adamı silkeledi. Kol yeni adamın göğüs zırhına dek yanmış gibiydi, ama yanıklara rağmen adam yüzünü buruşturmuyordu. Çelik zırhtan peçesi bir köşesinden, koni şeklindeki, kırmızı tüylü miğferinden sarkıyor, adamın ağzını gizleyecek kadar gür bıyıklı sert yüzünü sergiliyordu. Adamın gözleri hakarete varan bir şekilde, doğrudan bakıyordu. "Bir grup Illianlı hiç haberimiz olmadan üzerimize çöktü. Başta her şey iyi

gidiyordu. Yanlarında siyah ceketli kimse yoktu. Lord Chianmai bizi cesurca yönetiyordu ve... kadın... şimşekler yönlendiriyordu. Sonra, tam Illianlılar dağılmak üzereyken, bizim üzerimize de şimşekler düşmeye başladı." Anlamlı anlamı *sul'dam*'a bakarak sustu.

Kadın bir anda ayağa fırladı ve boş elini yumruk yapıp sallayarak Tarabonluya diğer bileğindeki bileziğin bağlı olduğu zincirin izin verdiğince yaklaştı. *Damane*'si yere yığılmış, ağlıyordu. "Bu itin benim Zakai'im hakkında ileri geri konuştuğunu işitmeyeceğim. O iyi bir *damane*'dir! İyi bir *damane!*"

Varek kadına yatıştırıcı jestler yaptı. *Sul'dam*'ların başarısızlıkları için *damane*'lerini bağırttığını görmüştü, birkaçı inatçı çıkanları sakatlıyordu bile, ama çoğu Kan'dan birinin bile, en sevdikleri *damane*'ye kara çalmaya kalkması karşısında dikenlerini çıkartırdı. Bu Tarabonlu Kan'dan değildi ve titreyen *sul'dam*'ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, cinayet işlemeye hazırdı. Adam saçma suçlamasını dile getirseydi, diye düşündü Varek, kadın onu oracıkta öldürebilirdi.

"Ölüler için edilecek dualar beklemeli," dedi Varek kabaca. Başarısız olursa, yapmak üzere olduğu şey Arayıcıların ellerinde sonunun gelmesine sebep olurdu, ama burada, *sul'dam* dışında canlı Seanchan kalmamıştı. "Komutayı ben alıyorum. Çarpışmadan çekilecek, güneye döneceğiz."

"Çarpışmadan çekilmek mi!" diye havladı geniş omuzlu Tarabonlu. "*Çarpışmadan çekilmek günlerimizi alır!* Illianlılar köşeye kıstırılmış porsuk gibi savaşıyorlar, Cairhienliler ise bir kutuya doldurulmuş gelincikler gibi. Tearlılar işittiğim kadar zorlu değiller, ama bu Asha'manlardan bir düzinesi olabilir, değil mi? Bu şen-çorbada, kargaşanın içinde, adamlarının dörtte üçünün nerede olduğunu bile bilmiyorum!" Ondan örnek alan diğerleri de itiraz etmeye başladılar.

Varek onları duymazdan geldi. Ve şen-çorbanın ne olduğunu sormaktan kaçındı; çevresindeki dolaşık ormana bakınırken, çarpışma seslerini, patlamaların ve şimşeklerin kükremesini dinlerken, ne olduğunu hayal edebiliyordu. "Adamlarını toplayacaksın ve geri çekilmeye başlayacaksın," dedi yüksek sesle, gevezelikleri keserek. "Fazla hızlı değil; bir elden davranacaksınız." Miraj'ın Chianmai'e emirleri, 'olanca hızınızla' diyordu – heybesindeki kopyaya bir şey olması olasılığına karşılık emri ezberlemişti– 'olanca hızınızla', ama burada çok hızlı davranılırsa adamların yarısı geride kalır, düşmanın elinde kıyma olurdu.

“Şimdi, yürüyün! İmparatoriçe için savaşıyorsunuz, sonsuza dek yaşasın!”

Sonuncusu taze askerlere söylenen türden bir şeydi, ama bir sebepten, dinleyen adamlar kırbacı ile onlara vurmuş gibi irkildiler. Ellerini dizlerine dayayarak çabucak, yerlere kadar eğildiler, sonra uçarcasına atlarına bindiler. Tuhaf. Şimdi, Seanchan birliklerini bulması gerekiyordu. O birliklerden biri ondan daha yüksek biri tarafından komuta ediliyor olmalıydı, üzerindeki sorumluluğu o kişiye aktarabilirdi.

Sul’dam dizleri üzerine çökmüş, hâlâ ağlamakta olan *damane*’nin saçlarını okşuyor, yumuşak sesle konuşuyordu. “Onu yatıştır,” dedi Varek kadına. Olanca hızlarıyla. Ve Miraj’ın gözlerinde küçük bir endişe kırıntısı görmüştü. Kennar Miraj’ı ne endişelendirebilirdi ki? “Bence güneyde siz *sul’dam*’lara güveneceğiz.” Peki, bu neden kadının yüzündeki kanın çekilmesine sebep olmuştu?

* * *

Bashere ağaçlığın kıyısında durmuş, miğferinin yüz parmaklıklarının arkasından önündeki manzaraya kaşlarını çatıyordu. Doru atı omzunu dürtüklüyordu. Rüzgâra karşı pelerinine sarındı. Rüzgâr onu ürpertiyor olsa da, soğuktan çok dikkatleri ona çekecek herhangi bir hareketten kaçınmak için. Saldaea’da bu bir bahar esintisi sayılırdı, ama güneyde geçen aylar onu yumuşatmıştı. Hızla gelip geçen gri bulutlar arasında parlayan güneş hâlâ zirvesine gelmemişti. Ve Bashere’in önündeydi. Savaşa batıya dönük olarak başlamanız, o şekilde bitireceğiniz anlamına gelmiyordu. Önünde, çevrelerini kasıp kavuran bir savaş yokmuş gibi, bıkkın bıkkın kahverengi otları kemiren siyah beyaz keçilerden bir sürü uzanıyordu. Burada savaştan bir iz bulunduğundan değil. Şimdilik. O çimenliği aşarken insan kendini paramparça ettirip, paçavra bebek yaptırabilirdi. Ve keşfe çıkmış adamlarınız olsa da olmasa da, ormanda da olsanız, zeytinlikte de, çalılıklarda da, ağaçların arasında da düşmanı o sizin tepenize binmeden göremezdiniz.

“Burayı geçeceksek,” diye mırıldandı Gueyam, geniş eliyle kel kafasını sıvazlayarak, “geçmeliyiz. Işık’ın gerçeği, zaman harcıyoruz.” Amondrid çenesini kapadı; büyük olasılıkla ay suratlı Cairhienli de aynı şeyi söyleyecekti. Tearlının dediğini, ancak atlar ağaca tırmandığında onaylardı.

Jeordwyn Semaris hıhladı. Adam o dar çeneyi saklamak için sakal uzatmalıydı. Kafasının bir oduncu kamasına benzemesine sebep oluyordu. “Ben çevresinden dolaşalım derim,” diye mırıldandı. “O Işık’ın lanetlediği *damane* yüzünden yeterince adam kaybettim ve...” Rochaid’e huzursuz bir bakış fırlatarak sustu.

Genç Asha’man gergin bir ağızla tek başına duruyor, yakasındaki o Ejder iğnesini elliyordu. Görünüşüne bakılırsa, belki de değip değmediğini merak ediyordu. Oğlanda artık bilgiç tavırlar yoktu, yalnızca endişeli kaş çatışlar vardı.

Bashere Çabuk’u dizginlerinden tutup çekerek uzun adımlarla Asha’man’ın yanına gitti ve onu daha da uzağa, ağaçların arasına çekti. Biraz daha uzağa ittirdi. Rochaid kaşlarını çattı, ama gönülsüzce uzaklaştı. Adam Bashere’in tepesine dikilecek kadar uzun boyluydu, ama Bashere tepesine dikilinmesini kabul edecek gibi değildi.

“Bir dahaki sefere senin adamlarına güvenebilir miyim?” diye sordu Bashere, sinirle bıyıklarını çekiştirerek. “Gecikme olmamasına?” Rochaid ve adamları kendilerini *damane*’ler karşısında bulunca saldırıya yanıt vermekte gittikçe daha yavaş davranmıştı.

“Ben yaptığım işi biliyorum,” diye hırladı Rochaid. “Senin için yeterince insan öldürmedik mi? Görebildiğim kadarıyla, işimiz bitti gibi!”

Bashere başını yavaşça salladı. Son cümleyi onaylayarak değil. Dikkatle bakacağınız hemen her yerde epey düşman askeri kalmıştı. Ama epey düşman da *gerçekten* ölmüştü. Hamlelerini Trolloc Savaşları hakkında okuduklarına dayandırmıştı, o zamanlarda Işık’ın güçleri yüzleştikleri orduların sayılarına yaklaşmıyordu bile. Yandan biç ve kaç. Arkadan biç ve kaç. Biç ve kaç. Ve düşman senin peşine düştüğünde önceden seçtiğin, kendi askerlerinin arbaletlerle beklemekte olduğu yere git, dön ve kaçma zamanı gelene kadar biç. Ya da düşman bozulana kadar. Bugün Tarabonluları, Amadicialıları, Altaralıları *ve* bu tuhaf zırhlı Seanchanları bozguna uğratmıştı. Kanlı Kar’dan bu yana girdiği tüm savaşlardaki kadar ölü düşman görmüştü. Ama kendisinin Asha’manları varsa, karşı tarafın da *damane*’leri vardı. Kendi Saldaealı askerlerinin üçte biri geride bıraktığı kilometreler boyunca ölü yatıyordu. Birliğinin yaklaşık yarısının öldüğü söyleniyordu ve lanet kadınları, Tarabonluları, Amadicialıları ve Altaralıları ile bir sürü Seanchan vardı daha. Gelmeye devam ediyorlardı, ne zaman Bashere son grubun işini

bitirdiğini düşünse daha fazlası ortaya çıkıyordu. Ve Asha'manlar... duraksar olmuşlardı.

Çabuk'un eyerine atlayarak Jeordwyn ve diğerlerinin yanına döndü. "Çevresinden dolaşıyoruz," diye emretti, Gueyam ve Amondrid'in kaş çatmaları kadar Jeordwyn'in baş sallamasını da görmezden gelerek. "Üç kişilik keşif kolları çıkacak. Hızla ilerleyeceğiz, ama ayağımın bir *damane*'ye takılmasını istemem." Kimse gülmedi.

Rochaid diğer beş Asha'man'ı çevresine toplamıştı. Bir tanesinin yakasında gümüş kılıç iğnesi vardı, diğerlerinde yoktu. O sabah yola çıkarlarken yakasında iğne olmayan iki kişi daha vardı, ama Asha'manlar nasıl öldürüleceğini biliyorlarsa, *damane*'ler de biliyordu. Rochaid kollarını öfkeyle sallayarak adamlar ile tartışıyor gibiydi. Onun yüzü kızarmış, diğerlerininki ifadesiz ve inatçıydı. Bashere Rochaid'in adamlarının kaçmasını engelleyebileceğini umuyordu. Bugün yeterince pahalıya mal olmuştu, bir de bu tür adamların başıboş dolaşmasına ihtiyaçları yoktu.

* * *

Hafif bir yağmur yağıyordu. Rand gökyüzünde toplanan yoğun, kara bulutlara kaşlarını çattı. Bulutlar, uzak ufukta yarısına kadar batmış solgun güneşi örtmeye başlamışlardı bile. Şimdi yağmur hafifti, ama o bulutlar gibi yoğunlaşacaktı! Sinirle dönüp önündeki araziyi inceledi. Kılıçtan Taç şakaklarına batıyordu. İçindeki Güç'le, hava durumuna rağmen arazi bir harita kadar açık geliyordu. En azından yeterince açık. Bazıları çalılıklar ve zeytinliklerle kaplı, diğerlerinde çimenler, taşlar ve yabani otlardan başka bir şey bulunmayan tepeler alçalarak uzaklaşıyordu. Bir ağaçlığın kıyısında hareket gördüğünü sandı, sonra ağaçlıktan bir buçuk kilometre uzakta, bir başka tepedeki zeytinliğin içinde. Sanmak yeterli değildi. Geride bıraktığı kilometreler boyunca ölü adamlar yatıyordu, ölü düşmanlar. Ölü kadınlar da, biliyordu, ama *sul'dam* ve *damane*'lerin öldüğü yerlerden uzak durmuş, yüzlerini görmeyi reddetmişti. Çoğu kişi, onu takip eden bunca insanı öldüren insanlara duyduğu nefret yüzünden olduğunu düşünmüştü.

Tai'daishar zirvede birkaç adım oynadı, sonra Rand kararlı bir el ve dizlerinin baskısı ile sakinleştirdi onu. Bir *sul'dam* onun hareketini fark ederse pek de hoş olurdu. Çevresindeki birkaç ağaç çok şey saklayamazdı. Belli belirsiz, ağaçların hiçbirini tanımadığını

fak etti. Tai'daishar başını salladı. Rand, iğdiş atının sakinleşmemesi olasılığına karşılık iki eli de serbest kalsın diye Ejder Asası'nı heybesine tıktı, yalnızca oymalı sapı dışarıda kaldı. *Saidin* kullanarak atının bitkinliğini alabilirdi, ama Güç kullanarak atını itaat etmeye zorlamanın yolunu bilmiyordu.

Atının yeterli enerjiyi nereden bulduğunu bilmiyordu. Onun içi *saidin* doluydu, içinde kaynıyordu, ama uzaktan uzağa hissettiği bedeni bitkinlikten yere yığılmak istiyordu. Sebebi kısmen, bugün kullandığı muazzam Güç miktarıydı. Kısmen de *saidin*'e dilediği şeyi yaptırmak için verdiği mücadelenin gerginliği. Her seferinde *saidin*'in alt edilmesi gerekiyordu, ama bugünkü gibi hiç olmamıştı. Sol yanındaki yarı iyileşmiş, asla iyileşmeyen yaralar ıstırap veriyordu; eski yara Boşluk'ta bir oyuk açmaya çalışan bir delgi, yenisi ham ateşti.

"Kazaydı, Lord Ejder," dedi Adley aniden. "Yemin ederim kazaydı!"

"Sesini kes ve izle!" dedi Rand ona sertçe. Adley'nin elleri bir anlığına dizginler üzerindeki ellerine indi, sonra adam ıslak saçlarını yüzünden arkaya süpürdü ve itaatkârca başını kaldırdı.

Bugün, burada, *saidin*'i kontrol etmek her zamankinden zordu, onun elinizden kayıp gitmesine izin vermek, ama herhangi bir zamanda, herhangi bir yerde sizi öldürebilirdi. Adley kaymasına izin vermişti ve adamlar kontrolsüz ateş patlamalarında ölmüştü, hem de yalnızca Adley'nin hedeflediği Amadicialılar değil, aynı zamanda Ailil'in adamlarından yaklaşık otuz kişi, Anaiyella'nın adamlarından bir o kadar daha.

Bu hata olmasa Adley Morr'un yanında, sekiz yüz metre güneyde olan Yoldaşların arasında olurdu. Narishma ve Hopwil Savunucuların yanında, kuzeydeydi. Rand Adley'yi gözünün önünde istiyordu. Görmediği yerlerde başka "kazalar" olmuş muydu? Herkesi her zaman izleyemezdi. Flinn'in yüzü bir gün önce ölmüş ceset kadar sertti, Dashiva hiç dalgın görünmüyor, aksine konsantrasyonla terlemek üzereymiş gibi görünüyordu. Hâlâ alçak sesle, kendi kendine mırıldanıyordu ve sesi öyle alçaktı ki Rand içinde tuttuğu Güç'e rağmen duyamıyordu onu, ama adam ıslak, dantel kenarlı, keten bir mendil ile yüzündeki yağmuru siliyordu. Gün ilerledikçe mendil fena kirlenmişti. Rand onların hata yaptığını sanmıyordu. Her durumda, artık ne onlar, ne de Adley Güç tutuyordu. Rand kavramalarını söyleyene kadar da tutmayacaklardı.

"Oldu mu?" diye sordu Anaiyella arkasından.

Rand orada kimlerin izliyor olabileceğine aldırmadan Tai'daishar'ı çevirdi ve kadınla yüzleşti. Tearlı kadın eyerinde geriledi, işlemeli yağmurluğunun başlığı omuzlarına düştü. Kadının yanağı seyirdi. Gözleri korku ya da nefret ile dolu olabilirdi. Yanında, Ailil sakin sakin kırmızı eldivenli elleri ile dizginleri yokladı.

"Başka ne istiyor olabilirsiniz ki?" diye sordu ufak tefek kadın serin bir sesle. Bir işçiye nazik davranan leydi gibi. Pek az nazik davranan. "Zaferinizin büyüklüğü ölü düşmanlarla ölçülecekse, bence sırf bugün isminizi tarihe geçirmeye yeter."

"Seanchanları denize dökmeyi düşünüyorum!" diye terslendi Rand. Işık, şimdi, şansı varken bitirmeliydi işlerini! Seanchanlar, Terkedilmişler ve Işık bilir başka kim ve nelerle aynı anda savaşamazdı! "Önceden yaptım, tekrar yapacağım!"

Bu sefer de Valere Borusu cebinde mi? diye sordu Lews Therin sinsice. Rand sessizce hırladı ona.

"Aşağıda birileri var," dedi Flinn aniden. "At sırtında bu yana geliyor. Batıdan."

Rand atını çevirdi. Alay askerleri tepenin yamaçlarını sarmıştı, ama öyle iyi gizleniyorlardı ki Rand nadiren mavi ceketlerden birini görüyordu. Hiçbirinin atı yoktu. Kim geliyor olabilirdi...

Bashere'in doru atı, düz arazideymiş gibi rahatça tırıs koşarak yaklaşıyordu. Bashere'in miğferi eyerinden sarkıyordu ve adam yorgun görünüyordu. Herhangi bir giriş yapmadan, ifadesiz bir sesle konuştu. "Burada işimiz bitti. Savaş kısmen, ne zaman gideceğini bilmektir ve gitme zamanı geldi. Geride beş yüz ölü bıraktım, yeterli bir sayı ve Askerlerinden iki tanesi de tuz biber oldu. Semaradrid, Gregorin ve Weiramon'u bulup çevrende toplanmalarını söylemesi için üç adam yolladım. Benden daha iyi durumda olduklarından kuşkuluyum. *Senin* kasap faturan nasıl?"

Rand soruyu duymazdan geldi. Kendi ölüleri Bashere'inkilerden iki yüz baş fazlaydı. "Diğerlerine emir yollamaya hakkın yoktu. Yarım düzine Asha'man kaldığı sürece –ben kaldığım sürece!– yeterli adam var demektir! Seanchan ordusunun kalanını bulup yok etmeye kararlıyım, Bashere. Tarabon ile Amadicia'ya Altara'yı da eklemelerine izin vermeyeceğim."

Bashere alaylı bir kahkaha ile gür bıyıklarını sıvazladı. "Onları bulmak istiyorsun. Şuraya bak." Çelik eldivenli elini batıdaki tepelere doğru savurdu. "Belli bir noktaya işaret edemem, ama arada o ağaçlar olmasa on, belki on beş bin kişilik bir ordu

görebilirdin. Sana ulaşmak için görülmeden aralarından geçmek için Karanlık Varlık'la dans ettim. Orada belki yüz *damane* var. Belki daha fazla. Daha fazlası geliyordur kuşkusuz ve daha fazla adam. Generalleri sana odaklanmaya karar vermiş gibi. *Ta'veren* olmak her zaman bira ve peynir demek değil herhalde."

"Eğer oradaysalar..." Rand tepeleri taradı. Yağmur hızlanmıştı. Nerede hareket görmüştü? Işık, nasıl da yorulmuştu. *Saidin* içini dövüyordu. Farkında olmadan üzengi kayışının altındaki bohçaya dokundu. Eli kendiliğinden kaçtı. On bin, belki on beş... Semaradrid, Gregorin ve Weiramon yanına vardığında... Daha da önemlisi, Asha'manların kalanı yanına vardığında... "Oradaysalar, onları orada yok edeceğim demektir, Bashere. Her yönden saldıracağım, tıpkı ilk başta planladığımız gibi."

Bashere kaşlarını çatarak atını yanaştırdı, ta ki dizi neredeyse Rand'ın dizine dokunana kadar. Flinn atını uzaklaştırdı, ama Adley yağmurun içine bakmaya öyle yoğunlaşmıştı ki yakınında olan bitenlerin farkında değildi. Dashiva durmaksızın yüzünü silerek, açık bir ilgi ile izliyordu. Bashere mırıldanır gibi konuştu. "Doğru düzgün düşünemiyorsun. Başlangıçta iyi bir plandı, ama generalleri hızlı düşünüyor. Biz yayılarak üzerine çökemeden, saldırımızı zayıflatmak için o kuvvetlerini yaydı. Buna rağmen adama pahalıya mal olduk gibi ve şimdi bütün gücünü bir araya topluyor. Onu hazırlıksız yakalamayacaksın. Ona gitmemizi *istiyor.* Orada, bizi *bekliyor.* Asha'manlar olsa da olmasa da, bu adamla burun buruna kalırsak, bence akbabalar şişmanlar ve kimse atını alıp gidemez."

"Kimse Yenidendoğan Ejder ile burun buruna kalamaz," diye hırladı Rand. "O adam her kimse, Terkedilmişler ona bunu söyleyebilir. Değil mi, Flinn? Dashiva?" Flinn kararsızca başını salladı. Dashiva irkildi. "Onu hazırlıksız yakalayamayacağımı mı düşünüyorsun, Bashere? İzle!" Uzun bohçayı yerinden kurtararak nesneyi örten kumaşı soydu. Yağmur damlaları kristale benzeyen bir kılıçta ışıldarken Rand inlemeler duydu. Kılıç Olmayan Kılıç. "Bakalım *Callandor* Yenidendoğan Ejder'in ellerindeyken hazırlıksız yakalanacak mı, Bashere."

Rand saydam kılıcı kolunun içine alarak Tai'daishar'ı birkaç adım yürüttü. Buna gerek yoktu. Oradan daha açık göremiyordu. Yalnız... bir şey Boşluk'un dış yüzeyinde, kıvranan siyah bir ağ gibi yayıldı. Rand korkuyordu. *Callandor*'u son kullandığında, gerçekten kullandığında, bir ölüyü hayata döndürmeye çalışmıştı. O sırada her şeyi yapabileceğine inanıyordu, hem de her şeyi. Bir delinin

uçabileceğini düşünmesi gibi. Ama o Yenidendoğan Ejder'di. Her şeyi *yapabilirdi.* Tekrar tekrar kanıtlamamış mıydı bunu? Kılıç Olmayan Kılıç aracılığıyla Kaynak'a uzandı.

Daha o Kaynak'a dokunmadan *saidin Callandor*'a sıçramış gibi oldu. Kristal kılıç, kabzasından ucuna kadar beyaz bir ışıkla parladı. Daha önce Rand içinin Güç'le gerçekten dolu olduğunu sanmıştı. Şimdi yardımsızca on adamın, yüz adamın, kim bilir kaç adamın tutabildiği kadar Güç tutuyordu. Güneşin ateşleri kafasının içini kavuruyordu. Tüm Çağların bütün kışlarının soğuğu yüreğini kemiriyordu. O selin içinde leke, bütün dünyadaki çöp yığınları ruhuna dökülüyor gibi bir his veriyordu. *Saidin* hâlâ onu öldürmeye, onu yakmaya, kavurmaya, dondurmaya çalışıyordu, her zerresini, ama o savaşıyor, bir an daha, bir an, bir an daha yaşıyordu. Kahkaha atmak istedi. Her şeyi *yapabilirdi.*

Bir kez, elinde *Callandor* varken, Tear Taşı'nda Gölgedöllerini arayan bir silah yapmış, onları durdukları, kaçtıkları, saklandıkları yerde vuran avcı bir şimşekle saldırmıştı. Kuşkusuz, buradaki düşmanlarına karşı kullanabileceği, öyle bir şey olmalıydı. Ama Lews Therin'e seslendiği zaman yalnızca acı dolu inlemeler cevap verdi, sanki bedensiz ses *saidin*'in acısından korkuyormuş gibi.

Callandor ellerinde alev alev yanarken –kılıcı başının üzerine kaldırdığını hatırlamıyordu– düşmanlarının saklandığı tepelere baktı. Şimdi hızlanan yağmurla grileşmişlerdi ve kara bulutlar güneşi saklıyordu. Eagan Padros'a ne demişti?

"Ben fırtınayım," diye fısıldadı –kendi kulaklarında bir bağırış, bir kükreme gibi geldi– ve yönlendirdi.

Yukarıda, bulutlar kaynamaya başladı. Eskiden kurum rengi oldukları yerde gece yarısına dönüştüler, gece yarısının yüreğine. Rand ne yönlendirdiğini bilmiyordu. Asmodean'ın öğrettiklerine rağmen sık sık başına geliyordu bu. Belki ona, ağlayıp durmasına rağmen, Lews Therin yön gösteriyordu. Gökyüzünde *saidin* akışları döndü. Rüzgâr, Su ve Ateş. Ateş. Gökyüzünden gerçekten şimşek yağıyordu. Aynı anda yüz şimşek, yüzlerce şimşek mavi beyaz hançerler gibi çatal çatal, göz görebildiğince yağdılar. Önündeki tepeler patladı. Bazıları tekmelenmiş karınca tümsekleri gibi, şimşek sağanağı altında parçalandılar. Koruluklarda alevler fışkırdı, yağmur altında ağaçlar meşalelere dönüştüler, alevler zeytinliklere koşturdu.

Bir şey hızla çarptı ona ve yerden doğrulmakta olduğunu fark etti. Başındaki taç düşmüştü. Ama *Callandor* elinde hâlâ alev alevdi.

Belli belirsiz, Tai'daishar'ın titreyerek ayağa kalktığını fark etti. Demek ona karşılık verebileceklerini düşünüyorlardı, öyle mi?

Callandor'u yükseğe kaldırarak haykırdı onlara. "Cesaretiniz varsa karşıma çıkın! *Ben* fırtınayım! Cesaretin varsa gel, Shai'tan! Ben Yenidendoğan Ejder'im!" Bulutlardan bin şimşek cızırdayarak düştü.

Bir şey yine onu yere yıktı. Yine kalkmaya çalıştı. Işıl ışıl parlayan *Callandor* uzanmış elinin bir adım uzağında yatıyordu. Gökyüzü şimşeklerle parçalanıyordu. Aniden tepesindeki ağırlığın Bashere olduğunu fark etti. Adam onu sarsıyordu. Onu yere yıkan Bashere olmalıydı!

"Kes şunu!" diye bağırdı Saldaealı. Yarılmış kafasından yüzüne kan yayılıyordu. "Bizi öldürüyorsun, adam! Kes şunu!"

Rand başını çevirdi ve bir sersem bakış yeterli oldu. *Her* yönde, *çepeçevre* şimşekler çakıyordu. Karşı yamaca, Denharad ile adamlarının olduğu yere bir şimşek düştü; insan ve at çığlıkları yükseldi. Anaiyella ve Ailil ayaktaydı, gözlerini yuvarlayarak, dizginlerinden kurtulmaya çalışarak şahlanan atlarını boş yere sakinleştirmeye çalışıyorlardı. Flinn, bacakları katılaşmış, ölü bir attan biraz ötede, birinin üzerine eğiliyordu.

Rand *saidin*'i salıverdi. Salıverdi, ama o daha dakikalar boyunca içine akmaya, şimşekler yağmaya devam etti. İçindeki akıntı azaldı, tükendi, kayboldu. Onun yerini baş dönmesi aldı. Üç yürek atışı boyunca daha, yerde iki *Callandor* parlayarak yattı ve şimşekler yağdı. Sonra, yağmurun şıpırtıları dışında sessizlik çöktü. Ve tepenin aşağısındaki çığlıklar dışında.

Bashere yavaşça tepesinden indi ve Rand titrek bacaklar üzerinde, yardım almadan doğruldu. Gözlerini kırpıştırırken görüşü normale döndü. Saldaealı, kılıcının kabzasını elleyerek, kuduz bir aslana bakarmış gibi izliyordu onu. Anaiyella ayakta duran Rand'a bir bakış fırlattı, sonra bayılıverdi; atı dizginlerini savurarak kaçtı. Hâlâ şahlanan atıyla mücadele eden Alil Rand'a birkaç bakış fırlattı. Rand şimdilik *Callandor*'un olduğu yerde yatmasına izin verdi. Onu almaya cesaret edebileceğinden emin değildi. Henüz değil.

Flinn başını iki yana sallayarak doğruldu, sonra Rand sallanarak yanına giderken sessizce bekledi. Jonan Adley'nin görmeyen gözlerine yağmur yağıyordu. O gözler, dehşete kapılmış gibi irileşmişti. Jonan ilk adamlarından biriydi. Tepenin altından gelen o çığlıklar yağmuru yarıp geliyor gibiydi. Kaç kişi daha, diye merak etti Rand. Savunucular arasında? Yoldaşlar? Başka?..

Battaniye kadar kalın bir yağmur, Seanchan ordusunun bulunduğu tepeleri gizledi. Körlemesine saldırırken hepsini incitmiş miydi? Yoksa tüm *damane*'leri ile birlikte orada bekliyorlar mıydı? Onlar adına Rand'ın kendi adamlarından kaçını daha öldüreceğini görmeyi mi bekliyorlardı?

"Gereken yere nöbetçi koy," dedi Rand Bashere'e. Sesi demir gibiydi. İlk adamlarından biri. Yüreği demir gibiydi. "Gregorin ve diğerleri yanımıza geldiğinde, mümkün olduğunca hızlı bir şekilde arabaların bizi beklediği yere Yolculuk edeceğiz." Bashere konuşmadan başını salladı ve yağmurda sırtını döndü.

Kaybettim, diye düşündü Rand donuk donuk. *Ben Yenidendoğan Ejder'im, ama ilk defa kaybettim.*

Aniden içinde, Lews Therin sinsi iğnelemeleri unutarak, öfkeyle kabardı. *Ben asla yenilmedim,* diye hırladı. *Sabahın Efendisi benim! Kimse beni yenemez!*

Rand yağmur altında oturdu, Kılıçtan Taç'ı ellerinde çevirerek, çamurların içinde yatan *Callandor*'a baktı. Bıraktı, Lews Therin kasıp kavursun.

* * *

Abaldar Yulan, yanaklarındaki gözyaşlarını gizleyen yağmura minnet duyarak ağladı. Birinin emirleri vermesi gerekecekti. Sonunda, birinin İmparatoriçe'den, sonsuza dek yaşasın, özür dilemesi gerekecekti, belki önce Suroth'tan. Ama ağlamasının sebebi bu değildi, ölü bir yoldaş bile değildi. Kabaca ceketinin kolunu yırttı ve üzerine yağmur yağmasın diye Miraj'ın gözlerinin üzerine serdi.

"Geri çekilme emirlerini yollayın," diye emretti Yulan ve çevresinde duran adamların irkildiğini gördü. Bu kıyılarda ikinci kez, Her Daim Muzaffer Ordu ezici bir yenilgiye uğramıştı ve Yulan ağlayan tek kişinin kendisi olduğunu sanmıyordu.

25
Hoş Karşılanmayan Bir Dönüş

Yaldızlı yazı masasının arkasında oturan Elaida, eskilikten kararmış, fildişinden, bedeni kadar uzun bir gagası olan yabancı bir kuşu betimleyen oymayı elledi ve masanın diğer yanında ayakta duran altı kadını bir miktar eğlenti ile dinledi. Her biri kendi Ajahının Temsilcisi olan kadınlar yan yan birbirlerine kaş çatıyorlar, kızıl kahverengi seramik zeminin büyük kısmını kaplayan parlak desenli halı üzerinde, kadife terlikler içinde kıpırdanıyorlar, sarmaşık işlemeli şallarını çekiştirerek renkli saçakları savuruyorlar ve genel olarak hanımlarının önünde birbirlerinin gırtlağına sarılma cesaretini bulabilmeyi dileyen aksi bir hizmetçi sürüsü gibi görünüyor ve konuşuyorlardı. Pencere camları buz kaplıydı, bu yüzden dışarıda döne döne yağan karı görmek imkânsızdı, ama zaman zaman rüzgârlar buz gibi bir öfke ile uluyordu. Elaida oldukça sıcak hissediyordu ve bunun tek sebebi beyaz mermer şöminede yanan kalın kütükler değildi. Bu kadınlar biliyor olsa da olmasa da –eh, Duhara kesinlikle biliyordu, belki başkaları da– hanımları *gerçekten* oydu. Cemaile'nin yaptırdığı girift, altın kaplı dolaplı saat tıkırdayıp duruyordu. Cemaile'nin kaybolup giden düşü gerçek olacaktı; Kule eski ihtişamına kavuşacaktı. Hem de Elaida do Avriny a'Roihan'ın becerikli ellerinde, kararlılıkla.

"Bir kadının yönlendirmesini 'kontrol edebilen' *ter'angreal* bulunmadı," diyordu Velina serin ve titiz bir sesle, ama sesinde neredeyse çocuksu bir tizlik vardı, kartal gagasına benzeyen burnu ve keskin, çekik gözleri ile taban tabana zıt bir ses. Velina Beyazların Temsilcisiydi ve vahşi görüntüsü dışında her konuda Beyaz Aes Sedailiğin timsaliydi. Sade, kar beyazı elbisesi çıplak ve soğuk görünüyordu. "Aynı işlevi yerine getiren pek azı bulundu. Dolayısıyla, mantıksal olarak, ne kadar olanakdışı gelse de, öyle bir

ya da birden çok *ter'angreal* bulunmuş olsa, en fazla bir iki kadından fazlasını kontrol etmeleri için yeterli olmaz. Yine dolayısıyla, bu sözde Seanchanlara ilişkin hikâyeler fena halde abartılı. 'Tasmalı' kadınlar varsa bile, yönlendirebiliyor olamazlar. Öyle olduğu açık. Bu insanların Ebou Dar'a, Amador'a ve belki daha fazlasına hâkim olduklarını inkâr etmiyorum, ama belli ki onlar Rand al'Thor'un yaratımlarından başka şey değil. Belki de insanların korkup onun tarafına akması için düşünülmüşler. Tıpkı bu Haberci gibi. Basit mantık."

"En azından Amador'u ve Ebou Dar'ı inkâr etmediğine sevindim, Velina," dedi Shevan kuru kuru. Kadın gerçekten de çok kuru olabiliyordu. Çoğu erkekten uzun boylu, kemikli, zayıf bir kadın olan Kahverengi Aes Sedai'nin köşeli bir yüzü, uzun bir çenesi vardı ve kafasına oturan bukleli saçları da pek yardımcı olmuyordu. Örümceksi parmakları ile şalını düzeltti, koyu altın rengi ipekten eteklerini sıvazladı ve sesi anlamı bir eğlenti tınısı kazandı. "Nelerin gerçek olabileceğini ya da olamayacağını söylerken rahat hissetmiyorum. Örneğin, pek de uzun olmayan bir süre önce, bir kadının yönlendirmesini ancak bir Aes Sedai tarafından örülen bir kalkanın durdurabileceğini herkes 'biliyordu'. Sonra basit bir bitki, çatalkök ortaya çıktı ve artık herhangi biri size, saatler boyunca yönlendirmenizi engelleyebilecek bir çay içirebilir. Kural tanımaz yabaniler gibileri için faydalı, sanırım, ama her şeyi bildiğini sananlar için pis, küçük bir sürpriz, ha? Belki sırada, birinin *ter'angreal* yapmayı tekrar öğrenmesi vardır."

Elaida'nın ağzı gerildi. İmkânsızlıklar onu ilgilendirmiyordu ve üç bin sene boyunca hiçbir Aes Sedai *ter'angreal* yapımını tekrar keşfetmemişse, kimse keşfedemezdi, o kadar. Elaida'nın dilini ekşiten, kendisi sıkı sıkı saklanmasını isterken bilginin parmaklarının arasından kayıp gitmesiydi. Tüm çabalarına rağmen, bu zamana kadar Kule'ye girmiş herkes çatalkökü öğrenmişti. Bunu bilmek kimsenin hoşuna gitmemişti. Kimse aniden, bitkiler hakkında biraz bilgisi ve biraz sıcak suyu olan herkes karşısında savunmasız kalmak fikrinden hoşlanmamıştı. Buradaki Temsilcilerin açıkça ifade ettiği gibi, bu bilgi zehirden de kötüydü.

Bitkiden bahsedilince Duhara'nın iri, kara gözleri bakırsı yüzü üzerinde huzursuzlandı ve kadın her zamankinden de gergin bir tavır takındı, elleri siyah görünecek kadar koyu bir kırmızı olan eteğini sıkı sıkı kavradı. Sedore yutkundu ve parmakları Elaida'nın ona uzattığı işlemeli deri dosyada gerildi, halbuki yuvarlak yüzlü

Sarı genelde buz gibi bir zarafetle taşırdı kendini. Andaya ürperdi! Gri saçaklı şalına sıkı sıkı sarındı.

Elaida, Asha'manların Yolculuğu yeniden keşfettiklerini öğrenseler ne yapacaklarını merak etti. Şimdi bile, onlardan bahsetmeye içleri elvermiyordu. En azından bu bilgiyi bir avuç kişi arasında saklamayı başarmıştı.

"Bence doğru olduğunu bildiğimiz konularla ilgilenmeliyiz, değil mi?" dedi Andaya kararlılıkla, kendine hâkim olarak. Parlayana dek fırçalanmış, açık kahverengi saçları sırtına dökülüyordu ve gümüş çizgili mavi elbisesi Andor tarzında kesilmişti, ama kadının dilindeki Tarabon aksanı hâlâ kuvvetliydi. Ne özellikle ufak tefek, ne de özellikle zayıf olmasına rağmen, bir şekilde Elaida'ya hep dala atlamak üzere olan bir serçeyi hatırlatırdı. Pek de arabulucuya benzemiyordu, ama ününü hakkıyla kazanmıştı. Diğerlerine, pek hoş olmayan bir ifade ile gülümsedi ve bu da serçeye benziyordu. Belki kadının kafasını eğmesi yüzünden. "Aylak spekülasyonlarla kıymetli zamanımızı harcıyoruz. Dünya pamuk ipliğinin ucunda ve kendi adıma, kıymetli saatleri sözde mantık hakkında gevezelenmek ve her aptalın ve çömezin bildiği bir şey üzerinde sohbet etmek için harcamak istemiyorum. Söyleyecek faydalı bir şeyleri olan var mı?" Bir serçeye göre, sözlerine epey ekşilik katabiliyordu. Velina'nın yüzü kızardı, Shevan'ınki karardı.

Rubinde Gri'ye bakarak dudak büktü. Belki bir gülümseme olarak düşünülmüştü, ama dudakları yalnızca kıvranırmış gibi göründü. Kuzgun karası saçlar ve safirler gibi parlayan gözlerle, Mayeneli kadın genelde bir taş duvarı delip geçebilecekmiş gibi görünürdü. Şimdi, yumruklarını kalçalarına dayamışken, iki duvarı delip geçmeye hazırlanırmış gibi görünüyordu. "Şimdilik neyi halledebiliyorsak hallettik, Andaya. En azından çoğunu. Asiler kar yüzünden Murandy'de kısılı kaldı. Kışı onlar için öyle hararetli kılacağız ki bahar geldiğinde sürüne sürüne geri gelip özür dileyecek, ceza vermemiz için yalvaracaklar. Yüksek Lord Darlin'in nereye kaybolduğunu öğrenir öğrenmez Tear meselesi de halledilecek. Ve Caraline Damodred ve Toram Riatin'i saklandıkları yerden çıkardığımız zaman Cairhien de halledilmiş olacak. Al'Thor şimdilik Illian tacını elinde tutuyor, ama bu iş de yürümekte. Yani, adamı Kule'ye getirmek ve bu sözde 'Asha'manların' ortadan kaybolmasını sağlamak için bir planın yoksa, Ajahımın işleri beni bekliyor."

Andaya, tüylerini kabartırmış gibi görünerek sırtını dikleştirdi.

Duhara'nın gözleri kısıldı; yönlendirebilen adamlardan bahsetmek kadını her zaman tutuşturdu. Shevan, didişen çocukları izliyormuş gibi cıkladı –ama izlediği manzara onu memnun etmişti sanki– ve Velina, bir sebepten Shevan'ın onu hedeflediğine inanarak, kaşlarını çattı. Bu eğlenceliydi, ama kontrolden çıkmaya başlamıştı.

"Ajahların işleri önemli, kızlarım," Elaida sesini yükseltmedi, ama bütün başlar ona döndü. Fildişi oymayı gül ve altın işlemeli büyük kutunun içine, koleksiyonunun geri kalanının arasına bıraktı, yazı çantasını ve mektup kutusunu dikkatle düzelterek üç kutunun masanın üzerinde kusursuz bir sıra halinde, yan yana durmasını sağladı ve kadınların sessizliği mükemmel olduğunda devam etti. "Ama Kule işleri *daha* önemli. Emirlerimi hemen yerine getireceğinize güveniyorum. Kule içinde çok fazla uyuşukluk görüyorum. İşler yakında düzelmezse, korkarım Silviana yakında kendini çok meşgul bulacak." Başka tehdit savurmadı. Gülümsemekle yetindi.

"Nasıl emrederseniz, Anne," diye mırıldandı altı ses, sahiplerinin dilediği kadar sağlam olmayan seslerle. Diz kırarlarken Duhara'nın yüzü bile bembeyazdı. İki Temsilci makamlarından edilmişti ve yarım düzinesi ceza olarak günlerce İş görmüştü –o konumda, bu yeterince küçük düşürücüydü, bir de Ruhun Utandırılması gerekmiyordu; Shevan ile Sedore, yer sildiklerini ve çamaşır yıkadıklarını hatırlarken, kesinlikle gergin ağızlarla bakıyorlardı– ama hiçbiri Etin Utandırılması için Silviana'ya gönderilmemişti. Kimse gönderilmek istemiyordu. Çömezler Sorumlusu her hafta, Ajahları tarafından verilen cezaları ya da kendi kendileri için belirledikleri kefaretleri çekmek üzere, iki üç Aes Sedai tarafından ziyaret ediliyordu –ne kadar acılı olursa olsun, kayışla dövülmek, aylar boyunca bahçeyi tırmıklamaktan çok daha çabuk olup bitiyordu– ama Silviana sorumluluğu altındaki çömezlerle ve Kabuledilmişlerle karşılaştırıldığında, Aes Sedailere çok daha az merhamet ediyordu. Birden fazla Aes Sedai takip eden birkaç günü, bir ay tırmık çekmenin daha tercih edilir olup olmayacağını merak ederek geçirmiş olmalıydı.

Gitmek için sabırsızlanarak kapılara seğirttiler. Temsilci ya da değil, Elaida'nın doğrudan çağrısı olmadan, kimse Kule'de bu kadar yükseğe adım atamazdı. Elaida çizgili etolünü elleyerek, kendine zevkle gülümseme izni verdi. Evet, o Beyaz Kule'nin hanımıydı. Amyrlin Makamı'nın olması gerektiği gibi.

Daha o, hızla seğirten Temsilci grubu kapıya ulaşamadan soldaki kanat açıldı ve Alviarin içeri girdi. Velina'nın elbisesinin bile yanında rengi atmış kaldığı ipek elbisesinin üzerinde dar, beyaz Vakanüvis etolü neredeyse görünmüyordu.

Elaida gülümsemesinin çarpıldığını ve silinmeye başladığını hissetti. Alviarin'in ince elinde tek bir parşömen vardı. İnsanın böyle zamanlarda nelere dikkat ettiği tuhaftı. Kadın neredeyse iki haftadır yoktu, tek bir kelime etmeden, not bırakmadan, kimse onu giderken görmeden ortadan kaybolmuştu ve Elaida Alviarin'in bir kar yığınının içinde yattığı, ırmağa düştüğü, buz tabakasının altında kaldığı hoş hayaller kurmaya başlamıştı.

Alviarin yollarından çekilmeyince altı Temsilci kayarak durdu. Alviarin'in nüfuzuna sahip bir Vakanüvis bile Temscilcileri engelleyemezdi. Ama normalde Kule'deki en kendine hâkim kadın olan Velina, bir sebepten irkildi. Alviarin serin bakışlarla bir kez Elaida'ya baktı, bir an Temsilcileri süzdü ve her şeyi anladı.

"Bence onu bana bırakmalısın," dedi Sedore'ye, dışarıdaki kardan kıl payı daha sıcak bir sesle. "Bildiğin gibi Anne emirlerini dikkatle düşünmekten hoşlanır. İmzaladıktan sonra fikrini ilk kez değiştiriyor olmayacak." İnce elini uzattı.

Kibri Sarılar arasında bile göze çarpan Sedore biraz duraksadıktan sonra deri dosyayı uzattı.

Elaida öfkeyle dişlerini gıcırdattı. Sedore dirseklerine dek sıcak su ve ovma tahtaları içinde geçirdiği beş gününden nefret etmişti. Elaida bir dahaki sefere kadın için daha rahatsız bir iş bulacaktı. Belki Silviana'ya giderdi. Belki de lağım çukurlarını temizlerdi!

Alviarin tek kelime etmeden kenara çekildi ve Temsilciler şallarını düzelterek, kendi aralarında mırıldanarak, Salon'un vakarını takınarak çıktılar. Alviarin kapıyı çabucak arkalarından kapattı ve dosyadaki belgeleri karıştırarak Elaida'ya doğru yürüdü. Alviarin'in öldüğünü umarak imzaladığı emirleri. Elbette, umuda bağlanmamıştı. Birinin görüp, döndüğünde Alviarin'e söyleyebileceğini düşünerek Seaine ile konuşmamıştı, ama Seaine kesinlikle aldığı talimatlar ışığında çalışıyordu, kuşkusuz Alviarin Freidhen'e çıkacak ihanet yolunu takip ediyordu. Ama Elaida yine de umut beslemişti. Ah, nasıl da umut etmişti.

Alviarin dosyayı karıştırırken kendi kendine mırıldanıyordu. "Bu yapılabilir, herhalde. Ama bu değil. Bu da. Hele bu hiç!" Amyrlin Makamı tarafından imzalanmış ve mühürlenmiş bir emri buruşturdu ve horgörüyle yere fırlattı. Elaida'nın oturduğu, yüksek sırtına

aytaşları ile Tar Valon Alevi resmedilmiş yaldızlı koltuğun yanında durdu, dosyayı ve kendi getirdiği parşömeni masaya çarptı. Sonra Elaida'nın yüzüne öyle bir tokat attı ki Elaida'nın gözleri önünde kara benekler uçuştu.

"Bu meseleyi hallettiğimizi sanıyordum, Elaida." Canavar kadının sesinin yanında, dışarıdaki kar fırtınası sıcak kalırdı. "Kule'yi senin beceriksizliklerinden nasıl kurtaracağımı biliyorum ve benim sırtım dönükken yeni beceriksizlikler yapmana izin vermeyeceğim. Israr edersen, emin ol, makamından indirilmeni, yalıtılmanı ve Kule'deki bütün kadınlar, hatta hizmetkârlar önünde sopalanarak ulumanı sağlarım!"

Elaida bir çabayla elini yanağına gitmekten alıkoydu. Kızardığını bilmek için aynaya ihtiyacı yoktu. Dikkatli olmalıydı. Seaine şimdilik hiçbir şey bulamamıştı, yoksa görüşmeye gelirdi. Alviarin Salon önünde ağzını açabilir, al'Thor denen oğlanın kaçırılması meselesinin felaketle bittiğini açıklayabilirdi. Sırf bununla Elaida'nın makamından indirilmesini, yalıtılmasını ve sopalanmasını sağlayabilirdi, ama Alviarin'in yayında bir kiriş daha vardı. Toveine Gazal elli Aes Sedai'nin ve iki yüz Kule Askeri'nin başında, henüz emri verirken Elaida'nın yönlendirebilen iki üç adam içerdiğinden emin olduğu Siyah Kule'yle savaşmaya gidiyordu. Ama bu Asha'manlardan yüzlercesi –yüzlerce! Alviarin soğuk soğuk ona bakarken bu düşünce hâlâ Elaida'nın midesini ekşitiyordu– varken bile Elaida, Toveine'den umutluydu. Siyah Kule ateş ve kanla paramparça olacak, diye Kehanet etmişti ve arazilerinde Aes Sedailer yürüyecekti. Kuşkusuz, bir şekilde Toveine'in zafer kazanacağı anlamına geliyordu. Daha da önemlisi, Kehanet'in kalanı ona, onun hükümranlığı altında Kule'nin eski ihtişamına kavuşacağını, al'Thor'un kendisinin onun öfkesi karşısında sineceğini söylemişti. Kehanet onu ele geçirdiğinde, Alviarin sözcüklerin Elaida'nın ağzından çıktığını duymuştu. Ve daha sonra, ona şantaj yapmaya başladığında, hatırlamamıştı, kendi yazgısını anlamamıştı. Elaida sabırla bekliyordu. Kadının yaptıklarını üç katıyla ödetecekti! Ama sabırlı olabilirdi. Şimdilik.

Alviarin alaylı gülüşünü saklamaya çalışmadan dosyayı kenara itti ve parşömeni Elaida'nın önüne çekti. Altın yeşil yazı çantasını açtı, Elaida'nın kalemini mürekkebe batırdı ve ona uzattı. "İmzala."

Elaida, bu sefer ismini hangi deliliğin altına yazacağını merak ederek kalemi aldı. Asiler Askerlere ihtiyaç kalmadan halledilecekken, Kule Askerleri'nin sayısının yeniden arttırılması

mı? Ajahları başlarındaki Aes Sedai'nin kimliğini açıklaması için bir teşebbüs daha mı? Bu kesinlikle burun üstü düşen bir emir olmuştu! Çabucak okurken midesinde buzdan bir düğümün oluştuğunu ve büyüdüğünü hissetti. Şimdiye dek en kötü delilik, her Ajah'a kendi alanı dahilindeki, hangi Ajah'tan olursa olsun bütün Aes Sedailer üzerinde mutlak yetke tanımak olmuştu –Kule'nin dokusunu bozmak onu nasıl kurtaracaktı ki?– ama bu!..

Dünya artık Rand al'Thor'un Yenidendoğan Ejder olduğunu biliyor. Dünya, onun Tek Güç'e dokunabilen bir erkek olduğunu biliyor. Bu tür adamlar öteden beri Beyaz Kule'nin yetkesi altında sayılagelmiştir. Yenidendoğan Ejder'e Kule'nin koruması bahşedilmiştir, ama Beyaz Kule aracılığı olmadan, ona doğrudan yaklaşmaya kalkışan kim olursa olsun, Işık'a karşı ihanetten suçludur ve sonsuza dek lanetleneceklerdir. Dünya, Beyaz Kule'nin Yenidendoğan Ejder'e Son Savaş'a ve kaçınılmaz zafere dek güven içinde rehberlik edeceğini bilerek huzur bulmalıdır.

Düşünmeden, sersem sersem, "zafere" sözcüğünü çizip "Işık'ın zaferine" yazdı, ama sonra eli dondu. Al'Thor'un Yenidendoğan Ejder olduğunu ilan etmek tahammül edilebilirdi, çünkü öyleydi zaten ve bu onun çoktan Elaida önünde diz çöktüğü söylentilerinin çok kişi tarafından kabullenilmesini sağlayabilirdi, ama kalanlar konusunda, bu kadar az sözcükle daha fazla zarara yol açmanın mümkün olduğundan kuşkuluydu.

"Işık merhamet etsin," diye nefes verdi hararetle. "Bu ilan edilirse, al'Thor'u, kaçırılmasının Beyaz Kule'nin izni olmadan gerçekleştirilen bir eylem olduğuna ikna etmek imkânsız olur." Bunsuz da zor olacaktı, ama Elaida bundan önce de, insanların olan bir şeyin olmadığına ikna edildiğini görmüştü, hem de söz konusu olay olurken orada olan insanların. "Bir başka kaçırılma teşebbüsüne karşı on kat daha ihtiyatlı olacak. Alviarin, en iyi durumda, bu onun takipçilerinin bir kısmını korkutacak. En iyi durumda!" Büyük olasılıkla çoğu takipçisi al'Thor'un işlerine öyle derin bulaşmışlardı ki geri dönmeye cesaret edemezlerdi. Özellikle de çoktan Beyaz Kule tarafından lanetlendiklerini düşünürlerse! "Bunu imzalayacağıma Kule'yi kendi ellerimle ateşe veririm, daha iyi!"

Alviarin sabırsızca içini çekti. "İlkelerini unutmadın, değil mi?

Öğrettiğim gibi tekrarla bana.”

Elaida farkında olmadan dudaklarını birbirine bastırdı. Kadının yokluğunun verdiği bir keyif de –en büyüğü değil, ama yine de çok gerçek bir keyif– o iğrenç sözleri her gün tekrarlamak zorunda olmamaktı. “Denileni yapacağım,” dedi sonunda, dümdüz bir sesle. O Amyrlin Makamı’ydı! “Söylememi istediğin sözleri söyleyeceğim, o kadar.” Kehanet yetisi zafer kazanacağını öngörüyordu, ama, ah, Işık, bir an önce gelseydi o zafer! “İmzalamamı istediklerini imzalayacağım, o kadar. Ben...” Sonuncusu üzerine boğulacak gibi oldu. “Ben isteklerine itaat edeceğim.”

“Bunun doğruluğunu sana hatırlatmak gerekiyor gibi konuşuyorsun,” dedi Alviarin, tekrar içini çekerek. “Sanırım seni çok uzun süre yalnız bıraktım.” Buyurgan bir jestle parmağını parşömene vurdu. “İmzala.”

Elaida, kalemi parşömen üzerinde sürükleyerek imzaladı.

Alviarin kalemin kâğıttan kalkmasını bekledi, sonra emri kaptı. “Kendim mühürlerim,” dedi, kapıya yönelerek. “Amyrlin mührünü senin bulabileceğin bir yerde bırakmamalıydım. Seninle daha sonra konuşmak istiyorum. Seni gerçekten çok uzun süre yalnız bırakmışım. Geri döndüğümde burada ol.”

“Daha sonra mı?” dedi Elaida. “Ne zaman? Alviarin? Alviarin?”

Kapı kadının arkasından kapandı ve Elaida öfkeden köpürmek üzere yalnız kaldı. Alviarin döndüğünde burada olmak! Ceza hücrelerindeki bir çömez gibi, kendi dairesinde kapalı kalmak!

Bir süre, üzerine mavi bir gökyüzündeki beyaz bulutlar arasında dövüşen altın rengi şahinler işlenmiş mektup kutusunu elleyerek oturdu, ama açmak içinden gelmedi. Alviarin gittiğinde, o kutu bir kez daha önemli mektuplar ve raporlarla dolmuştu, yalnızca Alviarin’in ona bıraktığı döküntülerle değil, ama kadın döndüğüne göre, boş olsa da olurdu. Ayağa kalktı ve odanın köşesindeki beyaz mermerden kaidelerin üzerinde duran beyaz vazolardaki gülleri düzenlemeye başladı. Mavi güller; son derece nadir.

Aniden elindeki, ikiye kırılmış gül sapına bakmakta olduğunu fark etti. Yerdeki seramiklerin üzerinde yarım düzinesi daha duruyordu. Gırtlağından kızgın bir ses çıkardı. Ellerini Alviarin’in gırtlağına doladığını hayal ediyordu. Kadını öldürmek ilk defa aklından geçmiyordu. Ama Alviarin önlem almış olmalıydı. Yakışıksız bir şey olursa açılacak, kuşkusuz Elaida’nın en son şüpheleneceği Aes Sedailere bırakılmış mühürlü belgeler. Alviarin’in yokluğunda tek gerçek endişesi bu olmuştu, bir başkasının kadının

öldüğünü düşüneceğinden ve etolü Elaida'nın omuzlarından alacak bir kanıtla öne çıkacağından korkmuştu. Ama eninde sonunda, öyle ya da böyle, Alviarin'in işi bitmişti, tıpkı bu güllerin...

"Kapıyı çaldım, ama yanıt vermediniz, Anne, bu yüzden içeri girdim," dedi bir kadın boğuk bir sesle, arkasından.

Elaida kadını paylamaya hazırlanarak döndü, ama kapının hemen içinde duran, kırmızı saçaklı şal takmış, tıknaz, kare suratlı kadını görünce kendi yanaklarındaki kan çekildi.

"Vakanüvis benimle görüşmek istediğinizi söyledi," dedi Silviana sinirle. "Kişisel bir kefaret hakkında." Amyrlin Makamı karşısında olmasına rağmen, tiksintisini saklamak için çaba göstermedi. Silviana kişisel cezaların saçma bir yapmacıklık olduğuna inanıyordu. Kefaret herkesin önünde çekilmeliydi; yalnızca ceza yalnız başına çekilirdi. "Aynı zamanda, size bir şey hatırlatmam gerektiğini söyledi, ama ne olduğunu söylemeden uzaklaştı." Mıhlayarak bitirdi sözlerini. Silviana çömezler ya da Kabuledilmişler dışında herhangi bir şeye zaman harcamayı gereksiz müdahale olarak görürdü.

"Sanırım ben hatırlıyorum," dedi Elaida donuk donuk.

Silviana sonunda gittiği zaman –Cemaile'nin saatinin çınlamalarına bakarak, yalnızca yarım saat olmuştu, ama bir sonsuzluk gibi gelmişti– Elaida'yı Salon'u hemen toplantıya çağırmaktan ve Alviarin'in etolünün geri alınmasını talep etmekten alıkoyan tek şey Kehanetinden emin olması, Seaine'in ihanetin izini takip ederek Alviarin'e varacağından emin olması idi. Bu, meydan okuması durumunda Alviarin makamından düşse de düşmese de, kendisinin kesinlikle düşeceğinden emin olması. Bu yüzden, Elaida do Avriny a'Roihan, Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı, kuşkusuz dünyadaki en güçlü hükümdar, yüzüstü yatağına uzandı ve başını yastıklarına gömerek ağladı. Yerde yatan iç etekliği üzerine geçiremeyecek kadar acıyordu her yeri ve Alviarin geri döndüğünde, tüm görüşme boyunca Elaida'nın oturması konusunda ısrar edeceğinden emindi. Ağladı ve gözyaşları arasında Alviarin'in düşüşünün bir an önce gelmesi için dua etti.

* * *

"Elaida'yı... dövdürmeni söylemedim sana," dedi o kristal çınlamaları gibi gelen ses. "Haddini mi aşıyorsun?"

Alviarin, karanlık gölgelerden ve gümüşsü ışıktan oluşmuş gibi

görünen kadının önünde, diz üstü çöktüğü yerde, kendini karın üstü yere fırlattı. Mesaana'nın elbisesinin eteğini yakalayarak, öpücükler yağdırdı. Yanılsama örgüsü –o olmalıydı, ama tepesinde dikilen kadındaki yönlendirme yeteneğini sezemediği gibi, tek bir *saidar* iplikçiği de göremiyordu– o eteğin kenarını çılgınca oynatırken yerli yerinde kalamıyordu. Aradan, kenarına girift, siyah kıvrımlar işlenmiş bronz ipek görünüyordu.

"Size hizmet ve itaat etmek için yaşıyorum, Büyük Hanımefendi," dedi Alviarin nefes nefese, öpücükler arasında. "En düşüklerden de düşük olduğumu, huzurunuzda bir solucan olduğunu biliyorum ve yalnızca gülümsemeniz için dua ediyorum." Bir kez 'haddini aştığı' için cezalandırılmıştı –itaatsizlik için değil, Karanlığın Yüce Efendisi'ne şükürler olsun!– ve o anda Elaida nasıl uluyor olursa olsun, kendi ulumalarının yarısı kadar bile yüksek olamayacaklarını biliyordu.

Mesaana etek öpme töreninin bir süre devam etmesine izin verdi ve sonunda Alviarin'in çenesini terliğinin ucu ile itip kadını yüzüstü devirerek bir son verdi. "Emir verildi." Bir soru değildi, ama Alviarin telaşla yanıt verdi.

"Evet, Büyük Hanımefendi. Daha ben Elaida'ya imzalatmadan Kuzeylimanı'na ve Güneylimanı'na kopyaları gitti. İlk kuryeler yola çıktı ve dağıtacak kopyalar almadan hiçbir tüccar şehirden çıkmayacak." Mesaana bütün bunları biliyordu, elbette. O her şeyi bilirdi. Alviarin'in arkaya büktüğü ensesine kramp girdi, ama o yerinden kıpırdamadı. Mesaana ne zaman kıpırdayabileceğini söylerdi. "Büyük Hanımefendi, Elaida boş bir kabuktan ibaret. Bütün alçakgönüllülüğümle, onu kullanma gereği olmasa daha iyi olmaz mı?" Nefesini tuttu. Seçilmişlere soru sormak tehlikeli olabilirdi.

Gölge tırnaklı, gümüşsü bir parmak, eğlenti dolu bir gülümseme ile büzülmüş gümüş dudaklara dokundu. "Amyrlin etolünü sen taksan daha iyi olur mu demek istiyorsun, çocuğum?" dedi Mesaana sonunda. "Sana yakışacak kadar küçük bir hırs, ama her şeyin bir zamanı var. Şimdilik, sana verecek minik bir işim var. Ajahlar arasında yükselen onca duvara rağmen, Ajahların başları birbirleri ile şaşırtıcı bir sıklıkta görüşüyor gibi. Hepsi, tesadüfen oluyormuş gibi gösteriyor. En azından Kızıllar dışında hepsi; Galina'nın kendini öldürtmesi yazık oldu, yoksa onların ne peşinde olduğunu sana anlatabilirdi. Büyük olasılıkla önemsiz, ama neden herkesin önünde birbirlerine diş gösterdiklerini, ama sonra gizli gizli fısıldaştıklarını

öğreneceksin.”

“İşittim ve itaat edeceğim, Büyük Hanımefendi,” diye yanıt verdi Alviarin hemen, Mesaana’nın bunu önemsiz bulmasına minnet duyarak. Ajahların başında kimlerin olduğu “sırrı” onun için sır değildi –bütün Kara Aes Sedailerin sözde Ajahları içinde fısıldanan bilgileri Yüce Konsey’e bildirmeleri gerekiyordu– ama aralarında yalnızca Galina Kara’ydı. Bu, Temsilciler arasındaki Kara Aes Sedaileri sorgulamak anlamına geliyordu, yani Temsilciler ile kendisi arasındaki tüm düzeylerin üzerinden geçmesi gerekecekti. Bu zaman alacaktı ve başarılı olacağı kesin değildi. Kendi Ajahlarının başları olan Ferane Neheran ve Suana Dragand dışında, Ajah başları söyleyene kadar, onların ne düşündüğünü Temsilciler nadiren bilebiliyordu. “Öğrenir öğrenmez bildiririm, Büyük Hanımefendi.”

Ama küçücük bir parçasını da kendine saklamıştı. Önemli ya da değil, Mesaana Beyaz Kule’de olan biten her şeyi *bilmiyordu.* Ve Alviarin, kenarına siyah kıvrımlar işlenmiş bronz etekli elbise giyen Aes Sedailere karşı gözlerini açık tutacaktı. Mesaana Kule’de saklanıyordu ve bilgi güçtü.

26
Fazladan Parça

Seaine Kule koridorlarında yürüyordu ve her dönemeçte hayreti daha da büyüyordu. Beyaz Kule oldukça genişti, bu doğruydu, ama saatlerdir buradaydı. Kendi odalarında rahat rahat oturuyor olmayı çok istiyordu. Bütün pencereler örtülü olsa da, geniş, duvar halıları ile süslü koridorlardaki esintiler ayaklı lambaların alevlerinin titreşmesine sebep oluyordu. Soğuk esintilerdi bunlar, eteklerinin altına bile girerken görmezden gelinmesi zor esintilerdi. Kendi dairesi sıcak, rahat ve güvenliydi.

Arkasında, yarı gördüğü, tamamen görmezden geldiği, diz kıran hizmetçiler, eğilen erkek hizmetkârlar bırakıyordu. Çoğu Aes Sedai kendi Ajahlarının bölümündeydiler ve dışarı çıkan pek azı, genellikle aynı Ajah'tan ikililer halinde, şallarını kollarında açıp bayrak gibi sergileyerek, ihtiyatla hareket ediyordu. Seaine, Talene'e gülümsedi ve hoş bir tavırla başını salladı, ama altın saçlı, heykelsi Temsilci buzdan oyulmuş güzelliği üzerinde sert bakışlarla karşılık verdi, sonra yeşil saçaklı şalını çekiştirerek, uzun adımlarla uzaklaştı.

Pevara onaylasaydı bile, arayışın bir parçası olması için Talene'e başvurmak konusunda çok geçti artık. Pevara ihtiyat öneriyordu, sonra daha fazla ihtiyat ve doğruyu söylemek gerekirse, Seaine bu koşullar altında Pevara'nın önerisini dinlemeye dünden razıydı. Yalnız, Talene dostuydu. Eskiden.

En kötüsü Talene değildi. Pek çok sıradan Aes Sedai açık açık hıhlıyordu ona. Bir Temsilci'ye! Beyazlar değil, elbette, ama bu fark yaratmamalıydı. Kule'de neler dönüyor olursa olsun, görgü kurallarına uyulması gerekliydi. Siyah saçları kısa kesilmiş, uzun boylu, çekici bir kadın olan ve bir seneden az süredir Kahverengilerin Temsilciliğini yapan Juilaine Madome bir özür bile

mırıldanmadan sürtünüp geçti ve o erkeksi adımlarıyla uzaklaştı. Bir başka Kahverengi Temsilci olan Saerin Asnobar Seaine'e vahşice kaş çattı ve her zaman kemerinin arkasında taşıdığı kıvrık hançeri elleyerek bir yan koridorda kayboldu. Saerin Altaralıydı, esmer şakaklarındaki beyaz teller, zeytin rengi yanağındaki beyaz yara izini daha da vurguluyordu ve kadının kaş çatması ile ancak bir Muhafız boy ölçüşebilirdi.

Belki bütün bunlar beklenmeliydi. Son zamanlarda pek çok talihsiz olay yaşanmıştı ve hiçbir Aes Sedai bir başka Ajah'ın bölgesindeki koridorlardan kabaca sepetlenmeyi unutmazdı, zaman zaman fazladan yapılan şeyleri hiç. Söylentilere göre Kızıllar tarafından bir Temsilci'nin –bir Temsilci!– vakarından daha fazlası incitilmişti, ama kim olduğu belli değildi. Elaida'nın delice emrinin Salon tarafından engellenmemiş olması yazıktı, ama ilk önce bir Ajah, sonra bir başkası, yeni yetkilerin üzerine atlamıştı, pek az Temsilci artık yerleşmiş olan bu yetkilerden vazgeçmeye razıydı ve sonuç olarak Kule neredeyse silahlı hizipler halinde bölünmüş durumdaydı. Eskiden Seaine Kule'deki havanın kuşku ve çekiştirme ile titreyen, sıcak pelteden farksız olduğunu düşünürdü; şimdi o pelteye ekşi bir tat eklenmişti.

Saerin kaybolurken Seaine kızgınlıkla cıklayarak kendi beyaz saçaklı şalını düzeltti. Altaralı kadın kaşlarını çattığı için irkilmek mantıksızdı –Saerin bile daha ileri gitmezdi, gitmezdi kuşkusuz– ve bir işi varken değiştiremeyeceği şeyler konusunda endişelenmek mantıksızdan da beterdi.

Sonra, bütün sabah aradıktan sonra, bir adım attı ve uzun zamandır aradığı kişiyi ona doğru yürürken buldu. Zerah Dacan gururlu bir havaya ve uygun bir kendine hâkimiyete sahip, siyah saçlı, ince bir kızdı ve görünüşüne bakılırsa bugünlerde Kule'de dolaşan ateşli akımlardan etkilenmemişti. Eh, tam olarak kız denemezdi, ama Seaine o beyaz saçaklı şalı takalı elli sene olmadığını düşünüyordu. Kadın deneyimsizdi. Göreceli olarak deneyimsiz. Bu işe yarayabilirdi.

Zerah kendi Ajahının Temsilcisinden kaçınmak için herhangi bir girişimde bulunmadı, Seaine yanında yürümeye başladığında saygıyla başını eğdi. Kar beyazı elbisesinin kolları bol bol girift, altın rengi işleme ile süslenmişti ve aynı işlemelerden geniş bir bant eteğinin dibinde uzanıyordu. Beyaz Ajah için sıradışı bir gösterişti. "Temsilci," diye mırıldandı Zerah. Mavi gözlerinde bir endişe izi mi vardı?

“Bir şey için sana ihtiyacım var,” dedi Seaine, hissettiğinden daha sakin bir tavırla. Büyük olasılıkla Zerah’ın iri gözlerinde kendi duygularının yansımasını görüyordu. “Benimle gel.” Beyaz Kule’nin yüreğinde korkacak hiçbir şey yoktu, ama ellerini kenetlemeden, bel hizasında kavuşturmak şaşırtıcı ölçüde büyük bir çaba gerektiriyordu.

Beklediği gibi –umduğu gibi– Zerah bir onay mırıltısı ile razı oldu. Geniş, mermer basamakları, geniş, kıvrımlı rampaları inerlerken Seaine’in yanında zarafetle süzüldü ve Seaine zemin katta bir kapı açıp karanlığa doğru kıvrılarak inen dar bir merdiven sergilediğinde yalnızca hafifçe kaşlarını çattı.

“Önden geç, kardeşim,” dedi Seaine, küçük bir ışık topu yönlendirerek. Görgü kuralları gereği, kendisi önden gitmeliydi, ama bunu yapmak içinden gelmiyordu.

Zerah duraksamadan indi. Mantıksal olarak, bir Temsilci’nin, Beyaz bir Temsilci’nin yanındayken korkacak hiçbir şeyi yoktu. Mantıksal olarak, zamanı geldiğinde Seaine ne istediğini ona söylerdi ve yapamayacağı bir şey olmazdı. Mantıksız bir biçimde, Seaine’in midesinde kocaman bir pervane çırpınıyordu sanki. Işık, o *saidar* tutuyordu ve diğer kadın tutmuyordu. Her durumda, Zerah ondan zayıftı. Korkacak hiçbir şey yoktu. Bu, karnında çırpınan o kanatları yatıştırmaya yaramıyordu.

İndiler, indiler, bodrum katlara, daha da alt katlara inen kapılardan geçtiler, onunda en alt kata ulaştılar, Kabuledilmişlerin sınandığı katın da altına. Karanlık koridoru yalnızca Seaine’in küçük ışığı aydınlatıyordu. Eteklerini kaldırmışlardı, ama ne kadar dikkatli adım atarlarsa atsınlar terlikleri küçük toz bulutları kaldırıyordu. Pürüzsüz, taş duvarların iki yanına sade, tahta kapılar dizilmişti ve çoğunda menteşe ve kilit yerine koca pas yumruları vardı.

“Temsilci,” diye sordu Zerah, sonunda kuşku sergileyerek, “burada ne işimiz olabilir? Senelerdir bu kadar derinlere gelen olduğunu sanmıyorum.”

Seaine birkaç gün önceki ilk ziyaretinde, en az bir yüzyıldır buraya inen ilk kişi olduğundan emindi. Pevara ile birlikte burayı seçmelerinin bir sebebi buydu. “Hemen burada,” dedi ve bir kapı açtı. Kapı pek az gıcırdayarak açıldı. Ne kadar yağlanırsa yağlansın pasın etkisini tamamen gideremiyordu ve Güç kullanma çabaları da faydasız olmuştu. Toprak yeteneği Pevara’nınkinden daha fazlaydı, ama yine de pek fazla değildi.

Zerah içeri girdi ve şaşkınlık içinde gözlerini kırpıştırdı. Pevara boş bir odada, sağlam, ama yıpranmış bir masanın arkasında oturuyordu. Masanın çevresinde üç sıra vardı. O birkaç parça eşyayı fark edilmeden buraya getirmek zor olmuştu –özellikle de hizmetkârlara güvenilemezken. Daha hoş olmasa da, tozu temizlemek daha kolay olmuştu, her ziyaretten sonra dışarıdaki tozda kalan izleri silmek ise kesinlikle zahmetli.

"Burada, karanlıkta oturmaktan vazgeçmek üzereydim," diye hırladı Pevara. *Saidar*'ın parıltısına sarındı ve masanın altından bir lamba çıkardı, yönlendirip yaktı ve eskiden depo olarak kullanılan kaba duvarlı odanın hak ettiği kadar aydınlatma sağladı. Tombulca, normalde sevimli bir kadın olan Kızıl Temsilci, şimdi iki dişi ağrıyan bir ayı gibi görünüyordu. "Sana birkaç soru sormak istiyoruz, Zerah." Seaine kapıyı kapatırken kadına kalkan koydu.

Zerah'ın gölgeli yüzü son derece sakin kaldı, ama işitilir bir şekilde yutkundu. "Ne konuda, Temsilciler?" Genç kadının sesinde minicik bir titreme vardı. Ama Kule'deki ruh halinden de olabilirdi.

"Kara Ajah," diye yanıt verdi Pevara sertçe. "Senin Karanlıkdostu olup olmadığını bilmek istiyoruz."

Zerah'ın sükûneti şaşkınlık ve öfkeye dönüştü. Çoğu kişi bunu yeterli inkâr sayardı ama Zerah bir de terslendi, "Bu davranışı kabul etmek zorunda değilim! Siz Kızıllar senelerdir sahte Ejderler çıkarıp duruyorsunuz! Bana sorarsan, Kara Aes Sedai bulmak için Kızılların bölgesinden daha ileri bakmaya gerek yok!"

Pevara'nın yüzü öfkeyle karardı. Ajahına son derece sadıktı, söylemeye bile gerek yoktu, ama daha da kötüsü, tüm ailesini Karanlıkdostları yüzünden kaybetmişti. Pevara kaba kuvvete başvurmadan araya girmeye karar verdi Seaine. Kanıtları yoktu. Henüz yoktu.

"Otur, Zerah," dedi, becerebildiğince sıcak bir sesle. "Otur, kardeşim."

Zerah bir Temsilci'nin –hem de kendi Ajahından bir Temsilci'nin!– emrine itaatsizlik edebilirmiş gibi kapıya döndü, ama sonunda gergin gergin sıralardan birinin ucuna ilişti.

Seaine, Zerah'ı aralarına alacak şekilde oturmadan, Pevara fildişi beyazı Yemin Çubuğu'nu yıpranmış masa tablasına koydu. Seaine içini çekti. Onlar Temsilci'ydiler, diledikleri *ter'angreal*'i kullanmaya hakları vardı, ama Yemin Çubuğu'nu aşıran kendisiydi –gerekli prosedürlerin hiçbirine uymadığından, aşırmak olarak düşünmekten alamıyordu kendini– ve bunca zamandır, kafasının bir köşesinde,

arkasına döndüğünde uzun zaman önce ölmüş olan Sereille Bagand'ı orada bulacağını, kadının onu kulağından yakaladığı gibi Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odasına götüreceğini hissedip durmuştu. Mantıksız, ama aynı zamanda son derece gerçek bir his.

"Doğruyu söylediğinden emin olmak istiyoruz," dedi Pevara, hâlâ öfkeli bir ayı gibi konuşarak, "bu yüzden bu ellerindeyken yemin edeceksin ve sonra bir daha soracağım."

"Böyle bir muamele görmemeliyim," dedi Zerah, Seaine'e suçlayan bakışlarla bakarak, "ama sizi tatmin etmek için gerekliyse tüm Yeminleri ederim. Ve daha sonra, *ikinizden* de birer özür talep ederim." Kalkan konulmuş ve böyle bir soru sorulmuş bir kadın gibi konuşmuyordu. Neredeyse horgörüyle otuz santim uzunluğundaki ince çubuğa uzandı. Çubuk lambanın solgun ışığıyla parlıyordu.

"İkimize eksiksiz bir biçimde itaat etmeye yemin edeceksin," dedi Pevara ona ve o el çöreklenmiş bekleyen bir engereğe uzanmış gibi geri kaçtı. Pevara konuşmaya devam etti, hatta Çubuk'u iki parmağıyla kadına daha da yaklaştırdı. "Böylece, sana dürüstçe yanıt vermeni söyleyebiliriz ve dediğimizi yaptığını biliriz ve yanlış cevap verirsen, bize itaat edeceğini ve Kara Aes Sedaileri avlamamıza yardım edeceğini biliriz. Doğru yanıtı verirsen, Çubuk seni serbest bırakmak için de kullanılabilir."

"Serbest bırakmak mı?.." diye nida etti Zerah. "Yemin Çubuğu üzerine yemin ettikten sonra yeminin etkisinden *salıverilen* birini hiç duymadım."

"İşte bu yüzden gereken tüm önlemleri alıyoruz," dedi Seaine ona. "Mantıksal olarak, bir Kara Aes Sedai yalan söyleyebiliyor olmalı, yani en azından bu Yemin'den, büyük olasılıkla üçünden birden serbest bırakılmış. Pevara ve ben denedik ve prosedürün yemin ederkenkine çok benzediğini gördük." Ama ne kadar acı verici olduğundan, ikisini de gözyaşlarına boğduğundan bahsetmedi. Ne yanıt verirse versin Zerah'ı salıvermeyeceklerinden de bahsetmedi. Kara Ajah arayışları bir sonuca varana kadar değil. Her şeyden önce, kadının kaçıp gitmesine ve bu sorgulama hakkında şikâyette bulunmasına izin veremezlerdi. Kuşkusuz yapardı bunu ve yapmaya hakkı olurdu. Eğer Kara değilse. Eğer.

Işık, Seaine belirdikleri ölçütlere uyan bir başka Aes Sedai bulduklarını diliyordu. Bir Yeşil ya da Sarı pekâlâ iş görürdü. O tipler en iyi zamanlarda kendilerinden fazla emin davranıyorlardı ve son zamanlarda!.. Hayır. Kule'ye yayılan hastalığa kurban gitmeyecekti. Ama kafasından isimler geçmesini engelleyemiyordu,

bir düzine Yeşil, iki kat fazla Sarı ve her birinin burunlarının biraz sürtülmesinin zamanı gelmişti de geçmişti bile. Bir Temsilci'ye hıhlamak, ha?

"Siz Yeminlerden birinden *kurtardınız* mı kendinizi?" Zerah aynı anda hem şaşkın, hem tiksinmiş, hem de huzursuzdu. Son derece mantıklı tepkiler.

"Ve yeniden ettik," diye mırıldandı Pevara sabırsızlıkla. Zerah'ın kalkanını korurken çubuğu kaptı ve bir ucuna biraz Ruh yönlendirdi. "Işık altında, doğru olmayan tek kelime etmeyeceğime yemin ederim. Işık altında, bir insanın bir diğerini öldürmesi için silah yapmayacağıma yemin ederim. Işık altında, Gölgedölleri karşısında ya da hayatımı, Muhafızımın hayatını, bir başka Aes Sedai'nin hayatını korumak için son çare olmadığı sürece Tek Güç'ü silah olarak kullanmayacağıma yemin ederim." Muhafız kısmını söylerken yüzünü buruşturmadı; Kızıl'ı seçecek yeni Aes Sedailer buruştururdu. "Ben Karanlıkdostu değilim. Umarım bu seni tatmin etmiştir." Zerah'a dişlerini gösterdi, ama bir gülümseme miydi bu, yoksa bir hırlama mı, belli değildi.

Seaine de yeminleri etti, her biri kafatasından ayaklarının tabanına dek, her yerde anlık, hafif bir baskı yarattı. Aslında, baskıyı sezmek çok zordu, derisi yalan söylemeyi yasaklayan Yemin'i yeniden ederkenki gerginliği hâlâ hissediyordu. Pevara'nın bir sakalı olduğunu ve Tar Valon sokaklarının peynir döşeli olduğunu iddia etmek bir süreliğine tuhaf bir şekilde heyecan verici gelmişti –Pevara bile kıkırdamıştı– ama şimdiki huzursuzluğa hiç değmezdi. Ona göre, sınamak gerçekten gerekmiyordu. Mantık öyle diyordu. Kara Ajah'tan olmadığını söylemek dilini ekşitiyordu – inkâr etmesi pis bir şeydi– ama başını kararlılıkla sallayarak Yemin Çubuğu'nu Zerah'a uzattı.

İnce kadın sıranın üzerinde kıpırdanarak pürüzsüz beyaz çubuğu parmaklarında çevirdi ve şiddetle yutkundu. Solgun lamba ışığı yüzünden hasta gibi görünüyordu. İri iri gözlerle bir birine, bir ötekine baktı, sonra elleri çubuğun üzerinde gerildi ve başını salladı.

"Tıpkı dediğim gibi," diye hırladı Pevara, yine çubuğa Ruh yönlendirerek, "yoksa doğru söyleyene dek tekrar tekrar yemin edersin."

"İkinize eksiksizce itaat edeceğime yemin ederim," dedi Zerah gergin bir sesle, sonra yemin içine yerleşirken ürperdi. İlk başlarda her zaman daha sıkı olurdu. "Bana Kara Ajah'ı sorun," dedi. Çubuğu

tutan elleri titriyordu. “Bana Kara Ajah’ı sorun!” Kadındaki taşkınlık, daha Pevara Ruh akışını salıverip, soruyu sormadan, tamamen gerçeği söylemesini emretmeden önce Seaine’e yanıtı bildirdi. “Hayır!” diye bağırdı Zerah. “Hayır, ben Kara Ajah değilim! Şimdi, bu yemini benden alın! Beni serbest bırakın!”

Seaine dirseklerini masaya yaslayarak kasvetle çöktü. Zerah’ın evet yanıtını vermesini *istememişti* kesinlikle, ama kadını yalan söylerken yakaladıklarından öyle emindi ki. Haftalar boyunca aradıktan sonra tek bir yalan bulmuşlardı, öyle görünüyordu. Önlerinde daha kaç haftalık bir arayış vardı? Hem de uyandığı zamandan uykuya daldığı zamana kadar omzunun üzerinden arkaya bakarak? Uyumayı başardığı zamanlar.

Pevara parmağını suçlarcasına kadına uzattı. “İnsanlara kuzeyden geldiğini söyledin.”

Zerah’ın gözleri yine irileşti. “Öyle,” dedi yavaşça. “Erinin kıyısından Jualdhe’ye at sürdüm. Şimdi beni bu yeminden salıverin!” Dudaklarını yaladı.

Seaine ona kaşlarını çattı. “Eyer battaniyende altındiken tohumu ve kırmızı pıtrak bulundu, Zerah. Altındiken ve kırmızı pıtrak Tar Valon’un yüzlerce kilometre *güneyine* gidene kadar bulunamaz.”

Zerah ayağa fırladı ve Pevara bağırdı, “Otur yerine!”

Kadın yüksek bir şaklama ile sıraya çöktü, ama irkilmedi bile. Titriyordu. Hayır, sarsılıyordu. Ağzını sıkı sıkı kapatmıştı, yoksa dişlerinin takırdayacağından emindi Seaine. Işık, kuzey-güney meselesi kadını Karanlıkdostu olma suçlamasından daha fazla korkutuyordu.

“Nereden yola çıktın,” diye sordu Seaine yavaşça, “ve neden?..” Kadına, neden dolaylı yoldan geldiğini sormak istemişti –hangi yönden geldiğini saklamak için böyle yaptığı açıktı– ama yanıtlar Zerah’ın ağzından döküldü.

“Salidar’dan,” diye ciyakladı. Bunu tarif edecek başka sözcük yoktu. Yemin Çubuğu’nu sıkı sıkı kavrayarak, sıranın üzerinde kıvranıyordu. Kocaman kocaman açılmış, Pevara’ya dikilmiş gözlerinden yaşlar dökülüyordu. Sözcükler ağzından döküldü, ama dişleri şimdi gerçekten takırdıyordu. “B-ben A-Aes Sedailerin K-Kızıllar ve Logain meselesini öğrenmesi için geldim, ki E-Elaida’yı indirsinler ve K-Kule yine bütün olabilsin.” Kızıl Temsilci’ye bakarak, bir feryatla, ağzı açık ağlayarak yere yıkıldı.

“Vay vay!” dedi Pevara. Sonra bir kez daha, sertçe, “Vay vay!” Yüzündeki ifade tamamen kendine hâkimdi, ama kara gözlerindeki

ışıltı, Seaine'in çömez ve Kabuledilmişken gördüklerinden çok uzaktı. "Demek o... söylentinin kaynağı sensin. Salon'un önünde duracaksın ve yalan olduğunu açıklayacaksın! Yalan olduğunu itiraf et, kızım!"

Zerah'ın gözleri inceden irileşmişse, şimdi yuvalarından fırlıyorlardı. Ellerindeki çubuğu düşürdü, çubuk masanın üzerinde yuvarlandı. Zerah boğazını kavradı. Aniden açılan ağzından boğulur gibi bir ses çıktı. Pevara şokla bakakaldı ona, ama Seaine aniden anladı.

"Işık'ın merhameti," diye nefes verdi. "Yalan söylemen gerekmiyor, Zerah." Zerah'ın bacakları masanın altında, kadın ayağa kalkmaya çalışıyormuş, ama başaramıyormuş gibi çırpınıyordu. "Söyle ona, Pevara. Doğru olduğuna inanıyor! Ona doğruyu söylemesini *ve* yalan söylemesini emrettin. Bana öyle bakma! İnanıyor!" Zerah'ın dudakları mavileşti. Göz kapakları çırpındı. Seaine ellerini kavuşturarak sakinleşti. "Pevara, emri sen verdin, bu yüzden görünüşe göre onu sen serbest bırakmalısın, yoksa gözlerimizin önünde boğulacak."

"O bir *asi*." Pevara'nın mırıltısı, sözcüğe mümkün olduğunda horgörü yüklemişti. Ama sonra içini çekti. "Henüz yargılanmadı. Sen... yalan... söylemek zorunda değilsin, kızım." Zerah öne devrildi ve yanağını masa tablasına yaslayıp yattı, inlemeler arasında yutarcasına soluk almaya başladı.

Seaine başını hayretle iki yana salladı. Yeminlerin *çelişmesi* akıllarına gelmemişti. Ya Kara Ajah yalan söylemeyi yasaklayan yemini kaldırmakla yetinmemiş, yerine kendi yeminlerini koymuşlarsa? Ya Üç Yemin'i de kendi yeminleri ile değiştirmişlerse? Bir Kara Aes Sedai bulurlarsa Seaine ve Pevara'nın çok dikkatli davranması gerekecekti, yoksa çelişkinin ne olduğunu anlamadan kadını öldürebilirlerdi. Belki ilk önce *tüm* yeminleri geri alırlardı – Kara Aes Sedailerin ne yemin ettiğini bilmeden daha dikkatli davranmanın yolu yoktu–, ardından Üç Yemin'i yeniden ettirebilirlerdi, değil mi? Işık, tüm yeminlerden aynı anda salıverilmenin acısı sorguya çekilmekten pek de farklı olmazdı. Belki hiç farklı olmazdı. Ama bir Karanlıkdostu bunu ve daha fazlasını hak ediyordu kuşkusuz. Eğer bir tane bulurlarsa.

Pevara, yüzünde en ufak merhamet olmadan, nefes nefese kalmış kadına dik dik baktı. "İsyandan yargılanırken, mahkemesinde görev almaya kararlıyım."

"Yargılandığı zaman, Pevara," dedi Seaine kuşkuyla.

“Karanlıkdostu olmadığını bildiğimiz birinin yardımını kaybetmek yazık olacak. Ve bir *asi* olduğuna göre, onu kullanmak bizi fazla endişelendirmemeli.” Yeni yemini kaldırmamanın sebebi konusunda bir dizi tartışma yapmışlardı, ama hiçbirinde sonuca varamamışlardı. İtaate yemin etmiş bir Aes Sedai ava yardım etmeye zorlanabilirdi –Seaine huzursuzca kıpırdandı; bu İçtepi denen yasak iğrençliğe fazla yakınmış gibi geliyordu kulağa–, ava yardım etmeye *teşvik edilebilirdi;* kendisi istese de istemese de, tehlikeli kabullenmeye de zorladığınıza aldırmadığınız sürece. “Yalnızca tek bir kişi gönderdiklerini düşünemiyorum,” diye devam etti. “Zerah, bu hikâyeyi yaymak üzere kaçınız geldi?”

“On,” diye mırıldandı kadın masa tablasının üzerinden, sonra meydan okuyan, dik bakışlarla doğruluverdi. “Kardeşlerime ihanet etmeyeceğim! Asla!..” Aniden sustu, biraz önce tam olarak bunu yaptığını fark edince dudakları acı acı kıvrıldı.

“İsimler!” diye havladı Pevara. “Bana isimlerini ver, yoksa buracıkta postunu yüzerim!”

İsimler Zerah’ın gönülsüz dudaklarından döküldü. Tehditten çok emir üzerine, kuşkusuz. Ama Pevara’nın sert yüzüne bakarken, Seaine kadının Zerah’ı hırsızlık yaparken yakalanmış bir çömez gibi kamçılamak için daha fazla kışkırtılmaya ihtiyaç duymadığını düşündü. Tuhaf bir şekilde, kendisi aynı düşmanlığı hissetmiyordu. Tiksinmişti, evet, ama o kadar güçlü olmadığı açıktı. Kadın Beyaz Kule’nin kırılmasına yardım eden bir asiydi, hem de Aes Sedailerin Kule’nin bütünlüğünü koruyacak her şeyi kabullenmesi gereken bir zamanda, ama yine de... Çok tuhaf.

“Onaylıyor musun, Pevara?” dedi, liste bittiği zaman. İnatçı kadın başını sertçe sallayarak onayladı. “Pekâlâ. Zerah, bu akşam Bernaile’yi daireme getireceksin.” Maviler ve Kızıllar hariç her Ajah’tan ikişer kişi var gibiydi, ama bir başka Beyaz’la başlamak en iyisi olacaktı. “Yalnızca kişisel bir konuda onunla konuşmak istediğimi söyleyeceksin. Onu uyaracak herhangi bir şey söylemeyecek, yapmayacaksın. Onu uyaracak herhangi bir şey söylemekten ya da yapmaktan da kaçınacaksın. Sonra sessizce bekleyeceksin ve Pevara’yla benim gerekenleri yapmama izin vereceksin. Sizin sapkın isyanınızdan çok daha önemli bir ülkü için çalışıyorsun artık, Zerah.” Elbette sapkındı. Elaida ne kadar güç delisi olursa olsun. “Kara Ajah’ı avlamamıza izin vereceksin.”

Her emirle, Zerah’ın yüzü acılı bir ifade ile, gönülsüzce sallanıyordu, ama Kara Ajah’tan bahsedildiğinde inledi. Işık, bunu

göremediğine göre kadının vidaları gerçekten gevşemiş olmalıydı!

"Ve bu... hikâyeleri yaymayı bırakacaksın," diye araya girdi Pevara sertçe. "Şu andan itibaren, Kızıl Ajah ve sahte Ejderleri bir arada telaffuz etmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Zerah'ın yüzüne asık suratlı bir inatçılık maskesi oturdu. Zerah'ın ağzı, "Anlıyorum, Temsilci," dedi. Hayal kırıklığından ağlamaya başlayacakmış gibi görünüyordu.

"O zaman gözümün önünden kaybol," dedi Pevara ona, kalkanı ve *saidar*'ı aynı anda salıvererek. "Ve kendini topla! Yüzünü yıka ve saçlarını düzelt!" Sonuncusu masadan fırlayan kadının sırtına söylenmişti. Zerah kapıyı açmak için ellerini saçlarından çekmek zorunda kaldı. Kapı arkasından gıcırdayarak kapanırken Pevara hıhladı. "Kadını uyarma umudu ile, bu Bernaile'nin yanına darmadağın gitse de şaşmazdım."

"Geçerli bir nokta," diye itiraf etti Seaine. "Ama biz bu kadınlara sağda solda kaş çatıp durursak, biz kimi uyaracağız? En azından dikkat çekeriz."

"İşler bu haldeyken, Seaine, onları tekmeleye tekmeleye Kule arazilerini dolaşsak bile dikkat çekmeyiz." Pevara bu çok cazip bir fikirmiş gibi konuşmuştu. "Onlar *asi* ve içlerinden biri yanlış bir şey düşünecek bile olsa, onları öyle bir sıkacağım ki ciyaklayacaklar!"

Bu konuda söylenip durdular. Seaine verdikleri emirlere dikkat etmelerinin, aradan sıyrılacak boşluk bırakmamalarının yeterli olacağı konusunda ısrar ediyordu. Pevara on asinin –on!– Kule salonlarında ceza almadan dolaşmalarına izin verdiklerine işaret ediyordu. Seaine onların eninde sonunda cezalarını göreceklerini söylüyordu ve Pevara eninde sonundanın yeterince erken olmadığını homurdanıyordu. Seaine diğer kadının irade gücüne her zaman hayranlık duymuştu, ama gerçekten de, bazen saf inat oluyordu.

Bir menteşenin hafifçe gıcırdaması üzerine Seaine Yemin Çubuğu'nu kucağına attı ve kapı ardına dek açılırken eteğinin kıvrımları ile sakladı. O ve Pevara neredeyse aynı anda Kaynak'a kucak açtılar.

Saerin, elinde bir lamba ile sakin sakin odaya girdi ve Talene'in geçmesi için yana çekildi. Ardından, ikinci bir lamba ile minik Yukiri, oğlan çocuğu gibi incecik, bir Cairhienli için uzun boylu Doesine girdi ve kapıyı sıkı sıkı kapatarak, kimse çıkmasın istermiş gibi sırtını kapıya verdi. Kule'deki kalan Ajahları temsil eden dört Temsilci. Seaine ile Pevara'nın *saidar* tutuyor oldukları gerçeğini

görmezden geliyor gibiydiler. Aniden Seaine'e oda aşırı kalabalık geldi. Hayal ürünüydü ve mantıksızdı, ama...

"Siz ikinizi bir arada görmek tuhaf," dedi Saerin. Yüzü dingin olabilirdi, ama parmağını kemerinin arkasındaki kıvrık hançerin kabzasında dolaştırıyordu. Kırk senedir Temsilcilik yapıyordu, Kule'deki başka herkesten daha uzun süre ve herkes kadının öfkesine karşı dikkatli olmayı öğrenmişti.

"Biz de sizin için aynı şeyi söyleyebiliriz," diye yanıt verdi Pevara kuru kuru. Saerin'in öfkesi *onu* asla altüst etmezdi. "Yoksa Doesine'in kendi intikamını almaya çalışmasına yardım etmek için mi geldiniz?" Sarı'nın aniden kızaran yüzü, zarif duruşuna rağmen, güzel bir oğlan çocuğu gibi görünmesine sebep oldu ve Seaine'e hangi Temsilci'nin Kızılların bölgesine fazla yaklaştığını ve talihsiz sonuçlarla karşılaştığını anlattı. "Ama sizi bir araya getirenin bu olacağı aklıma gelmezdi. Yeşiller Sarıların, Kahverengiler Grilerin gırtlaklarına sarılırken. Yoksa sessizce düello edebilsinler diye mi buraya getirdin onları, Saerin?"

Seaine çılgınca, bu dördünü Tar Valon'un en alt katlarına neyin getirmiş olabileceğini düşündü. Onları birbirine bağlayan ne olabilirdi? Ajahları –Ajahların *hepsi*– gerçekten de birbirlerinin gırtlağına sarılıyordu. Bu dört kadın da Elaida tarafından kefaret ödemeye zorlanmıştı. Hiçbir Temsilci İş'ten zevk almazdı, özellikle de neden yer sildiğini, tencere ovduğunu herkes bilirken, ama bu insanları birbirine bağlayacak türden bir şey değildi. Başka? Hiçbiri asil doğumlu değildi. Saerin ile Yukiri hancı kızlarıydı, Talene çiftçi kızı, Doesine'in babası ise çatal bıçak imalatçısıydı. Saerin ilk önce Sessizliğin Kızları tarafından eğitilmişti ve o gruptan gelip şal takan tek kadındı. Tamamen faydasız bilgiler. Aniden aklına bir şey geldi ve boğazını kuruttu. Öfkesini zar zor dizginleyen Saerin. Çömezken üç kez kaçmış olan Saerin, ama ancak bir kez köprülere kadar varabilmişti. Kule tarihinde, tüm diğer çömezlerden daha fazla ceza almış olan Talene. O başka yöne gitmek isterken, kendi Ajahının konsensüsüne, Salon'un konsensüsüne her zaman son katılan Temsilci olan Yukiri. Dördü de bir açıdan asi sayılıyordu ve Elaida her birini küçük düşürmüştü. Siuan'ı makamından indirip yerine Elaida'yı çıkararak hata yaptıklarını düşünüyor olabilirler miydi? Zerah ve diğerlerini *onlar* da öğrenmiş olabilir miydi? Ve eğer öyleyse, ne yapmayı düşünüyorlardı?

Seaine zihinsel olarak *saidar* örmeye hazırlandı, ama kaçma umudu yoktu pek. Güç'te Pevara Saerin ve Yukiri'ye denkti, ama

kendisi buradaki, Doesine dışında herkesten zayıftı. Kendini hazırladı ve Talene öne çıkıp tüm mantıksal çıkarsamalarını yerle bir etti.

"Yukiri ikinizin gizli gizli buluştuğunuzu fark etti ve nedenini bilmek istiyoruz." Şaşırtıcı ölçüde gür sesinde, yüzünü kaplamış görünen buzla çelişen bir hararet vardı. "Ajahlarınızın başları size gizli bir görev mi verdi? Herkesin içinde, Ajah başları birbirlerine başka herkesten daha beter hırlıyorlar, ama anlaşılan gizli köşelerde buluşup konuşuyorlar. Her ne entrika çeviriyorlarsa, Salon'un bilmeye hakkı var."

"Ah, bırak artık, Talene." Yukiri'nin sesi her zaman Talene'inkinden daha fazla şaşırtırdı insanı. Kadın minyatür bir kraliçe gibi görünüyordu, fildişi rengi dantellerle süslenmiş koyu gümüş rengi elbise giymişti, ama rahat bir köylü gibi konuşuyordu. Bu zıtlığın pazarlıklarda işe yaradığını iddia ediyordu. Seaine'e ve Pevara'ya, ne kadar lütufkâr olması gerektiğinden emin olmayan bir kraliçe gibi baktı. "İkinizin tavuk kümesinin çevresindeki gelincikler gibi etrafı kokladığını gördüm," dedi, "ama dilimi tuttum –yastık dostları bile olabilirsiniz, bilemiyorum, ama sizden başka kimi ilgilendirir ki?– Talene gelip kimlerin köşelerde fısıldaştığı konusunda ciyaklamaya başlayana dek dilimi tuttum. Ben de kendi adıma köşede fısıldaşanlar gördüm ve o kadınlardan bazılarının da kendi Ajahlarının başı olduğundan şüpheleniyorum, bu yüzden... Bazen altıyla altıyı toplarsan bir düzine eder, ama bazen de koca bir kargaşa yapar. Şimdi, anlatabiliyorsanız anlatın. Salon'un bilmeye hakkı var."

"Siz anlatana kadar gitmiyoruz," diye araya girdi Talene, öncekinden de hararetli bir sesle.

Pevara hıhladı ve kollarını kavuşturdu. "Kendi Ajahımın başı bana iki kelime etse, size anlatmak için için sebep göremiyorum. Tesadüf eseri, Seaine ve ben Kızıllarla ya da Beyazlarla hiç ilgisi olmayan bir şey konuşuyorduk. Gidin burnunuzu başka yere sokun." Ama *saidar*'ı salıvermedi. Seaine de öyle.

"Lanet olası faydasız bir iş ve öyle olacağını biliyordum," diye mırıldandı Doesine kapının oradan. "Beni ikna etmenize ne demeye izin verdim ki... Kimse öğrenmese iyi olur, yoksa koca lanet Kule görsün diye suratımız lanet koyun bağırsağına gömülür." Zaman zaman kadının kullandığı dil de bir oğlan çocuğununkine benziyordu, ağzının bir güzel yıkanması gereken bir oğlan çocuğu.

Seaine dizlerinin boşanmayacağından emin olsa kalkıp giderdi.

Pevara ayağa kalktı ve onunla kapı arasında duran kadına sabırsızlıkla kaşını kaldırdı.

Saerin hançerinin kabzasını elledi ve sorgularcasına baktı onlara, ama yerinden kıpırdamadı. “Tam bir bilmece,” diye mırıldandı. Aniden öne süzüldü, serbest elini Seaine’in kucağına uzattı, öyle hızlı davranmıştı ki Seaine inledi. Yemin Çubuğu’nu saklamaya çalıştı, ama bunun tek sonucu Saerin bir eliyle çubuğu bel yüksekliğinde tutarken, kendisinin diğer ucunu ve bir tutam eteği yakalaması oldu. “Bilmeceler hoşuma gider,” dedi Saerin.

Seaine çubuğu bıraktı; yapacak başka hiçbir şey yok gibiydi.

Çubuk ortaya çıkınca herkes aynı anda konuşmaya başladı ve bir anlık gürültü oldu.

“Kan ve ateş,” diye hırladı Doesine. “Burada yeni lanet Aes Sedailer mi terfi ettiriyorsunuz?”

“Ah, çubuğu onlara bırak, Saerin,” diye güldü Yukiri onun sözünü bitirmesini beklemeden. “Her ne peşindeyseler, yalnızca onları ilgilendirir.”

İkisinin üzerinden Talene havladı, “Amaçları Ajah başlarının işini görmek değilse neden gizli gizli iş çeviriyorlar ki –hem de beraber!”

Saerin elini salladı ve bir an sonra sessizlik sağlandı. Odadaki bütün kadınlar Temsilci’ydi, ama Salon’da ilk konuşma hakkı Saerin’e aitti ve kırk senenin de bir anlamı vardı. “Bilmecenin anahtarı bu, sanırım,” dedi, başparmağı ile çubuğu okşayarak. “Neden bu acaba?” Aniden o da *saidar*’ın parıltısına sarındı ve çubuğa Ruh yönlendirdi. “Işık altında, doğru olmayan hiçbir sözcük söylemeyeceğim. Ben bir Karanlıkdostu değilim.”

Takip eden sessizlikte, bir farenin aksırması bile yüksek gelirdi.

“Haklı mıyım?” dedi Saerin, Güç’ü salıvererek. Çubuğu Seaine’e uzattı.

Seaine yalan söylemeyi yasaklayan yemini üçüncü kez etti ve ikinci kez Kara Aes Sedai olmadığını tekrarladı. Pevara buz gibi bir vakarla aynısını yaptı. Ve bir kartalın gözleri kadar dik bakan gözlerle.

“Bu saçmalık,” dedi Talene. “Kara Ajah diye bir şey yok.”

Yukiri çubuğu Pevara’dan aldı ve yönlendirdi. “Işık altında, doğru olmayan hiçbir sözcük söylemeyeceğim. Ben Kara Ajah’tan değilim.” Çevresindeki *saidar* parıltısı söndü ve çubuğu Doesine’e uzattı.

Talene tiksinti içinde kaşlarını çattı. “Yana çekil, Doesine. Ben

bu pis fikre tahammül etmeyeceğim.”

“Işık altında, doğru olmayan hiçbir sözcük söylemeyeceğim,” dedi Doesine, neredeyse huşu içinde, parıltı bir hale gibi onu sarmalarken. “Ben Kara Ajah’tan değilim.” İşler ciddileştiğinde, dili her Çömezler Sorumlusu’nun dileyeceği kadar temiz olabiliyordu. Çubuğu Talene’e uzattı.

Altın saçlı kadın, çubuk zehirli bir yılanmış gibi geriledi. “Bunu istemek bile küfür sayılır. Küfürden de beter!” Gözlerinden vahşi bir ifade geçti. Mantıksız bir düşünceydi belki, ama Seaine öyle düşündü. “Şimdi yolumdan çekil,” dedi Talene, sesine bir Temsilci’nin tüm yetkesini yükleyerek. “Ben gidiyorum!”

“Hiç sanmıyorum,” dedi Pevara sessizce ve Yukiri yavaşça başını sallayarak onayladı. Saerin hançerinin kabzasını okşamıyordu; parmak boğumları bembeyaz kesilene dek kavramıştı.

* * *

Andor’un derin karları içinde at sürüp çabalarken Toveine Gazal doğduğu güne küfrediyordu. Kısa boylu, hafifçe tombul, bakır rengi pürüzsüz bir teni ve uzun, parlak, siyah saçları olan kadın seneler içinde çok kişiye şirin görünmüştü, ama kimse ona güzel demezdi. Hele şimdi hiç. Eskiden doğrudan bir ifadeye sahip olan gözleri şimdi neye bakarsa delikler açmaya çalışıyordu sanki. Öfkeli değilken. Bugün öfkeliydi. Toveine öfkelendiğinde yılanlar yolundan kaçışırdı.

Arkasında dört Kızıl daha at sürüyordu –çabalıyordu– ve onların arkasından koyu renk ceket ve pelerinler içinde yirmi Kule Askeri geliyordu. Adamların hiçbiri zırhlarının yük atlarının sırtlarına yüklenmiş olmasından hoşlanmıyorlardı ve yolun iki yanında uzanan ormanı, her an saldırı beklermiş gibi süzüyorlardı. Üstlerinde pasparlak birer Tar Valon Alevi simgesi taşıyan ceketler ve pelerinler içinde fark edilmeden Andor’da dört yüz elli kilometre yol yapmayı nasıl düşündüklerini hayal edemiyordu Toveine. Ama yolculuk sona ermek üzereydi. Atların dizlerine gelen karlarla kaplı yollarda bata çıka geçecek bir, belki iki günden sonra, tıpkı kendisininkine benzeyen dokuz grupla buluşacaktı. O gruplardaki Aes Sedailerin hepsi Kızıl değildi ne yazık ki, ama bu onu fazla rahatsız etmiyordu. Eskiden Kızılların Temsilcisi olan Toveine Gazal, tarihe bu *Siyah* Kule’yi yok eden kadın olarak geçecekti.

Elaida’nın Toveine’in bu fırsatı tanıdığı için ona minnet

duyduğunu düşündüğünden emindi. Toveine sürgünden ve itibarsızlıktan geri çağrılmış, telafi imkânı tanınmıştı. Alayla güldü ve pelerininin derin başlığının içine bir kurt baksa ürkerdi. Yirmi sene önce yaptığı şey gerekliydi ve Kara Ajah'ın karışmış olması gerektiğini mırıldananları Işık kavursundu. Gerekli ve doğruydu, ama Toveine Gazal Salon'daki sandalyesinden edilmiş, huş ağacından sopalarla dövülürken merhamet yakarılarıyla uluması sağlanmıştı. Hem de tüm Aes Sedailerin gözleri önünde ve çömezler ve Kabuledilmişler bile, hangi yasa olduğu söylenmese de. Temsilcilerin de yasalardan üstün sayılmadığına tanık olurken. Ve sonra, son on beş sene boyunca Kara Tepeler'de, kefaret ödeyen bir Aes Sedai'yi güneş ve kar altında çalışan diğer işçilerden farklı görmeyen Jara Doweel Hanım'ın çiftliğinde çalışarak kefaret ödemişti. Toveine'in eli dizginlerin üzerinde oynadı; nasırlarını hissedebiliyordu. Doweel Hanım –şimdi bile, kadını talep ettiği saygı hitabını kullanmadan düşünemiyordu– sıkı çalışmaya inanırdı. Ve bir çömezin tabi olduğu disiplin kadar sıkı bir disipline! Kendisinin de paylaştığı, bel büken türden işlerden kaçınmaya çalışanlara merhamet göstermezdi, kendini şirin bir oğlanla teselli etmek için gizlice kaçanlara hiç. Ve Elaida yakalanmadan çatlaklardan süzülüp geçmiş, kıvırta kıvırta Toveine'in kendisi için hayal ettiği Amyrlin Makamı'na oturmuştu. Hayır, minnet duymuyordu. Ama fırsat beklemeyi öğrenmişti.

Aniden, ileriden, ağaçların kıyısından, saçları omuzlarına dökülen, siyah ceketli, uzun boylu bir adam atını mahmuzlayarak, kar saçarak fırladı. "Mücadele etmenin anlamı yok," diye bildirdi kararlılıkla, eldivenli elini kaldırarak. "Barış içinde teslim olun, o zaman kimse incinmez."

Toveine'in dizginleri çekmesine sebep olan ve diğer Aes Sedailerin çevresinde toplanmasına izin veren ne adamın görünüşü, ne de sözleriydi. "Zincir kursanız iyi olur. Bana kalkan koydu." Bu Asha'manlardan biri ona gelmiş gibi görünüyordu. Ne nazik bir davranış.

Aniden hiçbir şey olmadığını fark etti ve bakışlarını adamdan ayırıp Jenare'ye kaşlarını çattı. Kadının kare şeklindeki solgun suratında kan kalmamış gibiydi. "Toveine," dedi Jenare titrek bir sesle, "Bana da kalkan kondu."

"Bana da," diye nefes verdi Lemai inanmazlık içinde ve diğerleri, gittikçe daha çılgınlaşan seslerle katıldılar. Hepsine kalkan konmuştu.

Ağaçların arasından daha fazla siyah ceketli atlı çıktı. Atlar dikkatle adım atarak çevrelerini aldılar. Toveine on beşten sonra saymayı bıraktı. Kule Askerleri öfkeyle homurdanarak bir Aes Sedai'nin emrini beklediler. Şimdilik, bir haydut çetesinin onlara pusu kurduğundan başka hiçbir şey bilmiyorlardı. Toveine sinirle cıkladı. Bu adamların hepsi yönlendiriyor olamazdı, elbette, ama görünüşe göre bunu yapabilen bütün Asha'manlar ona gelmişti. Paniğe kapılmadı. Yanındaki bazı Aes Sedailerin aksine, bunlar onun karşısına çıkan, yönlendirebilen ilk erkekler değildi. Uzun boylu adam gülümseyerek atını ona doğru sürdü. Görünüşe göre saçma emrine uyduklarını düşünüyordu.

"Emrim üzerine," dedi Toveine sessizce, "her yöne dağılacağız. Adamın kalkanı kaybedeceği kadar uzaklaşır uzaklaşmaz" –erkekler her zaman, örgüyü tutmak için onu görmeleri gerektiğine inanırdı, yani örgüyü tutmaları için görmeleri gerekirdi– "geri dönün ve Askerlere yardım edin. Hazır olun." Sesini yükselterek bağırdı. "Askerler, savaşın onlarla!"

Askerler kükreyerek, kılıçlarını sallayarak öne atıldılar. Kuşkusuz Aes Sedaileri çevirip korumayı düşünüyorlardı. Toveine kısrağını sağa çevirdi, topukladı ve Serçe'nin boynuna eğilerek şaşkın Askerlerin arasından geçti, sonra ona hayretle, ağızları bir karış açık bakan, siyah ceketli, çok genç iki adamın arasından sıyrıldı. Bir an sonra ağaçların arasındaydı, atını daha da hızlandırmaya çalışıyor, çılgınca karlar saçıyor, kısrağının bacağını kırması ihtimaline aldırmadan dörtnala koşturuyordu. Hayvanı severdi, ama bugün bir attan fazlası ölecekti. Arkasında bağırışlar yükseliyordu. Ve onca şamatanın içinde yükselen tek bir ses. Uzun boylu adamın sesi.

"Yenidendoğan Ejder'in emriyle, canlı yakalayın onları! Bir Aes Sedai'ye zarar veren bana hesap verir!"

Yenidendoğan Ejder'in emriyle. Toveine ilk defa korku hissetti, karnında kıvranan tek bir buz parçası. Yenidendoğan Ejder. Dizginleri Serçe'nin boynuna vurdu. Kalkan hâlâ yerindeydi! Kuşkusuz lanet adamların görüş alanını kapatacak kadar çok ağaç vardı artık aralarında! Ah, Işık, Yenidendoğan Ejder!

Dal olmayan yerde, dal gibi bir şey karnına çarptığı zaman inledi ve eyerinden fırladı. Toveine havada asılı kaldı ve Serçe'nin karın izin verdiğince, dörtnala uzaklaşmasını izledi. Havada asılı kalmıştı. Kolları yanlarına yapışmış, ayakları yerden bir adım yukarıda sallanıyordu. Yutkundu. Sertçe. Onu tutan, Güç'ün eril

yarısı olmalıydı. Daha önce *saidin*'le ona dokunan olmamıştı. Karnına dolanmış kalın hiçlik şeridini hissedebiliyordu. Karanlık Varlık'ın lekesini hissedebildiğini düşündü. Çığlıklarını bastırmaya çalışarak titriyordu.

Uzun boylu adam atını dizginleyip onun önünde durdu ve Toveine süzülerek gidip adamın eyerinin önünde yan yan oturdu. Ama adam yakaladığı Aes Sedai ile pek ilgilenmiyormuş gibiydi. "Hardlin!" diye bağırdı. "Norley! Kajima! Siz lanet hödüklerden biri hemen buraya gelsin!"

Adam çok uzun boyluydu ve omuzları balta sapı kadar genişti. Doweel Hanım olsa bu şekilde tarif ederdi. Orta yaşlarına gelmemişti ve kaba, düşünceli yüzü yakışıklıydı. Hiç de Toveine'in hoşlandığı, hevesli, minnettar, kolaylıkla kontrol edilebilen oğlanlar gibi değil. Adamın siyah yün ceketinin yüksek yakasının bir yanında gümüş bir kılıç, diğer yanında kırmızı altın mineli tuhaf bir yaratık iğnesi vardı. Bu yönlendirebilen bir adamdı. Ve Toveine'e kalkan koymuş, onu tutsak almıştı.

Gırtlağından patlayan çığlık Toveine'i şaşırttı. Yapabilse bastırırdı, ama ardından bir başka, daha da yüksek çığlık yükseldi, sonra daha da yüksek bir çığlık daha, sonra bir daha. Çılgınca tekmeler savurarak kendini bir yandan diğerine savurdu. Güç'e karşı faydasız bir hareket. Bunu biliyordu, ama yalnızca zihninin minik bir köşesiyle. Bilincinin kalanı ciğerlerini paralarcasına haykırıyor, onu Gölge'den kurtaracak bir şey için sözsüz yakarılar uluyordu. Çığlıklar atarak, deli bir hayvan gibi çabaladı.

Belli belirsiz, topukları hayvanın omzuna çarparken adamın atının çöktüğünü, dans ettiğini fark etti. Belli belirsiz adamın konuştuğunu fark etti. "Sakin ol, seni koca kulaklı kömür çuvalı! Sakin ol, Aes Sedai. Sana zarar... Sakin ol, seni sakat katır! Işık! Özür dilerim, Aes Sedai, ama biz bu işi böyle yapmayı öğrendik." Sonra onu öptü.

Adamın dudaklarının onunkilere dokunduğunu fark etmek için yalnızca bir yürek atımı süresi vardı Toveine'in, sonra görüntü kayboldu ve içi sıcaklık doldu. Sıcaklıktan da fazlası. İçi, erimiş bal gibiydi, kaynar bal gibi, hızla taşmaya giden bal gibi. Bir arpın teliydi, gittikçe daha hızlı titreşiyordu, görünmemecesine titreşiyordu, sonra daha da hızlandı. İnce, kristal bir vazoydu o, kırılmacasına ürperiyordu. Arp teli kırıldı; vazo parçalandı.

"Aaaaaaaaaaaaaaaaaah!"

Başta, sesin kendi açık ağzından geldiğini fark etmedi. Bir an

doğru düzgün düşünemedi. Nefes nefese, kime ait olduğunu merak ederek tepesindeki erkek yüzüne baktı. Evet. Uzun boylu adam. Onu...

"Fazladan kısmı olmasa da olurdu," diye içini çekti adam, atın boynunu okşayarak; hayvan hıhladı, ama artık hoplayıp durmuyordu, "ama sanırım gerekliydi. Sen karım sayılmazsın. Sakin ol. Kaçmaya çalışma, siyah ceketli kimseye saldırma ve ben sana izin verene kadar Kaynak'a dokunma. Şimdi, adın nedir?"

O izin verene kadar mı? Ne küstahlık!

"Toveine Gazal," dedi ve sonra gözlerini kırpıştırdı. Neden ona yanıt vermişti ki?

"İşte buradasın," dedi bir başka siyah ceketli adam, karlar saçarak onlara yaklaşırken. Bu Toveine'in daha çok hoşuna giderdi –en azından yönlendiremese. Bu pembe yanaklı delikanlının haftada ikiden fazla kez tıraş olduğundan kuşkuluydu. "Işık, Logain!" diye nida etti şirin çocuk. "*İkinci* bir tane mi aldın? M'Hael bundan hoşlanmayacak! Bence bir tane almamızdan bile hoşlanmıyor! Ama siz ikiniz çok yakın olduğunuza göre, belki fark etmez."

"Yakın mı, Vinchova?" dedi Logain alayla. "M'Hael'in istediği olsa, yeni oğlanlarla birlikte şalgam çapalıyor olurdum. Ya da tarlaya gömülmüş," diye ekledi mırıldanarak. Toveine adamın işitilmek için konuştuğunu sanmıyordu.

Ne kadarını işimiz olursa olsun, şirin oğlan inanmazlıkla kahkaha attı. Toveine onu duymadı bile. Tepesine dikilmiş olan adama bakıyordu. Logain. Sahte Ejder. Ama o ölmüştü! Yalıtılmış ve ölmüştü! Ve kayıtsız bir dokunuşla onu eyerinin önünde tutuyordu. Neden Toveine çığlık atmıyor, ona vurmuyordu acaba? Bu kadar yakından, kemer bıçağı bile iş görürdü. Ama fildişi kabzaya uzanmak bile istemiyordu. Bunu yapabileceğini fark etti. Onu tutan şerit kaybolmuştu. En azından atın kenarından kayabilirdi –Bunu yapmak da gelmiyordu içinden.

"Bana ne yaptın?" diye sordu. Sakin sakin. En azından bunu yapabiliyordu!

Logain atını döndürürken ona ne yaptığını anlattı ve Toveine, adamın ne kadar iri olduğuna aldırmadan başını onun göğsüne dayadı ve ağladı. Bunun bedelini Elaida'ya ödeteceğine yemin etti. Logain izin verirse ödetecekti. Bu sonuncusu, özellikle acı bir düşünceydi.

27
Pazarlık

Min bol yaldızlı, yüksek sırtlı sandalyeye bağdaş kurup oturmuş, Herid Fel'in *Mantık ve Mantıksızlık* kitabının, dizlerinde açık duran deri ciltli bir kopyasına dalmaya çalışıyordu. Ah, kitabın kendisi büyüleyiciydi; Fel Efendi'nin yazıları her zaman onu, ahırlarda çalışırken hayal bile edemediği bir düşünceler dünyasına götürüyordu. O tatlı, yaşlı adamın ölümü onu çok üzüyordu. Kitaplarında, neden öldürüldüğüne dair bir ipucu bulmayı umuyordu. Siyah buklelerini savurarak başını iki yana salladı ve kendini kitaba vermeye çalıştı.

Kitap büyüleyiciydi, ama oda insanın içini sıkıyordu. Rand'ın Güneş Sarayı'ndaki küçük taht odası, geniş kornişlerden, Rand'ın kırdığı aynaların yerine konan, duvarlardaki yüksek aynalara, kendisinin oturduğuna benzer, kürsüye bakacak şekilde iki sıra halinde dizilmiş sandalyelere, kürsünün üzerindeki Ejder Tahtı'na kadar, altın varaklarla kaplıydı. O taht tam bir iğrençlikti. Bir Cairhienli zanaatkârın, Tear tarzı olduğuna inandığı bir tarzda yapılmıştı ve ayak yerine iki Ejder, kolçak olarak iki Ejder daha vardı, sırtına daha fazla Ejderler tırmanıyordu. Ejderlerin gözleri iri güneş taşlarından yapılmıştı, tamamı yaldız ve kırmızı minelerle ışıl ışıldı. Cilalı taş zemine kakılmış altından, devasa, dalgalı ışınlar saçan bir Yükselen Güneş odadaki ağır havayı daha da vurguluyordu. En azından, Min'in başını eğmeden içine girebileceği kadar yüksek olan iki büyük şöminede yanan ateşler, özellikle dışarıda kar yağarken, hoş bir sıcaklık veriyordu. Ve burası Rand'ın dairesiydi, sırf bunun verdiği rahatlık her tür sıkıntıyı telafi ediyordu. Sinir bozucu bir düşünce. Burası Rand'ın odasıydı. Eğer geri dönmeye tenezzül ederse. Bir erkeğe açık olmak, insanın kendi kendine yaptığı bir sürü sinir bozucu itiraftan ibaret gibiydi!

Sert sandalyede rahat etmek için boş yere kıpırdanarak okumaya çalıştı, ama gözleri, yaldızlı Yükselen Güneşlerle çevrilmiş yüksek kapılara kayıp duruyordu. Rand'ın içeriye girdiğini görmeyi umuyordu; Sorilea'yı ya da Cadsuane'i görmekten korkuyordu. Farkında olmadan açık mavi ceketini düzeltti, klapalarına işlenmiş minik kar çiçeklerini elledi. Daha fazla çiçek işlemesi kollarına ve içine zar zor sığacağı şekilde, daracık dikilmiş pantolonunun bacaklarına dolanıyordu. Her zaman giydiği giysilerden çok farklı olduğundan değil. Pek değil. Şimdiye dek, ne kadar işleme kullanmış olursa olsun, elbise giymekten kaçmıştı, ama Sorilea'nın, üzerindeki giysileri kendi elleriyle çıkarması gerekse bile, onu bir elbisenin içine tıkmaya kararlı olduğundan korkuyordu.

Kadın Min ve Rand meselesi hakkında her şeyi biliyordu. *Her şeyi.* Min yanaklarının kızardığını hissetti. Sorilea, Min Farshaw'ın Rand al'Thor için uygun bir... sevgili... olup olmadığına karar vermeye çalışıyor gibiydi. Bu sözcük Min'in aptalca bir heyecan hissetmesine sebep oluyordu; o tüy beyinli bir kız değildi ki! O sözcük, onu yetiştiren teyzelerinin orada olup olmadığını görmek için vicdan azabı içinde omzunun üzerinden arkaya bakmak istemesine sebep oluyordu. *Hayır,* diye düşündü alayla, *sen tüy beyinli değilsin. Tüyün senden fazla beyni vardır!*

Ya da belki, Sorilea Rand'ın Min'e uygun olup olmadığını bilmek istiyordu; bazen öyle geliyordu. Bilgeler Min'i içlerinden biri gibi kabul ediyorlardı ya da hemen hemen içlerinden biri gibi, ama bu son haftalar içinde, Sorilea Min'i çamaşırcı merdanesi gibi sıkmıştı. Kösele yüzlü, beyaz saçlı Bilge Min hakkında her kırıntıyı, Rand hakkında her zerre bilgiyi bilmek istiyordu. Ceplerinin dibindeki toza kadar! Min iki kez, bitmek tükenmek bilmez sorgulamadan kaçınmaya çalışmıştı ve Sorilea iki kez sopa çıkarmıştı! O korkunç yaşlı kadın Min'i en yakın masanın üzerine yatırmıştı ve sonra belki *bunun* hafızasından bir şey daha silkeleyebileceğini söylemişti. Diğer Bilgelerin hiçbiri duygudaşlık göstermemişti de! Işık, bir erkek için insan nelere katlanıyordu! Üstelik ona tek başına sahip olamayacakken!

Cadsuane'in girişimi tamamen farklıydı. Muazzam ölçüde vakur bir kadın olan Aes Sedai, Sorilea ne kadar beyaz saçlıysa o kadar gri saçlıydı ve ne Min, ne de Rand umurunda bile değildi, ama zamanının büyük kısmını Güneş Sarayı'nda geçiriyordu. Kadından tamamen kaçınmak imkânsızdı; nereye dilerse oraya girebiliyor gibiydi. Ve kısaca da olsa, ne zaman Cadsuane, Min'e baksa Min

boğalara dans etmeyi, ayılara şarkı söylemeyi öğretebilecek bir kadın görmekten alamıyordu kendini. Kadının parmağını uzatmasını ve Min Farshaw'ın burnunda bir topla dans etmeyi öğrenmesinin zamanının geldiğini bildirmesini bekleyip duruyordu. Eninde sonunda Rand, Cadsuane ile yine yüzleşmek zorundaydı ve düşünce Min'in midesini düğüm düğüm ediyordu.

Kendini kitabının üzerine eğilmeye zorladı. Kapılardan biri ardına dek açıldı ve Rand kolunda Ejder Asası ile birlikte içeri girdi. Altın bir taç takmıştı, defne yapraklarından oluşan geniş bir halka –herkesin bahsettiği Kılıçtan Taç olmalıydı bu–; üzerinde bacaklarını hoş gösteren dar bir pantolon ve pek güzel oturan, altın işlemeli yeşil ipek ceket vardı. *Gerçekten* yakışıklıydı.

Min kaldığı yeri, Fel Efendi'nin onun "aşırı güzel" olduğunu söylediği bir notla işaretleyerek, dikkatle kitabı kapattı ve dikkatle sandalyenin yanına, yere bıraktı. Sonra kollarını kavuşturup bekledi. Ayakta olsa, ayağını yere vuruyor olurdu, ama sırf *sonunda* geldiği için ayağa fırladığını düşündürmeyecekti o adama.

Rand bir an durup ona gülümsedi ve bir sebepten kulak memesini çekiştirdi –bir ezgi mırıldanıyor gibiydi!– sonra aniden dönüp kapılara kaşlarını çattı. "Dışarıdaki Kızlar bana senin burada olduğunu söylemediler. Aslında, tek kelime bile etmediler. Işık, beni gördüklerinde peçelerini takacaklarını sandım."

"Belki kızgındırlar," dedi Min sakin sakin. "Belki nerede olduğunu merak etmişlerdir. Tıpkı benim gibi. Belki *onlar* incindin mi, hastalandın mı, üşüdün mü, diye merak etmişlerdir." *Tıpkı benim gibi,* diye düşündü acı acı. Adamın kafası karışmış gibiydi!

"Sana yazdım," dedi yavaşça ve Min burnunu çekti.

"İki kez! Mektuplarını Asha'manlar getirdi ve iki kez yazdın, Rand al'Thor. Buna yazmak diyorsan!"

Rand, Min ona tokat atmış gibi sendeledi –hayır, karnına tekme atmış gibi!– ve gözlerini kırpıştırdı. Min kendine hâkim oldu ve arkasına yaslandı. Adama yanlış anda duygudaşlık gösterirsen, kaybettiğin avantajı bir daha asla kazanamazsın. İçinde bir parça kollarını onun boynuna dolamak, onu teselli etmek, tüm acılarını almak, tüm incinmişliklerini gidermek istiyordu. O kadar çok vardı ki onlardan ve Rand kimseye itiraf etmiyordu. Ama ayağa fırlamayacak, ona koşmayacak, sorunun ne olduğunu sormayacaktı... Işık, iyi olmak zorundaydı.

Bir şey Min'i nazikçe dirseklerinin altında tuttu ve sandalyeden kaldırdı. Min mavi çizmeleri havada sallanarak havada ona doğru

süzüldü. Ejder Asası Rand'dan yüzerek uzaklaştı. Eh, demek gülümseyebildiğini sanıyordu, öyle mi? Şirin bir gülümsemenin Min'i sakinleştirebileceğini sanıyordu, öyle mi? Min ona haddini bildirmek için ağzını açtı. Hem de keskin sözlerle bildirmek için! Rand kollarını ona doladı ve öptü.

Tekrar nefes almayı başardığında, Min kirpiklerinin arasından ona baktı. "İlk seferinde..." Sesindeki pürüzü gidermek için yutkundu. "İlk seferinde, Jahar Narishma bakışları ile herkesin kafatasında delik açmaya çalışarak içeri girdi ve bana bir parça parşömen verip çıktı. Bakalım. Şöyle diyordu, 'Illian tacını aldım. Ben dönene kadar kimseye güvenme. Rand.' Doğru düzgün bir aşk mektubundan birazcık eksik, derim ben."

Rand onu yine öptü.

Bu sefer nefeslenmek daha uzun sürdü. Bu iş hiç de beklediği gibi gitmiyordu. Diğer yandan, hiç fena da gitmiyordu. "İkinci seferinde Jonan Adley bir parça kâğıt getirdi. Şöyle diyordu, 'Burada işim bittiğinde döneceğim. Kimseye güvenme. Rand.' Adley ben banyo yaparken girdi içeri," diye ekledi, "ve hiç utanmadan gözlerine ziyafet çekti." Rand her zaman kıskanmıyormuş gibi yapardı –dünyada kıskanmayan adam varmış gibi– ama Min ona bakan adamlara nasıl kaş çattığını görmüştü. Hem, sonradan zaten oldukça hevesli olan halleri daha da hararetli oluyordu. Bu seferki öpücüğün neye benzeyeceğini merak etti. Belki de yatak odasına çekilmelerini önermeliydi? Hayır, ne olursa olsun o kadar atılgan olmayacaktı...

Rand onu yere bıraktı, yüzü aniden kasvetlenmişti. "Adley öldü," dedi. Aniden taç kafasından fırladı ve döne döne oda boyunca uçtu. Tam Min onun Ejder Tahtı'nın sırtına çarpacağını, belki delip geçeceğini düşündüğünde, geniş altın halka durdu ve yavaşça tahtın oturağına kondu.

Rand'a bakarken Min'in nefesi kesildi. Sol kulağının üzerindeki koyu kırmızı buklelerin içinde kan pırıldıyordu. Min kol yeninden dantel kenarlı bir mendil çekti ve onun alnına uzandı, ama Rand Min'in bileğini yakaladı.

"Onu ben öldürdüm," dedi Rand sessizce.

Sesini duyunca ürperdi Min. Sessizdi, tıpkı mezar sessizliği gibi. Belki de yatak odası iyi bir fikirdi. Ne kadar atılgan olursa olsun. Kendini gülümsemeye zorlayarak –ve o dev yatağı düşünürken gülümsemenin ne kolay geldiğini fark ettiğinde kızararak– Rand'ın gömleğinin önünü yakaladı ve hem gömleği, hem ceketi oracıkta, o

anda yırtmaya hazırlandı.

Biri kapıyı çaldı.

Min elini çabucak Rand'ın gömleğinden çekti. Geriye sıçradı. Kim olabilir, diye düşündü sinirle. Rand oradayken Kızlar ya ziyaretçisi olduğunu bildirirdi ya da onları içeri gönderirdi.

"Gel," dedi Rand yüksek sesle, Min'e hüzünle gülümseyerek. Min buna da kızardı.

Dobraine başını içeri uzattı, sonra ikisinin birlikte durduğunu görünce girdi ve kapıyı arkasından kapattı. Cairhienli lord ufak tefek bir adamdı, Min'den biraz daha uzun. Başının ön tarafı tıraşlanmıştı ve kalan, grileşmeye yüz tutmuş saçları omuzlarına dökülüyordu. Hemen hemen siyah ceketinin önü, belinin altına kadar mavi beyaz çizgilerle süslenmişti. Rand'ın gözüne girmeden önce bile, ülkesinde güçlü bir adamdı. Şimdi burada o hüküm sürüyordu, en azından Elayne Güneş Tahtı'na oturana kadar. "Lord Ejder," diye mırıldandı, eğilerek. "Leydi *Ta'veren.*"

"Bir şaka," diye mırıldandı Min, Rand kaşını kaldırarak ona bakınca.

"Belki," dedi Dobraine, hafifçe omuzlarını silkerek, "ama şehirdeki asil kadınları yarısı artık Leydi Min'i taklit ederek parlak renklere bürünüyorlar. Bacaklarını teşhir eden pantolonlar ve çoğu şeylerini bile örtmeyen ceketler..." Adam, Min'in ceketinin de kalçalarını tamamen örtmediğini fark edince öksürdü.

Min adama, epey boğum boğum olsalar da, *kendisinin* de pek hoş bacakları olduğunu söylemeyi düşündü, ama hemen vazgeçti. Yalnız kaldıklarında Rand'ın kıskançlığı harika bir alev olabiliyordu, ama onun Dobraine'e saldırmasını istemiyordu. Bunu yapabileceğinden korkuyordu. Dahası, Dobraine'in dilinin sürçtüğünü düşünüyordu; Lord Dobraine Taborwin az da olsa, kaba şakalar yapacak adam değildi.

"Demek sen de dünyayı değiştiriyorsun, Min." Rand sırıtarak parmağının ucu ile Min'in burnunu ucuna dokundu. Burnunun ucuna! Onu eğlendiren bir çocukmuş gibi! Daha da kötüsü, Min ona aptal aptal sırıttığını hissetti. "Öyle görünüyor ki, benden daha iyi bir şekilde," diye devam etti ve o anlık çocuksu sırıtış sis gibi kayboldu.

"Tear ve Illian'da her şey yolunda mı, Lord Ejder?" diye sordu Dobraine.

"Tear ve Illian'da her şey yolunda," diye yanıt verdi Rand sertçe. "Bana anlatacak nelerin var, Dobraine? Otur, adam. Otur." Sandalye

sırasına doğru işaret etti ve kendisi de oturdu

"Mektuplarınızda istediklerinizin hepsini yerine getirdim," dedi Dobraine, Rand'ın karşısına oturarak, "ama raporlayacak iyi şeyler pek az, korkarım."

"Ben bize içki getireyim," dedi Min gergin bir sesle. Mektuplar? Topuklu botlar giyerken öfkeyle yürümek kolay değildi –Min onlara alışmıştı, ama ne yaparsanız yapın o şeyler yüzünden salınarak yürüyordunuz– ama yeterli öfke ile her şey mümkündü. Öfkeyle yürüyerek dev aynalardan birinin dibindeki küçük yaldızlı masaya, üzerinde duran gümüş sürahi ile kadehlere yöneldi. Kendini, baharatlı şarap doldurarak ve öfkesi içinde döküp saçarak meşgul etti. Konukları olması olasılığına karşılık, hizmetkârlar yedek kadeh getirmişlerdi, ama Sorilea ve bir sürü aptal asil kadın dışında hiç konuğu olmuyordu. Şarap ılımıştı, ama o ikiliye yetecek kadar sıcaktı yine de. Min iki mektup almıştı, ama Dobraine'in on tane aldığına iddiaya girebilirdi! Yirmi tane! Sürahiyi ve kadehleri çarpa çarpa işe görürken dikkatle dinledi. O bir düzine mektupla, Min'in arkasından ne işler çevirmişlerdi acaba?

"Toram Riatin ortadan kaybolmuş gibi," dedi Dobraine, "ama en azından söylentiler onun hâlâ hayatta olduğunu söylüyor. Kötü şans. Söylentiler aynı zamanda, Daved Hanlon ve Jeraal Mordeth'in –sizin Padan Fain dediğiniz adamın– onu terk ettiğini söylüyor. Bu arada, Toram'ın kız kardeşi Leydi Ailil'i cömert bir daireye yerleştirdim ve yanına... güvenilir... hizmetkârlar verdim." Ses tonuna bakarak, kendisine karşı güvenilir hizmetkârlar kastettiği açıktı. Onun haberi olmadan kadın elbisesini bile değiştiremeyecekti. "Onu buraya getirmenizi anlıyorum, Lord Bertome ve diğerlerini de, ama Yüksek Lord Weiramon'u ve Yüksek Leydi Anaiyella'yı neden getirdiniz? Onların yanına verilen hizmetkârların da güvenilir olduğundan bahsetmeme bile gerek yok, elbette."

"Bir kadının seni öldürmek istediğini nereden anlarsın?" dedi Rand düşünceli düşünceli.

"İsminizi bilirken mi?" Dobraine şaka yapıyor gibi değildi. Rand düşünceli düşünceli başını yana eğdi, sonra başını salladı. Başını salladı! Min, onun hâlâ kafasının içinde sesler duymadığını umdu.

Rand onu öldürmek isteyen kadını kenara süpürürmüş gibi bir jest yaptı. Kadının buralarda olması tehlikeli bir şeydi. Min onu öldürmek istemiyordu kesinlikle ama Sorilea'nın sopasının onun üzerinde kullandığını görmeye de bir şey demezdi! Pantolonlar

insanı pek korumuyordu.

"Weiramon çok fazla hata yapan bir aptal," dedi Rand Dobraine'e ve adam ciddiyetle onayladı. "Onu kullanabileceğimi düşünmek benim hatam. Her durumda, Yenidendoğan Ejder'in yakınında kalmak yeterince mutlu ediyor onu. Başka ne var?" Min ona bir kadeh uzattı ve Rand bileğine dökülen şaraba rağmen gülümsedi ona. Belki de kaza sanmıştı.

"Pek az ve çok fazla," diye başladı Dobraine, sonra Min ikinci kadehi ona doğru ittirirken şarap dökülmesin diye sandalyesinde geri sıçradı. Min meyhane hizmetçisi olarak bu kısa rolünü hiç sevmemişti. "Teşekkür ederim, Leydi Min," diye mırıldandı adam zarafetle, ama kadehi alırken yan yan baktı ona, Min sakin sakin kendi kadehini almaya gitti. Sakin sakin.

"Korkarım Leydi Caraline ve Yüksek Lord Darlin burada, Şehir'de, Leydi Arilyn'in sarayındalar," diye devam etti Cairhienli lord, "Cadsuane Sedai'nin koruması altındalar. Belki koruma doğru sözcük değil. Onları görmeye gittim, ama içeri sokmadılar beni. Şehir'den ayrılmaya çalıştıklarını ve çuval gibi geri getirildiklerini duydum. Bir hikâye, çuval *içinde* diyor. Cadsuane ile tanıştığımdan, inanırım da."

"Cadsuane," diye mırıldandı Rand ve Min ürperdi. Tam olarak korkmuş gibi konuşmamıştı, ama huzursuzluktan fazlası vardı. "Caraline ve Darlin hakkında ne yapmalıyım sence, Min?"

Ondan iki sandalye uzağa yerleşmekte olan Min, aniden konuşmaya dahil edilince irkildi. Hüzünle, en iyi bej rengi ipek bluzuna ve pantolonuna dökülen şaraba baktı. "Caraline Elayne'in Güneş Tahtı'na çıkmasını destekleyecek," dedi surat asarak. Sıcak şarap için, oldukça soğuk bir his veriyordu ve lekeyi bluzdan çıkarabileceğini sanmıyordu. "Bir görü değil, ama ona inanıyorum." Dobraine'e bakmadı, ama adam bilgece başını salladı. Artık görüleri herkes biliyordu. Bunun tek sonucu, geleceklerini bilmek isteyen asil kadın akını olmuştu ve Min bilemeyeceğini söylediğinde surat asıyorlardı. Çoğu, Min'in gördüğü pek az şeyden memnun kalmazdı; kötü şeyler yoktu, ama panayırlardaki falcıların anlattığı parlak harikalar da yoktu. "Darlin'e gelince, kadın onu sıkıp kuruması için astıktan sonra Caraline ile evleneceği gerçeğine ek olarak, tek söyleyebileceğim adamın bir gün kral olacağı. Başında tacı gördüm, üzerinde tek bir kılıç vardı, ama hangi ülkeye ait olduğunu bilmiyorum. Ve ah, evet. Yatakta ölecek ve karısı ondan uzun yaşayacak."

Dobraine'in şarabı boğazına takıldı, adam dudaklarından şarap saçtı ve ağzını sade, keten bir mendille sildi. *Bilenlerin* çoğu *inanmıyordu.* Min kendinden pek hoşnut bir biçimde, kadehinde kalan pek az şarabı yudumladı. Ve sonra o boğulur gibi oldu, kesik kesik nefes alarak kol yeninden mendilini çıkardı ve ağzını sildi. Işık, tortuları kendi kadehine doldurmak zorundaydı, değil mi!

Rand kadehinin içine bakarak başını salladı. "Demek yaşayacaklar ve başıma bela olacaklar," diye mırıldandı. Taş gibi sert sözcükler için çok yumuşak bir ses. Min'in koyun çobanı kılıç kadar sert bir adam olup çıkmıştı. "Peki bu konuda ne yapacağım..."

Aniden sandalyesinde kapılara doğru döndü. Bir kanat açılıyordu. Rand'ın çok keskin kulakları vardı. Min hiçbir şey duymamıştı.

İçeri giren iki Aes Sedai de Cadsuane değildi ve Min mendilini kol yenine tıkarken omuzlarının gevşediğini hissetti. Rafela kapıyı kapatırken Merana Rand'a doğru reverans yaptı, ama Gri Aes Sedai'nin kahverengi gözleri Min'i ve Dobraine'i de süzdü ve aklının bir köşesine yazdı. Sonra yuvarlak yüzlü Rafela da koyu mavi eteklerini açarak eğildi. Rand işaret edene dek ikisi de doğrulmadı. Serin bir dinginlik içinde ona doğru süzüldüler. Yalnız, Mavi Aes Sedai, kendi kendine orada olduğunu hatırlatmak ister gibi, kısaca şalını elledi. Min bu jesti daha önce, Rand'a sadakat yemini eden diğer Aes Sedailerde görmüştü. Onlar için kolay olmasa gerekti. Aes Sedailere yalnızca Beyaz Kule hükmederdi, ama Rand parmağını büktüğünde geliyorlar, parmağını uzattığında gidiyorlardı. Aes Sedailer krallar ve kraliçeler ile denkleri olarak konuşurlardı, belki biraz daha üstün olarak, ama Bilgeler onlara çömez diyordu ve Rand'a ettiklerinden iki kat hızlı itaat etmelerini bekliyorlardı.

Bunların hiçbiri Merana'nın pürüzsüz yüzünden anlaşılmıyordu. "Lord Ejder," dedi saygıyla. "Döndüğünüzü yeni öğrendik ve Atha'an Miere ile işlerin nasıl gittiğini bilmek istersiniz diye düşündük." Dobraine'e bir bakış fırlatmakla yetindi, ama adam hemen ayağa kalktı. Cairhienli yalnız görüşmek isteyen insanlara alışıktı.

"Dobraine kalabilir," dedi Rand sertçe. Duraksamış mıydı? Ayağa kalkmadı. Mavi buz parçaları gibi gözlerle, Yenidendoğan Ejder rolünü olabildiğince dolduruyordu. Min ona bu kadınların gerçekten onun olduğunu, yanında Deniz Halkı gemisine gidenlerin tamamen ona ait olduklarını, yeminlerine son derece sadık ve dolayısıyla onun iradesine tabi olduklarını söylemişti, ama herhangi

bir Aes Sedai'ye güvenmeyi güç buluyor gibiydi. Min anlıyordu, ama nasıl güvenileceğini öğrenmek zorundaydı.

"Nasıl dilerseniz," diye yanıt verdi Merana, başını kısaca eğerek. "Rafela ve ben Deniz Halkı ile bir anlaşmaya vardık. Pazarlık diyorlar ona." Fark kolaylıkla anlaşılıyordu. Ellerini gri çizgili yeşil eteğinden kaldırmadan derin bir nefes aldı. Buna ihtiyacı vardı. "Shodein Klanı'nın Dalgahanımı Harine din Togara İki Rüzgâr, Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı olan Nesta din Reas İki Ay adına konuştu, dolayısıyla sözü tüm Atha'an Miereleri bağlıyordu. Yenidendoğan Ejder'in ihtiyaç duyacağı gemilerin, onun dilediği amacı yerine getirmek üzere, onun ihtiyaç duyacağı zamanda, ihtiyaç duyacağı yere yelken açacağına söz verdi." Merana çevrede hiç Bilge yokken biraz kurumlu bir tavır takınıyordu. Bilgeler buna izin vermiyordu. "Karşılığında, Rafela ve ben, sizin adınıza konuşarak, Yenidendoğan Ejder'in Atha'an Miere'in hiçbir yasasını değiştirmeyeceğini söz verdik. Tıpkı şeylerin arasında..." Bir an duraksadı. "Beni affedin. Anlaşmaları tıpkı yapıldığı gibi aktarmaya alışığım. Onların kullandığı sözcük 'kıyıbağlı' idi, ama kastettikleri, Tear ve Cairhien'de yaptığınız gibi." Gözlerinde bir soru belirdi ve kayboldu. Belki de Illian'da da aynısını yapıp yapmadığını merak ediyordu. Rand onun geldiği yer olan Andor'da hiçbir şeyi değiştirmediği için rahatladığını ifade etmişti.

"Sanırım bunu kabul edebilirim," diye mırıldandı Rand.

"İkinci olarak," diye sözü aldı Rafela, tombul ellerini bel hizasında kavuşturarak, "kontrolünüz altında olan ve olacak, gemilerin girebileceği bir su kütlesinin *kıyısında* bulunan her şehirde, Atha'an Miere'e, bir buçuk kilometreye bir buçuk kilometre, kare şeklinde bir toprak parçası vermelisiniz." Merana'dan biraz daha az kurumlu konuşuyordu, ama ancak kıl payı fark vardı. Söylediği sözlerden de memnun değildi. Kadın Tearlıydı ve pek az liman şehrinin ticaret üzerinde Tear kadar sıkı kontrolü vardı. "Bu bölgeler içinde, Atha'an Miere'in yasaları tüm diğer yasalardan üstün sayılacak. Bu anlaşma, o limanların hükümdarları ile de yapılacak, böylece..." Duraksama sırası ona gelmişti. Kadının esmer yanakları biraz grileşti.

"Böylece anlaşma ben öldükten sonra da geçerli olacak, öyle mi?" dedi Rand kuru kuru. Havlarcasına kahkaha attı. "Bunu da kabul edebilirim."

"Su kıyısındaki her şehir mi?" diye nida etti Dobraine. "Burasını da mı kastediyorsunuz?" Ayağa fırladı ve ileri geri adımlamaya

başladı. Şarabı Min'in yaptığından daha fazla saçıyordu, ama farkında değil gibiydi. "Bir buçuk kilometreye bir buçuk kilometre, ha? Işık bilir ne tuhaf yasalar altında? Bir Deniz Halkı gemisinde yolculuk ettim ve o tuhaftı! Çıplak bacakları saymıyorum! Ya gümrük vergileri, liman ücretleri ve..." Aniden hızla Rand'a döndü. Aes Sedailere kaşlarını çattı, kadınlar ona aldırmadılar, ama Dobraine, kabalığa varan bir sesle, Rand'a hitaben konuştu. "Bir sene içinde Cairhien'i mahvederler, Lord Ejder. Bunu yapmalarına izin verdiğiniz her limanı mahvederler."

Min sessizce onayladı, ama Rand elini sallamakla yetindi ve yine güldü. "Öyle sanabilirler, ama bu konuda ben de bir şey biliyorum, Dobraine. Toprak parçasını kimin seçeceğini söylememişler, bu yüzden suyun kıyısında olmak zorunda değil. Yiyeceklerini sizden satın almak zorunda olacaklar ve o toprak parçasından ayrıldıkları zaman sizin yasalarınızla yaşamak zorunda kalacaklar, bu yüzden fazla küstah davranamayacaklar. En kötü durumda, mallar onların... sığınağından... çıkarken vergilerinizi tahsil edebilirsiniz. Kalanlar konusunda... Ben kabul edebiliyorsam siz de edebilirsiniz." Şimdi sesinde kahkaha yoktu ve Dobraine başını eğdi.

Min, Rand'ın bütün bunları nereden öğrendiğini merak etti. Bir kral gibi, ne yaptığını bilen bir kral gibi konuşmuştu. Belki de Elayne öğretmişti ona.

"'İkinci olarak' kısmı daha fazlasını ima ediyor," dedi Rand iki Aes Sedai'ye.

Merana ve Rafela, farkında olmadan eteklerine ve şallarına dokunarak bakıştılar ve sonra Merana hiç de kurumlu olmayan bir sesle konuştu. Aslında, aşırı hafif bir sesle. "Üçüncü olarak, Yenidendoğan Ejder Atha'an Miere'in seçtiği bir büyükelçiyi her zaman yanında bulundurmayı kabul edecek. Harine din Togara kendi adını verdi. Rüzgârbulanı, Kılıçefendisi ve maiyeti de onunla gelecek."

"Ne?" diye kükredi Rand, sandalyeden fırlayarak.

Rafela, onun sözünü kesmesinden korkarmış gibi, hızla devam etti. "Ve dördüncü olarak, Yenidendoğan Ejder Gemiler Hanımı çağırınca hemen gitmeyi kabul edecek, ama üç ardışık sene içinde ikiden fazla kez değil." Sonuncusunu hafifletici bir şartmış gibi telaffuz etmeye çalışarak, nefes nefese bitirdi.

Ejder Asası Rand'ın arkasından, yerden havalandı ve Rand bakmadan havada kaplı onu. Gözleri artık buz gibi değildi. Mavi ateştiler. "Ensemden ayrılmayacak bir Deniz Halkı büyükelçisi, öyle

mi?" diye bağırdı. "Çağrıya itaat etmek mi?" Oymalı mızrak başını, yeşil beyaz püsküllleri savurarak onlara doğru salladı. "Orada, bütün topraklarımızı işgal etmek isteyen bir halk var ve bunu yapabilirler de! Orada Terkedilmişler var! Karanlık Varlık bekliyor! Hazır başlamışken gemilerine kalafat çekeceğimi de kabul etseydiniz bari!"

Normalde Rand'ın öfkesi kabardığında Min onu sakinleştirmeye çalışırdı, ama bu sefer öne eğildi ve Aes Sedailere dik dik baktı. Rand ile tamamen hemfikirdi. Bir at satmak için koca ahırı vermişlerdi!

Rafela Rand'ın patlamasının önünde sallandı, ama Merana sırtını dikleştirdi, onun gözleri de altın benekli kahverengi alevler gibiydi. "Sen *bizi* mi azarlıyorsun?" diye terslendi, gözleri ne kadar hararetliyse o kadar soğuk bir sesle. Min'in çocukken gördüğü şekliyle Aes Sedai'ydi, kraliçelerden de azametli, kudretlilerden de kudretli. "Başlangıçta sen oradaydın *ta'veren* ve onları dilediğin gibi büktün. Hepsinin sana diz çökmesini sağlayabilirdin! Ama ayrıldın! Bir *ta'veren* için dans ettiklerini anlamak onları hiç memnun etmedi. Bir yerden kalkan örmeyi öğrenmişler ve daha sen gemiden ayrılmadan Rafela ve bana kalkan koydular. Güç'le üstünlük sağlamamamız için, dediler. Birden fazla kez Harine, aklımız başımıza gelene dek ayak parmaklarımızdan halatlara asmakla tehdit etti bizi ve yapardı da bence! İstediğin gemileri aldığın için şanslısın, Rand al'Thor. Harine'e kalsa bir avuçla yetinirdin! Kadın senin yeni çizmelerini ve şu korkunç tahtı da istemediği için şanslısın! Ah, bu arada, resmi olarak senin Coramoor olduğunu kabullendi, seni karnına sancı giresi adam!"

Min kadına bakakaldı. Rand ve Dobraine kadına bakakaldılar ve Cairhienlinin ağzı açık kaldı. Rafela, ağzını sessizce oynatarak bakakaldı. Aynı şekilde, Merana'nın gözlerindeki alevler soldu, kadın neler söylediğini anladıkça o gözler gittikçe irileşti, irileşti.

Ejder Asası Rand'ın yumruğunda titriyordu. Min bundan çok daha azı için Rand'ın öfkesinin patladığını görmüştü. Patlamadan kaçınmanın bir yolunu bulmak için dua ediyordu, ama bir yol göremiyordu.

"Öyle görünüyor ki," dedi Rand sonunda, "bir *ta'veren*'in insanların ağzından aldığı sözler her zaman işitmek istediği sözler olmuyor." Sesi... sakin gibiydi; Min aklının da başında olduğunu düşünmüyordu. "İyi iş çıkardın, Merana. Ben sana köpek maması bıraktım, ama sen ve Rafela iyi iş çıkardınız."

İki Aes Sedai durdukları yerde sallandılar ve bir an Min hissettikleri rahatlama ile yere yığılıvereceklerini sandı.

"En azından detayları Cadsuane'den saklamayı başardık," dedi Rafela, titrek ellerle eteklerini düzelterek. "*Bir tür* anlaşma yaptığımızı herkesin öğrenmesini engellemenin yolu yoktu, ama bu kadarını ondan sakladık."

"Evet," dedi Merana nefes nefese. "Hatta buraya gelirken bize pusu kurdu. Ondan herhangi bir şeyi saklamak zordur, ama biz başardık. Onun bilmesini istemeyeceğini..." Rand'ın yüzündeki taş gibi ifadeye bakarak sesi soldu gitti.

"Yine Cadsuane," dedi Rand dümdüz bir sesle. Elindeki oymalı mızrak sapına baktı, sonra elinde bir mızrak tutarken kendine güvenmiyormuş gibi, onu bir sandalyeye fırlattı. "Cadsuane Güneş Sarayı'nda, değil mi? Min, dışarıdaki Kızlara söyle, Cadsuane'e bir mesaj götürsünler. Bir an önce Yenidendoğan Ejder'in huzuruna gelecek."

"Rand, bence bunu yapmamalısın," diye başladı Min huzursuzlukla, ama Rand sözünü kesti. Sertçe değil, ama büyük kararlılıkla.

"Lütfen dediğimi yap, Min. Bu kadın ağılı gözleyen kurt gibi. Ne istediğini öğrenmeye kararlıyım."

Min hiç acele etmeden ayağa kalktı, kapılara ayak sürüyerek yürüdü. Bunun kötü bir fikir olduğunu düşünen tek kişi o değildi. En azından, Yenidendoğan Ejder, Cadsuane Melaidhrin ile yüzleşirken başka yerde olmak isteyen tek kişi de değildi. Dobraine onun yanından geçti, bir an duraksayıp eğildi ve odadan çıktı. Merana ve Rafela bile ondan önce çıktılar, ama onlar acele etmiyormuş gibi yaptılar. En azından odanın içindeyken. Min başını koridora uzattığında, iki Aes Sedai'nin Dobraine'e yetiştiğini, koşar adım uzaklaştıklarını gördü.

Tuhaf bir şekilde, Min içeri girerken orada olan yarım düzine Kız'ın sayısı artmıştı, koridorun iki yanında, uzun boylu, sert yüzlü, *cadin'sor* grilerine ve kahverengilerine bürünmüş, başlarına *shoufa* dolamış, uzun peçelerini göğüslerine sarkıtmış kadınlardan, göz görebildiğince uzanan birer sıra oluşturmuşlardı. Çoğunun elinde, savaş çıkmasını bekliyorlarmış gibi, mızraklar ve boğa derisinden kalkanlar vardı. Bazıları "bıçak, kâğıt, taş" denen bir parmak oyunu oynuyor, geri kalanlar ilgiyle onları izliyordu.

Ama Min'i görmeyecek kadar ilgiyle değil. Min Rand'ın mesajını ilettiğinde, sıralar boyunca el konuşmaları çaktı, sonra iki uzun,

sıska Kız koşarak uzaklaştı. Diğerleri hemen oyun oynamaya ve izlemeye döndüler.

Min şaşkın şaşkın başını kaşıyarak odaya döndü. Kızlar genelde sinirlerini bozuyordu, ama her zaman ona edecek bir çift lafları oluyordu ve bazen saygıyla yapıyorlardı bunu, tıpkı bir Bilge karşısında olduğu gibi ve bazen şakalar yapıyorlardı, ama mizah anlayışları, en iyi haliyle, tuhaftı. Onu bu şekilde görmezden geldikleri hiç olmamıştı.

Rand yatak odasındaydı. Bu basit gerçek Min'in nabzını hızlandırmaya yetti. Rand ceketini çıkarmış, kar beyazı gömleğinin yakasındaki ve kol yenlerindeki bağcıkları çözmüş, eteklerini pantolonundan çıkarmıştı. Min yatağın ayakucuna oturarak bağdaş kurdu. Bir süredir Rand'ı soyunurken izleme fırsatı bulamamıştı ve keyfini çıkarmayı düşünüyordu.

Ama Rand soyunmaya devam etmek yerine orada durup ona baktı. "Cadsuane bana ne öğretebilir ki?" diye sordu aniden.

"Sana ve tüm Asha'manlara," diye yanıt verdi Min. Görüsü öyle diyordu. "Ne olduğunu bilmiyorum, Rand. Yalnızca, öğrenmek zorunda olduğunu biliyorum. Hepinizin." Rand gömleğinin eteklerini çıkarmaktan ileri gitmeyi düşünmüyormuş gibiydi. Min içini çekerek devam etti. "Ona ihtiyacın var, Rand. Onu kızdırmayı göze alamazsın. Onu uzaklara kovalamayı göze alamazsın." Aslında, elli Myrddraal ve bin Trolloc'un bile Cadsuane'i herhangi bir yere *kovalayabileceğinden* kuşkuluydu, ama yine de gerçek buydu.

Rand'ın gözlerine uzak bir bakış yerleşti ve bir an sonra başını iki yana salladı. "Neden deli bir adamı dinleyeyim?" diye mırıldandı, neredeyse kendi kendine. Işık, gerçekten de Lews Therin Telamon'un kafasının içinde konuştuğunu mu düşünüyordu? "Birine ona ihtiyacın olduğunu belli edersen, Min, avuçlarına düşersin. Seni dilediği yere çekmesi için eline bir tasma vermiş olursun. Hiçbir Aes Sedai için boynuma yular takmayacağım. Hiç kimse için!" Yavaşça yumruklarını açtı. "Benim sana ihtiyacım var, Min," dedi basitçe. "Görülerin için değil. Yalnızca sana ihtiyacım var."

Min kavrulsundu, ama adam birkaç sözcükle nasıl da ayaklarını yerden kesiyordu!

Rand, Min'inki kadar hevesli bir gülümseme ile gömleğinin eteklerini iki eliyle tuttu ve başının üzerine çekmeye başladı. Min parmaklarını karnının üzerinde kenetledi ve izlemek üzere yerleşti.

Odaya dalan üç Kız'ın başlarında, koridorda kısa saçlarını gizleyen *shoufa*'lar yoktu. Elleri boştu ve o ağır bıçakları da

taşımıyorlardı. Min'in ancak bu kadarını fark edecek zamanı oldu.

Rand'ın başı ve kolları gömleğin içindeydi hâlâ ve sarı saçlı, bir Aiel kadını için bile uzun boylu biri olan Somara beyaz keteni yakaladı, doladı ve Rand'ı kendi gömleğine kıstırdı. Aynı hareketin devamı olarak bacaklarının arasını tekmeledi. Rand boğuk bir inleme ile, sendeleyerek iki büklüm oldu.

Güneşten kararmış yanaklarında beyaz yara izleri olmasına rağmen güzel bir kadın olan alev saçlı Nesair, Rand'ın sağ yanına öyle sağlam bir yumruk indirdi ki Rand yan yan sendeledi.

Min bir feryat koparark yataktan fırladı. Burada ne delilik olduğunu bilmiyordu, tahmin bile edemiyordu. İki kol yeninden rahatça iki hançer çıkardı ve, "İmdat! Ah, Rand! Biri yardım etsin!" diye haykırarak kendini Kızların üzerine attı. En azından bu şekilde bağırmaya çalıştı.

Üçüncü Kız, Nandera, yılan gibi döndü ve Min karnında bir tekme buldu. Tüm nefesi bir hırıltıyla boşaldı. Hançerler uyuşuk parmaklardan fırladı ve saçları grileşmeye yüz tutmuş Kız'ın ayağının üzerinden takla atarak düştü, kalan nefesini de boşaltan bir kuvvetle, sırtüstü düştü. Hareket etmeye, nefes almaya çalıştı – anlamaya çalıştı!– ama tek yapabildiği orada yatıp izlemekti.

Üç kadının işi bitmemişti. Somara iki büklüm olmuş Rand'ı kendi gömleğinin içinde tutsak tutarken Nesair ve Nandera onu yumrukladılar. Özenli yumruklarını tekrar tekrar Rand'ın sert karnına, sağ yanına indirdiler. Min, nefes alabiliyor olsa, çılgınca kahkaha atardı. Onu ölümüne dövüyorlardı ve sol yanındaki hassas, yuvarlak yaraya ve üzerinde uzanan yarı iyileşmiş yarığa vurmaktan özenle kaçınıyorlardı.

Rand'ın vücudunun ne kadar sert, ne kadar güçlü olduğunu çok iyi biliyordu, ama kimse böyle bir dayağa dayanamazdı. Yavaşça Rand'ın dizleri büküldü ve dizleri yere çarptığında Nandera ile Nesair gerilediler. İki kadın başlarını salladılar ve Somara Rand'ın gömleğini bıraktı. Rand yüzüstü yere düştü. Min onun inlediğini, tüm çabasına rağmen ağzından çıkan inlemelerle mücadele ettiğini duyabiliyordu. Somara diz çökerek, onun gömleğini neredeyse şefkatle indirdi. Rand yanağını yere dayamış, iri iri gözlerle, nefes almaya çalışarak yatıyordu.

Nesair onun saçlarını kavradı ve başını kaldırdı. "Bunu yapmayı hak ettik," diye hırladı, "ama bütün Kızlar seni ellerine geçirmeyi istiyordu. Senin için klanımı terk ettim, Rand al'Thor. Üzerime tükürmene izin vermeyeceğim!"

Somara, Rand'ın saçlarını arkaya sıvazlayacakmış gibi uzandı, ama elini çekti. "Bize şerefsizlik getiren birincil erkek kardeşe bunu yaparız, Rand al'Thor," dedi kararlılıkla. "İlk seferinde. İkincisinde, kayış kullanırız."

Nandera yumruklarını kalçalarına dayayarak Rand'ın tepesine dikildi. Yüzü taştan yontulmuş gibiydi. "Sen *Far Dareis Mai*'in şerefini taşıyorsun, Mızrağın Kızı'nın oğlu," dedi sertçe. "Senin için mızrak dansı yapmaya çağırmaya söz verdin ve sonra savaşa koşarken bizi geride bıraktın. Bunu bir daha yapmayacaksın."

Rand'ın üzerinden aşıp, uzun adımlarla dışarı çıktı ve diğer ikisi de takip etti. Yalnızca Somara arkasına baktı ve mavi gözlerinde bir parça duygudaşlık vardıysa da, sesinde hiç yoktu, "Bir daha böyle bir şeyi gerekli kılma, Mızrağın Kızı'nın oğlu."

Min ona doğru emeklemeyi başardığında Rand elleri ve dizleri üzerinde doğrulmayı başarmıştı. "Delirmiş olmalılar," diye gakladı Min. Işık, karnı nasıl da acıyordu! "Rhuarc onları!.." Rhuarc'ın ne yapacağını bilmiyordu. Her ne yapabilirse, yeterli olmazdı. "Sorilea." Sorilea onları kazığa çakar, güneşe bırakırdı! Başlangıç olarak! "Ona söylediğimizde..."

"Kimseye söylemeyeceğiz," dedi Rand. Nefeslenmeyi başarmış gibi konuşuyordu, ama gözleri hâlâ iri iri bakıyordu. Bunu nasıl yapabiliyordu? "Hakları var. Bu hakkı gerçekten *kazandılar.*"

Min o sesi de çok iyi tanıyordu. Bir erkek inatçı olmaya karar verdiğinde, çırılçıplak ısırganların arasına oturur, gözlerinize bakarak poposunun acıdığını inkâr ederdi! Min Rand'ın ayağa kalkmasına yardım ederken, onun inlemelerini duyduğunda memnun olacaktı neredeyse. Eh, birbirlerine yardım ederlerken. Rand tam bir yün kafalı ahmak olacaksa, birkaç bereyi hak ediyordu!

Rand yatağa tırmandı, yastık yığınlarının üzerine uzandı ve Min onun yanına sokuldu. Umduğu bu değildi, ama bu kadarla yetinmesi gerekecekti, bundan emindi.

"Bu yatağı başka bir şey için kullanmayı ummuştum," diye mırıldandı Rand. Min duyması için söylendiğini sanmıyordu.

Kahkaha attı. "Bana sarılman da... diğeri kadar hoşuma gidiyor." Tuhaf bir şekilde, Rand onun yalan söylediğini biliyormuş gibi gülümsedi. Miren Teyze, bir erkeğin bir kadının ağzından duyduğunda her zaman inanacağı üç yalandan biri olduğunu iddia etmişti.

"Rahatsız ediyorsam," dedi serin bir kadın sesi kapıdan, "sanırım

daha uygun bir zamanda gelebilirim.”

Min yanmış gibi Rand’dan uzaklaştı, ama Rand onu yine yakınına çekince, ona yaslandı. Kapıda duran Aes Sedai’yi tanımıştı. Dolgun göğüslerinin üzerinde dört ince renkli şerit olan, koyu renk eteğinde beyaz çizgiler bulunan tombul, ufak tefek bir Cairhienli. Daigian Moseneillin Cadsuane ile gelen Aes Sedailerden biriydi. Ve Min’e göre Cadsuane’in kendisi kadar zorbaydı.

“Kendi ülkende kimdin sen?” dedi Rand tembel tembel. “Her kimdiysen, kimse sana kapı çalmayı öğretmedi mi?” Ama Min ona sarılan koldaki her kasın taş kadar sert olduğunu fark etti.

Daigian’ın alnındaki ince, gümüş zincire asılmış aytaşı, kadın başını yavaşça iki yana sallarken savruldu. Belli ki memnun olmamıştı. “Cadsuane Sedai çağrınızı aldı,” dedi, öncekinden de serin bir sesle, “ve üzüntülerini iletmemi istedi. Üzerinde çalıştığı iğne işini bitirmeyi çok istiyor. Belki bir başka gün görebilir sizi. Zaman bulabilirse.”

“Böyle mi dedi?” diye sordu Rand, tehlikeli bir sesle.

Daigian horgörüyle burnunu çekti. “Ben sizi bırakayım da kaldığınız yerden devam edin... her ne yapıyorduysanız.” Min, bir Aes Sedai’ye tokat atsa bedelini ödemeden kurtulup kurtulamayacağını merak etti. Daigian onun düşüncelerini okumuş gibi buz gibi gözlerle baktı, sonra dönüp süzülürcesine çıktı.

Rand boğuk bir küfür sallayarak doğrulup oturdu. “Cadsuane’e söyle, Kıyamet Çukuru’nun dibine gidebilir!” diye bağırdı uzaklaşan Aes Sedai’nin arkasından. “Ona söyle, çürüyüp gidebilir!”

“Bu işe yaramaz, Rand,” diye içini çekti Min. Bu düşündüğünden de zor olacaktı. “Cadsuane’e ihtiyacın var. Onun sana ihtiyacı yok.”

“Yok mu?” dedi Rand yumuşacık bir sesle ve Min ürperdi. Bir de sesinin önceden tehlikeli olduğunu düşünmüştü.

* * *

Rand dikkatle hazırlandı, yeşil ceketi tekrar giydi ve Kızlara bazı mesajlar iletmesini söylemesi için Min’i gönderdi. En azından bunu hâlâ yapıyorlardı. Sağ yanındaki kaburgaları, sol yanındaki yaralar kadar sancıyordu ve karnı tahtalarla dövülmüş gibi geliyordu. Onlara söz vermişti. Yatak odasında yalnızken *saidin*’i kavradı. Sendelediğini Min’in görmesine bir daha izin vermeyecekti. En azından, bir şekilde onu güvende tutabilirdi, ama onu yere devrilirken görürse Min nasıl güvende hissederdi? Onun hatırı için

güçlü olmalıydı. Dünya için güçlü olmalıydı. Kafasının arkasındaki, Alanna'nın kendisi olan o duygu yumağı dikkatsiz olmanın bedelini hatırlatıyordu ona. O anda Alanna surat asıyordu. Bir Bilge'nin sabrını zorlamış olmalıydı, çünkü oturuyorsa bile tereddütle oturuyordu.

"Ben hâlâ bunun delilik olduğunu düşünüyorum, Rand al'Thor," dedi Min, Rand Kılıçtan Taç'ı dikkatle kafasına oturturken. O minik kılıçların yine kan çıkarmasını istemiyordu. "Beni dinliyor musun? Eh, bu işi yapmak istiyorsan, ben de yanında olacağım. Bana ihtiyacın olduğunu itiraf ettin ve bundan sonra bana daha da fazla ihtiyacın olacak!" Fena sinirliydi, yumruklarını kalçalarına dayamış, çakmak çakmak gözlerle ayağını yere vuruyordu.

"Sen burada kalacaksın," dedi Rand kararlılıkla. Ne yapmayı düşündüğünden hâlâ o kadar emin değildi ve tereddüde düştüğünü Min'in görmesini istemiyordu. Tereddüde düşeceğinden çok korkuyordu. Ama itiraz bekliyordu.

Min ona bakarak kaşlarını çattı ve ayağı durdu. Gözlerindeki öfkeli ışık endişeye dönüştü ve o da bir an sonra kayboldu. "Eh, sanırım ben elini tutmadan ahır avlusunu geçecek kadar büyüdün, koyun çobanı. Dahası, gerçekten de kitaplarımda geride kaldım."

Yüksek, yaldızlı sandalyelerden birine çöktü, bacaklarını altına aldı ve Rand içeri girdiğinde okumakta olduğu kitabı kaldırdı. Birkaç saniye sonra, önündeki sayfaya tamamen dalmış gibi görünüyordu.

Rand başını salladı. İslediği buydu işte; Min'in burada, güvende kalması. Yine de, onu tamamen unutması gerekmiyordu.

Kapının dışında, koridorda çökmüş bekleyen altı Kız vardı. Ona dümdüz gözlerle baktılar ve konuşmadılar. En ifadesiz bakışlara sahip olan Nandera idi. Ama Somara ile Nesair de ona yaklaşıyorlardı. Rand, Nesair'in Shaido olduğunu sanıyordu; ona dikkat etmesi gerekecekti.

Asha'manlar da bekliyordu –Rand'ın kafasının içinde, Lews Therin karanlık karanlık öldürmekten bahsetti–, Narishma dışında hepsinin yakalarında Kılıç'a ek olarak Ejder de vardı. Rand sertçe Narishma'ya kapıda nöbet beklemesini emretti ve adam keskin bir selam verdi. O aşırı iri, kara gözler çok şeyi görüyordu ve hafifçe suçlar bir ifade taşıyorlardı. Rand Kızların hoşnutsuzluklarını Min'den çıkaracaklarını sanmıyordu, ama riske girecek de değildi. Işık, Narishma'yı *Callandor*'u almaya gönderirken, Taş'a ördüğü bütün tuzakları anlatmıştı ona. Adam hayal görmeye başlamıştı.

Kavrulası, ama delice bir riske girmişti.

Sadece deliler asla *güvenmez.* Lews Therin eğleniyor gibiydi. Ve oldukça deli gibi. Rand'ın yan tarafındaki yaralar zonkluyordu; uzak bir acı halinde birbirlerini yankılar gibiydiler.

"Bana Cadsuane'i nerede bulacağımı göster," diye emretti. Nandera rahatça ayağa kalktı ve arkasına bile bakmadan yola koyuldu. Rand takip etti ve diğerleri Dashiva, Flinn, Morr ve Hopwil peşine düştüler. Yürürlerken telaşla talimatlar verdi onlara. Onca insan arasında Flinn itiraz etmeye çalıştı, ama Rand adamın itirazlarını bastırdı; sinme zamanı değildi. Saçları kırlaşmış eski Kraliçe'nin Askeri, Rand'ın itiraz edeceğini düşündüğü son kişiydi. Morr'un ya da Hopwil'in itiraz etmesini beklerdi. Eskisi kadar gözü yaşlı olmasalar da, çoğu gün usturalarını kuru bırakacak kadar gençtiler hâlâ. Ama Flinn değil. Nandera'nın yumuşak çizmeleri ses çıkarmıyordu; diğerlerinin adımları yüksek, kare tonozlu tavanda yankılanıyor, herkesin bir korku sebebinin gölgesi ile kaçışmasına sebep oluyordu. Rand'ın yaraları zonkluyordu.

Güneş Sarayı'ndaki herkes artık Yenidendoğan Ejder'in yüzünü tanıyordu, siyah ceketli adamların kim olduğunu da biliyorlardı. Siyah üniformalı hizmetkârlar yerlere kadar eğildiler, diz kırdılar ve gözden kayboldular. Çoğu asil kendileri ile yönlendirebilen beş adam arasına mesafe koymaya aynı ölçüde hevesliydiler, yüzlerinde bir amaçlılık ifadesi ile bir yerlere gidiyorlardı. Ailil okunmaz bir ifade ile geçişlerini izledi, Anaiyella aptal aptal sırıttı, elbette, ama Rand arkasına dönüp baktığı zaman, onun Nandera'nınkine denk bir ifade ile izlemekte olduğunu gördü. Bertome reverans yaparken gülümsedi; ne eğlence, ne memnunluk taşıyan, karanlık bir gülümseme.

Nandera gittikleri yere vardıklarında bile konuşmadı, mızraklarından biri ile kapalı bir kapıyı işaret etmekle yetindi, sonra topuğu üzerinde döndü ve geldikleri yoldan döndü. *Car'a'carn*'ın yanında, onu koruyacak tek bir Kız bile kalmamıştı. Dört Asha'man'ın onu güvende tutabileceğini mi düşünüyorlardı? Yoksa kadının gidişi bir başka hoşnutsuzluk işareti miydi?

"Size ne söylediysem onu yapın," dedi Rand.

Dashiva, kendine gelirmiş gibi irkildi, sonra Kaynak'ı kavradı. Dikey çizgiler oyulmuş geniş kapı, bir Hava akışı ile hızla açıldı. Diğer üçü de *saidin*'i kavradılar ve sert yüzlerle Dashiva'nın arkasından içeri girdiler.

"Yenidendoğan Ejder," Dashiva'nın Güç'le hafifçe yükseltilmiş

sesi gürlüyordu, “Illian Kralı, Sabahın Efendisi Cadsuane Melaidhrin adlı kadını görmeye geliyor.”

Rand dimdik durarak içeri girdi. Dashiva’nın yaptığı diğer örgüyü tanımıyordu, ama havada bir kötücüllük mırıldanır gibiydi, amansız bir şey yaklaşıyormuş gibi.

“Seni çağırttım, Cadsuane,” dedi Rand. Örgü kullanmadı. Sesi yardımsız da sert ve ifadesizdi.

Hatırladığı Yeşil Aes Sedai, ellerinde bir nakış çemberi, yanındaki küçük masada içinden parlak renkli iplik makaraları görünen bir dikiş sepeti ile oturuyordu. Tam olarak Rand’ın hatırladığı gibiydi. Küçük, altın balıklar, kuşlar, yıldızlar ve aylar ile süslü demir grisi topuz altında güçlü bir yüz. Beyaz teni üzerinde neredeyse simsiyah görünen o koyu renk gözler. Serin, düşünceli bakışlar. Lews Therin, Cadsuane’i görünce küçük bir feryat kopardı ve kaçtı.

“Eh,” dedi kadın, nakış çemberini masaya bırakarak, “para ödemeden daha iyilerini gördüğümü söylemeliyim. Senin hakkında duyduğum onca şeyden sonra, evlat, gök gürültüleri, borazanlar, şimşekler beklemiştim,” Yönlendirebilen beş taş suratlı adamı sakin sakin süzdü. O adamlar tek başına her Aes Sedai’yi irkiltebiliyor olmalıydı. Sakin sakin Yenidendoğan Ejder’i süzdü. “Umarım en azından biriniz top çevirecektir,” dedi. “Ya da ateş yiyecektir? Âşıkların ateş yemesini izlemek her zaman hoşuma gitmiştir.”

Flinn havlarcasına kahkaha attı, sonra kendine hâkim oldu. Yine de, elini saçlarından geçirirken eğlentisini bastırmaya çalışıyor gibi görünüyordu. Morr ve Hopwil hem şaşkın, hem de epey öfkeli ifadelerle bakıştılar. Dashiva hoş olmayan bir şekilde gülümsedi ve adamın tuttuğu örgü güçlendi, öyle ki neyin üzerine üzerine geldiğini görmek için omzunun üzerinden arkaya bakmak geldi Rand’ın içinden.

“Kimsem o olduğumu bilmen yeterli,” dedi Rand ona. “Dashiva, hepiniz, dışarıda bekleyin.”

Dashiva itiraz edecekmiş gibi ağzını açtı. Rand’ın talimatlarında bu yoktu, ama kadını bu şekilde sindiremeyeceklerdi. Adamlar kendi kendilerine homurdanarak çıktılar. Hopwil ile Morr, Cadsuane’e yan yan bakarak, hevesle gittiler. Aksamasına rağmen vakarla çıkan tek kişi Flinn’di. Ve adam hâlâ eğleniyor gibiydi!

Rand yönlendirdi ve ağır, leopar oymalı bir sandalye duvarın dibinden havalandı, taklalar atarak yaklaştı ve Cadsuane’in önüne tüy gibi kondu. Aynı anda, ağır, gümüş bir sürahi odanın diğer

yanındaki uzun, örtülü masadan kalktı, aniden ısınırken yüksek bir tınlama çıkardı; sürahinin tepesinden buharlar fışkırdı, kendi ekseni etrafında dönerek eğildi ve gümüş bir fincan fırlayıp dökülen kara sıvıyı yakaladı.

"Fazla sıcak oldu bence," dedi Rand ve yüksek, dar pencerelerdeki camlı kanatlar açılıverdi. Buz gibi bir esinti ile birlikte kar taneleri içeri doluştu ve fincan pencereden dışarı süzüldü, geri döndü ve oturmak üzere olan Rand'ın eline geldi. Deli bir adam ona bakarken kadın ne kadar sakin kalabilecek, görelim. Kara sıvı çaydı, Rand kaynattıktan sonra fazla demli olmuştu ve dişlerini kamaştıracak kadar acıydı. Ama sıcaklığı tam kıvamındaydı. Odaya esen, duvar halılarını sallayan rüzgâr Rand'ın derisini diken diken ediyordu, ama Boşluk'un içinde çok uzak geliyordu, başka birinin derisi gibi.

"Defne Tacı bazılarından daha güzeldir," dedi Cadsuane hafif bir gülümseme ile. Her esintide saçlarındaki süsler sallanıyor, topuzundan küçük saç tutamları kurtuluyordu, ama Cadsuane nakış çemberini masadan uçup gitmeden yakalamak dışında aldırış etmedi. "Bu ismi tercih ederim. Ama beni taçların etkileyeceğini düşünüyor olamazsın. İki kralın ve üç kraliçenin poposunu şaplakladığım olmuştur. Benim işim bittikten sonra tahtlarına oturabilen hükümdarlar değil, anlamalısın, bir iki gün oturamamışlardır, ama dikkatlerini çekmeyi de başarmıştır. Ama taçların beni neden etkileyemeyeceğini anlarsın."

Rand sıktığı çenesini gevşetti. Dişlerini gıcırdatmak işe yaramazdı. Yalnızca öfkeli değil, deli görünmek için gözlerini irileştirdi. "Çoğu Aes Sedai Güneş Sarayı'ndan kaçınıyor," dedi ona. "Bana sadakat yemini edenler dışında. Ve tutsak ettiklerim dışında." Işık, *onlarla* ne yapacaktı? Bilgeler onların yükünü devraldığı sürece, her şey yolunda sayılırdı.

"Aieller benim dilediğim gibi gelip gidebileceğimi düşünür gibi," dedi Cadsuane dalgın dalgın, iğneyi tekrar eline almayı düşünür gibi nakış çemberine bakarak. "Birine ya da diğer oğlana verdiğim küçük bir yardım karşılığında. Ama annesi dışında kim onu buna değer bulsun, bilemiyorum."

Rand dişlerini gıcırdatmamak için yeniden çaba göstermek zorunda kaldı. Kadın gerçekten hayatını kurtarmıştı. O ve Damer Flinn birlikte ve arada Min dahil başkaları da vardı. Ama yine de bu yüzden Cadsuane'e borçluydu. Kavrulası. "Benim danışmanım olmanı istiyorum. Artık Illian Kralı'yım ve kralların Aes Sedai

danışmanları olur.”

Kadın taca önemsemezce baktı. “Kesinlikle olmaz. Bir danışman sık sık sorumluluğu altındaki kişinin işleri karıştırmasına seyirci kalmak zorundadır, bu yüzden bana uymaz. Aynı zamanda bir danışmanın emir alması gerekir, benim oldukça kötü olduğum bir konu daha. Başka biri yapsa olmaz mı? Alanna, belki?”

Rand elinde olmadan sırtını dikleştirdi. Bağı biliyor muydu? Merana Cadsuane’den bir şey saklamanın zor olduğunu söylemişti. Hayır; “sadık” Aes Sedailerinin Cadsuane’e neler anlattığı konusunda daha sonra endişelenebilirdi. Işık, Min’in bir seferliğine yanılmış olmasını diliyordu. Ama buna inanacağına su soluyabileceğine inanırdı. “Ben...” Ona ihtiyacı olduğunu söylemeye ikna edemiyordu kendini. Yular takmayacaktı! “Ya senin yemin etmen gerekmezse?”

“Sanırım bu işe yarayabilir,” dedi kadın kuşkuyla, lanet nakışına bakarak. Bakışlarını kaldırıp Rand’ın gözlerinin içine baktı. Düşünceli düşünceli. “Sen... huzursuz gibisin. Korkmak için sebebi olsa bile, birine korktuğunu söylemekten hoşlanmam. Bir şekilde seni tuzağa düşüren uysal bir kucak köpeğine dönüştüremediğin bir Aes Sedai mi seni huzursuz ediyor? Bakalım. Sana birkaç söz verebilirim; belki içini rahatlatır. Beni dinlemeni bekliyorum elbette –nefesimi boşa harcatırsan bunun için ciyaklarsın– ama benim istediğim şeyi yapmaya zorlamam seni. Bana yalan söyleyen kimseye kesinlikle tolerans göstermem –son derece rahatsız edici bulacağın bir şey de budur– ama bana yüreğinin en derinliklerindeki özlemleri anlatmanı da beklemem. Ah, evet. Ne yaparsan yap, kendi iyiliğin için olacak; benim değil, Beyaz Kule’nin değil, kendi iyiliğin için. Şimdi, bu korkularını yatıştırdı mı? Affedersin. Huzursuzluğunu.”

Rand gülmesinin mi beklendiğini merak ederek, kadına bakakaldı. “Bunu nasıl yapacağınızı özellikle mi öğretiyorlar?” diye sordu. “Bir sözü tehditmiş gibi telaffuz etmeyi, demek istiyorum.”

“Ah, anlıyorum. Kurallar istiyorsun. Ne derlerse desinler, çoğu oğlan ister. Pekâlâ. Bakalım. Görgüsüzlüğe dayanamam. Bu yüzden bana, dostlarıma ve konuklarına karşı gerekli nezaketi göstereceksin. Tahmin edememişsen, bu onlara karşı yönlendirmemeyi, öfkene hâkim olmayı da içeriyor, ki bu sonuncusunun hatırı sayılır olduğunu anlıyorum. Kara ceketli arkadaşlarını da içeriyor. Onların yaptığı bir şey yüzünden seni pataklamam yazık olur. Bu kadarı yeterli mi? İhtiyacın varsa, başka

kurallar da uydurabilirim.”

Rand fincanı sandalyenin yanına bıraktı. Çay acı olmaya ek olarak, bir de soğumuştu. Pencerelerin dibinde kar birikmeye başlamıştı. “Delirmesi gereken benim, Aes Sedai, ama sen çoktan delirmişsin.” Doğrularak kapıya yürüdü.

“*Callandor*’u kullanmayı denemediğini umuyorum,” dedi kadın kendinden hoşnut bir sesle, arkasından. “Taş’tan kaybolduğunu duydum. Bir kez kaçınmayı başardın, ama iki kez başaramayabilirsin.”

Rand olduğu yerde kalakaldı ve omzunun üzerinden arkaya baktı. Kadın o lanet iğneyi çembere gerilmiş kumaşa saplıyordu! Rüzgâr esiyor, kadının çevresinde karlar savuruyordu ve o başını bile kaldırmıyordu. “Kaçınmak derken neyi kastediyorsun?”

“Ne?” Cadsuane başını kaldırmadı. “Ah. Kule’de bile, sen çekmeden önce *Callandor*’un ne olduğunu bilen pek az kişi vardı, ama Kule Kütüphanesi’nin rutubetli köşelerinde gizlenmiş şaşırtıcı şeyler vardır. Birkaç sene önce, annenin memesini emmekte olduğundan kuşkulandığım zamanlarda biraz araştırdım. Emekliye ayrılmaya karar vermeden bir süre önce. Bebekler insanı uğraştırır, sen o ya da bu delikten sızdırmayı bırakmadan seni nasıl bulacağımı bilemedim.”

“Ne demek istiyorsun?” diye sordu Rand kabaca.

Cadsuane bunun üzerine başını kaldırıp baktı, saçları savruluyor, elbisesine kar konuyor olmasına rağmen bir kraliçe gibi görünüyordu. “Görgüsüzlüğe dayanamadığımı söylemiştim. Bir daha yardımımı istersen, bunu *nazikçe* yapmanı bekliyorum. Ve bugünkü davranışın için özür dilemeni bekliyorum!”

“*Callandor*’dan bahsederken ne demek istedin?”

“O kusurlu,” diye yanıt verdi Cadsuane sertçe, “diğer *sa’angreal*’lerin güvenle kullanılmasını sağlayan tampon yok onda. Ve anlaşıldığı kadarıyla lekenin etkisini kuvvetlendiriyor, zihne bir çılgınlık veriyor. En azından bir erkek kullanırken. Kılıç Olmayan Kılıç’ı kullanmanın tek güvenli yolu, kendini öldürme riskine girmeden kullanmanın ya da Işık bilir hangi deliliği yapmanın tek yolu, iki kadınla zincir kurman ve akışlara o kadınlardan birinin rehberlik etmesi.”

Rand omuzlarını kaldırmamaya çalışarak uzun adımlarla uzaklaştı. Demek Adley’yi öldüren yalnızca Ebou Dar çevresinde *saidin*’in çılgınlaşması değildi. Narishma’yı o şeyi almaya gönderdiğinde öldürmüştü adamı.

Cadsuane'in sesi arkasından geldi. "Unutma, evlat. Çok nazikçe sormalı ve özür dilemelisin. Özrün kulağa içten gelirse kabul bile edebilirim."

Rand onu ancak duydu. *Callandor*'u tekrar kullanmayı, onu kullanacak kadar güçlü olmayı ummuştu. Şimdi tek bir şans kalıyordu ve bu onu korkutuyordu. Bir başka kadının sesini, ölü bir kadının sesini duyar gibi oldu. *Yaratıcı'ya meydan okuyabilirsin.*

28
Kızıldiken

Elayne'in korktuğu patlama için uygun mekân gibi görünmüyordu. Harlon Köprüsü orta boyda bir köydü, üç hanı ve gece herkesi barındırmaya yetecek kadar samanlığı vardı. Elayne ve Birgitte o sabah aşağı inip ortak salona girdiğinde, tombul hancı Dill Hanım sıcak sıcak gülümsedi ve cüssesinin izin verdiğince diz kırdı. Yalnızca Elayne Aes Sedai olduğu için değil. Karlar yolları örtmüşken hanı dolduğu için Dill Hanım öyle memnun olmuştu ki hemen herkese diz kırıyordu. İçeri girdiklerinde Aviendha kahvaltısında yediği ekmek ve peynirin sonuncularını ağzına tıktı, yeşil elbisesindeki birkaç kırıntıyı silkeledi ve koyu renk pelerinini kapıp onlara katıldı.

Dışarıda, güneş açık sarı, alçak bir kubbe halinde ufkun üzerinden görünmüştü. Güzelim mavi gökyüzü yalnızca birkaç bulutla lekelenmişti ve onlar da beyaz, yumak yumaktı, kar taşıyan cinsten değil. Yolculuk etmek için harika bir gün gibiydi.

Yalnız, Adeleas karlı sokakta ayaklarını yere vura vura yürüyordu ve Kandaşlardan birini, Garenia Rosoinde'yi, kolundan tutmuş, sürüklüyordu. Garenia zayıf kalçalı bir Saldaealıydı ve son yirmi senesini bir tüccar olarak geçirmişti. Kadın Nynaeve'den yalnızca birkaç yaş büyük gösteriyordu. Normalde, güçlü, kanca burnu ona kudretli bir görünüş verirdi, sağlam alışveriş yapan ve kolay kolay gerilemeyen bir kadın gibi. Şimdi, kara, çekik gözleri irileşmiş, ağzı açık kalmıştı ve sözsüz bir feryat koparmaktaydı. Arkasından gittikçe büyüyen bir Kandaş grubu geliyordu. Kara karşı eteklerini kaldırarak kendi aralarında fısıldaşıyorlardı ve her yönden, onlara katılmak üzere başka kadınlar koşturuyordu. Reanne ve Örgü Heyeti'nin kalanı öndeydi, her zamankinden de solgun görünen Kirstian dışında hepsinin yüzünde haşin ifadeler vardı.

Alise de oradaydı ve tamamen boş bir ifade takınmıştı.

Adeleas, Elayne'in önünde durdu ve Garenia'yı öyle şiddetle ittirdi ki kadın elleri ve dizleri üzerine düştü. Düştüğü yerde, feryat ederek kaldı. Kandaşlar onun arkasında toplandılar ve yenileri gelmeye devam etti.

"Bunu sana getiriyorum, çünkü Nynaeve meşgul," dedi Kahverengi Aes Sedai, Elayne'e. Nynaeve'in bir yerlerde Lan ile baş başa olduğunu söylemeye çalışıyordu, ama bu sefer dudaklarından bir gülümseme geçmedi. "Sessiz ol, çocuğum!" diye tersledi Garenia'yı. Kadın hemen sustu. Adeleas tatminle başını salladı. "Bu Garenia Rosoinde değil," dedi. "Sonunda onu tanıdım. Bu, Vandene ve ben köşelerimize çekilip dünya tarihini yazmaya karar vermeden hemen önce kaçan bir çömez. Onunla yüzleştiğim zaman itiraf etti. Careane'in daha önce tanımamış olmasına şaştım; iki sene birlikte çömezlik yaptılar. Yasa açık, Elayne. Kaçan bir çömeze mümkün olan en kısa sürede beyaz giydirilmeli ve gereken cezayı almak üzere Kule'ye dönene kadar katı disiplin altında tutulmalıdır. Ondan sonra bir daha kaçmak aklına gelmez!"

Elayne, ne diyeceğini düşünmeye çalışırken yavaşça başını salladı. Garenia –Zarya– bir daha kaçmayı düşünse de düşünmese de, ona böyle bir fırsat tanınmayacaktı. Kadın Güç'te çok kuvvetliydi; kadının şalı kazanması hayatının geri kalanı boyunca sürse bile. Kule onun gitmesine izin vermezdi. Ama Elayne bu kadının, karşılaştıkları ilk seferde söylediği bir şeyi hatırlar gibiydi. O anda anlamamıştı, ama şimdi anlıyordu. Yetmiş sene boyunca kendi başına buyruk yaşadıktan sonra Zarya çömez beyazları giyme fikriyle nasıl başa çıkacaktı? Daha da kötüsü, Kandaşlar arasındaki o fısıldaşmalar homurdanmaya benzemeye başlamıştı.

Fazla düşünmesi gerekmedi. Aniden Kirstian dizlerinin üzerine çöktü ve bir eliyle Adeleas'ın eteklerini yakaladı. "Teslim oluyorum," dedi sakin sakin, o kansız yüzden ses çıktığı için Elayne'i şaşırtan bir sesle. "Yaklaşık üç yüz sene önce çömez defterine kaydoldum ve bir sene dolmadan kaçtım. Teslim oluyorum ve... merhamet dileniyorum."

Gözlerini iri iri açma sırası Adeleas'a gelmişti. Kirstian, kendisi daha doğmamışken olmasa bile bebekken Beyaz Kule'den kaçtığını iddia ediyordu! Aes Sedailerin çoğu hâlâ Kandaşların olduklarını iddia ettikleri yaşlara inanmıyordu. Gerçekten de Kirstian yalnızca orta yaşlı görünüyordu.

Buna rağmen Adeleas hemen kendini topladı. Diğer kadın ne

kadar yaşlı olursa olsun, Adeleas yaşayan en yaşlı Aes Sedailerden biriydi. Üzerinde bir yaşlılık ve yetke halesi taşıyordu. "Eğer öyleyse, çocuğum," bunu söylerken biraz duraksadı, "korkarım sana da çömez beyaz giydirmeliyiz. Yine de cezalandırılacaksın, ama teslim olduğun için cezan biraz hafifler."

"Bu yüzden teslim oldum zaten." Kirstian'ın sakin sesinin bıraktığı etki yutkunması üzerine bozuldu. Zarya kadar güçlüydü neredeyse –Örgü Heyeti'ndekilerin hiçbiri zayıf değildi– ve o da sıkı sıkı tutulacaktı. "Eninde sonunda beni bulacağınızı biliyordum."

Adeleas, bu oldukça açıkmış gibi başını salladı, ama kadının nasıl bulunacağını Elayne tahmin edemiyordu. Kirstian Chalwin'in bu isimle doğduğunu sanmıyordu. Ama Kandaşların çoğu Aes Sedailerin her şeyi bildiğine inanıyordu. En azından, eskiden.

"Saçmalık!" Sarainya Vostovan'ın puslu sesi Kandaşların mırıltılarını bıçak gibi kesti. Ne Aes Sedai olabilecek kadar güçlü, ne de Kandaşlar arasında fazla yükselecek kadar yaşlı olan Sarainya meydan okurcasına öne çıktı. "Neden onları Beyaz Kule'ye teslim edelim? Biz kaçan kadınlara yardım ettik ve haklıydık! Kurallarda onları geri vermek yok!"

"Kendine hâkim ol!" dedi Reanne keskin bir sesle. "Alise, Sarainya'yı ele al, lütfen. Bildiğini iddia ettiği kuralların pek çoğunu unutmuş gibi."

Alise, hâlâ okunmaz olan bir ifade ile Reanne'e baktı. Kandaşları kurallarını sert bir elle dayatan Alise, "Kaçakları geri vermek kurallarımızda yok, Reanne," dedi.

Reanne darbe yemiş gibi irkildi. "Peki onları nasıl tutmayı öneriyorsun?" diye sordu sonunda. "Biz her zaman, artık kovalanmadıklarından emin olana dek kaçakları uzak tuttuk ve bu zamandan önce bulunurlarsa Aes Sedailerin onları almasına izin verdik. *Kural* bu, Alise. Başka hangi kuralları ihlal etmeyi öneriyorsun? Aes Sedailere *karşı çıkmayı* mı öneriyorsun?" Böyle bir fikrin saçmalığı sesine yansımıştı, ama Alise sessizce durup baktı ona.

"Evet!" diye bağırdı Kandaş kalabalığından bir ses. "Bizim sayımız çok, onlarınki az!" Adeleas inanmazlık içinde kalabalığa baktı. Elayne *saidar*'a sarındı, ama sesin haklı olduğunu biliyordu – Kandaşların sayısı çok fazlaydı. Aviendha'nın da Güç'e sarındığını, Birgitte'in hazırlandığını hissetti.

Alise, kendine gelirmiş gibi silkelenerek, çok daha pratik, çok daha etkili bir şey yaptı. "Sarainya," dedi yüksek sesle, "bu gece

mola verdiğimizde bana geleceksin. Bu sabah yola çıkmadan önce hazırladığım bir sopa ile. Sen de, Asra; sesini tanıdım!" Ve sonra, aynı ölçüde yüksek bir sesle, Reanne'e hitaben konuştu, "Bu gece mola verdiğimizde kendimi senin yargına teslim edeceğim. Hazırlanan kimseyi göremiyorum!"

Kandaşlar hemen dağıldılar, eşyalarını toplamaya yollandılar, ama Elayne bazılarının uzaklaşırken kendi aralarında konuştuklarını görebiliyordu. Neleri kaçırdığına inanamayan, paylayacak birini bulmak için öfkeli bakışlarını çevresinde dolaştıran Nynaeve ile birlikte, atlarını köyün yanında dolana dolana uzanan donmuş derenin üzerindeki köprüde sürerlerken, Sarainya ve Asra –ve Alise– sopalar taşıyorlardı ve Zarya ile Kirstian koyu renk pelerinlerinin altına çabucak buldukları beyaz elbiseler giymişlerdi. Rüzgârbulanlar onlara işaret ediyor, kükrercesine kahkaha atıyorlardı. Ama Kandaşların çoğu hâlâ gruplar halinde konuşuyorlar, ne zaman bir Aes Sedai ya da Örgü Heyeti'nden biri onlardan yana baksa susuyorlardı. Ve Aes Sedailere bakarlarken bakışlarına bir karanlık geliyordu.

Kar yağmadığı zaman karlara bata çıka ilerledikleri ve kar yağdığı zaman bir handa oturup dişlerini gıcırdattığı sekiz gün daha geçti. Kandaşların kara kara düşündüğü, kasvetle Aes Sedailere baktığı sekiz gün. Rüzgârbulanların, Kandaşların ve Aes Sedailerin yanından kasıla kasıla geçip gittiği sekiz gün. Dokuzuncu günün sabahında, Elayne herkesin gırtlak gırtlağa gelmesini diler olmuştu.

Caemlyn'e kalan son on altı kilometreyi cinayet işlenmeden geçip geçemeyeceklerini merak etmekle meşgulken, Kirstian kapıyı çaldı ve yanıt beklemeden içeri daldı. Kadının sade, yünlü elbisesi bir çömezin giymesi gereken beyaz tonunda değildi ve bir şekilde Kirstian, geleceğin bir şekilde şimdiki halini telafi edeceğini bilirmiş gibi, vakarının büyük kısmını yeniden kazanmıştı, ama şimdi telaşla, neredeyse pelerinin ucuna basıp düşerek diz kırdı. Hemen hemen siyah gözleri endişe doluydu. "Nynaeve Sedai, Elayne Sedai; Lord Lan hemen gelmenizi söylüyor," dedi nefes nefese. "Kimseyle konuşmamamı söyledi ve sizin de kimseyle konuşmamanız gerekiyor."

Elayne ve Nynaeve, Aviendha ve Birgitte'le bakıştılar. Nynaeve alçak sesle, adamın şahsi meseleleri herkesin bildiği meselelerden ayıramaması hakkında homurdandı, ama kendi lafına inanmadığı kızarmasından önce de belliydi. Elayne, Birgitte'in hedef arayan çekilmiş bir yay gibi odaklandığını hissetti.

Kirstian, Lan'in ne istediğini bilmiyordu, yalnızca onları nereye götüreceğini biliyordu. Cullen Kavşağı'nın dışındaki, Adeleas'ın önceki gece Ispan'ı götürdüğü küçük kulübeye gittiler. Lan dışarıda duruyordu. Gözleri hava kadar soğuktu. Kirstian'ın içeri girmesine izin vermedi. Elayne içeri girdiğinde nedenini anladı.

Adeleas devrilmiş taburenin yanında yatıyordu. Uzanmış elinden biraz ötede, kaba tahta yerde bir fincan duruyordu. Gözleri açıktı ve boğazındaki derin yarıktan dökülen kan pıhtılaşmıştı. Ispan küçük bir karyolada yatıyordu ve bakışları tavana dikilmişti. Dudakları dişlerini sergileyecek şekilde gerilmişti ve gözleri dehşetle yuvalarından fırlamış gibiydi. Böyle olması doğaldı, çünkü kadının göğüslerinin arasından bilek kalınlığında, tahta bir kazık çıkıyordu. Onu oraya saplamakta kullanılan çekiç karyolanın yanında, karyolanın altına uzanan kara bir lekenin kıyısında yatıyordu.

Elayne oracıkta kusmayı düşünmeyi bırakmaya çalıştı. "Işık," diye nefes verdi. "Işık! Bunu kim yapabilir? Bunu *nasıl* yapabilirler?" Aviendha hayretle başını iki yana salladı ve Lan buna bile zahmet etmedi. Yalnızca, aynı anda dokuz yöne birden dikkat etmekle yetindi. Bu cinayeti her kim ya da ne işlemişse, duvarları geçip gelmese bile iki minik pencereden içeri dalmasını beklermiş gibiydi. Birgitte kemer bıçağını çekti ve yüzündeki ifadeye bakılırsa yayının yanında olmasını diliyordu. Elayne'in kafasındaki, o çekilmiş yay hissi şimdi daha güçlüydü.

Başta, Nynaeve olduğu yerde durdu ve kulübenin içini inceledi. Açık olan şeyden başka görecek çok az şey vardı. İkinci bir üç bacaklı tabure, üzerinde titreşen bir lamba bulunan kaba bir masa, yeşil bir çaydanlık ve ikinci bir fincan, içindeki küller soğumuş, kaba, taştan bir şömine. Hepsi buydu. Kulübe öyle küçüktü ki masaya ulaşmak için Nynaeve'in bir adım atması yetti. Parmağını çaydanlığa batırdı, dilinin ucuyla dokundu, sonra şiddetle tükürdü ve tüm çaydanlığı, içindeki çayı ve çay yapraklarını masaya boca etti. Elayne şaşkınlıkla gözlerini kırpıştırdı.

"Ne oldu?" diye sordu Vandene serinkanlılıkla, kapıdan. Lan onun yolunu kesmek için harekete geçti, ama kadın küçük bir jestle durdurdu onu. Elayne kolunu ona dolayacak oldu ve Vandene elini kaldırarak onu da durdurdu. Vandene, yüzünde bir Aes Sedai dinginliği maskesi ile gözlerini kız kardeşine dikti. Karyolanın üzerindeki ölü kadın yoktu sanki. "Hepinizin bu yana geldiğini görünce düşündüm ki... Yaşayacak fazla senemiz kalmadığını ikimiz de biliyorduk, ama..." Sesi de bir dinginlik timsaliydi, ama bir

maske olmasına şaşmamak gerekirdi. “Ne buldun, Nynaeve?”

Nynaeve’in yüzünde duygudaşlık tuhaf kaçıyordu. Boğazını temizleyerek, dokunmadan çay yapraklarına işaret etti. Islak, siyah yaprakların arasındaki beyaz kıymıklara. “Bu kızıldiken köküdür,” dedi, kayıtsız konuşmaya çalışarak ama başarısız olarak. “Tatlıdır, bu yüzden ne olduğunu bilmiyorsan anlamazsın, özellikle de çayını bol balla içiyorsan.”

Vandene gözlerini kardeşinden ayırmadan başını salladı. “Adeleas, Ebou Dar’da tatlı çaydan hoşlanmaya başladı.”

“Biraz kullanılırsa ağrı giderir,” dedi Nynaeve. “Bu kadarı... Bu kadarı öldürür, ama ağır ağır. Birkaç yudum bile yeterli olur.” Derin bir nefes alarak ekledi, “Bilinçleri saatler boyunca yerinde kalmış olabilir. Hareket edememiş, ama farkında. Bunu her kim yaptıysa, ya panzehri bilen birinin gelmesi riskine girmek istemiyordu –bu kadar büyük dozda alınmışken benim bildiğim panzehir yok– ya da onları kimin öldürdüğünü birinin ya da diğerinin bilmesini istiyordu.” Bu zalimlik karşısında Elayne inledi, ama Vandene başını sallamakla yetindi.

“Ben Ispan derim, çünkü onun için daha fazla zaman harcamışlar gibi.” Beyaz saçlı Yeşil yüksek sesle düşünüyor, bilmeceyi çözmeye çalışıyor gibiydi. Gırtlak kesmek birinin yüreğine kazık çakmaktan çok daha kısa sürerdi. Kadının sükûneti Elayne’in tüylerini diken diken etti. “Adeleas tanımadığı birinden asla içecek kabul etmezdi, burada Ispan’la yalnızken değil. Bu iki gerçek, bir açıdan katilin kim olduğunu gösteriyor. Bir Karanlıkdostu ve grubumuzdan biri. Bizden biri.” Elayne iki ürperti hissetti, biri kendisine, diğeri Birgitte’e ait.

“Bizden biri,” diye onayladı Nynaeve hüzünle. Aviendha kemer bıçağının keskin kenarını başparmağı ile sınamaya başladı ve bu sefer Elayne’in itirazı yoktu.

Vandene birkaç dakikalığına kardeşi ile yalnız kalmak istedi ve daha onlar dışarı çıkmadan yere oturup Adeleas’ı kollarına aldı. Vandene’in boğum boğum olmuş yaşlı Muhafızı Jaem dışarıda, Kirstian’ın yanında titreyerek bekliyordu.

Aniden kulübenin içinden bir feryat koptu, kaybettiği her şeyin yasını tutan bir kadının gırtlak paralayan feryadı. Nynaeve geri dönecek oldu, ama Lan elini onun koluna koydu ve Jaem Lan’inkinden daha sıcak olmayan bakışlarla kapının önüne dikildi. Onları yalnız bırakmak dışında yapacak hiçbir şey yoktu, Vandene’i acısını haykırmak, Jaem’i onu korumak üzere. Ve o acıyı paylaşmak

üzere, olduğunu fark etti Elayne, kafasının içindeki Birgitte olan duygu düğümünü hissederek. Ürperdi ve Birgitte kolunu onun omuzlarına doladı. Aviendha da diğer yandan aynı şeyi yaptı ve Nynaeve'e de onlara katılmasını işaret etti. Nynaeve bir an sonra denileni yaptı. Elayne'in öylesine hafife alarak düşündüğü cinayet gelmişti, yol arkadaşlarından biri Karanlıkdostuydu ve gün aniden kemik ufalayacak kadar soğuk gelmeye başlamıştı, ama dostların yakınlığında sıcaklık vardı.

Caemlyn'e kalan son on altı kasvetli kilometre, kar yüzünden iki gün sürdü ve Rüzgârbulanlar bile hizaya gelmiş gibiydi. Merilille'i daha az zorladıklarından değil. Kandaşlar konuşmayı ve bir Aes Sedai ya da Örgü Heyeti'nden biri yaklaştığında susmayı bıraktıklarından değil. Vandene atına kardeşinin gümüş kakmalı eyerini takmıştı ve Adeleas'ın mezarının başında olduğu kadar dingin görünüyordu, ama Jaem'in gözleri, kuşkusuz Vandene'in yüreğinde de bulunan bir ölüm vaadi taşıyordu. Manzara ona hem Gül Tacı'nı verse, hem de Adeleas'ı geri getirse bile, Caemlyn'in duvarlarını ve kulelerini gördüğünde daha mutlu olamazdı Elayne.

Dünyadaki en büyük şehirlerden biri olan Caemlyn bile böyle bir grup görmemişti ve on beş metrelik, gri taş duvarların içine girdikleri zaman, Yeni Şehir'in geniş, karlı çamur kaplı, insanlar, yük ve binek arabaları ile dolu sokaklarından geçerlerken dikkat çektiler. Dükkâncılar kapılarda durup bakakaldılar. Araba sürücüleri atlarını durdurup bakakaldı. Uzun boylu Aiel adamlar ve Kızlar her köşeden onları süzüyor gibiydi. İnsanlar Aielleri fark etmiyordu, ama Elayne fark ediyordu. Aviendha kendisi kadar, hatta daha fazla seviyordu, ama Caemlyn sokaklarında dolaşan silahlı Aiellerden bir orduyu sevemezdi.

Gümüş çizgili beyaz taşlardan, kuleli duvarlarla çevrilmiş İç Şehir tıpkı hatırladığı gibi, harikaydı ve Elayne sonunda eve döndüğünü hissetmeye başladı. Sokaklar tepelerin kıvrımlarını takip ediyordu ve her yükselti kar kaplı parklara, yakından olduğu kadar yüksekten de seyredilmek üzere yapılmış anıtlara, akşam güneşi altında yüz ayrı renkle parlayan canlı kiremitlerle kaplı kulelere ait yeni bir manzara sunuyordu. Ve sonra Kraliyet Sarayı önlerine serildi, beyaz minareler, altın kubbeler ve girift, taştan kafes oymalardan oluşmuş bir yapıt. Hemen her çıkıntıda Andor bayrağı, kırmızı fon üzerinde Beyaz Aslan dalgalanıyordu. Ve diğerlerinde, Ejder Bayrağı ve Işık Sancağı.

Saray'ın yüksek, yaldızlı kapılarında, Elayne yolculuktan

lekelenmiş gri binici elbisesi içinde, tek başına öne çıktı. Gelenekler ve efsaneler, en başta Saray'a ihtişam içinde yaklaşan kadınların her zaman başarısız olduğunu söylerdi. Bunu tek başına yapması gerektiğini açıkça ifade etmişti, ama Aviendha'nın ve Birgitte'in onu vazgeçirmeyi başardıklarını diliyordu. Kapıların önündeki iki düzine nöbetçinin yarısı Aiel Kızlardandı ve kalanlar da mavi miğferli, mavi ceketli, göğüslerinde kızıl altın Ejderler olan adamlardı.

"Adım Elayne Trakand," diye bildirdi yüksek sesle, ne kadar sakin konuştuğuna şaşarak. Sesi yankılandı ve büyük meydanda yol arkadaşlarını izlemekte olan insanlar dönüp ona baktılar. Kadim sözler dilinden döküldü. "Trakand Evi adına, Ishara'nın kanı hakkıyla, Işık izin verirse Andor'un Aslan Tahtı'nı devralmaya geldim."

Kapılar ardına dek açıldı.

O kadar kolay olmayacaktı, elbette. Saray'a hâkim olmak bile, tek başına Andor tahtına sahip olmak için yeterli değildi. Yol arkadaşlarını hayretler içindeki Reene Harfor'un –saçları grileşmeye yüz tutmuş, tombul, bir kraliçe kadar azametli Birinci Hizmetkâr'ın hâlâ Saray'ı becerikli ellerinde tuttuğunu görünce memnun olmuştu– ve kırmızı beyaz üniformalı bir hizmetkâr sürüsünün ellerine bırakan Elayne, Büyük Salon'a, Andor'un taht odasına seğirtti. Yine, yalnız olarak. Bu törenin bir parçası değildi, henüz değil. Üzerindeki elbiseyi çıkarıp, korsesi incilerle işlenmiş, kol yenlerine beyaz aslanlar tırmanan kırmızı ipek elbise giymeye gidiyor olmalıydı, ama taht odası onu çağırıyordu. Bu sefer Nynaeve bile itiraz etmeye kalkışmadı.

Yirmi adım yüksekliğinde beyaz sütunlar Büyük Salon'un kenarlarında uzanıyordu. Taht odası boş ve kıpırtısızdı. Uzun sürmeyecekti. Duvarlar boyunca dizilmiş camlı pencerelerden içeri dolan berrak akşam ışığı tavandaki pencerelerdeki, Andor'un Beyaz Aslanı'nı, Andor'un zaferlerini ve Atha'an Miereler kadar esmer, Aes Sedailer kadar buyurgan Ishara'dan başlayarak ülkenin ilk kraliçelerini betimleyen vitraylardan gelen renkli ışığa karışıyordu. Andor'un hiçbir hükümdarı, bu ulusu kuran öncelleri onu seyrederken haddini aşamazdı.

Bir şeyi görmekten korkmuştu –*Tel'aran'rhiod*'da, Salon'un uzak ucundaki kürsünün üzerinde dururken gördüğü, her tarafı Ejderlerle yaldızlanmış devasa taht. Işık'a şükür orada değildi. Aslan Tahtı da artık bir tür ödülmüş gibi, yüksek bir kaidenin üzerinde durmuyor,

kürsünün üzerinde, gereken yerde duruyordu, oymalı, yaldızlı devasa bir koltuk, ama bir kadının oturması için yapılmış bir koltuk. Orada oturan kadının başının üzerinde, yakutlardan bir fon üzerinde, aytaşları ile çizilmiş bir Beyaz Aslan yükselecekti. Hiçbir erkek o tahta otururken rahat hissetmezdi, çünkü efsanelere göre, sonunu hazırladığını bilirdi. Elayne yalnızca, koltuğu yapanların bir erkeğin rahat rahat oturamayacağından emin olduklarını düşünüyordu.

Kürsünün beyaz mermerden basamaklarına tırmanarak bir elini tahtın bir koluna koydu. Oraya oturmaya hakkı yoktu, henüz değil. Kraliçe olarak kabul edilene kadar değil. Ama Aslan Tahtı üzerine yemin etmek, Andor kadar eski bir gelenekti. Dizlerinin üzerine çöküp, başını tahtın minderine dayayarak ağlama dürtüsüne direnmesi gerekti. Annesinin ölümü fikrine alışmış olabilirdi, ama bu tüm acıyı geri getirmişti. Şimdi yıkılamazdı.

"Işık altında, senin hatıranı şereflendireceğim, anne," dedi yumuşak sesle. "Morgase Trakand adını şereflendireceğim ve Trakand Evi'ne yalnızca şeref getirmeye çalışacağım."

"Nöbetçilere meraklıları ve iltimas arayanları uzak tutmalarını emrettim. Bir süre burada yalnız kalmak isteyeceğini tahmin ettim."

Elayne yavaşça dönüp Dyelin Taravin ile, Büyük Salon boyunca yürümekte olan altın saçlı kadınla, yüzleşti. Dyelin, annesi tahta çıkma mücadelesi içindeyken onu ilk destekleyenlerden biriydi. Kadının saçlarında Elayne'in hatırladığından daha fazla gri, gözlerinin köşelerinde daha fazla çizgi vardı. Hâlâ oldukça güzeldi. Güçlü bir kadın. Ve hem dost, hem düşman olarak, güçlü biri.

Kürsünün dibine durdu ve başını kaldırıp baktı. "İki gündür hayatta olduğunu işitip duruyorum, ama şimdiye dek gerçekten inanmadım. Tahtı Yenidendoğan Ejder'den almak için mi geldim?"

"Tahtı kendi hakkımla alacağım, Dyelin, kendi elimle. Aslan Tahtı bir erkekten kabul edilecek süs eşyası değildir." Dyelin, açık gerçek buymuş gibi başını salladı. Her Andorlu için açık gerçek buydu. "Ne tarafta duruyorsun, Dyelin? Trakand Evi'nin yanında mı, karşısında mı? Buraya gelirken ismini sık sık duydum."

"Madem tahtı kendi hakkınla, kendi elinle alacaksın." Pek az kişi Dyelin kadar kuru konuşabilirdi. Elayne üst basamağa oturdu ve yaşlı kadının da ona katılmasını işaret etti. "Birkaç pürüz var, elbette," diye devam etti Dyelin, oturmak için mavi eteklerini toplarken. "Biliyor olabileceğin gibi, taht üzerinde hak iddia eden pek çok kişi çıktı. Naean ve Elenia'yı güvenle kilit altına aldırdım.

Çoğu insanın kabullenmeye razı göründüğü ihanet suçuyla. Şimdilik. Elenia'nın kocası, sessizce de olsa, hâlâ karısını destekliyor. Arymilla da hak iddia ettiğini bildirdi, aptal kaz. Biraz destek buldu, ama seni endişelendirmesi gerekmez. Asıl endişe kaynağın –şehrin her yerinde dolaşan, Yenidendoğan Ejder'in dönmesini bekleyen Aieller dışında– Aemlyn, Arathelle ve Pelivar olmalı. Şimdilik Luan ve Ellorien arkanda olacak, ama o üçünün tarafına da geçebilirler."

Çok özet bir listeydi ve at alışverişine daha uygun bir sesle aktarılmıştı. Naean'ı ve Elenia'yı biliyordu zaten, ama Jarid'in karısının tahta çıkmak konusunda bir şansı olduğunu düşündüğünü bilmiyordu. Arymilla, ne destek görürse görsün, kabul edilebileceğini düşünüyorsa gerçekten de kazın tekiydi. Ama son beş isim endişe vericiydi. Her biri eskiden, tıpkı Dyelin gibi, kuvvetle annesini destekleyen isimlerdi ve her biri güçlü bir Ev'in başıydı.

"Demek Arathelle ve Aemlyn tahtı istiyor," diye mırıldandı Elayne. "Ellorien'in kendisi için istediğine inanamam." Pelivar kızlarından biri adına hareket ediyor olabilirdi, ama Luan'ın yalnızca torunları vardı ve onların hiçbiri de yeterince büyük değildi. "Beş Ev birleşebilirmiş gibi konuştun. Kimin arkasında?" Bu ciddi bir tehdit olurdu.

Dyelin gülümseyerek çenesini eline yasladı. "Tahta benim geçmem gerektiğini düşünüyor gibiler. Şimdi, Yenidendoğan Ejder hakkında ne yapmayı düşünüyorsun? Bir süredir buraya dönmedi, ama hiç yoktan ortaya çıkabiliyor gibi."

Elayne bir anlığına gözlerini sıkı sıkı yumdu, ama onları açtığı zaman hâlâ Büyük Salon'daki kürsünün basamaklarında oturuyordu ve Dyelin hâlâ ona gülümsüyordu. Ağabeyi Elaida için savaşıyordu, üvey ağabeyi Beyazpelerin olmuştu. Saray'ı her an birbirlerine saldırabilecek kadınlarla doldurmuştu, içlerinden birinin Karanlıkdostu, hatta Kara Ajah'tan biri olduğu gerçeğinden bahsetmiyordu bile. Ve tahta çıkma yolunda karşısına çıkan en güçlü tehdit –*çok* güçlü bir tehdit– Elayne'i desteklediğini söyleyen bir kadını destekliyordu. Dünya gerçekten delirmişti. Kendi katkısını yapsa da olurdu.

"Muhafızım olarak bağ kurmayı düşünüyorum," dedi ve diğer kadın hayretle gözlerini kırpıştıramadan devam etti. "Aynı zamanda, onunla evlenmeyi umut ediyorum. Ama bunların Aslan Tahtı ile ilgisi yok. Yapmayı düşündüğüm ilk şey..."

O sözlerine devam ederken Dyelin kahkaha atmaya başladı. Elayne planlarını duyduğu zaman sevindiğinden mi, yoksa Dyelin Aslan Tahtı'na giden kendi yolunun açık olduğunu gördüğünden mi olduğunu bilmeyi diledi. En azından artık onu neyin beklediğini biliyordu.

* * *

Daved Hanlon atını Caemlyn'e sürerken, buranın nasıl da yağmalanılacak bir şehir olduğunu düşünmekten alamıyordu kendini. Asker olarak geçirdiği seneler içinde, pek çok köyün ve kasabanın yağmalandığını görmüştü ve bir kez, yirmi sene önce, Aieller gittikten sonra, büyük bir şehir olan Cairhien'i görmüştü. Bunca Aiel'in Caemlyn'i dokunulmamış gibi bırakmaları tuhaftı, ama diğer yandan, Cairhien'in en yüksek kuleleri yanıyor olmasa, Aiellerin orada bulunduğunu bilmek imkânsız olurdu; başka şeylerin yanı sıra bol bol altın toplanmayı bekliyordu ve toplama işini yapacak bol bol adam vardı. Bu geniş sokakları atlılar, kaçan insanlar, daha hançer dokunmadan canlarının esirgenmesi umudu ile altınlarını teslim edecek şişman tüccarlar, bir köşeye sürüklendiklerinde değil mücadele etmek, ciyaklayamayacak kadar dehşete düşmüş ince kızlar ve tombul kadınlarla dolu olarak hayal edebiliyordu. O şeyleri görmüş, yapmıştı ve tekrar yapmayı umuyordu. Ama Caemlyn'de değil, diye itiraf etti içini çekerek. Onu buraya getiren emirler itaatsizlik edebileceği türden olsa, yağmanın bu kadar zengin olmayacağı, ama daha kolay olacağı bir yere giderdi.

Aldığı talimatlar açıktı. Atını Yeni Şehir'deki Kızıl Boğa'nın ahırına bıraktı, bir buçuk kilometre kadar yürüyerek bir yan sokaktaki yüksek, taş eve gitti. Altınlarını gizleyen zengin bir tüccar kadının eviydi ve kadının arması kapılara resmedilmişti; altın bir el üzerinde kırmızı bir yürek. Onu içeri alan iri yarı adam tüccar hizmetkârı falan değildi, içine gömülmüş o parmak boğumları ve donuk bakışlarla değil. Dev adam tek kelime etmeden onu evin içlerine, sonra derinlere, bodrum katlara götürdü. Hanlon kınındaki kılıcı gevşetti. Başka şeylerin yanı sıra, başarısızlığa uğramış erkek ve kadınların kendi girift idamlarına yürüdüğünü görmüştü. Başarısız olduğunu düşünmüyordu, ama diğer yandan, pek başarılı olmuş da sayılmazdı. Ama emirleri yerine getirmişti. Bu her zaman yeterli olmuyordu.

Her yere yerleştirilmiş yaldızlı lambalarla aydınlanan kaba taştan bodrumda, gözleri ilk önce kızıl ipekten, dantel kenarlı elbise içindeki, saçları köpük köpük dantelden bir ağla toplanmış güzel kadına gitti. Bu Leydi Shiaine'in kim olduğunu bilmiyordu, ama ona itaat etme emrini almıştı. Gülümseyerek en iyi reveransını yaptı. Kadın, onun bodrumda başka neler olduğunu fark etmesini beklermiş gibi bakmakla yetindi.

Gözden kaçırması imkânsızdı, çünkü odada birkaç fıçı dışında yalnızca tuhaf bir şekilde süslenmiş, geniş, ağır bir masa vardı. Masa tablasına iki oval oyulmuştu ve birinden bir adamın başı ve omuzları çıkıyordu. Adamın başı tahta masaya yaslanmıştı ve dişlerinin arasına sıkıştırılmış tahta parçasına bağlanmış, uçları masa tablasına çivilenmiş deri kayışlarla tutturulmuştu. Diğer oyukta aynı şekilde bağlanmış bir kadın vardı. Masanın altında, ayak bilekleri el bileklerine bağlanmış halde diz çöküyorlardı. Her tür zevk için, sıkı sıkı bağlanmışlardı. Adamın saçlarına kır düşmüştü ve bir lordun yüzüne sahipti, ama derine gömülmüş gözlerinin yuvalarında çılgınca oynuyor olması şaşırtıcı değildi. Kadının masaya yayılmış saçları siyah ve parlaktı, ama yüzü Hanlon'ın zevkine göre biraz fazla uzundu.

Aniden kadının yüzünü gerçekten gördü ve kendine hâkim olamadan eli kılıcına gitti. Kabzayı bırakması için biraz çaba harcaması gerekti ve bunu saklamaya çalıştı. Bir Aes Sedai yüzü, ama bu şekilde bağlanmasına izin veren bir Aes Sedai tehdit oluşturmazdı.

"Demek biraz beynin var," dedi Shiaine. Aksanına bakılırsa asil bir kadındı ve kesinlikle buyurgan bir havası vardı. Masanın çevresinden dolandı ve bağlı adamın yüzüne baktı. "Büyük Efendi Moridin'den bana beyni olan bir adam göndermesini istedim. Buradaki, zavallı Jaichim'de pek az var."

Hanlon kaşlarını çattı, sonra hemen yüzünden sildi. O emirleri bizzat Moghedien'den almıştı. Kıyamet Çukuru aşkına, Moridin de kimdi? Fark etmezdi. Emirleri Moghedien'den gelmişti; bu kadarı yeterliydi.

İri yarı adam Shiaine'e bir huni verdi ve kadın huniyi Jaichim'in ağzındaki tahta parçasına oyulmuş deliğe oturttu. Adamın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. "Zavallı Jaichim çok fena başarısızlığa uğradı," dedi Shiaine, bir tavuğa bakan tilki gibi gülümseyerek. "Moridin onun cezalandırılmasını istiyor. Zavallı Jaichim brendisini çok sever."

Geriledi, ama açıkça göremeyecek kadar değildi ve iri yarı adam fıçılardan biriyle masaya yaklaştığında Hanlon irkildi. Hanlon o fıçıyı yardımsız kaldırabileceğini sanmıyordu, ama iri yarı adam rahatça eğdi onu. Bağlı adam bir kez çığlık attı ve sonra fıçıdan huniye koyu renk bir sıvı akmaya başladı, adamın feryadını bir gurultuya çevirdi. Ham brendinin kaba kokusu havayı doldurdu. Adam bağları ile savaştı, kıvrandı, hatta masanın yan tarafını kaldırmayı başardı, ama brendi akmaya devam etti. Adam bağırmaya ya da çığlık atmaya çalışırken sıvıda kabarcıklar oluşuyordu, ama brendi akmaya devam ediyordu. Ve sonra kıvranmalar yavaşladı, durdu. İri, öfkeli bakışlar tavana dikildi ve brendi adamın burun deliklerinden sızdı. İri yarı adam, fıçıdaki son damlalar da dökülene kadar durmadı.

"Bence zavallı Jaichim sonunda yeteri kadar brendi içti," dedi Shiaine ve zevkle kahkaha attı.

Hanlon başını salladı. Aynı fikirdeydi. Adamın kim olduğunu merak etti.

Shiaine'in işi bitmemişti henüz. Bir jesti üzerine iri yarı adam Aes Sedai'nin ağız tıkacını masaya tutturan kayışı kopardı. Hanlon tıkacın kadının ağzından çıkarken birkaç dişi de yerinden oynattığını düşündü. Daha adam kayışı bırakmadan kadın ağzından kelimeler çağladı.

"Sana itaat edeceğim!" diye uludu. "Büyük Efendi'nin emrettiği gibi itaat edeceğim! Kalkanımı, itaat edebileyim diye, zamanla eriyecek şekilde koydu! Bana öyle dedi! Bırak kendimi kanıtlayayım! Sürünürüm! Ben bir solucanım ve sen güneşsin! Ah, lütfen! Lütfen! Lütfen!"

Shiaine elini Aes Sedai'nin ağzına kapatarak sözcükleri boğdu, ama inlemeleri boğamadı. "Bir daha başarısızlığa uğramayacağını nereden bileyim, Falion? Daha önce başarısız oldun ve Moridin seni cezalandırma işini bana bıraktı. Bana bir başkasını verdi; ikinize birden ihtiyacım var mı? Kendini savunman için sana bir fırsat daha tanıyabilirim, Falion –belki– ama bunu yaparsam, beni ikna etmen gerekecek. *Gerçek* şevk bekleyeceğim."

Shiaine elini çeker çekmez Falion yine çığlık çığlığa yakarmaya, abartılı sözler vermeye başladı, ama kısa süre sonra sözsüz çığlıklardan ve gözyaşlarından başka hiçbir şey kalmadı ve tıkacı yerine yerleştirildi, kayışın ucu yine masaya çivilendi ve Jaichim'in hunisi kadının açık ağzına konuldu. İri yarı adam masaya bir fıçı daha getirdi ve kadının başının yanına koydu. Aes Sedai delirdi

sanki, iri iri açılmış gözleri yuvarlandı, masanın altında öyle çırpındı ki masa titremeye başladı.

Hanlon etkilenmişti. Bir Aes Sedai'yi kırmak, tombul bir tüccarı ya da onun tombul yanaklı kızını kırmaktan daha zor olsa gerekti. Yine de, kadın Seçilmişlerin birinden yardım almış gibiydi. Shiaine'in ona baktığını fark edince Falion'a gülümsemekten vazgeçti. Hayatta ilk kuralı, Seçilmişlerin ondan yükseğe yerleştirdikleri kişileri gücendirmemekti.

"Söyle bana, Hanlon," dedi Shiaine, "eline bir kraliçe geçmesine ne dersin?"

Adam elinde olmadan dudaklarını yaladı. Bir kraliçe? İşte *bunu* hiç yapmamıştı.

29
Bir Fincan Uyku

“Tam bir yün kafa gibi davranma, Rand,” dedi Min. Kendini oturduğu yerde kalmaya zorlayarak bacak bacak üzerine attı ve aylak aylak ayağını sallamaya başladı, ama sesindeki çileden çıkmışlığı silemedi. “Git ona! Konuş onunla!”

“Neden?” diye terslendi Rand. “Artık hangi mektuba inanacağımı biliyorum. Böylesi daha iyi. O artık güvende. Bana zarar vermek isteyen herkese karşı güvende. Bana karşı güvende! Böylesi daha iyi!” Ama gömleği içinde, Ejder Tahtı’nın önündeki iki sandalye sırasının arasında, bembeyaz kesilmiş yumruklarla ileri geri yürüdü ve pencerelerin arkasındaki, Cairhien’e yeni bir kar örtüsü sermekle meşgul kara bulutları bile sindirecek öfkeli bakışlar fırlattı.

Min, güneş oymalı kapıların yanında duran Fedwin Morr ile bakıştı. Artık Kızlar, tehdit oluşturmadığı belli olan herkesin habersizce içeri dalmasına izin veriyordu, ama bu sabah Rand’ın görmek istemediği kişiler boğuk sesli oğlan tarafından geri çevriliyordu. Morr’un siyah yakasında Ejder ve Kılıç vardı ve Min onun, kendisinden üç kat yaşlı adamların çoğundan daha fazla savaş –daha fazla dehşet– gördüğünü biliyordu, ama yine de bir oğlandı işte. Bugün, Rand’a huzursuz bakışlar fırlatırken, her zamankinden genç görünüyordu. Min’e göre kalçasında kılıç hâlâ yersiz kaçıyordu.

“Yenidendoğan Ejder de bir erkek, Fedwin,” dedi Min. “Ve her erkek gibi, bir kadının onu görmek istemediğini düşündüğü için surat asıyor.”

Oğlan gözlerini iri iri açarak, Min onu çimdiklemiş gibi irkildi. Rand durup asık suratla Min’e kaş çattı. Min’i gülmekten alıkoyan tek şey, Rand’ın bir hançer yarası kadar gerçek bir acıyı saklamakta

olduğunu bilmesiydi. Bu, bir de aynı şeyi kendisi yapsa Rand'ın aynı ölçüde incineceğini bilmesi. Onun sancaklarını yırtma fırsatı bulacağından değil, ama yine de gerçek buydu. Rand başta, Taim'in şafakta Caemlyn'den getirdiği haberle sersemlemişti, ama adam gider gitmez mızrak yemiş boğa gibi görünmeyi bırakmış... buna başlamıştı!

Min doğruldu, açık yeşil ceketini düzeltti, kollarını göğsünde kavuşturdu ve Rand ile doğrudan yüzleşti. "Başka ne olabilir ki?" diye sordu sakin sakin. Eh, sakin olmaya çalıştı ve az daha başaracaktı. Adama âşıktı, ama bu şekilde geçen bir sabahtan sonra, onun kulaklarını bir güzel yumruklamak istiyordu. "Mat'ten iki kez bile bahsetmedin ve *onun* hayatta olup olmadığını bilmiyorsun."

"Mat hayatta," diye hırladı Rand. "Ölse bilirdim. Ne demek ben!.." Sözcüğü söyleyememiş gibi çenesini sıktı.

"Surat asıyorsun," dedi Min. "Birazdan dudaklarını da uzatırsın. Bazı kadınlar dudakları uzayan erkekleri daha yakışıklı bulur. Ben onlardan değilim." Eh, bu kadarı yeter. Rand'ın yüzü kararmıştı ve kızarmıyordu. "Andor tahtına onun oturacağından emin olmak için düğüm düğüm olmadın mı? Ki taht kendi hakkıyla onun zaten. Cairhien ve Tear gibi paramparça halde değil, onun Andor'u bütün olarak almasını istediğini söylemiyor muydun?"

"Söylüyordum!" diye kükredi Rand. "Ve şimdi onun ve beni orada istemiyor! Bana uyar! Ve bana bir daha bağırmayı bırakmamı söyleme! Ben bağırmıyorum!" Bağırdığını fark etti ve çenesini kapadı. Gırtlağından alçak bir hırlama çıktı. Morr düğmelerinden birini incelemeye, onu bir o yana, bir bu yana bükmeye başladı. Bütün sabah aynı şeyi yapmıştı.

Min yüzünü ifadesiz tuttu. Ona tokat *atmayacaktı* ve şaplaklanmayacak kadar da büyüktü. "Andor onun, tıpkı senin istediğin gibi," dedi. Sakin sakin. Neredeyse. "Senin sancaklarını yırttıktan sonra, Terkedilmişlerden hiçbiri onun peşine düşmez." O gri mavi gözlerde tehlikeli bir ışık belirdi, ama Min sözlerine devam etti. "Tıpkı senin istediğin gibi. Ve onun düşmanlarının yanına geçtiğine inanamazsın. Andor Yenidendoğan Ejder'i takip edecek ve sen bunu biliyorsun. Bu yüzden, kızmanın tek sebebi seni artık görmek istemediğini düşünmen. Ona git, seni aptal!" Bir sonraki kısmı söylemek daha zordu. "Sen daha iki kelime edemeden seni öpmeye başlayacak." Işık, Elayne'i de neredeyse Rand'ı sevdiği kadar seviyordu –belki farklı bir açıdan, aynı ölçüde– ama bir kadın emri altında güçlü bir ulus olan güzel, altın saçlı bir kraliçe ile nasıl

rekabet edebilirdi?

"Ben... öfkeli değilim," dedi Rand gergin bir sesle. Ve yine ileri geri adımlamaya başladı. Min onun poposuna bir tekme atmayı düşündü. Sertçe.

Kapılardan biri açıldı ve kösele derili, beyaz saçlı Sorilea içeri girdi. Sorilea, daha Morr Rand'ın onun içeri girmesini isteyip istemediğine bakarken delikanlıyı itip geçti. Rand ağzını açtı – kendisi ne derse desin, öfkeyle– ve üzerinde erimiş karlar bulunan kalın siyah cüppeler giymiş, derin başlıkları yüzlerini pek saklayamayan beş kadın Bilge'nin ardından, ellerini kavuşturarak, bakışlarını yere dikerek içeri girdiler.

Min'in saçları diken diken oldu. Onun gözlerinde, tıpkı Rand'ın çevresinde olduğu gibi, altı kadının çevresinde imgeler ve haleler dans etti ve kayboldu, yerlerine yenileri geldi. Rand'ın o beş kadının hayatta olduğunu unuttuğunu diliyordu. Işık adına, o kötü yaşlı kadın ne yapıyordu?

Sorilea altın ve fildişi bileziklerini şıngırdatarak işaret etti ve beş kadın telaşla yere kakılmış altın Yükselen Güneş'in üzerinde dizildiler. Rand kadın sırası boyunca yürüdü, başlıkları arkaya attı, yüzleri ortaya çıkardı ve soğuk soğuk baktı onlara.

Kara cüppeli kadınların hiçbiri yıkanmamıştı, saçları gevşek ve terden kirlenmişti. Yeşil Aes Sedailerden Elza Penfell, Rand'ın bakışlarına hevesle, yüzünde tuhaf bir şevkle karşılık verdi. İnce bir Kahverengi olan Nesune Bihara, Rand'ın bakışları kadar dikkatli bakışlarla inceledi onu. Sarene Nemdahl öyle güzeldi ki bu kirli halinde bile, yaşı belirsizliğinin doğal olması gerektiğini düşünüyordunuz. Sarene Beyaz Ajah serinkanlılığına zar zor tutunuyordu sanki. Beldeine Nyram yaşı belli edemeyecek yüz hatları kadar yeni almıştı şalı ve kararsız gülümsemesi Rand'ın bakışları altında eriyip gitti. Solgun, Sarene kadar güzel bir kadın olan Boroleos irkildi, sonra gözle görülür bir biçimde, kendini o soğuk bakışları karşılamaya zorladı. O son ikisi de Yeşil'di ve beş kadın Elaida'nın emirleri üzerine Rand'ı kaçıran Aes Sedailer arasındaydı. Bazıları onu Tar Valon'a götürürken ona işkence de etmişlerdi... Rand hâlâ ter içinde, nefes nefese, bir yere kapatıldığı, dövüldüğü hakkında bir şeyler mırıldanarak uykusundan uyanıyordu. Min onun bakışlarında cinayet görmediğini umdu.

"Bunlar *da'tsang* ilan edilmişti, Rand al'Thor," dedi Sorilea. "Bence artık utancı iliklerinde hissediyorlar. Senin gibi, gün doğumunda ve gün batımında dövülmeyi talep eden ilk Erian

Boroleos oldu, ama sonra bunu her biri istedi. Ve istekleri kabul edildi. Her biri, nasıl elinden geliyorsa, sana hizmet etmeyi talep etti. İhanetlerinin *toh*'u karşılanamaz," sesi bir anlığına karardı; Aieller için, bir insanı kaçırma ihaneti, daha sonra yapılanlardan çok daha kötüydü, "ama utançlarını biliyorlar ve denemek istiyorlar. Seçimi sana bırakmaya karar verdik."

Min kaşlarını çattı. Seçimi ona bırakmak mı? Bilgeler nadiren kendi yapabilecekleri bir seçimi başkalarına bırakırdı. Sorilea bunu *asla* yapmazdı. Sırım gibi Bilge kayıtsızca omuzlarındaki koyu renk şalı düzeltti ve bu hiç önemli bir konu değilmiş gibi Rand'ı izledi. Ama Min'e buz gibi bir bakış fırlattı ve aniden Min burada yanlış bir laf etse, bu kemikli yaşlı kadının onun derisini yüzeceğini anladı. Bir görü değildi. Yalnızca, artık Sorilea'yı istemediği kadar iyi tanıyordu.

Kararlılıkla kadınların çevresinde belirip kaybolan imgeleri incelemeye koyuldu. Birbirlerine bu kadar yakın dururken, hangi imgenin hangi kadına ait olduğunu anlamak zordu. En azından haleler her zaman kesindi. Işık, en azından gördüklerinin bir kısmını anlayabilse!

Rand Sorilea'nın sözlerini serinkanlı bir ifade ile karşıladı. Ellerini yavaşça birbirine sürttü, sonra düşünceli düşünceli avuçlarındaki balıkçılları inceledi. O Aes Sedai yüzlerini teker teker süzdü. Sonunda Erian'a odaklandı.

"Neden?" diye sordu, ılımlı bir sesle. "Muhafızlarınızın ikisini öldürdüm. Neden?" Min irkildi. Rand'ın pek çok şey olduğu söylenebilirdi, ama nadiren ılımlı olurdu. Ve Erian, onu birden fazla kez döven birkaç kişiden biriydi.

Solgun Illianlı Aes Sedai sırtını dikleştirdi. İmgeler dans etti, haleler çakıp kayboldu. Min hiçbirini okuyamadı. Kirli yüzlü, uzun siyah saçları keçeleşmiş Erian Aes Sedai buyurganlığını toparladı ve Rand'ın gözlerinin içine baktı. Ama yanıtı basit ve doğrudandı. "Seni tutsak ederek hata yaptık. Uzun uzun düşündüm. Sen Son Savaş'ta savaşmalısın ve biz sana yardım etmeliyiz. Beni kabul etmezsen anlarım, ama izin verirsen senin istediğin gibi yardım ederim."

Rand ifadesiz bir yüzle baktı ona.

Aynı, tek kelimelik soruyu her birine sordu ve kadınların kendisi kadar farklı yanıtlar aldı.

"Yeşil, Savaş Ajahıdır," dedi Beldeine gururla ve yanaklarındaki lekelere, gözlerinin altındaki mor halkalara rağmen. Savaşlar

Kraliçesi gibi görünüyordu. Ama diğer yandan, Saldaealı kadınlar için bu doğaldı. “Sen Tarmon Gai’don’a giderken, Yeşiller orada olmalı. Beni kabul edersen takip ederim.” Işık, bir Asha’man’la Muhafız bağı kuracaktı! Nasıl?.. Hayır; şu anda bu önemli değildi.

“Yaptığımız şey o sırada mantıklıydı.” Sarene’in sıkı sıkı tutunduğu serinkanlı dinginlik açık endişeye dönüştü ve kadın başını iki yana salladı. “Bunu açıklamak için söylüyorum, yaptıklarımızı haklı göstermek için değil. Koşullar değişti. Senin için, mantıklı yol...” Son derece titrek bir nefes çekti. İmgeler ve haleler; fırtına gibi bir aşk ilişkisi! Ne kadar güzel olursa olsun kadın buz gibiydi. Ve bir adamın onu eriteceğini bilmenin hiçbir faydası yoktu! “Bizi tutsaklığa geri gönder,” diye devam etti kadın, “hatta bizi idam et. Kendi adıma, mantığım sana hizmet etmemi söylüyor.”

Nesune başını yana eğdi ve neredeyse siyah gözleri Rand hakkında her kırıntıyı hafızasına almaya çalışır gibi görünüyordu. Bir kırmızı yeşil hale, şereften ve ünden bahsediyordu. Kadının başında dev bir bina belirdi ve kayboldu. Nesune bir kütüphane kuracaktı. “Ben seni incelemek istiyorum,” dedi basitçe. “Bunu taş taşırken ya da çukur kazarken yapamam. Düşünmek için bol bol zaman veriyorlar, ama sana hizmet etmek, öğrenebileceklerim karşılığında adil bir bedel gibi görünüyor.” Bu sözlerin doğrudanlığı karşısında Rand gözlerini kırpıştırdı, ama bunun dışında yüzündeki ifade değişmedi.

En şaşırtıcı yanıt Elza’dan geldi ve sözlerden daha fazlası ile ifade etti. Dizlerinin üzerine çökerek, hararetli gözlerle Rand’a baktı. Tüm yüzü şevkle parlar gibiydi. Kadının çevresinde alevlenen haleler ve çağlayan imgeler hiçbir şey anlatmıyordu. “Sen Yenidendoğan Ejder’sin,” dedi nefes nefese. “Son Savaş’ta orada olmalısın. Ben senin orada olmana yardım etmeliyim! Ne gerekirse yaparım!” Ve kendini yüzüstü yere atarak Rand’ın çizmelerinin önündeki cilalı taşları öptü. Sorilea bile hayrete düşmüştü ve Sarene’in ağzı açık kalmıştı. Morr ağzı bir karış açık, kadına baktı, sonra yine düğme bükme işine geri döndü. Min onun kendi kendine, sinirli sinirli kıkırdadığını düşündü.

Rand topuğu üzerinde dönerek Ejder Tahtı ile arasındaki mesafeyi yarıladı. Asası ve Illian tacı orada, altın işlemeli kırmızı ceketinin üzerinde duruyordu. Yüzü öyle kasvetliydi ki Min kimlerin izlediğine aldırmadan ona koşmak istedi, ama Aes Sedaileri incelemeye devam etti. Ve Sorilea’yı. O beyaz saçlı

cadalozun çevresinde gerçekten faydalı hiçbir şey görmemişti.

Aniden, Rand geri döndü, kadın sırasına doğru öyle çabuk yürüdü ki Beldeine ile Sarene geriliediler. Sorilea'nın keskin bir jesti üzerine eski yerlerine geçtiler.

"Bir kutuya kapatılmayı kabul eder miydiniz?" Rand'ın sesi, donmuş taşa sürtünen taş gibi gıcırdıyordu. "Bütün gün bir sandığa kapatılmayı, kapatılmadan önce ve kutudan çıkarıldıktan sonra dövülmeyi kabul eder miydiniz?" Ona yaptıkları buydu.

"Evet!" diye inledi Elza yerden. "Ne yapmam gerekirse yaparım!"

"Eğer öyle istersen," demeyi başardı Erian titreyerek ve diğerleri dehşet dolu yüzlerle, yavaşça başlarını salladılar.

Min ceketinin ceplerinde yumruklarını sokarak, şaşkınlık içinde baktı. Rand'ın aynı şekilde intikam almayı düşünmesi son derece doğal geliyordu, ama bunu bir şekilde durdurmalıydı. Min Rand'ı kendisinden daha iyi tanıyordu; ne konuda bir hançer kadar sert olduğunu, kendisi ne kadar inkâr ederse etsin ne konuda kırılgan olduğunu biliyordu. Bunu yaparsa kendini asla affedemezdi. Ama nasıl? Rand'ın yüzü öfkeyle çarpılmıştı ve işittiği o sesle tartışırken başını iki yana sallıyordu. Bir sözcüğü sesli olarak söyledi ve Min anladı. *Ta'veren.* Sorilea sakin sakin durmuş, Nesune kadar dikkatle izliyordu onu. Sandık, tehdidi bile Kahverengi Aes Sedai'yi sarsamamıştı. Hâlâ inlemekte, yeri öpmekte olan Elza dışında, diğerleri kendilerini iki büklüm olmuş, Rand'ın bağlandığı şekilde bağlanmış olarak görüyormuş gibi, boş gözlerle bakıyorlardı.

Rand'ın ve kadınların çevresinde akan o imgeler arasında, aniden bir hale çaktı, yeşil tonları da taşıyan mavi sarı bir hale hepsini içine aldı. Ve Min anladı. Yarı şaşkınlık, yarı rahatlama içinde inledi.

"Her biri sana kendi tarzında hizmet edecek, Rand," dedi telaşla. "Gördüm." *Sorilea* ona hizmet mi edecekti? Aniden Min "kendi tarzında"nın tam olarak ne anlama geldiğini merak etti. Bilmeden konuşmuştu, ama sözcüklerin kendilerinin ne anlama geldiğini her zaman bilemiyordu. Ama hizmet *edeceklerdi;* bu kadarı açıktı.

Rand sessizce Aes Sedaileri incelerken yüzündeki öfke çekildi. Bazıları kaşlarını kaldırarak Min'e baktı, onun birkaç sözcüğünün bu kadar ağırlık taşımasına şaşıyorlardı açık ki, ama daha çok, nefes almadan Rand'ı izliyor gibiydiler. Elza bile başını kaldırıp ona baktı. Sorilea Min'e çabucak bir bakış fırlattı ve başını hafifçe salladı. Onaylayarak, diye düşündü Min. Demek yaşlı kadın Rand'ın

ne karar vereceğine aldırmıyormuş gibi yapıyordu, öyle mi?

Rand sonunda konuştu. “Kiruna ve diğerlerinin yaptığı gibi bana yemin edebilirsiniz. Ya bu ya da Bilgelerin yanına döner, şimdiye dek ne yapıyorduysanız onu yapmaya devam edersiniz. Daha azını kabul etmem.” Sesindeki talep tınısına rağmen, kollarını kavuşturmuş, sabırsız bir ifade ile bakarken, o da aldırış etmez gibi görünüyordu. Kadınlardan talep ettiği yeminler çabuk çabuk edildi.

Min o görüden sonra kaçamaklı sözler beklememişti, ama Elza dizleri üzerinde doğrulduğunda ve diğerleri de diz üstü çöktüklerinde yine de şaşırdı. Perişan bir şekilde, bir ağızdan, beş Aes Sedai daha, Işık altında, kurtuluş umutları adına, Son Savaş gelip geçene kadar Yenidendoğan Ejder’e sadakatle hizmet etmeye yemin ettiler. Nesune sözcükleri, her birini inceliyormuş gibi tekrarladı, Sarene mantıksal bir ilkeyi bildiriyormuş gibi, Elza ise geniş, muzaffer bir gülümseme ile, ama her biri yemin etti. Rand çevresine kaç Aes Sedai toplayacaktı?

Yeminden sonra Rand ilgisini kaybetti sanki. “Onlara giysi bul ve sizin diğer ‘çömezlerin’ yanına ver,” dedi Rand Sorilea’ya dalgın dalgın. Kaşlarını çatıyordu, ama Sorilea’ya ya da Aes Sedailere değil. “Sence sonunda kaç kişi olacaklar?” Min kendi düşüncesinin yankılandığını duyunca yerinde sıçradı.

“Kaç tane gerekirse,” dedi Sorilea kuru kuru. “Bence daha fazlası gelecek.” Ellerini bir kez çırptı ve işaret etti ve beş Aes Sedai ayağa fırladılar. Yalnızca Nesune, ne büyük çeviklikle itaat ettiklerine şaşırmış göründü. Sorilea, bir Aiel için oldukça tatmin dolu bir gülümseme ile gülümsedi ve Min bunun sebebinin diğer kadınların itaatkârlığı olmadığını düşündü.

Rand başını sallayarak sırtını döndü. Elayne yüzünden kaş çatarak ileri geri adımlamaya başlamıştı bile. Min bir kez daha sandalyesine yerleşti ve Fel Efendi’nin kitaplarından birinin yanında olmasını, okuyabilmeyi diledi. Ya da Rand’a fırlatabilmeyi. Eh, okumak için Fel Efendi’nin kitaplarından biri, fırlatmak için bir başkasının kitabı olabilirdi.

Sorilea siyahlara bürünmüş Aes Sedaileri odadan çıkardı, ama sonra bir eli kapıda, durup yaldızlı tahtın önünde ileri geri yürüyen Rand’a baktı. Dudaklarını düşünceli düşünceli büzdü. “O kadın, Cadsuane Melaidhrin bugün yine bu çatının altında,” dedi sonunda, Rand’ın sırtına hitaben. “Bence ondan kaçındığına göre, korktuğuna inanıyor, Rand al’Thor.” Sonra çıktı.

Rand uzun bir an boyunca durup tahta baktı. Ya da onun

ötesinde bir şeye. Aniden silkelendi ve kalan mesafeyi aşıp Kılıçtan Taç'ı aldı. Ama tam onu kafasına koymak üzereyken duraksadı, sonra geri koydu. Ceketini giydi ve taç ile asayı oldukları yerde bıraktı.

"Cadsuane'in ne istediğini öğreneceğim," diye bildirdi. "Karda yürümekten hoşlandığı için gelmiyor saraya her gün. Benimle gelir misin, Min? Belki bir görü görürsün."

Min Aes Sedailerden daha hızlı fırladı ayağa. Cadsuane'e yapılacak bir ziyaret muhtemelen ancak Sorilea'ya yapılacak bir ziyaret kadar zevkli olabilirdi, ama her şey burada yalnız oturmaktan daha iyiydi. Dahası, belki *gerçekten* bir görü görürdü. Fedwin, gözlerinde tetikte bir bakış ile peşlerine takıldı.

Yüksek, tonozlu koridorda bekleyen altı Kız ayağa kalktılar, ama takip etmediler, Min aralarında yalnız Somara'yı tanıyordu; kadın Min'e kısaca gülümsedi, Rand'a ise dümdüz, onaylamaz bir ifade ile baktı. Diğerleri dik dik baktılar. Kızlar, neden onları almadan gittiği konusundaki açıklamasını kabul etmişlerdi. Rand, izleyen biri onu hâlâ Cairhien'de sansın diye almamıştı onları. Ama yine de neden daha sonra çağırtmadığını bilmek istiyorlardı ve Rand'ın verecek yanıtı yoktu. Rand kendi kendine bir şeyler mırıldandı ve öyle hızlandı ki Min yetişmek için adımlarını açmak zorunda kaldı.

"Cadsuane'i dikkatle izle," dedi Rand. "Sen de, Morr. Kadın bir tür Aes Sedai entrikası peşinde, ama ne olduğunu görebiliyorsam kavrulayım. Bilmiyorum. Bir şey var..."

Bir taş duvar Min'in arkasından vurdu sanki; bir kükreme ve çatırtı duyduğunu sandı. Ve sonra Rand onu çeviriyordu –yerde mi yatıyordu?– ve o sabah mavisi gözlerde gördüğünü hatırladığı ilk korku dolu ifade ile bakıyordu. Ancak Min öksürerek doğrulup oturduğu zaman soldu o korku. Hava toz doluydu! Ve sonra koridoru gördü.

Rand'ın kapısının önündeki Kızlar gitmişti. Kapı kanatlarının kendisi, duvarın büyük kısmı gitmişti ve karşı duvarda hemen hemen aynı büyüklükte, kocaman bir delik vardı. Toza rağmen Min dairenin içini, yıkımın içini açıkça görebiliyordu. Her yerde dev moloz yığınları vardı ve yukarıda, tavan gökyüzüne açılıyordu. Molozlar arasında yanan ateşlere döne döne kar yağıyordu. Rand'ın yatağının dev, karaağaçtan direklerinden biri parçalanmış taşların arasında yanıyordu. Min dışarıdaki, kar yağışı ile perdelenmiş basamaklı kuleleri görebildiğini fark etti. Sanki Güneş Sarayı'nın üzerine dev bir çekiç inmişti. Ve Cadsuane'i görmek üzere çıkmak

yerine orada olsalar... Min ürperdi.

"Ne?.." diye başladı titrek bir sesle, sonra faydasız sorudan vazgeçti. *Ne* olduğunu her aptal görebilirdi. "Kim?" diye sordu bunun yerine.

Tozla kaplanmış, saçları darmadağın olmuş, ceketlerinde yırtıklar açılmış iki adam koridor boyunca yuvarlanmış gibi görünüyorlardı ve belki yuvarlanmışlardı da. Min kapılardan, hatırladıklarından on adım daha uzakta olduğunu düşündü. Kapıların eskiden olduğu yerden. Uzakta endişeli bağırışlar yükseldi, koridorlar boyunca yankılandı. İki adam da yanıt vermedi ona.

"Sana güvenebilir miyim, Morr?" diye sordu Rand.

Fedwin onun gözlerine baktı. "Canınızla, Lord Ejder," dedi basitçe.

"Sana *bunu* emanet ediyorum," dedi Rand. Parmakları Min'in yanağına sürtündü, sonra aniden ayağa kalktı. "Onu *kendi* canınla koru, Morr." Çelik kadar sert bir ses. Ölüm kadar kasvetli. "Hâlâ Saray'daysalar, kapıyol açmaya çalışmanı hissederler ve daha sen bitiremeden saldırırlar. Zorunlu kalmadığın sürece hiç yönlendirme, ama hazır ol. Onu hizmetkâr bölümüne götür ve ona ulaşmaya çalışan herkesi, her şeyi öldür. Herkesi!"

Min'e son bir bakış fırlattıktan sonra –ah, Işık, başka zaman olsa, o bakışları gördükten sonra mutlu ölebileceğini düşünürdü Min!– koşarak yıkım sahnesinden uzaklaştı. Min'den uzaklaştı. Onu her kim öldürmeye çalışmışsa, onun peşinde olmalıydı.

Morr tozlu eliyle Min'in kolunu okşadı ve çocuksu bir sırıtış bahşetti. "Endişelenme, Min. Ben sana göz kulak olurum."

Ama Rand'a kim göz kulak olacaktı? Sana güvenebilir miyim, diye sormuştu, öğrenme isteği ile gelen ilk kişilerden olan bu oğlana. Işık, onu kim güvende tutacaktı?

* * *

Rand köşeyi döndü ve elini duvara yaslayarak Kaynak'ı kavradı. Biri onu öldürmeye çalışmışken Min'in sendelediğini görmesini istememesi aptalcaydı, ama istemiyordu işte. Herhangi biri değildi onu öldürmeye çalışan. Bir erkekti, Demandred ya da belki sonunda geri dönen Asmodean. Belki ikisi birden; bir tuhaflık vardı, sanki örgü farklı yönlerden gelmiş gibi. Yönlendirmeyi çok geç hissetmişti, bir şey yapamamıştı. Kendi dairesinde ölecekti. Ölmeye

hazırdı. Ama Min değil, hayır, Min değil. Elayne ona sırtını döndüğünden, daha iyi durumdaydı. Ah, Işık, öyleydi!

Kaynak'ı kavradı ve *saidin* eriyik, soğuk ve dondurucu sıcakla birlikte, yaşam ve tatlılıkla, pislik ve ölümle birlikte içine aktı. Midesi burkuldu ve önündeki koridoru çift görmeye başladı. Bir an, bir yüz gördüğünü sandı. Gözleri ile değil; kafasının içinde. Titreşen, tanımadığı bir adam geldi ve gitti. Boşluk'un içinde yüzerek Güç doldu.

Kazanamayacaksın, dedi Lews Therin'e. *Ben ölürsem, ben olarak ölürüm!*

Ilyena'yı uzaklara göndermeliydim, diye fısıldayarak karşılık verdi Lews Therin. *O zaman yaşardı.*

Rand duvarı ittirerek doğrulurken sesi bastırdı ve becerebildiğince sessiz bir biçimde, hafif adımlarla, duvar halıları ile süslü duvarlar boyunca, altın işlemeli sandıkların, kırılgan altın rengi porselenler ve fildişi biblolar sergileyen dolapların çevresinden süzülerek Saray koridorlarında ilerledi. Gözleri saldırganları arıyordu. Cesedini bulmadan tatmin olmazlardı, ama kaderini *ta'veren*'liği sayesinde atlatarak hayatta kalmış olması olasılığına karşı dairesine yaklaşırken çok dikkatli davranırlardı. Onun kıpırdanıp kıpırdanmadığını görmek için beklerlerdi. Boşluk'ta Güç'le, bir insanın ölmeden becerebildiğince birdi. Boşluk'ta, bir kılıçla olduğu gibi, çevresi ile birdi.

Her yönden bağırışlar ve feryatlar yükseliyordu, biri çığlık atarak neler olduğunu soruyor, diğerleri Yenidendoğan Ejder'in delirdiğini haykırıyordu. Kafasının içindeki, Alanna'nın kendisi olan kızgın düğüm pek az teselli veriyordu. Kadın, bütün sabah olduğu gibi, şimdi de Saray'ın dışındaydı, belki şehir duvarlarının dışındaydı. Min'in de uzakta olduğunu diledi. Bazen o ya da bu koridorda erkek ve kadınlar görüyordu, daha çok siyah ceketli hizmetkârlar, koşuyor, düşüyor, kalkıp yine koşuyorlardı. Onu görmediler. İçindeki Güç'le, her fısıltıyı duyuyordu. Hafif adımlarla koşan yumuşak çizmelerin fısıltısını da.

Üzeri porselen dolu uzun bir masanın yanında sırtını duvara vererek kendi çevresine Ateş ve Hava ördü ve Katlanmış Işık'a sarınarak kıpırdamadan durdu.

Kızlar belirdi, bir sürüsü, peçelerini takmışlardı. Onu görmeden koşarak geçtiler. Onun dairesine gidiyorlardı. Onların peşine takılmasına izin veremezdi Rand; söz vermişti, ama savaşmalarına izin vermeye söz vermişti, onları katliama götürmeye değil.

Demandred'i ve Asmodean'ı bulduğunda, Kızların tek yapabileceği ölmek olurdu ve Rand'ın ezberlemesi, listesine eklemesi gereken beş ismi vardı şimdiden. Söz vermek, sözünü tutmak zorunda kalmıştı. Sırf verdiği söz yüzünden ölmeyi hak ediyordu!

Kartallar ve kadınlar ancak kafes içinde güvende tutulabilirler, dedi Lews Therin, bir yerden alıntı yapar gibi, sonra aniden, Kızların sonuncusu da kaybolunca ağlamaya başladı.

Rand, yavaş yavaş dairesinden uzaklaşan, ileri geri yaylar çizerek yoluna devam etti. Katlamış Işık pek az Güç kullanırdı –o kadar az ki, tam tepesinde durmadığı sürece *saidin* kullanımını hiçbir erkek sezemezdi– ve ne zaman biri onu görecek gibi olsa onu kullandı. Ona saldıranlar, onun orada olması ihtimalini düşünerek saldırmamışlardı dairesine. Saray'da göz ve kulakları vardı. Belki onu dairesinden çıkaran *ta'veren*'liğiydi, eğer bir *ta'veren* kendi üzerinde etkili olabiliyorsa, belki de yalnızca tesadüftü, ama belki de Desen'i çekiştirmesi, onun öldüğünü ya da yaralandığını düşünen saldırganları uzanabileceği bir yere getirirdi. Bu düşünce üzerine Lews Therin güldü. Rand adamın beklenti içinde ellerini birbirine sürttüğünü hissedebiliyordu.

Peçeli Kızlar koşarak geçerken üç kez daha Güç'ün arkasına saklandı ve bir kez Cadsuane'in altı Aes Sedai'nin başında koridorda süzülürcesine geçtiğini gördü ve o kadınların Cadsuane dışında hiçbirini tanımıyordu. Avlanıyor gibi görünüyorlardı. Rand'ın gri saçlı Aes Sedai'den korktuğu söylenemezdi tam olarak. Hayır, elbette korkmuyordu! Ama o ve arkadaşlarının gözden kaybolmasını bekledi ve ancak ondan sonra örgüyü salıverdi. Lews Therin Cadsuane'e gülmedi. O gidene kadar ölüm kadar sessiz kaldı.

Rand duvardan uzaklaştı, sağ yanında bir kapı açıldı ve Ailil dışarı baktı. Rand kadının dairesinin yakınlarında olduğunu bilmiyordu. Ailil'in omzunun arkasında, kulaklarında şişman, altın halkalar olan, sol yanağından burun halkasına uzanan, madalyon yolu bir zincir bulunan esmer bir kadın duruyordu. Shalon, Harine din Togara'nın Rüzgârbulanı, Merana anlaşmayı haber verir vermez maiyeti ile birlikte Saray'a taşınan Atha'an Miere büyükelçisi. Shalon Rand'ın ölmesini istiyor olabilecek bir kadınla görüşüyordu. Onu görünce gözleri yuvalarından fırladı.

Rand becerebildiğince nazik davrandı, ama hızlı hareket etmeliydi. Kapı açıldıktan birkaç dakika sonra biraz hırpalanmış Ailil'i kendi yatağının altına, Shalon'un yanına tıkıyordu. Belki de olan bitenlerde rol oynamamışlardı. Belki. İşi güvenceye almak

üzülmekten iyiydi. Ailil'in tomar yapılıp ağızlarına tıkılmış eşarplarının üzerinden dik dik ona bakan iki kadın, Rand'ın ayak ve el bileklerini bağlamakta kullandığı, çarşaftan yırtılmış şeritlere karşı mücadele ederek kıvranıyorlardı. Shalon'un kalkanını bağlayıp bırakmıştı ve düğüm çözülmeden bir iki gün dayanırdı, ama fazla zaman geçmeden biri onları bulur, bağlarını keserdi.

O kalkan hakkında endişelenerek kapıyı araladı, koridoru kontrol etti ve boş koridor boyunca seğirtti. Rüzgârbulan'ı yönlendirmek üzere serbest bırakamazdı, ama bir kadına kalkan koymak azıcık Güç'le yapılacak iş değildi. Saldırganlardan biri yakındaysa... Ama bu koridoru kesen koridorlarda da kimseyi göremedi.

Ailil'in dairesinden elli adım uzakta koridor kare korkulukla, mavi mermerden bir balkona açılıyordu. Balkonun yanında geniş basamaklar vardı ve yüksek, tavanı tonozlu, kare şeklinde bir odaya bakıyordu. Karşıda buna benzer bir balkon daha vardı. Duvarlara asılmış on adım uzunluğundaki duvar halıları, keskin desenler halinde, gökyüzüne süzülen kuşlar betimliyordu. Aşağıda Dashiva durmuş çevresine bakıyor, kararsızca dudaklarını yalıyordu. Gedwyn ve Rochaid de yanındaydı! Lews Therin öldürmekten bahsetmeye başladı.

"...size söylüyorum, ben hiçbir şey hissetmedim," diyordu Gedwyn. "O öldü!"

Ve Dashiva Rand'ın merdivenin başında durduğunu gördü.

Tek uyarı, Dashiva'nın yüzünü çarpıtan ani hırlama oldu. Dashiva yönlendirdi ve Rand düşünecek zaman bulamadan kendi çevresine Hava, Ateş ve Toprak ördü –sık sık olduğu gibi ne ördüğünü bilmiyordu–; örgüyü tamamen kendisi mi yaratıyor, yoksa Lews Therin *saidin*'i ele mi geçirdi bilemiyordu. Dashiva'dan fırlayan ateş patladı, mermerleri parçaladı, Rand'ı koridora savurdu. Rand kozası içinde sekti, yuvarlandı.

O engel şerateş dışında her şeyi dışarıda tutardı. Nefes alınacak hava dahil. Rand nefes nefese örgüyü salıverdi ve havada patlamalar çınlarken, toz hâlâ asılı dururken ve kırık mermer parçaları yuvarlanırken yerde süründü. Ama nefes alma ihtiyacı kadar, Güç'ü dışarıda bırakabilen bir örgü onu içeride de tutacağı için bırakmıştı. Kaymayı bitirmeden Ateş ve Hava ördü, ama Katlanmış Işık'tan çok daha farklı bir şekilde ördü. Sol elinden ince, kırmızı teller sıçradı, arada kalan taş duvarları aşarak Dashiva ve diğerlerinin durduğu yere doğru yayıldı. Sol elinden, Hava'yla

örülmüş Ateş'ten alev topları, sayamayacağı kadar hızlı bir şekilde fırladı ve taşı yakarak geçtikten sonra o odada patladılar. Saray tek bir kesintisiz kükreme ile sarsıldı. Çöken toz yine kalktı, taş parçaları sekti.

Ama Rand hemen kalkmış, Ailil'in dairesinin önünden koşarak geçiyordu. Saldıran ve aynı noktada kalan adam ölmek istiyor demekti. O ölmeye hazırdı, ama şimdi değil. Sessizce hırlayarak bir başka koridora daldı, dar hizmetkâr merdiveninden indi ve aşağı kata vardı.

Göz açıp kapayana dek fırlatabileceği ölümcül örgüler hazırlayarak, dikkatle Dashiva'yı gördüğü yere döndü.

Hepsini en baştan öldürmeliydim, dedi Lews Therin nefes nefese. *Hepsini öldürmeliydim!*

Rand onun veryansın etmesine izin verdi.

Büyük oda ateşle süpürülmüş gibiydi. Duvar halılarından geriye, alevlerin yaladığı kömürleşmiş parçalar kalmıştı ve zemine, duvarlara bir adım genişliğinde kocaman delikler açılmıştı, Rand'ın inmek üzere olduğu merdiven, yarısında üç metrelik bir boşlukla sona eriyordu. Üç adamdan iz yoktu. Tamamen kavrulmuş olamazlardı. Bir şey kalmalıydı.

Siyah ceketli bir hizmetkâr odanın karşı yanındaki minik kapıdan ihtiyatla başını uzattı. Gözleri Rand'a takıldı, arkaya devrildi ve adam öne yığıldı. Bir başka hizmetkâr bir koridordan uzandı, sonra eteklerini topladı ve ciğerlerini paralarcasına, Yenidendoğan Ejder'in Saray'daki herkesi öldürdüğünü haykırarak geldiği yoldan geri koştu.

Rand yüzünü buruşturarak odadan çıktı. Ona zarar veremeyen insanları korkutmak konusunda çok iyiydi. Yok etmek konusunda çok iyi.

Yok etmek ya da yok edilmek, diye güldü Lews Therin. *Senin seçimine kalmışken, aralarında bir fark var mı?*

Saray'da bir yerde, bir adam bir kapıyol açacak kadar kuvvetle yönlendirdi. Dashiva ve diğerleri kaçıyor muydu? Yoksa kaçtıklarını düşünmesini mi istiyorlardı?

Artık saklanmaya zahmet etmeden Saray koridorlarında yürüdü. Başka herkes saklanıyor gibiydi. Gördüğü birkaç hizmetkâr çığlıklar atarak kaçtılar. *Saidin*'le patlamacasına dolu bir halde, onu Dashiva gibi kesin bir biçimde yok etmeye çalışan ateş ve buzla dolu bir halde, ruhuna işlemeye çalışan lekeyle dolu bir halde, koridor koridor avlandı. Öldürme arzusu ile dolmak için Lews Therin'in

perişan kahkahalarına ihtiyacı yoktu.

İleride siyah bir ceket gördü ve eli hemen fırladı, ateşler aktı, patladı, iki koridorun kesiştiği yerdeki köşeyi parçaladı. Rand örgüyü dindirdi, ama salıvermedi. Adamı öldürmüş müydü?

"Lord Ejder," diye bağırdı bir ses parçalanmış taşların arkasından, "benim, Narishma! Flinn de yanımda!"

"Sizi tanımadım," diye yalan söyledi Rand. "Buraya gelin."

"Bence kanınız ateşli," diye seslendi Flinn. "Bence herkes sakinleşene kadar beklemeliyiz."

"Evet," dedi Rand yavaşça. Gerçekten de Narishma'yı öldürmeye mi çalışmıştı? Lews Therin'i bahane olarak ileri sürebileceğini sanmıyordu. "Evet, en iyisi bu olur. Bir süre için." Yanıt gelmedi. Uzaklaşan çizme sesleri mi duymuştu? Ellerini zorla indirdi ve başka yöne döndü.

Saatlerce Saray'ı araştırdı ve Dashiva ile diğerlerinden iz bulamadı. Bomboş koridorları, büyük salonları, hatta mutfakları aradı. Hiçbir şey bulamadı, hiçbir şey öğrenemedi. Hayır. Bir şey öğrendiğini fark etti. Güven bir hançer gibiydi ve kabzası da ucu kadar keskindi.

Sonra acı buldu.

* * *

Güneş Sarayı'nın derinliklerindeki küçük, taş duvarlı oda, bir şöminesi olmamasına rağmen sıcaktı, ama Min üşüdüğünü hissediyordu. Minik, tahta masanın üzerindeki üç yaldızlı lamba yeterinden de fazla ışık veriyordu. Rand, biri Saray'ı yerle bir etmeye çalışsa bile, o odadan Min'i kaçırabileceğini söylemişti. Şaka yapıyormuş gibi konuşmamıştı.

Min Illian tacını kucağında tutarak Rand'ı izledi. Rand'ın Fedwin'i izlemesini izledi. Tacın üzerindeki elleri gerildi ve defne yapraklarının arasına gizlenmiş o minik kılıçlar batınca hemen gevşetti onları. Ejder Tahtı moloz yığınının içine gömülü yaldızlı kıymık parçalarına dönüşmüşken tacın ve asanın sağlam kalması tuhaftı. Sandalyenin yanındaki büyük, deri çantada Rand'ın kurtarabildiği başka eşyaları vardı. Kılıç kemeri ve kını içindeki kılıcı çantaya yaslanmıştı. Min'in düşüncesine göre, tuhaf bir eşya seçimi.

Seni beyinsiz ahmak, diye düşündü. *Gözünün önündekini düşünmemek onun kaybolmasını sağlamaz.*

Rand toz ve çiziklerle kaplanmış, ceketi yırtılmış halde, bağdaş kurup yere oturmuştu. Yüzü taştan oyulmuş gibiydi. Gözünü kırpmadan Fedwin'i izliyor gibiydi. Oğlan da bacaklarını açmış, yerde oturuyordu. Fedwin dilini dişlerinin arasına kıstırmış, tahta bloklardan kule yapmaya dalmıştı. Min kuvvetle yutkundu.

Onu "koruyan" oğlanın küçük bir çocuğun zihnine sahip olduğunu fark ettiğinde hissettiği dehşeti hâlâ hatırlayabiliyordu. Hüzün de sürüyordu –Işık, gerçekten de yalnızca bir çocuktu bu! bu doğru değildi!– ama Rand'ın oğlana koyduğu kalkanın hâlâ yerinde olduğunu umuyordu. Fedwin'i, "Min'i güvende tutmak için bir kule yapmak üzere" Güç kullanarak duvardan taşlar çekmek yerine bu tahta bloklarla oynamaya ikna etmek kolay olmamıştı. Ve sonra, Rand gelene kadar *kendisi* oturmuş, *ona* göz kulak olmuştu. Ah, Işık, ağlamak istiyordu. Fedwin'den çok Rand için.

"Kendini derinlere saklıyorsun gibi."

Kapıdan gelen gür ses sözlerini bitirmeden Rand ayağa fırlamış, Mazrim Taim'e dönmüştü. Her zamanki gibi, çengel burunlu adam kollarına mavi ve altın rengi Ejderler tırmanan siyah ceket giymişti. Diğer Asha'manların aksine, onun yüksek yakasında ne Kılıç, ne Ejder vardı. Esmer yüzü Rand'ınki kadar ifadesizdi. Şimdi, Taim'e bakarken, Rand dişlerini gıcırdatıyor gibiydi. Min gizlice kol yenindeki hançeri gevşetti. İki adamın çevresinde de aynı sayıda hale ve imge dans ediyordu, ama onu aniden ihtiyatlı kılan bir görü değildi. Daha önce de birini öldürüp öldürmemeyi düşünen adam görmüştü, şimdi de görüyordu.

"Buraya *saidin* tutarak mı geliyorsun, Taim?" dedi Rand, aşırı yumuşak bir sesle. Taim ellerini açtı ve Rand, "Bu daha iyi," dedi. Ama gevşemedi.

"Aiellerle dolu koridorlardan geçerek buraya gelirken kazayla hançerlenebileceğimi düşündüm yalnızca," dedi Taim. "Heyecanlı görünüyorlardı." Gözleri Rand'dan hiç ayrılmadı, ama Min hançerine dokunduğunu adamın fark ettiğinden emindi. "Anlaşılır bir şey, elbette," diye devam etti Taim. "Yukarıda gördüklerimden sonra seni hayatta gördüğüme ne kadar sevindiğimi anlatamam. Kaçakları raporlamaya geldim. Normalde zahmet etmezdim, ama bunlar Gedwyn, Rochaid, Torval ve Kisman. Altara'daki olaylardan hoşnut olmamışlar gibi, ama bu kadar ileri gidecekleri hiç aklıma gelmezdi. Seninle ayrılan adamların hiçbirini görmedim." Bir anlığına bakışları Fedwin'e kaydı. Ama yalnızca bir anlığına. "Başka... zayiat mı verildi? Dilersen bunu yanıma alırım."

“Onlara gözüme görünmemelerini söyledim,” dedi Rand sert bir sesle. “Ve Fedwin ile ben ilgilenirim. Fedwin Morr, Taim; ‘bu’ değil.” Küçük masaya doğru geriledi ve lambaların arasında duran gümüş bir kadehi aldı. Min’in nefesi kesildi.

“Köyümdeki Bilge her şeyi tedavi edebilirdi,” dedi Rand, Fedwin’in yanında diz çökerken. Bir şekilde, bakışlarını Taim’den ayırmadan oğlana gülümsemeyi başardı. Fedwin mutlu mutlu gülümseyerek karşılık verdi ve kadehi almaya çalıştı, ama Rand uzatarak kendisi içirdi. “Bitkiler hakkında, karşıma çıkan herkesten daha fazla bilgisi vardı. Ondan biraz ders aldım, hangilerinin güvenli olduğu, hangilerinin olmadığı hakkında.” Rand kadehi uzaklaştırırken Fedwin içini çekti. Rand oğlanı göğsüne bastırdı. “Uyu, Fedwin,” diye mırıldandı.

Gerçekten de oğlan uykuya dalacak gibi görünüyordu. Gözleri kapandı. Göğsü daha ağır kalkıp inmeye başladı. Yavaşladı. Ve durdu. Dudaklarındaki gülümseme hiç silinmedi.

“Şarabına biraz bir şey koydum,” dedi Rand yumuşak sesle, Fedwin’i yere yatırırken. Min’in gözleri yanıyordu, ama ağlamayacaktı. Ağlamayacaktı!

“Düşündüğümden de zorlusun,” diye mırıldandı Taim.

Rand ona sert, vahşi bir gülümseme ile baktı. “Kaçak listene Corlan Dashiva’yı da ekle, Taim. Siyah Kule’yi bir daha ziyaret ettiğimde, Hain Ağacı’nda onun kellesini görmeyi bekliyorum.”

“Dashiva mı?” diye hırladı Taim, gözleri şaşkınlıkla irileşerek. “Dediğin gibi olacak. Siyah Kule’yi bir daha ziyaret ettiğinde.” Çabucak kendini topladı ve bir kez daha cilalı bir heykel gibi oldu. Min adamın görülerini okuyabilmeyi nasıl da diliyordu.

“Siyah Kule’ye dön ve bir daha buraya gelme.” Rand ayağa kalkarak Fedwin’in cesedinin üzerinden diğer adama baktı. “Bir süre dolanabilirim.”

Taim azıcık eğildi. “Emredersin.”

Kapı onun arkasından kapanırken Min uzun bir nefes verdi.

“Zaman harcamanın anlamı yok, harcanacak zaman da yok,” diye mırıldandı Rand. Min’in önünde diz çökerek tacı aldı ve çantanın içine, diğer eşyaların yanına koydu. “Min, art arda kurt kovalayan bir köpek sürüsü olduğumu düşünüyordum, ama öyle görünüyor ki kurt benim.”

“Kavrul,” diye nefes verdi Min. İki elini onun saçlarına dolayarak gözlerinin içine baktı. Şimdi mavi, şimdi gri, tıpkı gün doğumundaki sabah göğü gibi. Ve kuru. “Ağlayabilirsin, Rand

al'Thor. Ağlarsan erimezsin!"

"Gözyaşları için de zamanım yok, Min," dedi Rand nazikçe. "Bazen, köpekler kurdu yakalıyor ve yakalamadıklarını diliyorlar. Bazen kurt onlara dönüyor ve pusu kurup bekliyor. Ama ilk önce, kurdun kaçması gerek."

"Ne zaman gidiyoruz?" diye sordu Min. Rand'ın saçlarını bırakmadı. Onu asla bırakmayacaktı. Asla.

30
Başlangıçlar

Perrin bir eliyle kürk astarlı pelerinini tutarak Sağlam'ın kendi dilediği gibi yürümesine izin verdi. Sabah ortası güneşi ısı vermiyordu ve Abila'ya uzanan yoldaki, araba tekerlekleri ile oyuk oyuk olmuş kar ayak kaydırıyordu. O ve bir düzine yol arkadaşı yolu, ağır ağır ilerleyen iki öküz arabası ve sade, kasvetli yünlüler içindeki bir avuç köylü ile paylaşıyordu. Hepsi başlarını eğmiş, ne zaman bir esinti yükselse şapkalarını ya da başlıklarını tutarak, ama bunun dışında ayaklarının altındaki yere odaklanarak, bata çıka ilerliyorlardı.

Arkasında, Neald'ın alçak sesle edepsiz bir espri yaptığını duydu; Grady yanıt olarak homurdandı ve Balwer burnunu çekti. Üç adamın hiçbiri, Amadicia sınırını geçtiklerinden beri, bu son ay içinde gördüklerinden ve işittiklerinden ya da onları ileride neler beklediğinden etkilenmiş görünmüyordu. Edarra başlığının kaymasına izin verdiği için Masuri'yi fena azarlıyordu. Edarra ve Carelle, pelerinlerine ek olarak şallarını kafalarına ve omuzlarına dolamıştı, ama ata binmenin gerekliliğini itiraf etmiş olmalarına rağmen bol eteklerini değiştirmeyi reddetmişlerdi, bu yüzden kara çoraplı bacakları dizlerinin üzerine dek sıyrılmıştı. Soğuk onları hiç etkilemiyor gibiydi; onları etkileyen yalnızca karın yabancılığıydı. Carelle sessizce, yüzünü saklamazsa neler olacağı konusunda Seonid'e ders vermeye başladı.

Elbette, yüzünü fazla erken gösterirse kadının korkması gereken en küçük şey kayışla dövülmek olurdu ve bunu hem o, hem de Bilgeler çok iyi biliyordu. Sıradan pelerinler içinde en arkadan gelen, Aes Sedailerin üç Muhafızının her an kılıç çekip kaçacak yol açmalarının gerekeceğini bilen adamlar olduğunu bilmek için Perrin'in dönüp arkasına bakması gerekmiyordu. Şafakta, kamptan

yola çıktıklarından beri böyleydiler. Eldivenli başparmağını kemerinde asılı duran balta boyunca gezdirdi, sonra aniden yükselen rüzgâr savuramasın diye pelerinini toparladı. Bu iş kötü giderse. Muhafızlar haklı çıkardı.

Sol tarafta, yolun kasabanın kenarı boyunca uzanan donmuş bir derenin üzerindeki tahta köprü ile kesiştiği yerin hemen berisinde, dibine kar yığılmış geniş, kare şeklindeki taş platformun üzerinde, karın içinden kömürleşmiş kütükler çıkıyordu. Yenidendoğan Ejder'e sadakatini ilan etmekte yavaş davranan yerel lord kırbaçlandığı ve tüm malları elinden alındığı için şanslıydı. Köprüde duran bir grup adam atlıların yaklaşmasını izliyordu. Perrin miğfer ya da zırh görmedi, ama adamların her biri pelerinlerine ek olarak mızrak ya da arbalet de tutuyordu. Birbirleriyle konuşmuyorlardı. Yalnızca, yüzlerinin önünde kıvrılan buharların arasından izliyorlardı. Kasabanın çevresinde, kasabadan çıkan her yolda, iki bina arasındaki her boşlukta başka nöbetçiler vardı. Bu Haberci'nin ülkesiydi, ama Beyazpelerinler ve Kral Ailron'un ordusu hâlâ ülkenin büyük kısmını kontrol altında tutuyordu.

"Onu getirmemekte haklıydım," diye mırıldandı Perrin, "ama yine de bedelini ödeyeceğim."

"Elbette ödeyeceksin," diye hıhladı Elyas. Son on beş senesini yaya olarak geçirmiş bir adam olarak, fare tüyü rengi iğdiş atını oldukça iyi idare ediyordu. Gallenne ile zar atarken siyah tilki kürkü ile astarlanmış bir pelerin edinmişti. Perrin'in diğer yanında at süren Aram Elyas'a karanlık karanlık baktı, ama sakallı adam onu görmezden geldi. İyi anlaşamıyorlardı. "Bir kadın söz konusu olduğunda, borçlu olsa da olmasa da, bir erkek her zaman bedelini öder. Ama ben haklıydım, değil mi?"

Perrin başını salladı. İstemeye istemeye. Gizlice, dolaylı olarak da olsa, karısı hakkında bir başka adamdan tavsiye almak hâlâ doğru gelmiyordu, ama işe yarıyor gibiydi. Elbette, Faile karşısında sesini yükseltmek Berelain karşısında sesini yükseltmemek kadar zordu, ama bu sonuncusunu sık sık, ilkini defalarca başarmıştı. Elyas'ın tavsiyelerine harfi harfine uymuştu. Eh, çoğuna. Becerebildiğince. O diken diken kıskançlık kokusu Berelain görününce hâlâ alevleniyordu, ama diğer yandan, ağır ağır güneye ilerlerken incinmişlik kokusu kaybolmuştu. Yine de Perrin huzursuzdu. Ona kararlılıkla, bu sabah onunla gelmeyeceğini söylediğinde, Faile hiç itiraz etmemişti! Hatta... memnun kokmuştu! Başka şeylerin yanı sıra, ki aralarında şaşkınlık da vardı. Peki, nasıl

aynı anda hem memnun, hem öfkeli olabiliyordu? Hiçbiri yüzüne yansımıyordu, ama Perrin'in burnu yalan söylemezdi. Bir şekilde, kadınlar hakkında ne kadar çok şey öğrenirse o kadar az biliyor gibiydi!

Sağlam'ın toynakları boş gümbürtülerle tahtaları dövmeye başladığında köprüdeki nöbetçiler kaşlarını çattılar, silahlarını yokladılar. Haberci'yi takip eden her zamanki tuhaf insan karışımından oluşuyorlardı, üstlerine fazla bol gelen ipek ceketler içinde pis yüzlü adamlar, yaralı yüzlü sokak kabadayıları ve pembe yanaklı çıraklar, aylardır eskiden güzel olan yünlülerin içinde uyuyormuş gibi görünen eski tüccarlar ve zanaatkârlar. Ama silahları bakımlıydı. Adamların bazılarının bakışları hararetliydi; kalanları daha ihtiyatlıydı, yüzleri tahta gibiydi. Pisliğe ek olarak, heves, endişe, hararet, korku kokuyorlardı.

Geçmelerini engellemeye kalkışmadılar, yalnızca gözlerini kırpmadan izlediler. Perrin'in işittiklerine bakarak, ipekli hanımlardan paçavralar içindeki dilencilere kadar çeşit çeşit insan, kişisel olarak teslim olmanın fazladan nimet kazandıracağı umudu ile Haberci'ye geliyordu. Ya da belki fazladan koruma için. İşte bu yüzden, yanında bir avuç adam ile birlikte bu yana gelmişti. Gerekirse Masema'yı korkutacaktı, eğer Masema korkutulabiliyorsa, ama adama savaş vermeden ulaşmaya çalışmak daha iyi bir yolmuş gibi görünmüştü. O ve diğerleri kısa köprüyü geride bırakana, Abila'nın taş döşeli yollarına çıkana kadar o nöbetçilerin bakışlarını sırtında hissetti.

Abila büyükçe bir kasabaydı, pek çok yüksek gözetçi kulesi, dört kat yüksekliğinde pek çok binası vardı ve her biri arduvaz çatılıydı. Orada burada, bir hanın ya da bir tüccar evinin yıkıldığı yerde, iki bina arasında taş ve kütükten moloz yığınları duruyordu. Haberci ticaretle kazanılan bir serveti, içki âlemleri ve takipçilerinin edepsiz davranışlar dediği şeyler kadar çok kınıyordu. Adam çok şeyi kınıyordu ve duygularını şiddetli örneklerle belli ediyordu.

Sokaklar insan doluydu, ama Perrin ve arkadaşlarından başka atlı yoktu. Kar uzun zaman önce ezilmiş, ayak bileklerine dek gelen yarı çamura dönüşmüştü. Pek çok öküz arabası ağır ağır kalabalığın içinde ilerliyordu, ama pek az at arabası vardı ve binek araba yoktu. Yıpranıp atılmış ya da muhtemelen çalınmış giysiler giyenler dışında, herkes kasvetli yünlülere bürünmüştü. Çoğu insan hızla yürüyordu, ama yoldaki insanlar gibi, başlarını yerden kaldırmıyorlardı. Acele etmeyenler silah taşıyan, düzensiz adam

gruplarıydı. Sokaklarda daha çok kir ve korku kokusu hâkimdi. Perrin'in tüyleri diken diken oldu. En azından, iş buna gelirse, duvarsız bir kasabadan çıkmak içine girmekten daha zor olmayacaktı.

"Lordum," diye mırıldandı Balwer, o moloz yığınlarından birinin yanına geldiklerinde. Perrin'in baş sallaması üzerine çekiç burunlu atını kenara çekti ve kahverengi pelerinine sıkı sıkı sarınarak başka yöne döndü. Burada bile olsa, kuruyup gitmiş gibi görünen, ufak tefek adamı yalnız başına yollamak Perrin'i endişelendirmiyordu. Bir sekreter olarak, bu gezilerde şaşırtıcı derecede çok bilgi ediniyordu. Adam yaptığı işi bilir gibiydi.

Perrin Balwer'i aklından çıkararak *kendisinin* gelme amacına odaklandı.

Haberci'nin nerede kaldığını öğrenmek için, yüzünde esrik bir ışık olan, leylek gibi bir genç adama tek bir soru sorması yeterli oldu. Tüccarın evini bulmak için sokakta üç adama daha başvurdu. Beyaz mermerden süslemeleri ve pencere çerçeveleri olan, gri taştan, dört katlı bir evdi. Masema para hırsını onaylamıyordu, ama onaylayanların konutlarını kabullenmeye razıydı. Diğer yandan, Balwer adamın çatısı damlatan çiftlik evlerinde de kaldığını ve aynı ölçüde tatmin olduğunu söylemişti. Masema yalnızca su içiyordu ve nereye giderse gitsin fakir bir dulu işe alıyor, iyi de olsa kötü de, onun pişirdiklerini yiyor ve şikâyet etmiyordu. Adam öyle çok kadını dul bırakmıştı ki, bu iyilikseverliği hesaba katmak Perrin'in içinden gelmiyordu.

Başka yerlerde sokakları dolduran kalabalıklar bu yüksek evin önünde yoktu, ama köprüdekilere benzeyen silahlı korumalar bunu telafi ediyordu neredeyse. Küstah bir alayla sırıtmayanlar Perrin'e asık suratlarla baktılar. İki Aes Sedai yüzlerini derin başlıklarının içine gizlediler ve nefesleri başlıklarının altından beyaz buharlar halinde yükselirken başlarını eğdiler. Perrin göz ucu ile, Elyas'ın uzun bıçağının kabzasını elledığini gördü. Baltasını okşamamak zor geliyordu.

"Yenidendoğan Ejder'den Haberci'ye bir mesaj getirdim," diye bildirdi. Adamların hiçbiri yerinden kıpırdamayınca ekledi, "Adım Perrin Aybara. Haberci beni tanıyor." Balwer Masema'nın ismini kullanmanın ya da Rand'a Lord Yenidendoğan Ejder dışında herhangi bir şey demenin tehlikeleri hakkında uyarmıştı onu. Perrin oraya isyan başlatmak için gitmemişti.

Masema'yı bildiğini iddia etmesi nöbetçileri canlandırmış

gibiydi. Çoğu iri iri açılmış gözlerle bakıştılar ve biri koşarak içeri girdi. Kalanlar, Perrin bir âşıkmış gibi izlediler onu. Birkaç dakika sonra bir kadın kapıya geldi. Düzgün yüz hatları vardı, şakakları kırlaşmıştı, güzel, ama süssüz, yüksek yakalı, mavi yünden bir elbise giymişti. Tüccarın kendisi de olabilirdi. Masema ona konukseverlik sunanları sokağa atmıyordu, ama hizmetkârları ya da çiftlik işçileri genelde "Lord Ejder'in ihtişamının haberini yayan" çetelerden birinde buluyorlardı kendilerini.

"Benimle gelirseniz, Aybara Efendi," dedi kadın sakin sakin, "siz ve dostlarınız gelirse, sizi Lord Ejder'in, Işık ismini aydınlatsın, Habercisine götüreceğim." Kadın sakin sakin konuşuyor olabilirdi, ama kokusu dehşet doluydu.

Perrin Neald ile Muhafızlara onlar geri dönene kadar atlara göz kulak olmalarını söyledikten sonra, kalanlar ile birlikte kadının peşinden içeri girdi. İçerisi karanlıktı, birkaç lamba yakılmıştı ve dışarıdan fazla sıcak değildi. Bilgeler bile sinmiş görünüyordu. Korku kokmuyorlardı, ama Aes Sedailer kadar yakındılar korkmaya ve Grady ile Elyas ihtiyat, dikilmiş tüyler, arkaya yatırılmış kulaklar kokuyordu. Tuhaf bir şekilde, Aram'ın kokusu hevesliydi. Perrin adamın sırtındaki kılıcı çekmeyeceğini umdu.

Kadının onları götürdüğü geniş, halı kaplı odanın iki yanındaki şöminelerde ateşler yanıyordu. Bir generalin çalışma odası da olabilirdi, bütün masalar, sandalyelerin yarısı harita kaplıydı ve öyle sıcaktı ki Perrin pelerinini arkaya attı ve ceketinin altına iki gömlek giydiği için pişman oldu. Ama hemen bakışlarını bir mıknatısın demir tozlarını çektiği gibi çeken, odanın ortasında duran Masema'ydı. Adamın yüzünde karanlık bir ifade vardı, kaşlarını çatmıştı. Saçlarını tıraşlamıştı ve bir yanağında solgun, üçgen bir yara izi vardı. Kırışık gri ceket ve yıpranmış çizmeler giymişti. Derine gömülmüş gözleri kara bir ateşle yanıyordu ve kokusu... Perrin'in, çelik kadar sert, bıçak kadar keskin, vahşi bir yoğunlukla titreşen o koku için bulabildiği tek tanım delice idi. Ve Rand bu adama tasma takabileceğini düşünüyordu, öyle mi?

"Demek sensin," diye hırladı Masema. "Yüzünü göstermeye cüret edebileceğini sanmazdım. Neler peşinde olduğunu biliyorum! Hari bir haftadan fazla zaman önce söyledi bana ve ben de yaptıklarını takip ettim." Odanın köşesinde bir adam kıpırdandı, çıkık burunlu, kısık gözlü bir adam ve Perrin adamı daha önce fark etmediği için kendini payladı. Hari'nin yeşil ipek ceketi, kulak koleksiyonu yaptığını inkâr ettiği zaman üzerinde olandan çok daha

iyiydi. Adam ellerini birbirine sürttü ve Perrin'e pis pis sırıttı, ama Masema konuşurken sessiz kaldı. Haberci'nin sesi her kelimede daha da hararetleniyordu, ama öfkeyle değil, her heceyi Perrin'in etine kazımaya kararlıymış gibi. "Lord Ejder'e gelen adamları öldürdüğünü biliyorum. Kendi krallığını kurmaya çalıştığını biliyorum! Evet, Manetheren meselesini biliyorum! Hırslarını da! İhtişam hırsını! Sen Lord Ejder'e sırtını döndün!.."

Aniden Masema'nın gözleri irileşti ve ilk defa, kokusunda öfke alevlendi. Hari boğuluyormuş gibi bir ses çıkardı ve duvara doğru gerilemeye çalıştı. Seonid ile Masuri başlıklarını indirmiş, sakin, serin yüzlerle duruyorlardı. Ne araması gerektiğini bilen herkes Aes Sedai olduklarını anlardı. Perrin Güç tutup tutmadıklarını merak etti. Bilgelerin tuttuğuna iddiaya girebilirdi. Edarra ile Carelle sessizce, aynı anda her yönü izliyorlardı ve yüzleri pürüzsüz olsa da olmasa da, Perrin savaşmaya hazır birini görmüşse, onlardı. Aynı şekilde, Grady hazırlık duygusuna siyah ceketi gibi bürünmüştü; belki o da Güç tutuyordu. Elyas açık kapıların yanında duvara yaslanmıştı, görünüşte Aes Sedailer kadar kendine hâkimdi, ama ısırmaya hazır kokuyordu. Ve Aram durmuş, ağzı bir karış açık, Masema'ya bakıyordu! Işık!

"Demek bu da doğru!" diye terslendi Masema, dudaklarından tükürükler saçarak. "Lord Ejder'in kutsal ismi aleyhine pis söylentiler yayarak yanına bu... bu!.."

"Onlar Lord Ejder'e sadakat yemini ettiler, Masema," diye araya girdi Perrin. "Onlar Lord Ejder'e hizmet ediyor! Ya sen? Öldürmeyi bırakman için beni gönderdi. Ve seni ona götürmem için." Kimse ona sandalye önermiyordu, bu yüzden bir sandalyedeki kâğıt yığınını ittirdi ve oturdu. Diğerlerinin de oturmasını diledi; otururken bağırmak daha zor gibiydi.

Hari kocaman kocaman açılmış gözlerle baktı ona ve Masema titriyordu. Önerilmeden oturduğu için mi? Ah. Evet.

"Ben insan isimlerinden vazgeçtim," dedi Masema soğuk soğuk. "Ben yalnızca Lord Ejder'in, Işık onu aydınlatsın ve dünya önünde diz çöksün, Habercisiyim." Sesine bakarak, dünya ve Işık onun dediklerini yapmazlarsa pişman olurlardı. "Henüz burada yapılacak çok iş var. Büyük işler. Lord Ejder çağırdığı zaman herkes itaat etmeli, ama kışın yolculuk etmek ağır iştir. Birkaç hafta gecikmek fark etmez."

"Seni bugün Cairhien'e ulaştırabilirim," dedi Perrin. "Lord Ejder seninle konuştuktan sonra, aynı şekilde geri dönersin ve birkaç gün

sonra burada olursun.” Rand dönmesine izin verirse.

Masema geriledi. Dişlerini çıkararak dik dik Aes Sedailere baktı. “Güç’le çevrilen bir numara mı? Güç’le bana dokunamazsınız! Ölümlüler için ona dokunmak günahtır!”

Perrin’in ağzı açık kalacaktı neredeyse. “Yenidendoğan Ejder yönlendirebiliyor, adam!”

“Kutsal Lord Ejder diğer insanlar gibi değildir, Aybara!” diye hırladı Masema. “O cisimleşmiş Işık’tır! Çağrısına itaat edeceğim, ama bu kadınların yaptıkları pislikler bana dokunamaz!”

Perrin sandalyesinde çökerek içini çekti. Adam Aes Sedailer konusunda bu kadar kötüyse, Grady ile Neald’ın yönlendirebildiğini öğrendiğinde nasıl olacaktı? Bir an Masema’nın kafasına vurup bayıltmayı düşündü ve... Koridordan insanlar geçiyor, bir an durup baktıktan sonra yollarına devam ediyorlardı. Birinin alarm vermesi yeterli olurdu ve Abila bir mezbahaya dönerdi. “O zaman at süreriz, Haberci,” dedi ekşi ekşi. Işık, Rand bu sırrı Masema önünde durana kadar saklamasını söylemişti! *Bu adam* Cairhien’e at sırtında giderken nasıl yapacaktı bunu? “Ama oyalanmayacaksın. Lord Ejder seninle konuşmak için sabırsızlanıyor.”

“Ben de Lord Ejder’le konuşmak için sabırsızlanıyorum, ismi Işık’la kutsansın.” Masema’nın gözleri iki Aes Sedai’ye kaydı. Perrin’e gülümseyerek saklamaya çalıştı. Ama adam... amansız kokuyordu. “Gerçekten sabırsızlanıyorum.”

* * *

“Leydim bakıcılardan birinden şahinini getirmesini istememi diler mi?” diye sordu Maighdin. Alliandre’nin, her biri kuşların kendisi kadar zayıf olan dört şahin bakıcısından biri, başına tüylü bir başlık geçirilmiş zarif bir şahini eyerinin önündeki tüneğinden kalın eldivenli eline aldı ve gri kuşu ona doğru uzattı. Mavi uçlu kanatları olan atmaca Alliandre’nin yeşil eldivenli elindeydi. O kuş ona ayrılmıştı ne yazık ki. Alliandre bir kul olarak yerini biliyordu, ama Faile kadının en sevdiği kuştan vazgeçmek istemeyişini anlıyordu.

Başını iki yana sallamakla yetindi ve Maighdin eyerinde eğilerek demir kırı kısrağını Serçe’den uzaklaştırdı, rahatsız etmeyecek, ama Faile sesini yükseltmeden duyabilecek bir mesafeye çekildi. Altın saçlı, vakur kadın Faile’in umduğu kadar iyi bir nedime olmuştu, bilgili ve becerikliydi. En azından, eski efendilerinin yanında ne

konumda olurlarsa olsunlar, Faile'in hizmetkârları arasında Lini'nin başta geldiğini ve yetkesini kullanmaya razı olduğunu öğrendikten sonra. Şaşırtıcı şekilde, bu bir sopalama gerektirmişti, ama Faile bilmiyormuş gibi yapıyordu. Yalnızca tam bir ahmak hizmetkârlarını utandırırdı. Hâlâ Maighdin ve Tallanvor meselesi vardı, elbette. Maighdin'in adamın yatağını paylaşmaya başladığından emindi ve kanıt bulsa, Lini'yi ikisinin üzerine salması gerekse bile evlendirirdi onları. Yine de, bu önemsiz bir meseleydi ve sabahını mahvedemezdi.

Şahin avına çıkmak Alliandre'nin fikriydi, ama Faile, karın her şeyi örttüğü, dalların beyaza kestiği bu seyrek ormanda at sürmeye itiraz etmemişti. Yapraklarını koruyan ağaçların yeşilliği daha da keskindi. Hava gevrekti ve yeni, taze kokuyordu.

Bain ve Chiad ona eşlik etmekte ısrar etmişlerdi, ama başlarına dolanmış *shoufa*'ları ile yakında çömelmiş, hoşnutsuz ifadeler ile onu izlemekteydiler. Sulin tüm Kızları alıp gelmek istemişti, ama Aiellerin yağmalarına dair yüz ayrı hikâye dolanırken, Aiel görmek insanların kaçmasına ya da kılıçlarına uzanmalarına sebep oluyordu. O hikâyelerde gerçeklik payı olmalıydı, yoksa bu kadar çok kişi Aielleri bilemezdi, ama Işık bilir kimdi onlar ve nereden gelmişlerdi, ama Sulin bile, onlar kim olursa olsun, doğuya, belki Altara'ya gittikleri konusunda hemfikirdi.

Her durumda, Abila'ya bu kadar yakınken, Alliandre'nin askerlerinden yirmi kişi ve aynı sayıda Mayeneli Kanatlı Asker yeterli koruma sağlıyordu. Ne zaman rüzgâr yükselse mızraklarındaki kırmızı ya da yeşil flamalar dalgalanıyordu. Tek kusur Berelain'in varlığıydı. Gerçi, kadının iki battaniye kalınlığındaki, kürk astarlı kırmızı pelerininin içinde titremesini izlemek kesinlikle eğlenceliydi. Mayene gerçek kış görmezdi. Bu, güzün son günleri gibiydi. Saldaea'da, kış ortasında, açıkta kalan et donar, tahta gibi olurdu. Faile derin bir nefes aldı. İçinden kahkaha atmak geçiyordu.

Bir mucize eseri kocası, sevgili kurdu, gerektiği gibi davranmaya başlamıştı. Berelain'e bağırmak ya da ondan kaçmak yerine, Perrin artık bu kadının iltifatlarına tahammül ediyordu, tıpkı dizlerinin üzerinde oynayan bir çocuğa tahammül edeceği gibi tahammül ediyordu. Ve en iyisi de, artık salıvermeyi dilediği zamanlarda öfkesini bastırması gerekmiyordu. Faile bağırdığı zaman Perrin bağırarak karşılık veriyordu. Faile onun Saldaealı olmadığını biliyordu, ama yüreğinin içinde, Perrin'in onun kendisine karşı

diklenemeyecek kadar zayıf olduğuna inandığını düşünmek çok zor olmuştu. Birkaç gece önce, akşam yemeğinde, masaya doğru biraz daha eğilirse Berelain'in elbisesinin içinden düşüvereceğini söyleyecekti Perrin'e neredeyse. Eh, o kadar ileri gitmeyecekti, Berelain söz konusuyken değil; o karı *hâlâ* Perrin'i kazanabileceğini sanıyordu. Ve o sabah Perrin emir vermiş, itiraz kabul etmemişti; bir kadının hak etmek için güçlü olması gerektiğini bildiği türden bir erkek, dengi. Elbette, bu yüzden onu haşlaması gerekecekti. Her zaman buyurabileceğine inanmadığı sürece, buyurgan bir erkek harikaydı. Kahkaha atmak? Faile şarkı söyleyebilirdi!

"Maighdin, sanırım ben de..." Maighdin sorgulayan bir gülümseme ile yanında bitti, ama Faile ileride üç atlının, atlarının becerebildiğince hızla yaklaştığını görünce sustu.

"En azından bol bol tavşan var, Leydim," dedi Alliandre, yüksek, beyaz iğdiş atını Serçe'ye yaklaştırarak, "ama ummuştum ki... Onlar kim?" Atmacası kalın eldiveninin üzerinde kıpırdandı ve bileklerindeki çanlar çınladı. "Niye, sizin adamlarınızdan bazıları gibi görünüyor, Leydim."

Faile sertçe başını salladı. O da tanımıştı. Parelean, Arrela ve Lacile. Ama burada ne işleri vardı?

Üçü onun önünde dizginleri çektiler. Atları nefes nefese kalmıştı ve ağızlarından buhar saçıyorlardı. Parelean'ın gözleri benekli atınınkiler gibi irileşmişti. Solgun yüzü pelerininin derin başlığının içinde hemen hemen gizlenen Lacile endişeyle yutkunuyordu ve Arrela'nın esmer yüzü grileşmiş gibiydi. "Leydim," dedi Parelean telaşla, "kötü haberler var! Haberci Masema Seanchanlarla görüşmüş!"

"Seanchanlar!" diye nida etti Alliandre. "Kuşkusuz *onların* Lord Ejder'e geleceğine inanıyor olamaz!"

"Daha basit olabilir," dedi Berelain, fazla gösterişli beyaz kısrağını Alliandre'nin diğer yanına yanaştırarak. Etkilemek istediği Perrin yakınlarda değilken, oldukça edepli kesimli, yakası çenesinin altına kadar gelen koyu mavi binici elbisesi giymişti. Yine de titriyordu. "Masema Aes Sedailerden hoşlanmıyor ve Seanchanlar yönlendirebilen kadınları tutsak alıyor."

Faile kızgınlıkla cıkladı. Doğruysa, gerçekten de kötü haberdi. Ve Parelean ile diğerlerinin en azından tesadüf eseri kulak misafiri olmuş gibi yapmayı akıl ettiklerini umdu. Buna rağmen, emin olmak zorundaydı, hem de bir an önce. Perrin Masema'nın yanına ulaşmış olabilirdi. "Ne kanıtın var, Parelean?"

“Üç çiftçiyle konuştuk. Dört gece önce iri, uçan bir yaratığın konduğunu görmüşler, Leydim. Yaratık bir kadın getirmiş. Kadın Masema’ya götürülmüş ve üç saat yanında kalmış.”

“İzini, Masema’nın Abila’da kaldığı yere kadar sürebildik,” diye ekledi Lacile.

“Üç adamın hepsi de yaratığın Gölgedölü olduğunu düşünmüş,” diye araya girdi Arrela, “ama oldukça güvenilir görünüyorlardı,” *Cha Faile*’den olmayan bir adamın oldukça güvenilir olduğunu söylemesi, bir başkasının adamın son derece dürüst olduğunu söylemesine denkti.

“Sanırım Abila’ya gitmeliyim,” dedi Faile, Kırlangıç’ın dizginlerini toparlayarak. “Alliandre, Maighdin’i ve Berelain’i yanına al.” Başka zaman olsa, Berelain’in dudaklarında beliren gerginlik eğlendirirdi onu. “Parelean, Arrela ve Lacile, siz bana eşlik edeceksiniz...” Bir adam çığlık attı ve herkes irkildi.

Elli adım uzakta, Alliandre’nin yeşil ceketli askerlerinden biri eyerinden devriliyordu ve bir an sonra bir Kanatlı Asker boğazına saplanan bir okla düştü. Ağaçların arasında peçeli Aieller belirdi ve ok fırlatarak koştular. Daha fazla asker düştü. Bain ve Chiad ayaktaydılar, kara peçeler yüzlerini gözlerine dek saklamıştı; mızraklarını sırtlarındaki yay çantalarının kayışlarına geçirmişlerdi ve yaylarını rahatça kullanıyorlardı, ama Faile’e de bakışlar fırlatıyorlardı, Her yerde Aieller vardı, sayıları yüzleri buluyor gibiydi, ama Faile’e doğru da bakışlar fırlatıyorlardı. Atlı askerler mızraklarını indirerek Faile ile diğerlerinin çevresinde halka oldular, ama Aiel okları vurdukça halkada boşluklar açılıyordu.

“Biri Masema hakkındaki bu haberi Lord Perrin’e iletmeli,” dedi Faile Parelean ile iki kadına. “Biriniz ona ulaşmalısınız! Atınızı ateş gibi sürün!” Bakışlarını Alliandre ve Maighdin üzerinde gezdirdi. Ve Berelain’in. “Hepiniz, atlarınızı ateş gibi sürün ya da burada ölün!” Onların başlarını sallamalarını beklemeden kendi sözüne uydu ve topuklarını Kırlangıç’ın böğrüne gömdü, işe yaramaz asker halkasını yararak geçti. “Koşturun!” diye bağırdı. Biri haberi Perrin’e iletmeliydi. “Koşturun!”

Kırlangıç’ın boynuna eğilerek siyah kısrağı hızla koşmaya teşvik etti. Kırlangıç, ismine yakışacak şekilde, hızlı toynaklarıyla karlar saçarak, uçarcasına koştu. Yüz adım boyunca, Faile kaçabileceğini düşündü. Ve sonra Kırlangıç çığlık attı, sendeledi ve kırılan bacağının keskin çatırtısı ile öne yıkıldı. Faile havaya fırladı, hızla çarptı ve yüzüstü karlara gömülürken ciğerlerindeki havanın büyük

kısmı boşaldı. Nefes almaya çalışarak doğruldu ve kemerinden bir hançer çekti. Kırlangıç sendelemeden önce, o korkunç çatırtıdan önce çığlık atmıştı.

Peçeli bir Aiel yoktan var olmuş gibi önüne dikildi ve elini gererek Faile'in bileğine vurdu. Faile'in hançeri aniden uyuşan parmaklarından düştü ve sol eli ile yenisini çekemeden adam tepesine bindi.

Faile mücadele etti, tekmeledi, yumrukladı, hatta ısırdı, ama adam Perrin kadar genişti ve ondan bir baş uzundu. Aynı zamanda Perrin kadar sertmiş gibi bir izlenim bırakmıştı Faile'in üzerinde. Adamın onu ne küçük düşürücü bir kolaylıkla idare edebildiği karşısında, kızgınlıktan ağlayacaktı neredeyse. Aiel ilk önce Faile'in tüm hançerlerini almış, onları kendi kemerinin arkasına tıkmış, sonra Faile'in hançerlerinden birini kullanarak bütün giysilerini kesip atmıştı. Daha Faile ne olduğunu anlamadan, karların içinde çırılçıplak kalmıştı. Dirsekleri çoraplarından biriyle arkasına bağlanmıştı, diğer çorabı tasma gibi boynuna geçirilmişti.

Titreyerek ve karların içinde sendeleyerek takip etmekten başka seçeneği yoktu. Soğuktan tüyleri diken diken olmuştu. Işık, bugünün o kadar da soğuk olmadığını nasıl düşünebilmişti? Işık, ne olur biri kaçmayı başarıp Masema haberini götürsün! Onun yakalandığını Perrin'e haber vermesini de istiyordu, elbette, ama bir şekilde kendisi kaçabilirdi. Diğeri daha önemliydi.

Gördüğü ilk ceset Parelean'e aitti. Adam uzanmış elindeki kılıcı ile sırtüstü yatıyordu ve kollarında saten çizgiler bulunan güzel ceketinin her yeri kanlanmıştı. Daha sonra bir sürü ceset gördü, kırmızı plaka zırhlar içinde Kanatlı Askerler, koyu yeşil miğferler içinde Alliandre'nin askerleri, yumruğunda tuttuğu kayışlardan kurtulmak için boş yere kanat çırpan bir şahinle, şahin bakıcılarından biri. Ama Faile umudunu korudu.

Gördüğü diğer tutsakların ilki, peçelerin göğüslerine sarkan erkek ve Kız Aiellerin arasında diz çökmüş olan Bain ile Chiad'dı. İkisi de çıplaktı ve bağlanmamış ellerini dizlerinin üzerine koymuşlardı. Bain'in yüzünden kan akıyor, alev kızılı saçlarını keçeleştiriyordu. Chiad'ın sol yanağı morarmış, şişmişti ve gri gözleri hafifçe donuk görüyordu. Orada dimdik sırtlarla, kıpırtısızca, utanmadan diz çöküyorlardı, ama iri Aiel adam Faile'i kabaca itip aralarında diz çökmeye zorladığında canlandılar.

"Bu doğru değil, Shaido," diye mırıldandı Chiad öfkeyle.

"O *ji'e'toh*'u takip etmiyor," diye havladı Bain. "Onu *gai'shain*

alamazsın."

"*Gai'shain*'ler sessiz olacak," dedi saçları grileşmeye başlamış bir Kız dalgın dalgın. Bain ile Chiad üzüntüyle Faile'e baktılar, sonra sakin sakin beklemeye devam ettiler. Faile çıplaklığını dizlerinin arasına saklamaya çalışarak büzülürken ağlamalı mı, gülmeli mi bilemiyordu. Bir yerden kaçması gerekse, iki kadını da yardım etmesi için seçebilirdi ve ikisi de *ji'e'toh* yüzünden kıllarını kıpırdatmıyorlardı.

"Tekrar söylüyorum, Efalin," dedi onu yakalayan adam, "bu aptallık. Bu... karın içinde çok ağır ilerliyoruz." Kar sözcüğünü rahatsızca söylemişti. "Burada çok fazla silahlı adam var. Doğuya gidiyor olmalıyız ve bizi daha da yavaşlatacak *gai'shain*'ler almamalıyız."

"Sevanna daha fazla *gai'shain* istiyor, Rolan," dedi saçları grileşmiş Kız. Ama kaşlarını çattı ve sert, gri gözlerinde bir anlığına onaylamaz bir ifade belirdi.

İsimleri kavramayı başardığından Faile titreyerek gözlerini kırpıştırdı. Işık, soğuk aklını yavaşlatıyordu. Sevanna. Shaido. Onlar Kardeşkatili'nin Hançeri'ndeydiler, Dünyanın Omurgası'nı aşmadan buradan ne kadar uzakta olabilirlerse o kadar uzaktaydılar! Ama böyle olmadığı açıktı. Perrin'in bilmesi gereken bir şeydi bu, bir an önce kaçması için bir sebep daha. Orada, karların içinde diz çökerken, hangi organlarının önce donacağını merak ederken, kaçmak pek olası görünmüyordu. Çark Berelain'in titremesi ile alay etmesinin intikamını çok fena alıyordu. Faile *gai'shain*'lerin giydiği kalın, yünlü cüppeleri dört gözle bekliyordu. Ama tutsakları yola çıkacakmış gibi görünmüyordu. Getirilecek başka tutsaklar vardı.

İlki Maighdin'di, Faile gibi çırılçıplak soyulmuş, bağlanmıştı ve attığı her adımda mücadele ediyordu. Ta ki onu ittire ittire getiren Kız ayaklarını tekmeleyip yerden kesene kadar. Maighdin karların içine oturuverdi ve gözleri öyle irileşti ki kadın için üzülmese kahkaha atardı. Sonra Alliandre geldi. Kendini koruma çabası ile iki büklüm olmuştu. Sonra, çıplaklığı yüzünden yarı felçli görünen ve iki Kız tarafından neredeyse sürüklenerek getirilen Arrela. Sonunda, bir başka uzun boylu Aiel şiddetle tekmeler atan Lacile'i bohça gibi bir kolunun altına sıkıştırmış olarak göründü.

"Kalanlar ya öldü ya kaçtı," dedi adam, ufak tefek Cairhienli kadını Faile'in yanına bırakarak. "Sevanna bunlarla yetinmek zorunda kalacak, Efalin. İpeklere bürünmüş insanları tutsak almaya çok fazla önem veriyor."

Faile dürtüklenerek ayağa kaldırıldığında, diğer tutsakların başında karlara bata çıka yürümeye zorlandığında hiç mücadele etmedi. Mücadele edemeyecek kadar sersemlemişti. Parelean ölmüştü, Arrela ile Lacile tutsak almıştı, Alliandre ile Maighdin de öyle. Işık, biri Perrin'i Masema hakkında uyarmalıydı. Biri. Nihai darbe bu gibi görünüyordu. İşte buradaydı, titriyor, takırdamasın diye dişlerini sıkıyordu ve sonu belirsiz bir tutsaklığa yürüyordu. Bütün bunları üstüne, o sinsi kedi –o asık suratlı karı!– Berelain kaçmayı başarmıştı ve Perrin'e ulaşabilecekti. Onca şeyin içinde, en kötüsü bu gibiydi.

* * *

Egwene, Daishar'ı Kule sakini sıraları boyunca yürüttü. Arabaların arasında, atlarının sırtında Aes Sedailer, kara rağmen yaya kalmış Kabuledilmişler ve çömezler vardı. Birkaç bulut barındıran gökyüzünün üzerinde güneş parlıyordu, ama iğdiş atının burun deliklerinden kıvrım kıvrım buharlar çıkıyordu. Sheriam ile Siuan atlarını arkasından sürüyor, Siuan'ın göz ve kulaklarının getirdiği haberler hakkında sessiz sessiz konuşuyorlardı. Egwene alev saçlı kadının, Amyrlin olmadığını kavradıktan sonra, etkili bir Vakanüvis olduğunu düşünmüştü, ama Sheriam görevleri konusunda gittikçe daha da titizleşiyordu. Amyrlin'in bir şey istemesi olasılığına karşın, Chesa fıçı gibi kısrağının sırtında takip ediyordu ve hiç huyu olmadığı halde ikisi de kaçan, üç kişilik işi ona bırakan nankör sefiller Meri ve Selame hakkında homurdanıyordu yine. Atlarını ağır ağır sürüyorlardı ve Egwene sıraya bakmamaya özen gösterdi.

Bir ay aday aramak, çömez defterlerini bir ay boyunca herkese açmak şaşırtıcı sayıda kadın getirmişti. Aes Sedai olmaya can atan, her yaştan, bazıları yüzlerce kilometre uzaktan gelen bir kadın seli. Artık yanlarında iki kat daha fazla çömez vardı. Yaklaşık bin kişi! Çoğu asla şal takamayacaktı, ama bazıları herkesin gözlerini irileştirmişti. Bazıları önemsiz sorunlar çıkarabilirdi ve biri, Sharina adlı bir nine, Nynaeve'den de yüksek potansiyele sahipti, herkesi çok fena şaşırtmıştı, ama kaçınmaya çalıştığı, kız bir gün daha güçlü olacağı için didişen ana kız değildi, sınanmayı isteyerek hata yaptığını düşünmeye başlayan asil kadınlar da değildi, hatta Sharina'nın rahatsız edici ölçüde doğrudan bakışları da değildi. Gri saçlı kadın her kurala uyuyor, gereken saygıyı gösteriyordu, ama

kadın salt varlığının gücüyle büyük bir aileyi idare etmişti ve bazı Aes Sedailer bile onun yanında dikkatle adım atıyordu. Egwene'in görmek istemediği, iki gün önce onlara katılan genç kadınlardı. Onları getiren dört Aes Sedai Egwene'i Amyrlin olarak bulunca epey şaşırmışlardı, ama getirdikleri kadınlar Egwene al'Vere'in, Emond Meydanı'nın muhtarının kızının, Amyrlin olduğuna inanamamıştı. Başka kimsenin cezalandırılmasını emretmek istemiyordu, ama ona dil çıkaran birini daha görse emretmek zorunda kalacaktı.

Gareth Bryne da ordusunu geniş bir kol halinde sıralamıştı, süvariler ve piyadeler dizilmiş, ağaçların arasında gözden kayboluyordu. Solgun güneş plaka zırhlardan, miğferlerden, kargıların uçlarından yansıyordu. Atlar karların içinde sabırsızca ayaklarını yere vuruyorlardı.

Bryne sağlam yapılı doru atını öne çıkarıp, Egwene iki alayın da önündeki geniş açıklıkta, atları üzerinde bekleyen Temsilcilere ulaşamadan karşıladı onu. Miğferinin yüz parmaklıklarının arasından gülümsedi ona. Güven verici bir gülümseme, diye düşündü Egwene. "Bunun için güzel bir sabah, Anne," dedi. "Burada."

Egwene başını sallamakla yetindi ve adam onun arkasına, Siuan'ın yanına geçti. Siuan hemen adamı terslemeye başlamadı. Egwene Siuan'ın adamla nasıl bir anlaşmaya vardığından emin değildi, ama kadın artık Egwene'in duyabileceği bir şekilde, adam hakkında nadiren homurdanıyordu, hele adam da oradaysa hiç homurdanmıyordu. Egwene Bryne'ın o anda orada olmasına memnundu. Amyrlin Makamı generaline, onun güven vermesine ihtiyaç duyduğunu söyleyemezdi, ama bu sabah buna ihtiyaç duyuyordu.

Temsilciler atlarını ağaçların kıyısında sıralamışlardı. On üç Aes Sedai daha biraz uzakta, atlarının üzerinde oturuyor, Temsilcileri dikkatle izliyorlardı. Romanda ile Lelaine birlikte atlarını mahmuzlayıp öne çıktılar ve onlar pelerinleri arkalarında dalgalanarak, atlarının toynakları saldırıya geçmişler gibi karlar saçarak yaklaşırken Egwene elinde olmadan içini çekti. Salon ona itaat ediyordu, çünkü başka seçeneği yoktu. Elaida'ya açtıkları savaşla ilgili konularda öyleydi, ama Işık, nelerin savaşla ilgili olduğu, nelerin olmadığı konusunda nasıl da didişebiliyorlardı. Savaşla ilgili olmayan konularda, onlardan herhangi bir şey elde etmek bir ördeğin dişini çekmekten farksızdı! Sharina olmasa, her yaştan kadını kabul etmeye bir son vermenin yolunu bulabilirlerdi.

Sharina Romanda'yı bile etkilemişti.

İkili Egwene'in önünde dizginleri çektiler, ama daha onlar ağızlarını açamadan Egwene konuştu. "Artık işimize baksak iyi olacak, kızlarım. Boş gevezelikler için harcanacak zamanımız yok. Başlayın." Romanda hafifçe burnunu çekti ve Lelaine de burun çekmek ister gibi göründü.

Atlarını aynı anda çevirdiler, sonra bir anlığına dik dik birbirlerine baktılar. Bu son ay içinde olan olaylar birbirlerinden daha da az hoşlanmalarına sebep olmuştu. Lelaine öfkeli bir kabullenme ile başını arkaya attı ve Romanda dudaklarını hafifçe bükerek gülümsedi. Neredeyse Egwene de gülümseyecekti. O karşılıklı düşmanlık, hâlâ Salon'daki en büyük avantajı idi.

"Amyrlin Makamı başlamanızı emrediyor," diye ilan etti Romanda, bir elini azametle kaldırarak.

Temsilcilerin yakınındaki on üç Aes Sedai'den aynı anda *saidar* ışığı fışkırdı ve açıklığın ortasında kalın bir gümüş çizgi belirdi, dönerek on adım yüksekliğinde, yüz adım genişliğinde bir kapıyola dönüştü. Diğer yandan kar taneleri süzüldü. Askerler arasında emirler bağrıldı ve ilk önce zırhlı ağır süvariler kapıdan geçti. Kapıyolun arkasındaki, döne döne yağan kar, uzakları görmesine izin vermeyecek kadar yoğundu, ama Egwene Tar Valon'un Parlak Duvarlarını ve Beyaz Kule'nin kendisini görebildiğini hayal etti.

"Başladı, Anne," dedi Sheriam, şaşırmış gibi.

"Başladı," diye onayladı Egwene. Ve Işık izin verirse, Elaida yakında düşecekti. Bryne askerlerinden yeteri kadarının geçtiğini söyleyene kadar beklemeliydi, ama kendini tutamadı. Daishar'ın böğrünü topuklayarak kapıyoldan geçip kar yağışına daldı, beyaz bir gökyüzü üzerinde Ejderdağı'nın karanlık karanlık yükseldiği ovaya adım attı.

31
Sonrası

Kış rüzgârları ve kış karları bahara dek, ticaret kervanlarının geçişini tamamen durdurmadığı yerlerde de yavaşlattı ve tüccarların gönderdiği her üç güvercinden ikisi ya şahinlere ya hava durumuna kurban gitti, ama buzun ırmakları kaplamadığı yerlerde gemiler hâlâ yelken alıyordu ve söylentiler şimşekten de hızlı yolculuk ediyordu. Bin ayrı söylentinin her biri bin ayrı tohum bıraktı, tohumlar filizlendi, karın ve buzun içinde, bereketli topraklardaymış gibi büyüdü.

Tar Valon'da, diyordu bazı hikâyeler, büyük ordular çatıştı, sokaklarda kan sel gibi aktı ve asi Aes Sedailer Elaida a'Roihan'ın kellesini bir kargıya geçirdiler. Hayır; Elaida yumruğunu sıkmıştı ve asiler arasında hayatta kalanlar onun ayaklarına kapanmışlardı. Asi falan yoktu. Beyaz Kule bölünmemişti. Asıl, Aes Sedai planları ve Aes Sedai gücü sayesinde Siyah Kule kırılmıştı ve ülkeler boyunca Asha'manlar Asha'manları avlamıştı. Beyaz Kule Cairhien'deki Güneş Sarayı'nı paramparça etmişti ve artık bizzat Yenidendoğan Ejder Amyrlin Makamı'na bağlıydı, onun kuklası ve maşasıydı. Bazı hikâyeler Aes Sedailerin ona, Asha'manlara bağlı olduğunu söylüyordu, ama buna pek az kişi inanıyordu ve o pek az kişi ile de alay ediliyordu.

Artur Şahinkanadı'nın orduları, uzun zaman önce ölmüş imparatorluklarını geri almak için geri dönmüşlerdi ve Seanchanlar onların önünde herkesi süpürüyordu, hatta Yenidendoğan Ejder'i alt ederek Altara'dan sürmüştü. Seanchanlar ona hizmet etmek için gelmişti. Hayır; Yenidendoğan Ejder Seanchanları denize dökmüş, ordularını tamamen yok etmişti. Seanchanlar, İmparatoriçeleri önünde diz çökmek üzere Yenidendoğan Ejder'i alıp götürmüşlerdi. Yenidendoğan Ejder ölmüştü ve yas kadar kutlama da başlatmıştı

bu, gözyaşları kadar sevinç çığlıklarına da yol açmıştı.

Hikâyeler uluslar boyunca, örümcek ağı üzerine serilmiş örümcek ağları gibi yayıldı ve erkekler ve kadınlar onların doğru olduğuna inanarak geleceklerini planladılar. Planladılar ve Desen planlarını içine aldı, öngörülen geleceğe doğru dokumaya devam etti.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra uyarlanmış ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, ama artık bu yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve kesintilerden sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Araştırma: Fiziksel durum ve hastalık teşhislerinde Tek Güç kullanma yeteneği.

Asha'man: (1.) Kadim Lisan'da, "Koruyucu" ya da "Savunucu"; ama her zaman gerçeğin ve adaletin koruyucusu. (2.) Yönlendirmeyi öğrenmek üzere Andor, Caemlyn yakınlarındaki Siyah Kule'ye gelen adamların kendilerine taktıkları isim. Aynı zamanda bir rütbe. Eğitimleri Tek Güç'ün silah olarak kullanılması yöntemlerine odaklanır. Beyaz Kule'den ayrıldıkları bir konu da *saidin* kavramayı öğrendikten sonra bütün işlerini Güç'le yapmalarının beklenmesidir. Siyah Kule'ye ilk katıldıklarında Asker ismini alırlar ve Andor tarzında, yüksek yakalı, sade siyah ceket giyerler. Adanmışlığa yükseltildiklerinde yakalarına Kılıç denen gümüş bir iğne takarlar. Asha'man seviyesine terfi ettiklerinde, gümüş kılıcın karşısında, kırmızı altın mineli, Ejder şeklindeki yaka iğnesini taşırlar. Erkeklerinin yönlendirebildiğini öğrendiklerinde, Asha'man karıları dahil pek çok kadın kaçsa da, Siyah Kule'ye katılan erkeklerin çoğu evlidir ve karıları ile bağ

kurmak için Muhafız bağının bir versiyonunu kullanırlar. Bu bağın, itaat gerektirecek şekilde değiştirilmiş bir şekli son zamanlarda yakalanan Aes Sedailer üzerinde de kullanılmaktadır. Asha'manların bazıları geleneksel Muhafız bağları ile Aes Sedailerle bağ kurmuştur. Asha'manların önderi Mazrim Taim'dir. Taim kendine M'Hael adını vermiştir. M'Hael Kadim Lisan'da "önder" anlamına gelir.

Bilge Kadın: Ebou Dar'da, hemen her yarayı iyileştirebilmek gibi inanılmaz yeteneklere sahip olmakla ünlü kadınlar için kullanılan itibar sözü. Geleneksel olarak Bilge Kadınlar kırmızı kemerlerinden seçilir. Ebou Darlı Bilge Kadınların değil Ebou Darlı, Altaralı bile olmadığı gerçeğini çoğu kimse fark etmiş olsa da, son zamanlara dek bilinmeyen ve şimdi de çok az kişinin bildiği gerçek, tüm Bilge Kadınların aslında Kandaş olduğu, değişik Şifa versiyonları kullandıkları ve bitkileri, merhemleri yaptıkları işi saklamak için kullandıklarıdır. Seanchanlar Ebou Dar'ı aldıktan sonra Kandaşlar Ebou Dar'dan kaçmış ve orada hiç Bilge Kadın kalmamıştır. *Bkz.* Kandaşlar.

Birleşme: Artur Şahinkanadı'nın, oğlu Luthair kumandanlığında gönderdiği ordular Seanchan'a vardığında, birbirleriyle sık sık savaşan uluslardan oluşan, genellikle Aes Sedailerin hüküm sürdüğü, koşulların devamlı değiştiği, karman çorman bir kıta buldu. Beyaz Kule'nin bir benzeri olmadığından Aes Sedailer, Güç kullanarak kendi bireysel çıkarları için çalışıyorlardı. Küçük gruplar halinde, durmaksızın birbirleri aleyhine entrikalar çeviriyorlardı. Aryth Okyanusu'nun doğusundan gelen orduların tüm kıtayı fethetmeye başlamalarının ve onların soyundan gelenlerin fethi tamamlayabilmelerinin sebebi, kısmen bu bitmek tükenmek bilmez entrikalar ve onların sonucunda çıkan savaşlardı. Asıl orduların torunları, Seanchan'ı fethederken, kendileri de Seanchan oldular. Fetih yüzyıllar sürdü ve Birleşme olarak anılmaktadır.

Cha Faile: (1.) Kadim Lisan'da, "Atmaca'nın Pençesi". (2.) Faile ni Bashere t'Aybara'ya sadakat yemini eden, *ji'e'toh*'a uymaya çalışan genç Cairhienlilerin ve Tearlıların kendilerine verdikleri isim. Gizliden gizliye, onun kişisel devriyeleri ve casusları olarak görev yaparlar.

Corenne: Kadim Lisan'da, "Geri Dönüş". Seanchanların hem bin gemilik filoya, hem de o gemilerin taşıdığı yüz binlerce askere, zanaatkâra ve diğerlerine verdikleri isim. *Corenne* Öncellerden sonra gelecek ve Artur Şahinkanadı'nın vârislerinden çalınan toprakları yeniden ele geçirecek. *Bkz.* Önceller.

Daved Hanlon: Bir Karanlıkdostu; Terkedilmiş Rahvin, Lord Gaebril adı altında Caemlyn'e hükmederken ona hizmet eden Beyaz Aslanların komutanı olan kişi. Hanlon sonra, Yenidendoğan Ejder'e karşı çıkan isyanı büyütmek amacıyla, Beyaz Aslanları Cairhien'e götürdü. Beyaz Aslanlar bir "şer kabarcığı" tarafından yok edildi ve Hanlon henüz bilinmeyen sebeplerden dolayı Caemlyn'e geri çağrıldı.

Da'covale: (1.) Kadim Lisan'da, "sahip olunan kişi" ya da "mal olan kişi". (2.) Seanchanlar arasında terim genellikle, eşyalara ve mülklere ek olarak, köleler için de kullanılır. Seanchan tarihinde köleliğin uzun ve sıradışı bir tarihi vardır. Köleler özgür insanları aşıp güç ve yetke sahibi olabilirler. Yüksek konumda olanların da düşüp *da'covale* olması mümkündür. *Bkz.* So'jhin.

Deniz Halkı Hiyerarşisi: Atha'an Miere, Deniz Halkı, Atha'an Miere'in Gemiler Hanımı tarafından yönetilir. Ona Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı ve Kılıçlar Efendisi yardım eder. Onların altında klan Dalgahanımları, onların yardımcısı olan Rüzgârbulanlar ve Kılıçefendileri vardır. Onların altında ise Yelkenhanımları (gemi kaptanları) ve Yüksorumlusu bulunur. Gemilerhanımı'nın Rüzgârbulanı klan Dalgahanımlarının Rüzgârbulanları üzerinde yetke sahibidir, onlar da kendi klanlarındaki tüm Rüzgârbulanları yönetir. Benzer şekilde Kılıçlar Efendisi tüm Kılıçefendileri üzerinde yetke sahibir, onlar da kendi klanlarındaki Yüksorumlularını yönetir. Deniz Halkı arasında unvan miras yoluyla geçmez. Gemiler Hanımı Atha'an Miere'in İlk On İkisi, yani Atha'an Miere'in en kıdemli on iki klan Dalgahanımı tarafından, yaşam boyu hizmet etmek üzere seçilir. Bir klan Dalgahanımı, kendi klanının en kıdemli on iki Yelkenhanımı tarafından seçilir. Onlara kısaca İlk On İki de denir ve bu unvan her yerdeki en kıdemli Yelkenhanımlarını anlatmak için kullanılır. Seçilen kadın, bu on iki temsilci arasında yapılan oylama ile makamından indirilebilir de. Aslında, Gemiler Hanımı dışındaki herhangi biri yerinden edilebilir, hatta yetkisini kötüye kullanma, korkaklık ya da

başka suçlardan dolayı miçoluğa bile indirilebilir. Aynı zamanda, ölen bir Dalgahanımı'nın ya da Gemiler Hanımı'nın Rüzgârbulanı daha düşük seviyeli bir kadına hizmet etmelidir ve böylece unvanından vazgeçtiği gün rütbesi en düşük seviyeye, çıraklıktan Rüzgârbulan'a yükseldiği zamanki haline döner. Son zamanlara dek, muhtelif yollar ve şaşırtmacalar kullanarak Aes Sedailer ile aralarındaki mesafeyi koruyan Atha'an Miereler, yönlendirebilen kadınların başka insanlardan daha uzun yaşadığını bilmektedir, ama deniz hayatı kendi başına yeterince tehlikeli olduğundan insanlar nadiren normal ömürlerini yaşamaktadır, dolayısıyla bir Rüzgârbulan'ın ölene dek defalarca yükselip düşeceğini ve her şeye baştan başlayacağını bilmektedirler.

Der'morat-: (1.) Kadim Lisan'da, "usta bakıcı". (2.) Seanchanlar arasında egzotik yaratıklara bakmakta deneyimli ve becerikli olan ve başkalarını eğiten kişileri ifade etmek için kullanılan ön ek. Örneğin *der'morat'raken. Der'morat*'ların son derece yüksek sosyal statüleri olabilir ve en yüksekleri *der'sul'dam,* yani *sul'dam*'ları eğitenlerdir; yüksek askeri subaylara denk sayılırlar. *Bkz.* Morat-.

Ejderin Alayı: Tamamı piyadeden oluşan, Yenidendoğan Ejder'e sadık, Davram Bashere'nin kendisi ve Mat Cauthon tarafından düzenlenen ve piyadelerin genel kullanımından son derece farklı prensipler uyarınca eğitilen büyük bir askeri birlik. Çoğu asker normalde orduya gönüllü olarak katılırken Alay, Siyah Kule'nin bulduğu adamlara el koyar. Siyah Kule'nin arama grupları Yenidendoğan Ejder'i takip etmek isteyen bütün erkekleri kapıyollar aracılığı ile Caemlyn'e götürmekte, ancak ondan sonra yönlendirmeyi öğrenebilecekleri seçmektedir. Kalanlar, ki sayıları daha büyüktür, Bashere'in eğitim kamplarına gönderilmektedir.

Geri Dönüş: *Bkz.* Corenne.

Haberci: Daha resmi haliyle, Lord Ejder'in Habercisi. Eskiden Shienarlı bir asker olan Masema Dagar aydınlanmış, Ejder'in yeniden doğumunu dünyaya haber vermek için seçildiğine karar vermiştir. Yenidendoğan Ejder'in Işık'ın cisimleşmiş hali

olduğundan, Yenidendoğan Ejder çağırdığında hazır olmaktan daha önemli hiçbir şey –ama hiçbir şey!– olmadığına inanır. Başkalarına Yenidendoğan Ejder'in ihtişamını kabul ettirmek için o ve takipçileri her yolu kullanabilir. "Haberci" dışında isim kullanmamaktadır, Ghealdan ve Amadicia'ya kaos getirmiştir ve bu ülkelerin büyük kısmını artık o kontrol etmektedir.

Hailene: Kadim Lisan'da, "Önceller" ya da "Önceden Gelenler". Terim Seanchanlar tarafından, eskiden Artur Şahinkanadı'nın hükmettiği topraklarda keşif yapmak üzere gönderilen büyük keşif gücü için kullanılır. Şimdi, Yüksek Leydi Suroth'un komutası altında, fethettikleri ülkelerden aldıkları askerlerle sayıları artmış olan *Hailene* ilk hedefinin sınırlarını aşmıştır.

Ishara: İlk Andor Kraliçesi (ÖY 994-1020). Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine Ishara Şahinkanadı'nın önde gelen generallerinden biri olan kocasını Tar Valon kuşatmasını kaldırması ve ordudan koparabildiği kadar askerle, onun peşinden Caemlyn'e gelmesi için ikna etti. Diğerleri Şahinkanadı'nın imparatorluğunun tamamını ele geçirmeye çalışır ve başarısız olurken, Ishara küçük bir parçası üzerinde sıkı hâkimiyet kurdu ve başarılı oldu. Bugün, Andor'daki hemen her asil Ev Ishara'nın kanından geldiğini iddia etmektedir ve Aslan Tahtı'na çıkma hakkı doğrudan Ishara'nın soyundan gelmeye ve onun soyundan gelenlerle kaç akrabalık bağı bulunduğuna bağlıdır.

Kan: Seanchanların asilleri ifade etmek için kullandıkları terim. İnsan Kan'dan doğabildiği gibi, terfi yoluyla da Kan'dan olabiliyor.

Kandaşlar: İki bin seneden daha uzun süre önce (KS 1000-1350) Trolloc Savaşları sırasında bile, Beyaz Kule standartlarını korudu ve yeterli bulunmayan kadınları Kule'den çıkardı. Bu kadınlardan bir grup savaşın ortasında evlerine dönmeye korktu; Barashta'ya (şimdiki Ebou Dar'ın yakınlarındadır), savaştan olabildiğince uzağa kaçtı. Kendilerine Kandaş diyen bu kadınlar kendilerini gizlediler ve Kule'den çıkartılan diğerleri için güvenli bir sığınak sundular. Zamanla, Kule'den çıkartılan kadınlara yaklaşmaları sebebiyle kaçaklarla da bağlantı kurmaya başladılar. Sebepleri tam olarak bilinmemekle birlikte, Kandaşlar

kaçakları da aralarına kabul etmeye başladılar. Aes Sedailerin tepelerine çöküp onları geri almayacağından emin olana dek bu kızların Kandaşlar hakkında herhangi bir şey öğrenmemesi için büyük çaba gösterdiler. Hem, kaçakların eninde sonunda yakalandığını herkes biliyordu ve Kandaşlar gizli kalmazlarsa kendilerinin de şiddetle cezalandırılacağını biliyordu.

Kule'deki Aes Sedailerin onların varlığından daha en başından itibaren haberdar olduğunu, ama süren savaşlar yüzünden onlarla uğraşmaya zaman kalmadığını Kandaşlar bilmiyorlardı. Savaşların sonunda, Kule Kandaşları dağıtmanın pek de çıkarlarına olmayacağını fark etti. O zamandan önce kaçakların büyük kısmı, Kule'nin propagandasına rağmen, izlerini kaybettirmeyi başarıyorlardı, ama Kandaşlar onlara yardım etmeye başladıktan sonra Kule kaçakların tam olarak nereye gittiğini bilir, kaçan on kadından dokuzunu yakalar oldu. Kandaşlar varlıklarını ve sayılarını saklamak için Barashta'ya (ve daha sonra Ebou Dar'a) gidip geldikleri için ve normal bir şekilde yaşlanmadıklarını birilerinin fark etmesi olasılığına karşılık asla on seneden fazla kalmadıkları için, Kule sayılarının az olduğunu sanıyordu ve Kandaşlar saklanmayı gerçekten başarabiliyorlardı. Kandaşları kaçaklar için bir tuzak olarak kullanmak amacıyla, tarihteki benzer grupların aksine, Kule onları rahat bırakmaya ve Kandaşların varlığını yalnızca tam Aes Sedailerin bildiği bir sır olarak korumaya karar verdi.

Kandaşların yasaları yok, ama kısmen Beyaz Kule'deki çömezler ve Kabuledilmişler için konulmuş kurallara, kısmen sırların saklama gerekliliğine dayanan kuralları var. Kandaşların tarihi düşünüldüğünde beklenebileceği gibi, kurallarını tüm üyelerine katı bir biçimde dayatıyorlar.

Son zamanlarda Aes Sedailer ve Kandaşlar arasında kurulan bağlantılar, yalnızca bir avuç Aes Sedai biliyor olsa da, epey şaşkınlık yarattı. Sayılarının Aes Sedailerin iki katı olması, bazılarının Trolloc Savaşları'ndan beri yaşamış en yaşlı Aes Sedai'den yüz sene daha yaşlı olması da o şaşkınlığın sebeplerindendi. Bu bilginin Aes Sedailer ve Kandaşlar üzerinde nasıl bir etkisi olacağı henüz bilinmemektedir. *Bkz.* Örgü Heyeti; Sessizliğin Kızları.

Kılıç-Kumandanı: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Marath'damane: Kadim Lisan'da, "tasmalanması gerekenler" ve

aynı zamanda “tasmalanması gereken kişi”. Terim, Seanchanlar tarafından, yönlendirme yeteneğine sahip ve *damane* olarak tasmalanmamış kadınlar için kullanılır.

Mera’din: Kadim Lisan’da, “Kardeşsiz”. Bir ıslaktopraklı olan Rand al’Thor’u *Car’a’carn* olarak kabullenemedikleri ya da onun Aiellerin tarihi ve kaynağı konusundaki açıklamalarını reddettikleri için klanlarını ve boylarını terk edip Shaidolara katılan Aiellerin kendilerine taktıkları topluluk ismi. Aieller arasında klanı ve boyu terk etmek düşünülemez bir durumdur; bu yüzden Shaidolar arasındaki kendi savaşçı toplulukları onları aralarına almaya gönülsüzdür ve onlar da bu topluluğu – Kardeşsizleri– kurmuşlardır.

Mızrak-Kumandanı: Çoğu ülkede, normal koşullar altında asil kadınlar savaşta kendi askerlerine şahsen önderlik etmezler. Bunun yerine, sıradan insanlar arasından profesyonel bir asker tutarlar. Bu kişi askerlerin eğitiminden ve önderliğinden sorumludur. Ülkeye bağlı olarak, bu kişiye Mızrak-Kumandanı, Kılıç-Kumandanı, Süvariler Efendisi ya da Mızrakların Efendisi adı verilir. Leydi ile hizmetkârı arasında daha yakın bir ilişki olduğuna dair söylentiler sık sık, belki kaçınılmaz olarak doğar. Bazen doğrudurlar da.

Mızrakların Efendisi: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Morat-: Kadim Lisan’da, “bakıcı”. Seanchanlar arasında, egzotik yaratıklar için kullanılır. Örneğin *morat’raken, raken*’lere binen ya da onlara bakan kişidir, gayriresmi olarak uçucu adı verilir. *Bkz.* Der’morat-.

Ölümnöbeti Askerleri: Seanchan İmparatorluğu’nda, insanlardan ve Ogierlerden oluşan elit askeri birlik. Ölümnöbeti Askerleri’nin insan üyelerinin hepsi *da’covale*’dir, mal olarak doğmuşlardır ve ait oldukları İmparatoriçe’ye hizmet etmek üzere küçükken seçilmişlerdir. Fanatik ölçüde sadık, son derece gururludurlar, İmparatoriçe’nin *da’covale*’lerinin işareti olan, omuzlarındaki kuzgun dövmelerini sık sık sergilerler. Miğferleri ve zırhları koyu yeşil (siyah sanılabilecek kadar koyu) ve kan kırmızısı lakelidir, kalkanları siyah lakelidir; mızraklarında ve kılıçlarında siyah püsküller bulunur. *Bkz.* Da’covale.

Önceller: *Bkz.* Hailene.

Örgü Heyeti: Kandaşların önderleri. Kandaşların hiçbiri Aes Sedailerin kendi hiyerarşilerini bilmediği için –bilgi ancak bir

Karanlıkdostu sınavı geçip şal takma hakkını kazandığı zaman veriliyordu– Güç seviyesine önem verilmiyor, ama yaşa büyük ağırlık veriliyor, yaşlı kadınlar gençlerden her zaman daha yüksek sayılıyor. Örgü Heyeti (Kandaşlar gibi, kulağa masum geldiği için seçilen bir isim) Ebou Dar'da oturan en yaşlı on üç Kandaş kadından oluşuyor ve bunların arasında en yaşlı olanına Nine adı veriliyor. Kurallara göre, ayrılma zamanı geldiğinde hepsi konumlarından feragat etmek zorunda, ama Ebou Dar'da kaldıkları sürece Amyrlin Makamı'nı bile kıskanacağı, üstün bir yetkeye sahipler. *Bkz.* Kandaşlar.

Padan Fain: Eski Karanlıkdostu; artık bir Karanlıkdostundan daha fazlası ve kötüsü. Tutkuyla nefret ettiği Rand al'Thor kadar Terkedilmişlerin de düşmanı. Son görüldüğünde Jeraal Mordeth ismini kullanıyordu ve Cairhien'de Yenidendoğan Ejder'e isyan eden Lord Toram Riatin'e danışmanlık yapıyordu.

Sebban Balwer: Eskiden, görünüşte Pedron Niall'ın sekreteriydi, ama gizliden gizliye casus ağının yöneticisiydi. Kendine has sebeplerden dolayı Morgase'in Amador'da Seanchanlardan kaçmasına yardım etti ve şu anda Perrin t'Bashere Aybara ve Faile ni Bashere t'Aybara'nın sekreteri olarak çalışmaktadır.

Sei'mosiev: Kadim Lisan'da, "indirilmiş bakışlar" ya da "yere dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında, birinin *sei'mosiev* olduğunu söylemek "itibarını kaybettiğini" söylemektir. *Bkz.* Sei'taer.

Sei'taer: Kadim Lisan'da, "dümdüz bakışlar" ya da "karşıya dikilmiş gözler". Seanchanlar arasında şerefe ya da itibara, biri ile göz göze gelebilme yeteneğine atıfta bulunur. *Sei'taer* "olunabilir" ya da *sei'taer* "sahibi olunabilir", yani insan itibarlı olabilir ya da şeref sahibi olabilir. *Sei'taer* kazanılıp kaybedilebilir de. *Bkz.* Sei'mosiev.

Semavi Yumruklar: *To'raken* adı verilen yaratıkların sırtında savaşa taşınan hafif silahlı, hafif zırhlı Seanchan piyadelerine verilen isim. *To'raken*'lerin taşıma kapasiteleri yüzünden çoğu ufak tefek erkekler ve kadınlardır. En zorlu askerler arasında sayılırlar; daha çok baskınlar, düşmanın arkasından düzenlenen sürpriz saldırılar için ve askerleri yerlerine hızlı götürmek gereken durumlarda kullanılırlar.

Sessizliğin Kızları: Beyaz Savaş tarihinde (yaklaşık üç bin seneyi kapsamaktadır) Kule'den gönderilen ve yazgılarını kabullenmek istemeyen muhtelif kadınlar bir araya gelmeye çalışmışlardır. Bu tür gruplar –en azından çoğu– Beyaz Kule tarafından bulundukları yerde dağıtılmış, herkese örnek olması için şiddetle ve halk önünde cezalandırılmıştır. Dağıtılan son grup kendilerine Sessizliğin Kızları (YÇ 794-798) diyorlardı. Sessizliğin Kızları, Kule'den atılan iki Kabuledilmiş ve onların toplayıp eğittiği yirmi üç kadından oluşuyordu. Hepsi Tar Valon'a götürüldü ve cezalandırıldı, yirmi üç kadın çömez defterine kaydedildi. O kadınlardan yalnızca bir tanesi şala erişti. *Bkz.* Kandaşlar.

Shen an Calhar: Kadim Lisan'da, "Kızıl El Birliği". (1.) Pek çok başarı kazanmış, sonunda, Trolloc Savaşları sırasında Manetheren yok olurken, Manetheren'i savunurken ölmüş efsanevi kahramanlar grubu. (2.) Mat Cauthon tarafından neredeyse tesadüfen bir araya getirilmiş askeri birlik. Askeri sanatların zirvesi sayıları Artur Şahinkanadı ve önceki yüzyıllar sırasında kullanılan askeri prensipler uyarınca düzenlenmiştir.

So'jhin: Kadim Lisan'dan en iyi tercümesi "alçaklar arasında yükseklik" olabilir, ama bazıları başka olasılıkların yanı sıra "hem gökyüzü hem vadi" olarak tercüme eder. *So'jhin* Seanchanlar arasında, mirasla geçen, üst düzey hizmetkârlık görevi için kullanılan bir terimdir. *Do'covale,* yani mal sayılırlar, ama büyük yetke ve genellikle güç içeren bir konumdur. Kan'dan olanlar bile İmparatorluk ailesinin *so'jhin*'leri yanında dikkatle adım atarlar ve İmparatoriçe'nin kişisel *so'jhin*'leri ile denkleriymiş gibi konuşurlar. *Bkz.* Da'covale; Kan.

Süvariler Efendisi: *Bkz.* Mızrak-Kumandanı.

Taşın Savunucuları: Tear'da elit askeri birlik. Şimdiki Taşın Kumandanı (Savunucuların Kumandanı) Rodrivar Tihera'dır. Bu birliğe yalnızca Tearlılar kabul edilir ve subaylar genelde asil doğumludur, ama genellikle küçük Evlerden ya da güçlü Evlerin önemsiz dallarından gelirler. Savunucuların görevi, Tear şehrindeki, Tear Taşı adı verilen büyük kaleyi savunmak, şehri savunmak ve Şehir Bekçileri yerine polis görevi yapmaktır. Savaş zamanları dışında nadiren şehirden fazla uzaklaşırlar. Savaş zamanında, diğer elit birliklerde olduğu gibi, ordunun nüvesini oluştururlar. Savunucuların üniformaları siyah ve altın

rengi çizgili, siyah manşetli şişkin kol yenli siyah ceket; cilalı plaka zırh; çelik parmaklıklardan yüz koruma parçası olan çıkıntılı miğferdir. Taşın Kumandanı miğferinde üç kısa beyaz tüy taşır ve ceketinin manşetlerinde, beyaz şerit üzerinde birbirine geçmiş üç altın rengi örgü bulunur. Kumandanlar iki beyaz tüy ve beyaz manşet üzerinde tek bir altın rengi örgü taşırlar. Teğmenlerin bir beyaz tüyü ve beyaz manşet üzerinde tek bir siyah örgüsü olur. Asteğmenler bir kısa siyah tüy ve sade beyaz manşetli ceket giyerler. Bayraktarların manşetleri altın rengidir, onbaşıların manşetleri ise altın siyahtır.

Terkedilmişler: Efsaneler Çağı'nda Gölge'ye geçen ve Karanlık Varlık'ın zindanına açılan Delik mühürlenirken orada kısılı kalan on üç güçlü Aes Sedai erkek ve kadına verilen isim. Uzun zamandır, Gölge Savaşı sırasında yalnızca onların Işık'ı terk ettiğine inanılsa da, aslında başkaları da terk etmiştir; bunlar yalnızca onların arasında en yüksek konumda olan on üç kişidir. Terkedilmişler (onlar kendilerine Seçilmiş der) bu zamanda uyandıklarından beri sayıca azalmışlardır. Hayatta kaldıkları bilinen Terkedilmişler Demandred, Semirhage, Graendal, Mesaana, Moghedien ve yeni bedenlerde diriltilen ve yeni isimler verilen Osan'gar ile Aran'gar'dır. Son zamanlarda kendine Moridin diyen bir adam ortaya çıkmıştır ve o da Karanlık Varlık tarafından mezarından çıkarılan ölmüş bir Terkedilmiş olabilir. Aynı olasılık, kendine Cyndane diyen kadın için de geçerlidir, ama Aran'gar bir kadın olarak diriltilen bir erkek olduğu için, Moridin ve Cyndane'in kimliklerine ilişkin spekülasyon yapmak, daha fazlası öğrenilene kadar boşuna olacaktır.

Yoldaşlar: Illian'da, şu anda Birinci Kumandan Demetre Marcolin'in kumandasında olan elit askeri birlik. Yoldaşlar Illian Kralı'nın korumalığını yapıyorlar ve ulusun çevresindeki anahtar noktaları koruyorlar. Ek olarak, Yoldaşlar geleneksel olarak savaşta, düşmanın en güçlü konumlama saldırmak, zayıflıklarından faydalanmak ve gerekirse Kral'ın kaçmasını sağlamak için kullanılmıştır. Diğer elit birliklerin çoğununu aksine yabancılara (Tearlılar, Altaralılar ve Murandyliler hariç) ve sıradan insanlara kucak açılmakla kalınmaz, en yüksek düzeylere bile ulaşabilirler, ki sıradışı bir durumdur bu. Yoldaşların üniforması yeşil ceket, üzerine Illian'ın Dokuz Arısı

işlenmiş plaka zırh ve çelik parmaklıklardan oluşan yüz koruma parçası bulunan koni şeklinde miğferden oluşur. İkinci Kumandan kol yenlerinde altın örgülerden oluşan üçer halka taşır ve yeşil uçlu üç altın tüy takar. Teğmenler kol yenlerinde iki sarı halka, miğferlerinde iki ince yeşil tüy taşır. Asteğmenler bir sarı halka ve tek bir yeşil tüy kullanır. Bayraktarlar kol yenlerindeki iki kırık, sarı halka ve tek bir sarı tüy ile ayırt edilirler. Onbaşı ise tek bir kırık, sarı halka taşır.